

Giới thiệu Võ Lâm Huyền Thoại

Truyện Võ Lâm Huyền Thoại là một truyện mới được gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyệnj khá thú vị và đặc sắc trong từng tình huống, truyện cũng đầy sức hút với những màn đấu tranh, tranh hùng đoạt bá khiến mọi người mê mải, đọc truyện xong du này để trải nghiệm những điều bất ngờ.

Có lẽ bạn cũng đã khá quen thuộc với tác giả Người Qua Đường A đã khá quen thuộc với bạn đọc những truyện thuộc thể loại này. Để nhận ra ngòi bút đặc trưng cùng lối kể chuyện đa màu sắc này. Truyện kiếm hiệp nhưng lại nhẹ nhàng không hề nặng nề, đáng sợ.

Đây là một truyện hoàn toàn hư cấu, không có liên quan gì đến hiện thực. Bất cứ sự trùng hợp nào về tên riêng, địa điểm, tên tổ chức đoàn thể ... đều là tình cờ và không phải là chủ ý của người viết, tác giả hoàn toàn không chịu trách nhiệm. Có thể có các cảnh bạo lực. Có thể dùng từ ngữ nặng nề trong một chừng mực vừa phải. Có thể có các cảnh người lớn được nói tới hoặc miêu tả một cách hàm ẩn.

Con vật cưỡi trong game ‘Võ lâm truyền thuyết’ có thể chở hai người. Chỉ cần chuyển sang chế độ đội nhóm thì thằng Quý có thể mang Thiên Hùng ở phía sau. Nhưng thằng này kiên quyết bắt cả hai người đi bộ, nó nói hai nam nhân mà cưỡi chung con ngựa thì thật là kỳ cục ghê.

Thằng Quý đã trở về phòng để điều khiển nhân vật Coffe đại sư. Trên đường đi tới Thịnh Thế thành, nó tranh thủ giảng giải cho Thiên Hùng nghe về tình hình ‘Võ lâm truyền thuyết’.

Game này được xây dựng dựa theo lịch sử Việt Quốc thời ‘Cửu Long Tranh Châu’, tức khoảng năm 200 trước Khai Nguyên, khi Việt Quốc chưa thống nhất và gồm chín nước nhỏ. Chỗ bọn họ ở là server Lê quốc, nằm ở phía đông Thân Châu trên bản đồ game.

Liệu trò chơi này kéo dài đến đâu, truyện sẽ tiếp diễn những gì, mời bạn đón theo dõi. Bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Chuyên Gia Luyện Cấp, Miêu Ái Xuyên Không...

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cao Thủ Nhà Quê

Sau khi hần học hết chương trình, đi thực tập, bảo vệ khoá luận xong thì liền trở thành kẻ rảnh rỗi đệ nhất. Còn tận ba tháng nữa, lễ tốt nghiệp mới được tổ chức. Bây giờ chính là lúc nghỉ ngơi dài hạn sau thời gian dài vật vả mài dũa trên ghế nhà trường. Lẽ ra kế hoạch của hần là cuốn gói về quê, trở thành trạch nam hưởng phúc cha mẹ. Nhưng không may, thời điểm này nhà hần đang xây lại, bây giờ hần có về cũng không có chỗ mà ngủ chứ nói gì nơi ở. Nguyễn Thiên Hùng đành gọi điện thoại về quê, báo rằng hần đang rất bận rộn đi tìm việc làm mới.

Thế nhưng ngành hần học tuy cao cấp nhưng đầu ra lại hẹp. Bác sĩ loại nào ra trường cũng có người ào ào chạy đến kéo về, chỉ riêng cái thứ bác sĩ gây mê hồi sức như hần thì chỗ làm không nhiều lắm, có phải nội khoa hay nha khoa đâu mà có đồng bệnh nhân.

Lại nói về cái chuyên khoa hần học thì lại thêm một phần lý kỳ khúc chiết. Thật ra năm học đại cương hần muốn chen chân khoa ngoại kia kia. Hồi đó có phong trào hay gọi các giáo sư dạy môn kém hấp dẫn là tiến sĩ gây mê, là bác sĩ gây mê không hồi sức. Bao nhiêu người vẫn nói như thế, nhưng có ai xảy ra chuyện gì đâu. Chỉ có hần cao giọng la lên, thì lại mang vạ miệng.

“Oài, tiến sĩ gây mê hôm nay làm tao ngủ gục suốt hai tiết.”

Tiến sĩ gây mê mà hần nói đây chính là trưởng khoa vừa dạy xong môn đạo đức. Ông lão tóc bạc đột ngột từ phía góc hành lang quẹo tới, đối diện với hần. Mặt giáo sư hằm hằm cũng đủ cho thấy thái độ của ông trước đánh giá của sinh viên lười. Hần và đám bạn thân đi kể bên cứng người sợ hãi, “Tại sao đừng ai không đừng, lại đừng ngay trưởng khoa?”

Biết mình có trọng tội ‘phát ngôn bừa bãi’, hần đã cố gắng biểu hiện cho giáo sư biết thành ý hối cải của mình. Chăm chỉ học tập, lên khoa phụ giúp việc giấy tờ, cần người bung bê dọn dẹp thì không kêu cũng xuất hiện ... Đến cuối cùng hần cũng không biết tại sao mình lại trở thành đệ tử ruột của tiến sĩ, tại sao đơn đăng ký chuyên ngành của mình lại biến thành khoa gây mê hồi sức thế kia.

Nói tóm lại là ‘học tài thi phận’, là ‘liệu cơm gắp mắm’. Đám bạn kiên cường của hần muốn thi vào khoa ngoại đều văng vác hết, bây giờ không phải ở khoa tiết niệu thì cũng là khoa sản. Chỉ duy nhất có Thiên Hùng là trở thành thủ khoa khoa gây mê hồi sức. Bây giờ hần cũng không hèn, không trách tại sao tiến sĩ biến mình trở thành đệ tử gây mê đời thứ hai. Hần chỉ tiếc là ông ngay lúc mình học năm cuối lại về hưu, bỏ hần bơ vơ không có bệnh viện nào chịu nhận.

- Ý trời, quả thật là ý trời. – Hần ngửa đầu than vãn.

- Anh Hùng, làm gì mà la ghê vậy? Thằng sinh viên năm ba trọ đối diện phòng hần lú đầu qua hỏi. Thằng nhóc này kể từ lúc chân ướt chân ráo lên thành

phổ học, thì đã ở chung khu nhà với hắn. Thiên Hùng chứng kiến nó từ khi ngây thơ, quê mùa trở thành thằng ăn hại, vô dụng như hiện nay cũng lấy làm đau lòng. Thằng Quý này là điển hình cho việc chọn sai ngành. Nó thích viết truyện tranh mà cha mẹ cứ ép đi học kiến trúc, thế nên học ba năm rồi mà nó vẫn đang miệt mài trả nợ từ năm nhất chưa xong. Nhà nó lại là đại gia cà phê trên núi, nên cũng không gấp gáp gì. Cứ đều đặn gửi tiền lên cho thằng quý tử của mình ăn chơi và trả nợ.

- Không có gì, chỉ là anh đang buồn chán thôi.

- Anh bảo vệ khoá luận xong không về quê hả?

- Nhà anh đang xây lại, bây giờ có nhà cũng không về được. Còn chú hè này thì sao?

- Em ở lại, đăng ký học hè trả nợ. Lại là cái điệp khúc trả nợ mà năm nào hắn cũng nghe ra rả. Mấy năm đầu thằng Quý còn nhớ cha nhớ mẹ, chưa kịp thì xong nó đã cuốn gói về quê mất rồi. Đến nay sống đã quen thành phố, râu đã mọc thì nó lại lười về quê. Ở nhà hết ăn rồi nằm, đâu có vui thú bằng ở đây, lúc nào cũng có bạn bè bù khui.

- Này có đĩa game gì không, cho anh mượn chơi đi. Nằm mãi ở nhà anh đến mọc rêu lên mất. Hắn ngoái đầu nhìn qua căn phòng trọ bừa bãi như chuồng heo của thằng Quý. Phòng hai người đối diện sát nhau, nên tình cảnh ở dơ mỗi bên, đối phương đều hiểu rõ. Phòng Thiên Hùng là quần áo bẩn và bát chén chưa rửa. Phòng thằng Quý là tạp chí, truyện tranh, máy móc và đĩa phim quảng lãn lóc khắp nơi.

- Mượn đĩa làm gì, giờ chuyển sang chơi game online đi anh ơi. Trên đó có nhiều bạn, mình vừa chơi vừa chat chit. Chứ thui thui ở nhà luyện offline thì dễ thành tự kỷ lắm. Anh lên mạng đi, rồi em chỉ cho cái game chơi. Thằng Quý hăng hái bỏ máy PS ra, chạy qua phòng hắn. Cái thứ otaku này rất hào hiệp mỗi khi có cơ hội dụ người khác làm đồng bọn, cũng giống như đám xin gắp ai cũng thảo ăn, rù nhậu cùng.

Thiên Hùng mở máy tính lên rồi ngồi nhích qua cho thằng Quý cài game. Cái trang chủ của ‘Võ lâm truyền thuyết’ hiện ra rực rỡ đập ngay vào mắt hắn. Thiên Hùng không biết rằng mình đã bị dính vào một thứ nguy hiểm mà bản thân không thể bỏ, mỗi ngày phải mò lên trang này luyện cấp vài tiếng mới thôi. Trước mắt, hắn chỉ nghĩ đến cách giết thời gian cho qua ngày đoạn tháng.

- Anh muốn đặt nick gì? – Thằng Quý háp háp mắt trông đợi.

- ‘Anh Hùng’ đi, đơn giản và cũng là tên anh. Trang web hiện ra hàng chục gợi ý cho cái tên đăng nhập mới. Nào là ‘Anh hùng bản sắc’, ‘anh hùng thiếu lâm’, ‘anh hùng 12345’ ... nhưng tuyệt nhiên chưa có ai lấy tên anh hùng. Thế mới nói người ta hay làm rắc rối lên mọi thứ, đôi khi chân lý đơn giản và gần gũi đến không ngờ.

Màn hình hiện ra trước mắt hắn một vùng thôn quê hẻo lánh. Trò chơi trực tuyến “Võ lâm truyền thuyết” này là game hay và có đồ hoạ đẹp nhất hiện nay. Nhân vật của hắn xuất hiện là anh nông dân áo vải vừa đi ra khỏi Tam Tinh miếu (chỗ người chơi mới xuất hiện). Hắn nhìn vào avatar thấy anh chàng trẻ măng, tóc cột cao, trong túi không một xu, trên người chỉ có cây dao găm.

- Thế nhé, anh vào trong forum xem phần hướng dẫn cho người chơi mới. Em sắp có hẹn co-op với đám bạn bên ‘Thành Phố Thầy Ma’ rồi. Thằng Quý nhìn đồng hồ rồi bỏ chạy nhanh hơn bị đốt đít. Đôi khi Thiên Hùng không thể hiểu nổi nó. “Chỉ là trò chơi thôi mà, có cần khẩn trương như vậy không?”

Hắn quay trở lại với nhân vật của mình, dùng phím và chuột để điều khiển nhân vật bước đi. “Thời gian dư dả mà, ta cứ từ từ khám phá game này thì mới thú.”

Hắn vùng vằng chém vào con thỏ tinh đang nấp trong bụi rậm, sau đó lập tức nhảy lùi lại. Đám thỏ tinh này khi tấn công lực sát thương không mạnh, nhưng động tác lại nhanh nhẹn vô cùng. Lúc trước, mỗi lần hắn bị thỏ đánh đều mất đi cả mười mấy máu, bây giờ thì đám thỏ dường như mong lấy của hắn một giọt nào. Con thỏ giận dữ nhe răng nhảy về phía Thiên Hùng, hắn không giương vũ khí lên, mà chờ đợi để đập cho nó một cú. Cái động tác này hắn vừa mới phát hiện ra tháng trước. Lúc trước Thiên Hùng chỉ đơn giản lấy chuột click click để chém thỏ. Nhưng sau này phát hiện nếu để con thỏ đến gần, vừa ở khoảng cách thích hợp, trong tích tắc sẽ xuất hiện phím sáng chớp một cái. Nếu canh chính xác, nhấn enter thì sẽ sử dụng được đòn chân.

Đòn kick này của hắn ngày càng lợi hại. Lúc trước mỗi con thỏ phải chém ba chục nhát, đập hai chục cái thì mới chết. Đạo này đối với thỏ, hắn chỉ cần chém năm nhát, đập ba cái là nó chết tươi ngay. Xác con thỏ biến mất, để lại một đồng tiền vàng và hai cái tai. Thiên Hùng chạy lại nhặt ngay. Hồi đó hắn không biết, mãi mê đánh thỏ đến một lúc thì ánh sáng tắt, tiền và tai thỏ đều mất tiêu.

Đột nhiên từ xa hắn nhìn thấy một kỵ sĩ đi tới. Người này cưỡi ngựa đen, mặc áo giáp đen, trên tay cầm một cây thương vừa dài vừa phát ánh sáng lấp lánh đẹp vô cùng.

Chat box tự động nổi lên.

[Cận] Coffe đại sư: “Anh Hùng!”

Hắn ngơ ngác không biết làm gì thì nghe ở cửa sổ đối diện có người gọi mình.

- Là em đó. Trả lời đi! – Thằng Quý lú đầu ra ngoài cửa sổ vẫy tay với hắn.

- Trả lời cái gì? – Hắn hỏi lại. [Cận] Coffe đại sư: “Chat trong này nè. Hỏi em làm gì.”

Thiên Hùng ngơ ngác nhìn thằng Quý rút đầu khỏi cửa sổ. Thằng này điên rồi hay sao, có miệng không nói, lại bắt người ta chat mạng.

[Cận] Coffe đại sư: “Sao cả tháng qua anh vẫn y như cũ vậy? Chưa đi khỏi thôn, gia nhập môn phái nào sao?”

[Cận] Anh Hùng: “Đánh thỏ hoài cũng chán. Anh muốn ra khỏi thôn nhưng mấy người canh gác cổng lại không cho.”

[Cận] Coffe đại sư: “Ừa gì kỳ vậy? Mà anh làm nhiệm vụ bên nhà đại thẩm chưa?”

[Cận] Anh Hùng: “Đại thẩm nào?”

[Cận] Coffe đại sư: “Cái bà ở bên nhà đó.”

[Cận] Anh Hùng: “À ... cái bà lẳng lơ, mỗi lúc anh đi ngang qua đều vẫy vẫy tay gọi đó hả?”

[Cận] Coffe đại sư: “Trời ... vậy là anh chưa làm quest đó thiệt hả? Đó là nhiệm vụ hướng dẫn cho người mới bắt đầu học sử dụng các phím chức năng. Thôi, anh tới nói chuyện với bà ta đi. Nghe giải thích xong rồi giết một con thỏ thì sẽ được ra khỏi thôn.”

[Cận] Anh Hùng: “Anh giết thỏ nhiều lắm rồi. Mà sao phải làm phức tạp vậy?”

[Cận] Coffe đại sư: “Nhà sản xuất muốn bảo vệ người chơi mới đó mà. Anh không biết điều khiển nhân vật mà ra khỏi thôn sẽ bị giết ngay.”

[Cận] Anh Hùng: “Ai giết?”

[Cận] Coffe đại sư: “Thú dữ, cũng có thể là người chơi khác. Có mấy thằng điên thích đồ sát người mới chơi. Nhất là đám hắc hội Thần Long.”

Thiên Hùng nghe lời thằng Quý đi nói chuyện với đại thẩm lẳng lơ. Bà ta kể lể rằng trước kia chồng mình là một thợ săn tài giỏi, sau đó giải thích cách điều khiển nhân vật, cách dùng phím tổ hợp và cách thu rút vũ khí, ngoài ra còn có chức năng mở túi nải hành trang và các thứ linh tinh. Cuối cùng đại thẩm muốn hấn giết dùm bà một con thỏ để đi cúng ông chồng.

Hắn vốn ở trong thôn một tháng, đi ra núi sau giết biết bao nhiêu là thỏ rồi. Thiên Hùng đưa cho bà ta một cặp tai thỏ; đại thẩm liền khen hấn tuổi trẻ khỏe mạnh, nên đi gia nhập các đại môn phái mà rèn luyện võ công. Sau đó là thêm một bài giới thiệu về các đại danh môn phái ở đông tây nam bắc gì đó. Thiên Hùng nghe xong bài giảng thì đi ra cửa thôn, bây giờ mấy người canh gác không còn làm khó hấn nữa.

Bên ngoài cửa thôn Khai Sinh, ‘Coffe đại sư’ vẫn đang im lặng đứng chờ hấn. Thiên Hùng vừa đi ra, thằng Quý đã nhảy tung lên.

[Cận] Coffe đại sư: “Anh Hùng, thời gian qua anh đã chơi kiểu nào vậy?”

Thiên Hùng chưa kịp trả lời thì thằng Quý ở bên phòng kia đã xộc thẳng qua bên này.

- Trời ơi, chỉ đánh thỏ mà lên đến cấp 44. Rốt cuộc là anh đã đánh bao nhiêu con đây? Mau mở túi nải ra cho em xem.

- Ồ, mở chỗ nào? – Hấn ngay thơ nhìn thằng Quý mong chờ. Thằng Quý trở mắt nhìn hấn như nhìn người ngoài hành tinh. Sau đó nó chen vào bấm ‘Ctrl + Túi’ trên bàn phím.

- Quý thần thiên địa ơi. – Thằng Quý kêu lên thán thiết. Trong túi nải của Thiên Hùng ngoại trừ đồ hấn nhặt được, còn có cuốn sổ ghi lại tình trạng của nhân vật hiện nay.

Anh Hùng: cấp 44

Tiền vàng: 6.742.056

Vũ khí: dao găm. Độ tương thích 100%

Máu: 3241 đơn vị

Chỉ số kháng đòn vật lý: 38

Chỉ số may mắn: 100

Bị giết: 0

Đã giết: 1.182. 030 thỏ tinh, 2 Dạ Thỏ Vương, 82 sói tinh, 1 hồ tinh

Báu vật: 2 tay thỏ, 344 tai thỏ, 55 răng sói, 1 đuôi hồ

- Anh đã giết cả triệu con thỏ rồi hả? Làm cách nào để gặp Dạ Thỏ Vương vậy? Cái thứ quý đó hiếm cực kỳ. Lại còn tìm được hai cái tay thỏ nữa, hèn chi chỉ số may mắn đến 100. Lần đầu tiên em thấy một người ở trong thôn mà gặp được hồ tinh đó. Loại này thường chỉ có ở ngoài rừng. Còn xui lắm trong thôn mới có sói, người chơi mới nào mà đen đủi gặp sói thì coi như mất mạng luôn. Có ai như anh, giết được gần trăm con sói thế này. Đại ca, em thật bái phục anh sát đất. –Thằng Quý nhìn Thiên Hùng đầy ngưỡng mộ.

- Thì một lần anh đánh cả chục con thỏ, tự nhiên chúng nổ cái bùm rồi con thỏ đen một mắt đỏ xuất hiện. Đánh nó xong thì lùm tay thỏ đen thôi. – Hấn thật thà giải thích.

- Vậy có lẽ nếu chúng ta đánh trên 500 ngàn con thỏ thì Dạ Thỏ Vương sẽ xuất hiện. Một thông tin cực kỳ quý giá. Hèn chi trước giờ chỉ có vài nhân vật gặp được nó thôi. Đầu có ai kiên nhẫn giết tới cả triệu con như anh được. – Thằng Quý gãi gãi cằm – Anh Hùng, có lẽ anh là người chơi áo vải mạnh nhất trong lịch sử ‘Võ lâm truyền thuyết’ đó. Chưa ra khỏi thôn mà lên đến cấp 44 rồi, kinh khủng nhất là chỉ toàn đánh thỏ. Thiên Hùng cười hì hì vì gương mặt nghiêm trọng của thằng Quý. Nó làm như hấn là vĩ nhân không bằng. Lý do đánh nhiều thỏ như vậy chỉ vì hấn không biết cách ra khỏi thôn này mà thôi. Thiên Hùng vốn coi như game này là Mario, cứ mỗi ngày cần mẫn giết thỏ như đập đầu rùa, không phiền lòng xem bên ngoài có chuyện gì xảy ra. Mục đích duy nhất của hấn chỉ là giải trí cho đỡ nhàm chán.

- Đi, em dẫn anh vào thành mua đồ cho nhân vật. Trời ơi, cả sáu triệu đồng vàng có thể mua được biết bao nhiêu là thuốc hồi sinh và trang bị hoàng kim. Anh thiệt siêu quá, anh Hùng ơi. ^ ^

Con vật cười trong game ‘Võ lâm truyền thuyết’ có thể chở hai người. Chỉ cần chuyển sang chế độ đội nhóm thì thằng Quý có thể mang Thiên Hùng ở phía sau. Nhưng thằng này kiên quyết bắt cả hai người đi bộ, nó nói hai nam nhân mà cưỡi chung con ngựa thì thật là kỳ cục ghê.

Thằng Quý đã trở về phòng để điều khiển nhân vật Coffe đại sư. Trên đường đi tới Thịnh Thế thành, nó tranh thủ giảng giải cho Thiên Hùng nghe về tình hình ‘Võ lâm truyền thuyết’.

Game này được xây dựng dựa theo lịch sử Việt Quốc thời ‘Cửu Long Tranh Châu’, tức khoảng năm 200 trước Khai Nguyên, khi Việt Quốc chưa thống nhất và gồm chín nước nhỏ. Chỗ bọn họ ở là server Lê quốc, nằm ở phía đông Thần Châu trên bản đồ game.

Cũng giống như biết bao trò chơi trực tuyến khác, ‘Võ Lâm Truyền Thuyết’ cũng có hệ thống nhân vật cho nhiều môn phái và nghề nghiệp khác nhau. Khi nhân vật mới đi ra khỏi thôn Khai Sinh sẽ bắt đầu chọn môn phái, học võ công và làm nhiệm vụ cho môn phái của mình. Sau khi tốt nghiệp sẽ được tặng pho bí kiếp võ công và bắt đầu đi hành hiệp giang hồ.

Làm nhiệm vụ, giết quái hay giết người cũng đều có điểm kinh nghiệm. Nhưng giết người nhiều thì điểm thanh danh sẽ mất và bị biến thành nick đen. Giết người nick đen thì lại không bị mất điểm thanh danh nên có nhiều người chuyên giết những đối tượng này (PK). Điểm kinh nghiệm được tính dựa vào máu (HP) và lever của đối thủ. Có một số nhóm người chuyên đi chọc phá cho người ta giết, sau đó đồng đội sẽ nhảy ra PK để lấy điểm kinh nghiệm của đối phương. Cách này thường giúp tăng lever nhanh do có thể chọn đối thủ lever cao để chọc, nhanh hơn giết quái và làm nhiệm vụ nhiều.

Lại nói về cấp độ thì hiện nay cao nhất là lever 200. Trên lever 200 thì đã được phi thăng thành tiên và chơi ở một đẳng cấp khác. Vì vậy có thể hiểu tên áo vải nhà quê như Thiên Hùng thì đã thuộc hàng cao thủ rồi, hấn còn chưa gia nhập môn phái nào mà đã mạnh gần ngang với những người đã ‘xuống núi’.

Đang mãi mê giảng giải cho người mới chơi Thiên Hùng, bọn họ đột nhiên đi qua một khu rừng vắng. Trong đó đang diễn ra một cuộc PK khoảng mười mấy người chơi.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Ghé xem mau, cao thủ đang quyết đấu.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Trời ơi, là Lam Y Công Tử của thành Thịnh Thế. Anh Hùng mau tới coi, đó là cao thủ mạnh nhất của server chúng ta hiện nay, cấp 192 rồi.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “A, hoá ra là đám hắc hội Thần Long chuyên giết người chơi mới.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Phải rồi, Lam Y Công Tử vốn nổi tiếng chính nghĩa, chuyên giết những kẻ bại hoại võ lâm như thế này mà.”

Tốc độ ra gõ các messenger của thằng Quý phải nói là vô cùng lợi hại. Chỉ trong có mấy giây mà tiếng tinh tinh báo có tin nhắn vang lên liên tục. Thiên Hùng cũng không thể xem kịp với tốc độ này. Tuy nhiên trận chiến giữa các cao thủ thật sự đã bắt đầu. Mỗi người tham dự trận PK đều võ giáp đầy mình, nick nổi đầy các loại màu sắc và danh hào.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đỉnh Cấp Đại Thần

Người mang nick Lam Y Công Tử là kẻ có nhiều biển hiệu treo trên đầu nhất. “Thượng Tiên Quyết Luyện”, “Đệ Nhất Nghĩa Tế”, “Thành chủ Thịnh Thế” ... Mỗi cái đều rất rất cầu kỳ và oai vệ. Riêng nhân vật chính lại khoát một bộ bạch y phát phơ như thiên tiên, kim quan trên đầu toả hào quang chói lọi, chiết phiến trong tay tắn mác ra khí tức phi phàm.

[Nhóm] Anh Hùng: “Lam Y Công Tử sao không mặc áo xanh hả?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Trời ơi đó là nick của người ta thôi. Bộ đồ anh ta mặc là Thiên Tầm y, thần vật cấp 70, chống đòn vật lý, tăng sức chiến đấu

20%, giảm hiệu quả thuốc độc 33%, là cực phẩm trong số cực phẩm, chỉ được tặng một lần trong trận công thành Quyết Chiến Tứ Đại Quốc hồi tháng rồi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nghe có vẻ ghê gớm nhỉ?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Phải ghê chứ sao, cao thủ đệ nhất Lê quốc kia mà. May quá, tự nhiên đi ngang đây thấy đánh nhau. Đúng là đi với người có hai tay thò có khác. Em đã bật camera rồi, lát hồi lên forum đăng cho tụi nó lác mắt chơi.”

Cái hay nhất khi chơi game “Võ Lâm Truyền Thuyết” chính là khi đấu thủ ra chiêu đều sẽ có phụ đề tên gọi. Mười sáu tên vây công của hắc hội Thần Long đồng loạt ra tay. Năm tên thổi khói đen về phía Lam Y Công Tử, năm tên phóng lên xuất chiêu Ngũ Lôi Oanh Đinh, tuyệt chiêu lõi hệ cấp 6 của Thiên Tụ môn. Phía bên Lam Y Công Tử ngay lập tức xuất ra Ngự Tâm Quyết, một vòng sáng trắng bùng nổ thổi tan màn khói đen và đánh bật sấm sét đang bổ xuống. Mười lăm tên hắc hội nhảy ra xa tránh né, một tên còn lại nhảy vào hứng trọn đòn ánh sáng của Ngự Tâm Quyết.

[Nhóm] Anh Hùng: “Sao thế? Tên đó chơi dở quá hả?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Không phải đâu, nó hy sinh để nhuộm màu nick Lam Y Công Tử đó. Làm như vậy đồng bọn nó khi PK sẽ không bị mất thanh danh. Lũ này xem ra đã có tổ chức từ trước, chúng muốn PK Công Tử để lấy điểm kinh nghiệm không lộ đây mà.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Khói đen đã tan hết nhưng phía trên đầu nhân vật kia sao vẫn còn lại một đám mây đen vậy?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Chúng ta có lẽ không nên ở đây xem nữa, đứng gần sẽ bị vạ lây. Lam Y Công Tử đang bị trúng Hắc Sa Than, hiện nay tầm mắt đã bị che mất rồi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Là giống như bị mù vậy. Màn hình sẽ tắt mắt cảnh chiến đấu, người chơi có thể tiếp tục ra chiêu và điều khiển nhân vật trong bóng tối.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Vậy sao chơi được?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Cao thủ sẽ làm được thôi. Anh xem.”

Quả nhiên người bị vây công liên tiếp xuất ra các chiêu Toàn Trảm, Thần Phong Bá ... Thứ nào cũng có tầm sát thương rộng và toàn diện, liên tiếp mười mấy kẻ địch bên hắc hội nhận đòn, số đỏ có dấu trừ hiện lên liên tục đều là bốn chữ số.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Ghê thật, dính đòn nào cũng trên một ngàn đơn vị máu.”

Nhưng dù sao ‘mãnh hổ nan địch quần hồ’, đám bên vây công có mang theo y sư chữa thương, liên tục tung ra các đòn quang hệ. Máu của đám Thần Long được phục hồi lại cấp tốc. Trong khi Lam Y Công Tử bận rộn tung đòn, không hề phát hiện ra mình bị trúng thêm một chiêu Cửu Độc Tam Bộ, cứ mỗi ba giây lại bị trừ đi 1% số máu. Đây chính là sự lợi hại của Hắc Sa Than. Có lẽ đám Thần Long đó đã phải bỏ ra một số tiền rất lớn mới đủ mua Hắc Sa Than để che mắt người có mặt Thiên Tầm y.

Đột nhiên Thiên Hùng nhận được một thông báo, “Lam Y Công Tử vừa được mời vào tổ đội bởi Coffe đại sư”. Chat box của nhóm xuất hiện thêm một dòng tin mới.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Cảm ơn đã cho mượn mắt.”

[Nhóm] Anh Hùng: “?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Người cùng nhóm có thể gửi thông tin hình ảnh của mình cho đồng đội, giống video call vậy đó. Cho Lam huynh mượn mắt của chúng ta để đối phó địch.”

[Nhóm] Anh hùng: “À”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Đại ca, cuối cùng cũng bị nhiễm rồi, không có việc gì cũng gõ chat ”

[Nhóm] Anh Hùng: “>.<”

Box chat cá nhân xuất hiện.

[Mật] Coffe đại sư: “Nhưng cũng không phải đơn giản vậy, chúng ta cho anh ta vào nhóm, vậy thì đã kết thù với đám hắc hội Thần Long rồi.”

[Mật] Anh Hùng: “Nhưng không phải cậu nói đám đó là kẻ xấu, chuyên giết người chơi mới sao? Chúng ta giúp anh ta là lẽ phải.”

[Mật] Coffe đại sư: “Đại ca, đúng là bắt đầu trở thành đại hiệp chính nghĩa rồi. Lát nữa chúng ta đến tưu lâu cạ chén đi.”

[Mật] Anh Hùng: “Trong game cũng có chỗ ăn nhậu nữa hả?”

[Mật] Coffe đại sư: “Không, là đại tửu lâu của bà bảy đầu ngô.”

Thằng Quý lú đầu qua cửa sổ.

- Dù sao tối nay cũng chưa ai nấu nướng gì, chúng ta đi ăn tiệm chúc mừng đại ca gia nhập võ lâm đi! – Nó cười lớn.

- Được rồi. – Hắn trả lời. Quay lại tình huống ở trong game, Lam Y Công Tử sau khi được thằng Quý cho mượn tầm nhìn thì quả nhiên đổi khác. Anh ta không dùng những chiêu tấn công càn quét nữa, mà sử dụng những chiêu hiểm hóc đánh thẳng vào từng người. Đột nhiên một tầng kính trắng xuất hiện trước mặt Lam Y Công Tử, màn hình hiện lên chữ Thủy Nguyệt Kính Hoa. Không gian như một mặt nước lung linh lay động. Rào một cái, tất cả rạn vỡ, những vết thương xuất hiện trên khắp thân người của phe Thần Long, họ đồng loạt đổ xuống.

Trên khắp các kênh thể giới đồng loạt hiện lên thông báo: “Lam Y Công Tử tội ác tày trời, lạm sát người vô tội. Nay phát ra thông cáo trên toàn võ lâm, mong các vị đại hiệp thay trời hành đạo.”

Lam Y Công Tử sau khi giết chết hết địch nhân, ném Thanh Thảo Dược ra giải trừ tất cả các trạng thái trúng độc. Sau đó, y lại lấy ra một bông sen trắng. Bông sen trắng xoay xoay trên đầu nhân vật, toả ra một cơn mưa bụi lấp lánh như kim cương. Xoẹt một tiếng, toàn thân Lam Y Công Tử bùng lên ánh sáng rồi vụt tắt. Nick của anh ta từ hắc danh chuyển sang bạch danh.

Kênh thể giới thông báo: “Lam Y Công Tử sau khi trải qua trăm phương ngàn khó, quỳ dưới chân Đại Thiện Bồ Tát bảy ngày bảy đêm sám hối, được ban cho Bạch Băng Liên. Mọi tội lỗi trước kia coi như xoá bỏ, công đức viên mãn.”

Chat box cá nhân.

[Mật] Anh Hùng: “Ghê vậy, phải quỳ bảy ngày bảy đêm trong game là thế nào?”

[Mật] Coffe đại sư: “Cái đó nó nỏ cho vui thôi, bỏ tiền ra là mua được Bạch Băng Liên.”

Chat box đội nhóm.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Đa tạ các bạn ra tay tương trợ.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Không có gì, chỉ là gặp chuyện bất bình chẳng tha.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Ơn nghĩa này ngày sau sẽ trả, hãy add nick của tại hạ vào, sau này có việc gì cần giúp, xin cứ nhắn tin.”

Thông báo “Lam Y Công Tử muốn thêm bạn vào danh sách bạn bè” hiện lên. Thiên Hùng lập tức máy móc chọn “Chấp nhận.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Sau này tái kiến.”

Anh ta xua tay ra hiệu, một con đại điêu từ trên trời cao bay xuống. Lam Y Công Tử ngồi lên toạ kỵ cùng đại điêu bay vút lên trời cao. Hai kẻ bình phàm đứng dưới đất cứ ngẩn ngơ ngó mãi.

[Mật] Coffe đại sư: “Đại ca thấy chưa, đây chính là khí chất của cao thủ võ lâm đó. Cho anh ta mượn mắt một lần, là add nick mình luôn.”

[Mật] Anh Hùng: “Có gì đâu?”

[Mật] Coffe đại sư: “Tại anh không biết, Công Tử là người chơi độc lập mạnh nhất trên mạng. Anh ta không gia nhập bang phái nào, cũng chưa từng thuộc đội nhóm nào hết. Chỉ có trong các sự kiện lớn anh ta mới vào bang hội, đội nhóm để làm nhiệm vụ; sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ thì lập tức rời khỏi ngay. Thằng trước chém võ tinh thạch ở Thịnh Thế, nên đột nhiên trở thành chủ nhân toà thành này. Tuy nhiên, Lam Y Công Tử đã giao cho Chân Phương Công Tử của bang Nghĩa Tế quản lý rồi. Đó là một trong ít người được đồn là bạn của anh ta.”

[Mật] Anh Hùng: “Một gã khó gần nhì. Cái gì cũng ra ngô ra khoai, không thích nợ nần người khác. Chắc trong lòng y cho rằng tình cảm chỉ là gánh nặng.”

[Mật] Coffe đại sư: “Trời ơi, đại ca sao triết lý vậy? Về thành mua sắm thôi. Sẵn tiện bàn chuyện gia nhập môn phái nào luôn. Cấp 44 mà mặc áo vải thì người ta cười chết.”

^ ^

Đường phố Thịnh Thế được tái hiện sinh động qua ảnh phục dựng 3D. Người qua lại kẻ trên đường đông vui náo nhiệt, cảnh rao hàng mua bán diễn ra sinh động tấp nập. Quả nhiên là thể giới ảo, ai nấy đi lại trên đường cũng đều hiện rõ tên nick, cấp độ và các loại danh hiệu đã đạt được. Quần áo trang bị thì phức tạp, hoa hoè và cầu kỳ hơn. Những thứ trang bị cấp độ càng cao thì lại càng toả ra khí chất thần thánh và ánh sáng lung linh. Hắn nhìn lại mình, ngoại trừ một cái tên Anh Hùng thì còn lại chẳng có gì hết.

[Mật] Anh Hùng: “Ồ đây quy định phải hiển thị ra toàn bộ danh hiệu như vậy hả?”

[Mật] Coffe đại sư: “Không có. Nhưng danh hiệu và cấp độ mình công khó mới có được, nên phải mang ra ngoài khoe cho hết. Điều này có thể hù dọa đối phương, đồng thời giúp người chơi chọn lựa đối thủ cho đồng đẳng. Anh chưa có danh hiệu gì, nhưng cũng nên thể hiện lever mình ra đi. Có tụi chọn

hiển thị trong sổ cá nhân đó.”

[Mật] Anh Hùng: “Thôi khỏi.”

^ _ ^

Coffe đại sư dẫn hần đi vòng vèo một hồi mới đến trước một cửa hiệu chưng đầy hoa. Nhìn vào chỉ có thể nghĩ đây là một tiệm bán hoa chứ không còn thứ gì khác. Nhưng trong game mua hoa về thì để làm gì? Bà chủ hiệu niềm nở chạy ra chào khách.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Xin chào khách quan, muốn mua trang bị hay là bán nguyên liệu?”

[Cận] Coffe đại sư: “Chị Linh, chào đón anh Hùng mới gia nhập vào võ lâm nào.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Nguyễn Thiên Hùng?”

Hần trùng trùng mở hai mắt lớn nhìn màn hình, miệng vừa hét tay vừa gõ phím.

[Cận] Anh Hùng: “Ly Ngọc Linh?”

Không ngờ có lúc gặp lại bạn gái cũ trong tình huống oái oăm như thế này. Hai năm không gặp, thì ra cô ta đã trở thành game thủ.

- Quý, sao chú không báo với anh trước! – Hần hét ra ngoài cửa sổ.

- Báo cái gì mới được cơ? – Chỉ nghe giọng thẳng Quý chứ không thấy nó lộ mặt ra.

- Cô ta.

- Chỉ chẳng phải là bạn của anh sao? Thì đúng là bạn, nhưng bây giờ thì đầy vướng mắc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngũ Đại Kỳ Bảo

[Cận] Anh Hùng: “Chào em, Linh. Gặp nhau tình cờ, trùng hợp quá ha.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Ngọn gió nào đưa sinh viên chăm chỉ rơi vào thế giới giang hồ vậy.”

[Cận] Anh Hùng: “Anh tốt nghiệp rồi, bây giờ đang thất nghiệp nằm nhà thôi.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Năm ngoái em đã tốt nghiệp, giờ đang đi làm ở bệnh viện Chợ Ruộng.”

[Cận] Anh Hùng: “Vẫn đang đi tìm bạn trai hả em, sao lại đặt nick thế kia?”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Sau năm đó, em quyết tâm phải đi tìm người tốt hơn anh. Nếu không, sẽ làm mất mặt bạn trai cũ.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Nick thế kia thì sao?”

[Cận] Anh Hùng: “Không có gì. Anh thấy em vẫn thẳng thắn, cương trực như lúc trước.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Không nói chuyện cũ nữa. Muốn mua bán gì không? Nếu không có việc thì đi chỗ khác.”

Thấy câu chuyện đã bắt đầu sục mùi thuốc súng, hần đành phải chuyển hướng sang mua bán. Ngọc Linh mà lên con thì khó đỡ lắm, lúc trước hần đã nếm mùi rồi.

[Cận] Anh Hùng: “Anh có 2 tay thỏ, 344 tai thỏ, 55 răng sói, 1 đuôi hổ. Em mua không?”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phư: “Trời ở đâu mà nhiều tai thỏ vậy. Em mua hết làm gì? Thôi anh chuyển qua cửa hàng của NPC bán đi, ở đó cái gì nó cũng mua hết. Răng sói và đuôi hổ thì em mua. Còn cặp tay thỏ kia quý giá quá, em không đủ tiền. Mà thứ này hiếm có lắm, anh để lại xài chứ đừng bán làm gì.”

[Cận] Anh Hùng: “Ồ biết rồi. Vậy bán cho anh vũ khí và áo giáp gì đi.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Anh chơi môn phái nào, cấp bao nhiêu? Hàng của em là tự chế, độc nhất vô nhị, giá cả không tầm thường.”

Hắn đột nhiên nổi tự ái.

[Cận] Anh Hùng: “Lấy thứ mắc nhất đem ra đây.”

Có lẽ do muốn hù hấn, Ngọc Linh quả nhiên đem ra món hàng chấn sơn chi bảo của tiệm. Đó là bộ ánh giáp lung linh ánh vàng, kháng được toàn bộ tất cả các thuộc tính 15%, tăng lực đánh 20%, tăng lực phòng ngự vật lý 30%. Khí chất tản mát ra kinh hồn tuyệt diệu, bảo vật hoàng kim cấp 60 được chế tạo từ những vật liệu trân quý nhất mà Ngọc Linh đã tích góp được trong cả năm trời. Cô dự định làm ra để thử thách giới hạn chế tác sư cấp 120 của mình, chỉ để ngắm chứ không muốn cho ai mặc.

[Cận] Anh Hùng: “Được, anh mua.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Tám triệu đồng tiền vàng không bớt một xu.”

[Cận] Anh Hùng: “Cô muốn đi ăn cướp hả?”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Đó là số tiền và công sức mà em bỏ ra để thu thập đủ nguyên liệu. Chưa tính đến phí chế tác đấy. Không đủ tiền thì đừng mua. Anh lúc nào cũng keo kiệt bủn xỉn. Quen người ta chờ đi ăn cũng tính từng đồng từng cắc. Một tuần hẹn được đúng ba tiếng đồng hồ cũng không cho thêm một phút nào. Muốn đi gặp bạn trai mà cứ như đi thăm tổng thống, phải có hẹn trước. Rốt cuộc em có bao nhiêu gam trong lòng anh đây?”

[Cận] Anh Hùng: “Đã nói không nhắc chuyện cũ mà!”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Thì không nhắc. Vậy bây giờ có mua không?”

[Cận] Anh Hùng: “Em không được nuốt lời.”

Kênh thể giới xuất hiện dòng chat.

[Thế] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Tôi sẽ bán bộ giáp hoàng kim vô khuyết cấp 60 cho Anh Hùng nếu anh ta đem đủ 8 triệu đồng vàng đến trả.”

Chat box cá nhân.

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Thế nào, cả thể giới đều biết rồi, anh còn sợ em nuốt lời sao?”

[Mật] Anh Hùng: “Em hãy chờ đấy.”

Nói xong hắn giận dữ bỏ đi. Coffe đại sư vội chạy theo hỏi.

[Mật] Coffe đại sư: “Nãy giờ hai người nói gì lâu vậy? Sao chưa mua gì lại bỏ đi?”

[Mật] Anh Hùng: “Dẫn anh đến cửa hàng của NPC.”

Bán xong tai thỏ, răng sói và đuôi hồ, hắn vẫn còn thiếu hơn năm trăm ngàn đồng vàng. Nhìn thấy mấy món đồ đó số lượng nhiều, nhưng giá trị lại chẳng được bao nhiêu. Thiên Hùng dự định bán luôn cặp tay thỏ thì thằng Quý cực lực ngăn cản. Nó nói rằng cửa hàng NPC chuyên gia mua rẻ ép giá người chơi. Cuối cùng Thiên Hùng cầm một cái tay thỏ cho thằng Quý lấy năm trăm ngàn còn lại. Hắn hùng hô vác tám triệu đồng tiền vàng đến đặt trước mặt Ngọc Linh.

Đĩ nhiên là cô nàng sững sờ bất động trước khả năng huy động tiền của hắn. Thấy hắn mặc áo vải mà lại quên mất Thiên Hùng còn cặp tai thỏ quý giá kia.

Cả mấy chục phút dài cô nàng không trả lời khiến hắn tức tối, Thiên Hùng vợ lấy điện thoại, bấm số mà mình đã không gọi suốt hai năm qua.

- Thế nào, còn không mau giao hàng ra? – Hắn hét vào trong ống nghe.

- Anh à ... – Giọng nói gọi lại chút xao động lẫn lẫn trong lòng hắn. – Kỳ thật đấy là bảo vật của em, còn chưa luyện thành đâu. Em muốn tạo ra một bộ giáp vượt đến cấp một trăm nhưng vẫn chưa đủ nguyên vật liệu.

- Muốn nuốt lời hả? Lúc này ai đã lên trang thể giới mà la to thế? Nếu không giao hàng, anh lên “Công Đường” kiện em – Bây giờ hắn là người có lý lẽ nên ăn nói cũng to hơn.

- Anh à ... – Lại là cái kiểu nhõng nhẽo cũ rích của cô ta. Thiên Hùng nhấp lệnh chuyển hết toàn bộ tám triệu đồng vàng vào tài khoản Hồng Phấn Lý Chiêu Phu.

- Có thông báo giao dịch thành công rồi kia.

- Anh ép em quá.

- Chúng ta giao dịch công bằng.
- Em chỉ xin anh một điều kiện thôi.
- Chuyện gì?
- Anh khi mặc bộ giáp này thì phải có trách nhiệm với nó. Đi làm nhiệm vụ cấp S thế giới, tìm ra “Ngũ đại kỳ bảo” đã thất lạc để em khám lên bộ giáp này. Em chỉ có duy nhất một mơ ước trong đời là chế tác ra một bộ áo giáp hoàng kim cấp 100 mà thôi.
- Này có làm quá không vậy? – Hấn khịt mũi. – Em là điều dưỡng mà, đâu phải chế tác sư thật đâu?
- Anh không đồng ý thì em sẽ không giao áo giáp. Dù có kiện ra công đường em thà bỏ nick cũng không giao hàng.
- Được rồi. – Hấn thở dài. – Lúc nào chuyện bé xít cũng làm lên cho quá. Lỡ hẹn với em có một lần mà cũng đòi chia tay.
- Hôm đó là sinh nhật ba em, em đã nói với cả dòng họ sẽ dắt anh ra mắt. Cuối cùng anh biến đi đâu hả? Thậm chí sau đó em cho anh cơ hội giải thích, anh cũng có chịu nói đâu. Là anh không tôn trọng em trước.
- Không nhắc chuyện cũ. – Nguyên nhân của sự việc, cả đời hấn cũng không muốn nói ra.
- Không nhắc thì không nhắc. Vậy anh có chịu hứa không?
- Dù không biết đến ngày nào tháng nào anh mới đủ bản lĩnh làm nhiệm vụ cấp S. Nhưng được rồi, anh hứa với em.Chat box của thế giới.

[Thế] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Anh Hùng sau này nếu có tìm được ‘Ngũ đại kỳ bảo’, toàn bộ phải đưa hết cho tôi. Xin toàn thể các đồng đạo minh chứng.”

- Anh hứa đi. – Giọng cô nàng lẻo nhẹo bên đầu dây kia.Chat box của thế giới.

[Thế] Anh Hùng: “Nếu sau này tôi có tìm được ‘Ngũ đại kỳ bảo’, toàn bộ đều đưa hết cho Hồng Phấn Lý Chiêu Phu. Xin toàn thể các đồng đạo minh chứng.”

Tiếp sau đó là loạt lời comment bàn luận tới tấp. “Chém gió dữ!”, “Mơ đi ba!” ... và cả “@\$%#@%*&*”. Xem ra nhiệm vụ đi tìm ‘Ngũ đại kỳ bảo’ đã là một truyền thuyết vô lâm, kể từ khi game ra đời đến nay cũng chưa có ai hoàn thành được nổi.

^ _ ^

Hấn chọn nhận lấy bộ giáp từ tay Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, nàng khuyến mãi tặng thêm Dung hợp phù, nên dù hấn chỉ mới 4x cũng có thể mặc áo hoàng kim 60. Khi vừa mặc vào, cảm giác đột nhiên khác hẳn. Toàn bộ các chỉ số tấn công, phòng ngự và tương thích đều tăng cao đột ngột. Lợi hại hơn, là cả người hấn đều lấp lánh ánh vàng kim, khí chất thần thánh không thua gì bất kỳ cao thủ nào trên thế giới. Thậm chí độ nổi bật còn vượt xa bộ giáp đen của Coffe đại sư.

Tuy nhiên, khi hấn nhìn lại trên đầu mình thì phát hiện một tấm bảng to đùng đầy hoa đề chữ “Hồng Phấn Lý Chiêu Phu”. Cái này chẳng phải là hấn suốt đời mang bảng hiệu của cô ta đi lại trên giang hồ sao? Thế thì xấu hổ chết.

[Mật] Anh Hùng: “Làm cách nào để gỡ cái bảng đó xuống?”

[Mật] Coffe đại sư: “Không được đâu anh, đó là do chế tác sư gắn vào rồi. Không ai có thể bỏ được.”

Xoay sang cái chat box khác.

[Mật] Anh Hùng: “Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, em mau tháo cái bảng này xuống.”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Không có cách nào cả, chỉ trừ phi phải rã bộ giáp ra làm lại. Nhưng bây giờ em không có đủ nội lực để luyện thành một bộ giáp khác đâu. Công sức cả một năm trời đó.”

[Mật] Anh Hùng: “Vậy anh phải làm sao?”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Thì cứ đeo nó chứ có sao?”

[Mật] Anh Hùng: “Vậy thà anh không mặc.”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Vẫn còn một cách nữa. Anh ản bộ giáp đi, vậy là ản luôn được bảng hiệu. Nhưng mọi người chỉ thấy anh mặc áo vải.”

[Mật] Anh Hùng: “Cảm ơn!”

Hấn ngay lập tức chọn tùy biến ản bộ giáp. Dù sao Thiên Hùng cũng là người chơi mới, hấn mặc áo vải thì có gì đâu mà kỳ. Kể cả lever hấn cũng muốn

giấu thì có thì đâu phải sợ. Khác với nhân sĩ võ lâm, hẳn thật sự vẫn mang theo tính cách không thích khoe khoang của con người thật mình vào game.

^ _ ^

Hệ thống môn phái và nghề nghiệp của “Võ Lâm Truyền Thuyết” là đệ nhất rắc rối. Bởi vì tựa game này từ khi ra đời đến nay đã trải qua mười ba phiên bản, đã gần như đạt được tầm hoàn thiện về công nghệ GO rồi. Thăng Quý chỉ cho Thiên Hùng trang web giới thiệu về các chức nghiệp, khiến hắn tá hỏa. Thậm chí chúng còn nhiều và dài dòng hơn các ghi chú về thuốc gây mê nữa.

- Thật sự chú đọc hết rồi hả? – Hắn ngạc nhiên nhìn thăng Quý.

- Dĩ nhiên là đọc hết rồi. Lúc đầu chọn nghề, em cũng đắn đo dữ lắm. Nghiên cứu suốt ba ngày ba đêm mới lựa được chức kỵ sĩ này. – Thăng Quý gãi đầu cười lè lè.

- Anh thấy trí não để chú dùng thì phí quá. Nếu chăm học bằng một phần mười chơi game thì chắc chú không phải trả nợ bao giờ đâu nhì.

- Làm gì có chuyện ấy. - Thăng Quý cười xoa. - Thôi anh từ từ nghiên cứu, em phải về họp nhóm.

- Game gì?

- Hành Tinh Lạ.

- Rốt cuộc là chú chơi bao nhiêu tựa game?

- Có bao nhiêu chơi bấy nhiêu thôi anh.

- Vậy là toàn bộ hả? Trời ơi, giờ đâu chú mày học? Chơi từng ấy tựa thì anh chỉ có thể gọi chú là thánh.

- Khỏi anh à. Anh lên mạng gõ ‘thánh caffe’ là hiện ra toàn bộ các truyền tích của em.

- Vãi linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đệ Nhất Chức Nghiệp

Võ Minh Quý vốn là cậu quý tử của ông bà chủ đồn điền cà phê Cao Nguyên. Từ nhỏ nó đã ham mê chơi game, đọc truyện hơn đi học. Nhưng ông bà Võ biết rằng con trai mình vốn thuộc loại thông minh sáng láng chứ chẳng phải ngu dân gì. Vừa đánh vừa dọa mới gò được nó thi vào ngành kiến trúc. Thăng Quý nhượng bộ vì ít nhất ngành này còn có môn hình họa mà nó thích. Tuy nhiên khi khăn gói lên thành phố học, thoát khỏi sự kèm cặp của cha mẹ, nó lại trở về với cái thói nghiện game như cũ.

Cả ngày nó chẳng làm gì ngoài việc online lên mạng chơi GO, một lần chơi đến năm sáu tựa game. Khi lên tới năm ba, nó đã nổi danh trong cộng đồng GO là ‘thánh caffe’. Không phải vì nhân vật nó mạnh, đồ nó khủng mà bởi vì đi chơi game nào cũng thấy mặt ‘Coffe đại sư’ xuất hiện. Thế nên muốn nổi tiếng vốn chẳng phải là việc khó khăn gì.

Ở đối diện phòng trọ của thăng Quý là một đàn anh học bên trường Y được. Từ khi dọn đến khu nhà này, nó đã biết danh ‘thần làm thêm’ của Thiên Hùng. Nó chỉ thường gặp ảnh lúc nửa đêm, khi đang hẹn bạn công thành, chơi co-op thì anh ta mới đi làm thêm về. Mỗi nhà mỗi cảnh. Trong lúc nó ở đây ăn chơi, sống dựa vào tiền ba mẹ thì anh ta phải đi cày cục nuôi thân và lo chi phí học hành. Đùng tưởng nó vô tâm chỉ biết chúi mũi chơi suốt ngày. Kỳ thực, nó nể phục anh Hùng dữ lắm.

Anh ta là dạng đàn ông trách nhiệm, sĩ diện và vô cùng kín tiếng; khi làm việc thì nhiệt tâm, kiên trì và thường tự đẩy bản thân đến cảnh giới cực hạn về sức chịu đựng. Tóm lại, nó với anh ta vốn là chính tà bất lưỡng lập; thăng Quý là con ve sầu, còn Thiên Hùng chính là con kiến.

Cùng là cảnh sinh viên ở trọ, nên anh em đều đùm bọc và quan tâm lẫn nhau. Suốt ba năm ở đây nó đã được anh Hùng chiếu cố giúp đỡ rất nhiều. Cứ nghĩ tới lúc ảnh tốt nghiệp dọn đi thì nó cứ thấy buồn rười rượi. Nhưng khi phát hiện ảnh ở lại đây thêm một thời gian, nó mừng rỡ hết cỡ luôn.

Thiên Hùng hiện không còn phải học hành gì, ngay cả công việc làm thêm cũng không thấy ảnh động tới. Thế là thăng Quý quyết định chia sẻ bí quyết con-sâu-lười-chăm-chỉ-chơi của mình cho hắn. Nó hướng dẫn Thiên Hùng bước vào thế giới game online.

Trước giờ nó vốn ngưỡng mộ anh Hùng thì bây giờ càng ngưỡng mộ ảnh kinh khủng. Để cho Thiên Hùng tự chơi game thì ảnh chỉ ở trong thôn giết thỏ đúng cả tháng trời. “Đúng là trâu bò dễ sợ!” Người chơi áo vải lever 44, độ may mắn 100, độ tương thích vũ khí 100 thì cũng là lần đầu tiên thăng Quý thấy. Ảnh xứng đáng được gắn huy chương vì khả năng kiên nhẫn của mình.

Lần thứ hai nó để Thiên Hùng quyết định thì anh ta đi mua một bộ chiến giáp loại khủng, hoàng kim cấp 60. Có thấy ai chưa gia nhập môn phái nào mà điểm máu lên tới bốn ngàn như anh chưa. Còn chạy lên trang thể giới thông báo mình sẽ tìm ra ‘Ngũ đại kỳ bảo’ trong truyền thuyết của Võ Lâm nữa chứ. Ô hay, đúng là không biết gì cũng có cái phúc của người không biết gì.

Nó có thể kết luận, con người ở trên đời này không có ai thập toàn thập mỹ. Là tên vô dụng ngoài xã hội như thằng Quý khi gia nhập GO cũng có thể trở thành thánh nhân. Bác sĩ tốt nghiệp loại giỏi như Thiên Hùng khi chơi Võ Lâm cũng có thể biến thành thằng ngốc. Anh ta gia nhập Trường Sinh trang vốn thuộc quang hệ, chuyên đào tạo thầy thuốc và đấu thủ phòng ngự. Thế nhưng, nghề nghiệp Thiên Hùng chọn lại là đạo tặc thì có chết không chứ.

Bây giờ tập hợp hết trên nhân vật Anh Hùng chính là những điều dờ hoi nhất mà thằng Quý từng thấy. Đầu đội nón trắng của đại phu, áo vải đã chuyển sang nâu bản thiu của nhóm đạo tặc hạ cấp, vũ khí vẫn là con dao găm cung cấp cho người mới chơi.

Anh ta sở hữu bộ giáp thuộc hàng khủng của nhóm đấu sĩ nhưng lại ẩn đi không ai biết. Anh ta có lever cao thủ nhưng lại mang danh y sư tập sự. Anh ta có tay thỏ may mắn 100, độ ngắn độc 56 do thuộc quang hệ, tốc độ 89 do thuộc nghề đạo tặc, sức phòng thủ 80 do có áo giáp hoàng kim.

Thằng Quý lắc đầu, tặc lười. Có lẽ thân độ mạng của anh ta tên là Quách Tĩnh không chừng. Tại sao một người dờ hoi như thế lại nhận được nhiều cái tốt như vậy. Caffe đại sư lever 142 cũng không có được các chỉ số phụ cao bằng anh ta.

- Anh đang làm gì vậy? – Thằng Quý nhóng mắt nhìn Thiên Hùng đang click chuột như điên.

- Đang giả thuốc. Văn sư phụ giao cho anh hết một nhà kho thuốc, toàn bộ phải hoàn thành không được ngưng lại giữa chừng.

- Anh làm bao lâu rồi.

- Hai tiếng. – Mồ hôi đổ ra đầm đìa.

- Trời hai tiếng ngồi click chuột như vậy hả. Cái quest gì biến thái vậy, thôi anh ngưng đi. – Nó lên tiếng can ngăn.

- Cũng gần xong rồi. Anh sợ giống như lần trước bỏ qua nhiệm vụ gì nữa, sau này đi đâu cũng bị ngăn cản. Thế nên từ khi gia nhập Trường Sinh trang, gặp ai anh cũng nói chuyện xem có nhiệm vụ gì cần làm không. Quả nhiên ở chỗ này có nhiều việc để làm thật. Họ hết đòi hỏi cái này rồi đòi cái kia.

- Anh thật có tư cách trở thành nô bộc số dách. Mấy con NPC đó chỉ biết nói đi nói lại có mấy chữ thôi, anh hỏi nó hoài thì nó cũng chỉ giao mãi có mấy việc như thế. Anh làm bao giờ mới có thể xong chuyện đây? Thằng Quý đang ngồi than thở thì đột nhiên màn hình nổ bụp một màn khói. Khói từ từ tan ra, và xuất hiện một ông bụt râu trắng như cước.

“Ta là tán tiên bị mắc kẹt trong thân cô khô này được hai ngàn năm rồi. Nhờ y sinh chăm chỉ giả hết cả kho thuốc mới giải thoát ta khỏi kiếp nạn. Nay xin tặng y sinh viên Tây Cốt Tán. Uống vào thay da đổi thịt trở thành cơ thể bán tiên, chờ ngày phi thăng.”

Đến lúc này thì thằng Quý còn có thể nói được gì chứ. Là Tây Cốt Tán trong quest cho người lever 200 chuẩn bị phi thăng thành tiên. Nay chỉ cần gia nhập cái môn phái bé xiu như Trường Sinh trang, làm mấy nhiệm vụ biến thái thì cũng được tặng hay sao? Nó nhìn thấy ánh sáng lập loè bao phủ cơ thể Anh Hùng, sau đó tắt phụt như chưa hề xảy ra gì hết. “Nghỉ ngơi quá, có khi nào vô dụng rồi hay không. Hay là chưa đủ lever mà dùng sớm thì mất linh rồi!”

- Anh Hùng, vào sổ tay cho em nhìn chút đi. Khi sổ tay giờ ra thì thằng Quý sốc đơ tại chỗ. Ngoại trừ chỉ số lever 48, và máu 5680 của Anh Hùng thì toàn bộ những thông số khác đều biến thành số không hết rồi. Nó rê chuột vào các thông số thì chỉ nhận được đoạn tin nhắn nhỏ. “Thân thể đã cải tạo, không còn là người, thì làm sao phẩm nhân có thể đo đếm được”.

Võ Lâm Truyền Thuyết đúng là đã trở thành game truyền thuyết, chuyên gia đánh đố người ta. Bây giờ không còn nhìn thấy chỉ số gì hết thì làm sao luyện cấp?

- Anh, đi làm nhiệm vụ với em đi. Thỉnh thoảng đổi gió, không cần suốt ngày trốn trong môn phái là việc?

- Được hả, vậy mà anh cứ tưởng phải làm hết tất cả nhiệm vụ mới được ra ngoài chứ. – Thiên Hùng nhìn nó mừng rỡ như thấy cứu tinh. Trời ơi là trời, nó phải là gì với ông anh gà mờ này đây?

^ _ ^

Bởi vì hần học ngành y, nên khi chọn môn bác sĩ liền đi vào Trường Sinh trang. Môn phái này vốn không có nhiều đệ tử, bởi vì họ không có các tuyệt chiêu bá đạo, chỉ thiên về phòng ngự và chữa thương. Nhưng công ty game vốn luôn tạo sự đồng đẳng và dàn đều giữa các tuyến nhân vật, thế nên tuy hệ thống võ thuật của Trường Sinh trang không đẹp và nhiều, nhưng bù lại số lượng quà tặng và nhiệm vụ ẩn của nó thì vô cùng phong phú. Kèm theo đó là Anh Hùng có đeo tay thỏ độ may mắn 100, nên khi làm bất kỳ nhiệm vụ nào, hần cũng sẽ lấy được quà tặng ngẫu nhiên có giá trị cao cấp nhất.

Ví như việc đánh thỏ tinh, số tiền ngẫu nhiên sẽ từ một cho đến bảy đồng, lúc thì để lại tai thỏ lúc thì không. Nhưng nếu bây giờ Anh Hùng ra tay, nhất đầu tiên lấy được đôi tai thỏ, nhất thứ hai kết liễu nó và có được bảy đồng vàng. Phần lớn là do sự kết hợp đầy ngẫu hứng của nghề đạo tặc và chỉ số may mắn 100.

Trong vô số chức nghiệp của game, nghề đạo tặc là một sáng tạo độc đáo nhất. Nếu bạn chọn nghề này, chỉ số tốc độ sẽ được ưu tiên phát triển nhiều hơn khi lên cấp và lấy điểm kinh nghiệm. Ngoài ra, đạo tặc vẫn bị buộc phải chiến đấu, giết quái và làm nhiệm vụ như bất kỳ tuyến nhân vật nào khác. Tuy nhiên, khi đánh đối phương chỉ còn một nửa máu, bạn sẽ thấy được tùy chọn trộm đồ. Máu kẻ địch càng thấp thì xác suất trộm được đồ càng cao.

Thông thường, những tên đạo tặc khác phải trộm đến lần thứ năm thứ sáu thì mới lấy được một cái tai thỏ hay hai cái lông chim, khi đó kẻ địch đã cận kề cái chết thì họ mới đắc thủ.

Cái điểm nổi bật này là do nhà sản xuất game muốn bù lại điểm yếu chỉ số tấn công thấp của nghề đạo tặc. Họ thường chịu thiệt khi PK và cả làm nhiệm vụ nên phải có kèm quà tặng an ủi thêm. Nhưng nếu chỉ có thế thì Thiên Hùng đâu có chọn nghề này cho nhân vật mình. Lý do quan trọng nhất mà hắn chọn nghề là do bảng mô tả có nêu xác suất lấy được đồ thường phụ thuộc vào chỉ số may mắn.

Anh Hùng và Coffe đại sư đi vào khu võ đường để tập luyện. Khu võ đường này bao gồm nhiều phòng, người chơi có thể vào đây PK lẫn nhau. Khi giết người trong võ đường không sợ bị đổi màu nick, và điểm kinh nghiệm không bị thay đổi. Coffe đại sư đứng im cho Anh Hùng chém một nhát. Với năng lực của hắn hiện nay, cấp 48 đối đầu với cấp 142 chỉ lấy được mấy chục máu của người ta thôi.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Chỉ vậy thôi hả anh? Em đã nói rồi, Trường Sinh trang và nghề đạo tặc không hợp nhau. Đã vậy cả môn phái lẫn nghề nghiệp đều không thiên về tấn công.”

Trong lúc thằng Quý lo gõ chat thì đột nhiên nhân vật của nó bị tuột máu tiếp. Mấy con số xanh có dấu trừ thỉnh thoảng hiện lên mặc dù Anh Hùng chẳng có làm gì.

[Nhóm] Anh Hùng: “Bên Trường Sinh trang ngoại trừ chữa thương và phòng ngự vẫn còn một tuyệt kỹ gọi là bỏ độc. Gần giống với chế tác sư, anh có thể bỏ độc lên vũ khí của mình.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Ghé gớm vậy? Sao em chưa nghe qua tuyệt chiêu này.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Cái ông lão già già trong nhà bếp nói cho anh nghe. Sau khi anh chế cho ông một thiên cùi chát đầy phòng.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Trời, lại là quest ản. Sao trong Trường Sinh trang quest ản nhiều thế nhỉ? Mà cái nào cũng kỳ cục không ai muốn làm. Ngoài anh ra chắc chưa từng ai khám phá được nhiều bí ản của Trường Sinh trang thế đâu.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Vẫn còn nhiều thứ vui lắm. Chừng nào máu chú còn một nửa thì báo anh.”

Hai anh em đứng chờ, đến khi thằng Quý chỉ còn nửa máu thì Anh Hùng chạy tới chém thêm nhát nữa. Lần này ngoài trừ lấy được hai mươi hai đơn vị máu, cái tay thỏ mà Thiên Hùng cầm cho Coffe đại sư cũng bị rơi ra. Hắn chạy tới nhặt ngay.

[Nhóm] Anh Hùng: “Nhờ chỉ số may mắn 100 nên đạo tặc ra tay bách phát bách trúng. Lần nào cũng thành công lấy được bảo vật giá trị nhất trên người đối thủ.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Trời ơi, bá đạo vậy! Nếu có tay thỏ thì đạo tặc trở thành đệ nhất chức nghiệp mất rồi. Chém có một nhát là lấy luôn báu vật giá trị nhất của đối thủ.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Chỉ những món trong tay nải thôi. Những món đang trang bị cho nhân vật thì không thể lấy. Mà chú cũng thấy đó, lực tấn công của anh dù đã có áo giáp hoàng kim hỗ trợ cũng không hơn 30 đơn vị máu. Phải đánh đến chừng nào mới rút nửa máu của boss lớn được đây?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Là do anh đang sử dụng dao găm của người mới chơi thôi. Chúng ta cần tìm vũ khí mới mạnh hơn và cả đồng đội nữa. Có như vậy mới làm được nhiệm vụ nhóm lấy được báu vật có giá trị. Những người khác tấn công, anh ở phía sau hồi máu. Khi đối thủ tuột máu thấp thì anh nhảy vào chém một nhát, đoạt luôn bảo vật luôn. Chúng ta có thể không cần giết boss mà vẫn lấy được đồ. Trời ơi, viễn cảnh sao mà ngọt ngào quá.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nhưng anh vẫn chưa làm xong hết nhiệm vụ môn phái.”

- Kệ nó đi, mai một rảnh vòng lại cũng được. Bây giờ chúng ta đi tìm đồng đội. Thiên Hùng ngạt nhiên thì thấy thằng Quý đã bỏ máy chạy qua phòng mình. “Thằng này lạ. Nói đi tìm đồng đội không ở trong game, chạy ra đây làm gì?”

- Thật ra em chưa nói với anh. Trong dãy phòng trọ của mình vẫn còn một cao thủ võ lâm đang ản mình. – Mặt mày thằng Quý vô cùng nghiêm trọng thông báo. - Là một người anh chẳng thể nào ngờ đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chân Nhân Bất Lộ Tướng

Dãy phòng trọ mà thằng Quý và Thiên Hùng đang ở là cùng một chủ. Chị Mai có chồng là kỹ sư xây dựng, chị ta hằng ngày không đi làm, chỉ chờ tới tháng thu tiền phòng mà sống thôi.

Thằng Quý dắt Thiên Hùng qua lúc chị Mai đang nằm coi phim truyền hình. Thấy hai đứa lấp ló ngay cửa, chị nặng nhọc trở mình ngồi dậy. Chị Mai hiện nay đã có bầu tám tháng rồi, mỗi cử chỉ hành động đều nặng nề vô cùng.

- Hai đứa tìm chị có chuyện gì không? – Chị mỉm cười. – Chưa tới tháng đóng tiền nhà mà.

- Dạ, không phải tiền nhà. Tụi em tới đây là nhờ chị giúp một chuyện. – Thăng Quý cười hề hề đi vào phòng. – Số là anh Hùng đây vừa gia nhập ‘võ lâm’. Anh gia nhập Trường Sinh trang và chọn nghề đạo tặc. Nhờ có tay thợ của Dạ Thổ Vương mà chỉ số may mắn của anh lên tới 100 lận. Bây giờ xác suất trộm đồ của anh là bách phát bách trúng đó nha. Nghe thăng Quý kể lể, chị Mai không có phản ứng gì nhiều ngoài việc nhướn mày lên. Coi bộ chị vẫn chưa kết luận thăng Quý khùng, mà vẫn kiên nhẫn chờ nghe thêm một đoạn nữa.

- Chị biết đó, y sư và đạo tặc đều có điểm yếu chung là chỉ số tấn công không cao. Tuy anh có áo giáp hoàng kim cấp sáu mươi, nhưng dùng dao găm chém chỉ số phòng thủ hai mươi sáu như em thì lấy chưa tới ba mươi đơn vị máu. Nếu cứ để anh như vậy, sẽ phí phạm tay nghề đạo tặc bách phát bách trúng của mình. Chị nghĩ coi, dù bất kỳ boss loại gì, chỉ cần đồng đội đánh tuốt được nửa máu, anh đều sẽ chom được báu vật tối cao của quest đó ... Thăng Quý nói nửa chừng rồi lấp lửng khiến cho chị Mai phải gãi cằm suy tư.

- Tóm lại, hai đứa muốn lập đội chứ gì? Thăng Quý nghe được mỉm cười, gật đầu như gãi tai.

- Vậy gia nhập Tứ Hải bang của chị đi.

- Có một lời của Kinh Diễm Phi Tuyết bang chủ thì tụi em còn mong gì hơn. Anh Hùng và Coffe đại sư xin vô cùng đa tạ Tứ Hải bang chủ. Trong lúc thăng Quý đang diễn tuồng Võ Lâm của mình thì Thiên Hùng kinh ngạc nhìn bà chủ nhà trọ. Bà chủ nội trợ này thì ra lại là một cao thủ võ lâm ẩn dật.

^ _ ^

Khi Thiên Hùng và thăng Quý quay về phòng thì đã nhận được tin nhắn mời gia nhập Tứ Hải bang.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Tứ Hải bang là bang phái lớn nhất ở Thịnh Thế thành. Kinh Diễm Phi Tuyết bang chủ là cao thủ đứng hàng thứ năm của server Lê quốc.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Anh không ngờ chị Mai cũng chơi GO.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Xìoi ời, thời nay bất cứ ai cũng chơi GO. Không game này thì cũng game khác. Anh bây giờ mới phát hiện thì xừa rồi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Vậy gia nhập bang hội thì có ưu điểm gì? Có khác gì với gia nhập môn phái?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Gia nhập môn phái thì giống như mình chọn trường mà học. Còn gia nhập bang hội chính là xin việc vào một công ty. Trong công ty thì có nhiều vị trí thư ký hay nhân viên. Một bang hội thì cũng giống như vậy, luôn thu nạp nhiều loại chức nghiệp. Ngoài quest cá nhân, thì có những quest yêu cầu phải có đội nhóm mới làm được. Gia nhập bang hội chúng ta có thể chọn ra đồng đội trong bang để cùng làm nhiệm vụ, tiện lợi vô cùng. Hơn nữa chức nghiệp của anh không thích hợp đi một mình mà nên có đồng đội hỗ trợ. Họ tấn công còn anh phòng thủ, hồi sức, kiểm soát chom đồ.”

Sau khi chấp nhận lời mời của Kinh Diễm Phi Tuyết thì họ có được tùy chọn vào đại sảnh đường của Tứ Hải bang. Đó là một căn phòng đã có tụ tập rất nhiều người và chat box bang hội đang đưa tin chào đón hai người mới gia nhập.

[Bang] Kinh Diễm Phi Tuyết: “Chào mừng hai tiểu đệ gia nhập Tứ Hải bang của lão tỷ.”

[Bang] Tiêu Dao Du Hí: “Chào mừng hai vị huynh đài.”

[Bang] Lục Hợp Vô Song: “Chào Anh Hùng ca, Coffe ca.”

[Bang] Milaivay: "Ciao!"

[Bang] Tiểu Anh muội muội: “Chào nhị vị đại huynh.”

[Bang] Khiêm: "Chào bạn!"

[Bang] Thiên Từ Bất Túy: “Nhậ đề ... nhậ đề ... ăn mừng bằng hữu mới.”

[Bang] Tiểu Anh muội muội: “Tuý huynh lúc nào cũng chỉ biết nhậ thôi >o<”

[Bang] Thiên Từ Bất Túy: “Ta còn biết chào mừng nữa mà. ^ _ ^”

[Bang] Nỗ tử sĩ: “Chẳng qua cũng chỉ kiếm có đi nhậ.”

...

Mọi người bắt đầu ấm ỉ với nhau, vô cùng thân thiết và vui vẻ. Thiên Hùng có cảm giác như mình vừa gặp lại đám bạn cùng trường, lúc nào cũng nhí nhố, téu táo và nhao nhao ồn ào như thế này. Hắn cũng bị ảnh hưởng, phấn khởi tự giới thiệu và bắt đầu làm quen với mọi người. Thiên Hùng không biết, thì ra cùng một lúc mình có thể kết giao được nhiều bạn đến vậy.

Nghi thức gia nhập bang, ngoại trừ phải nuôi đại boss để tăng điểm cống hiến, thì nhận được nhiều event bang hội hơn. Có rất nhiều nhiệm vụ từ đơn giản

đến phức tạp cho người chơi kiếm tiền và tăng điểm kinh nghiệm. Thiên Hùng lần lượt chọn vào quest dành cho lever thấp nhất để bắt đầu.

Hai vợ chồng Thái Hoàng Kim giận nhau, hẳn phải đi hoà giải bọn họ. Thật là một nhiệm vụ điên khùng! Thiên Hùng lần lượt chạy từ kỹ viện ở thành tây đến Thái phủ ở thành đông để chuyển lời của bọn họ cho đối phương. Năm bảy lượt như vậy thì mới hoàn thành quest, lấy được 1200 điểm kinh nghiệm và chín trăm đồng vàng. Thật sự là lao động khổ sai.

Nhưng với ai chứ Thiên Hùng thì vô cùng thích thú với mấy quest lật vặt này. Có lẽ do đánh thỏ lâu qua, bây giờ được làm việc có nói chuyện với NPC, nên hẳn rất hào hứng. Trong một ngày, quest chính tuyến dành cho người chơi dưới cấp 50 đều bị Thiên Hùng hoàn thành toàn bộ. Hắn bắt đầu đi làm quest phụ tuyến đồng đội.

Vụ đầu tiên, chính là cùng Coffe đại sư vận tiêu. Thắng Quý vì Thiên Hùng nên đã bỏ Đại Nghĩa bang của mình mà chạy qua Tứ Hải bang. Bản thân chức nghiệp của nó là kỵ sĩ thì không nói gì, nhưng Thiên Hùng thấy hơi buồn cười khi một tên đạo tặc như mình mà lại đi vận tiêu.

Xe hàng đẩy áp của cái xa hoa có hai con ngựa kéo lөө đồ đi theo bọn họ. Hắn thầm nghĩ, nhà sản xuất game cũng thật biết chơi người ta, ai đòi xe hàng mà lại phô trương hoa hөө đến thế. Trong thực tế, khi muốn vận chuyển hàng quý giá chẳng phải người ta phải giấu đi hay sao?

Nhưng đặc biệt do có người độ may mắn 100 đi theo, nên dù thắng Quý có chọn xe hàng đắt nhất, vận chuyển đi xa nhất cũng tự tin vô cùng. Sau ba lần tới đa vận tiêu mỗi ngày, hai người bọn họ kiếm được vài chục vạn đồng vàng nhẹ nhàng.

Cuộc sống trong võ lâm của Thiên Hùng bắt đầu vô cùng bận rộn. Hắn đã biết mùi vị ngồi bên lửa trại hát Tiểu ngao giang hồ cùng chiến hữu, đã nhìn thấy bình minh trên hoàng thành Lê Quốc, đã thấy sự kiện chiến quốc đẫm máu trong tháng. Tóm lại, hắn đã triệt để say mê game.

Nhưng ở đời không có chuyện gì là bất biến. Nhất là võ lâm giang hồ luôn sôi động như thế này. Đi vận tiêu cũng có ngày gặp son tặc.

Điểm đặc biệt của game “Võ Lâm Huyền Thoại”, hệ thống chức nghiệp vô cùng phong phú. Phải nói ở ngoài đời có nghề gì, trong game liền có nghề đó. Thậm chí cả nghề ở ngoài đời không có, trong game cũng có luôn. Ngoài nghề đạo tặc của Anh Hùng, son tặc cũng thật là một nghề rất hot.

Ngày hôm đó, hai huynh đệ bọn họ đang kéo xe hàng đi qua Ma Phong Lĩnh, đột ngột một thần bí nhân đứng ra chặn đường.

[Cận] Thần bí nhân: “Cây này do ta trồng, đường này do ta mở. Muốn đi qua, mau trả lộ phí đөө...”

[Nhóm] Anh Hùng: “?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Nó cướp tiêu đó. Hoặc là nộp cho nó số tiền bằng tiền nhận tiêu, chúng ta sẽ được đi qua. Tuy huề vốn, nhưng chuyến hàng này vẫn có kinh nghiệm. Không nộp tiền thì đánh, lỡ chết thì mất cả chì lẫn chài.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Thế có đánh không?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Dĩ nhiên là đánh rồi. Kỵ sĩ cấp 142 mà sợ lũ này sao?”

Vậy là thắng Quý thúc ngựa, xông đến chỗ thần bí nhân mà chém. Anh Hùng thấy thắng em của mình chiến rồi, nên cũng nhào vô giúp đỡ. Mỗi chiêu của Coffe đại sư đều làm đối phương rớt ngàn máu. Có Anh Hùng chen vào, mấy con số như hai mươi ba, ba mươi một hiện lên thật thảm hại.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Anh à, lát em cho mượn tiền. Đi mua vũ khí nào đó tốt hơn nha.”

Thanh đại đao của đối thủ trông có vẻ nặng nề nhưng khi xoay chuyển lại vô cùng linh hoạt nguy hiểm. Mỗi nhát chém xuống đều khiến lớp áo giáp màu đen của Coffe đại sư toé lửa. Thắng Quý đánh đối phương bao nhiêu, người ta trả lại nó cũng bấy nhiêu. Thiên Hùng đứng bên cạnh không tham gia vào trận chiến nữa, hắn chuyển qua hồi máu cho đồng đội.

Lẽ thường hai đánh một thì sẽ được lợi thế không ít. Thiên Hùng là y sư, dĩ nhiên khả năng trị thương của hắn phải vượt trội hơn mấy thứ Kim sang được mua ngoài chợ rồi. Dựa vào lợi thế đó, bọn họ đã hạ được một nửa sinh lực của boss son tặc. Đến lúc này Bách Thắng đạo tặc ra tay.

Thiên Hùng xoay dao găm, hạ người xuống tấn. Một chiêu “Phong Tần” đã thành công đánh rớt món đồ trong túi nải của đối phương. Thiên Hùng nhặt lấy, mở ra thì nhận được một quả trứng.

Box chat tổ đội.

[Nhóm] Anh Hùng: “Ê Quý, Dực Hoả Phượng là cái gì vậy?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Hả, lấy được trứng vật nuôi quý vậy. Cái đó nở ra thần thú, nuôi dưỡng lớn lên có thể trợ công, hoặc dùng làm vật cưỡi. Giống hôm trước chúng ta gặp Lam Y Công Tử đó, của anh ta là Dực Hoả Hoàng. Phen này lời to rồi, mau tẩu, không cần tiêu xa.”

Thế là hai anh em lập tức dừng hồi thành phủ rồi khỏi trận chiến với son tặc Thần Bí Nhân. Sau đó cả hai hi hửng chạy về bản đồ bang hội núp.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Anh Hùng mau mau mở trứng ra đi. Tiểu oa sùng sẽ mau chóng nhận chủ nhân.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nhưng như vậy có được không? Chúng ta chộm của người ta >”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Đây là trò chơi mà. Tất cả đều có quy tắc hết. Sơn tặc thì đi cướp tiền, đạo tặc thì đi chôm đồ. Tất cả đều nhằm tạo sự phong phú, kích thích cho người chơi. Người bị mất đồ chắc phải hiểu điều đó. Chỉ đặc biệt là chưa có ai bị mất món đồ quý giá cỡ này.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Sao click vào không mở được?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Éc ... quên mất. Trên cấp 50 mới được nuôi thú. Chúng ta đi luyện lever đi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Lại đi vận tiêu hả?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Không, muốn ép lever, còn có một con đường bá đạo hơn. Đó chính là ở tù.”

Lát sau, Thiên Hùng nhận được một số đồ từ Coffe đại sư mang tặng. Cao cấp kinh nghiệm phù, trái đắng, kích lực được, bình phiếu lưu. Hắn click vào từng món để xem công năng của chúng. Cao cấp kinh nghiệm phù có tác dụng nhân đôi số kinh nghiệm trong thời gian một tiếng đồng hồ. Trái đắng ăn vào tăng 500k kinh nghiệm. Kích lực được giúp cơ thể bạo phát, sẽ nâng lực tấn công lên 50%. Bình phiếu lưu sẽ tích lũy kinh nghiệm dựa vào thời gian online.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Sau khi dùng hết mấy món này, chúng ta đi tới Ác Nhân cốc thực hiện phụ bản tuần hoàn. Trong phụ bản này, nhân vật sẽ vào trạng thái đồ sát, tức là auto play, không thể điều khiển gì nữa. Chỉ biết chém quái trong Ác Nhân cốc đến khi hết máu thì thôi. Cứ năm vòng sẽ qua được một cấp, được nhận kinh nghiệm cực lớn. Nhưng nếu chết giữa chừng thì mất hết tất cả nhá.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Vậy anh có được không?”

Hắn lo lắng gõ vào bàn phím. Thật sự là chỉ số phòng ngự của hắn trước khi ăn Tủy Cốt tán thật sự rất thấp. Dù đã trang bị áo giáp hoàng kim cũng khó mà vượt qua số 200. Ác Nhân cốc, nghe tên cũng đủ biết quái vật trong đó mạnh cỡ nào. Nếu không thì hệ thống cũng sẽ chẳng trao điểm kinh nghiệm cao như thế.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Đừng lo, xếp đội hình em đi trước, đỡ đòn hết cho anh.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Phiền chú quá.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Trên giang hồ chỉ có hai huynh đệ ...”

[Nhóm] Anh Hùng: “Cảm ơn. Mà tại sao chú lại bảo đi ở tù.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Thì vào đó mình có được điều khiển nhân vật nữa đâu. Cứ như là ở tù vậy, ức chế lắm. Tuy nhiên, vì điểm kinh nghiệm cao, nên phải cắn răng vào tù ở thôi.”

Trang bị xong tất cả mọi thứ, hai huynh đệ hùng dũng tiến vào Ác Nhân cốc. Lúc này có một tin hiệu tin nhắn gửi vào hộp mail của Anh Hùng. Nhưng gà mờ như hắn sao lại để ý tới. Sau khi đã tiến vào vòng ngũ ác nhân đầu tiên, có muốn đọc thư thì cũng đã vô phương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đại Nội Mật Thám

Nguyễn Thiên Hùng du nhập võ lâm được gần tháng trời thì có kết quả tốt nghiệp. Không ngoài dự đoán của hắn, Thiên Hùng thật sự đã đậu loại ưu. Lúc trước còn chần chờ nằm nhà giải lao sau cuộc vượt vũ môn, bây giờ có kết quả, hắn không thể tự huỷ hoại rằng mình rảnh rỗi được.

Ừ thì lên trường xin bản điểm và giấy chứng nhận tốt nghiệp tạm thời. Rồi ngồi nhà viết đơn xin việc, chạy vòng vòng đến các bệnh viện gửi hồ sơ mong ‘được chẳng hay chớ’. Kết quả là lại tiếp tục rút ở nhà chơi game, toàn bộ đơn xin việc đều bật vô âm tính.

Nhân vật Anh Hùng của hắn lần đó bị khoá đúng ba ngày. Sau khi từ Ác Nhân cốc trở ra hắn thăng tiến lên cấp 52, còn thằng Quý lên được cấp 143. Trò chơi này cấp càng cao, điểm tích lũy nâng lever càng nhiều. Chính vì thế nhân vật Anh Hùng mới thăng lên ba cấp còn Coffe đại sư chỉ được một.

[Mật] Coffe đại sư: “Anh Hùng, mau mở bảo bối nhận tiêu oa sủng đi.”

Thiên Hùng ngay lập tức mở tay nải ra, click chọn vào cái trứng mình đã chôm được từ Thần Bí Nhân. Ánh sáng chói loà ngập mắt, một chú chim đỏ rực đuôi dài chớp chớp mắt nhìn hắn đáng yêu.

[Báo] Hệ thống: “Chúc mừng Anh Hùng nhận được Cao cấp sủng vật. Sau này cùng nhau hành hiệp giang hồ, lưu danh truyền thuyết.”

Tuỳ chọn đặt tên lần đầu cho sủng vật hiện ra, hắn không do dự gõ vào đó chữ Kentucky, một nhãn hiệu thức ăn nhanh nổi tiếng. Đúng vậy, con Dực Hoả Phượng này chỉ làm hắn nhớ đến gà rán mà thôi.

Việc tiếp theo mà hắn làm chính là kiểm tra hộp thư đang nhấp nháy chờ được xem kia. Cái gì, có khủng bố sao? Chỉ mới ba ngày đã nhận được hàng chục lá thư từ nick Tịch Dạ. Năm cái đầu là lịch sự đề nghị liên lạc, năm cái sau là trách móc vì sao hắn chôm bảo bối của mình ... năm cái cuối cùng đặc biệt lăng liệt, muốn trảm cả nhà của hắn. Anh Hùng bức bối, hắn không thích đụng chạm với loài người hung dữ như thế này.

Đột nhiên ầm một tiếng, cạnh hắn xuất hiện một đám khói bốc mù mịt. Một cô nương mặc bộ đồ dạ hành xuất hiện trước mặt Anh Hùng.

[Cận] Tịch Dạ: “Cuối cùng cũng xuất hiện. Thời gian qua ngươi đã trốn ở đâu? May mà ta dùng Truy Tung theo dõi, nếu không cũng chẳng thể tìm ra ngươi được.”

[Cận] Anh Hùng: “À ... xin hỏi cô nương cần tìm tại hạ có việc gì?”

[Cận] Tịch Dạ: “Ngươi còn giả điên, mau trả lại súng đàn cho ta.”

[Cận] Anh Hùng: “Không có!”

[Cận] Tịch Dạ: “Còn chối, không phải tên đạo tặc nhà ngươi thì còn ai. Thứ y sinh làm đạo tặc như ngươi, server này còn chưa có kẻ thứ hai sao?”

[Cận] Anh Hùng: “Thật sự là không có, bởi vì trứng đó đã nở rồi.”

Hắn mở lồng, kích vào lệnh triệu hồi súng vật. Con Kentucky ngay lập tức xuất hiện bay bay sau lưng. “Chủ nhân, người gọi ta sao?”

Tịch Dạ ngay lập tức nổi điên. Trên màn hình chat chỉ gỗ toàn icon tức giận. Vậy là nàng tấn công hắn. Thiên Hùng nhìn vào bảng máu của hai bên. Lever 53 cùng 89 đối đầu, thật sự là không còn đường sống. Đạo tặc chúc thứ hai, tẩu vi thượng sách. Hắn chạy, nhưng bị chém ngay sau lưng. Nàng ra tay thật ngoan độc, không để ý khoảng cách thực lực giữa hai bên, tiền hắn về y quán luôn.

Mỗi lần chết hồi sinh lại sẽ bị mất tiền, rút kinh nghiệm. Hắn đang giận vô cùng, lần đầu tiên gặp cái chuyện thị phi như thế này, muốn tránh cũng không xong. Nào ngờ Tịch Dạ quả thật là nữ nhân âm hiểm, xông thẳng đến y quán, chờ hắn vừa hồi sinh đi ra thì lại liên tục chém, cho đến khi hắn gục chết tại chỗ mới thôi. Tiểu súng mới cũng vì thế mà bị giảm thọ mệnh, bảo giáp và vũ khí đều bị mất độ bền. Hồi sinh cũng phải mất tiền vậy, mua thọ được cho súng vật cũng tốn tiền vậy, đến chế tác sư sửa đồ cũng tốn tiền vậy. Mà bình phạm hễ đụng tới tiền bạc, Thiên Hùng rất dễ mất bình tĩnh.

Hắn ngó sang phòng đối diện, thật là kẹt là thằng Quý đi vào trường có công việc gì đó chưa về. Chiến hữu cùng bang thì bận làm quest hết trơn rồi. Thiên Hùng đây bất lực nằm chết tại chỗ, chờ đồng hồ đếm ngược để phục sinh. Đáng ghét là nữ nhân bịt mặt kia không có ý định rời đi, đứng canh chừng hắn sống dậy để đánh cho tuột lever đây mà. Chỉ cần đẩy Thiên Hùng ngược về cấp 49, súng vật sẽ tự động trở về hình dạng trứng, lúc đó cường ngạnh bắt hắn giao ra càng dễ dàng hơn.

Thấy tương lai mịt mù trước mắt, Thiên Hùng đành giữ trò thương lượng.

[Cận] Anh Hùng: “Cô nương, đi lại trên giang hồ cũng có quy tắc đạo nghĩa chứ. Sao lại hiếp đáp kẻ dưới cơ mình.”

[Cận] Tịch Dạ: “Ta không có hiếp đáp kẻ yếu. Ta không hiểu ngươi VIP hay hacker, thật ra ngươi dùng bản crack nào nhưng mà dễ dàng chôm được thần vật cao cấp nhất của ta như vậy? Mau buông tay chịu chết, lấy được súng đàn rồi, ta với ngươi không cần nợ nhau.”

[Cận] Anh Hùng: “Thì ra cô là boss Kẻ Thần Bí hôm trước. Cô nương đi làm sơn tặc cướp tiêu thì được, ta là đạo tặc thì không được chôm đồ của người ta. Công lý là ở đâu?”

Một tay gõ chat, một tay nhấn điện thoại gọi cứu viện. Cùng lúc hai não trái phải hoạt động độc lập được với nhau, e cũng là một bản lĩnh hơn người của Thiên Hùng.

- Chú đang ở đâu rồi? Chủ nợ đánh tới nhà rồi kia. Sơn tặc hôm nọ đang canh anh ở chỗ y quán, gặp một lần, giết một lần. Ặ muốn tẩu lever của anh. - Hắn cấp tốc thông báo cho thằng Quý.

- Hà, cái gì? - Thằng Quý nhảy dựng lên. - Em đang đi ngoài đường. Anh chờ chút, em tìm quán net lủi vào cứu anh ngay. Quả nhiên là anh em tình thâm, kêu cứu là lập tức có viện binh chạy tới. Nhưng lần sau hắn phải nhắc nhở thằng em này bỏ cái thói vừa chạy xe vừa nghe điện thoại đi.

Thời gian đếm ngược kết thúc, nhân vật Anh Hùng hồi sinh tại chỗ, Tịch Dạ lại xông vào chém giết không tha. Dù hắn tích cực hồi máu, cũng không thể bù lại với những đòn tấn công nặng nề của nàng, chiêu nào cũng trên ngàn tư. Máu của hắn chỉ cần ba bốn lần chém là tuột sạch bách. Lại tiếp tục nằm chết chịu trận, lever đã bị tuột xuống 51, nộ khí đã đủ 100%.

“Lần sau có nên dùng chiêu bạo kích, ôm bom tự sát tấn công nàng ta chăng?” Hắn nhủ mảy. Thiên Hùng không thích làm mịch lòng người khác, nhưng nếu kẻ nào cố tình gây hấn với hắn, Thiên Hùng cũng khó mà nhẫn nhịn được. Ba ngày treo máy ở tù mới tìm được mấy triệu điểm kinh nghiệm đó. Bây giờ trơ mắt nhìn người ta chém mình hết lần này đến lần khác, nằm trong máu me đầm đìa, lever tuột dần, của cải hư hao như vậy sao có thể chịu nổi.

Từ đằng xa, một bóng người cười hắc hắc đang ầm ầm phi tới. Quân cứu viện đã đến rồi. Coffe đại sư cùng thần súng Tiểu Hắc xuất hiện, phương kích trong tay, không cần hỏi liền nhào vào kích sát hung dữ cô nương kia.

[Cận] Coffe đại sư: “Anh Hùng có sao không?”

Hắn ngay lập tức chui vào y quán hồi sinh. Vừa đi ra đã thấy hai bên giao chiến kịch liệt dữ dội. Coffe đại sư tuy lever cao nhưng trang bị chỉ thuộc hạng bình thường, thằng Quý ghét nhất là bỏ tiền nạp thẻ. Nó cho rằng mua trang bị hỗ trợ chỉ là hành vi của bọn gà, dân chuyên nghiệp phải cây lever mới là hảo hán.

Người sống tại giang hồ, tự nhiên cũng phải tuân theo một số quy tắc. Ngoài điều lệ game quy định phải lịch sự khi giao tiếp, giang hồ cũng có những quy định ngầm với nhau. Lấy thịt đè người chính là hành vi cấm kỵ. Người chơi mới ở thôn tân thủ được hệ thống bảo vệ là một ví dụ. Theo đó ở tại chốn võ lâm này cấp 7x chỉ đánh với 7x, dưới cấp 60 vẫn chỉ là người chơi mới tập sự mà thôi. Chỉ giết địch ngoài thành, khác quốc gia, các vụ tranh chấp bang phái đều phải có thư thách đấu và thượng đài mới tính là hợp lệ. Vậy mà hôm nay Tịch Dạ đã vi phạm hết toàn thể những điều cấm kỵ đó. Hón hết, nằng dấm động vào hảo huynh đệ của Coffe đại sư, thế nên cậu ta cũng dốc hết sức mình để báo thù cho đại ca.

Cấp 89 đối đầu với cấp 143 lẽ ra không khó đoán kết quả. Nhưng phức tạp ở chỗ toàn bộ trang bị của Tịch Dạ đều là hoàng kim cấp 80, vô khuyết sản phẩm. Tuy chỉ số đồng bộ không cao bằng chiến giáp của Anh Hùng, nhưng quả thật các điểm cộng dồn cũng đã thuộc hàng top. Lever của nàng chỉ ở tầm trung, thuộc chế độ VIP, còn có hàng họ này nọ, chắc cú là do bỏ tiền ra nạp thẻ rồi. Thằng Quý càng khinh thường đối thủ, ra tay càng lúc dữ dội hơn.

Cũng giống như trận ở Ma Phong Lĩnh, Anh Hùng ở bên cạnh hỗ trợ đồng đội. Trong thời khắc quyết định, hắn lại ra tay nhanh gọn lẹ đoạt đồ của đối phương. Coffe đại sư biết rõ Anh Hùng có khả năng bách chiến bách thắng như thế nào, vừa thấy nhân vật nhật được bảo bối liền dùng Đồng Hành phù kéo Thiên Hùng đi ra khỏi kinh thành.

[Nhóm] Coffe đại sư: “Lần này lại thu được vật báu nào vậy anh?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Một cái lệnh bài có chữ mật.”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Không xong rồi, cô là là mật thám của triều đình.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Hả, là sao?”

[Nhóm] Coffe đại sư: “Là GM, là mod ẩn trong trò chơi này. Có thể là cộng tác viên hay là nhân viên hãng game, nhiệm vụ của họ là trà trộn trong vô số người chơi, để tìm ra các lỗi, lỗ hổng và quản lý hoạt động chung. Trong võ lâm này gọi là Đại nội mật thám.”

Thằng Quý vừa dứt lời, bên cạnh họ lại có tiếng nổ ầm và khói bụi bay mù mịt. Tịch Dạ kia đã dùng bùa Truy Tung và sau đó lại Đồng Hành đến chỗ đối phương. Loại bùa theo dõi và truyền tống này rất mắc tiền, không phải là người chơi giàu có, hoặc được tài trợ miễn phí cũng chẳng ai dám dùng liên tục như Tịch Dạ.

[Cận] Tịch Dạ: “Kẻ biết được bí mật của ta phải chết. Ta khoá acc của hai người vì tội hack đồ.”

[Cận] Coffe đại sư: “Oan quá, nào có. Tụi em là người chơi lương thiện mà.”

[Cận] Tịch Dạ: “Đừng chối cãi vòng vèo, có người chơi nào mà lần lượt lấy được toàn đồ khủng trong tay nải của ta. Chịu chết đi!”

Cả hai anh em cứng người sợ hãi. Bọn họ chỉ giỡn chơi thôi mà, sao lại đến nông nổi này. Hai cái nick này đều là tài sản quý giá của bọn họ. Ai cũng đã phải trải qua rèn luyện mấy tháng trời mới đạt được chút thành tựu. Lever, bảo bối, thanh danh chẳng lẽ phải chịu mất đi như vậy? Lại còn bị ghép tội chơi hack thì làm sao dám ngẩng mặt nhìn đời.

Nheo mắt, một phút, hai phút ... sao đó vẫn không có gì thay đổi. Coffe đại sư di chuyển đến bên vệ đường, thử nhỏ một túm cỏ lên lên xem sao. Cuối cùng cậu ta cười to.

[Cận] Coffe đại sư: “Ha ha ha ... Anh Hùng đừng sợ. Cô ta đã để mất lệnh bài, không còn quyền lực của một đại nội mật thám, không thể khoá acc của bọn ta.”

Lần này, đến lượt người cứng đờ bất động là Tịch Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cặp Đôi Trộm Cắp

[Cận] Tịch Dạ: “Này này, chó làm loạn. Quân tử động khẩu không động thủ.”

Cô nàng hắc phục cười cười, đồng thời từng bước lùi lại.

[Cận] Tịch Dạ: “Anh hùng, chúng ta có thể từ từ thương lượng.”

Hai nam nhân cũng cười cười, dồn tiểu cô nương vào gốc cây ven đường.

[Cận] Coffe đại sư: “Thương lượng? >”< Bà chủ này đánh huynh đệ của đại gia phải đi y quán mấy lần, vừa tuốt cấp lại vừa tốn tiền. Làm gì mới phải đây?”

[Cận] Tịch Dạ: “Chỉ là chết mấy lần ...”

[Cận] Anh Hùng: “Cô có giỏi thì chết mấy lần đi. Đánh ta huyết nhục đầm đìa, không chỉ thân thể mà tinh thần cũng tổn thương nghiêm trọng.”

Quả thật Thiên Hùng đã bị cô ta dọa nạt đến muốn trầm cảm. Vừa sợ, vừa tức giận. Người đầu mà ngang ngược hết sức, ý mình lever cao, trang bị khủng thì không coi luật vô lâm ra gì. Nay cộp xuống núi cũng không bằng con chó. Để xem nàng bị mất lệnh bài Mật Thám rồi, còn giương oai điều vô được nữa không?

[Cận] Tịch Dạ: “Cái con Dục Hoả Phượng đó ta coi như cho người để bồi thường, sau này không tranh chấp nữa. Nhưng ta xin người, mau trả lệnh bài lại đây đi. Đó là giấy phép để ta thực thi nhiệm vụ. Các đại hiệp chắc không phải muốn thấy tiểu nữ bị công ty game đuổi việc đâu ha.”

Tiểu cô nương đã giờ giọng năn nỉ cùng kể lể khóc than. Đập bẻ nồi com thì không khác gì giết cha mẹ của người ta. Thiên Hùng thấy mình cũng không phải, nên liền mở túi nãi kia chuẩn bị giao đồ.

[Cận] Coffe đại sư: “Khoan đã. Lệnh bài này có giá trị lớn hơn Dục Hoả Phượng nhiều. Còn có cô là GM, sau khi lấy lại lệnh bài lại muốn truy sát chúng ta thì sao?”

[Cận] Tịch Dạ: “Các vị cứ chụp lại màn hình này mà làm chứng. Ta, đại nội mật thám Tịch Dạ, tự nguyện giao Dục Hoả Phượng cho Anh Hùng làm sủng vật. Sau này tuyệt đối không tranh chấp, không gây khó dễ cho hai người. Nếu trái lời thề sẽ bị công ty cho thôi việc.”

Quả nhiên là lời thề đủ độc địa. Thiên Hùng chụp màn hình lại, sau đó chuyển ngay lệnh bài lại cho người chơi Tịch Dạ. Nàng vô cùng mừng rỡ, mua thêm lá bùa chống trộm gắn lên túi nãi của mình. Do sợ tổn chỗ trong túi nãi, đồng thời trước giờ khinh suất quá, cứ ngỡ trộm đạo chỉ lấy được tới cấp độ vài bình Kim sang được là cùng, nào ngờ gặp ngay ‘bách thắng đại đạo’, chuyên lấy được những món đồ quý giá nhất của người chơi, thật là một kinh nghiệm nhớ đời.

Coffe đại sư sau khi giúp huynh đệ vượt qua kiếp nạn thì log out để làm tiếp việc của mình. Tịch Dạ vẫn chần chờ ở lại cùng Anh Hùng hàn huyên tâm sự. Thực chất nàng là người của tổ chức, còn hắn chỉ là phó dân thường, chiều hướng câu chuyện dần dần trở thành cảnh sát đang tra khảo tội phạm.

Tịch Dạ hỏi han rất kỹ lưỡng về khả năng cũng như quá trình chơi game của hắn. Thiên Hùng có thể khẳng định thảnh thơi nàng hay dùng tay gõ phím chat, bởi vì đang cười ngất ngèo trước màn hình máy tính. Hành trình của Anh Hùng, thú vị đủ để viết truyện luôn rồi.

Thấy hắn có vẻ lơ mơ tội nghiệp, nên Tịch Dạ cùng hắn kết làm hữu hảo. Dù sao nàng cũng làm việc trên game nên cả ngày, nên có thể dẫn hắn đi hành hiệp giang hồ bất kỳ thời gian nào.

Thông thường người chơi đến cấp 140+ không nhiều. Phần lớn là do thời gian lên cấp vô cùng lâu và người chơi tới chừng ấy đã cũng nản. Coffe đại sư cũng không ngoài số đó. Thăng Quý đạo này thường xuyên cắm đầu vào game khác, bỏ Thiên Hùng bơ vơ trong Võ Lâm một mình. Nhưng nào có hề chi, Thiên Hùng đã quen thuộc với game, nhân vật cấp 6x thì sao có thể còn là tân thủ được.

Hắn dần dần đã hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ chính tuyến cho đến cấp của mình. Nhiệm vụ ngoại tuyến tuần hoàn mỗi ngày đều đạt chỉ tiêu đủ số. Lập nhóm vượt ải, vận tiêu bang hội, đánh boss khu vực, sự kiện hàng ngày nào cũng đều không bỏ sót. Trò chơi trực tuyến quả thật là nơi rất thích hợp để chạy trốn thực tế, mỗi ngày ở trong thế giới mạng, hắn quên hết mọi thứ xung quanh mình.

Không xin được việc làm thì có hề chi, không ra ngoài gặp gỡ bạn bè thì có làm sao. Trong Võ Lâm hắn đã có rất nhiều hữu hảo, tình cảm ngày càng tăng. Ý sự rất được mọi người săn đón, bởi vì họ có rất nhiều chiêu thức hỗ trợ đồng đội khi đoàn chiến. Lại thêm khả năng lấy đồ trong túi boss dễ như trở bàn tay, mỗi lần bang phái đi làm nhiệm vụ lớn đều nhất quyết giành một vé cho Thiên Hùng. Mỗi ngày hắn đều xuất hiện ở kinh thành Lê quốc để cùng đồng đội xây dựng võ lâm, thật là một thành phần vô cùng miễn cưỡng.

Trong thời gian đó, Thiên Hùng cũng dành thời gian để tìm hiểu thế giới nhiều hơn. Trước hết là cổ nhân có dạy, ‘biết người biết ta, trăm trận trăm thắng’.

Cứ nói về nghề sơn tặc chẳng hạn. Người chơi ở chế độ bình thường thì không có gì đặc biệt. Nhưng một khi muốn đánh cướp thì phải đăng ký với hệ thống, tên hiển thị cho mọi người thấy sẽ tự động chuyển về “Thần Bí Nhân”, đồng thời mọi tung tích sẽ được dấu nhẹm nhằm tránh gây thù chuốc oán. Ở chế độ ‘sơn tặc’ giết người vẫn bị hắc danh, nhưng bị người ta giết thì đối phương không bị mất điểm thanh danh, mà còn được tung hô trên kênh thế giới là ‘Vi dân trừ hại’.

Mỗi lần đánh cướp đều phải nộp tiền, nếu lấy được tiêu xa thì coi như có lời, không cướp được thì coi như lỗ vốn. Giống như nhiệm vụ tiêu sư, lúc nào cũng có rủi ro. Một ngày cũng không được đánh cướp quá tám lần, muốn làm thêm phải mua lệnh bài “Sơn đạo đại vương”. Mỗi lệnh bài mở thêm được một lần đánh cướp, nhưng giá trị lại cao hơn cả một xe tiêu màu lam. Muốn có lời, phải nhắm vào xe tiêu màu bạc và vàng trở lên, mà những xe tiêu này thì luôn có người chơi lever cao hộ tống. Tóm lại, có gan thì ăn lớn; càng lời nhiều, rủi ro càng cao.

Ngoài ra còn có rất nhiều nghề nghiệp thú vị khác cần phải nhắc đến. Ví dụ như nghề đầu bếp, nghề ăn xin, nghề xa phu ... mỗi nghề nghiệp có hệ thống nhiệm vụ khác nhau, giúp người chơi luôn bận rộn suốt cả ngày, đồng thời có cơ hội ngao du thiên hạ. Ví như nghề thư tín, có nhiệm vụ phải chạy sang địch quốc lấy mật hàm giao cho tướng quân, thường xuyên bị coi là kẻ xâm nhập mà bị giết chết. Tuy nhiên điểm kinh nghiệm nhận được khi hoàn thành nhiệm vụ thì vô cùng xứng đáng với rủi ro. Nếu lever yếu mà muốn làm nhiệm vụ vẫn có thể mua Dịch Dung đơn, uống vào sẽ không bị người chơi nước

khắc thấy danh hiệu kẻ xâm nhập trên đầu mình nữa, có thể dễ dàng ra vào địch quốc.

Thời gian này Thiên Hùng dường thành thói quen khi vào game sẽ bắt đầu chat liên tục với Tịch Dạ. Cô ta luôn online trên game và sẵn sàng giải đáp thắc mắc cho hần bất cứ lúc nào. Mỗi khi không có việc gì làm, Thiên Hùng sẽ tổ đội với Tịch Dạ, đi ngao du khắp thế gian với nàng. Tịch Dạ giống như hướng dẫn viên du lịch, hăng hái dẫn hần đi khắp các danh lam thắng cảnh nổi tiếng nhất trong game. Nàng thấy mình như một chủ nhà đầy tự hào, trong game có gì tốt, nhất định phải khoe ra cho mọi người ngưỡng mộ.

Họ lên núi Lan Chu cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng ăn bánh bao ở đệ nhất tú lâu, cùng đi chặn cướp ở dốc Phượng Hoàng, cùng ngắm hoa rơi, nghe nhạc ở Đào Hoa cốc, cùng du thuyền trên Đông hồ nhìn hoàng hôn buông dần về phía tây.

Đẹp đến sững sờ và choáng ngợp. Bao nhiêu danh lam thắng cảnh ở Việt Quốc đều được số hoá và đưa vào game với độ hoàn mỹ mà cảnh thật bên ngoài cũng không sao sánh kịp. Tất cả đều đã được tô vẽ thêm tính lãng mạn và thần thánh hoá bởi bút pháp tài hoa của các thiết kế sư. Thiên Hùng bỗng nhiên quay lại nhìn nữ nhi mặc đồ đen luôn che mặt ở bên cạnh. Có lẽ do say rượu ở Tiêu Thương, mà cũng có lẽ do bùa mê của Đông hồ; hần click vào tùy chọn hình trái tim ở trong khung chat. Độ hữu hảo của hai người tăng vọt lên nhanh như nhiệt kế của người đang bị sốt. Không ai nói với hần rằng nếu độ hữu hảo có năm trái tim, chứng tỏ hai người khác phái đã có tình cảm vượt mức bình thường. Nếu click thêm lần nữa sẽ có chức năng cầu hôn người bên cạnh.

[Báo] Hệ thống: “Đại hiệp Anh Hùng cảm mến ngọc nữ Tịch Dạ, muốn cùng nàng kết duyên cầm sắt.”

Thiên Hùng giật mình, muốn hỏi lại lời cầu hôn của mình mà không biết làm như thế nào. Có phải hần giả thuốc ở Trường Sinh trang nhiều quá phát điên rồi không, cứ mỗi lần click chuột là đều nhấp đúp năm sáu cái.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Hà, thì ra người cũng có ý đồ đó ư?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Ý đồ gì?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thì chính là muốn chiếm đoạt bảo bối Long Phụng Trình Tường có độ cộng sinh mệnh đến 100 đó. Event của tháng bảy chính là ‘phu thê chi chiến’, ta cũng đang cân nhắc nên cặp cùng ai để tham gia tranh bảo đây này.”

[Nhóm] Anh Hùng: “...”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Nhưng người yếu quá, tuyệt không có cơ hội trực tiếp đối đầu với đối phương. Thật may là ta đang tìm y sư chuyên hỗ trợ chiến đấu, xem ra người cũng hợp cách rồi. Lại còn cái chiêu chôm đồ ‘bách phát bách trúng’ kia nữa, chúng ta hợp thành một đôi trộm cướp vang danh thiên hạ đi.”

Cái này có phải đại diện cho nàng đã đồng ý lời cầu hôn của hần không? Thiên Hùng nghe xao xuyên một hồi mới bật cười ha hả. “Có gì mà khẩn trương cơ chứ? Đây chỉ là một trò chơi thôi.”

Nói là làm liền, Tịch Dạ dắt hần trở về kinh thành, đi tìm cửa hàng ngọc bảo, mua một đôi nhẫn phu thê. Sau đó hai người đến báo danh ở am nguyệt lão, rồi đến Mai bà đặt tiệc cưới rình rang. Tịch Dạ có thể tính là đại gia nhiều tiền nhất trong game, Thiên Hùng lại là môn nhân của Tứ Hải bang lớn nhất Thịnh Thế; chính vì vậy hôn lễ của họ không thể qua loa sơ sài được. Đặt tiệc hơn trăm bàn, chiêu đãi hơn ngàn khách. Mọi người xếp hàng đến chúc mừng rần rần để lãnh hồng bao của chủ xị hào phóng. Bắn pháo bông kéo dài suốt năm phút trên toàn bộ màn hình thế giới. Đoàn kiệu rước dâu tung bùng làm kẹt cả con đường chính của kinh thành. Kênh thế giới liên tục xuất hiện lời chúc mừng của những khách quan tham dự. Thiên Hùng chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ kết hôn sớm và hoành tráng đến mức này.

Đang giữa buổi tiệc, Tịch Dạ đột nhiên lôi ra một hộp gấm lớn làm quà cho trượng phu. Hần mở ra, vô cùng kinh ngạc vì bảo đao không lồ sáng loá cả mắt. Trước giờ Anh Hùng chỉ dùng dao găm của tân thủ nên sức tấn công phải nói là vô cùng hạn chế. Tịch Dạ tặng hần món quà này, phải nói là đã kéo hần lên vượt mấy chục cấp, từ xe đạp cho lên tàu con thoi luôn.

[Mật] Tịch Dạ: “Vũ khí cấp 80 tương đương dành cho người chơi cấp 160, nhưng có thể dùng Dung Hợp thạch để người chơi cấp 50 như chàng cũng có thể sử dụng. Phu quân có hài lòng với món quà này không?”

Nàng chớp chớp mắt nhìn hần đầu mong chờ.

[Mật] Anh Hùng: “Phu nhân quá khách khí, vì phu thật không nhận nổi.”

[Mật] Tịch Dạ: “Nhận ngay, đây là vũ khí cho chàng để cùng thiếp thượng đài đoạt bảo.”

[Mật] Anh Hùng: “Phu nhân có lòng. Vì phu cũng có quà tặng nàng.”

Người hần còn gì quý giá hơn hai cái tai thỏ kia. Một cái giữ lại cho mình để tiếp tục hành nghề đạo tặc, một cái tặng cho vợ mới cưới để nàng làm son tặc được may mắn hơn. Hai người bọn họ sau này cướp bóc, trộm cắp không cần lo sợ thất thủ. Mỗi lần ra tay đều ‘bách phát bách trúng’ khiến giang hồ rung động. Bùa chống trộm và cờ quốc tiêu bỗng bán chạy ầm ầm. Dù mắc tiền nhưng người mua vẫn cần răng đi sắm, ai cũng lo sợ một ngày mình sẽ chạm mặt đôi Bách Thắng phu thê kia.

Cùng lúc đó, sự kiện tranh bảo lớn nhất tháng bảy đang chuẩn bị khai mạc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Cự Thù Giáp Mặt

Kết hôn thì có gì tốt? Quả thật là có nhiều thứ tốt lắm. Đầu tiên là làm xong nhiệm vụ thành tựu, được tặng cho một quyền bí kiếp, học được chiêu ‘cô vũ sĩ khí’. Chỉ cần phu thê cùng online, điểm kinh nghiệm tự động tăng lên 50%, lại cộng dồn với cao cấp kinh nghiệm phù, mỗi ngày tích lũy được gấp đôi số điểm kinh nghiệm. Phu thê tổ đội thì lực chiến đấu tăng 15%, cộng dồn với tuyệt chiêu của y sư như Thiên Hùng, các chỉ số của hai người liền vượt xa so với chế độ bình thường.

Còn có gì nữa? Đó chính là sủng vật cũng sẽ tự nhận thức phu nhân/ tướng công của chủ nhân mình. Trước đây Tịch Dạ một lòng muốn cướp lại Dực Hoả phượng, nhưng nay con phượng cũng đã thuộc về nàng, không cần đánh đánh giết giết cho mất tình cảm nữa. E rằng đây cũng là một trong những nguyên nhân mà nàng đồng ý lấy Thiên Hùng nhanh đến vậy.

Lại nói về sủng vật, đây là một phần không thể thiếu của người chơi game Võ Lâm Truyền Thuyết. Sủng vật có thể do người chơi đánh boss nhặt được, hay mua trong cửa hàng thú cưng cũng được. Sủng vật được nuôi lớn bằng đồ ăn, vì vậy người chơi ngoài nhiệm vụ của chính mình, còn phải làm công việc tìm đồ ăn cho thú cưng. Sủng vật cấp càng cao, đồ ăn càng trân quý, khó tìm. Tuy nhiên bù lại là sủng vật cấp cao sở hữu những năng lực vô cùng mạnh mẽ, có thể trợ chiến tốt, chia sẻ đòn tấn công với chủ nhân. Ngoài ra còn có một công năng vô cùng tiện lợi chính là sủng vật đủ lớn thì người chơi có thể dùng để cưỡi. Thế giới Võ Lâm rộng lớn đến vậy, muốn đi bộ khắp thế gian cũng là một việc vô cùng mất thời gian à nha.

Điều tiện lợi cuối cùng là có thú cưng kèm vật cưỡi rồi thì khi lâm trận có thể dùng để chạy trốn. Không như Thiên Hùng trước kia, bị Tịch Dạ truy sát thì cũng khó mà chạy khỏi lưới đào của kẻ thù. Từ nay có con Kentucky, hần đi đường không còn lắm lét sợ hãi. Gặp mấy tên hắc bang chuyên giết người cướp điểm, hần không phải ngại, cứ nhảy thẳng lên Kentucky mà chuồn êm đi ngay. Bù lại, sủng vật sẽ chịu đòn công kích khi đối phương truy sát, nếu máu của sủng vật thấp, có khả năng bị giết chết và người chơi khó lòng chạy được.

Tóm lại, vẫn là nên luyện cấp cho cao, tăng chỉ số tấn công - phòng thủ, và tuyệt đối không được để sủng vật chết. Nếu Kentucky mà chết, nương tử của Thiên Hùng chắc hẳn cũng sẽ giết hần luôn. Ngày đó bị phục kích ở sa mạc Hồi Hộc, hần vẫn như thường nhảy lên vật cưỡi bỏ chạy, nào ngờ đối phương hung hãn vẫn không buông tha, chém sủng vật của hần tuột máu đến trắng bệch. Anh Hùng đành phải thu hồi Kentucky về lồng, dùng thân hộ sủng, oanh liệt ngã tại chiến trường.

Đã bị giết, phải về y quán hồi sinh, mất tiền, mất kinh nghiệm còn bị nương tử mắng thê thảm. Nàng tiếc con Dực Hoả phượng, bắt hần phải bỏ tiền mua được trị thương cho con vật, thật là hao tiền tốn của, lòng đau như cắt.

Lại nói về con Kentucky, sở dĩ mà Tịch Dạ yêu quý nó như vậy chính bởi vì con vật này có cùng thuộc tính với nàng, có thể hỗ trợ khi Tịch Dạ tấn công theo thuộc tính. Lúc này Anh Hùng mới bắt đầu nghiên cứu về bản thân mình. Thì ra hần thuộc tính Kim, nên sở hữu Dực Hoả phượng chẳng hề tương tích tý nào. Ngày đó nhận lầm sủng vật, là hại người hại mình. Nay sủng vật đã nhận chủ, muốn hoang hoá nó, toàn bộ lever và thần kỹ mà Kentucky đã học được đều sẽ bị mất, Dực Hoả phượng trở thành hình dạng sủng dân. Tịch Dạ tiếc công hần huấn luyện sủng vật và lên núi nhặt đá lửa cho thú cưng ăn, nên nàng cũng khuyên Anh Hùng đừng hoang hoá Kentucky.

“Nàng đúng là nương tử tốt aaa!”

Hần đành phải ăn năn xin lỗi với Tịch Dạ một lần nữa. Mua cho nàng 999 hoa hồng, để danh trên kênh thế giới. Lão bà của hần nhận được hoa, điểm mị lực tăng vọt, vô cùng hài lòng thứ tha cho lỗi lầm xưa kia. Nàng tặng lại hần một cái lồng nuôi nhốt, sau này có cơ hội sẽ nhận sủng vật khác tương thích với thuộc tính của mình.

^ _

Đạo này ngoại trừ tích cực luyện lever chuẩn bị cho đại hội tháng bảy, Thiên Hùng cũng chăm chỉ kiếm bạc trên bản đồ thế giới. Cấp càng cao, nhu cầu dùng tiền cũng nhiều. Nào là đi làm phó bản thương vụ, nào là đi săn quái. Tuy hần biết bí mật đánh trên năm mươi vạn con thỏ sẽ nhảy ra thỏ vương, lấy được chân thỏ may mắn bán có giá trị, nhưng thời gian hoàn thành số đó không phải ít, thu được một cái chân thỏ mất hết cả bốn năm ngày liền đánh quái, Thiên Hùng đành chuyển qua kẻ điều thuốc.

Y sư của Trường Sinh trang dĩ nhiên là đã học qua về y dược. Hần khi cần tiền mới nhớ tới thì ra mình có kỹ năng luyện thuốc. Anh Hùng mua một cái Hoả Công Lô, sau đó đi lên núi hái thuốc đem về nhà chế dược. Từ Kim sang dược thông thường cho đến Nội Dược Thủy bổ sung nội lực, mê dược cho đến độc dược dùng trong chiến đấu Anh Hùng đều có thể luyện ra. Vật liệu càng quý thì vật phẩm thu được càng có giá, chính vì vậy hần phải đi đến hiểm địa để thu thập nhiều loại dược liệu đắt tiền hơn.

Box chat bang hội.

[Bang] Anh Hùng: “Cần tìm đồng đội đi núi Thanh Chương thu thập dược liệu. Có vị bằng hữu nào đang rảnh rỗi không?”

[Bang] Lục Hợp Vô Song: “Ta đang treo máy thiền định, nguoi có bùa Đồng Hành không, ta theo?”

[Bang] Anh Hùng: “Có đây. Bây giờ chúng ta tổ đội, các hạ cứ để auto đi, tại hạ sẽ dùng bùa Đồng Hành kéo các hạ theo.”

[Bang] Tiểu Anh muội muội: “5x đi được không huynh?”

[Bang] Anh Hùng: “Có sao đâu, huynh đây cũng chỉ là 5x.”

Xem ra thời điểm ban ngày đồng đội trong bang không online nhiều, vì vậy Thiên Hùng đành phải dẫn nhóm ít người đi lên núi vậy. Nhiệm vụ thu thập tài vật thật sự rất đơn giản, chỉ cần phải bảo đảm nhân vật đứng yên trong suốt quá trình thu thập là được rồi. Tuy nhiên, vì để tăng tính tương tác cho game, các nhà sản xuất thường gắn thêm cho những nơi có vật liệu quý vài kẻ cản đường: điển hình như chó, khi, mèo, chim... Những NPC này sức mạnh không nhiều, chỉ một đao là chém chết được chúng, nhưng bù lại chúng xuất hiện rất thường xuyên và liên tục, nếu không có đồng đội theo hỗ trợ, bạn sẽ bị ngắt quãng liên tục trong thu thập.

Hắn mở cửa Đồng Hành cho Anh Hùng và Lục Hợp Vô Song. Dù là nhân vật đang ở trạng thái auto - Tự động đánh quái, nhưng đồng đội đi đâu, cũng buộc phải đi theo, không được đứng cách xa quá năm bước. Chế độ này giúp người chơi có thể treo máy, lấy được điểm kinh nghiệm như đang hoạt động, mà lại có người trông nom cho nhân vật của mình, phải nói là vô cùng tiện lợi.

^ _ ^

Núi Thanh Chương nằm ở phía tây Lê quốc, là vùng thâm lâm u ám, lúc nào cũng có chướng khí giăng đầy. Các loại quái vật, yêu tinh ở đây nhiều như ruồi, muỗi; mà con nào cũng level 50 trở lên. Muốn luyện cấp hay truy tìm bảo vật, đến núi Thanh Chương là lựa chọn hợp lý nhất.

Họ vừa đến nơi, Lục Hợp Vô Song đang ở trong trạng thái auto liền tấn công vào con thỏ ở gần nhất. Anh Hùng bắt tay vào việc thu thập được liệu, còn Tiểu Anh muội muội thì giúp hắn ngăn những kẻ phá rối. Mỗi con khi đuổi dài đều chịu không nổi một mũi tên của xạ thủ Tiểu Anh. Nàng vốn là môn đệ của Thiên Chính giáo, cận chiến không rành nhưng phòng thủ tâm xa thì phải nói là số dách. Tiểu Anh muội muội là một người rất vui vẻ hoà đồng ở trong bang hội. Không biết bình thường nàng làm gì, nhưng hề ai có nhiệm vụ nào nàng cũng đều hăng hái đi theo. Thiên Hùng suy đoán chắc ở ngoài đời đây là một trạch nữ thứ thiệt, suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào GO.

Một đội ba người ai cũng đều có nhiệm vụ của mình. Lục Hợp Vô Song thì tha hồ cuồng sát quái thú xung quanh, điểm kinh nghiệm tăng lên vèo vèo. Thiên Hùng chỉ có mỗi một nhiệm vụ là thỉnh thoảng bơm một chai máu cho nhân vật có sức lực đánh tiếp. Dù sao bạn đã cho mượn nhân vật thì mình có trách nhiệm phải giữ gìn cho tốt. Tuy chưa gặp được hiểm nguy nào, nhưng có pháp sư cấp 73 đi theo thì cũng có phần an tâm hơn.

Đột nhiên trong lúc nhóm họ đang hái thuốc thì có một nhóm người khác đi đến gần. Anh Hùng im lặng quan sát nhóm hắc danh vừa đi vừa cười nói ngay gần sát chỗ bọn họ. “Chết rồi, là đám hắc hội Thần Long.”

Nếu như số lượng môn phái là cố định ở trong trò chơi, nhân vật buộc phải chọn một trong những môn phái này để học võ, thì bang hội lại là tổ chức do cá nhân thành lập. Bất cứ ai có tiền cũng có thể đến nhà môn xin lập bang hội riêng của mình, rồi công cáo thiên hạ, và chiêu mộ nhân tài về lập thành một nhóm bạn thân thiết cùng nhau đi làm nhiệm vụ. Trong bảng xếp hạng thế giới, Thần Tộc đứng hạng nhất trong số các bang hội, còn Thần Long chính là tổ chức đứng thứ hai.

Thần Tộc là một bang hội lâu đời, thành lập từ lúc mới có game, bao gồm những tay chơi cao thủ lão làng nhất, trang bị đồ khủng nhất. Thần Long tuy là tổ chức sinh sau đẻ muộn, nhưng cũng nhanh chóng nổi lên như một thế lực tương đương, đại diện cho nhóm người chơi cuồng sát, chuyên lấy việc giết người cướp điểm như nghề nghiệp chính của mình. Thần Long là bang hội sở hữu những tên ma nhân hắc danh sừng sỏ giang hồ, chúng thường chơi quần công và trả thù dai dẳng, kịch liệt nhất.

Lần đầu tiên mà Coffe đại sư dẫn Anh Hùng ra khỏi thôn Tân Thủ, chính là gặp được cảnh đệ nhất nhân vật Lam Y Công Tử đang trừng trị đám hắc hội Thần Long. Lần đó hắn đã tỏ đối với Lam Y, giúp y đánh bại đám Thần Long, vốn tên đã được ghi vào sổ bia đen của chúng.

Đám người Thần Long hội vừa đi ngang qua chỗ hắn, ngay lập tức ánh chớp trong danh sách thù nhân sáng lên, cả bọn dừng lại, cười hề hề với nhau đầy gian tà.

[Cận] Triệu Vân Long: “Non xanh nước biết, cảnh đẹp người quen, biết phải làm sao không tội bây?”

[Cận] Đê Tiệp Long: “Ngày đẹp trời như vậy, một nam nhân trái ôm phải ấp hai mỹ nhân, thật là khinh thường bọn ta là FA mà. Phải cho nó biết tay.”

[Cận] Thương Ứng Long: “Bậy bạ, đừng lôi người ta xuống cùng mình cái tên forever alone. Ta đây đã có nương tử.”

[Cận] Liệt Hành Long: “Nói nhiều vớ vẩn, cứ có tên trong danh sách đen thì sát đi cho rồi.”

Bọn chúng bàn tán mà như không thấy Anh Hùng ở đây, cũng đủ hiểu chúng coi thường đối phương đến mức nào. Đã từng được Coffe đại sư và Tịch Dạ dặn dò, khi nhìn thấy Thần Long thì nên tránh xa tám thước, nên Anh Hùng liền tung ra Dực Hoả phượng chuẩn bị chạy trốn, Tiểu Anh muội muội thì cũng gọi Kỳ Lân của mình ra. Nhưng bọn người kia đã nhanh tay hơn, dùng Bàn Tỉ chú phong toả lối thoát của bọn họ.

Dưới mặt đất xuất hiện một trận đồ hình lưới nhện, phàm là kẻ dính vào thì không thể thoát ra khỏi phạm vi trận đồ này. Cách thoát duy nhất chính là phải ứng chiến và giết được người tung ra thần chú. Nếu không, dù có bị giết cũng nằm chết tại chỗ chứ không được về thành hồi sinh. Điều này cũng giống như tình trạng trước kia mà Tịch Dạ đã truy sát hắn đến tận y quán, nếu tiếp tục bị giết nhiều lần, thì hắn sẽ bị tẩy cấp trở về 0 luôn.

Bên kia có năm người, cầm trượng là pháp sư, đeo cung là cung thủ, trường kiếm là kiếm sĩ, tay găng là đấu sĩ, cầm quạt là y sư. Bọn họ gần như là một nhóm có đội hình hoàn chỉnh nhất, tấn công tâm xa, tầm gần; đòn vật lý hay đòn phép thuật, y sư hỗ trợ chiến đấu đều có đầy đủ. Hơn nữa tất cả nhân vật đều có hào quang quanh người, cũng đủ hiểu trang bị của họ đều trên cấp 50.

Người tung ra cấm chú là pháp sư cấp 100 trở lên, bên Anh Hùng chỉ có Lục Hợp Vô Song là pháp sư cấp 73, hiện giờ đang đi vắng. Bên kia có xạ thủ, Anh hùng cũng có cung thủ Tiểu Anh muội muội cấp 58. Bên họ có y sư cầm quạt, bên này có tên y sư giả danh đạo tặc đang cầm dao găm. Thực lực vô cùng chênh lệch.

Hành động đầu tiên mà Anh Hùng làm chính là tung mê dược. Tên nào có chỉ số chống độc dưới 50 đều sẽ ngủ mê man, chỉ khi nhận một đòn tấn công vật lý mới tỉnh lại. Có ba tên trong số Thần Long ngủ gục, chỉ có pháp sư và y sư của bên họ là tỉnh táo. Pháp sư dùng đòn tấn công phép thuật về phía Anh Hùng, Lục Hợp Vô Song đang đứng đầu đội hình chịu hết toàn bộ công kích của chiêu Ngũ Sắc Lô Hình, máu bị tuột đi hết hai phần ba.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hảo Hữu Đệ Nhất

Anh Hùng lại tiếp tục thấy ra Âm Độ Trần Sương, tạm thời kéo sương mù che mắt kẻ địch. Hắn hồi máu lại cho Lục Hợp Vô Song, đồng thời bỏ ra ba bình Kích Lực được đề tặng khả năng tấn công cho nhóm mình. Việc tiếp theo mà hắn làm, chính là về kênh chat bang hội mà la toán lên nhờ người tới giúp.

[Bang] Anh Hùng: “Thành viên của bốn bang bị Thần Long hội tập kích ở núi Thanh Chương, các vị đạo hữu mau tới ứng cứu.”

[Bang] Tiểu Anh muội muội: “Thành viên của bốn bang bị Thần Long hội tập kích ở núi Thanh Chương, các vị đạo hữu mau tới ứng cứu.”

[Bang] Tiêu Dao Du Hí: “Đang ở trong phó bản, làm xong ta đến ngay.”

[Bang] Thiên Từ Bất Tuý: “A, ta mới vừa uống rượu, ngồi lửa trại. Để tỉnh lại mới đi được.”

[Bang] Kinh Diễm Phi Tuyết: “Cha chả, là đám hắc hội đó đánh đụng đến người của đại tỷ, anh em mau tập trung cho chúng biết tay.”

[Bang] Nào tằm sĩ sư: “Bang chủ kích động, anh em mau đi theo xem án mạng.”

[Bang] Thiên Từ Bất Tuý: “Lục Hợp Vô Song!”

[Bang] Thiên Từ Bất Tuý: “Lục Hợp Vô Song mau về aaa.”

[Bang] Tiểu Anh muội muội: “Tỷ ấy đang treo máy, chân thân đang ở chỗ bọn muội. Mọi người đến mau, bọn chúng đông và nguy hiểm lắm.”

Cùng lúc ấy ở Thanh Chương, màn sương mù do Anh Hùng giăng ra đã hết tác dụng. Ba tên ngủ say của Thần Long cũng đã bị y sư của bọn chúng đánh thức dậy. Tên pháp sư Triệu Vân Long cười hèn hếch gian tà. Đòn tiếp theo là Ánh Sáng Công Lý, kẻ địch mỗi người bị trừ đi một ngàn máu, cộng cho người của phe mình. Ba người của nhóm Anh Hùng và hai con sủng vật đều đồng loạt bị ăn đòn.

Pháp sư của người ta xem ra vô cùng lợi hại, pháp sư của bên Anh Hùng chỉ biết máy móc tung ra từng đòn sấm sét đánh lẻ tẻ, quả nhiên là chơi tự động thì làm sao lợi hại bằng có người điều khiển. Anh Hùng nóng lòng, lại gọi tiếp cho nương tử và huynh đệ của mình. Trong lúc hắn bị phân tâm vào khung chat, kiếm sĩ bên kia đã nhanh như gió bay đến gần hắn chém điên cuồng. Kết quả là Thiên Hùng vừa nhìn lại, nhân vật của hắn đã nằm thẳng đơ. Hai người đồng đội cũng không ở trong tình trạng khá hơn tí nào.

Hắn bỏ tiền ra hồi sinh cấp tốc, bom máu cho đồng đội, lại tiếp tục bị đấu sĩ giết. Lần hồi sinh thứ hai, Anh Hùng ưu tiên bom máu cho mình trước, gắn lên người Biến Thân phù, trở thành một con thỏ nhỏ. Tác dụng của Biến Thân phù ngoài việc thay đổi hình dạng nhân vật trong mười lăm phút, cũng tránh cho nhân vật bị tấn công. Bù lại nhân vật Anh Hùng cũng không thể tấn công kẻ địch luôn.

Người tiếp theo ngã xuống chính là Tiểu Anh muội muội. Nàng cung thủ này có chỉ số kháng đòn rất thấp, nhưng chỉ số tấn công cao, chính vì vậy Tiểu Anh không thể dùng Biến Thân phù như Anh Hùng được, nàng là người chống chọi duy nhất của bọn họ trong lúc này.

Anh Hùng ở ngoài cuộc hồi máu như điên, thậm chí không đủ hắn còn phải đến chợ mua thêm. Đối đầu với năm tên cường nhân cấp bậc quá vượt trội, hắn đành phải dùng tiền ra mà mua máu. Tuy nhiên đây không phải là kế lâu dài. Lục Hợp Vô Song và Tiểu Anh muội muội lần lượt gục ngã, điểm dần dần đội nón ra đi, lever chậm chậm thụt lui về quá khứ. Hắn ở ngoài cuộc thấy vô cùng áy náy. “Xem ra các nàng đã vì mình mà bị liên lụy rồi.”

Mười lăm phút của Biến Thân phù trôi qua trong chớp mắt. Đám Thần Long này chỉ chờ có nhiều đó, đồng loạt tấn công về phía Anh Hùng tới tấp. Chúng tin rằng không kẻ nào giàu tới nỗi có thù hai ba lá Biến Thân phù trên người được. Đây là vật phẩm có giới hạn thu được trong nhiệm vụ chính tuyến, chủ yếu để người chơi dùng thử, chứ giá của nó bên ngoài thì trường không hề rẻ tí nào.

Thiên Hùng đau đớn nhìn nhóm mình bị tẩy cấp liên tục. Suốt một thời gian dài vất vả làm đủ thứ chuyện, tích cóp từng điểm kinh nghiệm, nay chỉ trong vòng nửa tiếng, cả ba người đồng loạt tuột xuống năm cấp mất rồi.

Thiên Hùng cắt con dao găm đi, trang bị Yểm Long Thiên đao khổng lồ vào. Đây là quả nung tử của hắn đã tặng trong ngày hôn lễ, ngân kim cấp 80 loại hoàn mỹ. Chỉ số tấn công và phòng thủ của Anh Hùng đồng loạt tăng lên một trăm năm mươi. Hắn lần đầu vung đao lên phản kích lại kẻ địch.

Vẫn là con số ba trăm đầy khiêm tốn.

Trong hệ thống võ công của tất cả môn phái đều chia ra thành ba nhóm chính: chiêu thức, nội công và đặc kỹ. Chiêu thức dùng cho đòn tấn công, nội công cho đòn phòng thủ, và đặc kỹ phục thuộc vào nghề nghiệp của từng môn phái. Cứ mỗi lần lên một cấp, nhân vật sẽ nhận được một điểm kỹ năng để học võ công. Cấp càng cao, số võ công học được càng nhiều. Tuy có một số quy định bắt buộc nhất định.

Thứ nhất, nhân vật phải có được sách bí kiếp của môn phái đó. Cái này thường là do làm nhiệm vụ trong môn phái mà có, phụ thuộc vào năng lực. Làm nhiều nhiệm vụ khác nhau sẽ nhận được bí kiếp tương ứng, điều này vô cùng bình thường.

Điều kiện thứ hai chính là vũ khí đi kèm với môn phái. Y phục, vũ giáp, chỉ giới, lệnh phù có thể trang bị tùy theo khả năng của từng người, nhưng vũ khí nhất định phải tương thích với võ công mới dùng được. Nếu sử dụng khác loại vũ khí, chỉ có thể dùng duy nhất một đòn tấn công vật lý của chế độ tự động, tình trạng cũng giống như Anh Hùng và Lục Hợp Vô Song như hiện nay.

Trong Võ Lâm có mười lăm môn võ công, tương đương với mười lăm loại vũ khí trong game. Nhất gia, nhị trang, tam bang, tứ sơn, ngũ môn. Anh Hùng thuộc về Trường Sinh trang, đặc kỹ của họ chính là việc có liên quan đến y thuật, vũ khí của họ dĩ nhiên là các loại quạt trên thị trường. Oái oăm thay, nghề đạo tặc buộc phải dùng đao kiếm thì mới sử dụng được chức năng trộm đồ. Bởi vì Anh Hùng có cái tay thỏ may mắn tuyệt đối, nên luôn ưu tiên kết hợp với nghề đạo tặc, trở thành Bách Thắng thần thủ. Từ trước đến giờ, dù hắn học được bao nhiêu chiêu thức của Trường Sinh trang, thì khi chiến đấu cũng chỉ có một đòn chém thô thiển duy nhất.

Không lâm trận thì thôi, lâm trận rồi mới biết thì ra không thể chỉ dựa vào trang bị và may mắn mà đánh lại người ta. Giang hồ nói cho cùng cũng là thế giới của võ giả. Mỗi người chăm chỉ rèn luyện chiêu thức thì khi thượng đài mới có thể dùng sức mạnh khuất phục kẻ địch. Cho dù kỹ năng có đặc biệt cỡ nào, nội công có hùng hậu cỡ nào, máu có nhiều cỡ nào, nhưng mỗi đòn tấn công chỉ đủ giải quyết cho đối phương thì cũng chẳng khác nào đâm đầu vào tử lộ. Lần đầu tiên hắn mới nghiệm ra, thiết kế trong Võ Lâm Truyền Thuyết vô cùng công bằng. Có đặc kỹ này, sẽ mất đi lợi thế kia, yếu phương diện này sẽ có cơ hội được tăng cường phương diện khác.

Nhóm ba người của Anh Hùng liên tục bị giết rồi lại giết. Mỗi người đều tuột đi gần chục cấp rồi. Hắn cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Thiên Hùng đành phải mở bảng hữu hảo của mình ra, toàn bộ những nick đã thêm vào đều được hắn gửi tin đi cầu cứu. Đang vào lúc quá trưa, giờ này mọi người đa số đều đã nghỉ ngơi, nên lời cầu cứu của hắn đều rơi vào im lặng. Một lần rồi lại một lần ngã xuống, Thiên Hùng buồn bực muốn thoát khỏi trò chơi cho rồi, thế nhưng một tin nhắn bật lên khiến hắn hưng phấn vô cùng.

[Mật] Lam Y Công Tử: “Đó có phải là bọn Thần Long không?”

[Mật] Anh Hùng: “Đúng vậy. Năm tên Triệu Vân Long, Thương Ưng Long, Đề Tiễn Long, Liệt Hành Long, Ngũ Tử Long.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Ta đến ngay.”

Nhìn thấy câu này, hắn mừng còn hơn đào được kim cương. Sao lại quên mất một hữu hảo mạnh nhất Võ Lâm cho được. Lúc trước Coffe đại sư cũng đã từng nói qua, Lam Y Công Tử có thù với bọn Thần Long, vì vậy vừa nghe tên chúng, anh ta liền dời gót đến ngay.

Vừa vận tuốt đến cấp năm mươi thì nung tử của Anh Hùng đến. Tịch Dạ vẫn còn đang trong bộ dạng Thần Bí Nhân đi cướp xe tiêu của người ta.

[Mật] Anh Hùng: “Nung tử đang làm nhiệm vụ sao lại đến đây?”

[Mật] Tịch Dạ: “Tướng công bị vây, sao nung tử bỏ mặc được.”

Nàng vừa nói xong đã vung trường đao lên tấn công tên kiếm sĩ mạnh nhất. Tịch Dạ hiện nay cũng đã lên đến cấp 91 rồi, một đòn Vạch Trời Rẽ Nước của nàng đã lấy đi ba ngàn máu của đối thủ. Tên đầu sỏ đáng to như con bò mộng liền bỏ qua Lục Hợp Vô Song mà tấn công Thần Bí Nhân.

Tịch Dạ chịu hai đòn tấn công đồng thời, mất đi gần bốn ngàn máu. Anh Hùng liền thấy cho nàng Hồi Mệnh hoàn, làm đầy lại toàn bộ thanh HP. Hai phụ thể tổ đội cùng lúc gọi được chiêu Cổ Vũ Sĩ khí. Tịch Dạ lại tiếp tục cùng bọn kia so tài, thì xem ai điên tiết hơn.

Đến đồng thời là bang chủ Kinh Diễm Phi Tuyết và Nãi Tàn sĩ sư. Hai người đều là nhân vật gần đạt được thần cấp, dĩ nhiên năm tên Thần Long không phải là con muỗi gì. Thiên Hùng mừng húp, nếu hắn biết trước được điều này, thì bây giờ cũng đâu cần lo lắng đến mức cuốn quít lên thật mất mặt.

Pháp sư của bọn họ ngược lại dùng đòn Thiên Sơn Đào Hải, khiến toàn bộ kẻ địch bị đóng băng ba mươi giây. Xem ra bọn họ cũng muốn tranh thủ thời gian để chinh đốn lại đội ngũ.

Người của Thần Long không biết từ đâu đã ừ ừ kéo đến rất nhanh. Chẳng mấy chốc họ đã thành lập được hai tổ đội mười sáu người, đẩy nhóm năm người của Anh Hùng trở về thế chống đỡ vất vả.

Giữa không khí chiến trận sôi sục ừng ực, tiếng trống giục quân khiến đầu óc hai bên cùng nổi lên phừng phừng. Bầu trời âm u đầy mây của núi Thanh Chương đột nhiên xuất hiện một đốm sáng. Tiếng đại điều kêu quang quác vang vọng khắp nơi. Mọi người ngước mắt lên nhìn, vừa vận chứng kiến nhân vật truyền kỳ nhất trong Lê quốc bọn họ xuất hiện. Lam Y Công Tử giáng lâm.

Y vẫn như trước đáng bộ bạch y tiêu sái, trên tay cầm một chiếc quạt cân ngọc toả ra ngũ sắc lấp lánh. Đến lúc này Anh Hùng mới nhận ra y lại là đồng đạo sư huynh của mình, là một y sư có xuất thân từ Trường Sinh trang.

Box chat mật.

[Mật] Anh Hùng: “Tịch Dạ, sao một y sư lại có thể là người chơi mạnh nhất được. Chẳng phải những đòn tấn công của y sư đều yếu hơn so với những môn phái khác sao.”

[Mật] Tịch Dạ: “Dĩ nhiên là cùng cấp độ thì y sư thì yếu hơn thật. Nhưng nếu như là một cao thủ cấp 192 thì dễ dàng đè bẹp hết những kẻ dưới cấp 150. Còn có anh ta được trang bị thêm Truyền Kỳ Ngọc Phiến, toàn Lê quốc này, không ai là đối thủ của anh ta.”

[Mật] Anh Hùng: “Thì ra y sư cũng có thể mạnh đến vậy sao?”

[Mật] Tịch Dạ: “Thật ra chiêu thức cuối cùng của Trường Sinh trang không hề yếu tí nào, cùng những môn phái khác hoàn toàn có thể kẻ vai đề danh. Mà sao anh ta lại đến đây?”

[Mật] Anh Hùng: “Là do ta gọi.”

[Mật] Tịch Dạ: “Phu quân quen y?”

[Mật] Anh Hùng: “Coi như có chút nhân duyên.”

Trong lúc phu thê họ bí mật đàm đạo, trên bản đồ hai bên đã bắt đầu ầu ẩu đã kịch liệt rồi. Lam Y Công Tử vẫn như trước ra toàn những chiêu diện rộng. Từ trong cây quạt của y, hàng đồng bụi phấn bay ra, vừa chạm vào người đối thủ liền phát nổ. Mỗi tên mất cả ngàn máu, không khỏi khiến người ta kinh hồn. Một người có thể đánh lại cả mười người sao?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đoàn Chiến

Tin tức Lam Y Công Tử xuất hiện còn lan nhanh hơn lửa cháy. Đám hồ cầu Thần Long đã nhanh chóng bu xúm xít lại với nhau. E rằng kể cả những tên không online cũng bị gọi điện triệu tập, chẳng mấy chốc trong toàn màn hình đã đặc kín người.

Bang chủ Kinh Diễm Phi Tuyết gào lên trên kênh thế giới: “Đoàn chiến!”

Tiếng hét này ngay lập tức được mọi người ủng hộ, hội viên của Tứ Hải Bang liền hô hào theo rần rần.

“Đoàn chiến!”

“Đoàn chiến!”

“Đoàn chiến!”

Đột nhiên điện thoại của Thiên Hùng reo lên. Hắn vừa nhấc máy, bên kia giọng thẳng Quý đã ào ào tới tấp.

“Alô, anh đang ở đâu vậy? Tứ Hải bang đang kêu đoàn chiến kia, mau tập hợp ở núi Thanh Chương đi.”

“Chú đang ở đâu?” Hắn nhàn nhạt trả lời, dĩ nhiên là Anh Hùng đang đứng ngay trong cuộc chiến mà thẳng Quý nói rồi.

“Em đang học, nhưng đồng bọn nhắn tin là có cuộc chiến lớn lắm đang diễn ra ở núi Thanh Chương. Nghe nói có Lam Y Công Tử xuất hiện nữa phải không? Trời ơi, nóng ruột muốn chết mà không về được. Anh đến đó thu hình lại cho em nha.”

“Chú cứ ở lớp học cho đảng hoàng, anh quay lại cho. Đừng có mà trốn học.”

“Ok, em sẽ tranh thủ.”

“Đừng trốn học!”

Thiên Hùng cố nói với theo, nhưng phía đầu dây bên kia thẳng Quý đã cúp máy mất. Đây chính là lý do tại sao Thiên Hùng dù có cầu cứu khắp nơi cũng không dám gọi cho nó. Thẳng Quý hiện nay đang học hè trả nợ trên trường. Với cái tính ham chơi hơn ham học, nếu bị Thiên Hùng gọi, nó sẽ không ngần ngại lao đầu vào Võ Lâm ngay.

Đám người kéo đến xem càng lúc càng đông, số lượng có thể sánh với những sự kiện Kiến Công Lập Nghiệp mỗi cuối tuần. Vào một buổi trưa thứ năm như thế này, không ngờ lại có nhiều người đến xem náo nhiệt vậy. Tuy nhiên, chỉ có hội viên của Tứ Hải bang và Thần Long bang là tham chiến. Số lượng của hai bên đã vượt quá ba mươi người rồi.

Đặc biệt là bang chủ của Thần Long cũng đã xuất hiện. Long Đầu đại ca là người được Lam Y Công Tử đặc biệt chiếu cố nhất. Xem ra bọn họ đã có thù hằn với nhau từ lâu rồi. Ai nấy ở Lê quốc này cũng đều biết Thần Long bang đắc tội với rất nhiều người, bọn chúng luôn tụ tập thành nhóm ăn hiếp người chơi level thấp. Lam Y Công Tử được xưng tụng là đại hiệp chính nghĩa, bởi vì y gặp một tên Thần Long bang thì liền giết một tên, cứu được vô số người khỏi cảnh tây cấp. Thần Long bang xem Lam Y Công Tử là sự nghiệp cả đời của bang viên, mỗi ngày nghĩ kế tập kích y chính là ý nghĩa cuộc sống của họ. Lam Y lại coi việc tiêu diệt Thần Long bang là nhiệm vụ của mình, hề nghe ở đâu có tin tức bọn chúng xuất hiện là liền cưỡi vật cưỡi đến tiêu diệt.

Mặt đất bùng nổ bởi vô số chiêu thức hoa lệ. Dao, thương, kiếm, kích ... loạn vũ khắp nơi. Những hình ảnh đầy màu sắc do từng luồng nội lực bộc phát, những âm thanh nổ tung sáng chói khiến người nghe hưng phấn. Chưa bao giờ Anh Hùng được tham dự vào một trận chiến tầm cỡ đến mức này. Hắn tung lên một đạo cao cấp kinh nghiệm phủ, cùng với nương tử hợp thành một đôi đi sưu tầm điểm kinh nghiệm.

Bách Thắng thần sầu đứng giữa cuộc hỗn chiến như cá gặp nước, như rồng gặp mây. Lần lượt bảo vật của đối phương bị hắn thu hoạch nhẹ nhàng bỏ vào túi. Hắn cứ len lỏi vào giữa đám đông hỗn loạn, thấy bất cứ tên nào có chữ Thần Long bang trên đầu là không do dự chém ngay. Đồ hắn thu về nhiều đến mức túi nải đã đầy, dùng bạc trộm được mở rộng túi nải đến mức max vẫn không đủ. Thế là Thiên Hùng phải đem chuyển bớt đồ sang cho Tịch Dạ. Bởi vì bảo vật đợt đầu tiên đều là thứ cao cấp nhất của đối phương, nên hắn không bán vội mà phải để dành phân loại sau.

Hết đợt thứ nhất, hắn lại tiếp tục lột đồ kẻ địch đợt thứ hai. Cho đến khi đám Thần Long hỗn loạn nhốn nháo thì hắn đã cùng Tịch Dạ lui ra phía sau trận chiến. Có nhiều tên Thần Long biết mình bị mất đồ quý liền khóc cha gọi mẹ. Chẳng mấy chốc bọn Thần Long tháo lui dần để kiểm kê tài sản của mình. Phe Tứ Hải bang thừa thắng xông lên truy sát đối phương. Ngay cả Long đầu đại ca của chúng cũng bị Lam Y Công Tử giết chết.

Mọi người hò reo mừng chiến công vĩ đại. Tịch Dạ phấn khích khi nghe Anh Hùng kiểm kê những bảo bối mà mình thu về.

[Mật] Tịch Dạ: “Tướng công anh minh, tướng công oai dũng, tướng công thần kỳ vô địch thiên hạ.”

[Mật] Anh Hùng: “Kỳ thật, lấy đồ người ta là không tốt.”

[Mật] Tịch Dạ: “Chúng đã tầy chạng mắt bao nhiêu cấp, tốn bao nhiêu tiền để mua Kim sang được?”

Ngẫm nghĩ một hồi, hắn mới gõ chat tiếp.

[Mật] Anh Hùng: “Ta thấy sau này gặp bọn Thần Long này một lần, là liền lột đồ của chúng một lần.”

[Mật] Tịch Dạ: “Tướng công hảo a.”

Lương tâm của tên đạo tặc đã bị bà vợ cướp đi cảm không còn một mẩu. Dưới sự phân tích của Tịch Dạ, Thiên Hùng hoàn toàn không còn cảm giác tội lỗi gì. Thậm chí hắn còn hớn hở khi phen này hốt được nhiều đồ như vậy. Mang bán đi những thứ không thiết, hắn mua cờ chục Kinh Nghiệm quả ăn vào, cuối cùng cũng vượt qua tới cấp 60.

Lần đoàn chiến này không biết là may hay rủi. Thiên Hùng đang nghĩ sau này tốt nhất là đoàn chiến nhiều nhiều một chút, hắn sẽ mau chóng trở thành cự phú trong game.

Chiều hôm đó Kinh Diễm Phi Tuyết thông báo, Thần Long bang hạ chiến thư với họ, ba ngày sau lúc tám giờ tối, sẽ bang chiến chính thức tại bình nguyên Sang La. Lời chấp nhận thách đấu được hệ thống ghi nhận. Tối thứ bảy, ba ngày sau, chiến trường sẽ được mở ra cho hai bang hội quyết đấu.

^ _ ^

Thần Long bang đứng thứ hai trên bảng xếp hạng thế giới, đứng nhất bảng xếp hạng Lê quốc. Tứ Hải Bang đứng nhất bảng xếp hạng thành Thịnh thế, đứng thứ ba bảng xếp hạng Lê Quốc. Bang chủ Long Đầu đại ca xếp hàng thứ bảy, Bang chủ Kinh Diễm Phi Tuyết đứng hàng thứ năm ở trong Lê Quốc. Còn tương quan lực lượng thì khó mà nắm rõ. Mỗi bang tối đa có 40 thành viên, tùy theo húng của bang chủ mà các thành viên có đủ loại sở trường và cấp bậc khác nhau.

“Tứ Hải giai huynh đệ”, chị Mai từ khi nhận chức bang chủ thì ai xin vào cũng nhận, chỉ đuổi những người quá năm ngày không online vào game, vì vậy nhân sự là hỗn tạp vô cùng. Chỉ có những thành viên nòng cốt nhất như Nào tằm sĩ sư, Tiêu Dao Du hí, Lục Hợp Vô Song, Thiên Tử Bất Tuý ... là thường xuyên online luyện cấp với nhau, thực lực tương đối ổn định và có khả năng hoạt động ăn ý nhất. Các thành viên còn lại thì phải dựa vào kêu gọi và ý thức của từng người thôi.

Lại nói về bang chiến, thì khác biệt hơn so với đoàn chiến. Đoàn chiến thuộc về quy mô nhỏ, tự phát và chiến đấu theo bản năng là chính. Còn bang chiến là sự kiện phải có hẹn trước, được mở chiến trường và làm việc theo đội ngũ chiến thuật rõ ràng.

Chiến trường được chọn thường là bình nguyên Sang La. Nơi đây có sẵn hai doanh trại giống hệt nhau, giữa mỗi trại đều có tháp chủ soái. Nhiệm vụ của mỗi bang chính là vác thuốc nổ từ kho thuốc của mình sang địch doanh, tấn công tháp chủ soái. Tháp bên nào sập trước, thì bang hội đó thua.

Vì vậy, chiến thuật chủ yếu của bang chiến chính là chia ra hai phe tấn công và phòng thủ. Nhóm tấn công thì yểm trợ xe thuốc nổ đưa đến địch doanh, nhóm phòng thủ chuyên về đánh bại những chuyển thuốc nổ nhắm tháp chủ soái của mình. Việc điều động nhân sự là hết sức cấp bách và phụ thuộc rất

nhieu vào tài lãnh đạo của bang chủ. Lúc nào thì nên tăng cường người bảo vệ xe thuốc nổ, lúc nào thì nên dồn sức chống trả kẻ thù ... Ôi thôi tình hình vô cùng gay cấn và phức tạp.

Ngăn cách giữa hai doanh trại là vùng cát lún, phải vượt qua bằng cầu cạn. Có đến hai cây cầu cạn, vì vậy phe phòng thủ còn phải dàn sức chia đôi phạm vi phòng thủ của mình. Phải chặn được thuốc nổ của kẻ địch ngay trên cầu, nếu để kẻ địch áp sát doanh trại mình quá thì rất nguy hiểm và không đủ thời gian để chống trả.

Thiên Hùng sau khi đọc xong hướng dẫn về bang chiến thì gãi gãi cằm ưu tư. Dù sao truy về nguyên nhân sâu xa thì sự kiện lần này cũng có liên quan đến hắn. Đạo một vòng forum của game, hắn rút cuộc đã hiểu vì sao Thần Long bang lại là bang hội đứng nhất hiện nay ở Lê quốc.

Đơn giản là bọn họ có quen biết với nhau ở bên ngoài, cùng nhau thành lập một phòng máy vô cùng hiện đại để đánh trận tập thể. So với từng người chơi nhỏ lẻ không có liên hệ với nhau, một nhóm người cùng phòng có thể làm việc đội nhóm tốt hơn hẳn. Các mệnh lệnh được đưa ra trực tiếp sẽ nhanh hơn phải gõ vào box chat. Khi đang đánh nhau, ai có khả năng vừa chiến đấu mà vừa gõ chat đâu.

Đang nằm suy tư trước màn hình máy tính thì hắn nghe tiếng gõ cửa bên ngoài. Thiên Hùng vô cùng ngạc nhiên khi thấy bà chủ nhà của mình đang đứng trước cửa.

- Đóng tiền nhà đi em trai. - Chị Mai cười nói.

- Trời ơi, có gì em qua chỗ chị đóng, sao lại nhọc công đi thế này. - Thiên Hùng mở cửa cho chị Mai vào, ái ngại nhìn bà bầu chín tháng vắt vẻo xoay trở. - Giờ này là lúc chị nên nghỉ ngơi mới phải.

- Sai rồi em cưng, bác sĩ dặn chị nên đi lại nhẹ nhàng thì mới dễ sinh. - Chị Mai liếc vào màn hình máy tính đang mở cửa Thiên Hùng. - Đang nghiên cứu bang chiến hả?

- Dạ. - Hắn ngại ngừng gật đầu. Tuy đóng cửa ở nhà chơi game một mình thì không sao, nhưng để người ta biết mình lớn tòng ngồng như thế này còn chơi GO thì rất mắc cỡ. Hắn có cảm giác như bản thân là tên ăn hại trong xã hội, không biết ra ngoài đi làm mà suốt ngày nằm ườn ra chơi game.

- Bọn Thần Long ấy chị cũng ngứa mắt lâu rồi. Đợt này đánh với chúng một trận cho sáng khoái rồi nghỉ. - Chị Mai cười hi hi.

- Chị nghỉ ă? - Hắn ngạc nhiên hỏi.

- Tất nhiên rồi, cái tháng này. Chị chỉ còn một tuần nữa là đến ngày sinh. Sau đó còn phải nằm ổ ba tháng, lại bận rộn lo cho em bé, tất nhiên chuyện chơi game hoàn toàn bị cấm vận rồi.

- Vậy bang phái chúng ta thì sao ă?

- Chị giao chìa khoá cho Nãi Tàn. Dù sao tên ấy cũng cấp cao nhất trong chúng ta hiện nay. À đúng rồi, trưa thứ sáu, chị gặp hắn ở bên ngoài để bàn giao công việc, em chờ chị đi nhe. Anh Toàn chồng chị bận đi làm rồi, mà em lại rảnh ... - Chị Mai kéo dài giọng, áy náy vì mình đề cập đến chuyện thất nghiệp của Thiên Hùng.

- Được mà chị, dù sao em cũng rảnh. Mà mọi người có liên lạc với nhau bên ngoài hả? - Mắt hắn sáng rỡ lên. - Sao chúng ta không cùng tập hợp thành nhóm như bên Thần Long bang vẫn làm, em thấy họ tổ chức như vậy làm việc hiệu quả hơn hẳn.

- Để chị xem, do trước đây ai nấy chơi cũng chỉ vì cho vui thôi, chưa bao giờ nghiêm túc như trận này, có lẽ chị sẽ liên lạc với các thành viên khác trong bang hội, xem mọi người có thích tập hợp chung với nhau cùng chơi không? Nói xong, chị Mai bắt đầu lấy điện thoại ra bấm bấm. Cuộc họp nội bộ của Tứ Hải bang diễn ra vào trưa ngày thứ sáu, một ngày trước sự kiện bang chiến đã hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bang Chiến

Bang chủ có lệnh tập hợp, anh em liền hăng hái dạ rần. Riêng thằng Quý thì Thiên Hùng đã ra lệnh cho nó tiếp tục đi học, mọi việc sẽ do hai người lớn trong nhà lo liệu. Thằng Quý bẽn lẽn lúi lút dắt xe ra đường, miệng còn tía lia bắt Thiên Hùng phải kể hết cho nó nghe về nội dung đại hội, tốt nhất là chụp hình hết các thành viên trong bang.

Tiếp theo gần đến giờ họp, lại tới phiên Thiên Hùng chờ chị Mai đến quán cà phê Gió Lộng bên hồ. Lần đầu tiên trong đời hắn biết đi họp offline là như thế nào.

Các thành viên mà hắn gặp thì ra toàn bộ đều là người bình thường. Gương mặt bình thường, trang phục bình thường, kiểu người bình thường, mà bạn có thể gặp ở bất cứ nơi đâu trên đường. Họ không có đeo danh hiệu trên đầu, cũng không có tên trong danh sách hữu hảo, vì vậy công việc đầu tiên thường thấy nhất trong các buổi offline chính là giới thiệu tên tuổi và làm quen.

Chị Mai là bang chủ nên có rất nhiều người trong hội đã từng biết. Bọn con trai thì hớn hờ chào đón, bọn con gái thì xúm xít lại sờ sờ cái bụng tròn vo của chị. Mọi người đều vui vẻ cao hứng.

Thì ra Tiểu Anh muội muội đúng là muội muội thật, cô bé nhỏ tuổi nhất nhóm, vẫn đang mặc đồng phục cấp ba mà đến họp. Tóc cột hai chùm, răng đeo niềng, đầu nhuộm xanh đỏ ... Đây là loại mà Thiên Hùng vốn luôn dị ứng mỗi khi nhìn thấy. Thế nhưng cô bé khi biết hẳn là Anh Hùng, liền tới tập chạy đến làm quen. Thật sự là ngây thơ, đáng yêu có thể đánh bại mọi mưu toan, thành kiến. Thiên Hùng cũng chẳng hiểu tại sao, đến cuối buổi, mình đã trở thành anh nuôi của Tiểu Anh muội muội.

Lục Hợp Vô Song thì ra là nam nhân viên ngân hàng, còn Thiên Từ Bất Tuý lại là một nữ nhân viên văn phòng. Mọi người từ lâu đã biết, nhưng vẫn cứ gọi Lục Hợp là tỷ tỷ còn Thiên Từ là ca ca theo đúng nhân vật của họ. Cặp đôi này một người làm bên tài chính tín dụng, một người làm ở đại lý du lịch, nhờ game nên mới quen biết nhau. Là một đôi tình lữ xứng lứa vừa đôi nhất trong Tứ Hải bang.

Não Tàn sĩ sư thì ra là một người đàn ông chín chắn, bặm trợn, có cửa hàng kinh doanh vật liệu xây dựng. Đúng là cán bộ lão thành nhất, có thực lực tài chính mạnh nhất, xứng đáng ngồi vào ngai bang chủ thay cho chị Mai.

Mọi người sau khi vui vẻ trò chuyện, làm quen thì mới bắt đầu bước vào giai đoạn bàn luận nghiêm túc cho cuộc bang chiến. Ai cũng giống như chị Mai, trước đây chơi game cũng chỉ để vui chơi giải trí, nhưng lần đụng độ với Thần Long bang này, họ nhất quyết không chịu thua. Bây giờ thì Thiên Hùng mới biết, không chỉ hắn mà toàn bộ những người ở đây đều có thù riêng với Thần Long bang. Chúng chuyên tụ tập thành nhóm đi hà hiếp những người chơi đơn lẻ, ai cũng đã từng bị chúng chém giết mấy lần. Bọn đó đi tới đâu là oán khí lan tràn tới đó. Là tổ chức tập hợp những người chơi xấu tính nhất mà ai cũng ghét trong game.

Vấn đề là, dường như Tứ Hải bang khó mà độ lại người ta. Không chỉ căn cứ vào bản xếp hạng mà còn dựa trên thực lực của các thành viên trong bang. Bên kẻ địch lever đồng đều, chuyên giết người cướp điểm nên đẳng cấp đều vượt quá 100. Bên phe ta thì long trùng hỗn tạp, nhóm cao thủ đứng đầu thì có thể nói là tiếp cận thần cấp, nhưng những thành viên 4x, 5x, 6x cũng không phải là ít. Bù qua sót lại vẫn là thấy yếu hơn phe kia.

Tiếp theo là vấn đề phân công chiến thuật khi đánh nhau. Bọn họ đồng ý là Thần Long bang có ưu thế hơn trong việc tổ chức phòng máy. Nhưng họ có thể khắc phục điểm yếu này khi sử dụng hệ thống chat voice. Hoàn toàn miễn phí, có thể mở chế độ hội đàm dùng trong hội nghị, như vậy là dù ở những nơi cách xa nhau, thì bọn họ cũng có thể làm việc theo kiểu cùng một văn phòng. Sáng kiến này do ngân viên ngân hàng Lục Hợp đưa ra, ngay lập tức nhận được sự tán đồng của số đông. Phone tai thì nhà nào mà chẳng có, bây giờ chỉ việc về nhà tạo một account rồi add nick của nhau vào thôi.

Tối ngày thứ sáu, Tứ Hải bang diễn tập hội đàm thông qua chat voice. Nhưng mọi việc khá lộn xộn vì cùng lúc hơn ba mươi người làm thành một cái chợ ồn ào. Chính vì vậy bộ phận phụ trách kỹ thuật trong bang buộc phải phân nhóm mỗi người ra. Họ chia nhóm theo đặc kỹ của các thành viên, nhóm chiến đấu sẽ có đội trưởng chiến đấu, nhóm phòng ngự có đội trưởng phòng ngự. Riêng Thiên Hùng vì là thăng em thân thiết của bang chủ, được chức tá hộ pháp, tức chỉ huy nhóm hỗ trợ cho đội tấn công. Hữu hộ pháp là y sư cấp 98 Mạnh Nương. Hắn vừa mới phát hiện cô bé này là đàn em học sau mình ba khoá. Cả hai đã vui vẻ trò chuyện và tranh thủ trao đổi số điện thoại với nhau rồi.

Mỗi thành viên trong nhóm chỉ được trò chuyện với nhau và đưa ý kiến phản hồi lên cho đội trưởng của mình. Từ cấp đội trưởng trở lên mới được phát ngôn trong kênh chỉ huy. Nhóm các chỉ huy thì có thể ra lệnh cho tất cả mọi kênh. Tức là những mệnh lệnh từ trên xuống sẽ đi theo đường thẳng, còn thông tin phản hồi từ dưới lên sẽ đi theo đường bậc thang.

Đến mười giờ tối hôm đó, mọi người mới có thể sắp xếp ổn thoả bộ máy làm việc của Tứ Hải bang. Ai nấy rồi máy tính và đi ngủ với khí thế bừng bừng háo hức. Thiên Hùng trằn trọc cả đêm, thao thức. Hắn cảm thấy tâm trạng hưng trí và cả người đều hưng phấn. Ngay lúc này đây hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để lao vào chiến đấu lập tức. Không chỉ hắn mà toàn bộ Tứ Hải bang đều cùng chung một tâm trạng. Trước trận chiến quan trọng mà ai nấy cũng đều mất ngủ.

Lúc tám giờ tối ngày thứ bảy, chiến trường Sang La mở rộng cửa cho hai bang phái tiến vào. Trong doanh trại, quân số trong bang hầu như đã tập trung đầy đủ. Thiên Hùng hít thở nhẹ nhàng, với tay chỉnh vị trí phone tai lại, kéo micro sát vào miệng mình. Đồng hồ đếm ngược ngày càng thu ngắn thời gian lại. Chiến trường bật mở, toàn bộ thành viên trong Tứ Hải bang hô lên “Xung phong!”

Tiếng động dội lại là một tràng âm thanh chói lói điếc tai. Ai nấy đều cùng nhú mày khó chịu, sau đó cả đám chợt ồ lên rần rần vui vẻ. Bọn họ đang ở trên một mạng máy tính chứ có phải ở trên chiến trường thật đâu mà la với gào. Các chỉ huy bắt đầu điều động nhân lực và đứng vào chiếm đóng các vị trí đã được bố trí sẵn.

Thiên Hùng cùng đi với chuyến xe thuốc nổ đầu tiên băng qua cây cầu cạn bên trái. Xem ra đối phương cũng có cùng lực chọn như họ, nên nhóm của Thiên Hùng chỉ gặp lính phòng thủ chứ không gặp lính tấn công. Hai bên vừa đụng nhau là quang mang bay đầy trời, chiêu thức hoa lệ xuất hiện. Thiên Hùng vừa mới sấm một cây quạt Phong Vũ Phiến để sử dụng chiêu thức của Trường Sinh trang. Lần đầu tiên hắn mới biết thì ra Trường Sinh Trang cũng có những đòn tấn công đẹp mắt như vậy. Hắn đứng từ phía sau của nhóm, nhưng cũng có thể tấn công tới được địch thủ phía bên kia. Tuy phạm vi tấn công không được xa như cung thủ, nhưng cũng có thể xem như khá lợi hại. Chỉ bốn chiêu đầu tiên trong hệ thống võ công của Trường Sinh trang, cũng đã đủ để hắn tung hoành ngang dọc chiến trường được rồi.

Vừa tấn công, vừa hồi máu cho đồng đội. Nhóm phòng thủ bên kia cũng đã bắt đầu giáp mặt địch thủ, tiếng ồn ào huyền ảo chỉ đạo vang lên như tổng đài của hãng xe taxi.

Phía bên địch thủ cũng ồn ào không kém. Họ sử dụng box chat màn hình.

“Tên đạo tặc chết bầm của nhóm chúng mày đâu?”

“Đạo tặc, mau trả ta Cửu Cung bảo kiếm.”

“Đạo tặc, ngươi chết đi!”

“Ta cảm hận đạo tặc.”

Thì ra trong lần đoàn chiến trước, hấn vơ vét của cải người ta, đã gây ra không ít oán thù. Lần này Thiên Hùng chú trọng tác chiến, chi ưu tiên dùng quạt để sử dụng chiêu thức của Trường Sinh trang, nên bọn chúng có đoán tới già cũng không thể nhận ra ai là đạo tặc.

Tịch Dạ đã từng rất hà hê vì công ty game gửi lời cảm ơn hấn. Nhờ có Anh Hùng mà bùua chống trộm của bọn họ rất đắt khách mua. Dù giá có tăng cao nhưng ai nấy cũng đều cần rắng sắm một cái. Bao nhiêu bảo vật, kim ngân đều đội nón đi theo Bách Thắng thần sầu thì làm sao mà không mua bùua cho được. Thậm chí trong forum của game đã mở topic truy lùng “Bách Thắng thần sầu”. Hội nạn nhân của Anh Hùng vào đó than nghèo kẻ khổ, đồng thời buông lời thề thốt phải truy tìm cho ra kẻ này.

Toàn thể dân đạo tặc vì hấn mà chịu liên lụy không ít. Suốt ngày có vô số những vụ trả thù nhằm diễn ra, khiến oán hận càng lúc càng dày. Người chơi bị oan uổng dốc sức bỏ tiền mua đồ, trang bị chế độ VIP để trả thù. Công ty game làm ăn phát đạt, tự nhiên cũng sẽ vui mừng hơn hờ thưởng cho nhân viên. Nương tử Tịch Dạ là nhân viên hăng game nên cũng có thưởng không ít, nằng không tiếc lời ca ngợi Anh Hùng như phúc tinh của mình. Tuy nhiên nằng cũng khuyên hấn tạm thời không nên hành nghề đạo tặc nữa, tránh việc bại lộ thân phận, sẽ trở thành kẻ thù chung của toàn bộ võ lâm.

Xe thuốc nổ đầu tiên quả nhiên đã bị hàng phòng thủ cực mạnh của đối phương đánh bại, thế nhưng đây chỉ là kẻ nghi binh, xe thuốc thứ hai đã tiếp sức đến nơi rồi. Bọn Thần Long cũng vì thế mà đang dồn lực lượng để hộ tống xe thuốc của phe mình. Giữa tấn công và phòng thủ, mỗi bang phải chọn một con đường duy nhất.

Kinh Diễm Phi Tuyết định ra chiến lược chính là tấn công dồn dập, bỏ lơ sân nhà. Bọn họ ngoài việc có một số cao thủ đỉnh cao thì thành viên cấp thấp tương đối nhiều. Nếu độ sức phòng thủ thì sẽ khó mà cầm cự được với phe Thần Long bang. Thay vào đó Tứ Hải bang điều động nhân lực đi kéo thuốc nổ. Mỗi xe thuốc nổ có chỉ số máu lên đến mười ngàn, kẻ địch chưa đánh bại được xe này thì lại thêm xe khác kéo tới đến nơi.

Một tiếng ầm nổ tung. Phát pháo đầu tiên nằm ở doanh trại của Thần Long bang. Tháp chủ soái của họ nám đen, mái ngói rơi là tả.

Thế nhưng mọi người chưa kịp hò reo chiến thắng thì chính tháp chủ soái của Tứ Hải bang cũng phát nổ. Hai bang hiện nay lại trở về tình trạng đồng điểm, nhưng số lượng xe thuốc nổ qua đến địch doanh của Tứ hải bang lại có phần nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Hấn Thuộc Về Thế Giới Này

Bang chiến là phần chơi đánh mạnh vào khả năng phối hợp của các thành viên trong cùng một hội. Mà điều này Thần Long có lẽ là những người hiểu rõ hơn ai hết. Cũng không thể trách được lý do vì sao họ là bang hội đứng đầu Lê Quốc. Bọn chúng dùng một đám đông tấn công những cao thủ mạnh nhất của Tứ Hải bang, cản trở việc Tứ Hải bang tấn công xe thuốc nổ.

Bên nhóm của Anh Hùng bắt đầu bộc lộ nhược điểm. Trong chat voice, các mệnh lệnh chỉ đạo bắt đầu hỗn loạn và rối rắm thêm. Mọi người khó mà hành động nhịp nhàng như trước. Các thành viên bị sa đà vào trong các cuộc chiến cá nhân, nơi mà họ không thể đầu lại bọn Thần Long. Các tử sĩ điên tiết bỏ tiền ra hồi sinh cấp tốc, quyết ăn thua đủ với kẻ vừa chém mình chết. Cứ liên tục như vậy, những xe thuốc nổ càng lúc càng khó áp gần được tháp chủ soái. Mà dù có về đích được thì được lực cũng không còn lại bao nhiêu.

Tháp chủ soái của Thần Long bang luôn vang lên tiếng lục bục của những vụ nổ nhỏ lẻ. Bên Tứ Hải Bang thỉnh thoảng mới vang lên một vụ nổ ầm trời. Có một số thành viên cấp thấp sớm cạn kết tài nguyên, đành nằm tại chỗ chờ hệ thống đếm ngược hồi sinh tự động. Xác chết la liệt khắp nơi, nhân sĩ hai bên đều có nộ khí đầy đầu, trong mắt họ vẫn lên quyết tâm ăn thua đủ.

Trong trận Thiên Hùng chiến chỉ dùng bốn chiêu tấn công của Trường Sinh trang để mà vùng vẫy. Hấn dần dần đã biết phân biệt đâu là nhân vật cấp thấp và đâu là nhân vật cấp cao để tấn công. Ngoài trừ ánh hào quang của bộ trang phục thể hiện thần khí, thì hành động của những người chơi này cũng chính là điểm cần chú ý. Ngao ngễ đứng giữa đám đông, tung đòn loạn xạ, chém trúng ai thì trúng chính là nhân vật cấp cao. Lén lút núp phía sau, đánh được một đòn liền bỏ chạy chính là nhân vật cấp thấp.

Ngoài ra còn có một đối tượng khác dễ bị giết chính là cao thủ hết máu. Hai cao thủ đang đối chọi nhau, đột nhiên một người nhảy lên vật cưỡi bỏ chạy chính là cao thủ hết máu. Anh Hùng thường theo dõi những đối tượng này, khi họ thấy mình đã rời xa cuộc chiến, xuống ngựa chính là lúc hấn bồi thêm một nhát, tiễn bạn lên đường.

Bí quyết muốn sống dai chính là phải biết đường chạy trốn. Tuy hấn đã khôn khéo tránh ngạnh đầu nhiều lần, nhưng vẫn có lúc bị cao thủ giết chết. Tính cho đến thời điểm này, Anh Hùng cũng đã chết mất bốn lần.

Thời gian mỗi lần bang chiến kéo dài chừng một tiếng. Nếu hạ được tháp chủ soái của kẻ địch thì bang hội đó chiến thắng, đoạt được bảo vật và lượng

điểm kinh nghiệm vô cùng lớn. Nếu sau thời gian đó mà thấp chủ soái hai bên vẫn còn, thì cuộc chiến coi như bất phân thắng bại, điểm kinh nghiệm cũng có một ít, phụ thuộc vào điểm số còn lại của thấp chủ soái mỗi bên mà phân ra.

Sau nửa tiếng căng thẳng của trận đấu, thấp chủ soái của Tứ Hải bang chỉ còn 20% điểm, vậy mà phe đối phương còn đến 38%. Thắng bại đã phân rõ trước mắt rồi.

Đột nhiên, trong tai Thiên Hùng nghe được một tiếng thét la lên rất lớn, dường như có thành viên nào mới bị người ta giết thật ngoài đời vậy. Hắn vút bỏ tại nghe, chạy ra ngoài hành lang của dãy nhà trọ. Thăng Quý cũng lú đầu ra ngoài, hai anh em cùng ngó về căn nhà của chị Mai, nơi có những tiếng la rên thảm thương đang phát ra.

- Thiên Hùng, Thiên Hùng ơi. - Đó là tiếng gọi gấp gáp của anh Toàn, chồng chị Mai. Thiên Hùng ngay lập tức chạy đến, xông vào nhà của bọn họ. Chị Mai ngồi trên sàn, dưới chân nước ối đã tràn ra. Anh toàn ngồi đờ sau lưng vợ, gương mặt lấm lét hoảng sợ.

- Cậu là bác sĩ mà, mau vào xem vợ anh thế nào coi. - Anh Toàn run rẩy nói.

- Chị ấy sắp sinh rồi. - Hắn lao tới đỡ phụ chị Mai. - Anh để em đỡ chị cho. Mau vào trong lấy túi đồ chuẩn bị sinh và giấy tờ ra đây. - Hắn ngó ra cửa, nơi thăng Quý cũng đang hoảng sợ đứng như trời trồng. - Còn chú, mau chạy đi đón xe taxi, chúng ta phải mau chở chị ấy đi vào viện. Anh Toàn và thăng Quý ngay lập tức làm theo lời dặn dò của hắn. Thiên Hùng bắt mạch cho chị Mai, kiểm tra sự tỉnh táo của chị ấy.

- Chị Mai, có nhớ lời bác sĩ không, mau hít thở sâu. Nào, hít vào, thở ra. Bình tĩnh lại đi chị. Hít vào, thở ra. Thế nhưng một cơn đau khác khiến chị Mai la làng lên một trận. Mồ hôi chị đổ ra đầm dề, gương mặt nhăn nhó chịu đựng. Xen lẫn giữa những tiếng hít thở nặng nhọc của chị Mai là tiếng léo nhéo từ trong phone tai phát ra. Thiên Hùng liếc nhìn màn hình máy tính đang mở, bang chiến vẫn đang tới hồi quyết liệt, bang chúng đang reo gọi bang chủ rần rần.

- Bang chủ sắp sinh rồi. - Hắn chụp lấy micro, hét vào như thế. Chị Mai đang trong cơn đau đẻ, nghe hắn hét cũng phải quay qua phì cười. Vừa cười lại vừa nhăn nhó rên rĩ. Thăng Quý đã gọi được xe taxi, Thiên Hùng liền phụ anh Toàn mang chị Mai ra xe. Dù hắn đang mặc tà lòn áo thun ba lỗ, anh Toàn cũng nhất quyết kéo đi cùng mình. Vợ chồng chị Mai đều là dân tỉnh lẻ lên thành phố kiếm sống, bà con nội ngoại cũng không có ai ở gần. Trong dãy nhà trọ chỉ có Thiên Hùng là hiểu biết về y học nhất, trong lúc bối rối, anh Toàn cũng chỉ biết bám víu vào hắn thôi.

Anh Toàn ngồi băng sau, đỡ bà vợ đang nằm rên rĩ. Thiên Hùng ngồi băng trước cố chồm ra sau, luôn miệng nhắc nhở chị hít thở. Ông tài xế taxi lái xe bạt mạng mong chờ gấp bà bầu đến bệnh viện phụ sản. Trên xe chỉ có ba thằng đàn ông và một bà bầu, ai nấy cũng sợ hãi quíu tay quíu chân.

Chị Mai cứ la thét liên hồi, khiến những xe xung quanh phải chú ý đến chiếc taxi đáng ngờ. Cảnh sát giao thông chặn chiếc xe chạy bạt mạng lại, thấy bà bầu đau đẻ liền mở đường cho bọn họ đi.

- Chị Mai cố lên, cảnh sát cũng đang mở đường cho chúng ta đi đó. Đứa bé chưa chào đời mà đã hưởng được chế độ ưu đãi đặc biệt rồi. Hắn cố pha trò để đánh lạc hướng bà bầu khỏi cơn đau. Chị Mai hơi cười, nhưng lại tiếp tục rên rĩ ối.

Vừa tới bệnh viện, Thiên Hùng đã nhảy xuống trước, la toán cho y tá mang băng ca ra. Rồi hắn lại lụm chụp cùng anh toàn chạy theo các bác sĩ, cho đến khi họ bị chặn bên ngoài phòng sinh.

Trong lúc anh Toàn áy náy trả tiền xe taxi mà lúc này mình quên mất, Thiên Hùng đứng trên hành lang bệnh viện, nhìn ngây ngốc vào quan cảnh xung quanh.

Người đi qua lại hối hả. Những bệnh nhân áo hồng, những bác sĩ áo blouse trắng. Những hàng ghế nhựa đầy thân nhân người bệnh chờ đợi. Những pha hội thoại chớp nhoáng giữa bác sĩ trực cấp cứu và y tá. Không khí đầy mùi thuốc sát trùng, đèn huỳnh quang sáng choáng không có lấy một góc tối. Đây chính là bệnh viện.

Hắn thuộc về thế giới này, hắn là một bác sĩ cơ mà. Hắn là người được bước vào sau những cánh cửa đèn đỏ báo nhiệm vụ, chứ không phải dư thừa bị chặn ngoài này. Hắn là người mặc áo blouse trắng chính tề, trên cổ vắt ống nghe chứ không phải là thằng ngốc với chiếc áo thun rách nát và quần tà lòn cụt cón. Hắn muốn làm việc, chứ không phải là người chạy trốn thực tại đi vào game. Thiên Hùng ngồi xuống băng ghế thờ dài, rồi với tay vỗ vỗ vai anh Toàn trấn an.

- Không sao đâu anh, chị ấy sẽ mẹ tròn con vuông thôi. Anh phải tin các bác sĩ. Thăng Quý gọi điện hỏi thăm tình hình chị Mai và báo cáo về cuộc chiến. Phe ta đã hoàn toàn thất bại. Nhưng có làm sao chứ, kết quả bang chiến đối với hắn đã không còn quan trọng rồi. Thiên Hùng đi mua cà phê, rồi ngồi chờ đợi với anh Toàn thêm một chút nữa. Bây giờ mà bỏ anh ta đơn độc một mình, thì có vẻ không hợp tình cho lắm.

Chị Mai la hét suốt ba tiếng đồng hồ, rốt cuộc bác sĩ cũng mang ra cho anh Toàn một cục cứng bụ bẫm. Anh Toàn sung sướng nhảy tung lên, vừa cười vừa hét "Tôi đã làm cha rồi!"

Bọn họ vào thăm chị Mai đã mệt mỏi, kiệt quệ sau cuộc cố sức vượt cạn. Nói thêm vài lời động viên khích lệ, rồi hắn mới cáo từ ra về. Suốt đêm, Thiên Hùng thao thức, nhưng không phải vì Võ Lâm mà vì một vấn đề khác. Thiên Hùng mở máy, bắt đầu đánh một bức thư xin việc bằng tất cả cảm xúc của mình.

Ngày một tháng bảy trôi qua, cũng là lúc games Võ Lâm công bố thể lệ sự kiện Phu Thê Đồng Tâm và các phần thưởng kèm theo, mà cấp cao nhất là một cặp y phục Long Phụng Trình Tường có điểm sinh mệnh +100. Tịch Dạ đã thay hắn báo danh thi đấu, bọn họ được gửi đến đánh sách các nhiệm vụ cần phải làm để vượt qua cuộc thi.

Muốn đoạt được phần thưởng sự kiện, phải vượt qua muôn ngàn khó khăn, thử thách tình cảm của đôi phu thê. Mỗi cặp chơi sẽ nhận được chỉ dẫn sự kiện bắt đầu, sau khi vượt qua ải thử nhất sẽ nhận được chỉ dẫn ải tiếp tiếp. Cứ như thế mới có thể tìm được đường đến lối đài tỷ võ, chính thức tranh đoạt bảo vật.

Thời gian sự kiện kéo dài một tuần lễ, các cặp chơi phải tìm được đường đến lối đài trước 23h ngày sáu tháng bảy. Cuộc tỷ võ sẽ khoá sổ và khai mạc vào ngày bảy tháng bảy của năm đó. Tịch Dạ và Anh Hùng cùng bước vào cuộc đua đầy cam go thử thách.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Võ Lâm Bảo Tàng

Thiên Hùng vẫn còn phải ở trong tình trạng làm kén đóng tổ như thế này bao lâu nữa cũng chẳng biết. Tưởng rằng cuộc sống cứ đơn giản như một tờ kế hoạch; ra trường, đi làm, kiếm tiền, phát tài ... nào ngờ đời không như là mơ. “Con sâu kém cỏi muốn hoá bướm phải ngủ vùi trong kén, âm thầm chờ đợi ngày mọc cánh tung bay giữa thế gian bao la rộng lớn.” Hẳn tự nhủ với mình như vậy, lại yên tâm đóng cửa cây game.

Tám giờ, sự kiện Phu Thê Đồng Tâm sẽ bắt đầu mở, vậy mà bảy giờ rưỡi Tịch Dạ đã bắt hán phải có mặt online.

“Chúng ta lever tương đối thấp, sức mạnh đòn tấn công cũng không cao. Chính vì vậy phải tranh thủ từng li từng tí.” Nàng gửi hán mấy đoạn tin nhắn.

Tịch Dạ đã tìm được nội dung các vòng thi đấu của trong Võ Lâm Truyền Thuyết rồi. Trận đầu tiên, cũng là trận có tính phân chia đẳng cấp nhất, phụ bản Võ Lâm Bảo Tàng. Ngày một tháng bảy, phụ bản này được nâng cấp đặc biệt, chỉ dành cho những ai là phu thê mới được vào.

Phụ bản Võ Lâm Bảo Tàng này Thiên Hùng cũng có từng chơi qua. Đó là một khu rừng thường hay mọc khoáng sản, chỉ mở cửa vào những giờ đặc biệt trong ngày. Người chơi đi thu thập khoáng sản, là vàng, bạc, đồng, chì ... hiện ra ngẫu nhiên trong khu rừng. Ở vùng rìa vắng vẻ thì chỉ có đồng, chì tạp chất. Vào càng sâu thì các mỏ khoáng có giá trị hơn. Đặc biệt, ở trung tâm khu rừng mới xuất hiện mỏ vàng. Đó cũng là chiến trường lớn nhất, nguy hiểm nhất cho người vào phụ bản.

Thu thập khoáng chất thật ra là một việc làm vô cùng đơn giản. Click chọn vào mỏ khoáng rồi đứng yên không được nhúc nhích cho đến khi hoàn thành. Một mỏ khoáng đang có người đang thu thập thì người khác không được xen vào. Nhưng có một cách cướp mỏ, đó chính là hạ gục người khai thác trước khi họ thu thập xong.

Nếu người khai thác máu cao, thì họ có thể đứng yên chịu đòn tập kích. Nhưng nếu là người máu thấp thì phải bỏ dở ngang quá trình khai thác mà chống trả lại đối phương. Nói cách khác, muốn thu thập an toàn phải hạ được xong kẻ địch. Nhưng thử nghĩ xem, nếu bạn đứng ở giữa khu rừng vắng thì mới có khả năng làm vậy. Còn xung quanh là cả trăm người chơi chực chờ hãm he mình thì phải làm như thế nào.

Tổ đội làm việc theo cặp là biện pháp khai thác tốt nhất. Một người thu thập mỏ khoáng, một người chịu trách nhiệm phòng thủ. Vì vậy, chẳng đầu tiên của sự kiện Phu Thê Đồng Tâm chọn phụ bản Võ Lâm Bảo Tàng là hoàn toàn phù hợp. Vừa thể hiện độ ăn ý khi làm việc, vừa bảo vệ lẫn nhau để tăng mức tình cảm lên thêm.

Đồng hồ đang đếm ngược trên màn hình, những người chơi đã bắt đầu tập trung đông xung quanh Võ Chiến Thắng. Đây là NPC võ lâm minh chủ, người mở cổng cho gamer đi vào phụ bản Võ Lâm Bảo Tàng.

Đồng hồ đếm ngược vừa nhảy về số không, Thiên Hùng ngay lập tức click chọn vào phụ bản. Tịch Dạ ở bên cạnh hán cũng xuất hiện ngay tại đó như hình với bóng. Khu rừng âm u nhưng đầy ánh sáng lấp lánh của những mỏ khoáng. Họ bỏ qua toàn bộ mỏ đồng chì mà nhảy lên vật cười lao thẳng đến trung tâm của khu rừng.

Anh Hùng và Tịch Dạ là hai trong số những người chơi đến khu vực này sớm nhất. Không ai nói với ai, họ bắt đầu chọn mỏ vàng mà khai thác. Cả hai người đều tập trung thu thập, hoàn toàn bỏ lơ phòng thủ. Khi họ vừa thu thập xong đợt đầu tiên thì những cao thủ đã bắt đầu tập trung đông hơn. Thiên Hùng vẫn cố tiếp tục khai thác.

Một tên lái buôn ngựa thân hình vạm vỡ như kinh không chạy tới quát cho hán mấy roi, hòng cướp mỏ. Tên quái này ở cấp 80 nên mỗi đòn tấn công đều khiến hán tuột đi ngàn máu. Thế nhưng thanh trạng thái thu thập đã chạy đến 16% còn lại. Anh Hùng kiên cường chịu đựng, vừa thu thập xong cũng là lúc hết máu, gục ngã.

Hán nhắn lệnh hỏi sinh miễn phí tại cửa phụ bản. Anh Hùng lại xuất hiện ngay tại lối vào, vừa kịp nhìn thấy Tịch Dạ cũng ở bên mình. Hai phu thê hán mỗi người đã bỏ túi hai mỏ vàng đắt giá. Người chơi mới vẫn tiếp tục xông vào, lũ lượt như đại hội khuyến mãi cuối năm.

Lần thứ hai bọn họ chọn tầm trung, nơi gần khu khai thác vàng nhưng bên ngoài đường ranh giới là dòng suối. Có nhiều người chơi đang chạy qua chạy lại lung tung để tìm những mỏ khoáng mới mọc thêm. Phía trung tâm khu rừng, những cuộc đụng độ đẫm máu đã bắt đầu nổ ra kịch liệt. Ánh sáng chớp loé hoa mắt, chiêu thức bay đầy trời. Xác người la liệt khắp nơi, so với sự kiện quốc chiến chỉ hơn chứ không kém. Ai cũng nộ khí đầy đầu, quyết giết cho được kẻ cướp mỏ vàng của mình. Người chơi tập trung đông như cái chợ, hình ảnh chồng lấn lên nhau, Thiên Hùng cũng không biết làm sao mà họ đánh được.

Có một mỏ vàng vừa xuất hiện ngay giữa lối đi băng qua con suối. Tịch Dạ ngay gần đó chạy đến, cướp được tiền cơ ngay trước bốn năm gã tiếp theo. Họ bắt đầu rút vũ khí tấn công nương tử của hắn. Anh Hùng rút ra thanh Yểm Long Thiên đao cấp 80 ra, tặng mỗi người một nhát, đẩy lui kẻ thù.

Vũ khí có tổng cộng 100 cấp chia ra bảy hạng, Thường, Trung, Tốt, Tinh Lương, Vô Khuyết, Hoàn Mỹ, Thần Khí. Ngoài ra còn có các chỉ số đi kèm phụ thuộc vào màu sắc và vật phẩm khảm nạm bên trên. Người chơi có tổng cộng 200 cấp. Vì vậy thứ vũ khí cấp 80 như Yểm Long Thiên đao chỉ dành cho cao thủ cấp 160 trở lên mới dùng được. Tuy nhiên trong bản game Võ Lâm Truyền Thuyết thì người chơi cấp thấp cũng có thể sở hữu trang bị cấp cao, nếu như vật đó có khảm nạm thêm Dung Hợp thạch. Chính vì vậy Anh Hùng dù chỉ mới 61 nhưng đã sở hữu hai món bảo bối cực mạnh là giáp hoàng kim vô khuyết cấp 60 và đao bạc hoàn mỹ cấp 80.

Đáng tiếc, hắn lại là y sư nên không thể phát huy hết tất cả khả năng của hai món đồ. Giáp luôn bị ăn đi, chủ yếu để phòng ngự và tăng thọ mệnh. Đao chỉ dùng được mỗi đòn chém đơn giản nhất, vì Anh Hùng không sở hữu bí kiếp của Bách Long Môn, môn phái chuyên luyện võ công dùng đao. Thứ thích hợp nhất với hắn hiện nay là Phong Vũ Phiến cấp 30.

Tuy nhiên, những người tấn công Tịch Dạ nhìn thấy Yểm Long Thiên đao cũng phải lấy làm e dè mấy phần. Trước khi họ xúm vào, đánh cho Anh Hùng lòi bản mặt ‘cáo mượn oai hùm’ ra thì Tịch Dạ đã thu thập xong mỏ vàng. Hai người nhảy lên Dục Hoả phương bồ đi chỗ khác. Hiện nay trong tay họ có năm mỏ vàng, xếp hạng 16 trong danh sách dẫn đầu.

Bí quyết chiếm được mỏ khoáng ngoài sức mạnh còn có tốc độ. Họ không chạy qua chạy lại lung tung mà ngồi sẵn trên vật cưỡi, lặng im quan sát tình hình xung quanh. Một mỏ đồng khoáng đột nhiên xuất hiện, Thiên Hùng liền nhanh tay click chọn vào đó. Hành động nhanh đến nỗi cái tên đứng gần bên cạnh chưa kịp phát hiện, thì mỏ đã bị người chiếm giữa rồi. Có những người hiền lành, thấy mỏ đã có chủ thì bỏ đi tìm cơ hội khác. Nhưng cũng có tay ngoan cố muốn xen vào, lúc này Tịch Dạ sẽ ra tay.

Nàng là một cao thủ của Bách Long Môn thực thụ. Vũ khí của Tịch Dạ là trường đao, nhưng mạnh hơn cái mà nàng từng cho Anh Hùng nhiều. Tuyệt Sát Cuồng đao đầu nặng, thân dài, uy lực vô cùng khủng khiếp. Không cần đến gần cũng có thể lấy được thủ cấp của kẻ địch từ phía xa. Thiên Hùng nhìn nàng tung hoành ngang dọc mà liên tưởng đến Quan Công, Lữ Bố. Nếu có thêm con ngựa xích thố để ngồi, thì nàng có thể oai vệ không khác gì những kẻ kia.

Cao thủ cấp 92 chuyên luyện đao cũng không phải là loại chỉ có vẻ bề ngoài như Anh Hùng. Minh Nguyệt Liên Hoàn Trảm vừa tung ra đã có năm người lần lượt bị hù dọa bỏ chạy. ‘Cổ vũ sĩ khí’ lẫn ‘Phu thê tổ đội’ đều lần lượt tăng sức chiến đấu lên cho Tịch Dạ nhiều phần. Nếu không phải Anh Hùng đang bận rộn thu thập đồng khoáng, đã có thể tăng thêm vài trạng thái có lợi cho nàng. Đến lúc ấy, Tịch Dạ sẽ còn thập phần lợi hại hơn nữa.

Mỏ vàng 100 điểm, mỏ bạc 50, đồng 20, còn mỏ chì chỉ có 10 điểm. Phần chơi này quy định, bọn họ phải tìm ra được 1000 điểm tích lũy mỗi người mới có thể đi qua trận kế tiếp. Vậy mà người chơi càng lúc càng kéo tới đông hơn, khiến khu vực phụ bản này chật ních như hội chợ. Số lượng mỏ khoáng vẫn không tăng, lại mọc ra ngẫu nhiên không biết trước được. Người chơi chạy loạn khắp nơi, hi vọng gặp được cái nào thì hay cái ấy.

Thế mới có chuyện đột nhiên cả đám người tụ lại chỗ mỏ khoáng vừa mới mọc. Không biết kẻ nào chiếm đầu tiên, nhưng chỉ lát sau là thấy chiêu thức loạn vũ, kẻ kẻ chém nhau. Những người bị loại khỏi cuộc chiến tập trung toạ thiền bên ngoài lối vào phụ bản. Thông thường, hồi sinh miễn phí họ chỉ còn lại khoảng nửa máu mà thôi.

Những người chơi đầu bảng lần lượt biến mất, ấy là do họ đã hoàn thành nhiệm vụ. Sau khi kiếm được 2000 điểm rồi, phu thê bọn họ sẽ nhận được chỉ dẫn điem tiếp theo. Đến lúc này, trò chơi sẽ cung cấp cho họ manh mối ngẫu nhiên được lựa chọn trong hệ thống. Tổng cộng có mười nhiệm vụ được lựa chọn từ 100 phụ bản phải cần phải vượt qua, nhưng mỗi nhóm sẽ phải hoàn thành theo một thứ tự đặc biệt không ai giống ai hết. Chỉ khi hoàn tất một nhiệm vụ mới nhận được chỉ dẫn kế tiếp. Đây là một cuộc đua đầy ngạc nhiên không khác gì show truyền hình thực tế.

Thật sự là chỉ cần cả hai người chơi cộng dồn được 2000 điểm thì cũng có thể vượt qua ải. Thế nên họ phân công rõ ràng, Anh Hùng thu thập khoáng sản, còn Tịch Dạ tham gia phòng thủ. Họ lợi dụng tốc độ vượt trội của sủng vật, đứng giữa màn hình, chiếm trước các mỏ khoáng mới xuất hiện. Lát sau, chiến thuật này có hiệu quả nên nhiều người khác cũng học tập làm theo. Đến lúc ấy, hai người cũng đã thu thập đủ điểm để đi sang nhiệm vụ kế tiếp rồi.

Thông báo của hệ thống. “Hai vị anh hùng thật là kiếm điệp tình thâm. Nhưng ông trời thường hay đó kị hồng nhan, nữ anh hùng bị trúng độc, mau đến Phổ Độ son xin thuốc.”

Nhiệm vụ thứ hai của họ, phụ bản Phật Quang Phổ Chiếu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Phật Quang Phổ Chiếu

[Nhóm] Tịch Dạ: “Lỗi rồi, nhất định là lỗi lớn. Ôi tội nghiệp thân ta.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Cố chịu đựng chút đi, sắp đến Phổ Độ son rồi. Mà nàng là GM, không được ưu đãi chút nào sao?

[Nhóm] Tịch Dạ: “Bọn nhiều chuyện kia biết ta tham dự dự kiện lần này, chúng mách lẻo với trưởng phòng, tạm thời lệnh bài mật thám của ta bị tịch thu trong một tuần lễ.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Thì vậy là đúng rồi, phải công bằng với những người chơi khác chứ.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Bây giờ chàng theo phe ai, theo nương tử hay kẻ địch.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Chúng ta cùng cười một con vật, tất nhiên theo phe nương tử rồi.”

Công ty game này cũng không hổ danh là công ty game lớn nhất Việt quốc. Võ Lâm truyền thuyết cũng hổ danh là trò chơi biến thái gây kinh ngạc nhiều nhất. Nhiệm vụ thứ hai mà họ nhận được trong sự kiện ‘Phụ thể đồng tâm’ chính là phải đến Phô Độ sơn lấy thuốc giải cho Tịch Dạ.

Nàng bây giờ đang trong tình trạng bị dính hết tất cả các trạng thái bất lợi có trong game (De-buff). Dù là y sư như Anh Hùng cũng không thể nào hoá giải được. Ngoại trừ dùng thuốc của cao nhân trên núi, còn các thứ khác đưa vào chỉ càng làm Tịch Dạ trúng độc thêm nặng. Đã vậy, máu của nàng cứ mỗi một phút lại rớt đi phân nửa. Tuy không thể chết, nhưng phải tốn tiền mua Kim sang được bom liên tục cho Tịch Dạ.

Kẻ chơi game tiết kiệm như Anh Hùng thì không phải hiếm, quyết tâm hô to “Công ty game tham lam đừng hòng moi được một đồng từ chỗ ta”. Nhưng trong tình huống cứ phải bơm máu cho đối phương như vậy, sẽ gây ra tình trạng nội bộ lục đục, mất đoàn kết trong nhóm. Bao nhiêu của cải đội nón ra đi cũng chỉ vì cái nhiệm vụ quái ác tốn tiền hao của. Cặp đôi nào xui xẻo dính vào, xác suất chia tay cũng lên đến 60%.

Tuy nhiên, Thiên Hùng là y sư, sao lại có thể thấy chết không cứu. Trước kia Tịch Dạ cũng đối xử với hắn chẳng tồi, không chê bai tên đạo tặc cấp thấp như hắn, dù là GIM lại chẳng ngại kết hôn cùng noob, quả thật khiến hắn xúc động vô cùng. Trong hoàn nạn mới thấy chân tình, lần đầu tiên Thiên Hùng nạp thẻ game chỉ để cứu nương tử.

Ngọc Lộ bình là món đồ tự phục hồi 2000 máu mỗi lần bom. Tuy giá không hề rẻ, nhưng tạm thời có thể giữ mạng cho Tịch Dạ.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Này chớ lo, khi ta khoẻ mạnh lại, có thể cử động được, sẽ chuyển khoản lại cho chàng.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Chẳng có gì nhiều cả, trong nhiệm vụ trước, ta cũng lấy được mấy món đồ không ít giá.”

Ở nhiệm vụ thu thập khoáng vật trong phụ bản Võ Lâm Bảo Tàng quả thật Anh Hùng có chém người vài cú. Tuy nhiên, máu họ vẫn còn cao, nên hắn chẳng tho được bất kỳ món đồ gì.

Dực Hoá phương thả họ xuống chân núi Phô Độ sơn. Đây là nơi linh thiêng, không thể cưỡi vật lên đỉnh, mà phải tự mình đi bộ. Vì đang thực hiện nhiệm vụ sự kiện, nên hai phụ thể họ vừa tới nơi, NPC ông chủ quán trà luôn im lặng đột nhiên mở lời.

[Cận] Chủ quán: “Thí chủ xin dừng bước. Đây là nơi tu hành thanh tịnh của võ tăng, không thể để nữ nhân lên núi.”

Điều này là rất xạo sự, bình thường ai đủ cấp, muốn vào phụ bản Phật Quang Phổ Chiếu đều được. Nay có người ra cản thế này, chắc chắn là chỉ muốn gây sự mà thôi. Tuy bất nhẫn, nhưng Thiên Hùng cũng phải click tiếp vào đoạn trò chuyện. Trao đổi một hồi, hắn mới biết lên được đỉnh núi cầu y phải trải qua thử thách Phô độ chúng sinh.

Đường lên núi là hơn một ngàn bậc thang ngoằn ngoèo đưa lối. Hai bên rừng cây rậm rạp, các loại quái thú cạp beo sư tử chuyên núp đầy, phục kích người qua đường. Không biết có phải do hắn đeo bảo bối tay tho không, mà đặc biệt may mắn, cứ đi ba bước là có một con quái nhảy ra đòi ăn thịt mình. Quả nhiên người bình thường khó mà sánh được tỷ lệ trúng độc đặc cao như thế này.

Với bọn quái thú, Anh Hùng đâu thèm mất thời gian để thu thập da lông này nọ. Hắn cất Yểm Long Thiên đao vào mà sử dụng vũ khí sở trường của mình là Phong Vũ phiên. Trường Sinh trang thức thứ nhất, Toàn Trảm. Thân quạt khẽ vẩy, một luồng cương khí phá không lao tới, chém ngay vào con dã hầu lấy đi cả trăm máu. Lướt thứ hai xuất hiện tuy chọn ba thức đầu tiên, Anh Hùng liền vận ngay đòn mạnh nhất là Phong Tấn. Cột khí không lồ như lưỡi đao từ trời cao chém xuống, lần này lấy được hơn hai trăm máu. Lần thứ ba, chỉ có tùy chọn hai chiêu đầu tiên.

Chiêu thức càng lợi hại, nội lực hao phí càng lớn và thời gian phát động càng lâu. Do Anh Hùng có lực chiến đấu thấp, nên mấy chiêu hoa mỹ này cũng không lấy được nhiều máu đối thủ lắm. Nếu có sư phụ hướng dẫn, hắn đã tập trung tu luyện võ công cho tốt rồi. Do cứ nghĩ dựa vào dao găm tân thủ và nghề đạo tặc để kiếm ăn, nên hắn phung phí thời gian ban đầu khi tham gia game quá. Nay mới bắt đầu mua quạt và luyện tập chiêu thức của Trường Sinh trang, tuy không giỏi giang lắm nhưng vẫn chưa đến mức trễ.

Người đã gặp, đường đã xa mà kẻ cản trở lại không phải ít. Anh Hùng kiên nhẫn dậm đạp lên xác thú mà đi, ý chí quyết tâm không hề sờn lòng. Tịch Dạ đã treo máy để đi làm việc khác. Dù sao bây giờ nàng đã trúng độc toàn thân, không làm được gì nên cứ auto play mặc cho hắn dẫn.

Nhiệm vụ ở Phô Độ sơn không phải khó, mà là nhầm chán đến mức làm người buồn ngủ. Cứ liên tục đánh quái như thế này, có khác gì để chế độ cuồng sát vào phụ bản luyện lever đầu. Tuy nhiên, với một tay chơi thuộc hàng trâu cây đất Việt như Thiên Hùng thì nhiệm vụ này không lấy làm chán nản lắm. Hắn liên tục tung chiêu, xuất Toàn Trảm liên hoàn được hơn ba trăm lần.

Ngoại trừ hệ thống chiêu thức chính tuyến được học theo môn phái, người chơi Võ Lâm Huyền Thoại có ba tuyệt chiêu luyện được theo vận khí. Cấp đầu tiên chính là khi bị giết nhiều lần, nộ khí dâng cao 100% sẽ phát ra được đòn Tự Bạo. Cấp thứ hai, khi đánh nhau nhiều lần, chiêu thức tung ra liên tục trên năm trăm lần sẽ xuất được đòn Liên Hoàn, giết toàn bộ địch nhân trong phạm vi 10x10 ô. Đối với những cao thủ 16x thì mỗi đòn này có thể tàn sát cả một bang phái trên 30 người. Tuy nhiên, do Anh Hùng lever còn thấp, các chiêu thức học chưa được maximum, nên dù có có Liên Hoàn, cũng chỉ hạ được một con hổ, làm bị thương một con gấu là cùng.

Tình hình hiện tại, hần đang thiếu thốn kim sang được và nội lực thủy rất nhiều. Một phần phải tiếp tế cho Tịch Dạ để duy trì mạng sống, một phần phải dùng cho chính bản thân, khi mà liên tiếp đụng độ quái vật. Họ chỉ mới đi tới nhiệm vụ thứ hai, chẳng lẽ lại bỏ tay thức thủ dễ dàng.

Lại đụng độ với con gấu cấp 80, Anh Hùng bỏ chạy. Tiếp theo là một con gấu khác và một con hổ, hần cứ chạy miết, cho đến khi phía sau lưng hình thành một đội quân truy đuổi hung tợn vô cùng. Nếu bây giờ hần dừng lại, e rằng chỉ có một con đường chết mà thôi. Lẽ ra có thể tách thành một hai trăm trận đụng độ, bây giờ hần tự tạo cho mình cả một băng quái vật gần cả trăm mạng rồi. Tịch Dạ đi đâu đấy bây giờ đã quay lại. Nhìn thấy đám vật vật đuổi sau lưng Anh Hùng, nàng chỉ biết kêu trời.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Người đang làm cái gì vậy? Muốn chết sớm phải không?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Không phải, đã tích lũy đủ 500 chiêu, chuẩn bị tung đòn Liên Hoàn!”

Phía trước mặt là Bách Lý đình, nơi dừng chân của người hành hương trước khi bước vào chùa, cũng là cột mốc đánh dấu một ngàn bậc thang của Phổ Độ sơn kết thúc. Anh Hùng dừng chân, nhìn quân đoàn quái thú mà mình dẫn theo ở phía sau. Hần tung ra đòn Toàn Trảm Liên Hoàn, hàng đồng chữ số màu cam cùng lúc bốc lên, bay thành một đám mây hỗn loạn đầy trời. Chiêu này tuy không mạnh, nhưng cùng lúc lấy được nhiều máu vậy, coi như là hiếm có trên đời. Mỗi con đối tượng (Mob) chắc chỉ chịu được chừng hai ba đòn nữa thì sẽ gục ngã ngay.

Một trăm con quái vật nhào vào hội đồng Anh Hùng. Hần kiên cường chịu trận, trên tay quạt loạn vũ. Từng xác, từng xác quái vật gục ngã, tan biến trong hư vô. Xung quanh chân Anh Hùng là cơ man nào những tiền và vật phẩm. Trong số đó còn có Kim sang được và Nội lực thủy mà hần đang cần.

Anh Hùng bỏ chạy theo một vòng tròn, đám quái vật truy đuổi hần thành một đoàn cũng chạy theo vòng tròn đó. Đằng sau vẫn là nguy hiểm chực chờ, nhưng hần đã có thêm khoảng trống để nhặt vật phẩm. Cuối cùng, nhờ kiên cường chống đỡ cùng mưu lược mạo hiểm khôn lường, Anh Hùng mất một tiếng đồng hồ để đi thì chân núi Phổ Độ sơn lên tới đỉnh. Phần còn lại chỉ cần đi tìm cao nhân để mà xin thuốc giải nữa là xong.

Tuy nhiên, có ai nói cho hần biết cao nhân này là ai, trốn chỗ nào trong đồng NPC ở chùa không.

[Nhóm] Anh Hùng: “Tịch Dạ, nàng có biết ai là cao nhân không?”

[Nhóm] Tịch Dạ, “Không biết, đây là phiên bản đặc biệt phục vụ sự kiện, chỉ bắt đầu mở ra ngày hôm nay, cao nhân là một trong những NPC đứng đây thôi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Tức là phải đi hỏi từng người à?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Có lẽ ngoài cách này cũng không còn chiêu khác.”

Anh Hùng bỏ nương tựa mình lại chỗ chính điện của ngôi chùa. Hần bắt đầu đi tra khảo từng nhân vật. Những người này đều được cài sẵn một đoạn hội thoại cố định. Khi click vào, họ sẽ nói chuyện, nhưng vòng vo cũng chỉ có từng ấy câu thôi. Một người kể chuyện con gái ông ta bị trúng độc, đã chạy lên Phổ Độ sơn cầu cứu cao nhân thế nào. Một đại thẩm mập mạp, thì chỉ nói về phạt quan âm và các vị bồ tát. Một ông lão gầy nhom đứng gần cửa than phiền là chùa này cũ nát quá, cần phải sửa sang tu bổ lại, rồi lại còn hỏi hần muốn quyên góp không ... Tóm lại, trò chuyện với bao nhiêu là người, nghe kể biết bao nhiêu là thứ, vẫn không có chút manh mối nào về vị cao nhân bí ẩn kia.

Những cặp gamer khác bị dính vào nhiệm vụ này cũng đã kéo nhau được lên chùa. Bọn họ giống như Anh Hùng, chạy khắp nơi dò hỏi. Có người thì đứng ngay chính điện, dùng kênh chat công cộng kêu gọi ai đến trước mau chia sẻ thông tin. Đáng tiếc, đây là một sự kiện tranh thứ hạng, đâu ai có nhu cầu chia sẻ thông tin. Và hơn hết nữa là chẳng ai có thông tin để mà chia sẻ cả.

Tuy nhiên, vẫn có những sự thay đổi vi diệu mà Anh Hùng không kịp nhận ra.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Cái cặp mặc đồ cưới màu đỏ chói lọi biến đâu mất rồi?”

Được nàng nhắc nhở, Anh Hùng mới nhìn kỹ màn hình tìm kiếm. Quả thật lúc này trong đám đông lớn nhỏ này có một cặp đôi mặc đồ cưới đỏ vô cùng nổi bật. Trang phục đó họ chỉ dám mặc trong ngày cưới, hoàn thành xong nghi thức thì liền cởi ra cất trong tủ đồ. Thật không ngờ có cặp đôi ngớ ngẩn thích mặc đồ cưới đi lung tung khắp nơi như vậy. Vì vậy họ vừa bước vào, đã thành công thu hút sự chú ý của Tịch Dạ và Thiên Hùng.

[Nhóm] Anh Hùng: “Có thể họ tìm ra được manh mối gì đó.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tại sao? Chúng ta tới trước mà, lại để mất tiên cơ.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nhất định là manh mối nằm trong những NPC quanh đây thôi. Để ta hỏi lại một lần nữa.”

Thế nhưng, câu chuyện mà NPC nói cho Anh Hùng biết cũng không khác gì lần đầu.

“Rốt cuộc là manh mối ở đâu chứ?” Thiên Hùng nôn nóng nhip nhip ngón tay trên bàn. “Những mẫu đối thoại của NPC đâu có gì lạ. Chỉ click next, next là kết thúc trò chuyện; đâu mang ra tùy chọn gì.”

Bỗng nhiên, hần ồ ra. “Không, ở đây có một tùy chọn có thể gây ra sự kiện khác biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tâm Tĩnh Như Gương

Một manh mối làm người ta dễ dàng bỏ qua, chính là manh mối khiến mọi người thấy ghét nhất. Ông lão đứng gần cửa, than vãn về việc chùa cũ nát và cần quyền góp xây sửa kia lại chứa đựng một tùy chọn không chỉ có next, next. Anh Hùng đến gần lão già nói chuyện lần nữa. Lần này hẳn tùy chọn quyền góp một đồng, tuy ông già không vui lắm, nhưng cũng tiết lộ cho hẳn biết phía sau chùa có một cao nhân lãnh đời.

Anh Hùng háng hái kéo Tịch Dạ đi, nhưng nàng ngăn hẳn lại, khuyên Thiên Hùng nên dùng Truyền Tống để di chuyển trên bản đồ.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tránh bức dây động rừng. Giống như cặp trước đó, chúng ta âm thầm biến mất.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nhưng làm vậy hình như hẹp hòi quá.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Đây là một sự kiện, cuộc đua chỉ có duy nhất một giải thưởng. Chẳng muốn là người chiến thắng cuối cùng, hay là người bại trận, bị loại do giúp đỡ quá nhiều đối thủ mạnh. Chỉ số đồn tấn công của chúng ta không lớn, đã là một bất lợi rồi. Chỉ có thể nhờ vào những nhiệm vụ như thế này, để loại bớt đối thủ cạnh tranh đi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nương tử có lý.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Ta không có lý, thì ai có lý bây giờ. Ta về phe của chàng, nhất định chỉ muốn tốt cho chàng thôi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “... vậy, chúng ta đi.”

Anh Hùng lấy ra Truyền Tống lệnh, mở bản đồ phụ bản và dịch chuyển đến hậu viên sau núi. Nơi đây cây cối rậm rạp, chỉ có một căn nhà tranh dựa lưng vào núi, nhìn vô cùng đậm bạc, thanh bản. Tuy nhiên khu vườn hoa thơm cỏ lạ đua chen nở, lối đi rải sỏi trắng lại cực kỳ u nhã, rất thích hợp với chỗ ở của một cao nhân lãnh đời.

Không có lối nào để vào căn nhà tranh, cũng không có NPC nào đứng chờ sẵn ở đó. Anh Hùng vừa đi đến gần, tìm kiếm lối đi thì một tiếng đàn réo rắc vang lên. Tùy chọn ẩn xuất hiện trước mặt hẳn.

[Cận] Anh Hùng: “Tiền bối, tại hạ là Anh Hùng, cùng nương tử đến đây cầu y. Nương tử của tại hạ bị trúng độc rất nặng, sinh mệnh như ngọn nến trước gió. Mong tiền bối ra tay giúp đỡ.”

[Cận] Cao nhân: “...”

Người bên trong căn nhà không không lên tiếng trả lời, nhưng có một đoạn hoạt cảnh hiện lên. Cảnh núi rừng hùng vĩ, cảnh thiên nhiên hoang dã, cảnh Phổ Độ son một ngàn bậc thang hiện ra đẹp lộng lẫy đến mức choáng ngợp. Các nhà thiết kế game quả nhiên chăm chút không ít cho nhiệm vụ kiểu này, cả đồ họa lẫn âm nhạc đều tuyệt vời khôn tả.

Nhân vật của Tịch Dạ dường như cũng được dòng suối nhạc đẹp lạ lùng đó thanh tẩy. Ánh sáng lung linh kỳ ảo như hàng ngàn con bướm bay thoát ra khỏi cơ thể nàng. Tịch Dạ đứng thẳng dậy, tất cả những trạng thái bất lợi đều biến mất.

Hệ thống gửi thông báo nhắc nhở họ rời khỏi phụ bản, đồng thời cũng cho biết nhiệm vụ kế tiếp của bọn họ là đến Tây hồ tham gia thủy chiến. Phụ bản Tâm Tĩnh Như Gương này là phụ bản cấp thấp, chuyên để người chơi mới tìm trang bị cho mình. Tịch Dạ và Anh Hùng háng hái lên đường, thẳng tiến Tây hồ.

^ _ ^

Phụ bản Tâm Tĩnh Như Gương chỉ chuyên dành cho người chơi dưới cấp 60, nhưng do được chọn ngẫu nhiên làm chuỗi nhiệm vụ trong sự kiện, nhà sản xuất buộc phải nâng độ khó lên phụ bản lên cho phù hợp với người chơi. Cụ thể, từ bờ hồ ra tới thuyền địch phải vượt qua 3 boss chính, cấp độ từ dễ đến khó, kèm theo hàng loạt mob râu ria. Tịch Dạ và Anh Hùng vừa xông vào trận đầu, đã ngay lập tức nhận ra sự khác biệt.

[Nhóm] Anh Hùng: “Á aa ... tại sao quân địch lại đông thế này? Cờ phải tổ đội tám người mới chơi lại hết.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Muốn lấy báu vật thì đâu có gì khó. Nhiệm vụ trước nương tử ko giúp được gì, trận này để ta làm tank, tướng công làm buff đi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Là sao?”

Hắn đã hỏi một câu mà người ta sẽ biết ngay hẳn non tơ cỡ nào. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Thiên Hùng chơi game, lần đầu tiên hẳn tham gia sự kiện, nên có gà mờ một chút cũng không sao. Vấn đề là GM như Tịch Dạ thì có sững sờ đôi chút. Đột nhiên nàng tự hỏi vì sao ngày ấy mình lại ngu ngơ nhận lời thành hôn với một noob như Anh Hùng.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tank là người máu cao hơn, xông trận chịu hết mọi sát thương. Buff là y sư ở đằng sau hỗ trợ, hồi sức, bơm máu cho người trước.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Vậy ta không được đánh hả?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thôi, tướng công cứ đánh bình thường, chúng ta có hai người, cũng không cần chia nhiệm vụ quá rõ ràng làm gì.”

Thông thường trong những nhiệm vụ lùm đồ như thế này, chỉ cần cài chế độ tự động cũng có thể dễ dàng vượt qua được. Vậy nên Tịch Dạ bận rộn ngay lập tức treo máy để nhân vật ở chế độ cuồng sát. Dù sao chung nhóm với nàng còn có tướng công y sư, lúc Tịch Dạ bị đánh hết tất cả trạng thái bất lợi như nhiệm vụ trước, chàng còn cứu được thì nói chi đến nhiệm vụ cơ này.

Nàng chuyển máy sang PC chính tại bàn làm việc. Ngoài việc làm GM của Võ Lâm Truyền Thuyết, Tịch Dạ còn kiêm thêm nhiệm vụ admin của một số forum trực thuộc công ty Võ Lâm.

Cô Phuong Huyền, hai mươi ba tuổi, là sinh viên mới ra trường, bởi vì nhiệt tình và thành thật mới được công ty game cỡ lớn như Võ Lâm tuyển dụng. Ban đầu nàng thuộc phòng thiết kế và quảng cáo, nhưng bởi vì Phuong Huyền có một chuỗi thành tích bất bại nổi tiếng trong giới game online mới được đặc cách qua phòng kỹ thuật. Và như bây giờ, chỉ sau bốn tháng làm việc, đã được đứng vào hàng ngũ những mật thám triều đình GM đầy quyền lực trong thế giới Võ Lâm nổi tiếng.

Nhiệm vụ của nàng là truy bắt tội phạm chơi cheat code và phát hiện lỗi bugs trong game. Nhân vật Tịch Dạ của nàng hoạt động vô cùng bí mật, hầu như ẩn danh và không có quyền hạn gì đặc biệt cả. Công việc mỗi ngày của nàng cũng giống như những người chơi khác, đi làm nhiệm vụ của mình để thu kinh nghiệm, lấy tiền.

Chỉ cho đến ngày bị Anh Hùng trộm mất lệnh bài, nàng mới phát hoảng lên vì cái bugs khổng lồ như thế. Thì ra chỉ số may mắn max 100 kết hợp với nghề đạo tặc có thể chôn luôn cả quyền lực của GM. May là Anh Hùng vốn thật thà, không có lấy lệnh bài của nàng xài thử. Tịch Dạ đã báo cáo với cấp trên và họ xác nhận là lệnh bài mật thám quả thật có thể trang bị cho thường dân.

Cái lỗi khủng khiếp như vậy dĩ nhiên đã được công ty game khắc phục sửa chữa ngay. Sau này trên mỗi lệnh bài đều có code do chủ sở hữu nắm giữ, cũng tức là lệnh bài của ai chỉ có người ấy xài được. Dù có bị trộm, bị cướp cũng không bị người khác lợi dụng để dùng.

Trường hợp nhân vật của Anh Hùng thì hoàn toàn hợp lệ. Tay tho là do hấn tự kiếm được, nghề nghiệp là hấn tự chọn lấy. Công ty game không thể lấy lý do hấn có lợi thế hơn người mà khoá hết những chức năng này. Luật đã có, chỉ do mọi người không ai nhìn thấy kẻ hở. Cứ coi như là Anh Hùng thông minh hơn người, nên hấn đạt được những đặc điểm của ánh hào quang nam vai chính.

Cũng giống như nhân vật của những tiểu thuyết võ hiệp, thường gặp kỳ nhân hay té núi lùm bí kiếp, biết đâu nhân vật Anh Hùng mai đây sẽ trở thành huyền thoại mới trong võ lâm thì sao.

Tịch Dạ bắt đầu chú ý đến hấn từ ngày đó. Người chơi này thì ra rất ngô nghê, có lẽ là lần đầu hấn mới tham gia GO. Nàng đoán thử, thấy học sinh cấp ba còn pro hơn hấn. Nhưng học sinh cấp hai thì đâu đủ tuổi để chơi Võ Lâm.

“Thật kỳ lạ.” Nàng thầm nghĩ.

Đã đến cấp 60 mười mà hấn còn chưa biết các vào lò rèn luyện vũ khí, cường hoá hay khám nạm linh thạch nữa kia. Đi cùng Anh Hùng, nàng cứ liên tục đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Ngay cả chuyện hấn cấp năm mươi cầu hôn nàng ở cấp 90 cũng đã là khó tin rồi. Vậy mà nàng cũng đồng ý, có lẽ vì cái ngô nghê thành thật của hấn. Một bạn hữu biết nghe lời, sẽ làm việc tổ nhóm phù hợp với nàng hơn.

^ ^

Đi ăn cơm trưa xong, nàng mới quay lại kiểm tra xem họ đã vượt qua phụ bản Tâm Tĩnh Như Gương chưa. Chỉ thấy rằng nhóm hai người còn chưa hoàn thành mà còn vướng vào tình huống một địch trăm như hồi còn ở Phổ Độ sơn chạy nạn.

Quả nhiên bộ phận kỹ thuật nổi tiếng biến thái của Võ Lâm thật danh xứng với thật. Phụ bản cấp 60 mà cũng có thể nâng độ khó lên đến mức quái đản như thế này.

Các loại boss bên thuyền địch đều có còi gọi chó. Cứ đánh lâu hơn năm phút, boss sẽ huýt còi một cái, cả chục thằng lính xuất hiện xông vào màn thịt kẻ xâm nhập. Nhân vật của nàng chỉ biết đánh giết tới, nào có nhận ra tình hình, làm cả ba boss lớn cùng nhau truy sát hai người.

Nhìn chỉ số của mình mà mặt mày nàng méo xệch. Vì có gì Tịch Dạ vẫn chưa chết mà cứ ở ngưỡng cửa thập tử nhất sinh như thế này. Phía bên kia, Anh Hùng vô cùng vất vả vừa chạy trốn vừa bơm máu cho nàng. Không ai nói cho hấn biết, dù cả hai cùng chết thì chỉ phải bắt đầu lại nhiệm vụ và mất một tí kinh nghiệm. Tại sao lại duy trì chịu đựng đến chừng này? Thật ra hấn đã bỏ ra bao nhiêu tiền để mua kim sang được rồi?

Nàng tắt chế độ tự động, tự lấy thuốc ra dùng. Anh Hùng xem ra đã đỡ được nhiều áp lực, hấn liên tục gõ nhiều mặt cười vào khung chat với nàng.

Phuong Huyền bật cười với cách thể hiện tình cảm ngô nghê đó. Cái avatar cứng đơ kia, bỗng nhiên sống động, thân thiết đến lạ kỳ.

Hình như nhiệm vụ này khiến cõi lòng bằng phẳng của nàng gọn lên chút sóng. Như thế này thì làm sao tỉnh như gương?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Cơ Hội Phải Nằm Lầy

Thời gian phá trận tối đa cũng chỉ có một tiếng đồng hồ, trước khi Tịch Dạ có thể xoay sở được gì, thì hệ thống đã đá hai người ra khỏi phụ bản. Quy định này là để dành đối phó với những tay chơi được gọi là ‘thần thú’, ở mãi trong game không chịu out.

Quy định của nhà nước, không cho người chơi game online hoạt động liên tục quá năm tiếng, mỗi ngày chơi không quá mười lăm tiếng. Tức là giống như công nhân viên chức, làm việc cũng phải có giờ nghỉ ngơi. Có lẽ Tịch Dạ không biết, nhưng phu quân nàng vốn cũng là một thần thú. Người ta là hồ báo, lang sói, còn dạng như Thiên Hùng thì chỉ có thể gọi là trâu bò. Ở trong thôn tân thủ, vượt quá cấp 40 cũng chỉ có hần. Chưa học nghề đã giết hơn triệu con thỏ, đến mức đựng độ Thỏ Vương, lùm tay thỏ may mắn max 100. Chưa mất cấp đã lấy được Tây Cốt tán biến cơ thể thành bán tiên, các chỉ số đều vượt trội. Làm gì có nhân vật nào trâu bò hơn Anh Hùng về độ ngoan cố chơi lì như thế.

Cũng giống như lần này, vốn chỉ cần chạy thoát thân một mình thì đâu chịu cảnh hao nguyên bảo mua Kim sang dược. Vậy mà hần không chịu bỏ Tịch Dạ, chẳng những kiên cường chống đỡ một mình còn phải cố duy trì mạng sống cho nàng. Tịch Dạ không biết nên tức hần ngu ngơ, hay cảm động vì tấm chân tình nữa. Game là ảo, nhưng tình là thật. Một khi hần đã đối tốt với Tịch Dạ thế này, nàng nhất định sẽ không phụ hần.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng công, hôm nay phá liền hai ải rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Tối giờ com trưa rồi mà chàng không đói sao?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nàng không nhắc ta cũng quên.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Treo máy đi, để thiếp dùng bữa Đồng Hành. ải này, chàng cứ giao cho phu nhân.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nhưng bọn chúng đông và hung dữ lắm! *lo lắng*”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Có dữ hơn cũng ko bằng son tặc dốc Phụng Hoàng *mặt cười*”

[Nhóm] Anh Hùng: “*mặt cười* Cùng phu nhân đánh thêm boss đầu tiên. Nếu ổn thoả thì ta treo máy.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Được, phu quân chờ xem”

Nàng hứng chí gõ ầm ầm trên bàn phím. Tịch Dạ kiểm tra tài khoản, thấy còn mấy trăm nguyên bảo, bèn mua Kích Lực dược uống vào. Nàng đem Kinh Nghiệm phủ cao cấp phủ lên cả hai người. Phen này quyết tâm phá ải, lên cấp để lấy lòng tin từ tiểu phu quân đôn hậu.

Tịch Dạ cảm trường đao xông thẳng về phía trước, quân địch nhìn thấy nàng liền ào ào nhào vô. Do Anh Hùng đã chuyển sang dùng quạt nên hần chỉ cần đứng ở xa tác chiến là được. Tịch Dạ đóng vai chiếc xe tăng can quét lực lượng đối phương. Nàng đã sử dụng Ngọc Lộ bình tự động làm đầy máu, nên Anh Hùng không cần phải ra tay nữa. Hần chuyển sang chế độ auto, rảnh tay ngồi ngắm quan cảnh chiến trường.

Thiên Hùng cảm thấy Tịch Dạ một mình đối phó với đám lâu la kia thật sự dư sức. Nàng không trực tiếp xông vào chỗ boss phụ mà đánh vòng ngoài, tiêu diệt hết đám mob, sau đó mới thông thả thư hùng với tên boss. Chỉ cần tiêu diệt boss trước thời gian quy định là không sợ có thêm lính ra đánh hồi. Thiên Hùng mỉm cười, vờn vai vắn vẹo người. Khi bắt đầu vào game là buổi sáng, mà lúc này đã quá giờ com trưa rồi. Hần đứng dậy, lục ví tiền đi ra ngoài mua com hộp. Từ lúc dính vào game, hần đã bỏ qua thói đi chợ nấu com nhà.

Hơn một tháng trời không học hành, không đi làm thêm, hần thấy cả người mình như bệ rạc đi hần. Nhìn quanh căn phòng lâu ngày không dọn dẹp, Thiên Hùng nhận ra mình càng lúc càng giống thằng Quý rồi.

Thằng nhóc đó đang quyết tâm trả nợ, bắt đầu hè đã đi học, ít khi thấy ở nhà. Thiên Hùng mừng cho nó bao nhiêu thì lại rầu bản thân bấy nhiêu. Hai anh em cứ như vừa mới đôi chỗ, con kiến thì biến thành con ve. Đời hần chẳng lẽ cứ bê tha thế này, không khá nổi sao? Nhiệt huyết tuổi trẻ của hần toàn bộ đều bị game online nuốt mất.

Lúc đi ngang qua nhà chị Mai, hần nghe có tiếng ngâm nga khe khẽ. Từ khi nhà có thêm đứa con, hần lúc nào cũng nghe chị hát vui vẻ như thế này. Tâm trí chị Mai giờ đây hoàn toàn không quan tâm gì khác ngoài cậu nhóc Chiến Thắng. Tuy đặt tên con có liên quan đến sự kiện bang chiến nhưng dường như lúc này chị đã quên mất hết game online rồi.

Thiên Hùng đi mua com trở nên chỉ còn lại le que vài món để chọn. Lúc hần đang phân vân không biết ăn cái gì thì điện thoại di động chợt reo. Giờ trưa này lẽ ra mọi người đều đã nghỉ ngơi, ai mà còn tâm trạng gọi cho hần? Thiên Hùng nhìn vào màn hình điện thoại, thấy người gọi tới là Mạnh Nương.

Mạnh Nương là y sư giống hần, cùng ở trong Tứ Hải bang. Lần bang chiến trước nàng và hần là tả hữu hộ pháp chỉ huy quân cứu viện. Mấy lần chat voice nói chuyện mới biết thì ra Mạnh Nương tên là Huỳnh Tiểu Mạch, đàn em học trong trường đại học y dược của Thiên Hùng.

“Hello, Thiên Hùng đây.” Hần chào.

“Anh Thiên Hùng, em là Tiểu Mạch. Có tin tốt cho anh đây, ba em nói bệnh viện Chợ Ruộng đang cần tuyển thêm người ở khoa gây mê hồi sức đấy. Anh mau nộp hồ sơ.” Tiểu Mạch liếng thoăn ngay.

“Thiệt không? Trời ơi, là bệnh viện cấp cứu lớn nhất cả nước. Biết bao người mơ ước vào đó làm. Anh làm sao chen chân vào nổi.” Hấn vừa mừng vừa lo.

Trước đây gửi thư xin việc đi khắp nơi, hấn cũng biết tự lượng sức mình, không dám gửi tới Chợ Ruộng. Nay lại trùng hợp có đợt thi tuyển, sao hấn lại có thể bỏ qua. Người ta nói thời thế tạo anh hùng, cho thấy cơ hội là thứ có khả năng thay đổi đời người nhất.

“Thật ra ... ba em là trưởng khoa ngoại của bệnh viện Chợ Ruộng. Lần trước lá tâm thư của anh, em có in ra cho ba xem. Ông nói nếu có người nhiệt huyết như vậy, ông sẽ không bỏ qua mà cho anh ta một cơ hội.” Tiểu Mạch bật cười.

“Nhưng anh đâu phải bác sĩ khoa ngoại.” Thiên Hùng cười xoà.

“Nếu ba em nói vậy, tức là có khả năng thư của anh sẽ được các bác sĩ bên khoa gây mê hồi sức chú ý. Sự kiện em đã thông báo cho anh rồi, có công thành nổi không, phải dựa vào anh đó.”

“Anh biết rồi, cảm ơn em. Anh mà trúng tuyển, nhất định sẽ dẫn em đi ăn một bữa thịnh soạn.”

“Được, anh hứa rồi đó. Em sẽ há họng ngồi chờ, ăn cho anh sập tiệm luôn.”

Hấn bật cười, sau đó chào tạm biệt Tiểu Mạch. Nghe được tin tốt này, cả người liền trở nên lâng lâng. Thiên Hùng không mua cơm nữa mà chạy thẳng về nhà gõ một bộ đơn xin việc mới tinh. Xong xuôi, hấn đi thẳng đến bệnh viện Chợ Ruộng nộp hồ sơ.

Chỉ mấy tháng không ra khỏi hẻm mà hấn giống như đi lạc trên núi cả chục năm rồi. Thành phố này dường như ngày nào cũng đổi thay, trên đường có nhiều thứ mới lạ so với trí nhớ của hấn quá. Từ tháng sáu qua tháng bảy, thời tiết càng lúc càng oi bức. Học sinh đang trong kỳ nghỉ hè, nên đâu đâu cũng thấy trẻ con. Đường phố đông đúc, người chật như nêm. Cả cuộc sống sôi động như thế này, thế giới trong game làm sao sánh được.

Thiên Hùng đến bệnh viện Chợ Ruộng, choáng ngợp vì quy mô của nó. Hấn háo hức đi nộp hồ sơ, tưởng tượng một ngày mình có thể khoác áo blouse trắng, đi lại ở nơi như thế này.

Quả không hổ danh là bệnh viện cấp cứu hàng đầu thế giới. Khu vực tiếp nhận bệnh nhân nhộp nhộn hơn nhà ga trung tâm. Không phải hấn vui mừng khi thấy người gặp nạn, mà là háo hức vì không khí khẩn trương làm việc của các y bác sĩ nơi đây. Họ là những dũng sĩ đang miệt mài chiến đấu, giành giật từng giây từng phút mạng sống cho bệnh nhân.

Một chiếc băng ca được đẩy tới, Thiên Hùng ngay lập tức né vào nhường lối cho bọn họ. Một bóng trắng chạy qua, hấn ngạc nhiên kêu lên.

- Ngọc Linh. Cô y tá đang chạy bèn chậm chân quay đầu nhìn hấn. Đã hai năm rồi, cổ nhân mới có dịp tao ngộ ở chốn này.

- Thiên Hùng, sao anh ở đây? - Ánh mắt nàng dò xét khắp người hấn, xem Thiên Hùng có bị thương gì không?

- Anh đến đây nộp hồ sơ xin việc. Hoá ra em là y tá bệnh viện này.

- Lúc trước em có nói qua rồi, tại anh không nghe thôi. Bây giờ em đang làm việc, lát có gì nói sau nhé. Nửa tiếng nữa là tới giờ nghỉ. Em gặp anh ở căn tin bệnh viện. Nàng vừa cho hấn một cái hên thì ngay lập tức chạy đi. Dáng bộ như cô lấy lại mười mấy giây nói chuyện cùng hấn. Thiên Hùng ngẩn ngơ, không tin nổi có ngày lại đối mặt với nàng thế này. Lần cuối họ gặp nhau, vì chia tay mà đã xảy ra tranh cãi dữ dội.

Thiên Hùng đưa tay xoa xoa gáy. Không phải hấn mõi cổ, mà chỉ vì đây là một thói quen khi băn khoăn suy nghĩ. Dù sao người cũng đã gặp, đi uống chút nước nói chuyện phớt cũng có việc gì đâu. Thiên Hùng thở dài, đi tìm đường đến phòng nhân sự chuyên nhận hồ sơ xin việc.

^ _ ^

Hấn lần theo bản đồ, tìm được căn tin của bệnh viện. Không gian sáng trưng bởi toàn bộ mặt tiền căn tin là một tấm vách kính cỡ lớn cao đến ba tầng lầu. Hấn cứ ngỡ mình vừa đi lạc vào một siêu thị nào đó chứ. Các quầy thực phẩm trải dài đến mắt mỏi xuyên suốt căn phòng. Mùi thức ăn toả ra ngào ngạt khiến cái bụng rỗng của hấn kêu lên ồm ộp. Hai mắt Thiên Hùng sáng loá cả lên khi nhìn thấy quầy cơm trưa.

Sau một hồi kiên nhẫn xếp hàng, hấn cũng đã kệ nệ bụng được khay đồ ăn ra. Tuy nhiên, ngó quanh quất một hồi, hấn mới nhận thấy rằng toàn bộ chỗ ngồi xung quanh đều đã đầy hết. Thiên Hùng đi tới đi lui, không tìm được chỗ nào có thể đặt mông xuống. Vì vậy hấn quyết định đi lên lầu hai, hy vọng ở đó ít đông hơn.

Thật ngạc nhiên là tầng này cũng đông không thua kém gì tầng dưới. Bộ mọi người trong bệnh viện đều kéo nhau ra đây ăn trưa hết cả sao? Nháng thấy một chiếc ghế trống, Thiên Hùng bèn nhào tới chiếm đóng. Vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy một cái đầu trắng loá cả mắt. Người ngồi cùng bàn với Thiên Hùng là bệnh nhân ngồi xe lăn có mái tóc màu bạch kim. Y có khuôn mặt tây âu, từng đường nét đều rõ ràng như phù điêu tranh vẽ. Thiên Hùng thoáng ngỡ ngàng như vừa nhìn thấy diễn viên điện ảnh trong phim nào đấy chứ.

Theo thói quen, hấn nhoen miệng cười một cái xem như chào hỏi. Tên tiểu Bạch kia nhìn không lớn hơn hấn bao nhiêu, nhưng thái độ lại trịch thượng, ngạo mạn không kể xiết. Y chỉ nhìn hấn một lần, chớp mắt một cái rồi lại cắm cúi vào đĩa bít tết của mình.

“Xi, nằm bệnh viện mà còn ăn dầu mỡ như vậy. Tôi mà biết ở khoa nào, tôi đến méc bác sĩ điều trị của ông.”

Nhưng dù sao đối với người xa lạ, hắn cũng không có ý đồ hơn thua làm gì. Chế giễu trong lòng một chút, rồi xem như không có chuyện gì xảy ra hết.

Đột nhiên, điện thoại trong túi quần Thiên Hùng reo lên inh ỏi. Hắn lấy ra, nhìn thì thấy một số lạ đang gọi đến cho mình.

“Hello, Thiên hùng đây.” Hắn lên tiếng.

“Là Tịch Dạ đây, này giờ phu quân đã đi đâu?” Một giọng nữ thánh thót vang lên khiến hắn giật hết cả mình.

“Phu ... phu nhân ... sao biết số của ta?” Hắn ngay lập tức chuyển tông nói chuyện. Gã tóc trắng đẹp mã trước mặt khẽ liếc mắt ngó qua. Nhìn tên này rõ là người nước ngoài, có lý nào lại biết tiếng việt. Cách nói chuyện bây giờ của Thiên Hùng là ngôn ngữ trong game online, người bình thường còn thấy khó hiểu, huống chi là người nước ngoài.

“Thiếp là GM, dĩ nhiên có khả năng tra ra tung tích của chàng. Việc đó không quan trọng lắm” Tịch Dạ gạt ngang. “Quan trọng là có chỉ dẫn nhiệm vụ tiếp theo rồi. Chúng ta phải đi đến tháp Thiên Đường.”

“Tháp Thiên Đường thì có vấn đề gì?” Hắn ngây thơ hỏi.

Nhân vật dưới cấp tám mươi như hắn dĩ nhiên là chưa từng làm nhiệm vụ liên quan đến tháp Thiên Đường. Đó là một phụ bản rất khó, chuyên dành cho những người muốn xếp hạng đề danh. Tháp Thiên Đường có đến cả trăm tầng cần phải vượt qua. Cứ năm cấp được tính làm một bậc. Tổng điểm qua các bậc này dùng để xếp hạng trong Đỉnh Cấp bảng, một bảng xếp hạng sức chiến đấu mà cao thủ nào cũng muốn đề danh.

Người nước ngoài bí ẩn lại nhìn khi Thiên Hùng đề cập đến tháp Thiên Lộ. Con người y hơi co lại một chút, ánh mắt chuyên chú tập trung quan sát hắn. Thiên Hùng quay qua, vừa chạm phải ánh mắt đó thì hơi giật mình. Trong phút chốc, hắn cảm nhận như mình bị một con sói nhắm trúng.

Khoé miệng hơi giật giật, cổ rặn ra một nụ cười lịch sự, nhưng khuôn mặt lạnh lùng như băng kia lại khiến hắn không nỡ nổi nụ cười.

“Tướng công à, tháp Thiên Đường này chàng không vào được. Muốn hoàn thành phụ bản, chúng ta cần luyện thêm lever.” Tịch Dạ thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Yêu Sách Của Khủng Bố

Muốn vào tháp thiên đường, võ lâm nhân sĩ phải học qua luyện hồn. Mà muốn luyện hồn, phải vượt qua cấp 90 thì chức năng này mới được mở. Tịch Dạ hiện nay đã cấp 92, coi như là tân thủ của môn luyện hồn. Anh Hùng thì càng kém hơn, chỉ mới cấp 69, còn cách cấp 90 xa đến diệu vợi.

Tịch Dạ bức xúc làm ầm lên trong điện thoại. Rõ ràng sự kiện ‘Phu thê đồng tâm’ này không có quy định cấp thi, nhưng một trong những phụ bản trong chuỗi thử thách lại là tháp Thiên Đường có độ khó cao nhất.

“Chỉ còn năm ngày nữa là kết thúc vòng loại, thời gian đó dù có luyện cấp cũng không đủ, nói chi đến việc phá tiếp bảy ải còn lại.” Hắn thở dài. “Nương tử à, lần này do ta liên lụy nặng rồi.”

“Không được, thiếp không chịu đâu, nhất định phải lấy cho được Long Phụng Trình Tường. Bộ quần áo đó có thuộc tính hoá, cực kỳ phù hợp cho thiếp luyện công. Lần trước chàng đã đoạt mất Dực Hoả phượng, lần này không lấy được giá y, thiếp làm sao cải hoán lực lượng được đây.”

“Lại là chuyện của Kentucky, hay để ta hoan hoá nó, trả lại cho nàng.” Thiên Hùng nghiêng đầu, chống tay lên bàn suy tư.

“Chúng ta đã đổ biết bao nhiêu công sức, mới nuôi nó đủ lớn để cười. Bây giờ hoan hoá nó đi, chẳng phải phí phạm tiền của hay sao. Kentucky là mối nhân duyên khiến chúng ta quen biết, sự kiện ‘phu thê đồng tâm’ là lý do chúng ta kết hôn. Thiếp không chịu bỏ cuộc đâu.” Tịch Dạ kiên quyết trả lời.

“Cho dù thật sự chúng ta có khả năng một ngày phá bốn ải, thì cũng mất hai ngày để hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ còn lại ba ngày, làm sao luyện đủ hai mươi cấp. Hơn nữa ta đã vào giai đoạn trung kỳ, mỗi cấp vượt qua đều cần rất nhiều điểm kinh nghiệm. Chẳng lẽ phải trở thành đại phú hộ, nạp thẻ mua VIP để nâng lever sao?” Thiên Hùng nhăn mày suy tính.

Mục đích ban đầu khi hắn tham dự trò chơi này là giải trí giết thời gian. Bây giờ vì vượt ải mà hết nạp tiền mua thuốc lại tới mua bùa chú. Hắn đang thất nghiệp đó, nghèo kiệt xác thì đầu dư dả ngân lượng mà mua thẻ VIP. Thật ra ngay từ đầu, hắn miễn cưỡng tham gia sự kiện ‘phu thê đồng tâm’ do Tịch Dạ muốn thế. Nay thấy núi cao khó vượt, hắn liền e dè muốn vòng tránh đi.

“Kỳ thật quy định cũng không có nói rõ muốn vào tháp Thiên Đường phải đủ lever 90. Chỉ cần nhân vật có sở hữu võ hồn thì sẽ mở được cửa tháp thôi mà.”

“Thì có gì khác nhau?” Thiên Hùng hừ giọng. “Chưa đến cấp 90 làm sao luyện võ hồn?”

“Nhờ người khác truyền cho mình cũng được.” Giọng Tịch Dạ có vẻ hưng phấn thấy rõ. “Võ hồn là thứ tự tu luyện được, không giống như đồ trong túi nãi có thể trao đổi mua bán, tuy nhiên võ hồn trên cấp 6 có thể đem truyền qua cho người khác giống như võ công.”

“Tức là chúng ta cần tìm cao thủ sở hữu võ hồn trên cấp 6 sao?” Hấn hờn nói lại.

“Chẳng những phải tìm được người đó, mà còn phải khiến hắn chịu truyền công cho mình nữa kìa. Giá võ hồn cấp sáu không hề rẻ, thậm chí còn mắc hơn thẻ VIP hoàn kim, do nó nâng cao tất cả các chỉ số võ công của người sở hữu. Chỉ người trên cấp 185 mới có khả năng luyện ra võ hồn Toàn Chân cấp 6 được.” Tịch Dạ kể lể.

“Wao ... vậy phương pháp này còn khó hơn làm trâu cày lever.” Hấn than thở. “Võ hồn cấp sáu nếu quý như vậy, ai lại nguyện truyền cho mình. Với lại trong số những hảo hữu quen biết của ta, chưa ai vượt quá lever 180 cả.”

“Có mà, hảo hữu Lam Y Công Tử của chàng chẳng phải đã lên đến cấp 192, danh bài đệ nhất nhân của server Lê quốc hay sao?”

“Kỳ thực ta và Lam Y Công Tử cũng không phải thân thiết đến vậy. Chỉ là gặp mặt vài lần, có chút ân tình trả qua trả lại mà thôi.”

“Chàng có thể lấy điều kiện trao đổi. Anh ta vẫn chưa tìm được Tẩy Cốt tán dành để phi thăng đâu, cứ như vậy, đến lúc mãn cấp thì nhân vật đó cũng chỉ là phạm nhân thôi. Chàng mau thương lượng, xin mượn của anh ta võ hồn cấp sáu, bù lại chỉ anh ta phương pháp lấy Tẩy Cốt tán ở Trường Sinh trang.” Tịch Dạ cười hi hi với sáng kiến của mình.

Bọn họ là một đôi trộm cướp, bây giờ làm thêm nghề khủng bố, đòi yêu sách thì có gì đáng kể hơn được nữa. Chỉ cần không phạm pháp, bắt cóc tống tiền ai trong game cũng được hết.

Nghe giọng cười của nương tử, Thiên Hùng thở dài. Lần đầu tiên nói chuyện với nàng, hắn cảm nhận rằng Tịch Dạ dù trong game hay ngoài đời đều cùng chỉ là một loại người, thật bá đạo. Giọng nói trong trẻo, nụ cười lạnh lạnh, có thể đoán ra đó là một cô nàng có tính tình trẻ con. Tịch Dạ đã ra trường đi làm, nên chắc chắn là lớn tuổi hơn Thiên Hùng rồi. Vì vậy khi chơi game, nàng luôn đóng vai trò dẫn đầu, ra kế sách, còn hắn chỉ biết cung cúc làm theo. Nhưng nàng là một người rất hào sảng, tài giỏi, nên Thiên Hùng chưa bao giờ bất mãn gì với các quyết định của nương tử. Coi hắn như người nhà, Tịch Dạ chỉ toàn giúp đỡ Thiên Hùng và mang đến những điều tốt đẹp cho hắn thôi.

Hắn trả lời nàng là sẽ cố gắng liên lạc, sau đó nhanh chóng chào tạm biệt và cúp máy. Tinh thần đang vui phơi phới, đột nhiên nghe được trực trặc, hắn liền ỉu xiu. Dĩa corn trước mặt dường như chẳng còn chút hấp dẫn nào cả.

Thiên Hùng cất điện thoại vào túi, vừa ngẩng đầu lên, lần thứ ba chạm vào ánh mắt của người đối diện. Gã đẹp mã này dường như có ý đồ gì đây mà. Người ta cười cũng không chào lại, nhưng cứ liếc mắt dòm chừng, giống như đang canh kẻ trộm là như thế nào.

- Này, anh nói được tiếng việt chứ? - Đột nhiên hắn bạo dạng bắt chuyện.

- Biết. - Người kia chớp mắt nhìn hắn, giọng nói rất chuẩn và rõ ràng. - Có vấn đề gì sao?

- Không, không vấn đề gì cả? - Thiên Hùng nghe răng cười. - Anh học tiếng việt từ khi nào mà nói trôi chảy vậy.

- Một năm. - Một câu trả lời cụt ngủn.

- Một năm mà nói được như vậy thì đúng là cực kỳ giỏi. - Hắn nhướn mày đầy thương thức. - Đúng là đông tây kim cổ, bách hiểu đa tài.

- Không dám, tại hạ chưa đến mức đó. Người kia vừa buột miệng nói xong, liền giật mình thu lại không kịp. Đây là cách nói kiểu cổ văn, dùng nhiều từ Hán Việt khó hiểu. Ngoại trừ giáo sư ngôn ngữ học, diễn viên phim cổ trang, thì cũng chỉ có bọn nghiện game mới ăn nói vậy thôi. Thiên Hùng vỗ đùi đánh đét, cười ha hả khoái chí.

- Quả nhiên là đồng đạo. Nãy giờ cứ thấy cậu nhìn nhìn, xem ra hiểu rõ những gì tôi nói rồi. Lúc nhắc đến tháp Thiên Đường, rõ ràng mắt cậu sáng lên trong tích tắc. Chắc chắn cậu cũng là người của Võ Lâm. Bèo nước tương phùng, hữu duyên gặp mặt. Hạnh ngộ, hạnh ngộ ...Hắn vừa cười, vừa chụp tay người kia bắt lia bắt lịa, ra chiều thân quen từ lâu.

- Tôi là Thiên Hùng, nhân vật Anh Hùng sever Lê quốc. Cậu ở sever nào?

- Tôi ... không ... Trên mặt đối phương hiện rõ nét kinh ngạc, đồng thời y cũng đang tìm cách cự tuyệt mối quan hệ đột nhiên xuất hiện này. Nhưng đối phương chưa kịp nói gì, điện thoại của Thiên Hùng lại reo lên lần nữa. Lần này là Ngọc Linh gọi cho hắn. Cô nàng vừa vào giờ nghỉ, hiện nay đang tìm chỗ của Thiên Hùng trong căn tin. Hắn chỉ chỗ cho nàng, rồi quay qua giới thiệu.

- Bạn tôi gọi đấy. Cô ấy là y tá bệnh viện này, cũng chơi game Võ Lâm luôn. Hôm nay thật kỳ lạ, ra đường toàn gặp người trong Võ Lâm không thể này. - Hắn cười khà khà.

- Vậy ... vậy à ... thôi cậu ngồi chơi với bạn đi. Tôi đi đây.

Người lạ nói xong, bèn đưa tay lên xe lùi lại. Bộ dạng hắn thật gấp, giống như bỏ chạy tới nơi vậy.

- Này cẩn thận. Thiên Hùng vừa mới nói xong, người tóc bạch kim đã de đụng vào chiếc xe gom thức ăn. Cả hai chiếc xe va chạm mạnh, lăn kềnh ra, đồ đạc rơi vỡ lung tung. Toàn bộ người trên tầng hai bị thu hút ý tại nạn đó. Thiên Hùng ở gần nhất, nên liền chạy đến đỡ lấy người bạn mới quen của mình.

Tuy nhiên, y lại trừng mắt với hắn, lạnh giọng ngăn cản.

- Đừng chạm vào tôi. Người có lòng tốt ngay lập tức ngưng tay lại ngay. Tại sao một người đang nằm lăn ra sàn nhà lại có thái độ kiêu kỳ đến vậy nhỉ. Hắn chưa kịp thối lui, thì những bác sĩ ở gần đó đã lao vội đến gần.

- Dr. Wilson, không sao chứ? Lúc này cậu ngã phía bên nào?

- Bên trái. Bác sĩ Dũng, kiểm tra đùi tôi, phần khung ngực có vấn đề gì không. - Wilson tái cả mặt hỏi, rõ ràng chỉ là một cú té nhẹ, nhưng lại khiến nhiều người lo lắng dữ dội. Thiên Hùng trở mặt nhìn ba bốn bác sĩ khác chạy tới. Họ không vội dịch chuyển kẻ nằm trên sàn, mà bắt đầu lần tay mở bộ vest mà hắn đang mặc ra. Thiên Hùng có thể nhận ra đây là một chiếc áo bảo vệ khung đỡ dành cho những người có vấn đề với cột sống. Các bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ, vạch cả lưng người đó ra, để lộ ra những vết sẹo mổ loăn ngoăn.

- Có hai vết bầm do cán đinh ốc thôi. Tôi nghĩ là nên chụp kiểm tra lần nữa cho chắc ăn. - Bác sĩ tên Dũng thông báo. - Steven, sao cậu lại xuống đây mà không thông báo. Y tá trực đâu?

- Lúc này tôi đang ở thư viện thì đi xuống đây ăn lun, không thông báo với y tá. Kẻ nào đó như chú nhóc bú đống bình nói. Thiên Hùng dự đoán các bác sĩ sẽ mắng y một trận vì tội tự tung tự tác. Nhưng không, ai nấy đều im lặng. Họ cài khóa chiếc áo khung nâng lại, sau đó mới cẩn trọng đặt Steven lại trên chiếc xe lăn. Thiên Hùng thầm nghĩ, sao bác sĩ ở đây hiền thế, rõ ràng bệnh nhân có lỗi, nhưng không ai dám trách cứ một câu nào.

Đang lúc quan sát mọi người dọn dẹp vụ tai nạn, một người chen lấn đến gần hắn, Thiên Hùng quay lại thì thấy Ngọc Linh trong bộ đồng phục y tá xinh đẹp đang đứng gần mình. Tim hắn bỗng nhiên đập trật một nhịp. Thiên thần áo trắng luôn luôn có điểm cộng trong lòng các chàng trai.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Nàng quay sang hỏi hắn.

- À, cậu đi xe lăn này đụng với xe đẩy dọn thức ăn. Hắn thật tình trả lời, nhưng có nhiều người quay lại nhìn hắn với ánh mắt khó chịu. Quên mất, trước mặt đối phương mà nói như vậy thì thật bất lịch sự quá, hắn bèn sửa lại.

- Không, là anh chàng tóc trắng. - Hình như nói vậy cũng chưa đủ lịch sự. - À mà là đại hiệp võ lâm...

- Tên tôi là Steven. Steven Wilson. - Người kia lạnh giọng nhắc nhở. - Làm ơn gọi tên tôi ấy, chứ đừng đem các đặc điểm nhận dạng vào mà nói. Thiên Hùng cúi đầu xấu hổ. Chỉ vì có Ngọc Linh đứng bên cạnh, hắn liền trở thành tên dở hơi ăn nói dấm dớ như thế này. Chỉ là bộ đồng phục y tá thôi mà, cả bệnh viện này có mấy trăm người mặc lặn đó. Chỉ là bạn gái cũ thôi mà, chia tay cả hai năm trời có liên lạc với nhau đâu.

- À ... y tá Lý. - Bác sĩ Dũng lên tiếng. - Cô ở khoa ngoại thần kinh mà phải không? Làm ơn đưa Steven về phòng đi.

- Vâng ... vâng. Ngọc Linh trả lời hơi có chút miễn cưỡng. Đây là giờ nghỉ của cô mà, hơn nữa Ngọc Linh còn có hẹn với Thiên Hùng, sao lại muốn cô lao động ngoài giờ thế này. Nhưng người kia là Dr. Wilson đó, làm sao cô có thể từ chối cho được. Vì vậy Ngọc Linh bèn quay sang Thiên Hùng.

- Anh ngồi chờ thêm chút nữa được không. Em đưa Dr. Wilson về khoa rồi trở lại.

- Không, không cần đâu. Tự tôi trở về được mà. - Steven ngay lập tức ngăn cản.

- Tôi sẽ đưa anh đi. Vừa nói xong, Ngọc Linh sải bước về phía Steven, nàng thuận thực đến phía sau lưng y, điều khiển xe lăn quay lại. Ngọc Linh đẩy Steven đến thang máy, nhấn gọi và sau đó biến mất trong buồng thang. Mọi việc đã được thu dọn gọn ghẽ, ai về chỗ nấy. Thiên Hùng ngồi đợi thêm hai mươi phút nữa thì nhận được điện thoại báo rằng Ngọc Linh lại bận việc nữa rồi. Giờ nghỉ cũng sắp hết, nên Ngọc Linh đoán rằng mình sẽ không kịp quay lại, thế là nàng đành cáo lỗi, và hẹn hắn lại lần sau.

Cả buổi chiều của hắn, ngoại trừ việc nộp hồ sơ xin việc thì tất cả đều là công cốc. Thiên Hùng thất vọng ra về, trong đầu cứ suy tính mãi về biện pháp mà Tịch Dạ đã gợi ý. Có thật hắn sẽ tận tâm đến mức ra yêu sách với một người xa lạ chẳng.

Hắn về nhà, đăng nhập game luyện lever. Do chưa đủ điều kiện nên bây giờ họ chưa thể phá ải tháp Thiên Đường được. Hắn nhìn thông báo điểm kinh nghiệm sau mỗi nhiệm vụ mà thờ dài. "Hơn hai mươi cấp lặn đó, làm bao giờ mới xong đây."

Chờ đến gần khuya thì nick Lam Y Công Tử mới sáng lên. Hắn hấp tấp click vào để mở hộp chat.

[Mật] Anh Hùng: "Chào!"

[Mật] Lam Y Công Tử: "Chào!"

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người Xấu, Người Tốt

Khi thấy đối phương mau mắn trả lời như vậy, hắn ngược lại, thấy lúng túng không biết nói gì tiếp theo.

[Mật] Anh Hùng: “Tôi quá ha.”

Gỗ xong mấy chữ này, hắn lại hối hận vô cùng. Người chơi game thường lên mạng đồng nhất vào ban đêm. Giờ này ai nấy đều đã tan ca, hết giờ học; các sự kiện chính trong ngày cũng diễn ra hết vào khoảng bảy đến chín giờ tối. Chỉ có những tên vô công rồi nghề như Thiên Hùng mới có thời gian online suốt ngày thôi. À quên, còn có những người làm việc trên máy tính như Tịch Dạ nữa, nhưng nàng không phải rảnh rỗi chơi game, mà là chăm chỉ kiếm tiền.

Phía bên kia chỉ im lặng không trả lời gì, Thiên Hùng càng cảm thấy thêm áp lực. Hắn phải mở lời như thế nào đây? Vô hồn cấp sáu còn mắc hơn thẻ VIP hoàng kim, đến trên cấp 185 mới luyện ra được, làm sao dễ dàng cho người khác mượn đây.

[Mật] Anh Hùng: “Lam Y huynh, huynh đang làm gì đó?”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Vận tiêu.”

[Mật] Anh Hùng: “À, vậy tổ đội đủ chưa, cho tiêu đệ theo với, được không?”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Tôi chưa tổ đội với ai hết, nếu cậu thích thì đi.”

Không ngờ Lam Y độc lai độc vãng, hôm nay lại dễ tính đến thế. Đại thần đã mở lời, hắn mừng rỡ còn hơn bắt được vàng. Không cần hỏi ý đang ở chỗ nào, Thiên Hùng lấy luôn lá Truy Tông phủ mặc tiền mà xài. Nào ngờ Lam Y đang ở tiêu cục nhận hàng, hắn cần rằng thăm mắng mình ngốc. Anh Hùng đang đứng ở chỗ thợ rèn, chỉ cần chạy mấy bước là tới. Sao lại dùng bùa Truy Tông chỉ cho tốn tiền vậy nè.

Mới mấy hôm không gặp, nick của Lam Y Công Tử lại chuyển sang hắc danh nữa rồi. Cái này chắc là hậu quả do mấy cuộc PK với đám Thần Long hội gây ra rồi. Từ ngày đại chiến ở núi Thanh Chương, ngày nào đám Thần Long này cũng lên kênh thế giới la hét đòi tẩy cấp Lam Y. Dĩ nhiên là chúng chưa đủ bản lĩnh đó, nhưng quấy phá để nhuộm nick y thì không khó.

Hai ngày một trận nhỏ, ba ngày một trận lớn. Bất kỳ khi nào Lam Y xuất hiện, sẽ có một đám cóc ké nhảy ra cản đường. Đa số bọn chúng là clone của Thần Long, chuyên chọc ghẹo cho y phải ra tay tàn sát. Với tốc độ nhuộm nick thế này, Lam Y cũng không buồn mua Bạch Băng Liên để tẩy danh nữa. Ngoại trừ đứng thứ nhất trong bảng xếp hạng Đinh Cấp, Lam Y Công Tử cũng xếp đầu trong bảng Cuồng Ma, để danh cùng tứ đại trưởng lão của Thần Long hội.

Lam Y Công Tử gửi cho Anh Hùng lời mời tổ đội. Hắn ngay lập tức bấm vào chấp nhận, tim đập liên hồi do phấn khích.

Do xe tiêu chỉ đi bằng tốc độ ngựa bình thường, nên họ không thể sử dụng vật cưỡi mà phải đi bộ. Nếu cách xa xe tiêu quá mức, thì cũng tính như bị mất xe tiêu, thế nên hai người thông thả từ tốn mà đi. Vừa ra khỏi khu vực an toàn của thị tứ, thì gặp mấy đám sơn tặc phục kích dọc đường. Nhưng những thần bí nhân kia vừa nhìn thấy danh hiệu “Thành chủ Thịnh Thế” thì ngay lập tức ngậm ngùi đứng xa. Lam Y Công Tử hắc danh đầy đầu như thế, thì đâu cần nương tay nếu gặp kẻ địch. Không tên nào nguyện trở thành vong hồn dưới cây Truyền Kỳ Ngọc phiến của hắn.

Nhìn người lại ngấm đến ta. Cả hai đều xuất thân từ Trường Sinh trang, nhưng đẳng cấp chênh lệch quá lớn. Một người là đại thần sắp mãn cấp, một người là tân thủ trung kỳ, thực lực cách nhau như trời với vực.

Hai tên thư sinh nho nhã cứ nhân tân kẻ trước người sau nối gót. Chiếc xe tiêu lấp lánh đầy đồ đạc cứ lác lác theo nhịp vó ngựa. Đột nhiên, đến một khoản rừng vắng, Lam Y Công Tử cất chiếc quạt danh bất hư truyền của mình đi. Thậm chí y còn cởi cả Thiên Tầm bạch y ra mà mặc áo của tân thủ. Lam Y dùng dao găm nhỏ tấn công Anh Hùng. Hắn ngỡ ngàng, chưa kịp phản ứng gì thì đã bay mất mấy ngàn máu, chỉ còn một chút nữa là tiêu đời.

Đại thần quả nhiên là đại thần, dù lột hết đồ thì vẫn mạnh như vậy. Nếu y đã có ý giết người, thì Anh Hùng không cần chạy nữa. Gọi vật cưỡi ra chỉ tổ hy sinh uống mạng, thôi thì sáng khoái nhận một đao, đi về y quán hồi sinh cho lành.

[Nhóm] Anh Hùng: “Tôi chỉ thất mất một điều. Vì sao mình phải chết?”

Hắn trần trối mấy lời, lấy tay đập ngực vào cái xem như mình có mắt như mù, quen nhầm cuồng tính ma đầu chuyên lạm sát người vô tội.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Quả nhiên là không thể nhìn thấy bất cứ chỉ số nào từ cậu. Anh Hùng, cậu tìm được Tây Cốt tán ở đâu? Tất cả các quest ở Trường Sinh trang tôi đều đã làm qua. Không có chỗ nào lấy được Tây Cốt tán cả.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Chỉ vì muốn coi chỉ số mà huynh chém đệ hả? Chúng ta là đồng đội mà.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Tôi chỉ muốn tận mắt mình chứng thực thôi. Mau cho tôi biết phải lấy Tây Cốt tán ở đâu đi, giá gì tôi cũng chịu.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Cho tôi mượn vô hồn cấp 6.”

Hắn vừa gõ cụm từ đó mà tim vừa đập ầm ầm. “Mình có làm gì sai không, mình có phải kẻ xấu xa không?”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Được.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Sao huynh đồng ý dễ dàng vậy. Chẳng phải thứ đó rất quý giá sao?”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Nhưng cậu chỉ mượn thôi mà. Sau khi cậu đủ cấp 90, sẽ trả lại tôi đúng không?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Kỳ thật chỉ cần qua một ngày đệ sẽ trả huynh ngay. Đệ chỉ muốn đi qua tháp Thiên Đường.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Nhưng đến cấp 90, chức năng luyện hồn mới được mở. Trước đó, cậu lấy gì mà trả tôi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “... Huynh yên tâm, đệ sẽ luyện cấp để trả võ hồn cho huynh. Chỉ tại đệ đang bí quá.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Vậy thì mau nói chỗ lấy được Tẩy Cốt tán.”

Thiên Hùng thấy người ta nhanh chóng, sáng khoái đồng ý như vậy thì cũng thấy hơi nghi ngờ. Chẳng lẽ phải bắt Lam Y Công Tử truyền võ hồn rồi mới chịu nói ra chỗ lấy thuốc. Người ta đại nhân đại lượng, chấp nhận tin tưởng hắn, mà Thiên Hùng lại muốn ‘lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử’ như thế là không được. Vì thế hắn đành phải kể ra vánh vách quest giả thuốc biến thái mà mình từng làm.

Lam Y Công Tử bên cạnh chuyên chú xem hướng dẫn, thỉnh thoảng lại chen vào hỏi một câu trong những đoạn cần thiết. Sau khi hắn nói xong, Lam Y liền phát biểu.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Ta trở về Trường Sinh trang chứng thực lời của đệ nói đây.”

Sau đó có thông báo Lam Y rời nhóm và trao khoá đội trưởng cho Anh Hùng. Do vẫn còn đang vận tiêu, nên dù trong nhóm chỉ có một người thì vẫn được xem như tổ đội. Chỉ khác là sau khi hoàn thành vận tiêu thì điểm chỉ dành cho một mình hắn hưởng thôi.

Anh Hùng lăm lăm dất xe tiêu đi ngang qua dốc Phượng Hoàng. Thần Bí nhân quen thuộc lại xuất hiện đón đường hắn.

[Cận] Thần bí nhân: “Hôm nay phu quân to gan ha. Nhận xe tiêu hoàng kim mà đi qua dốc Phượng Hoàng.”

[Cận] Anh Hùng: “Đâu phải do ta nhận đâu. Là của tên Lam Y Công Tử kia bỏ lại đó chứ.”

[Cận] Thần Bí Nhân: “Phu quân gặp y rồi à, đã nói chuyện trao đổi chưa?”

[Cận] Anh Hùng: “Rồi. Y sau khi nghe được, hớn hờ chạy đi Trường Sinh trang rồi.”

[Cận] Thần Bí Nhân: “Vậy là có võ hồn rồi hả? Chúng ta đi tháp Thiên Đường.”

[Cận] Anh Hùng: “Y đi vội, nên chưa truyền võ hồn cho ta.”

[Cận] Thần Bí Nhân: “Trời ơi, vậy là chàng nói không công cho y rồi. Đòi người gian ác, Thạch Sanh thì ít, Lý Thông thì nhiều. Sao chàng không bắt y truyền võ hồn cho rồi nói?”

[Cận] Anh Hùng: “Bởi vì ta thấy hai bên hợp tác cần phải tin tưởng nhau.”

[Cận] Thần Bí Nhân: “Tin tưởng cái nhà y. Thế là công toi rồi. Phu quân làm nương tử hảo tức giận.”

[Cận] Anh Hùng: “Thôi đừng giận, ta cho nàng xe tiêu này, cứ cướp đi.”

[Cận] Thần Bí Nhân: “Thiếp cướp làm gì? Tiền của thiếp cũng là của chàng thôi. Với lại bây giờ phu nhân đâu phải là người cần kinh nghiệm để lên cấp. Chàng kéo xe tiêu đến dịch trạm lãnh thưởng đi.”

[Cận] Anh Hùng: “Không cướp vậy ta đi nha. Lúc nữa làm xong nhiệm vụ, chúng ta đến Lương Đình quán uống trà.”

Hắn chào tạm biệt cô vợ yêu thì lại lộc cộc kéo xe tiêu đi. Lương Đình quán kia cảnh đẹp nên thơ. Cặp đôi nào tới luyện công thì tình cảm đều tăng lên vùn vụt, sau này mỗi khi tổ đội các chỉ số hợp lực cũng được nâng cao hơn nhiều. Hơn nữa trong lúc luyện công còn được chọn bài hát ưa thích, chỗ này cũng giống như quán cà phê mà hai người hay hẹn hò vậy. Nhạc hay, có người tâm sự, thế nhưng võ công vẫn tăng tiến, đúng là nơi lý tưởng cho các cặp đôi.

^ ^

Ngày hôm sau, khi hắn đăng nhập game thì nhận được tin nhắn của Lam Y Công Tử.

“Ta lấy được Tẩy Cốt tán rồi. Nhiệm vụ đúng là biến thái, ngồi giả thuốc suốt mấy tiếng đầu hồ mới được. Không biết là lão tác giả chết tiết nào nghĩ ra trò này. Quên mất vụ võ hồn, khi nào đệ online, nhắn cho ta biết, chúng ta gặp mặt mới trao đổi võ hồn được.”

Thiên Hùng mừng rỡ khôn xiết. Thì ra không phải hắn bị lừa, mà là do đối phương đang trí thôi. Thiên Hùng vui vẻ trả lời thư, ghi lại thời gian mà hắn chắc chắn online mỗi ngày. Sau khi thư gửi đi, hắn hưng chí báo cho Tịch Dạ một tiếng. Suốt cả ngày hôm qua nàng cứ cần nắn hắn chuyện dễ tin người này. Kỳ thực thế gian này người xấu đâu có nhiều, đi ra đường dễ gặp vậy sao?

^ ^

Họ gặp nhau vào giờ ăn trưa. Thiên Hùng không biết Lam Y là lớn hay nhỏ, nhưng căn theo đẳng cấp của y thì cứ xưng đệ, gọi huynh. Hai người vừa gặp nhau, liền chuyển sang chế độ thiên định. Tay đối chưởng, mắt nhắm nghiền toạ tĩnh. Thiên Hùng nhìn thấy hai tên nam nhân xếp bằng ngồi đối diện nhau bỗng nhiên lơ lửng cách không, xung quanh toả ra cường khí mãnh liệt.

Cũng giống như khi khai thác quặng, quá trình truyền võ hồn phải liên tục không được ngắt quãng trong một phút ba mươi giây. Chính vì vậy, hành động này được xem là có phần mạo hiểm. Nếu trong thời gian này có người nhảy vào phá đám, giai đoạn truyền hồn coi như uổng công vô ích. Người nhận không có võ hồn, mà người truyền cũng mất đi võ lực. Chính vì vậy, Thiên Hùng đã nhờ Tịch Dạ canh phòng dùm mình. Phía bên kia cũng có Chân Phương Công Tử, một người bạn của Lam Y coi chừng.

Chân Phương là nhân vật lừng lẫy giang hồ, bang chủ Nghĩa Tế, đề danh nhất nhì trong bảng xếp loại bang hội, đứng thứ ba trong bảng xếp hạng Đỉnh Cấp của server. Đúng là bạn của đại thần thì cũng là một đại thần oai phong không kém.

Có hai người đứng gác, việc truyền võ hồn diễn ra suông sẻ. Những tên quái Thần Long kia dù không sợ Lam Y trả thù thì cũng phải e dè Chân Phương loạn sát. Ngoại trừ Long Đầu Đại Ca, bang chủ Thần Long, thì Chân Phương Công Tử cũng là một người chơi nổi danh hào sảng. Khác với Lam Y bí ẩn, danh tính thật của Chân Phương ai cũng biết, là cậu ấm của tập đoàn Thành Gia khổng lồ. Tập đoàn này cũng sở hữu luôn cả công ty phát hành game Võ Lâm, chính vì vậy, hắn được coi như hoàng tộc trong giới GO.

Quen thân với một người có địa vị như vậy, ai nấy phỏng đoán Lam Y Công Tử chắc cũng thuộc hàng hoàng thân quốc thích. Tuy Thiên Hùng chỉ cần hỏi Tịch Dạ thì sẽ biết ngay tung tích của Lam Y, nhưng hắn thấy làm vậy là không cần thiết. Dù sao người ta cũng cố giấu, hắn cần gì phải moi móc đời tư của người khác, ai cũng có quyền tự do cá nhân, hắn cũng không muốn là Tịch Dạ khó xử.

Cũng giống như việc Tịch Dạ truy ra số điện thoại của Thiên Hùng, đã làm hắn bức bối cả ngày trời. Nay nghĩ lại, chắc mọi người ai cũng ghét bị đối xử như vậy. Tuy nhiên, Tịch Dạ làm vậy vì năng là nương tử của hắn, Thiên Hùng có thể tha thứ. Nhưng với những người lạ, hắn đoán chắc họ sẽ nổi khùng lên mất.

Võ hồn là một quả cầu sáng lung linh nhiều hình dạng, màu sắc tùy thuộc vào loại võ hồn và đẳng cấp của nó. Vì Anh Hùng chưa đạt cấp 90, chức năng luyện hồn chưa mở, nên hắn không thể nhìn ngắm hình dạng võ hồn trong người mình. Hắn chỉ biết các chỉ số trong nhân vật đều đồng loạt tăng tiến, cả người mạnh mẽ phi thường.

Anh Hùng hứng chí đứng dậy, lấy Yểm Long Thiên đao ra chém thẳng tay vào bầy thảo bên đường. Một đao đồng loạt tàn sát năm sáu con thảo, uy lực cực kỳ dũng mãnh. Trong lúc hắn đang hả hê chat chit với Tịch Dạ, hai đại thần đứng kế bên liền xen vào.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Vi sao cậu thuộc Trường Sinh trang, mà lại sử dụng đao?”

[Cận] Chân Phương Công Tử: “Người này song tu hai môn phái rồi.”

[Cận] Anh Hùng: “Đúng vậy. Bởi vì đòn tấn công của y sư có lực không cao. Nên đệ học thêm chiêu của Bách Long Môn.”

[Cận] Chân Phương Công Tử: “Vậy là cậu sai rồi anh bạn. Ba chiêu thượng cấp của Trường Sinh trang tuyệt không thua kém những môn phái khác. Bằng chứng là huynh đệ Lam Y của ta độc bộ giang hồ, đề danh Đỉnh Cấp cũng nhờ ba chiêu này.”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Nếu đệ song tu hai môn phái, điểm tích lũy học nghệ sẽ bị chia ra, đến lúc mãn cấp cũng không thể nào luyện xong hết tất cả tối chiêu của môn phái.”

[Cận] Anh Hùng: “Cảm ơn huynh đã chỉ điểm. Sau này đệ sẽ dồn sức luyện một bên Trường Sinh trang thôi.”

[Cận] Chân Phương Công Tử: “Y sư trong giai đoạn đầu quả thật lực chiến đấu rất thấp, nên ít người lựa theo. Trách nhiệm buff trong nhóm cũng có thuật sĩ Thiên Tự môn phụ trách. Vì vậy y sư chỉ toàn là phân thân của những đại thần khác, khi lâm trận họ mới gọi vào tham chiến, bình thường ít ai luyện y sư đến mức thượng đẳng như Lam Y. Lần này cậu vui rồi nhé, tìm được sư đệ đồng môn có chí khí.”

[Cận] Anh Hùng: “Huynh đúng là sư ca của đệ rồi, Lam Y. Sau này nhớ chỉ giáo vị đệ đệ này thêm nhiều nhé. *mắt long lanh*”

[Cận] Lam Y Công Tử: *mặt cười*

[Cận] Chân Phương Công Tử: *mặt cười*

[Cận] Lam Y Công Tử: “Vậy hôm nay có muốn cùng ta luyện võ không sư đệ.”

[Cận] Anh Hùng: “Hào ý kiến nha, đệ cũng muốn thử sức mạnh của võ hồn này.”

[Cận] Tịch Dạ: “Vậy chỉ bằng mọi người cùng vào tháp Thiên Đường. Vừa nâng cấp, vừa hoàn thành ải thử thách trong chuỗi sự kiện.”

Kênh chat mật.

[Mật] Anh Hùng: “Nương tử thật đa mưu trí trí.”

[Mật] Tịch Dạ: “Ta không thông minh, còn ai thông minh đây.”

Kênh chat gần.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Vây cũng được. Coi như tự luyện công lực, không phụ thuộc võ hồn mà phá trận vậy.”

[Cận] Chân Phuong Công Tử: “Hào thú vị, ta theo.”

Thế là cả bốn người cùng nhảy lên vật cưỡi. Tịch Dạ đi cùng Anh Hùng trên con Kentucky. Lam Y và Chân Phuong, một điều, một long tiêu sái bay tới trước. Thần sủng của họ, đẳng cấp cũng khiến người ta ngưỡng mộ không thua gì chủ nhân. Trên người hai đại thần này, thứ gì chắc cũng nằm trong bảng xếp hạng ưu tú cả.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tháp Thiên Đường

Ở phía nam Lê quốc có một toà tháp cao chọc trời không thấy đỉnh. Toà tháp này được mệnh danh là Thiên Đường, không phải vì cảnh sắc nên thơ mà vì độ nguy hiểm của bản thân nó. Từ tầng 1 đến tầng 200 chỉ chứa toàn các loại boss trên khắp thế giới. Hết tầng càng cao thì các đấu thủ càng mau chầu trời hơn.

Nhóm bốn người của Anh Hùng, Tịch Dạ, Lam Y và Chân Phuong kéo nhau vào phụ bản. Mỗi người đều đã có võ hồn trong người nên không sợ bị hệ thống từ chối. Vào tháp Thiên Đường chủ yếu là để các cao thủ thi thố tài năng, để danh bảng xếp hạng nên không ai được tổ đội với nhau. Họ có thể hợp lực đánh boss, nhưng chỉ có kẻ ra đòn cuối cùng, khiến boss hết máu mới được ghi nhận công lao mà thôi.

Lam Y và Chân Phuong chỉ xem đây là cuộc dạo chơi; còn Anh Hùng và Tịch Dạ mang trọng trách nặng nề, phải vượt qua ải để hoàn thành chuỗi thử thách. Yêu cầu của nhiệm vụ không cao, chỉ bắt họ phải vượt qua tầng 30 mà thôi.

Cánh cửa nặng nề bật mở, họ bước vào vùng không gian tranh tối tranh sáng, đồ nát. Dưới chân là lớp ván mục cũ kỹ, thậm chí có vài chỗ lòi ra những bụi cỏ um tùm. Trần nhà đen thẫm bí ẩn, góc nào cũng có mạng nhện giăng đầy. Chân Phuong khẳng khái đi đầu, trong tay đã xuất ra Vô Danh kiếm. Kiếm sĩ cấp 191 như hắn có lẽ không coi bọn quái tăng một trăm trở xuống là gì trong mắt. Một con hồ vương xông ra, hắn chỉ chém hai nhát là chết tươi.

Hôm nay đi theo đại thần làm ăn, có lẽ không đến phiên bọn Tịch Dạ-Anh Hùng ra tay. Cặp đôi kiếm sĩ, y sư kia mở đường đánh thẳng lên tầng 30 của toà tháp. Lúc này Anh Hùng và Tịch Dạ mới tách ra làm việc, cả hai hợp lực công kích Cực Lạc Quý Hoa, một boss cấp 60 có hình dạng một bông hoa ăn thịt người.

Điều đáng sợ của Cực Lạc Quý Hoa không phải ở đòn tấn công vật lý mà là chiêu phun độc của nó. Nhẹ thì bị Hấp Huyết chú, máu tuột từng khúc, mặc cho đối thủ đứng ngoài tầm sát thương. Thông thường thì bị trúng Cửu Độc Tam Bộ, ba giây bị trừ 1% máu. Nặng nhất là phải kể đến Tiêu Hồn độc, một lần bị mất toàn bộ máu, chỉ chữa lại một giọt dần tui. Nếu không kịp thời dùng kim sang được, chỉ cần một cú chạm nhẹ, người chơi cũng dễ dàng thăng thiên.

Anh Hùng là y sư, nên dĩ nhiên chỉ số kháng độc tốt hơn Tịch Dạ. Từ khi nài vào trận này, hết bị phục mê được ngủ gà gật, tới trúng đòn Loạn Tâm, chẳng thể nào điều khiển nhân vật. Đánh với Cực Lạc Quý Hoa nếu đứng xa thì không đánh trúng, đứng gần thì dính độc, vô cùng khó nhằn.

Lam Y Công Tử và Chân Phuong Công Tử đã kéo nhau đi xử lý các con boss khác trên tầng 30. Đến khi họ quay lại vẫn thấy đôi tặc đạo phu thê bị con quái quần thảo xính dính không phản công được. Nhìn cảnh đó, Lam Y bèn lên giọng nhắc nhở.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Sur đệ, mau tung đòn Ngự Độc Quyết.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Đòn đó chưa học.”

Hắn cá chắc sư huynh mình bên kia đang thờ dài chán nản. Thiên Hùng đã bỏ ra mười mấy điểm kỹ năng để học đạo pháp của Bách Long Môn, vì vậy hắn thiếu điều kiện học chiêu thứ ba trong nhóm nội công phòng thủ, Ngự Độc Quyết.

Cuối cùng, cũng phải phiên đến sư huynh tay. Lam Y Công Tử phe phẩy quạt. Dãi cầu vòng sáng lấp lánh, uốn lượn như một khúc lụa sinh động len qua chiến trường. Độc khí của Cực Lạc Quý Hoa vừa chạm vào cầu vòng liền tiêu thất trong nháy mắt. Anh Hùng chớp lấy thời cơ đó, quăng ra Thanh Thảo được hoá giải tất cả các trạng thái bất lợi. Hắn cùng Tịch Dạ vung đao, điên cuồng chém chết bông hoa thúí hoắc kia.

Ngự Độc Quyết tuy hiệu quả rất lợi hại, nhưng bù lại thời gian duy trì không được lâu. Chỉ qua ba mươi giây là cầu vòng tan biến trong không trung, chướng khí của Cực Lạc Quý Hoa lại âm âm tiến lên công kích hai người. Tịch Dạ không màng đến trạng thái, dùng hết sức mình vung trường đao về phía đối thủ. Dù sao nài dùng thuốc cũng không hiệu quả bằng Anh Hùng, dồn hết được vật cho hắn trợ chiến, còn bản thân thì đóng vai trò chủ công. Chỉ khi Anh Hùng cầm cự không nổi, Lam Y Công Tử đứng bên ngoài mới phải ra tay hỗ trợ. Cứ như vậy mãi đến một lúc sau, cây hoa góm ghiết kia mới buông lơi chửi mắng, sau đó rũ rượi héo úa rồi chết. Tịch Dạ và Anh Hùng hò reo vang dội khi hệ thống thông báo phu thê họ đã vượt qua thêm một

ải nữa.

[Nhóm] Anh Hùng: “Cũng nhờ nhị vị đại huynh trợ giúp, bọn đệ vô cùng cảm tạ.”

[Mật] Tịch Dạ: “Ya hú ... tướng công xem nhiệm vụ kế tiếp chưa? Tinh Tế Ngân Hà, nhiệm vụ này rất thoải mái, mà tha hồ lụm tiền.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Chỉ là tiện đường.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Vậy hai người tiếp tục làm nhiệm vụ khác, hay đi cùng bọn huynh.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Đi tiếp chứ, chơi chưa đã mà. Công khó mới vào được tháp Thiên Đường, nên tung hoành cho thoải chí. Anh Hùng còn chưa được đề danh lần nào, chúng ta đi thẳng đến tầng 100, cho phụ quân giết boss gây chấn động thế giới.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Sự kiện gây sốc a. Người chơi lever 6x đến tầng 100 tháp Thiên Đường đồ sát. Hay! Làm như vậy sẽ kích thích ý chí của những tân thủ.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Nếu muốn gây sốc thì lên tầng 150 luôn đi. Sư đệ, có một con boss rất thú vị mà đệ từ Trường Sinh trang nào cũng muốn gặp?”

[Nhóm] Anh Hùng: *hồi hộp chờ đợi*

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Văn thần y, tổ sư của Trường Sinh trang”

[Nhóm] Anh Hùng: “Sao có thể, đó là NPC ở môn phái, chuyên hướng dẫn người chơi mới mà.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Ha ha ... thật ra tháp Thiên Đường này có tất cả các NPC trên khắp thế giới. Nhưng ở đây chúng không chỉ đường, giao việc, mà toàn đánh người ta không hà.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Thú vị quá. Vậy phải đi xem cho biết.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Không xem được đâu, sư tổ thấy tên y sư nào là lao vào giáo huấn cho đến khi chết tươi mới thôi. Lần đầu huynh gặp mặt, bị chửi là tài sơ học thiên, làm nhục sư môn.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Lần thứ 15 chạm mặt, hấn hạ sát Văn thần y, được ban cho bốn chữ ‘khi sư diệt tổ’.”

Lam Y Công Tử gửi cho Anh Hùng hình ảnh chi tiết cây Truyền Kỳ Ngọc phiến mà mình đang xài, trên đó quả nhiên có bốn chữ bay lượn ‘Khi sư diệt tổ’. Mấy tay thiết kế game Võ Lâm này quả là biến thái, điên khùng hết thuốc chữa rồi. Bảo vật thượng cấp, lại bị ghi mấy chữ nhục mạ người ta.

Có hai tanker hạng nặng mở đầu, Tịch Dạ và Anh Hùng chỉ việc ở sau hỗ trợ. Lúc thì đánh hồi một đoạn, lúc thì liên tục buff. Thiên Hùng đã có thể nhìn thấy toàn bộ mười tám chiêu tuyệt học của Trường Sinh trang.

Sáu chiêu thức tấn công, cao nhất chính là Thủy Nguyệt Kính Hoa, tiêu diệt toàn bộ kẻ địch trong 11x11 ô, tiêu hao nội lực cực lớn. Sáu đòn nội công dùng cho phòng thủ, cao nhất là Phong Vân Vô Hữu, biến cơ thể thành vô hình, trong 60s không có ai tấn công được. Sáu đặc kỹ môn phái bao gồm Liệu Thương, Hồi Xuân, Độ Huyệt, Khu Tà, Hoàn Hồn và Hộ pháp.

Không có thầy dạy nào tốt hơn thực chiến. Lam Y Công Tử đã khiến hấn đại khai nhãn giới, mở mang tri thức. So với kiếm khách Tự Kiếm trang, y sư nào có kém chi. Hai người đánh giết thẳng một đường, khí thế hùng hổ như trăm tướng vạn quân, gặp địch tất sát.

Tuy nhiên, do Lam Y thiếu đi một võ hồn nên uy lực kém xa lúc trước. Anh Hùng ở phía sau kéo buff, cũng phải tung nội lực thủy nhiều lần.

Quá tầng 50, boss đã ở trên cấp 100. Từ tầng 51 trở đi, bọn họ vừa đánh vừa tiến nhưng tốc độ bị chậm lại. Ở trong tháp Thiên Đường này không phải chỉ có bọn họ vào khiêu chiến. Tầng nào Thiên Hùng cũng thấy có người đang ra sức chặt chém lũ quái vật để kiếm đồ.

Thay vì chạy khắp thế giới săn quái, các đại hiệp cứ tề tựu hết vào tháp này. Làm nhiệm vụ chính tuyến mà lười, cũng có thể đến tháp Thiên Đường báo công cũng được. Tuy nhiên sau khi gặp NPC giao nhiệm vụ, thì chắc chắn sẽ bị đánh chết. Từ tầng 101 trở lên, các boss chỉ toàn là NPC cấp 200.

Tuy nhiên cấp 200 lại chia tiếp ra thành nhiều loại khác rất phức tạp. Nếu không phải quần công, sợ rằng chẳng ai một mình vượt qua được những boss kiểu này. Thậm chí các trận bang hội cùng tiến công, cũng chưa thể vượt quá tầng 163 của tháp. Từ tầng 164 trở lên, vẫn còn là bí ẩn với người chơi Võ Lâm.

Người ta đồn đoán trên đỉnh tháp nhất định có tàng chứa một trong năm Ngũ Đại Kỳ Bảo trong truyền thuyết. Nhưng đó là món gì, thì chưa ai có vinh hạnh được thấy qua.

Điều thu hút những đại thần 19x như Lam Y Công Tử và Chân Phương Công Tử chính là những truyền thuyết còn chưa được khám phá hết. Thậm chí đã gần mãn cấp rồi, họ vẫn không ngừng kinh ngạc về các bí ẩn còn che giấu trong game.

Sự tò mò và khát vọng khám phá chính là thành công lớn của game Võ Lâm Truyền Thuyết. Chính vì vậy, dù ra tới phiên bản thứ mười bốn rồi, mà Võ Lâm vẫn giữ được vị trí độc tôn, game có nhiều thành viên tham gia nhất.

Ngũ Đại Kỳ Bảo chỉ được công ty game xác nhận là có tồn tại, ngoài ra họ không công bố thêm gì hết. Tịch Dạ dù là GM nhưng cũng đã ký biên bản bảo mật, vì vậy cũng không thể cung cấp thông tin cho mọi người. Chân Phương thì tốt hơn, đã từng đọc qua tài liệu về các bảo pháp, nhưng cách thức tìm ra chúng thì hẳn hoàn toàn mù tịt. Trên đời này, chắc chỉ có giám đốc thiết kế Võ Lâm mới biết rõ được toàn bộ các bí mật thôi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Khi Sư Diệt Tổ

Số lượng boss trên mỗi tầng ở tháp Thiên Đường không nhiều không ít, chỉ hơn chục loại. Mỗi boss đứng một góc, chỉ khi người chơi đến gần lãnh vực của NPC thì mới bị đánh. Vì vậy muốn vượt qua mỗi tầng, chủ yếu chỉ cần đánh một con boss chủ tầng đứng ở chỗ cầu thang là được. Nếu khôn khéo, bạn còn có thể đánh lừa con boss và bỏ chạy. Nhưng điều này khá nguy hiểm. Một vài con boss vô cùng thù dai, nó có thể bỏ vị trí của mình mà đuổi theo kẻ thù.

Trong điều kiện bị truy sát, người chơi không thể phản công, vật cưỡi sẽ nhận hết toàn bộ đòn sát thương. Nếu điều khiển không khéo, bạn đi nhầm vào lãnh vực của con boss khác, bị cả hai hội đồng thì chỉ có con đường tử vong thôi.

Tuy nhiên, chiến lược mà nhóm bốn người Anh Hùng sử dụng chính là mồi nhử. Hoặc Lam Y, hoặc Chân Phương khiêu chiến quái vật, dụ nó đi xa, để những người kia vượt qua cầu thang. Dù con boss có phải là loại thù dai hay không, nó cũng không đi quá hai tầng. Với trình độ của đại thần, họ hoàn toàn có thể chạy thoát được trước khi bị giết.

Vượt qua tầng 100, Anh Hùng không còn nhìn thấy các loại quái vật gớm ghiếc xấu xí nữa. Không gian bên trong toà tháp cũng sáng sủa, sạch sẽ hơn. Những NPC có hình dáng con người đứng tùy ý trong các góc ngách. Cảnh trí xung quanh sẽ được trang hoàng giống chỗ mà họ hay đứng trên toàn thế giới.

Có thể nói tháp Thiên Đường là một cuốn sổ tay thống kê hết toàn bộ những nhân vật góp mặt trong trò chơi. Từ thợ rèn, xa phu, nông dân, trưởng lão ... gì ở đây cũng có. Các NPC này đều mang cấp 200 mặc định. Nhưng theo thông tin mà Lam Y đã cung cấp, chỉ số máu, đặc kỹ của từng người sẽ có sự khác biệt rất đặc thù.

Có bao giờ bạn từng nghĩ lão quản lý ngân khố sẽ dùng tiền xu chơi chết người không? Có bao giờ bạn tưởng tượng ra xa phu có thể ném chiếc xe to kền về phía mình để ám sát không? Những chiêu tấn công đó nghe ra rất buồn cười nhưng lại vô cùng nguy hiểm. Cả cô bé tiểu Chiêu của tiệm huấn sủng cũng có thể kêu đại tượng ra giẫm chết bạn.

Từ tầng 130 trở đi, các NPC dường như có vai vế hơn. Việt quốc tuần bộ, kinh thành tri sự ... đều là những vị có chức sắc và quyền lực tuyệt luân. Việt quốc tuần bộ chỉ chuyên xài tối chiêu của Thiên Chính giáo, tiền thuật kinh nhân, không bị hạn chế bởi nguồn nguyên khí hay số lượt tấn công gì cả. Đứng trong tâm tên bắn là chỉ có từ chết đến bị thương. Khả năng như vậy mới có thể bảo vệ được bờ cõi quốc gia chứ.

Nhờ có sự chỉ dẫn của Lam Y Công Tử, lần đầu tiên thứ gà mờ như Anh Hùng mới có dịp đến chỗ của các bậc võ sư đệ nhất. Mới đặt chân lên tầng này, không cần đi đâu xa, họ đã thấy một cái bóng trắng lao tới. Văn gia thần y ngay lập tức giơ quạt ra chắn đỡ. “Nghịch đồ to gan, không lo tu thân tích đức, sao lại rơi vào con đường ma đạo này.”

Thì ra lãnh vực của NPC cấp tông sư là toàn bộ tầng 150. Tùy theo loại binh khí mà họ sẽ bị NPC của môn phái đó dạy dỗ. Ngoài Văn gia thần y, còn có tổ sư Bạch Long môn và trang chủ Tự Kiếm trang cùng đến. Không ai lo được cho ai, chỉ có thể tận lực tiếp chiêu, chạy trốn để bảo toàn sinh mạng.

Cuối cùng, Tịch Dạ là người ngã xuống trước vì không đủ đẳng cấp đối đầu cùng sư tổ. Nàng im lìm không dám hỏi sinh tại chỗ, vì sẽ bị giết tiếp mất thôi. Nếu nàng thoát ra khỏi phụ bản thì sẽ không được quan chiến nữa. Chính vì vậy Tịch Dạ đành chọn cách phơi thầy ngoài đồng để canh chừng tướng công.

Anh Hùng có Lam Y Công Tử làm bia chắn nên không chết nhanh như vậy. Tất cả mọi đòn công kích đều do sư huynh nhận lấy, hẳn chỉ tham chiến với tư cách đánh hôi, cộng với phụ giúp hồi máu cho tanker.

Nhìn thấy cây máu thật dài, thật nhiều lớp màu mà hẳn phát nản. Hết xanh lá, màu cam, rồi mới đánh tới màu đỏ cuối cùng. Văn thần y lại có Truyền Kỳ Ngọc편 cùng khả năng tuyệt đối của nhân vật mãn cấp. Lão sư gia đánh cho hai tên đệ tử Trường Sinh trang xác bác xang bang.

Lam Y Công Tử không có võ hồn, uy lực giám sát hơn nhiều so với lần khiêu chiến trước. Chân Phương Công Tử bên kia cũng đang bận rộn đối phó với trang chủ, tình huống cũng hiểm nghèo lắm rồi. Tuy nhiên họ vẫn có thể cầm cự đánh dần hoà với Văn thần y. Nhờ tích trữ kim sang được và nội lực thủy nhiều, nên Anh Hùng có thể chơi tình lý với lão. Nếu không với thực lực let đẹt của 6x, hẳn phải phơi thầy còn sớm hơn Tịch Dạ nữa kia.

Đột nhiên hắn nhìn qua thanh máu của sư tổ. Một ý kiến sáng loé lên trong đầu Thiên Hùng. Hắn cất quạt vào, xách Yểm Long Thiên đao ra. Bách thắng thần thủ chỉ một nhát là trộm được bảo vật. Nhưng thứ hắn thu về chỉ là một miếng giẻ rách vàng ủa mà thôi.

Chưa kịp nói điều gì thì nhân vật Văn thần y bỗng nhiên bạo phát. Chiêu Thủy Nguyệt Kính Hoa tung ra, khiến cả hai tên nghịch đồ Trường Sinh trang la

liệt nằm đất.

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Có việc gì vậy, tại sao hai người cùng chết.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Không biết nữa, rõ ràng ta còn nửa máu, một chiêu đó đâu dễ đoạt mạng vậy. Hệ thống có lỗi gì à, tại sao NPC lại bá đạo như vậy?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Không phải lỗi hệ thống đâu, mà đó là đòn vận khí Tuyệt Kết đó.”

Ngoài mười tám chiêu thức của mỗi môn phái, người chơi còn ba đòn vận khí xài chung là Tự Bạo, Liên Hoàn và Tuyệt Kết. Mỗi lần dụng trận bị giết, nhân vật sẽ tích lũy nợ khí. Khi nợ khí tích lũy được 100%, thì có thể tùy chọn tự bạo, đồng vu quy tận với địch thủ.

Liên Hoàn là chiêu tích lũy, cùng một chiêu thức đánh ra năm trăm lần thì sẽ được sẽ xuất được Liên Hoàn. Toàn bộ địch thủ trong 10x10 ô đều sẽ dính thương mặc dù người chơi chỉ ra đòn một lần. Chiêu này rất thường xuất hiện ở những nhân vật treo máy để chế độ cuồng sát. Hệ thống cứ tự động chọn chiêu, rồi tự động đánh, miễn là giết chết hết quái vật xung quanh thì thôi.

Đòn Tuyệt Kết thì không ai hiểu nguyên lý hoạt động của nó. Có lẽ tùy vào vận khí may mắn là triệu hồi được chăng? Chiêu Thủy Nguyệt Kính Hoa Tuyệt Kết lúc này dù cho đối thủ mất cấp 200, máu còn đầy, người mặc đủ hộ giáp cũng không chống nổi. Tuyệt Kết đã xuất hiện thì trận chiến sẽ ngã ngũ ngay.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Tại hạ đến tháp Thiên Đường này thách đấu nhiều lần, chưa bao giờ dụng độ chiêu Tuyệt Kết. Thật ra vì sao nó lại xuất hiện?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Kỳ thật, lúc này đệ đã giờ trò đạo tặc.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng công thật giỏi a. Lấy được bảo vật gì của lão vậy?”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Nhân vật Văn thần y cũng chỉ có cây Truyền Kỳ Ngọc phiến là quý nhất thôi. Trong giới thiệu nhân vật có ghi mà.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Oạch ... ta cũng không xong rồi.”

Mọi người nhìn lại tầng lầu, chỉ thấy bốn cái xác xám xịt nằm la liệt. Xem ra toàn đội bị tiêu diệt thẳng cẳng rồi.

[Nhóm] Anh Hùng: “Đệ lấy được một miếng vải rách.”

Hắn liền click chọn gửi hình ảnh vật phẩm đến cho đồng đội xem. Mọi người nhìn vào Mảnh Vải, cái tên được viết hoa lấp lánh mà không hiểu nổi.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Đây là thứ gì vậy, đệ chớ nhắm nhắm phé phẩm rồi.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Không có chuyện đó đâu. Tướng công là Bách Thắng thân thâm, mỗi lần ra tay đều đắc thủ, làm gì có việc nhắm nhắm phé phẩm.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Việc trộm đồ cũng có xác suất mà.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Xác suất của đệ là 100%. Lúc nào cũng là thứ tốt nhất trong túi nải.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Vậy Mảnh Vải này có giá trị còn lớn hơn Truyền Kỳ Ngọc phiến ư?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Mọi người có nghĩ đây là manh mối liên quan đến thứ gì đó lớn lao hơn hay không? *cười nham hiểm*”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Nói về thứ lớn lao + bí ẩn thì chỉ có cái đó thôi *cười nham hiểm*”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Có lý, chắc hẳn là có liên quan đến cái đó. *cười nham hiểm*”

[Nhóm] Anh Hùng: “Này cái đó là cái gì?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thì chính là cái đó đó. *trêu ghẹo*”

[Nhóm] Anh Hùng: *giận dữ*

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: *mặt cười*

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Trong game Vô Lâm, cái lớn lao hay cái đó đó chính là nói về bí mật lớn nhất trong game, Ngũ Đại kỳ bảo. Trước giờ chỉ nghe chúng có tồn tại, nhưng lại không có manh mối gì hết. Để chứng thực cái Mảnh Vải này có thật là báu vật hay không, chúng ta phải thử nghiệm mới được.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Thử nghiệm thế nào?”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Điều kiện để đệ đắc thủ là gì?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Máu đối phương thấp dưới 50%”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Vậy kế hoạch là thế này. Chúng ta sẽ đồng loạt hồi sinh. Anh Hùng, đệ ngay lập tức tấn công trang chủ Tụ Kiếm trang. Chân Phương đã đánh ông ta rớt quá 50% máu rồi. Nếu đệ đắc thủ, thì cứ mặc kệ Văn thần y, trực tiếp đánh qua môn chủ Bách Long môn. Trong thời gian ngắn nhất, các huynh sẽ hạ máu ông ta xuống. Hy vọng trước khi chết, sẽ thu thập được ba mẫu vải.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Còn sau đó? Ở đây có tới 15 vị sư tổ lận. Chúng ta phải thu thập hết sao? Trong điều kiện mỗi người bị sư tổ của mình đuổi giết.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Tính sau đi, lát nữa chết rồi bàn tiếp. Không nhanh lên, trang chủ Tụ Kiếm trang đang phục hồi kia.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Đúng vậy, làm thôi.”

Cả bốn người đồng loạt dùng bùa hồi sinh tại chỗ, bỏ tiền ra mua loại mấc nhất, có thể đổ đầy 100% máu khi sống dậy. Ba vị tổ sư ngay lập tức lao về phía họ. Lam Y chặn đòn cho Anh Hùng, còn bản thân hắn thì chạy tới trộm đồ của Tụ Kiếm trang chủ.

[Nhóm] Anh Hùng: “Thành công rồi, đúng là thu thập được Mảnh Vải thứ hai.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Mọi người cùng xông lên, mặc kệ Văn thần y và trang chủ đi, cùng tấn công môn chủ Bách Long Môn.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đây Là Bản Đồ

Đáng tiếc, trong tình trạng bị tổ sư tấn công dồn dập, họ không thể đánh hội đồng Môn chủ Bách Long Môn được. Từng người lần lượt bị hạ gục. Thừa cơ sư tổ đi về chỗ mình, họ lại hồi sinh đánh tiếp, hy vọng tranh thủ thời gian đi lại của NPC mà hành động. Cuối cùng, họ thu thập được mảnh vải thứ ba.

Thiên Hùng mở tay nải của mình ra, dùng lệnh chế tác ráp ba Mảnh Vải lại. Cuối cùng hắn reo to đắc thắng, gửi cho các đồng đội hình ảnh một góc bản đồ rách nát. Tuy chưa đầy đủ, nhưng có thể dễ dàng nhìn thấy rõ vị trí thấp Thiên Đường trên bản đồ, xung quanh là cảnh núi non chập chùng cùng biên giới của các lãnh thổ.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Bản đồ kho báu. Ay ... ye *nhảy múa*”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Khoan đã, chờ chút.”

Ngay tiếp theo sau đó Chân Phương gửi cho mọi người bản đồ Việt quốc mà công ty game cung cấp cho người chơi. Hắn lồng góc bản đồ của Anh Hùng vào bản đồ lớn. Dựa vào hình tròn và góc của các đường giống, vẽ nên ngôi sao năm cánh. Các đỉnh của ngôi sao chạm vào các địa danh trong game. Điều này chắc chắn đã được các nhà thiết kế tính toán hết trước rồi.

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Không ngờ các địa phương lại nối với nhau thành hình ngôi sao như thế này. Trước giờ cứ tưởng là nhà phát hành chỉ ấn định tùy tiện chứ.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Không phải tùy tiện đâu. Nhìn những điểm giao nhau của cánh ngôi sao nè. Đều rơi vào những phụ bản nhất định đó chứ.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Ghê thật. Họ sáng tạo ra cả một thế giới giả tưởng dựa trên bản đồ thật. Có cảm giác như Võ Lâm này thực sự tồn tại vậy.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thì Võ Lâm thực sự tồn tại mà. Đây là thế giới của chúng ta.”

Câu nói của nàng khiến mọi người hơi giật mình sững người. Thế giới Võ Lâm là có thật ư? Như vậy sự tồn tại của Anh Hùng, Lam Y, Chân Phương cũng là thật ư? Họ đã thoát ra khỏi bản ngã của mình, trở thành một cá thể riêng biệt. Thiên Hùng bật cười, cảm thấy lời nói này quả thật không sai. Tên đạo tặc Anh Hùng là có thật, như chính bác sĩ gây mê Thiên Hùng cũng có thật vậy.

[Nhóm] Anh Hùng: “Bây giờ phải làm gì tiếp theo? Tiếp tục tấn công những tông sư khác để thu thập bằng đồ hoàn chỉnh ư?”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Không có khả năng. Trong tình huống một đầu một, chúng ta còn không đánh lại tổ sư môn phái mình, làm sao mà đối phó cùng lúc hai người được. Muốn lấy hết bản đồ, trừ khi kêu cả bang hội tới đây loạn chiến.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Vậy có gì khó, ngày mai toàn bộ bang Nghĩa Tế sẽ tập hợp tại đây.”

Hoàng tộc đã nói một lời, sao có thể là giả được. Tuy nghe bang chủ nói muốn náo loạn tháp Thiên Đường tầng 150, ai nấy đều ái ngại e dè. Nhưng khi hắn hứa hẹn sẽ bao toàn bộ chi phí kim sang được, nội lực thủy thì mọi người nhao nhao vào đăng ký. Thật ra họ cũng muốn đến đây lấy đồ lắm, nhưng

mãi ngại đặng cấp nên chưa dám xông vào thôi.

Bang viên Nghĩa Tế từ cấp 90 trở lên đều đồng loạt xung phong đi phá tháp. Ngoại trừ bọn họ ra, còn có ba người vốn không liên quan cũng đi theo. Lam Y Công Tử tuy không thuộc bang hội nhưng dù sao cũng có giao tình với Chân Phương nên chấp nhận được. Còn có hai phu thê kia, mặt mũi rất lạ, trước giờ chưa ai gặp qua.

Biết rằng Tịch Dạ và Anh Hùng là hữu hảo của Lam Y, nên mọi người khá trông chờ những tân nhân vật bí ẩn. Nhưng khi tham chiến rồi, mới thấy bọn họ năng lực cũng chỉ thường thường bậc trung thôi. Không ít kẻ tỏ ra thất vọng. Kể từ sau đó, không ai dòm ngó hành tung của họ nữa.

Vẫn theo chiến thuật của những trận công thành, Lam Y và Chân Phương dẫn đầu đoàn hùng binh viễn chinh. Đám bang viên phía sau hò reo chém giết điên cuồng bất cứ con quái vật nào nhảy ra cản lối. Khác với Tứ Hải bang tạp nham mà chị Mai thu nhặt khắp nơi. Nghĩa Tế bang là đám bạn cùng nhau luyện cấp từ khi mới chơi game, nên thực lực khá đồng đều và hoạt động đoàn đội rất nề nếp.

Không cần chỉ huy, họ cũng có thể tự phân chia vị trí. Công, thủ, hỗ trợ, kết thúc đều có trách nhiệm rõ ràng. Nhưng đến khi bước vào tầng tông sư thì mạnh ai nấy đánh theo môn phái, bởi các NPC chỉ chuyên chăm sóc đệ tử của mình thôi. Đội hình gãy vỡ, chiến trường trở thành một đồng hồ hỗn loạn bất nháo.

Có đám y sư cao cấp chắn trước, nên Anh Hùng vô cùng nhàn tản. Hắn đi dạo quanh khắp chiến trường, thấy boss nào máu thấp thì ngay lập tức tấn công liền.

Kênh chat thân mật.

[Mật] Anh Hùng: “Lấy đủ 15 Mảnh Vải rồi. Đây là bản đồ.”

Kênh chat bang hội.

[Bang] Chân Phương Công Tử: “Anh em đánh có sáng khoái không?”

Tiếp sau đó là những tiếng hò mừng vui dữ dội.

[Bang] Chân Phương Công Tử: “Cấp hạng của mọi người đều đồng loạt tăng tiến hết rồi nhé. Diệt xong boss thì trở về từ đường lĩnh thưởng đi.”

Sau đó có bốn người lặng lẽ rời phụ bản. Họ đứng ở rừng cây ngoại thành, lặng im ngắm nhìn bản đồ mà Anh Hùng vừa ráp lại xong.

Bốn chữ Ngũ Đại Kỳ Bảo to tổ chẳng đã đủ làm bọn họ ngáy ngất. Tấm bản đồ cũ kỹ, vàng úa, với những nét vẽ tinh xảo vẫn còn đầy khí lực dầu đã trải qua biết bao thời gian. Vị trí, hình dáng và cả các manh mối để truy tìm bảo vật đều được ghi lại rõ ràng trên bản đồ. Thứ tồn tại ở tháp Thiên Đường này chính là Hoà Long Châu.

Hoà Long Châu là thần vật gắn vào giáp trụ có thể khu tà, hộ thể. Chẳng những giúp người chơi bách độc bất xâm mà còn có thể giúp tăng tiến nội lực, là cực phẩm hộ thể mạnh mẽ nhất cho nhân vật. Hoà Long Châu được tính như đòn tởi thượng Hộ Pháp của Trường Sinh trang, nhưng lại có tác dụng vĩnh viễn, không ảnh hưởng bởi thời gian. Nghe tới đó cũng đủ hiểu Tịch Dạ thêm đến nhỏ dải báu vật này như thế nào.

Ngoại trừ việc nhân vật của nàng có thuộc tính Hoà, thì Tịch Dạ còn kém nhất ở khoảng kháng trạng thái. Nội công tăng tiến, dồi dào càng thích hợp cho môn võ công tiêu hao nguyên khí lớn của Bách Long Môn. Vì vậy, nàng ngay lập tức nhận định Hoà Long Châu, muốn sở hữu thần vật cho riêng mình.

[Mật] Tịch Dạ: “Tướng công, thiếp muốn Hoà Long Châu. Hoà Long Châu. Hoà Long Châu ...”

Và hắn đã lược bớt vài trăm chữ Hoà Long Châu mà nàng đã gõ vào ô chat. Thật bó tay! Hoà Long Châu chắc chắn nằm ở tầng thượng tháp Thiên Đường rồi, họ làm gì có vẻ mà lên tới đó.

Lam Y Công Tử chỉ chuyên chú nghiên cứu báu vật ở Hàn Băng cung. Bích Lộ Bạch Ngọc bình chứa hai mươi hai giọt nước Tuyết Linh, ai mà được tưới lên người, sẽ giữ được bạch danh vĩnh viễn.

Khi mất cấp, các nhân vật thường sẽ trải qua độ kiếp trở thành thiên tiên, nhưng nếu bị hắc danh sẽ không được phi thăng, suốt đời làm kẻ phạm tặc. Dù đã có Tẩy Cốt tán nhưng y vẫn lo ngay ngáy khi bọn Thần Long sẽ ngày đêm rình rập. Bọn chúng chắc chắn sẽ không quên điều kiện này, vào lúc tối trọng yếu, nhất định sẽ tập kích Lam Y. Có Bích Lộ Bạch Ngọc bình thì đâu cần ngại đám Thần Long nữa. Y chỉ còn tám cấp, bây giờ hỏi hỏi đi tìm Tuyết Linh là cũng vừa vặn rồi.

Chân Phương công tử thì nhìn trúng bảo tọa hoàng kim của Chân Đế. Thứ này mà gắn lên con rồng của y thì phải oai phong biết chừng nào. Ngoài ra bảo tọa còn tặng tới đa các thuộc tính cho sủng vật. Con rồng của hắn sẽ đứng đầu võ lâm vào một ngày không xa.

Mục tiêu của mỗi người trong cuộc tìm kiếm này đều đã rõ ràng. Lần này hợp tác, bọn họ cảm thấy thật là sáng khoái. Ai cũng đã có được tấm bản đồ của mình nên họ đành chia tay nhau, cáo biệt. Chân Phương và Lam Y bay về phía hai bắc nam, để lại phu thê bọn họ ở chốn này.

[Mật] Tịch Dạ: “Thật là khó tin, cứ như là mơ vậy. Chẳng thể nào ngờ được, chúng ta lại lấy được bản đồ Ngũ Đại Kỳ Bảo.”

[Mật] Anh Hùng: “Tiếp theo làm gì bây giờ?”

[Mật] Tịch Dạ: “Làm tiếp chuỗi thử thách, luyện cấp, gom đồ. Đợi đến lúc đủ mạnh mới đi tìm kỳ bảo được.”

[Mật] Anh Hùng: “Cũng phải vậy thôi, bây giờ trình độ chúng ta chỉ có thế. À mà cái ải tiếp theo đó, Tinh Tế Ngân Hà ở chỗ nào?”

[Mật] Tịch Dạ: “Gọi Kentucky đi, thiếp sẽ chỉ đường.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tiền Nào Của Ấy

Bản thân Tịch Dạ cũng có một con sủng vật tên là Tân Nguyệt, nguyên bản là một con báo đen. Tuy Tân Nguyệt là chủ sủng theo nàng từ những ngày đầu bước chân vào giang hồ, nhưng phẩm là vật cho không, dù có luyện mãi cấp vẫn còn nhiều hạn chế so với thứ Kentucky mắc tiền mà Anh Hùng đang sở hữu. Thậm chí tốc độ di chuyển của Tân Nguyệt cũng kém hơn Dực Hoả phượng nhiều lắm, vì vậy, khi đi lại trên giang hồ, Tịch Dạ đều muốn cười cùng sủng vật với Anh Hùng.

Phụ bản Tinh Tế Ngân Hà nằm bên bờ sông Triết Giang, trong một hang động gọi là Tinh Tế. Bởi vì vị trí khá khuất lấp nên bình thường ít ai để ý tới. Khi đi ngang qua chỗ đó, ai cũng ngỡ cái ngõ tối này không có gì quan trọng. Anh Hùng chưa bao giờ làm phụ bản Tinh Tế nên cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lối đi dẫn vào hang tối om om và mạng theo không khí lạnh lẽo ghê rợn. Cứ như thể đây là một địa điểm du lịch thử bóng vía chứ không phải là phụ bản trong game đánh nhau.

Bước qua khỏi hang động tối mò, hần nhìn thấy những thứ ánh sáng lung linh xuất hiện khắp trên nền sàn. Thì ra từ tinh tế đó là do hang động chứa đầy khoáng thạch lấp lánh, đẹp không thua gì ngân hà trên bầu trời. Một NPC ăn mặc hoa lệ đứng trong góc hang, nàng có tên là Cẩm Tú tiên tử.

Cẩm Tú tiên tử: “Người có duyên, sao lại lạc vào chốn này? Đây là lối đi của các vị thần, người trần không được phép vào.”

Sau đó xuất hiện hai tùy chọn. Một là “Lặng lẽ rút lui”, hai là “Ngoan cố tiến vào”. Lẽ dĩ nhiên, cả hai người đều chọn “Ngoan cố tiến vào”. Cánh cửa đá nặng nề sau lưng tiên tử bật mở. Không gian vũ trụ kỳ ảo xuất hiện trước mặt họ vô cùng diễm lệ. Một đoạn hoạt cảnh về ánh sáng và bóng đêm, về tinh tú và về các vị thần cổ đại lướt vùn vụt qua trước mắt người lần đầu tiên bước vào phụ bản. Ánh sáng tắt đi, họ thấy mình lại đứng trong một hang động lấp lánh như bầu trời đêm giống bên ngoài. Tuy nhiên bên trong này có diện tích lớn hơn, sắc màu ánh sáng cũng lấp lánh hơn. Dưới chân là vũ trụ trôi nổi bóng bẽnh, trên vách là hình khắc hai mươi tám vị thần ‘Nhị thập bát tú’. Bức vách chuyển động, một hình vẽ sáng loé lên và boss Vĩ Hoả Hồ xuất hiện.

Vật cũng như tên, một con cạp vằn khổng lồ giáng xuống trước mặt họ. Gương mặt thần vật oai nghiêm uy khiếp, dọc theo thân lại có vô số đốm lửa phừng phừng cháy đầy đe dọa. Không kịp chờ cho ai nói lời nào, Vĩ Hoả hồ gầm lên một tiếng, bắt đầu tấn công vào những kẻ mạo phạm vùng đất của thánh thần.

Điều đặc biệt của động Tinh Tế chính là người chơi tổ đội sẽ chịu sát thương từ boss. Mỗi đòn tấn công, không phân chia người công, người thủ, cả hai cùng mất máu như nhau. Tịch Dạ có khả năng kháng đòn vật lý tốt hơn Anh Hùng, nhưng ngược lại, hần có thể hồi phục hồi nhanh và mạnh hơn Tịch Dạ.

Từng hoá cầu giáng xuống đồng thời đều gây thương tích, nhưng đối với Anh Hùng, hần luôn phải chực chờ đứng trên ranh giới sinh tử. Phụ bản Tinh Tế Ngân Hà được chia ra tùy theo cấp độ người chơi. Vì căn theo cấp của Tịch Dạ, nên bây giờ cả hai đang phải đối phó với boss 9x.

Lúc này Anh Hùng đành phải xếp quạt lại, lấy đao ra đánh. Hần đã không thể nào đứng phía sau buff máu, mà cũng phải lao lên tấn công chung. Cùng đẳng cấp, máu boss luôn cao hơn nhân vật đến ba lần. Huống chi Vĩ Hoả hồ lại hơn Anh Hùng đến 30 cấp, càng làm tình hình thêm nguy ngập.

Hần là kẻ đầu tiên ngã xuống, nhưng may là phụ bản này không tính thời gian đánh, cũng như số lần hồi sinh. Mỗi lần chết rồi sẽ xuất hiện lại ngay cửa, chỉ việc xông vào đánh tiếp không hề hần gì. Vấn đề là mỗi lần hồi sinh nhân vật chỉ nhận được nửa máu, dù có tham chiến cũng sẽ mau chóng bị đánh bật ra thôi.

Chính vì vậy, bọn họ mới bàn nhau chơi xa luân chiến. Mỗi khi hồi sinh tại cửa, không lao vào tham chiến ngay mà toạ tĩnh để hồi máu tự nhiên. Chỉ khi nào người kia không chịu đựng nổi thì đồng đội mới nhào lên thế mạng. Theo sách lược này, tuy thời gian đánh boss có kéo dài ra, nhưng mỗi đòn tấn công của Vĩ Hoả hồ cũng chỉ có một người nhận sát thương.

Cứ lần lượt như vậy, Anh Hùng toạ tĩnh thì Tịch Dạ đánh boss, khi nàng hết máu thì Anh Hùng sẽ nhảy ra kháng địch, tranh thủ thời gian cho Tịch Dạ nghỉ ngơi hồi sức. Tuy nhiên do đòn công kích của Anh Hùng khá yếu, nên mỗi lượt sát thương của hần cũng không vượt hơn khả năng hồi máu của boss, hần mãi mê tấn công hồi lâu, thanh máu của đối phương cứ trôi lên tụt xuống, dao động tại chỗ. Chỉ đến khi Tịch Dạ ra tay, máu của boss mới bị rút xuống từ từ.

Phụ bản Tinh Tế Ngân Hà nói dễ không dễ, nói khó không khó. Chỉ là người chơi càng mạnh, boss lever càng cao, nên thường sẽ xảy ra tình trạng đối kháng giằng co như thế này. Rốt cuộc bỏ ra hơn một tiếng cày game, Anh Hùng và Tịch Dạ cũng có thể hò hời ôm nhau ăn mừng chiến thắng.

Đồ vật từ boss ào ào rơi ra tha hồ cho họ nhặt. Ngoài một số binh kim sang được, thì quý nhất chính là bộ Hoả Vĩ trang bị cho thú cưng. Phụ bản Tinh Tế Ngân Hà chính là nơi chuyên dành để tìm đồ cho thú. Từ lông nhốt, thực phẩm, cho đến các loại dược thảo, bùa chú, trang bị, sách kỹ năng ... dành

thú nuôi đều có ở chỗ này cả. Tất cả đều phải nhờ đánh bại boss mới có được, chứ khả năng trộm cướp của người chơi đều không hề hấn gì.

Anh Hùng là Bách Thắng thân thủ nên Tịch Dạ đã dồn ngân lượng mở rộng tay nải của hắn ra hết cỡ. Trong những nhiệm vụ có đánh nhau nhặt đồ, nàng cũng nhường hắn lượm trước, bởi vì Anh Hùng có độ may mắn cao hơn.

Thấy món đồ lạ, hắn liền nhấc vào xem công dụng, sau đó mừng rỡ trang bị cho Kentucky. Đó là ba sợi Hoả Vĩ bằng thép sáng loáng, mạnh mẽ ghép từ hàng chục chiếc thẻ kim loại bén ngót. Kentucky vừa được triệu hồi đã tung bay uốn lượn, thể hiện sự uy dũng với món đồ mới trang bị. Cả hai người trầm trồ kêu lên ngưỡng mộ khi những đốm lửa hùng mạnh xuất hiện bên cạnh Dực Hoả phượng. Đúng là không còn thứ gì phù hợp hơn với con Kentucky ngoại trừ những món đồ thuộc tính lửa thế này.

Nhưng cả hai dường như còn chưa kịp nói xong thì những bức tranh trên tường lại chuyển động, thân vật thứ hai sắp sửa được triệu hồi. Với thể trạng te tua xơ mướp này, họ không tin mình còn khả năng đánh tiếp được nữa. Anh Hùng và Tịch Dạ cùng li khai phụ bản. Đánh bại Hoả Vĩ hổ, họ đã đủ tiêu chuẩn được công nhận vượt ải trong chuỗi nhiệm vụ rồi.

Thông báo gửi tới chúc mừng họ đã liên thắng năm ải, tốc độ dẫn đầu trong số những người chơi tham dự sự kiện Phu Thê Đồng Tâm. Điều này cho thấy, những phụ bản mà họ được chỉ định làm vẫn chưa tính là khó so với những người chơi khác. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu năm ải tiếp theo toàn là nhiệm vụ còn bất khả thi hơn?

Chưa kịp pháp phòng lo sợ, tin nhắn gửi đến đã cho biết họ phải làm gì sau đó. Hệ thống yêu cầu họ phải xuất ngoại truy tìm hung đồ. Cụ thể là phải đi Lý quốc, giết một ngàn tên thổ phi. Hơn nữa yêu cầu lần này lại chỉ định thời gian cố định, từ 17h đến 21h hằng ngày nhiệm vụ này mới được mở ra.

Một nhân vật khi xuất ngoại sẽ bị coi là kẻ địch xâm nhập, người chơi nước khác có thể giết mình với lý do vệ quốc. Giết kẻ địch xâm nhập chẳng những không bị hắc danh, mà còn được cộng điểm công danh, sau này được luận công ban thưởng, khen ngợi khắp trên kênh quốc gia.

Ngược lại, người chơi đi ra nước khác cướp tiêu, trộm đạo, cuồng sát không hề bị ảnh hưởng thanh danh mà điểm kinh nghiệm lại cao hơn khi làm nhiệm vụ trong nước. Họ có thể nhận những nhiệm vụ hàng ngày như đưa thư, dò thám, truy hung... để đi qua nước khác làm việc. Rủi ro cao thì lợi ích cũng cao. Chính vì vậy không ít các cao thủ chỉ chuyên xuất ngoại làm nhiệm vụ.

Bọn thổ phi tính ra là quái vật ngoài thành, chỉ cao hơn thổ, sói một chút. So với bọn gấu, hổ, thì thổ phi vẫn còn tính là hiền chán. Đánh một ngàn tên thổ phi tuyệt không có vấn đề gì. Vấn đề nguy hiểm nhất chính là không may chạm mặt người chơi nước đó, bị họ đuổi giết thì quả thật chạy không kịp.

Ở trong nước, Anh Hùng bị hắc hội dí đánh đã thâm hiểm không ít. Ra nước ngoài, các loại bùa chú như hồi thành quyền, đồng hành, truyền tống... đều không còn tác dụng. Khi mất mạng chỉ có hai lựa chọn, một là phục sinh tại chỗ tốn tiền, hai là tự động phục sinh sau 100s miễn phí. Tóm lại là gặp nguy cũng không có đường bỏ trốn. Nếu xui xẻo gặp kẻ điên muốn tấy cấp mình, thì cũng khó lòng mà kêu người thân đến giải cứu được.

Lợi ích luôn đi kèm theo nguy hiểm. Đối với y sư cấp thấp như Anh Hùng, nhiệm vụ lần này quả thật là một cuộc mạo hiểm đáng sợ.

[Mật] Tịch Dạ: “Hôm nay có lẽ phá ải nhiều đó là đủ rồi, chúng ta ngừng một chút đi. Bây giờ về thành hồi thương, cùng làm các nhiệm vụ kiếm tiền khác.”

Nương tử đại nhân có lệnh, hắn đâu dám không theo. Hai người lại nhảy lên Kentucky bay về thành Thịnh Thế. Mấy ngày nay chiến đấu liên tục làm hầu bao ai cũng tổn thương nghiêm trọng. Một người trộm, một người cướp, thu nhập cũng không đến mức dư dả, tiêu xài hoang phí được. Vậy là ai làm việc này, họ chia nhau đi làm nhiệm vụ phụ tuyển và nhiệm vụ tuần hoàn lấy thêm bạc khoá. Tịch Dạ thì đi cướp, còn Anh Hùng thì đi trộm.

Bỗng nhiên một hồi còi ràn vang rung chuyển màn hình. Hệ thống thông báo, Lê quốc của họ vừa gửi thư khiêu chiến đến Lý quốc. Chiến tranh đã nổ ra, bốn mươi tám giờ tới sẽ xảy ra sự kiện quốc chiến.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thủ Vệ Quốc Thổ

Trong thế giới của Võ Lâm Truyền Thuyết có đến chín quốc gia trên bản đồ Thần Châu: Nguyễn, Trần, Lý, Ngô, Lê, Dương, Mai, Triệu, Đinh. Lê quốc nằm ở phía đông Thần Châu, giáp bốn nước Nguyễn, Lý, Ngô, Mai. Lê vương hiện nay là Khất Nhi, thương nhân cấp 190, tuy lực chiến đấu chỉ xếp hạng thứ tư của server, nhưng thực lực không hề thua kém hoàng tộc Chân Phụng công tử.

Ngoài hệ thống nhiệm vụ chính tuyển và phụ bản của trò chơi, các cuộc chiến tranh chính là linh hồn không thể thiếu của võ lâm. Cấp độ nhỏ thì có thú trường và võ đài cho người chơi độc lập thách đấu lẫn nhau. Cấp cao hơn thì có đoàn chiến và bang chiến. Mỗi tháng một lần sẽ tổ chức đại hội võ lâm để chọn ra người chơi mạnh nhất làm thành chủ. Ba tháng một lần sẽ có công thành chiến, xếp hạng giành vị trí đại vương. Đây là sự kiện lớn nhất trong quý của mỗi quốc gia. Thành nào nhận được nhiều điểm chiến tích nhất sẽ được cấm cờ thủ đô và vị thành chủ đó sẽ trở thành đại vương trong ba tháng.

Lê quốc hiện nay có bảy vị thành chủ, ít hơn số lượng ở Lý quốc là mười hai. Tuy nhiên, nếu xét về thực lực thì Lê quốc luôn chiếm ngôi thứ cao trong các bảng xếp hạng.

Lam Y Công Tử cấp 192, lực chiến đấu đứng đầu Lê quốc, thứ ba thế giới, sau Tam Thiếu Ngô Gia cấp 196 của Ngô quốc và Anh thật là Pro cấp 195 của Trần quốc.

Bang hội Thần Long hạng nhất Lê quốc, đứng thứ hai trên bảng xếp hạng thế giới, sau Thần Tộc của của Nguyễn quốc.

Sủng vật Hắc Lâu của Chân Phương Công tử đứng đầu bảng xếp hạng thế giới về cấp độ và kẻ cả sức mạnh. Con rồng đen này là báu vật luôn được mọi người nhìn với ánh mắt thèm khát ghen tị. Sở hữu Hắc Lâu, kẻ cả tân thủ cấp 10 cũng có thể đánh lên đến tầng 100 của tháp Thiên Đường, quả thật vô cùng lợi hại.

Danh bài đệ nhất binh khí thế giới là Thần Tiết Trường Thương của Lý vương Lục Đạo. Thần Tiết Kiện Bàn của Lê vương Khát Nhi đánh ngấm ngấm nhận lấy vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng thế giới.

Danh hiệu quốc gia giàu nhất thuộc về Lê quốc, với sự xuất hiện của hai đại thần Khát Nhi và Chân Phương công tử. Toàn bộ kim bảo lưu hành trong Võ Lâm, bọn họ đã chiếm hết phân nửa, xứng danh hoàng tộc Võ Lâm. Phần lớn thành tựu hiện có trong tay hai người, đều là dùng tiền mua về, vì vậy nhân sĩ giang hồ rất ghen tị nhưng lại không nề phục lắm.

Một số người giống như Anh Hùng, bước vào Võ Lâm với ý định giết thời gian là chính. Họ thích cày bừa hơn là lấy tiền mua đồ. Sự khác biệt trong cách chơi và lối suy nghĩ của hai phe đã dẫn đến nhiều điều tranh cãi. Cũng giống như nông dân luôn muốn vùng lên để chống lại giới địa chủ giàu, mối hận thù giữa Lý vương và Lê vương cũng bắt đầu từ chỗ này.

Lục Đạo là một người chơi có thâm niên, nổi danh cây sâu cuộc bẫm. Trong khi đó Khát Nhi chỉ bắt đầu chơi mấy tháng gần đây, nhưng lại nổi lên như một biểu tượng tiêu xài xa hoa tột độ. Con gà ghét nhau tiếng gáy, huống chi là hai kẻ tranh nhau trong bảng xếp hạng. Chiến tranh giữa hai quốc gia, khởi đầu chỉ là vài lời chọc ngoáy khích bác.

Quốc chiến không có kỳ hạn nhất định, chủ yếu là do quốc vương các nước thách đấu lẫn nhau. Điều kiện thách đấu là ngân khố quốc gia đó phải có trên triệu lượng hoàng kim, một con số khổng lồ mà ít người mơ đến được. Tuy nhiên quốc vương tôn quý luôn có cách làm đầy cho quốc khố. Các nhiệm vụ Hoành Tảo Thiên Hạ, Địa Lợi Lộc Trục, Bình Định Tứ Phương ... mà người chơi làm đều có trích phần trăm về triều đình. Hơn nữa Lê vương lại là đại phú hộ đứng đầu thiên hạ, không khó gì để y thách đấu những kẻ chường mất mình.

Kể từ lúc đối phương chấp nhận lời thách đấu, toàn bộ Lê quốc chìm trong bầu không khí khẩn trương thời chiến. Ở biên quan, luôn luôn có hàng chục người chơi nhận nhiệm vụ Thủ Vệ Quốc Thổ.

Thủ Vệ Quốc Thổ là một nhiệm vụ hằng ngày mà bất kỳ người chơi nào cũng phải làm để nhận phần thưởng và kinh nghiệm. Nhân vật đến biên quan nhận nhiệm vụ, đứng đó canh chừng trong năm phút, rồi đến chỗ NPC báo cáo hoàn thành là xong.

Trong thời gian làm nhiệm vụ, người chơi có thể đi làm việc khác, nhưng nếu hết thời gian thủ vệ, trong vòng ba phút không về báo cáo kịp thì coi như thất bại. Mỗi ngày hoàn thành năm lần Thủ Vệ Quốc Thổ, sẽ nhận được một viên Cường Hoá thạch cấp 1, dùng để tăng đặc tính của trang bị.

Nếu đang thủ vệ quốc thổ, giết được người chơi nước khác sẽ nhận được hai điểm chiến công. Điểm chiến công tích lũy có thể đem đổi vật phẩm quý giá như kinh nghiệm bình cỡ lớn, hoán xạ lệnh, thẻ biến hình ... vật càng quý giá, số điểm chiến công cần thiết càng nhiều. Vì vậy người chơi cần cân nhắc kỹ trước khi đổi đồ.

Ở giai đoạn bình thường, chỉ những người mỗi ngày rảnh rỗi không việc làm mới đi thủ biên. Bởi vì đây là một công việc nhàm chán, chủ yếu treo máy ngồi toạ tĩnh là chính. Thế nhưng trong thời kỳ quốc chiến, thì nghề thủ biên xem ra rất thu hút. Ai cũng muốn tỏ rõ lòng yêu nước của mình, chạy ra biên quan nhằm nhe giết chết kẻ thù. Nhưng toàn bộ nhân sĩ này chỉ tập trung ở biên giới với Lý quốc, các cửa ngõ khác hoàn toàn bỏ trống. Người của Nguyễn quốc, Ngô quốc, Mai quốc đều bình an vô sự ra vào.

Bất kỳ kẻ địch Lý quốc nào nhập quan, người Lê quốc đều ra sức tiêu diệt ngay. Tình hình cũng tương tự ở phe đối diện, Anh Hùng đã thử xuất quan một lần, kết quả là chết ngay tại cửa không kịp bỏ chạy. Hàng chục người cùng vây công, chắc chỉ có cấp độ đại thần mới chịu nổi.

Khởi phải nói là Tịch Dạ vô cùng bực bội. Họ còn bốn ngày kỳ hạn, nhưng lại còn đến tận năm nhiệm vụ phải làm. Tình hình chiến tranh biên giới chỉ kết thúc khi quốc chiến phân ra thắng thua. Dĩ nhiên là ai cũng mong quốc gia mình sẽ đánh bại kẻ địch.

Phần thắng trong quốc chiến ngoại trừ một vạn kim bảo đặt cược, còn được nhận mười người chơi tùy chọn ở phe thua cuộc. Thông thường các quốc vương sẽ chọn những đại thần cấp độ cao nhất, hoặc các mỹ nữ nổi danh trong các cuộc thi của game.

Chọn đại thần thì tuy nâng cao sức chiến đấu của quốc gia, nhưng đồng thời cũng rinh về mối hoạ bị oán nguyền. Trên cấp 180, ai cũng đều có khả năng tranh giành toạ bảo.

Người đẹp thì là một yếu tố thu hút các người chơi mới khi chọn server và quốc gia lúc bắt đầu tham dự game. Thậm chí còn có những tay si tình đến nỗi mỹ nhân đi đến đâu, bọn họ liền đi đến đó, không tiếc bỏ lại quốc gia, bang hội mà đổi quốc tịch. Người càng đông, quốc gia càng mạnh, quốc chiến là những dịp quan trọng để thay đổi cán cân lực lượng giữa chín nước Thần Châu.

Quốc chiến chỉ chia ra hai phe, nhưng thường lôi kéo thêm các quốc gia đồng minh khác. Ngoài yếu tố tình cảm, các quốc vương tham chiến thường sẽ nhận được một số lợi ích mà bên đồng minh đã hứa hẹn. Tỷ như chia đôi số kim bảo thắng được, dâng tặng mỹ nhân, trao đổi tù binh ... Thậm chí có trường hợp buồn chán quá nên tham dự cho đông vui chứ chẳng cần lợi ích gì.

Trong ngày diễn ra sự kiện quốc chiến, quốc kỳ bên nào bị hạ trước thì nước ấy thua. Không ít trường hợp mãi mề dẫn quân đi tấn công kẻ địch, bị quốc gia phía sau đánh thọc vào, không kịp chống đỡ, trở thành người thua cuộc. Vì vậy quốc chiến không phải chỉ nói mạnh là được, đôi khi còn phải chơi trò chính trị, chơi trò mưu kế mới giành được phần thắng.

Theo tình hình hiện tại, Ngô quốc đã nhận lời trợ giúp Lý quốc, Nguyễn quốc thì hứa không tấn công Lê quốc trong lúc chiến tranh. Chỉ còn Mai quốc là âm ỉ chưa xác định rõ lập trường, địch ta bất phân khiến cho Lê vương vô cùng đau đầu. Chỉ còn ba mươi sáu giờ nữa là bắt đầu chiến tranh, Khất Nhi đành phải pm hứa hẹn chia kim bảo cho Mai vương, vì vậy mới nhận được cam kết đưa quân trợ công cho Lê quốc.

Tất cả những vấn đề này, Thiên Hùng vốn đâu có biết tới. Phần lớn tình hình là do Tịch Dạ tường thuật, cũng như phân tích cho hắn hiểu. Thiên Hùng cảm thấy Võ Lâm Truyền Thuyết cũng giống một thế giới sống động thực sự. Cũng có hảo hữu, cũng có đồng minh, cũng có mưu gian chính trị. Tạo được một thế giới chân thực như thế này, chả trách Võ Lâm trở thành game được ưa thích nhất suốt mấy năm liền.

Anh Hùng bắt đầu đi làm nhiệm vụ Thủ Vệ Quốc Thổ. Sau khi hắn nhận tiêu, nhận thưởng phiếu thì đi ra biên quan nhận thủ vệ. Trong vòng năm phút thủ vệ lại đi chạy thương, giao tiêu, trở về thành đổi thưởng phiếu, nhận tiêu mới cũng vừa kịp thời gian báo cáo hoàn thành nhiệm vụ.

Trong vòng nửa tiếng đồng hồ, hắn đã hoàn thành hết năm lần thủ biên, ba lần vận tiêu và ba lần chạy thương trong ngày. Ngoài điểm kinh nghiệm và bạc khoa của mỗi nhiệm vụ, hắn còn nhận được vật phẩm thành tựu như hoán xa lệnh, sủng vật kinh nghiệm được, cường hoá thạch ... Thế nhưng, công việc này khiến hắn không hề vui vẻ tí nào. Nhiệm vụ Khoa Quốc Truy Hung vẫn giậm chân tại chỗ. Biên giới còn không đặt chân qua được, thì lấy gì đi tiêu diệt thổ phỉ đây.

Trò chơi này thật là biết trêu ghẹo lòng người. Vừa giao cho họ nhiệm vụ thì hai nước liền nổ ra chiến tranh. Tại sao không phải Nguyễn, Mai, Ngô mà lại là Lý quốc? Sao sớm không chiến, muộn không chiến, lại đi thách đấu trong thời gian này? Kết thúc chiến tranh thì còn đúng hai ngày, liệu họ có hoàn thành chuỗi bốn nhiệm vụ còn lại được không?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Những Kẻ Xâm Nhập

Thiên Hùng thờ dài, để nhân vật tự động đi làm nhiệm vụ tuần hoàn Trừ Gian Diệt Bạo. Nhiệm vụ này thường là ra thành đánh quái, gom số đủ số ba bốn trăm rồi mới trở về báo công lãnh thưởng. Số lần nhận nhiệm vụ không hạn chế, vì vậy mới gọi là nhiệm vụ tuần hoàn. Hầu hết những người đi Trừ Gian Diệt Bạo đều để chế độ tự động. Treo máy thế này dù sao cũng kiếm được nhiều kinh nghiệm hơn ngồi thiền. Thời gian là vàng bạc, nếu chỉ toàn ngồi thiền, lao sao mơ được tiến cấp bây giờ.

Hắn qua phòng thăng Quý, thì nhận ra cậu chàng đang online bằng cả hai máy. Đối với kỵ sĩ thì đánh nhau chính là sinh mệnh, vừa nghe có quốc chiến, thăng Quý đã ở nhà mài thương chuẩn bị xông trận giết địch. Để lên được cấp 150, cậu ta liên tục mạng xông vào Ác Nhân cốc chịu cảnh ở tù. Thăng Quý cứ phải treo máy suốt, nên đành mở chiếc laptop để đăng nhập vào những trò chơi khác.

Vào buổi sáng thấy nó ở nhà không đi học, Thiên Hùng đã lên tiếng nhắc nhở. Nhưng thăng Quý đã quyết tâm luyện game để thu thập điểm quân công.

Trong những nhiệm vụ quốc gia, người chơi nào cũng được nhận điểm quân công tích lũy. Ngoài trừ vị trí quốc vương, thì sáu chức quan đại thần đều phải dùng quân công để mà đổi lấy. Đại thần cũng giống như quốc vương, thời gian tại chức cũng chỉ có ba tháng. Vì vậy trong nhiệm kỳ của mình, các quan viên vẫn phải tích cực làm quốc nhiệm nếu không sẽ bị oán ngòi.

Lần trước thăng Quý chỉ suýt soát xếp ở vị trí thứ bảy, xém chút nữa đã nhận được chức Biên Phòng Tướng Quân. Lần này nó quyết tâm gom quân công thật nhiều, leo hẳn lên vị trí thứ nhất làm thừa tướng luôn cho rồi. Có quan phẩm sẽ nhận được rất nhiều ưu đãi khi chơi game. Vừa có phúc lợi, lương bổng, được truyền tống miễn phí, lại nhận được điểm kinh nghiệm khi làm nhiệm vụ gấp đôi người khác. Hằng ngày nhân vật được năm lần thu thập võ hồn miễn phí, sủng vật được tăng một cấp sao, và số lần vào phụ bản trong ngày cũng nhiều hơn người bình thường hai lần. Chế độ này tương đương với VIP 4 của game, vì vậy ai nấy đều giành giật đi làm quan cho bằng được.

Đối với tay gà mờ như Thiên Hùng thì Võ Lâm vẫn còn nhiều điều bí ẩn lắm. Nhân vật của hắn chưa đến cấp 70, còn nhiều chức năng chưa được mở ra hết. Nhìn Coffie đại sư của thăng Quý, hắn thấy hoa cả mắt. Nào là trang bị, thông số, điểm tích, hệ thống chiêu thức, võ hồn, huyết đạo ... rồi hết cả lên.

Nhân vật Anh Hùng từ khi sử dụng xong Tẩy Cốt tán thì chẳng xem được thông số gì cả. Hắn cứ chơi, cứ tùy chọn tự phân phối điểm thuộc tính và không buồn nghiên cứu gì thêm. Ngoài trừ chỉ số máu, Thiên Hùng chỉ biết chỉ số may mắn của mình là 100%. Nhưng vẫn còn rất nhiều chỉ số khác đáng quan tâm

Nhóm lực chiến đấu với hai thông số quan trọng nhất là Mệnh (chỉ số máu) thường dùng kim sang được để phục hồi, và Súc (chỉ số nội lực) thường dùng Nội Lực thủy để phục hồi.

Bốn chỉ số cộng dồn do trang bị bao gồm: ngoại công, nội công, ngoại phòng, nội phòng. Với chiến giáp hoàng kim cấp 60 vô khuyết của mình, Thiên Hùng tin rằng các chỉ số cộng dồn này còn cao hơn chỉ số thật của nhân vật nữa.

Nhóm chỉ số kỹ năng bao gồm khả năng tấn công yếu tố, và kháng yếu tố. Các yếu tố có trong game có: Phong, Hoả, Thủy, Thổ, Lôi, Âm, Mê, Độc, Băng, Quang, Âm. Một y sư như Anh Hùng, các chỉ số tấn công và kháng Mê, Độc dĩ nhiên vượt trội hơn người khác rồi. Còn các chỉ số khác của hắn, chắc chỉ vào loại tầm thường mà thôi.

Theo sự hiểu biết của Thiên Hùng, Tịch Dạ hẳn là thiên về hoả, Coffe đại sư mạnh nhất ở yếu tố phong, Lam Y Công Tử thuộc quang hệ, còn Chân Phuong Công Tử lại là người âm hệ. Các chỉ số này thường không cố định mà còn dao động do các thành tố khác cộng vào. Ví như loại võ công người đó luyện đến cấp mấy, môn phái hay nghề nghiệp người đó theo, loại sủng vật đi kèm, cũng như các linh châu khảm nạm lên trang bị.

Ngoài ra còn có nhóm chỉ số xác suất bao gồm bạo phát, né đòn, may mắn, mỵ lực, tinh thần, thể lực, trí tuệ ... quyết định tỷ lệ thành công khi tấn công, phòng thủ, nhặt vật báu, thu phục sủng vật, dùng thuốc, học chiêu thức mới. Điểm đặc biệt nhất ở Võ Lâm Truyền Thuyết chính là làm việc gì cũng đều có nguy cơ thất bại cả.

Từ phiên bản một đến phiên bản mười ba, Võ Lâm đã trải qua nhiều quá trình đại tu bổ. Đến nay nó đã trở thành game có người chơi đông nhất và quá trình tu luyện phức tạp nhất. Cứ mỗi lần vượt được mười cấp, một chức năng mới lại được mở ra khiến người chơi vô cùng thích thú. Càng lên cấp, họ càng trải nghiệm được những thử thách, thành tựu mới cần được chinh phục. Hiếm có game nào giữ được người chơi đến cấp 19x mà vẫn hào hứng như hồi vừa bước ra khỏi thôn tấn thủ.

Và còn rất nhiều bí mật của game vẫn còn chờ đợi được khám phá. Võ Lâm Truyền Thuyết quả thật là một thế giới vô tận những điều ngạc nhiên, luôn làm hài lòng bất kỳ kẻ lãnh khách nào.

Đang tính đi ăn cơm trưa, Thiên Hùng lại nhận được tin nhắn của Tịch Dạ. Nàng đã sở hữu số điện thoại của hắn, nên việc thông báo hay cần liên lạc đều trực tiếp nhắn tin, không cần pm qua hệ thống Võ Lâm. Thi ra nàng ngày bức bối, đêm suy tư, cuối cùng cũng tìm ra được một biện pháp ổn thoả. Đó chính là hai người không nhất thiết phải đi qua biên quan Lý quốc mới thực hiện nhiệm vụ được. Có thể đi bằng lối Nguyễn quốc phía nam, vòng qua Dương quốc rồi đến Lý quốc ở biên quan phía tây. Tuy con đường xa, tính mạo hiểm cao, nhưng vẫn khả thi hơn trực tiếp xông qua Lý quốc. Bây giờ bọn người kia thấy tên nào có mạng chữ Lê trên đầu đều giết chết không tha. Bước qua chỗ bọn họ, chắc chỉ chờ đến lúc khai chiến mới tràn qua được.

Còn khoảng hai mươi tiếng nữa là đến hồi quốc chiến. Đồng hồ sự kiện trên màn hình chính vẫn đang miệt mài đếm lùi. Anh Hùng và Tịch Dạ đi đến thương thành đăng thông báo tuyển team đi là nhiệm vụ. Chủ yếu gom những người muốn đi Lý quốc mà bị giam chân mấy ngày nay.

Một tổ đội tối đa thường chỉ có mười thành viên. Thế nhưng số người vương nhiệm vụ đi Lý quốc thì lại vượt trên số đó. Chính vì vậy bọn họ đành phải bàn nhau lập hai đội. Một đội do Tịch Dạ giữ cờ trưởng nhóm, đội kia do bư tá Hermes dẫn đầu.

Những nhiệm vụ cần đi Lý quốc bao gồm Dọ Thám Quân Tình, Cực Tốc Truyền Thư, Khoa Quốc Truy Hung, Thương Vụ Liên Thành, Vân Du Tứ Hải. Trong nhóm của Tịch Dạ còn có thêm hai phụ thể khác cùng làm Khoa Quốc Truy Hung. Anh Hùng đoán chắc những người này cũng đang vương vào chuỗi thử thách của sự kiện Phu Thê Đồng Tâm giống họ.

Khi hai nhóm kéo qua biên giới, quả nhiên đã gây kinh khiếp cho những tay đang thủ vệ quốc thổ của Nguyễn quốc. Tuy nhiên nhóm của họ lên đến hai mươi thành viên, mà đối phương chỉ có bốn người, thì làm sao chống đỡ nổi. Thông báo tên những người chơi bị giết khi đang thủ vệ nổi rần rần trên màn hình, đồng thời chiến công cũng được cộng cho những tay PK. Người dân Nguyễn quốc đã được báo động, Biên thành tướng quân và Nội các đại thần của họ chắc chắn đang chạy tới cứu viện rồi.

Nhóm người xâm nhập nhanh chóng triệu hồi sủng vật tháo chạy. Mỗi người cưỡi một con thú, dùng bùa Đồng Hành nối đuôi đi theo Tịch Dạ. Do ở ngoại quốc nên các loại truyền tống lệnh, hồi thành chú, thuận di lệnh đều không có tác dụng, họ phải chạy trên bản đồ thế này, không có cách gì rút ngắn hơn khoảng đường đi.

Có vài nhân vật nhảy ra cản đường, thế nhưng đều nhanh chóng trở thành kẻ lóe xác. Nhóm của họ vừa đông vừa hung hãn, với tình trạng ức chế mấy lần không vượt qua biên giới, đã khiến ai nấy đều quyết tâm đây mình.

Tuy nhiên chạy qua được nửa Nguyễn quốc thì xuất hiện khoảng cách do tốc độ không đồng đều của vật cưỡi. Những người rớt lại ở đằng sau nhanh chóng bị tiêu diệt, do họ cũng là những người thuộc cấp thấp nhất.

Khi bị giết ở địch quốc, sẽ xuất hiện ba tùy chọn.

Về thành phục sinh: nhân vật được đưa tới y quán của thành trì gần nhất. Tuy nhiên do họ là người nước khác, tùy chọn về thành phục sinh này chẳng khác nào về một chiều đưa thẳng họ vào địa ngục. Xung quanh đều là kẻ địch, đứng giữa thành địch thì chỉ có một con đường là bị tẩy cấp về 0 luôn.

Phục sinh tại chỗ miễn phí: Lệnh này chỉ có tác dụng sau 120 giây chờ đợi, mà khi phục sinh chỉ có được một nửa máu là cùng. Tình hình khi sống lại vừa yếu vừa bị kẻ địch vây công, tương lai cũng ảm đạm như ‘về thành phục sinh’.

Tùy chọn ‘Phục sinh tại chỗ đầy máu’ xem ra là hợp lý nhất. Chính bởi vì nó hợp lý và tiện dụng, nên dĩ nhiên phải trả phí mới có được. Đối với kẻ xâm nhập bị giết, vừa nằm xuống phải ngay lập tức hồi sinh bỏ chạy. Thừa cơ đối phương còn bất ngờ mà thoát thân, tuy tốn tiền nhưng giữ được mạng là tốt nhất.

Anh Hùng đã dùng Đồng Hành với Tịch Dạ, nên hắn không lo gì về việc điều khiển nhân vật. Thiên Hùng rảnh rồi ngồi chơi, ngắm nghía khung cảnh hai bên đường.

Phong cảnh ở Nguyễn quốc tương ứng với vùng phía nam của Việt quốc ngày nay. Cây cối um tùm hơn, hoa lá mọc xanh tốt hơn, cảnh sắc thôn dã, tự nhiên hơn. Các quốc gia trong game đều được dựng tương ứng với vị trí các địa phương hiện tại. Ngoại trừ bố trí trong các thành trì giống nhau, còn lại

các vùng miền ngoại thành đều có thiết kế đặc trưng riêng của mình.

Anh Hùng nhìn những đàn voi thong thả gặm cỏ. Những con sông dịu dàng uốn lượn, bến nước gốc đa đầy thơ mộng khiến kẻ lần đầu tiên xuất ngoại cảm thấy lâng lâng ngay ngất. Ở trong game một giờ còn hơn đi du lịch một ngày. So với thực tế, vẻ đẹp cảnh sắc được đồ họa phục dựng còn có phần tinh tế, truyền cảm hơn. Hắn gặp gỡ các NPC tương ứng ở Lê quốc, nhưng trang phục của họ có phần khác biệt hơn. Hắn mở bản đồ so sánh vị trí hiện tại của mình. Thầm kinh ngạc vì nhóm đã đến gần vị trí mũi ngói sao của Ngũ Đại Kỳ Bảo.

[Mật] Anh Hùng: “Tịch Dạ”

[Mật] Tịch Dạ: “?”

[Mật] Anh Hùng: “Bản đồ Ngũ Đại Kỳ Bảo.”

Có một khoảng lặng, chắc là Tịch Dạ đang xem xét bản đồ theo lời hắn.

[Mật] Anh Hùng: “Có cần ghé qua nhìn xem một chút không?”

[Mật] Tịch Dạ: “Bí mật này tồn tại lâu như vậy, chắc cũng không một sớm một chiều bị người ta đoạt mất được. Chuyện trước mắt quan trọng hơn, chúng ta phải rời khỏi Nguyên quốc, vượt qua Dương quốc rồi đến Lý quốc. Chúng ta chỉ có thể dựa vào yếu tố bất ngờ một lần duy nhất thôi. Nếu thất bại, sẽ chẳng còn thêm cơ hội nào nữa.”

Tịch Dạ là một người cực kỳ nhanh trí và sắc bén. Nàng sẽ không bao giờ làm chuyện thả mồi bắt bóng vô ích cả. Ngũ Đại Kỳ Bảo đâu phải thứ nói láy là có thể lấy được. Cho dù họ có tìm ra chỗ giấu báu vật thì sao, chẵn chẵn vẫn chưa đủ trình độ để vượt qua các thử thách của nhà sản xuất. Thiên Hùng thờ dài, tuy tiếc nuối, nhưng vẫn cảm thấy quyết định của Tịch Dạ là vô cùng khôn ngoan.

Họ đến biên giới Nguyên - Dương, nhưng lại bất ngờ đụng độ một hàng nhân thủ dày dặc. Chẳng lẽ hai quốc gia này cũng lại rơi vào tình trạng chiến tranh, đóng cửa biên giới rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Quán Dương Liễu

Đứng giữa đám người chơi lộn xộn là một thân cảnh cao to gấp bội. Ma Cát Quỷ Thần là boss thế giới cấp 100, cực kỳ hiếm, nhưng đồng thời thương xuyên rơi nhiều bảo bối rất tốt. Vậy là chẳng cần ai hỏi ai, mọi người phá vỡ bầu đồng hành, cùng nhau nhào vào đánh boss thế giới.

Đánh boss Ma Cát Quỷ Thần vốn là chuyện vô cùng nguy hiểm. Nhưng đối với đám đông mấy chục người này, độ nguy hiểm bị chia đều, nhỏ đến mức không đáng quan tâm. Mỗi khi đánh boss, dựa vào số điểm sát thương mà người chơi nhận được điểm kinh nghiệm cũng như bạc rơi ra. Nếu chọn chế độ tự động đánh quái, một khi boss chết, bảo vật rơi ra thì người hạ sát sẽ thu thập được ngay. Nhưng chế độ đánh quái tự động thì làm sao vận chiêu phức tạp như đề người điều khiển được. Muốn kiếm nhiều điểm thì phải tự đánh, nhưng nếu boss chết rồi, không kịp nhặt báu vật thì coi như công toi. Phàm làm việc gì cũng phải phân tích lợi hại, nhận ra số người tham dự qua đông, mọi người đều tùy chọn auto cho an lành.

Ma Cát Quỷ Thần có hình dạng như một con quỷ ba mắt, đầu sừng, bốn cánh tay vô cùng hung hãn. Kỳ thực NPC này được thiết kế theo bức tượng đá Vạn Diệt vương nổi tiếng ở đền thờ Nguyệt thần vùng Ma Cát. Theo truyền thuyết của người Miêu, Vạn Diệt vương là con quỷ rất hung dữ đã bị Nguyệt thần đánh bại. Nó đầu phục thiên giới, cam tâm làm nô cho chư tiên, sau này còn tu hành đắc đạo, được phong quý thần.

Riêng tình hình trong game, Ma Cát Quỷ Thần cũng là một boss khó đánh bại. Máu hơn mấy trăm triệu đơn vị, cả đám xúm vào đồ sát nhưng thanh trạng thái cứ ì ạch chạy, đôi khi lại tăng vọt theo khả năng phục hồi của boss. Trong cuộc chiến này, chỉ có những nhân vật tấn công tầm xa là an toàn nhất. Kiếm sĩ, đao giả, thương thủ đứng gần đều ăn phải đòn sát thương cực mạnh của boss. Ma cát Quỷ Thần có khả năng ra đòn quần công. Phạm vi 10x10 ô xung quanh nó, không ai tránh nổi tai kiếp.

Tuy nhiên vì boss có đồ hiếm nên mọi người đều liều mạng xông vào. Dù có bị giết cũng tức tốc phục hồi để tránh bị người khác chiếm hết tiện nghi. Người chơi không phân biệt quốc gia nào, đi ngang hễ thấy Ma Cát Quỷ Thần là nhào vào chém lên tục. Nếu không phải vì boss cao to, có hào quang quanh người thì đề đám người này chém lộn vào nhau mất. Kể từ hồi đoàn chiến ở núi Thanh Chương, Thiên Hùng chưa từng nhìn thấy đám đông nào hung hãn như thế này.

Đến cuối cùng, Ma Cát Quỷ Thần cũng bị bày quần hồ cắn chết. Bảo bối ào ạt rơi xuống, người người tranh nhau nhặt lấy. Trong chớp mắt, chẳng còn lại thứ gì trên mặt đất. Những người nhặt được đồ tốt đều hí hửng đem khoe trên kênh thế giới. Nhóm của Tịch Dạ lặng lẽ rời đi, trước khi người Nguyên quốc nổi hứng lên giết chết họ luôn.

[Mật] Tịch Dạ: “Tướng công, nhặt được thứ gì?”

Nàng tin tưởng Anh Hùng đã nhanh tay lấy được đồ tốt trước khi boss bị giết. Thứ nhất là tay thò may mắn, thứ hai là đám đông lộn xộn, có hai yếu tố

này, đạo tặc Anh Hùng chưa bao giờ thất thủ.

[Mật] Anh Hùng: “Một cái bảo rương chỉ có thể mở khi đạt cấp 100”

Thông tin này chẳng khác nào nước lạnh hắt vào mặt Tịch Dạ. Nàng biết bảo rương hắc là thứ tốt nhất của Ma Cát Quỷ Thần. Lại thêm yêu cầu này nọ, Tịch Dạ càng khẳng định đây là thần vật hiếm có trên thế gian. Nhưng cấp 100 ư? Thật là trêu đùa lòng người. Cả Tịch Dạ và Anh Hùng đều không ai thỏa mãn yêu cầu này. Mà đem cho người khác mở bảo rương thì họ lại không an tâm, vậy nên cái túi nải chín gang của hắc lại bị chiếm mất một ô để chứa bảo rương thần bí. Từ trang thứ tám đến trang thứ chín đã đầy nghẹt những báu vật mà hắc chưa đủ cấp để xài rồi. Anh Hùng có lẽ là nhà sưu tập sở hữu nhiều báu vật nhất trong game.

Kim giáp của Anh Hùng vốn là thần vật cấp 60, dành cho người chơi cấp 120 trở lên, nhưng Hồng Phấn Lý Chiêu Phu đã gia cố thêm dung hợp thạch, nên từ lúc cấp 40 hắc đã có khả năng sử dụng được. Nhưng ngoại trừ trang bị thì những vật phẩm khác đâu có chỗ gắn dung hợp thạch, vì vậy Anh Hùng đành chịu cảnh ôm một đồng bảo bối nhưng không cách nào sử dụng được.

Đôi khi những thứ hắc chôn được nhiều quá, đầy tràn tất cả trang trong túi nải, Anh Hùng liền tuần hàng vào cửa hiệu đồ trộm cướp của Tịch Dạ. Mọi thứ đều phải trải qua sự thẩm định nghiêm ngặt của nữ chủ mới được mang ra bán. Những thứ hiếm có khó tìm, nàng nhất quyết giữ lại vì sau này ắc cũng có lúc cần dùng.

Phu thê bọn họ chuyên làm giàu trên xương máu kẻ khác, nhưng đồng thời cũng là đôi thường xuyên bị người ta lấy máu nhiều nhất. Hầu hết tiền bán đồ đều được chuyển về quỹ mua kim sang dược và nội lực thủy. Vì vậy trong các cuộc phiêu lưu, y sư Anh Hùng tuy yếu sức nhưng vẫn cố dùng đại đao đánh kiêu trâu bò giống Tịch Dạ.

Tuy hắc đã nói chắc chuyên luyện võ công Trường Sinh trang, nhưng trước mắt không thể rời bỏ đao pháp được. Y sư chỉ dùng quạt làm vũ khí, ra tay đánh ở tâm trung, không trực tiếp chạm vào đối phương. Nhưng đạo tặc nếu không ở cự ly gần làm cách nào mà chôn với chia. Cuối cùng Anh Hùng đành phải chọn con đường song tu.

Tuy luyện cùng lúc hai môn phái, hắc sẽ chẳng bao giờ đạt được cấp độ võ công cao nhất của mỗi bên. Nhưng bù lại, cách đánh của hắc sẽ vô cùng linh hoạt, ảo diệu khiến đối phương không cách nào đỡ đoán được. Đứng đằng xa có thể là đánh lén, hỗ trợ đồng đội; trong cự ly gần có thể tham chiến, lột đồ quân địch, cũng như thi máu với người ta. Cái lợi trước mắt là có thể dùng lột y sư che dấu thân đạo tặc. Buồn thì đối vũ khí, hoán vai khiến chẳng ai ngờ được mà đề phòng mình.

Lại nói về con đường xâm nhập Lý quốc thì dường như vô cùng thuận lợi. Bọn người kia đã kéo nhau đến biên giới Lý - Lê mà thủ vệ hết rồi. Cái cách đi vòng qua ba nước như thế này, chỉ có nhóm người tuyệt vọng như họ mới dám làm. Vừa bước chân vào địch quốc, toàn thể không ngại hao tiền tốn của, mang biến thân phù ra cải trang che dấu thân phận. Trong thời gian hai quốc gia giao chiến, làm nhiệm vụ thu chiến công cao gấp đôi trường hợp bình thường. Như vậy có thể thấy chuyến mạo hiểm này hoàn toàn rất xứng đáng. Có người còn tham lam, một lần ôm cả ba bốn nhiệm vụ mà cùng làm.

Bọn họ phá vỡ bùa đồng hành nhưng vẫn giữ chế độ đội nhóm. Ở nơi đầy rẫy nguy hiểm như thế này, có đồng đội dù sao cũng mang lại cảm giác yên tâm hơn.

Lý quốc là vùng đất nằm phía tây bản đồ Việt quốc trong hiện tại. Nơi này tiếp cận vùng rừng rậm Đại Lâm phong, sở hữu thắng cảnh rất nổi tiếng là Đông hồ.

Bên bờ Đông hồ có một bến thuyền cùng NPC cho mướn thuyền đi dạo mát. Lần đầu tiên nói chuyện với thuyền gia, người chơi sẽ được xem hoạt cảnh giới thiệu về Đông hồ.

Hai người cùng bước vào quán trà bên vệ đường, gặp bà chủ để hỏi thăm tin tức về tặc phi. Nhóm quái này không xuất hiện cố định một nơi, nên luôn phải hỏi bà chủ quán mới biết rõ đường.

Trong khi Tịch Dạ nói chuyện, Anh Hùng đảo mắt nhìn quanh quán Dương Liễu. Có một bài thơ rất hay, đã truyền nguồn cảm hứng cho các nhà sản xuất tạo ra thiết kế này.

“Đôi cành quỳnh ngọc, đôi cành liễu,

Chất ngọc quỳnh xinh, lá liễu tươi

Ngan ngát gió thơm trầm kết quạt

Bốn bề xuân khóa ánh hương trời

Vườn thơ đôi cánh hồng mon mơn,

Đôi hóa đào non nhúng nhính cười

Giếng ngọc nước ngâm lòng mát rọi

Lời vàng nhạc nổi khúc chơi vui

Quanh đây khói lửa nghìn phương dậy

Lặng lẽ lòng mây ý biển khơi

Mưa sớm gọi về chiều nắng ấm

Mảnh mảnh hoa lọt bóng trăng soi”(“*Quán Dương Liều*”, *Đông Hồ*)

Thiên Hùng nhìn vào bài thơ trên màn hình mà cảm thấy hoa hết cả mắt. Chỉ là mấy chữ thư pháp thôi mà, sao lại làm hắn cảm thấy chao đảo thế này? Hắn vừa phát hiện thấy không ổn, dự định đứng dậy rời khỏi bàn máy tính. Thế nhưng trước mắt Thiên Hùng tối sầm đi, đột ngột như hệ thống điện bị đứt cầu chì.

Khi hắn tỉnh lại đã nhìn thấy bản thân nằm trong phòng bệnh sạch sẽ. Trên tay còn có cảm ống truyền và trên giá treo là một chai nước biển chỉ còn lại một ít. Thiên Hùng tự mình khoá nước và rút kim khỏi tay. Bên ngoài rất ồn ào, hẳn nhiên hắn đang ở khoa cấp cứu của bệnh viện rồi. Thiên Hùng vừa ngồi dậy vừa lấy tay nhấn vào vết kim để ngăn máu chảy ngược ra ngoài. Chỉ cần vài giây, mạch máu sẽ tự động co lại để ngăn sự xuất huyết của cơ thể. Hắn hiểu rõ cơ chế này nên cũng không quá lo lắng về cơ thể mình.

Khi Thiên Hùng vừa động cũng là lúc một cô y tá bước vào kiểm tra bình truyền dịch. Thấy hắn rút kim ra rồi, cô lập tức cầm nhảu liên hồi. Thiên Hùng chỉ biết cúi gằm đầu chịu trận, không dám rên một tiếng. Hắn chỉ biết chờ cho cô nàng trút giận xong, là lập tức hỏi chỗ nhà vệ sinh ở đâu. Ai mà biết lúc hắn ngất đã truyền bao nhiêu chai nước biển, đến bây giờ Thiên Hùng chỉ cảm thấy mình giống như một bịch nước sắp bục vỡ mà thôi.

Làm y tá, hẳn nhiên cô gái cũng hiểu rõ những phản ứng hết sức bình thường này. Cô kéo rèm ngăn ra, chỉ cho hắn lối đi đến nơi giải quyết gần nhất.

Phía bên ngoài là thằng Quý nôn nóng ngồi chờ. Vừa thấy mặt Thiên Hùng nó ngay lập tức phản chấn trở lại. Thế nhưng đại ca lại hoàn toàn không đếm xỉa đến nó mà chỉ muốn tìm đường thoát thân. Thằng Quý theo Thiên Hùng vào tận nhà vệ sinh để đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra.

- Anh ngất đi bao lâu rồi? - Hắn trầm ngâm hỏi trong lúc đang làm thơ.

- Từ lúc chiều, em tính qua rủ anh đi ăn thì phát hiện anh nằm bất động trong phòng. Hoảng quá em ngay lập tức đưa anh vào bệnh viện. Bọn họ nói anh chẳng bị gì cả, chỉ cần truyền vài chai đạm là sẽ ổn. Bác sĩ còn căn dặn sau này anh nên cẩn thận ăn uống vì các chỉ số xét nghiệm cho thấy anh bắt đầu mấp mé bị coi là suy nhược rồi. Thiên Hùng nhún người, kéo khoá rồi sau đó ra bồn rửa tay. Hắn vô cùng xấu hổ khi bị phát hiện ra là đói đến ngất xỉu. Thân làm bác sĩ, có kiến thức y khoa vậy mà lại chẳng biết chăm sóc cơ thể. Nếu việc này mà có ghi vào lý lịch, thì sau này ai dám đem người bệnh tới chỗ Thiên Hùng nữa. Hắn nhe răng cười với thằng Quý rồi khoát vai nó đi ra ngoài.

- Thanh toán xong viện phí, anh với chú đi ăn một châu thả ga.

- Này, không có việc gì chứ, có cần đi chụp sọ não không? - Thằng Quý lo lắng nhìn. Trước giờ Thiên Hùng nổi tiếng tiết kiệm, sống không đua đòi, tiền không phung phí. Hắn nổi danh thần làm thêm, cũng đồng nghĩa Thiên Hùng yêu tiền như mạng. “Hôm nay lại mở miệng muốn đãi người ăn một châu sang trọng ắt hẳn là có chuyện rồi. Không phải lúc té xỉu đã đập đầu vào chỗ nào rồi ư?”

- Đừng lo, chỉ là một cục u thôi. - Thiên Hùng đưa tay xoa xoa chỗ trán bị đập xuống sàn khi mình ngất đi. - Lúc trưa anh quên ăn nên bị tuột đường huyết ấy mà.

- Sau này nên cẩn thận một chút, không nên bỏ bữa nữa. Nhìn tấm thân còm của ông anh, em chẳng còn gặm nổi nữa là ...

- Biết rồi, từ lúc này anh bắt đầu chiến dịch tích trữ mỡ cho mùa đông đây. - Hắn phì cười. GO chỉ là một trò chơi, nhưng đã bắt đầu ảnh hưởng đến cuộc sống thật của Thiên Hùng. Hắn vì quốc chiến là lao tâm khổ tứ không ít, ngày bỏ ăn, đêm suy tư mất ngủ. Xem ra Thiên Hùng đã bị Võ Lâm ám ảnh rất nhiều rồi.

Hắn mặc kệ tất cả, chuyên tâm cùng thằng Quý đi ăn một bữa tối no nê sáng khoái. Ở trong nhà trọ, điện thoại của Thiên Hùng đã kêu ầm ĩ suốt cả buổi chiều. Nhân vật Anh Hùng vẫn còn đó nhưng người điều khiển đã đi đâu mất. Hắn không có ở đây thì Tịch Dạ cũng vô phương tiến hành nhiệm vụ Khoa Quốc Truy Hung được rồi. Thời gian quốc chiến chỉ còn hơn mười tiếng đồng hồ nữa. Sĩ khí của Lê quốc càng lúc càng dâng cao, tưởng chừng như đêm nay sẽ không ai ngủ được.

Sự sôi sục báo hiệu cơn bão lớn sắp sửa kéo tới.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quốc Gia Nguy Nan Thất Phụ Hữu Trách

Quốc chiến là một sự kiện lớn, kéo dài suốt mười hai tiếng trong ngày. Từ chín giờ đến mười hai mười một giờ, quốc gia thách đấu phải hạ được quốc kỳ của phe đối địch.

Thông thường các cuộc chiến xuyên quốc gia thế này được chia ra 3 giai đoạn chính. Giai đoạn một, vượt qua được biên phòng tướng quân tại quan ải. Biên phòng tướng quân là một người chơi thật có quan vị. Trong thời gian quốc chiến, biên phòng tướng quân được thăng lên cấp tối đa 200, tương đương một NPC cực mạnh của game.

Chỉ từ chín giờ sáng trở đi, khi biên phòng tướng quân đã biến đổi trạng thái, hạ được người này mới được tính là vượt qua giai đoạn một. Nếu chỉ đơn giản là vượt biên, các ải còn lại sẽ không được mở. Đến cuối ngày, phe thách đấu bị coi là thất bại, sẽ phải cống nộp rất nhiều vật cược theo yêu cầu của phe thắng trận.

Sau khi hạ gục được biên phòng tướng quân, phe thách đấu phải chạy dọc suốt chiều dài đất nước đó, vượt qua vô số thành trì, mà thành nào cũng hùng hổ phòng thủ, cuối cùng mới đến được kinh thành. Kinh thành là một toà thành bất kỳ nằm ở địch quốc. Tuy nhiên, do thành chủ của họ đã chiến thắng trong sự kiện công thành mỗi quý, nên chỗ này mới được giữ quốc kỳ.

Muốn biết toà thành nào là kinh thành rất dễ, cứ nhìn phía trên bầu trời, thấy chỗ nào có mây ngũ sắc toả hào quang vạn trượng thì nơi ấy có chính là kinh đô. Toà thành trong thời gian làm thủ đô nhận được sự bảo hộ tự động của hệ thống. Có cấm vệ vệ canh gác xung quanh, bốn cửa đông tây nam bắc có tứ đại tướng quân phòng vệ. Cấm vệ vệ và tứ đại tướng quân đều là NPC do hệ thống cung cấp, sẽ tự động tiêu diệt người của quốc gia khác đến gần. Những NPC này chỉ khoảng cấp 100, được hồi sinh liên tục, nhưng đòn tấn công không tính là hiểm hãm. Với số lượng mấy ngàn người cùng tràn vào thành một lúc, chắc rằng những nhân vật này khó mà cản hết.

Sau khi vượt qua NPC canh giữ cổng thành, phe tấn công phải đối mặt với thử thách cuối cùng là tìm cho ra được quốc kỳ. Quốc kỳ thường được cắm trên kỳ đài. Kỳ đài nằm năm thước, cao ba bậc này có thể nằm bất cứ nơi nào trong hoàng cung. Khi được nhận quốc kỳ, quốc vương tân nhiệm được quyền chỉ định chỗ đặt kỳ đài ở bất kỳ vị trí nào trong hoàng cung. Nó sẽ nằm cố định ở đó cho đến khi được trao về tay quốc vương mới.

Đã từng có trường hợp đem kỳ đài giấu trong vườn thượng uyển, trong phòng ngủ, thậm chí là nhà bếp hoàng cung. Những quốc vương hùng mạnh thường đặt kỳ đài ngay cửa hoàng cung, thách thức tất cả những kẻ tấn công. Nhưng những kẻ tính tình quái gở thì cũng không thiếu trên đời. Việc tìm được quốc kỳ, chém gậy nó là công đoạn tốn nhiều thời gian nhất trong quốc chiến.

Cứ như vậy, thông qua ba cuộc thử thách mà tiến hành quốc chiến. Không hạ được biên phòng tướng quân, người phe tấn công đừng mong vượt qua được bốn vị NPC hùng mạnh giữ cổng thành. Không giết được cả bốn người giữ cổng, thì đừng mong bước vào hoàng cung nữa bước. Mười hai tiếng đồng hồ cho cuộc quốc chiến, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít.

Thông thường, quốc gia chịu trách nhiệm tấn công có thể chia lực lượng để vượt qua tam ải. Quốc chiến là dịp duy nhất để người chơi có thể PK cả ngày không ngưng nghỉ. Thế nhưng vì đảm bảo sức khoẻ cho các đấu thủ, họ phải chia làm ba ca để có được chất lượng chiến đấu tốt nhất.

Chín giờ quốc chiến mới khai mạc, nhưng bảy giờ người chơi đã bắt đầu rậm rịt tập hợp. Người của Lý quốc, Ngô quốc tập trung tại biên giới Lý - Lê. Lần này do Ngô quốc đồng ý hỗ trợ Lý quốc, nên Lê quốc phải đối phó lực lượng phòng thủ đông gấp hai lần dự kiến.

Trong thời gian quốc chiến, bất kỳ nước nào cũng được đơn phương tấn công hai quốc gia tham chiến. Có thể đến Lý quốc tham gia phòng thủ nhằm được chia sẻ lợi ích. Có thể tấn công Lê quốc nhằm cướp bóc trong lúc chủ nhân vắng nhà. Nguyễn quốc phía nam đã nhận lời không tấn công Lê quốc, coi như nhẹ được một mối lo. Mai quốc được hứa hẹn chia đôi lợi ích nên họ sẽ giúp Lê quốc phòng thủ. Nhưng trong chiến tranh, tất cả đều phải nói đến chiến lược mưu mô. Không có kẻ thù suốt đời, cũng chẳng có bạn bè vĩnh viễn. Đến khi bị đâm lên sau lưng, chỉ có thể trách bản thân ngu muội đã tin lầm người mà thôi.

Lê vương Khất Nhi là một người chơi lăm lăm, và cũng là một người nóng nảy cay cú. Hắn thông báo toàn quốc tổng lực tiến công, không cần phải chờ người lại phòng thủ. Việc nhân sự ở Lý quốc đông hơn Lê quốc là một việc hiển nhiên rõ ràng. Việc cao thủ như vậy ở Lê quốc cũng là một sự thật không cần bàn cãi. Khất Nhi đề việc phòng thủ lại cho Mai quốc, một đồng minh được mua về bằng tiền bạc. Lê vương và Lý vương hăm hè với nhau đã lâu, đây là dịp để đánh đắm một trận ra trò.

Tám giờ, gia tộc của Khất Nhi vượt qua qua biên giới đầu tiên, giết chết biên phòng tướng quân đang ở trạng thái bình thường. Chín giờ, quốc chiến khai mạc, biên phòng tướng quân biến đổi sang trạng thái vô địch. Lúc này, quân chủ lực của Lý quốc mới tràn sang. Cuộc chiến đầu tiên mở màn vô cùng hoành tráng. Cao thủ đỉnh cấp của các môn phái quần ẩu trong mưa tên, bão phép. Các chiêu thức hoa mỹ bay ợp trời, đội xuống đầu đối thủ, làm hàng ngàn số máu vụt bay ra đầy thảm liệt.

^ _ ^

Sau khi ăn no một trận, Thiên Hùng ngủ đến trưa trời trưa trật hôm sau mới dậy. Hắn mở điện thoại lên xem giờ, kinh ngạc khi thấy mấy chục cuộc gọi nhờ của Tịch Dạ. Nàng gọi suốt từ buổi trưa đến tối, ghi chép trong nhật ký cho thấy cuộc gọi cuối cùng chỉ trước khi Thiên Hùng về nhà có mấy phút. Hắn chán nản dụi dụi mắt, trong đầu cũng cố quyết tâm sẽ bỏ game. “Không thể tiếp tục trầm mê được nữa.”

Thiên Hùng nhấn nút gọi cho Tịch Dạ.

“A lô, cậu ở đâu suốt từ hôm qua đến giờ? Vì sao không bắt máy? Đột ngột biến mất như thế khiến tôi tức giận lắm biết chưa?” Nàng hét ngay vào máy, không chàng chàng thiếp ngọt ngào như mọi khi nữa.

“Xin lỗi, tôi bận chuyện.” Hắn ngay lập tức nhận phần sai về phía mình, mặc dù chẳng làm gì sai cả. Tính Thiên Hùng khá là hiền lành, và có xu hướng tự chịu thiệt chỉ để mọi việc dễ giải quyết hơn. Thiết nghĩ, lời nói thì có hao tổn gì? Chỉ cần dùng lời nói mà mọi chuyện âm ỉ thì không nên tiết kiệm nước bọt.

“Dù gì cũng nên báo một tiếng. Nhiệm vụ không hoàn thành là một chuyện. Làm người khác lo lắng mới là điểm trọng yếu.” Quả nhiên Tịch Dạ dịu giọng.

không tiếp tục la rống như khúc đầu nữa. “Anh Hùng, cậu đang ở đâu? Có thể online được không?”

“Tôi đang ở nhà!” Thiên Hùng ngắt ngứ một chút. Hắn hít một hơi dài, rồi mới nói nhanh quyết định của mình. “Tôi cảm thấy hơi mệt, vì vậy phải ngừng chơi một khoảng. Tham gia Võ Lâm làm tiêu tốn thời gian và sức lực của tôi quá. Có nhiều thứ, tôi thấy mình bỏ sót nếu chỉ vui đầu vào GO. Cuộc sống thật, bạn bè thật, công việc thật ... Xin lỗi vì ngưng ngang thế này, tôi biết đã hứa cùng cô tham dự sự kiện ‘phu thê đồng tâm’, nhưng ... tôi mệt mỏi quá Tịch Dạ. Tôi bỏ bê bản thân, tôi vào bệnh viện truyền đạm thay vì ăn cơm. Tôi ngồi gõ messenger thay vì nói chuyện. Tôi lo đánh nhau thay vì đi xin việc làm ...”

Ở đầu dây bên kia cũng chỉ có một tiếng thờ dài.

“Tôi không hiểu cậu đã làm thế nào nữa. Sao lại cần phân biệt rạch ròi như vậy? Sao không coi đây là một phần cuộc sống của cậu? Ở trên mạng cùng chu du giang hồ với bằng hữu, thì mỗi chiều cũng có thể rủ rê bạn bè đi uống cà phê. Nhân vật của cậu cũng có cuộc sống, Anh Hùng cũng có nghề nghiệp, có bạn bè, có rất nhiều mục tiêu để hoàn thành trong đời. Chẳng qua là cậu đã bị chính bản thân mình ám ảnh quá sâu, vì vậy cuộc sống của cậu mới trở nên mất cân bằng như vậy. Có lẽ cậu cần nghỉ ngơi thật.”

Tịch Dạ rõ ràng đang rất phiền muộn. Nàng đang cố sức gượng lại trước sự bỏ cuộc của người đồng đội. Tịch Dạ bắt đầu van xin.

“Anh Hùng, tôi chỉ xin cậu một điều, một điều cuối cùng thôi. Online đi, có một nhiệm vụ rất quan trọng cần có cậu mới hoàn thành được. Cậu chính là chìa khoá để chúng ta đảo ngược thế cuộc như hiện nay.”

“Có chuyện gì vậy?” Hắn nhận ra vẻ khẩn khoản của nàng có điều gì đó rất đặc biệt.

“Mai quốc phản bội chúng ta. Ngô quốc chỉ hỗ trợ phòng thủ cho Lý quốc, Mai quốc mới là kẻ lợi dụng tình thế để vào kinh thành cướp bóc. Toàn bộ lực lượng đều tập trung ở Lý quốc hết rồi, chẳng thể kịp trở về cứu viện. Phương cách tốt nhất là chúng ta phải kết thúc trận chiến này sớm, nếu để lâu Mai quốc có khả năng chém gậy quốc kỳ, và chúng ta sẽ là kẻ thua cuộc trước.”

“Vậy tôi có thể giúp được gì?”

“Cậu sẽ xuất hiện ở chỗ cuối cùng mà mình thoát. Kinh thành của Lý quốc ở ngay bên bờ Đông hồ, có một cổng thành hướng đông nằm ngay mép nước, không ai tiếp cận được phía đó. Nếu chưa hạ gục cả bốn tướng giữ thành, chúng ta không bao giờ đi vào hoàng cung được. Khất Nhi đang dẫn quân vòng quanh bờ hồ đến chỗ cậu, chỉ có mướn thuyền ở đó mới có thể vượt hồ đi vào đông môn. Nhưng như vậy lại tốn rất nhiều thời gian, mà chúng ta không có nhiều thời gian.”

“Tôi hiểu rồi.” Thiên Hùng nhanh nhẩu chạy ngay đến bàn làm việc, mở máy tính lên. “Tôi trước hết mướn thuyền băng qua hồ, sau đó dùng Liên Tâm quyết triệu hồi phu nhân Tịch Dạ.”

“Cả đám người dùng bùa Đồng Hành đều có thể đi theo.” Tịch Dạ cười trong micro.

“Liên Tâm quyết là quả cưới của chúng ta, chỉ xài được một lần, vì phu thật không nữa.” Thiên Hùng ra giọng tiếc rẻ.

“Phu quân nên nén đau thương, đất nước đang lúc nguy khó, chúng ta phải biết bỏ qua tình nhỏ mà hy sinh vì đại nghĩa.” Tịch Dạ tiếp tục cùng hắn diễn trò.

“Nương tử dạy phải, vì phu xin nghe.” Thiên Hùng cười to.

Hắn nhanh tay gõ pass vào giao diện mở. Thế giới võ lâm lại mở ra trước mắt Thiên Hùng. Hắn hít sâu một hơi, cảm nhận dường như cơn gió mát của Đông hồ đang thổi qua mặt.

“Một lần cuối cùng nữa thôi!” Hắn tự nhủ với mình.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Công Thành

Anh Hùng lại trở về quán Dương Liễu với vách nhà tranh, cỏ xanh mượt rì rào theo gió. Trong quán chỉ có bà chủ già tóc phơ phơ bạc cùng cô cháu gái tuổi mới lên mười. Anh Hùng vừa xuất hiện đã chạm ngay tuý chọn trò chuyện cũng bà lão. Các câu thoại dài dòng về đám cướp không làm Thiên Hùng quan tâm. Hắn cứ liên tục click qua để mau chóng kết thúc đoạn hội thoại.

Vừa chạy ra ngoài, hắn đã nhìn thấy ngay điều khác biệt. Bên kia hồ là toà thành xám xịt ẩn hiện trong sương mù. Thế nhưng bầu trời phía trên kinh đô Lý quốc đang không ngừng nháng lên những ánh xanh đỏ tím vàng đẹp mắt. Trận đồ phòng thủ và phép thuật tấn công chạm nhau gây ra những vụ nổ dữ dội. Thân long uốn lượn thoát ẩn thoát hiện trong mây, đại điều xoải cánh kêu lên những tiếng oai hùng dũng mãnh. Phía bên kia là chiến trường đang tới hồi ác liệt nhất. Từ đại tướng quân chưa bị diệt hết, quân Lê quốc vẫn chưa vào hoàng thành.

Người của họ bây giờ đang bị mắc kẹt ở giữa. Lui về biên giới thì quá xa, bước vào trong hoàng cung thì quá khó. Lý quốc vốn có người đông, lại kết hợp cùng quân Ngô quốc hùng mạnh thì càng nguy hiểm. Lần này may là Khất Nhi liều mạng kéo hết tất cả đi, nếu không đã chẳng cầm cự được với liên quân hai nước như thế này.

Lợi bất cập hại. Lê vương dốc toàn lực tấn công kẻ thù thì tại quê nhà bọn họ lại bị Mai quốc cướp bóc. Xem ra lời hứa chia đôi chiến lợi phẩm vẫn không bằng cái lợi cướp nhà vắng chủ. Mai quốc là một nước lớn nhưng lại xảo trá không biết giữ chữ tín. Khất Nhi thở với lòng, trước khi có đợt công thành chiến tiếp theo, hẳn sẽ giết cho bằng được Mai vương Bác Xe Ôm.

Anh Hùng chạy nhanh đến bờ hồ, mượn chiếc thuyền câu nhỏ nhất, rẽ nhất để ra khơi. Nếu nhiệm vụ của hắn thất bại, thì chiếc thuyền lớn còn lại vẫn sẽ đủ để chờ đợi quân Lê quốc vượt hồ.

Chiếc thuyền nhỏ này rẽ tiền một phần do không có thuyền phu mà phải dùng đến sức nhân vật. Anh Hùng chạm vào mái chèo, nhấn chọn ra khơi. Hẳn cứ phải nhấn enter theo đúng nhịp chèo khuya nước. Cứ hễ chạm vào những bọt nước trên hồ lại có tùy chọn hỏi hắn có muốn câu cá không. Đồng hồ là nơi thường cảnh, thư giãn, chứ đâu thích hợp để gấp rút chạy đi tham chiến. Vì vậy muốn vượt qua hồ, hắn cũng mất cả buổi vì cứ phải lái đi vòng vèo tránh những bọt nước lẫn tảo thế này.

Chỉ trách tên Lý vương Lục Đạo quá dối gian trá, xây thành trì của mình ngay sát mép hồ nước, ngăn không cho bộ binh từ bên ngoài tấn công vào cửa đông này.

Thuyền chưa đến gần, Anh Hùng đã phải hứng chịu biết bao nhiêu mũi tên của quân thù thành. Công thành là việc của tập thể, chứ một kẻ đơn độc làm cách nào mà hoàn thành được. Lực sát thương của mỗi mũi tên không lớn, nhưng hợp lại cả chục mũi đã gây ra đòn tấn công chí mạng. Anh Hùng phải lấy Tục Mệnh đơn quý giá ra xài, vừa tự động hồi máu vừa dùng thêm Kim Sang được.

Mới chạm vào bờ, hắn ngay lập tức nhảy khỏi thuyền. Từ phía cửa thành, Đông môn tướng đã ào ào chạy tới nhắm đầu hắn mà bổ xuống. Anh Hùng cũng dùng Yểm Long Thiên đao chống đỡ. Hắn sợ hãi nhìn máu mình tuột nhanh như bong bóng xì hơi. Tướng thủ thành chỉ là một boss cỡ trung, nhưng Anh Hùng lại là một nhân vật quá yếu. Hắn biết mình sắp sửa không xong, bèn ngay lập tức dùng đến Liên Tâm quyết.

Liên Tâm quyết là một viên ngọc hình dạng trái tim màu đỏ. Khi hai nhân vật kết hôn, hệ thống sẽ gửi một cặp Liên Tâm quyết cho đôi phu thê làm quà mừng. Liên Tâm quyết có sức mạnh vượt trội hơn bùa Truy Tông nhiều lần. Nó không bị giới hạn bởi quốc gia mà còn có thể cưỡng chế triệu hồi nhân vật đi không cần hỏi ý kiến.

Đông tướng quân đang đánh cho Anh Hùng sống dở chết dở thì trên trời có nhiều đạo ánh sáng giáng xuống. Thê tử Tịch Dạ đã được gọi tới cùng với mười mấy đồng bạn của cô.

Vừa thoát ra khỏi trạng thái triệu hồi, họ đã nhanh nhẹn vung vũ khí lên tấn công. Tiêu diệt Đông môn tướng là con đường duy nhất giúp họ kết thúc cuộc chiến. Những người đi cùng Tịch Dạ đều là cao thủ đứng đầu trong Lê quốc. Anh hùng có thể nhìn thấy Chân Phương Công Tử và cả sư huynh Lam Y Công Tử của mình. Khoảng cách từ mép nước đến cửa thành chỉ có mấy thước, nên hơi khó cho mọi người xoay trở. Họ phải điều chỉnh lại lối đánh của mình, nhằm không ra chiều ảnh hưởng đến đồng đội đứng kề bên.

Anh Hùng kinh ngạc nhìn chỉ số máu của Đông môn tướng tuột xuống ào ào. Các đại thần tề tựu nơi đây quá mạnh mẽ so với NPC cấp 100.

Đông môn tướng vừa bị hạ thì cửa hoàng cung bật mở. Những nhân vật Lê quốc đang đứng chờ ngay lập tức ào ào tràn vào hoàng cung. Cuộc chiến giữa hai phe chuyển sang chiến trường mới. Người của Lý quốc điên cuồng tấn công, còn phe Lê quốc chỉ vội chạy đi tìm địch kỳ.

Thời khắc này, họ không chút hăng hái tiêu diệt địch lấy chiến công mà chỉ mong mau kết thúc cuộc chiến. Trước mắt người dân Lê quốc nào cũng đang hiện lên thông báo quốc kỳ của mình đang bị tấn công.

Bọn họ nhanh hơn, mạnh hơn Mai quốc, nên có khả năng kết thúc cuộc chiến trước khi đám cướp kia chém gãy cột cờ. Việc quan trọng nhất lúc này là tìm ra kỳ đài của Lý quốc để mà hành quyết.

Trước bộ rống là một cung điện trống không. Vườn thượng uyển là một không gian tràn ngập cây thơm, cỏ lạ. Trong nhà bếp chỉ toàn xoong nồi, gạo củi. Phòng ngủ, nhà tắm của Lý vương đều là chỗ hết sức tầm thường. Rốt cuộc Lục Đạo đầu quốc kỳ ở đâu không ai biết được. Hai bên vẫn đang đánh nhau rất hăng, chiêu thức hoa lệ bay đầy trời.

Đầu sĩ Bách Long môn chuyên dùng đao đóng vai tank cản quét đầu chiến trận. Đứng bên cạnh họ luôn là những kiếm sĩ Tụ Kiếm trang hào khí ngất trời. Người của Phổ Độ sơn dùng trường côn, nổi tiếng với lối đánh bài bản kết hợp với đồng đội để tạo buff cực mạnh. Võ Gia chuyên về quyền kinh, hai tay chỉ có bảo giáp Kim Cương Phá uy chấn thiên hạ. Cung thủ Thiên Chính môn đứng từ xa tham chiến, thể hiện tài nghệ siêu việt phi phạm của mình. Quạt của y sư Trường Sinh trang vừa có thể hồi máu cho đồng đội, vừa đem đọc gieo lên người kẻ địch.

Thuật sĩ Thiên Tự môn cầm quyền trượng giáng sấm sét, bảo lửa xuống đầu kẻ địch. Kỳ sĩ Thần Phong bang người không rời ngựa, trường thương tung hoành, vượt qua biết bao nhiêu là kẻ thù. Những kẻ tham gia vào Thương bang với cước pháp nhanh nhất võ lâm, tuy chỉ toàn dân đưa thư, trộm, cướp ... những cũng là những anh hùng hảo hán.

Người của Trường Lý sơn đa phần đều giỏi về phép thuật. Nhưng khác với thuật sĩ Thiên Tự môn, họ ít tham chiến mà chỉ chuyên làm buff với những khả năng vô cùng kỳ diệu. Tuy đòn tấn công của Trường Lý sơn rất yếu, nhưng trong các trận đánh, họ là một thành phần không thể thiếu.

Xuất thân từ Thiên mẩu sơn, nhân vật tự động có thuộc tính băng, và sử dụng trọng khí như búa, đao, chùy ... Một số của môn phái này còn đi làm thợ

rèn mặc dù họ thường xuyên làm tất lửa. Người ở Thất sơn đa phần đều làm thợ săn và họ có thể sử dụng được tất cả các vũ khí. Dĩ nhiên là ngoại trừ quạt của y sư và trượng của thuật sĩ. Những món đồ này phải đi kèm với môn võ công riêng của họ mà thôi.

Nhạc sĩ Thanh Nhã môn thi dùng các loại đàn, sáo, trống ... làm vũ khí tấn công kẻ thù. Một số người luyện hoà hệ, thủy hệ ... nhưng đa phần đều chọn âm hệ. Thuật dùng roi của Phúc Địa bang rất đáng e ngại. Nhưng đáng sợ hơn, họ bẩm sinh đã là huấn sủng sư. Một người ít nhất đều có ba sủng vật tư chất cực mạnh cùng tham chiến. Một bang nhân Phúc Địa tấn công, kẻ thù phải chịu bốn lượt đòn sát thương. Vì vậy không ai dại dột mà đi chọc người của Phúc Địa bang cả.

Nhan Tử môn dạy ra một đám đệ tử chỉ chuyên dùng bút và viết. Đùng trông họ hiền lành văn nhả, thật ra Nhan Tử môn toàn là triệu hồi sư cả đấy. Luyện theo môn phái này có thể lập trận đồ giam giữ kẻ thù. Nếu thuộc âm hệ, họ triệu hồi được âm binh, ác quỷ để sai khiến. Nếu thuộc quang hệ, họ gọi được các thiên thần và tiên thánh trợ giúp. Các hệ phái khác cũng có thể triệu hồi được tinh linh, dị thú đặc thù nhưng không đa dạng như âm hệ và quang hệ. Vì vậy Nhan Tử môn dạy ra đệ tử toàn nửa chính, nửa tà đời nào cũng sinh ra kiệt xuất.

Nhất gia, nhị trang, tam bang, tứ sơn, ngũ môn. Mỗi phái đều có nét đặc thù riêng biệt, tạo nên một giang hồ vô cùng đa dạng. Phái nào cũng có điểm yếu, điểm mạnh riêng của mình. Nếu luyện đến mức cấp đều có khả năng xưng bá võ lâm, cư hùng một cõi. Cộng với hệ thống nghề nghiệp của trò chơi, mỗi nhân vật đều có thể xây dựng nên nét độc đáo rất riêng của mình. Những y sư làm nghề trộm như Anh Hùng, những đầu sỏ đi làm cướp như Tích Dạ, thuật sĩ đi giao thư như Hermes, kỵ sĩ làm nghề đầu bếp như Coffe đại sư... tất cả đều góp phần làm nên Võ Lâm Truyền Thuyết có một không hai trên đời.

Đây không chỉ là một trò chơi. Võ Lâm thật sự là cuộc đời của một vài người.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Âm Mưu Chiến Tranh

Tích Dạ tham gia chiến đấu từ sớm nên nhóm của nàng đã đẩy người. Thiên Hùng đánh phải nhập bọn với bất cứ đội nào còn đang trống chỗ gần mình. Trong quốc chiến, việc hợp tác quần công là vô cùng cần thiết. Phe đối phương cũng dùng đội nhóm chiến đấu rất dũng mãnh, nếu chỉ đơn công thì dễ rơi vào thế bất lợi.

Lần này, hấn chiến đấu trong một nhóm có thuật sĩ của Thiên Tự môn. Nhân vật này là một clone của người trong nhóm, nick chính đầu sỏ Thiết Bích Đồng Tường cũng đang online. Đây là trường hợp chán hai nhân vật đầu tiên mà Thiên Hùng chứng kiến.

[Nhóm] Thiết Vây Sao: “A bích, buff thêm lần nữa. Trạng thái cạn rồi kìa.”

[Nhóm] Chắc Là Vây: “A tường, trẻ trâu đỡ giùm con này coi, nó đang giết ta.

[Nhóm] Không Biết Chừng: “A Thiết, sao lại để người ta nói mình như vậy, bung Hành Sơn Đè Khi cho chúng biết tay đi.”

[Nhóm] Cũng Có Thể: “A Đồng ...”

[Nhóm] Thiết Bích Đồng Tường: “Này, các người đủ chưa. Ta phải điều khiển hai nhân vật, ba đầu sáu tay đâu mà trả lời ...”

Tiếp theo sau đó là một chuỗi nhao nhao của những đồng đội trong nhóm. Dường như mọi người rất thích thú khi trêu chọc thành viên này.

Thuật sĩ Thiên Tự Môn vung gây lên cao, một trận đồ bát quái xuất hiện trên bầu trời, sau đó tan ra thành ánh sáng phủ lên mọi người trong nhóm. Trạng thái Xuất Quỷ Nhập Thần khiến chỉ số tấn công và phòng thủ tăng vọt, kèm theo đó là chiêu Thị Huyết, cứ mỗi lần tấn công, 30% máu kẻ địch sẽ được cộng cho mình. Anh Hùng cũng cùng lúc đem Hồi Xuân ra chữa trị cho đồng đội. Cả nội lực và máu các nhân vật đều đầy tràn trở lại, các chiến sĩ hăng hái xông lên quyết đấu với kẻ thù.

[Nhóm] Không Biết Chừng: “Thuật sĩ + Y sư, nhóm chúng ta vô địch cmnr.”

Vừa được buff trạng thái vừa được buff thể chất, các thành viên của nhóm Nghi Ngờ này gặp thân giết thân, gặp quỷ giết quỷ, ào ào tiến công thẳng vào trung tâm hàng phòng ngự của kẻ thù. Bởi vì nhiệm vụ của nhóm hỗ trợ rất quan trọng nên Anh Hùng và Clone không tham chiến. Họ đứng ở phía sau gần như là chẳng cần làm gì.

Thiết Bích Đồng Tường để Clone đi theo Anh Hùng, còn bản thân mình thì tham gia trận chiến. Hầu hết thời gian anh ta điều khiển nhân vật đầu sỏ, còn nhân vật thuật sĩ chỉ để chế độ auto. Vì vậy mới có trường hợp trạng thái Xuất Quỷ Nhập Thần chưa kết thúc mà Clone đã nhồi tiếp lần nữa.

Đặc điểm của thuật sĩ là mỗi lần ra chiêu đều tiêu hao nội lực rất lớn. Tuy không tham gia chiến đấu nhưng thuật sĩ là một thành phần tối quan trọng trong những trận chiến lớn như thế này. Thiên Hùng có thể thấy người của Lý quốc cũng mang ra rất nhiều thuật sĩ. Nhưng những thuật sĩ này tham gia chiến đấu rất tích cực chứ không giống như Clone.

Mà cũng chưa từng thấy ai đặt tên nhân vật của mình là Clone khẳng khái như vậy, cứ như sợ mọi người không biết trình tự kỷ tự của bản thân vậy. Thậm chí Thiết Bích Đồng Tường còn kết hôn với Clone, bảo đảm phu thê tổ đội tuy hai mà một.

Thanh trạng thái thông báo tình trạng sinh mệnh quốc kỳ của phe Lê quốc vẫn đang giảm xuống. Tuy tốc độ không nhanh, nhưng lại càng làm những người tham chiến nơi đây rối lên. Theo hần được biết, đã có một nhóm kỵ sĩ với tốc độ nhanh nhất trở về cố quốc. Các anh hùng chí sĩ nơi đây thì cuồng cuồng truy tìm cho ra địch kỳ, nhưng tình hình hoàn toàn bất vô âm tính. Thiên Hùng nhìn vào kênh quốc gia, nhận ra có thành viên đã nhanh chóng tính toán tốc độ của hai bên. Em Yêu Khoa Học kết luận, nếu họ không tìm ra địch kỳ trước khi thanh trạng thái chuyển về 40%, sẽ chẳng cách nào lật ngược trận chiến này nữa.

Trong lúc mọi người lo lắng bàn tán, quốc kỳ của họ chỉ chỉ còn lại 66% sức chịu đựng mà thôi.

[Quốc] Khất Nhi: “Có ai tìm ra được chỗ địch kỳ chưa?”

Nhưng tiếng hét khẩn trương đó vẫn chìm trong tuyệt vọng.

Người của Lý quốc dường như đã biết trước tình hình bi đát này, nên chỉ chiến đấu kiểu cầm hơi, kềm chân là chính. Họ không đánh kéo dài, mà chọn cách đột kích, quấy rối rồi bỏ chạy trong sự bức bối của kẻ thù. Cả ngàn người chơi tập hợp cùng lúc quả là một thử thách thật sự. Nếu không giữ được đội hình thì chẳng thể nào thấy được ai địch ai thù để mà tấn công.

Các nick vàng của phe ta và nick hồng của phe địch cứ trộn lẫn với nhau như rổ đậu của cô Tấm. Nếu Thiên Hùng để chế độ ẩn người chơi khác thì bản thân hẳn cũng không thể phân biệt đâu ra là vị trí kẻ thù để mà tấn công. Trong tình huống đó, các chiêu thức hoa mỹ của bậc đại thần trở thành những thứ chướng mắt, cản trở tầm nhìn nhìn. Cứ mỗi lần có ai đó ra chiêu Thôn Tinh Diệt Tử là Thiên Hùng lại thở dài thườn thượt chán nản. Trên màn hình toàn là pháo hoa bay loạn xạ thế này thì làm sao mà tấn với công.

Đột nhiên, Lê vương lại một lần nữa la lên vội vã.

[Quốc] Khất Nhi: “Tất cả các đạo tặc mau tập trung ở khu hồ sen. Lý Vương đang ở đây. Phải lấy cho bằng được chìa khoá của Lục Đạo để mở ra căn phòng cuối cùng.”

[Quốc] Yên Lam Tiên Tử: “Đã lục tung cung điện này ra rồi, chỉ còn lại căn phòng cuối cùng, bảo khố của quốc vương.”

[Quốc] Khất Nhi: “Không ngờ tên hèn đó dám mang kỳ đài dẫu vào kho bạc. Lần này chúng ta không chỉ hạ cò, mà còn cướp sạch kho của bọn chúng luôn. Đạo tặc và thổ phi mau tập hợp gấp.”

Nghe tiếng gọi chỉ đích xác chức nghiệp của mình, Anh Hùng không thể làm lơ được. Hắn đành phải phá vỡ đội hình, mở bản đồ ra chạy về phía hồ sen. Nơi đó, lại có một cuộc chiến kinh hoàng khác bao gồm các thành viên khủng bố nhất của hai quốc gia. Nhà vua và các đại thần đang tử chiến với kẻ địch. Trận chiến này cũng sẽ trở thành trận chiến quyết định thắng bại sự thắng bại, tồn vong của hai quốc gia lớn trên bản đồ Võ Lâm.

Đặc kỹ của một tên trộm chính là chém người bị thương trên 50% sẽ làm đối phương rớt đồ vật. Đặc kỹ của đám cướp chính là giết được mục tiêu sẽ lấy được một món đồ tùy chọn trong danh sách. Trộm thì dựa vào may mắn, cướp lại dựa vào thực lực. Những món bảo bối để trong tay nải, nếu chưa khoả đều sẽ trở thành vật trong tay của nhóm người ác độc này.

Lẽ dĩ nhiên là những người giàu có luôn phải mua bùa chống trộm và ổ khoá chống cướp trang bị trên người. Nhưng hệ thống game cũng bán ra những món bảo vật như Dây Kềm mở ổ khoá và Bàn Tay Nhắm để tăng cường thực lực cho đám trộm cướp. Rồi sau đó lại có vật phẩm Guồng Trừ Tà để khắc chế những món đồ này. Tóm lại, cuộc chiến giữa những nhân vật là một cuộc chiến không hồi kết. Mỗi thứ được tạo ra trong võ lâm đều có thiên địch chống lại, nên không ai có thể đạt được mức hoàn mỹ vô khuyết, bất khả xâm phạm được.

Anh Hùng là một y sư tâm thường nhưng điểm kỹ năng đạo chích của hắn lại thuộc vào hàng ưu tú. Điểm kỹ năng này được tích lũy từ những lần ra tay thành công và số lượng vật phẩm cao cấp đã qua túi Anh Hùng. Không giống như đám cướp, hắn có thể lấy ngay bảo bối đáng giá nhất mà không cần giết đối thủ. Nhưng trong nhiệm vụ tấn công Lý vương, Anh Hùng không biết chìa khoá kia có phải là thứ mất tiền nhất trên người Lục Đạo hay không.

Đám cận vệ đang tích cực bảo vệ nhà vua, còn các đại thần Lê quốc thì lại hung bạo mở đường cho đội đạo chích xông vào làm việc. Không cần biết cấp lớn hay cấp bé, cứ đến gần Lý vương là ngay lập tức chịu cảnh vạn đao xuyên thân. Anh Hùng cũng từng nhào vào một lần nhưng chỉ bị một chiêu là mất mạng. Quả thật cấp 7x đứng trước mặt các quan chức 18x thì cũng chỉ giống ruồi muỗi tôm tép mà thôi.

Trong đám đông người lộn xộn, thỉnh thoảng hắn nhìn thấy một cái tên quen thuộc, sau đó lại mất hút. Đối với trận chiến quy mô lớn thế này, sự hỗn loạn, bát nháo là điều không thể tránh khỏi. Khi mọi người đang dồn hết sức tấn công - phòng thủ thì Anh Hùng lại dạo xung quanh góp nhặt của rơi. Chỗ này tập trung một lượng lớn đạo tặc, nên ai nấy đều cảnh giác, Bách Thắng Thần Thâu cũng khó mà phát huy hết thực lực. Anh Hùng cắt đao vào, chuyển vũ khí sang Thanh Sương Mộc phiến, hần đội lốt y sư để tiếp cận chiến trường.

Không ai nghi ngờ Anh Hùng, hoặc giả dụ là người ta ít để phòng hơn đối với người của Trường Sinh trang. Việc chuyển đổi mỗi lần đều chỉ là vài thao tác click chuột đơn giản. Trong cuộc chiến loạn như bến tàu thế này, kẻ nào lại có nghìn mắt nghìn tay để theo dõi hết tất cả người chơi.

Hắn chém trúng Lý vương một nhát, nhưng phát hiện ra máu của y vẫn còn đầy tràn. Để chống cướp và trộm, không cách nào tốt hơn việc giữ cho sinh mệnh của Lục Đạo luôn ở trên mức 50%. Bọn Lý quốc cắt hẳn ra hai y sư chuyên chăm sóc sức khỏe của nhà vua, chỉ tồn có vài đồng kim sang được mà thắng được cả một trận chiến khổng lồ, thu về một món lợi khổng lồ đếm xuể. Lần này Thiên Hùng có cảm giác Lê vương Khất Nhi đã bị người ta dụ vào bẫy rồi.

Thứ nhất là cố tình trêu chọc để Lê quốc là phe thách đấu. Thứ hai là vòng sang phía bên kia, cầu kết cùng Mai quốc chơi trò phản đồng minh. Thứ ba là xây dựng thành trì có vị trí cực kỳ bất lợi nhằm làm khó cho phe tấn công. Thứ tư chính là âm mưu bố trí quốc kỳ trong kho bạc có chia khoá cực kỳ kiên cố.

Được ăn cả, ngã về không. Nếu Lê quốc phá được ải này, không chỉ thắng quốc chiến mà còn khiến Lý quốc sụp đổ. Nhưng nếu Lục Đạo thành công, Lê quốc không chỉ thua một mà còn ở hai mặt trận. Kết quả là Khất nhi có bán hết thành cũng không đủ trả món chiến tranh phí khổng lồ cho phe thắng cuộc. Lục Đạo và Khất Nhi đã bước vào chiến trường sinh tử một mất một còn rồi.

Thanh trạng thái quốc kỳ của phe Lê quốc vẫn đang đều đều tuột xuống. Vượt qua mốc sáu mươi, sinh mệnh của quốc kỳ chỉ còn 58% thôi. Tiếng reo hò xôn xao vẫn ào ào xuất hiện trên chot box. Ai đó đã dùng tiền mua loa thể giới để phát một bài hát. Chiến ca hào hùng trời dậy khiến mỗi người tham gia Võ Lâm đều ngất ngây, sung sướng hò reo. Thiên Hùng mỉm cười, tự lẩm nhẩm theo lời ca chiến thắng. Hắn đang ở đây, ngay giữa chiến trường điểm lệ oai dũng này.

“... Hồi huynh đệ tay cùng nâng kiếm sắc, đối mặt với quân thù ta vững chí bền gan. Nam nhi vệ quốc tấm lòng son quý hơn cả vàng. Ngựa tung vó vượt qua ngàn thây địch. Ta là kẻ đỉnh thiên lập địa, tung hoành vẫy vùng, tứ phương chọc nước khuấy trời. Danh hùng anh còn lưu mãi đến nghìn năm...”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Đếm Ngược

Hắn nghĩ rằng Võ Lâm chỉ đơn giản là một trò chơi không hơn không kém, thích thì vào, bận việc thì ra. Nhưng Võ Lâm còn là một xã hội thu nhỏ với đầy đủ ân oán tình thù trong thiên hạ, đã bước chân vào là đã bị ràng buộc trời thân.

Anh Hùng ở nơi đây có một mục tiêu khiến mình hết ngày này sang ngày khác làm nhiệm vụ. Hắn có bằng hữu, có tổ đội, có thê, sủng của mình. Bang hội cần hắn cống hiến, quốc gia cũng cần hắn. Bài hát Chiến Ca thật sự ban cho Anh Hùng niềm hạnh phúc được làm thành viên của Võ Lâm. Hắn thấy rất tự hào.

Xung quanh, tất cả mọi người đều đang anh dũng đấu tranh vì mục tiêu vệ quốc. Ai cũng mong mỗi chiến thắng cho phe mình, muốn xả thân vì nước. Thiên Hùng bật cười, nhắm thẳng vào Lý vương mà đánh. Đám cận vệ xung quanh mau chóng tấn công, gạt hắn ra.

Các đại thần mỗi sát chiêu đều dễ dàng lấy đi mấy chục ngàn máu. Anh Hùng bị đánh trúng một đòn, cả người liền rơi vào trạng thái tím ngắt cạn hơi. Một đòn khác lại bổ xuống, Anh Hùng buông xuôi chịu trận. Đã đến mức này rồi, có chống cự cũng là vô ích thôi.

Nhưng trong tính tắc, kẻ địch đột nhiên xui xẻo ngã xuống. Trước khi y kịp giết Anh Hùng đã nhận ngay Thần Phong Bá của Lam Y Công Tử. Vị sư huynh tuyệt đại này lại cứu mạng hắn thêm một lần nữa rồi.

[Cận] Anh Hùng: “Cảm ơn”.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Hồi máu đi.”

“Đại thần quả nhiên là đại thần, phong cách thật là phong cách. Thi on bắt cầu báo, trong lúc hiểm nguy vẫn có thể ngẫu vô cùng. Thật đáng ngưỡng mộ, thật đáng ngưỡng mộ.” Thiên Hùng trầm trồ chép miệng.

Có khoảng trống để nghỉ ngơi, Thiên Hùng đem toàn bộ kim sang được trút xuống nhân vật. Tục mệnh đan cũng được lấy ra luôn rồi, tuy tiếc tiền, nhưng bù lại Anh Hùng sẽ được bom liên tục năm mươi ngàn đơn vị máu không giới hạn thời gian.

Bắt tướng, nên bắn ngựa trước. Các chỉ sĩ Lê quốc tập trung đánh đám cận vệ bao vây Lục Đạo. Người Lý quốc bị giết ngay lập tức về điểm hồi sinh rồi quay trở lại tham chiến. Nhưng số lượng dân Lê quốc tràn về ngày càng đông khiến họ không cách nào lên vào. Dường như phía nội bộ Lý quốc cũng nhận ra áp lực kinh hồn mà phe tấn công mang đến. Họ truyền tin cho nhau, sau khi bị hạ phải hồi sinh tại chỗ, không được về y quán.

Quốc kỳ Lê quốc còn lại được 52%. Chợt có người la lớn trên kênh quốc gia, “Dưới 50% rồi, đạo tặc mau lên!”

Hắn nhìn thấy mà giật cả mình, tưởng phen này thua cuộc mất rồi. Đến khi bình tĩnh nghĩ lại, mới nhận ra máu Lý vương đã ở mức thoả yêu cầu, Anh Hùng tham gia trận hồ cầu quân mãnh hổ. Máu kẻ địch càng thấp, xác xuất lấy được đồ càng cao. Nhưng vì Lục Đạo vẫn chưa đến độ nguy hiểm tính mạng, các tay đạo tặc nghề nghiệp yếu ra tay đều thất bại. Chỉ một số lão làng lấy được mấy thứ Thủy Lực được, búa tạ vu vơ, mà nhóm mạng ruồi chết dưới tay Lục Đạo thì hàng hà sa số.

Đột nhiên Thiên Hùng cũng thêm một ngày nhân vật mình lên được cấp đại thần như thế. Đúng là: “Phận làm trai gỡ phím bình thiên hạ.

Thân anh hùng click chuột định giang sơn”. Không rõ ai làm ra câu thơ này, nhưng thật là chuẩn không cần chỉnh. Thiên Hùng thở dài, click chuột lấy ra Yểm Long Thiên đao.

Bí mật của tay thò đến giờ cũng chỉ có ba người biết. Một là tiểu đệ Coffe đại sư, hai là tình cũ Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, cuối cùng là nương tử Tịch Dạ của hắn. Ba người này, không hiểu tại sao Thiên Hùng tin tưởng họ sẽ giữ bí mật cho hắn. Tuy Tịch Dạ có báo cáo với công ty game, nhưng đây là trách nhiệm của GM như năng.

Có thể trước đó vài người chơi lâu năm khác đã từng thu được tai thỏ, nhưng không có bất kỳ ghi chép nào trên diễn đàn nói về một tay trộm Bách Thắng như Anh Hùng. Hắn vung vũ khí nhằm Lý vương mà chém. Thiên Hùng thờ dài thất vọng khi đối phương đã kịp hồi máu lại rồi.

Người kiên trì vốn không dễ nản chí. Anh Hùng chạy ra né đòn quần công của phe Lý quốc rồi nhanh nhẩu nhảy vào đánh hồi.

Một đòn, hai đòn, đến ba đòn thì máu của Lục đạo mới chịu hạ xuống. Thiên Hùng mừng rỡ chưa bồi được nhát thứ tư thì ai đó lại hồi máu cho y lần nữa. Hắn tức điên, muốn đập lộn một trận quá. Nhưng xung quanh là các đồng đội không bỏ cuộc, nên hắn cũng phải nhào lên ủng hộ mọi người.

Danh sách các món vật phẩm chôm được từ Lý vương đều được các đồng đạo báo trên kênh quốc gia. Anh Hùng cũng tiện tay thò vài món nhưng chưa thấy cái nào có hình dạng giống chìa khoá. Nhiều khi cái chìa khoá đó là vật rẻ tiền, nên hắn cần phải lột sạch các món đồ quý giá hơn, mới lấy được vật mình cần. Thiên Hùng thờ dài than van. “Người có trách thì trách nhà sản xuất đã cho ta khả năng bá đạo này.” Rồi sau đó Bách Thắng thần thái cứ yên tâm mà chém vào ào vào kẻ địch.

Cuối cùng hắn đã có thể mừng rỡ báo công tích. Nhưng hệ thống đã làm việc đó ngay trước Anh Hùng rồi.

[Thế] Hệ thống: “Đại hiệp Anh Hùng vừa đoạt được Chìa Khoá Quốc Khố trong túi Lý vương Lục Đạo.”

Dường như hắn có thể nghe được tiến reo hò vang dậy của Lê quân vang trên khắp Võ Lâm

Đám người Lý quốc nổi điên, liền đổ mắt truy tìm kẻ nào là gã Anh Hùng đáng chết. Nhiệm vụ bọn họ lúc này không phải hộ vệ nhà vua mà là ngăn cản bước chân kẻ thù. Hắn lập tức bị giã ra thành chả. Ban đầu Anh Hùng cố hồi sinh tại chỗ, nhưng cũng không kịp thoát với bao nhiêu kẻ rình rập. Lê vương ra lệnh hắn về y quán, sau đó cắt đội hộ vệ bảo vệ hắn đi đến quốc khố. Trạng thái của quốc kỳ là 49%, khiến ai nấy đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

^ _ ^

Những người trong tổ đội của Anh Hùng là những kẻ đầu tiên đến trước nhất. Tuy chỉ mới quen họ chưa bao lâu, nhưng cảnh đồng đội cùng chiến tuyến đã mau chóng hình thành một mối dây liên kết thân thiết giữa đôi bên. Họ xếp đội hình cho Anh Hùng vào giữa, còn bản thân sẽ ở bên ngoài làm lá chắn. Tất cả cùng nhảy lên vật cưỡi, nhắm thẳng kho bạc của Lý quốc mà tiến công.

Thiên Hùng phải mở bản đồ chỉ định vị trí đích đến. Hắn chẳng thấy được gì giữa mớ hỗn loạn mấy ngàn người này. Hôm nay kẻ ái quốc của hai quốc gia đều kéo đến. Ban đầu họ chia ra ba ca, nhưng lúc này trận chiến phải được kết thúc một cách nhanh gọn hơn.

Bạn bè xung quanh Anh Hùng đang từng người, từng người bị hạ gục. Trước khi Clone bị giết, còn ráng phủ lên hắn một lời chú Bảo Hộ. Lúc này lực chiến đấu của Anh Hùng giảm ba mươi phần trăm nhưng chỉ số phòng thủ lại tăng lên gấp rưỡi. Hắn đã thấy được toàn bộ những người mình từng quen biết. Tứ hải bang, Thần Long hội ... tất cả đều đang chung sức, kẻ vai chiến đấu vì mục tiêu quốc gia.

Bị đánh rớt khỏi Kentucky, hắn ngay lập tức thu súng vật về lồng, sợ bị đám người kia giết mất. Anh Hùng đã nhìn thấy cửa quốc khố nằm ngay trước mắt. Hắn bị giết một lần liền lập tức hồi sinh, chỉ nhắm thẳng đường mà chạy thôi.

Anh Hùng chạm được vào cửa, tùy chọn sử dụng chìa khoá hiện lên trong niềm hân hoan tràn ngập. Hắn lấy vật phẩm ra xài, sau đó gục chết trước cánh cửa rộng mở. Một kẻ địch không rõ tên đã tung sát chiêu ngay sau lưng hắn. Anh Hùng không hề giận vì người đó chỉ làm trọn trọng trách của mình thôi. Ấy vậy mà hệ thống lại tự động ghi tên kẻ này vào danh sách thù nhân của hắn. Ăn oán tình thù thế này, oan oan tương báo biết khi nào dừng.

Khi Anh Hùng quay trở lại từ y quán, chẳng ai thèm đếm xỉa xem hắn là kẻ nào nữa. Tất thấy đều dồn hết vào quốc khố của Lý quốc, đánh nhau ở chiến trường đầy vàng muôn, bạc vạn trong đó rồi. Người Lê quốc nửa tấn công quốc kỳ, nửa giờ trò cướp bóc. Phe Lý quốc cũng chia ra những người phòng thủ và nhóm cản trở việc hồi của trong ngày.

Mọi người đều có thể nhặt đồ trong kho bạc, nhưng chỉ cần chưa kịp bước ra ngoài, bị giết chết thì đồ lại rơi ra. Lý quốc có một hàng rào ngăn cản, đem hết đồ rơi ở vị trí cửa đi tẩu tán hết. Đây là thời kỳ loạn lạc tối tăm nhất mà quốc gia phải đối mặt khi chịu cảnh thất thủ. Bây giờ trên màn hình có đến hai thanh trạng thái báo cáo chỉ số chịu đựng của quốc kỳ Lê quốc và Lý quốc. Một cái ở mức 95%, một cái ở mức 43%. Liệu họ có kịp chiến thắng trong thời điểm này?

Các đại thần phe Lê quốc không đếm xỉa gì đến những kẻ địch bao vây mình. Họ cứ chăm chăm vào công việc chém gậy cờ quốc gia địch. Bây giờ là một cuộc đua về sức chịu đựng. Phản công là một công việc vô bổ quá tốn thời gian.

Lê vương Khất Nhi yêu cầu mọi người bỏ qua việc cướp bóc mà tham gia tấn công quốc kỳ. Nếu thua cuộc, họ phải trả một cái giá đắt hơn những gì có thể nhặt ở nơi đây. Tốc độ chạy của trạng thái quốc kỳ Lý quốc rất nhanh. Nhưng phía Lê quốc, khả năng chịu đựng cũng không còn là bao nữa.

Mọi người hồi hộp chờ đợi màn rượt đuổi điểm số. Khi phe Lê quốc chỉ còn lại 10%, ai nấy cảm thấy tuyệt vọng vô phương rồi. Thế nhưng con ngựa dẫn đầu bỗng nhiên chững lại. Trên kênh thế giới có người cười ngạo nghễ, tuyệt đỉnh oai phong.

[Thế] Chân Phương Công Tử: “Ta đã về kịp rồi.”

Năm chữ này còn đáng giá hơn bất kỳ loại bảo vật nào có trong kho bạc. Đến lúc này, Anh Hùng mới chợt nhận ra vì sao lại không thấy Chân Phương Công Tử và người của bang Nghĩa Tế ở chỗ nào. Thì ra từ lúc Mai quốc tràn vào kinh đô Lê quốc, Chân Phương Công Tử đã tức tốc trở về trước. Hắc Long thần sủng là danh bài đệ nhất sủng vật của thế giới, nói về tốc độ, sức mạnh, đều không ai sánh bằng. Chủ nhân của Hắc Long cũng là cao thủ trong bảng thập đỉnh. Đại thần 19x hẳn là có khả năng xoay chuyển đại cuộc rồi.

Toàn dân Lê quốc reo hò như sấm dậy. Ai nấy đều tỏ lòng ngưỡng mộ uy danh của công tử Chân Phương. Trên chiến trận, một nói sức, hai nói chí khí. Tinh thần binh lính được hồi phục, sĩ khí dâng cao thì sức mạnh càng dữ dội hơn. Mười phút sau đó là cuộc chiến giữa rùa và thỏ. Lê quốc đã vượt qua Mai quốc, hạ gục quốc kỳ Lý quốc trước tiên, kết thúc cuộc quốc chiến rượt đuổi thót tim này.

Pháo hoa bắn đầy trời, lời chúc tụng của hệ thống tung bùng đổ xuống. Người Lê quốc mừng rỡ chạy loạn quảng khắp nơi, còn phe thua cuộc thì lần lượt offline. Khất Nhi cũng một phen bị dọa, nay đã phục hồi tinh thần như cũ. Thành vương bại khấu, giờ đã đến lúc nói về công vật phải nộp của bên thua rồi. Lê vương ngay lập tức chỉ vào thập đại mỹ nữ của Lý quốc mà điểm danh. Đại thần bên này đã quá nhiều rồi, không cần thêm người đến giành ngai với Khất Nhi nữa.

Tuy nhiên việc chỉ định này lại làm nổ ra một cuộc khẩu chiến mới. Đệ nhất mỹ nhân An Nhiên đã là phu nhân của Lục Đạo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Nâng Lên Và Hạ Xuống

Trong sự kiện “Tháng sáu trời nóng hừng hực” của công ty game Võ Lâm đã xuất hiện rất nhiều mỹ nữ ra tranh tài với chân dung hình thật. Nội dung cuộc thi này bao gồm trải nghiệm kiến thức trong võ lâm, thi ảnh cosplay và thi vận động offline. Mà đã có thi thố thì ắt có bình chọn, có bình chọn thì sẽ xuất hiện kim bảng đề danh thập đỉnh mỹ nhân. Đi vào trong forum của trò chơi, ai cũng có thể dễ dàng truy cập vào blog của các mỹ nữ đương thời. Ngạc nhiên nhất là trong mười vị trí dẫn đầu, đã có đến bốn người thuộc Lý quốc.

Hệ thống quốc gia trong trò chơi có đến 10 server tổng và hai trăm sever phụ. Tổng số người tham gia Võ Lâm có đến một triệu, chiếm áp đảo trong thị phần kinh doanh game online của Việt quốc. Có account Võ Lâm đó là một loại trang cần thiết chứ không phải giải trí đơn thuần nữa. Trang mạng xã hội và web blog của công ty Võ Lâm vì vậy mà cũng trở nên phổ biến hơn.

Thiên Hùng chẳng hiểu vì sao sau khi quốc chiến kết thúc, mọi việc không dừng hẳn mà ngược lại càng bùng nổ hơn. Khó thấy được cảnh đánh nhau loạn xạ kiểu đoàn chiến mà không vì mục tiêu nào cả. Mọi người xúm nhau chửi bới trên kênh thế giới, lấy tiền mua loa liên server để mắng nhau cho mát dạ mát gan.

Bởi vì khó có thể theo dõi những dòng chữ chạy nhanh hơn tên bắn, Thiên Hùng đành phải cầu viện đến đồng đội. Tịch Dạ hình như đang bận chuyện gì đó, không tiện trả lời, chỉ có thằng Quý là tiếp chuyện với hắn.

Thì ra Lê vương Khất Nhi lại thừa thắng truy kích, muốn chiếm đoạt hết mỹ nhân của Lý quốc. Thành vương bại khấu là chuyện thường tình trong thiên hạ, đáng hận là y còn muốn đoạt luôn nương tử của Lục Đạo.

An Nhiên từng thi hoa khôi trong “Tháng sáu trời nóng hừng hực” đoạt được hạng 3 toàn Võ Lâm. Nàng là nữ sinh viên của trường đại học Ngừ Văn quốc gia danh tiếng. Theo đúng luật, người chiến thắng quốc chiến có quyền đòi tù binh bất kỳ từ nước thua. Nhưng đạo nghĩa trong giang hồ luôn tránh né việc chia uyên rẽ thủy. Trong một số trường hợp, các quốc vương ko đòi người đã lập gia đình, hoặc đòi cả hai phu thê một lượt. Lần này Khất Nhi lại đụng đến thê tử của Lục Đạo, kẻ không cách gì rời bỏ được quốc gia mình.

Dầu Lục Đạo đã năn nỉ sẽ đem ngân kho cùng bảo vật chí tôn ra trao đổi, nhưng Khất Nhi vẫn một mực từ chối. Các anh hùng thiên hạ thấy chuyện bất bình nhảy vào nói hộ thì xảy ra khẩu chiến. Từ những thành phần quá khích của Lê quốc muốn hạ nhục kẻ thua cuộc, đến những người Lý quốc cay cú sau quốc chiến, ai nấy cũng đem hết bản lĩnh thô bỉ của mình ra thi triển. Kết quả là nửa giờ đồng hồ sau có cả trăm mạng thủ bị bỏ tù vì phát ngôn bất lịch sự nơi công cộng. Lúc này Thiên Hùng đã đoán ra vì sao Tịch Dạ bỗng nhiên im hơi lặng tiếng rồi. Nàng đang làm công việc mật thám đại nội, loại bỏ những thành phần gây rối trong thiên hạ.

Thiên Hùng muốn nói lời chào tạm biệt nhưng không kịp nữa. Hắn đành phải thoát ra, im lặng từ giả cõi đời.

“Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi!”

^ _ ^

Hắn ngã người nằm ra sàn, ngó chăm chăm vào trần nhà đóng đầy mạng nhện. Căn phòng trọ của sinh viên trường y vẫn bẽ bộn, lộn xộn như lần đầu tiên Thiên Hùng dọn vào. Không đi học, không đi làm, bạn bè đã tứ tán khắp phương trời. Thiên Hùng tự hỏi mình, hắn còn việc gì để hoạt động trong thời gian đóng kén chờ ngày hoá bướm ngày.

Cuối tháng bảy trường trao bằng tốt nghiệp, đến tận tháng mười nhà của Thiên Hùng mới kịp xây xong. Kế hoạch hiện nay của hắn chỉ là viết đơn xin việc gửi đi khắp các bệnh viện và nằm chờ thời. Sự kiện gần nhất mà hắn khẩn trương chính là “Phu Thê Đồng Tâm” diễn ra trong ngày bảy tháng bảy.

Tham gia Võ Lâm một tháng rưỡi, cuộc sống của hắn cũng chỉ toàn là game và game. Thiên Hùng thờ dài, ngồi dậy, bắt đầu lau dọn phòng trọ.

Hắn dọn được một tiếng đồng hồ thì đã xong hết căn phòng bé tí. Lại không có việc gì làm, Thiên Hùng nằm dài ra hít thở không khí trong lành. Hít thở chán chê, hắn ra đường mua com hộp về ăn. Lúi thủi trong phòng một mình khiến Thiên Hùng phát điên lên được. Thế là hắn lại đăng nhập vào game.

Thiên Hùng mon men nhón vào hộp chat cá nhân.

[Mật] Anh Hùng: “Nương tử, nàng đang làm gì đó?”

[Mật] Tịch Dạ: “Đi ăn cướp.”

Có người trả lời cộc lốc, không thèm chèn thêm biểu tượng đáng yêu như mọi khi.

[Mật] Anh Hùng: “Cướp xong chúng ta lại đến Đại Lâm Phong đánh quái nhé!”

[Mật] Tịch Dạ: “Không phải tướng công đã chán ghét võ lâm, muốn quy ẩn giang hồ sao?”

[Mật] Anh Hùng: “E hèm... cũng không phải là quy ẩn cực đoan đến vậy. Ta chỉ muốn giảm bớt thời gian online lại, để điều chỉnh cuộc sống cá nhân của mình.”

[Mật] Tịch Dạ: “Vậy chàng cứ điều chỉnh đi.”

Rõ ràng, Thiên Hùng ngửi ra được mùi thuốc súng trong này. Vậy nên hắn liền dịu giọng năn nỉ.

[Mật] Anh Hùng: “Nương tử, ta ko thể bỏ nàng được. Đã hứa cùng nàng đoạt Long Phụng Trình Tường, vì phu nhất định không thể bỏ ngang giữa chừng.”

[Mật] Tịch Dạ: “Ta không biết, rõ ràng chàng tuyên bố không cần vợ nữa.”

[Mật] Anh Hùng: “Chắc nương tử nghe lầm, ta lúc nào lại muốn bỏ nàng đâu.”

Lược bỏ đi khoảng ba mươi phút năn nỉ cùng giận lẫy tiếp theo, cuối cùng Anh Hùng và Tịch Dạ đã làm lành trở lại. Hắn luôn tâm niệm một điều, phụ nữ rất dễ đổi hờn, mà khi nàng đã giận rồi thì vô cùng tốn công làm hoà. Thiên Hùng tự dặn lòng sau này không dám làm phật lòng bất kỳ người con gái nào khác nữa. Phụ nữ còn nguy hiểm hơn tiểu nhân, rất là khó đường.

Hôm đó là ngày mùng năm tháng bảy, họ còn đứng một ngày rưỡi để hoàn thành bốn thử thách cuối cùng.

^ _ ^

Nhiệm vụ Khoa Quốc Truy Hung chỉ được mở ra trong thời gian từ 17h đến 21h nên Thiên Hùng lại phải tiếp tục offline. Hắn đã dành cả buổi sáng tham gia quốc chiến nên bây giờ phải tiết kiệm quỹ thời gian online còn lại. Mỗi ngày chơi quá mười hai tiếng, hệ thống kiểm soát của chính phủ bắt buộc cưỡng chế trục xuất gamer. Bây giờ có ở lại, đến nửa đêm sao hắn kịp phá bốn ải tiếp theo.

Làm lành với Tịch Dạ xong, Thiên Hùng cảm thấy vui phơi phới. Nỗi cô đơn buồn bã mới vừa nãy đã bị đánh bay biến đi mất tiêu rồi. Đúng là đời này hắn không thể xa Võ Lâm được nữa. Anh Hùng chính là một phần cuộc sống của Thiên Hùng.

Không chơi game, hắn lại vẫn vơ đi vào diễn đàn xem mọi người nói gì về cuộc quốc chiến. Tại khu vực Tửu Quán, ai nấy vẫn còn ồn ào bàn luận về trận chiến kinh hồn vừa qua. Những quân sư quạu mo cùng chiến lược gia bàn giấy tha hồ được khua môi múa mép. Từ kế hoạch phản liên minh của Mai quốc, đến hành trình lợi ngược dòng đầy gian nan của Lê quốc đều được đem ra mổ xẻ.

Cuộc chiến này rõ ràng là một trận đánh với kẻ trong kẻ. Từ lúc Lục Đạo chọc Khất Nhi khiêu chiến, đến lúc giành giật chia khoá bên hồ sen đều là bầy rập trùng trùng. Mọi người phân tích về vị trí xây dựng kinh thành của Lý quốc cho tới cấu trúc kỳ đài đầu trong kho bạc. Họ lại lôi cả chuyện yêu sách tù binh và sau cùng là nhân thân của hai vị quốc vương ra bàn luận luôn.

Dựa vào thông tin của các mách lẻo viên thì Khất Nhi và Lục Đạo đã từng là đôi bạn thân thiết. Họ cùng ở trong một bang hội Chiến Thắng, là nhị vị đương gia, chủ và phó bang. Cũng trong quốc chiến, Lục Đạo là cao thủ bị Lý vương bóc đi. Khất Nhi đã hứa sẽ cố gắng đứng đầu Lê quốc để đưa bạn hữu trở về nước. Nào ngờ con tin một đi không trở lại, còn lấy vợ, nhập bang mới ở Lý quốc. Khất Nhi dĩ nhiên tức giận vì bị phản bội, liên tục chọc ngoáy, phá bình Lục Đạo mọi lúc mọi nơi.

Trận chiến trên mạng ảo còn kéo nhau ra cả ngoài đời thật. Nhà hàng thịt nướng “Ngon Lành” cũng suýt phá sản vì hai ông chủ trở mặt với nhau. Kết quả là một người ra đi, còn kẻ kia ôm hận ở lại. Lục Đạo lập mưu trả thù, muốn Khất Nhi không thể trở đầu cắn được mình thêm lần nào nữa.

Nhưng chuyện đời vốn vô thường khó đoán. Quốc chiến là sự kiện liên quan đến rất nhiều người, đâu phải chỉ có ân oán cá nhân cả hai. Cú lợi ngược dòng ngoạn mục lần này còn phải tính đến sự xuất sắc của từng thành viên trong Lê quốc. Nếu không có các đại thần Lam Y, Chân Phương và kẻ vô danh tiểu tốt như Anh Hùng thì hỏi làm sao Khất Nhi hống hách được như giờ đây.

Lại bàn về việc Anh Hùng chuyển nguy thành an, người chơi trong thiên hạ cũng nhắc tới kẻ cứu viện ở Đông môn và mở được cửa quốc khố của Lý vương. Có thành viên đã nhanh nhẩu đem hết thông tin của Anh Hùng trình bày cho cả thế giới cùng chiêm ngưỡng.

Đáng mừng là chỉ có avatar, chỉ số máu và nội lực là bị lộ. Từ sau khi dùng tẩy cốt tán, các thông số khác của Anh Hùng đã hoàn toàn bị che khuất đi. Mọi người chỉ biết hần thuộc Trường Sinh trang và hành nghề đạo tặc. Ngoài một số comment chế giễu sự chọn nghề kỳ quặc của Thiên Hùng thì chưa ai phát hiện ra hần là Bách Thắng thân thù.

“Chắc là ăn may!” Một bình luận trấn an hết thảy mọi người.

Thiên Hùng căng thẳng theo dõi diễn tiến của dư luận. Mọi người đang bàn luận rôm rả và đưa ra các phân tích trái chiều về thân phận bí mật của Anh Hùng.

“Tại sao chẳng ai xem được các thông số của y?” Có người đặt ra nghi điểm.

“Nhưng anh ta chỉ mới đạt cấp tám mươi, còn cách chuẩn đại thần rất xa, sao lại có tình trạng này được?”

“Hần đang luyện kỳ môn dị thuật gì chẳng?”

“Hần là một loại bảo pháp gì đó hiếm có khó tìm lắm.”

Những câu hỏi không lời giải đang mỗi lúc một nhiều hơn. Thiên Hùng hồi hộp cầu mong không ai đoán được sự thật. Bỗng một tiếng chuông đổ khiến hần giật thót cả người. Đúng là người đang mờ ám, làm việc gì cũng hoang mang sợ hãi. Thiên Hùng bắt điện thoại, nhẹ giọng hỏi đầu dây bên kia là ai thế.

“Tôi gọi đến từ bệnh viện Chợ Ruộng.” Một giọng nữ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Thấy Nghĩa Bất Nan

“Có phải đây là số điện thoại của anh Nguyễn Thiên Hùng không ạ?” một giọng nữ nhỏ nhẹ hỏi.

“Vâng, đúng vậy.” Thiên Hùng trả lời.

“Tôi là Trịnh Mỹ Châu thuộc khoa gây mê - hồi sức của bệnh viện Chợ Ruộng. Hôm trước anh đã nộp đơn xin việc vào khoa chúng tôi, nên bây giờ tôi gọi điện đến thông báo thời điểm hẹn phỏng vấn.” Giọng nữ đều đều nói.

“Vâng!” Thiên Hùng mừng rỡ, kích động.

“Cuộc phỏng vấn sẽ diễn ra lúc chín giờ, ngày bảy tháng bảy. Anh vào bệnh viện, đi vào cổng thứ hai, đến hội trường G3. Chào anh!”

“Vâng, chào chị!”

Điện thoại đã ngắt nhưng trái tim hần vẫn vui mừng rộn rã. Thành công rồi, bệnh viện danh tiếng nhất đã chấp nhận hồ sơ của hần rồi. Thiên Hùng đã gửi ít nhất hai mươi bộ hồ sơ, tất cả đều bật vô âm tín. Nào ngờ cái cuối cùng, ít hy vọng nhất thì lại ăn may.

“Khoan đã nào, phải bình tĩnh lại chứ Thiên Hùng. Chỉ mới đi phỏng vấn chứ đã được nhận vào làm đầu mà mừng rỡ.” Tuy tự răn đe bản thân, nhưng Thiên Hùng cũng không sao kềm được. Hần tung cửa chạy ra ngoài sân hét vang, “Tôi đã đậu rồi!”

Lúc đó khoảng ba giờ chiều, những phòng trọ khác đều vắng chủ. May là họ bận đi làm, nên không ai chứng kiến cảnh phát điên của Thiên Hùng. Chỉ có thằng Quý đưa khuôn mặt đờ đẫn, mắt quầng thâm ra chúc mừng hần. Trong nhà chị Mai có tiếng khóc ré lên và sau đó là bà chủ nhà cau có xuất hiện. Thiên Hùng gục đầu xin lỗi, chị Mai liền cười xoa bỏ qua.

“Chúc mừng em!” Chị vỗ tay.

Chiều hôm đó, hần cảm nhận sự lân lân sáng khoái và kích động của một sĩ tử trước giờ đi thi. Đây là cơ hội để phô diễn hết toàn bộ những kỹ năng mà hần sở hữu. Đi phỏng vấn không chỉ là ngồi đối đáp. Để lọc được thí sinh tốt nhất, bệnh viện còn phải đưa ra nhiều vòng thi. Thiên Hùng nắm vững từng đến những cam go thử thách trước mắt. Trắc nghiệm kiến thức, trắc nghiệm tâm lý, kỹ năng nghề nghiệp và hàng lô lôc những kiểm tra tiếp theo ... Hần bắt đầu từ phần kích chuyển sang lo lắng. Họ sẽ hỏi gì đây hay bắt hần kiểm tra thực nghiệm hồ sơ bệnh?

Các bác sĩ gây mê hồi sức không chỉ thao tác với máy móc, thuốc men trong những ca mổ. Họ là người đảm bảo sinh mạng cho bệnh nhân trong lúc nguy hiểm nhất, tiền lượng sức khỏe người bệnh tiền phẫu và theo dõi phục hồi sau mổ. Bác sĩ gây mê cũng có những khả năng tổng hợp như bác sĩ đa khoa, nghĩa là dù tham dự vào bất kỳ ca bệnh nào họ cũng đều có khả năng hiểu hết toàn bộ các quy trình phẫu thuật. Một tiếng hay mười tiếng, bệnh nhân là nam hay nữ, thể trạng ra sao, có tiền sử bệnh án thế nào, dị ứng mấy chất thuốc?

Càng nghĩ đến, Thiên Hùng càng thấy sợ. Hắn bật dậy, lôi hết sách vở của mình ra xem lại một lần. Liệu bây giờ nước đến chân mới nhảy có còn kịp. Hắn chỉ mới tốt nghiệp một tháng, các kiến thức vừa học còn đọng lại bao nhiêu? Có rất nhiều thứ cần nhớ, rất nhiều thứ cần xem lại. Bảng tổng hợp hàng trăm loại thuốc dùng khi phẫu thuật hay quy trình kiểm tra chẩn đoán trước mổ. Thiên Hùng lật lại hết toàn bộ tài liệu, thấy mênh mênh, mang mang.

“Chỉ hai ngày nữa thôi!”

Thiên Hùng giật mình đánh thót. Ngày bảy tháng bảy là khai mạc vòng chung kết sự kiện “Phu thê đồng tâm” rồi. Mới vừa năn nỉ thê tử xong cái tội bỏ gánh giữa đường, giờ lại tuyên bố mình không thể tham dự vòng chung kết sao. Thiên Hùng lại vô đầu bức tóc. Cam go thật rồi, đi cũng dở mà ở cũng không xong.

- Này Quý, sáng ngày một chú có việc gì làm không? - Hắn lú đầu ra cửa hỏi chủ nhân phòng đối diện.

- Em có giờ kiểm tra một tiết anh ơi. - Thăng Quý lè nhè trả lời. Khổ thật, sao buổi sáng hôm đó ai cũng thích thi thố kiểm tra thế này. Phòng vấn, vòng chung kết, kiểm tra một tiết ... thật không thừa cho người ta con đường sống mà. Gần đây có còn ai nhờ được đâu. Chị Mai lo chăm con thì chẳng thể nhờ và được. Bạn bè thì rù cà phê chứ nhờ chơi game thì chúng nó cười cho. Thiên Hùng càng nghĩ càng nản, ông trời thật biết ‘chiều’ lòng người.

Tối ngày năm và cả ngày sáu, hắn không hé môi chút nào về việc mình phải đi phỏng vấn xin việc. Thiên Hùng cùng Tịch Dạ công phá toàn bộ những ai tiếp theo, thẳng tiến vòng chung kết. Ngay sau đó hắn lại cặm cụi soạn hồ sơ và ủi bộ vest may sẵn chờ ngày tốt nghiệp. Thiên Hùng chỉnh đồng hồ báo thức, rồi đi ngủ sớm, lấy sức khỏe đầu tranh cho một ngày chiến đấu cam go.

^ ^
_

Đó là một buổi sáng đẹp trời, nắng vàng nhạt và thời tiết cực kỳ mát mẻ. Thiên Hùng bước chân ra khỏi nhà với quần áo phẳng phiu, đầu tóc chỉnh tề. Cùng lúc đó, thăng Quý cũng lết ra khỏi phòng. Xem ra tối qua nó cũng vừa trải qua một trận chiến căng thẳng lắm.

Hai anh em chào nhau, chúc vạn sự thành công. Thăng Quý dắt xe ra chạy lên trường, còn Thiên Hùng thì đi bộ ra trạm xe bus. Hắn có lẽ là một trong những người bảo vệ môi trường nhất thành phố. Đến giờ phút này Thiên Hùng vẫn chưa sở hữu một chiếc xe máy nào.

Chuyến xe buổi sáng đầy nhóc người đi học, đi làm chen chúc nhau trong không gian chật hẹp. Thiên Hùng có thể nhìn thấy vài cậu nhóc vừa vịn tay nắm treo, vừa ngủ gà ngủ gật ngon lành. Riêng bản thân hắn thì cực kỳ hưng phấn và tỉnh táo. Hắn đến bệnh viện lúc bảy giờ, trước cuộc hẹn những hai tiếng đồng hồ.

Thiên Hùng vào căn tin mua cho mình một bữa sáng phải chăng, đầy ắp năng lượng. Những người công tác và bệnh nhân ở Chợ Ruộng vẫn tấp nập đông đúc như ngày nào. Thiên Hùng nhớ về cuộc hẹn gấp của mình và Ngọc Linh khoảng hai tuần trước, hy vọng giờ này có thể gặp nàng để gửi gắm sinh mạng của Anh Hùng.

Trước hết, hắn đi qua khu lưu trú của bệnh nhân khoa ngoại, sau đó lại dạo vắn vơ khắp bệnh viện để tìm nàng. Không thấy Ngọc Linh nhưng Thiên Hùng lại bắt gặp anh chàng người nước ngoài rất giỏi tiếng việt lần trước. Hắn mừng rỡ vẫy tay chào với kẻ trong khoa phục hồi chức năng.

Steven nghiêng đầu nhìn hắn đầy tò mò.

- Xin chào huynh đệ. - Thiên Hùng hớn hờ đi vào. Đối phương nghe hắn chào ngay lập tức tỏ ra kinh ngạc và sau đó bối rối. Steven đưa tay lên miệng ra hiệu hắn mau im đi. Thiên Hùng không hiểu, lại đi đến gần thêm nữa. Hắn tiếp tục cười, chỉ tay vào thẳng mặt mình.

- Chúng ta đã gặp ở căn tin khoảng hai tuần trước đó. Lúc mà cậu lui xe lấn lại, đụng vào xe đẩy thức ăn và té đó.

- Tôi nhớ rồi. - Y thờ dãi. - Chỉ đừng gọi huynh đệ, cứ xưng hô bình thường, tôi là Steven Wilson.

- Nguyễn Thiên Hùng. - Hắn chìa tay ra bắt. Steven ngừng bài tập đẩy tạ của mình và bắt tay hắn. Thiên Hùng có thể thấy anh chàng đã tập được một lúc lâu. Mồ hôi ướt đầm cả người, hơi thở nhanh và gấp gáp. Steven lại nhìn Thiên Hùng dò hỏi.

- Cậu kiếm tôi có việc gì?

- Không, không việc gì. Chỉ là chào hỏi thôi. - Thiên Hùng cười hi hi. Đúng là bọn họ chỉ gặp nhau có một lần, không quen cũng không thân. Thiên Hùng đi vòng vèo một hồi, chỉ nhận ra Steven trong đám đông người xa lạ, nên ngay lập tức tiến tới chào. Hơn nữa hắn cũng nhận định kẻ này chắc chắn là người quen của Anh Hùng trong game. Kể từ lần đầu tiên, Steven chăm chú nhìn hắn; cho đến lúc anh ta lảng tránh việc nhắc đến Võ Lâm, hắn đã thấy nghi ngờ rồi. Thiên Hùng kể đến gần Steven hỏi nhỏ.

- Các bác sĩ ở đây cấm bệnh nhân chơi game hả?

- Không, làm gì có việc ấy. - Steven ngay lập tức lắc đầu phủ nhận. - Nhưng cậu thấy những người bệnh ở đây, mấy ai có tâm tình chơi game không? Thiên Hùng nhìn quanh, thấy những bệnh nhân tập phục hồi chức năng hết là rồi khóc. Quá trình tập luyện rất cực nhọc, đau đớn và đòi hỏi sự kiên trì, một ý chí mãnh liệt, một quyết tâm to lớn vô cùng. Có người đi trên hành lang tay vịn, mỗi bước đều chan hoà với nước mắt. Có bệnh nhân bị phỏng đang được bác sĩ kéo phần cơ tay co rút ra, khóc la như bị ăn đòn. Quả thật thể giới của khoa phục hồi chức năng toàn là đau đớn và khổ sở. Thiên Hùng không nghĩ ra được cảnh những người này nằm ở nhà, lấy tay bấm ra chơi game.

- Ồ, cậu có cần giúp đỡ không? Hắn nhanh nhẩu chạy tới khi Steven có ý định rời khỏi máy tập và trở về với xe lăn của mình. Thiên Hùng nhận ra hai

chân anh ta không hề cử động. Hắn lăm bằm trong đầu các nguyên nhân gây ra tình trạng bất động ở phần cơ hai chi dưới. Là tổn thương bắp cơ hay là liên quan đến phần khớp xương?

- Tôi là bệnh nhân chấn thương cột sống! Có lẽ cái mặt suy tư của Thiên Hùng rất dễ đoán, nên Steven liền trả lời thay suy nghĩ của hắn. Thiên Hùng rút vội về thăm chiếu của mình lại, hắn cười hi hi phụ nâng Steven trở lại xe lăn.

- Mà cậu là ai? Bệnh nhân hay người thân đi thăm bệnh? Tôi đâu nhìn thấy cậu thường xuyên quanh đây. “Vậy chắc hẳn anh ta là bệnh nhân lưu trú dài hạn ở đây rồi.” Thiên Hùng thăm nghĩ khi thấy vẻ sành sỏi của Steven. Anh ta nói chuyện như thể bệnh viện này là nhà riêng của mình vậy.

- Tôi đến đây xin việc. - Thiên Hùng cười hi hi.

- Ô, vậy sao? Chúc cậu thành công. - Steven gật đầu cười, sau đó đáng vẻ như chuẩn bị rời khỏi.

- Khoan đã, cậu có thể chờ một chút được không? - Thiên Hùng vội vã đuổi theo. Steven ngừng đi chuyển, y điều khiển xe lăn quay lại đối mặt với Thiên Hùng. Hắn thở dài, đành phải kể hết tình huống lúc này mà mình gặp phải. Khi Thiên Hùng nói về nhân vật y sư và vòng chung kết ‘Phu thể đồng tâm’, Steven cũng tỏ ra gật gù hiểu biết. Quả nhiên chỉ có đồng đạo mới hiểu được mối ưu tư của kẻ trong võ lâm mà thôi.

- Tức là chín giờ sẽ diễn ra cuộc phỏng vấn, và cũng chín giờ cậu phải có mặt trên Võ Lâm. - Steven đúc kết câu chuyện. Thiên Hùng gật đầu xác nhận, gương mặt ảo ảo ưu tư.

- Cậu làm vậy là đúng rồi. Trò chơi chỉ là ảo, cuộc sống hiện nay mới là thật. Cậu quyết định đi phỏng vấn chứ không tham dự chung kết là lựa chọn sáng suốt vô cùng. - Steven gật gù.

- Nhưng tôi sẽ bị nương tử giết chết mất. - Thiên Hùng sụp đổ, gào lên thảm thiết trước cửa khoa chấn thương chỉnh hình. Mọi người quay lại nhìn hai kẻ đang gây ồn ào ngay lối đi. Steven đảo mắt một vòng, cảm nhận được ánh nhìn tò mò của mọi người đang tập trung về phía mình.

- Này đứng dậy đi, mọi người đang nhìn chúng ta kìa.

- Tôi không biết phải làm sao. - Thiên Hùng tiếp tục kể lể trong bi thương. - Cứ mãi ray rứt thế này, tôi không thể tập trung tham dự phỏng vấn được. Đường như tìm ra được bạn cũ lâu ngày, Thiên Hùng dốc sức trút bầu tâm sự. Chuyện game giết này nói ra có mấy người hiểu? Họ sẽ cười vào mặt những kẻ nghiện game thôi. Chỉ những kẻ tung hoành giang hồ mới hiểu nổi bốn chữ ‘thân bất do kỷ’. Thấy Thiên Hùng diễn bị kịch quá đạt, Steven đành phải bối rối kéo tay hắn đỡ dậy. Y thở dài, nói ra mấy câu không tình nguyện.

- Được rồi, tôi giúp cậu. Thiên Hùng ngay lập tức đứng bật dậy, mặt mũi tươi rói như mặt trời sớm mai.

- Yeee ... mới nhìn đã biết huynh đài là người tốt rồi mà. Anh hùng thấy việc nghĩa chẳng từ nan, tại hạ thật muôn vàn kính phục.

- Đi thôi, đừng nói nữa. Cậu mà còn lộn xộn, là tôi mặc kệ luôn. Steven tự lăn xe đi, Thiên Hùng ở phía sau hớn hờ chạy lại đẩy phụ. Còn một tiếng nữa mới tới giờ G đã định. Liệu đồng chí bạn hữu mới gặp này, có khả năng giúp hắn hoá giải nguy nan nổi không.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Phần Hay Chính Thức Bắt Đầu

Hắn vốn không định nhờ vả một người xa lạ như thế này, nhưng sau khi Thiên Hùng kể lể xong, Steven nhận lời giúp đỡ quả thật là một thu hoạch bất ngờ ngoài dự tính. Anh chàng hướng dẫn Thiên Hùng đẩy mình về khu nội trú của khoa ngoại thần kinh, hơn nữa còn là khu dịch vụ đặc biệt với lối bày trí không thua gì một khách sạn năm sao sang trọng. Hắn cảm thấy choáng váng.

Thì ra Ngọc Linh là y tá của khoa này, hắn vừa bắt gặp nàng đẩy xe thuốc đi phát buổi sáng. Cả Thiên Hùng và Ngọc Linh đều kinh ngạc khi nhìn thấy đối phương, hai người cùng tiến lại bắt chuyện với nhau.

- Tại sao anh ở đây? Còn đi với Dr. Wilson? - Ngọc Linh nhìn người ngồi trên xe lăn với thái độ nhún nhường.

- Anh hả? Vừa lúc đi qua gặp được Steven, dù sao cũng quen biết nên ngồi lại nói chuyện một chút. Steven mới hứa giúp anh giải quyết vấn đề trong Võ ... Thiên Hùng chưa kịp nói xong hết câu, Steven đột nhiên trở con ho dữ dội. Hai người xoay qua lo lắng nhìn thì anh ta lại tỏ ra như không hề gì.

- Chỉ là một con ho bình thường, uống tí nước là ổn cả thôi. - Steven nhún vai. - Thiên Hùng, cảm phiền cậu, phòng số mười. Hắn nhanh chóng nhận ra Steven không thích đề cập chuyện chơi game ra trước mặt người khác. Thiên Hùng cười khẩy, “Thì ra anh ta giấu mọi người việc mình tham gia Võ Lâm.”

Quả không ngoài dự đoán của Thiên Hùng, Steven ở trong một phòng bệnh cá nhân đẹp không thua gì khách sạn. Ngoài những đồ nội thất bình thường thì căn phòng trang bị thêm các thiết bị y tế rất hiện đại. Chiếc giường có gắn bánh xe, thuận tiện trong trường hợp cần di chuyển bệnh nhân. Phía đầu

giường là hệ thống điều khiển tổng hợp cho toàn bộ căn phòng, bao gồm cả máy lạnh, ánh sáng, tivi và việc đóng mở cửa. Hệ thống oxì và máy xông cũng được trang bị sẵn ngay trong tầm tay. Dù là bệnh nhân dài hạn, nhưng người ta không có cơ gì chê bai căn phòng này được.

Khi trở về phòng, Steven tự điều khiển xe lăn về phía bàn làm việc. Y mở máy tính cá nhân lên và vào thẳng trang chủ của Võ Lâm.

- Pass của cậu? - Steven ngược mắt nhìn hẩn chờ đợi. Thiên Hùng không chút chần chừ đọc ngay tháng năm sinh của mình. Steven bật cười, gõ ra dòng số đó. Nhìn mặt cứ tưởng Thiên Hùng lớn tuổi lắm rồi, thì ra chỉ mới vừa hai mươi hai.

- Cậu là sinh viên mới ra trường ư?

- Đúng vậy, cuối tháng này tôi mới lấy được bằng. - Thiên Hùng thật thà trả lời.

- Chuyên khoa của cậu là gì? Steven đã đăng nhập vào trò chơi và bắt đầu mở sổ tay của nhân vật Anh Hùng lên xem thông số. Cái vẽ vừa điều khiển nhân vật vừa hỏi chuyện như thế này mới thấy anh ta chơi chuyên như thế nào.

- Gây mê hồi sức. - Thiên Hùng giật mình chỉ vào màn hình. - Ôi, sao cậu mở bảng này ra xem được hay vậy? Từ lúc ăn tẩy cốt tán, tôi không xem được các thông số nữa.

- Tẩy cốt tán là vật phẩm cần thiết cho các nhân vật đã gần mãn cấp, chuẩn bị thoát thai hoá cốt trở thành tiên. Mà ở cấp độ tiên nhân thì người phạm không thể thăm dò nhìn thấu được. Đây là dụng ý của nhà sản xuất game. - Steven thuận miệng trả lời. - Nhưng chính bản thân cậu không nhìn thấy được nhân vật thì làm mà phân phối thuộc tính hay luyện vật phẩm. Chính vì vậy sau khi dùng Tẩy cốt tán rồi thì không vào sổ ghi chép nữa mà phải vào khu luyện võ công. Thiên Hùng ngay lập tức ồ ra kinh ngạc.

- Cao thủ quả nhiên là cao thủ. Lần này tôi thật an tâm giao cho cậu rồi. - Thiên Hùng giờ tay lên coi đồng hồ. - Nương tử của tôi sau khi online sẽ ngay lập tức liên lạc. Cậu không cần nói gì nhiều, năng biểu gì cứ ừ đại cho xong. Bây giờ sắp đến giờ hẹn rồi, tôi phải đi đây. Tương lai sự nghiệp của tôi sau này phải trông cậy vào cậu hết đấy, đại hiệp. Steven giương mắt nhìn kẻ nào đấy vừa đi vừa chào giống như gấp rút trốn nợ. “Quả nhiên là con người đơn thuần quá mức, dám giao pass nhân vật vào tay kẻ lạ mới gặp qua một lần.” Nếu giờ đây Steven thay đổi mật khẩu truy cập thì cậu ta chắc chắn sẽ khôn đốn. Hay giả dụ Steven chỉ cần vào tay nải của Anh Hùng chuyển hết kho báu của hẩn đi là được rồi.

Khi mở tay nải ra, Steven thật sự bất ngờ về số lượng đồ mà Anh Hùng sở hữu. Chẳng phải hẩn chỉ là y sư cấp 81, vì sao toàn chứa vật phẩm cao cấp nhất thế này. Lại còn tạp nham, lộn xộn chẳng theo mục đích gì cả. Thật ra nhân vật này muốn luyện theo hướng tanker, support hay pushers?

Là một y sư, Anh Hùng sở hữu rất nhiều chiêu hồi máu lợi hại, không chỉ cho cá nhân mà còn cho cả đội. Vậy mà người chơi Thiên Hùng bất chấp nặng nề, mang theo cả mấy trăm bình kim sang được để chữa trị vết thương. Steven chắc lười, tiếc cho sự phung phí quá đáng này. “Y sư chỉ cần trên cấp 60, dùng chiêu Liệu Thương thì đã không cần đến kim sang được rồi. Xem ra chính bản thân hẩn còn không hiểu được các đặc kỹ của môn phái mình, lại còn dám đi theo con đường luyện đao của Bách Long môn!”

Y chỉ dự định treo mấy đề Anh Hùng có mặt trong event, sẽ không bị nương tử trách mắng. Nhưng nhìn thấy một người đem kim đao giết gà thế này, y nổi máu bất mãn vô cùng. “Quả thật là phí phạm!”

Steven dùng đến Tư Chất đan phân phối lại các điểm thuộc tính của Anh Hùng, đồng thời đặt hết bùa toạ thiền để nhân vật lấy kinh nghiệm tích lũy theo số thời gian online. Súng vật Kentucky được tập huấn để học thêm kỹ năng tấn công mới. Trang bị trên nhân vật cũng được cường hoá và gắn thêm các loại đá hỗ trợ chỉ số tấn công và phòng thủ. Thời gian qua, Thiên Hùng chơi game vẫn còn chưa thuần thục lắm. Steven chỉ cần sắp xếp lại một lượt, lực chiến đấu của hẩn đã tăng lên được 10%.

Cùng lúc đó có tín hiệu kết nối từ Tịch Dạ. Steven vừa click chọn đồng ý hai người tổ đội, nàng đã dùng bùa đồng hành bay vèo đến bên cạnh y ngay.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng côngggggg ...”

Một lúc im lặng.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Gi vậy, sao ko nói gì hết?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Nói gì?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Sao thiếp chào mà chàng không trả lời. >.<”

[Nhóm] Anh Hùng: “Ồ, thì chào.”

Steven thờ dài, cảm thấy mình vừa ngu ngốc dẫm vào một cuộc chiến dở hơi. Vì sao lại đồng ý giúp Thiên Hùng thế này? Nương tử của hẩn thật là phiền phức chết đi được. Nhìn bề ngoài, họ chỉ là một đôi phu thê rất bình thường trong game. Ai biết nội tình bên trong. Tịch Dạ lại là kẻ cầm đầu độc tài của nhóm. Nàng là người ra mệnh lệnh còn Thiên Hùng chỉ biết phục tùng. Steven không quen với tình huống bị áp bức thế này, y vốn là một người chơi độc lập chưa từng chịu ảnh hưởng bởi kẻ khác.

Ngay cả việc đi báo danh cũng rắc rối phức tạp, Tịch Dạ không muốn cuoir thú cưng của mình, mà nhất định phải đi cùng với Anh Hùng trên Kentucky.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Hôm nay tướng công làm sao thế? Cứ lơ đãng gì đâu.”

Steven nghe lời Thiên Hùng dặn, phải đồng ý với toàn bộ ý kiến của nương tử. Y cảm thấy tên Anh Hùng này nên đổi tên lại đi, phải gọi là Thê Nô mới chính xác. “Nam tử hán đại trượng phu, sao lại phải cúi đầu phục tùng phụ nữ? Thật là mất mặt toàn bộ đàn ông trên thế giới.”

Từ đó về sau, Steven triệt để áp dụng biện pháp lặng im như thóc, mặc cho Tịch Dạ có nói gì, y cũng ậm ừ vài câu cho qua.

^ _ ^

Họ đến gò đất nổi có dựng lồi đài giữa Thái hồ, đây chính là địa điểm tổ chức vòng chung kết sự kiện ‘phu thê đồng tâm’. Nhóm của họ là đôi thứ một trăm năm mươi sáu báo danh. Xem ra những kẻ bước được vào vòng chung kết không phải ít. Muốn hoàn thành chuỗi nhiệm vụ đó, các nhân vật ác hán đều trên cấp chín mươi. Chỉ có đôi của Anh Hùng, Tịch Dạ là những người có lever thấp nhất.

Anh Hùng chỉ mới ở cấp 81, vẫn còn xa cái mốc chín mươi mới được luyện võ hồn. Nếu không phải đã mượn được võ hồn của Lam Y Công Tử thì sao hán có tư cách đứng ở chỗ này. Steven thờ dài nhìn những cái tên xuất hiện trong vòng đấu loại trực tiếp. Xem ra Anh Hùng khó có hy vọng lấy được Long Phụng Trình Tường.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng công, mau thay trang phục, thể hiện thần uy đi.”

Steven vào trong tủ quần áo tắt đi tùy chọn ẩn bộ giáp. Món Vô Khuyết Dương Danh võ giáp hoàng kim cấp 60 này thật sự rất chói mắt. Cộng thêm Hoàn mỹ Yểm Long Thiên đao ngân kim cấp 80 khiến ai nấy đều phải ngoái đầu ngược nhìn. Mặc dù phải trên cấp 160 mới sử dụng vũ khí cấp 80 được, nhưng Anh Hùng chỉ toàn dùng bùa dung hợp để sử dụng đồ vượt cấp thôi.

Phía bên cạnh lại thêm Tịch Dạ trang bị đầy mình, tạo thành một cặp đôi hung hãn khiến người khác phải e dè. Nhưng bọn họ chỉ là thùng rỗng kêu to, có tiếng không có miếng. Steven chán nản nhìn những nhân vật khác trong khu vực cũng bắt đầu phô trương lực lượng. Sự kiện ‘Phu thê đồng tâm’ bị biến tướng thành hội diễn thời trang toàn quốc rồi.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng công thấy chưa, bọn họ bị kích thích, bắt đầu khoe khoang hết của cải rồi. Dựa vào vũ khí và y trang, chúng ta có thể đoán ra trình độ của đối phương để mà tìm kế sách đối phó.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Lỡ có người như chúng ta, dùng bùa dung hợp thì sao?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Vậy thì cứ nguyên đao chém chết hết bọn thùng rỗng kêu to ấy đi.”

Steven bật cười vì câu kết của Tịch Dạ. Đúng là nói người mà không ngắm lại mình. Ở trong trận chiến này, nhóm của bọn họ chính là một cái thùng rỗng kêu to nhất xứ.

Một tiếng chuông báo reo lên đánh dấu kết thúc thời gian báo danh. Sự kiện chính thức khởi sỏ, không châm chước cho bất kỳ đôi nào đến trễ. Danh sách tên các đấu thủ được xáo trộn liên hồi. Bốn cặp thí sinh đầu tiên tiến lên võ đài thượng đấu. Phần hay bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Kẻ Định Hùng Mạnh

Trong hệ thống kỹ năng của từng môn phái bao gồm sáu chiêu thức tấn công, sáu đòn nội công phòng thủ, sáu đặc kỹ và ba đòn vận khí. Cứ mỗi lần nhân vật lên một lever, sẽ sở hữu một điểm kỹ năng dùng để nâng cấp các chiêu thức này. Mỗi chiêu thức có đến mười mức điểm. Như vậy, ngay cả người chơi miễn cấp cũng không thể nào đạt mức điểm tuyệt đối cho tất cả các kỹ năng.

Chính nhờ sự thiếu sót này mà người chơi mới xây dựng lên một nhân vật mang tính cá nhân đặc sắc. Có người chỉ chuyên luyện tấn công, có người thiên về phòng thủ, cũng có người chuyên buff đặc kỹ. Riêng chiêu thức vận khí chỉ xuất hiện khi nhân vật ở mức nguy hiểm tính mạng. Tức máu ở mức 20% trở xuống, đòn vận khí sẽ xuất hiện ngẫu nhiên bao gồm Tự Bạo, Liên Hoàn, Tuyệt Kết. Mỗi chiêu thức vận khí đều có khả năng trở bại thành thắng do mức độ sát thương lớn của nó. Tuy nhiên nhân vật cũng có nguy cơ chết cao hơn do máu đang ở trạng thái thấp và tác hại của đòn vận khí. Thông thường, trong nhóm đánh boss luôn có chừa ra một nhân vật hy sinh có số máu thấp để chờ đòn vận khí. Đây chính là lá bài cuối để họ tiêu diệt những quái vật thần cấp có lượng sinh mệnh quá cao.

Lại nói về nhân vật Anh Hùng, người hiện đang đi theo con đường song tu hiện nay. Tuy hán gia nhập Trường Sinh trang ngay từ đầu, nhưng vì con đường nghề nghiệp nên phải đi mua bí kiếp đao pháp của Bách Long môn để luyện. Trong Võ Lâm Truyền Thuyết cũng không ngăn cấm chuyện nhân vật cùng lúc luyện nhiều môn võ. Nhưng do số điểm kỹ năng ít hơn số mức điểm của môn phái nên ai cũng chuyên tu tập một môn duy nhất. Thiên Hùng đã chọn con đường song tu, tức hán sẽ vĩnh viễn không bao giờ học được tối chiêu thượng mạnh nhất của từng bên.

Steven từng chơi nhân vật Thanh Nhã môn, Thần Phong bang nhưng chưa bao giờ đụng đến Bách Long môn. Ngoại trừ đấu sĩ của Võ Gia, thợ rèn Thiên Mẩu sơn, thì đao thủ Bách Long Môn cũng là lớp nhân vật có khả năng can quét khá lớn. Đối với nhân vật tanker chuyên đánh cận chiến thì chỉ số máu và khả năng phòng thủ là yếu tố tiên quyết hàng đầu. Nhưng bởi vì Anh Hùng thuộc Trường Sinh trang, nên hai điểm này hán đều thuộc lớp yếu nhót nhất trong nhóm.

“Làm tanker mà máu thấp thế này, chẳng trách chi hấn mua kim sang được dữ trữ nhiều đến thế.” Steven bật cười.

Trong phạm vi cuộc tỷ thí lần này, mọi người phải đánh nhau theo từng cặp. Chính vì vậy chiến thuật đánh nhóm cũng phải được điều chỉnh lại cho phù hợp với quy mô hai người. Nếu một người cực mạnh thì chia ra tấn công phòng thủ. Nếu đối thủ quá mạnh thì hai người cùng chuyển về thủ và buff. Nếu đối thủ quá yếu thì hai người cùng lên tấn công. Riêng trường hợp này, Steven cho rằng tối sách chính là cả hai cùng tham chiến. Y sẽ dựa vào kho thuốc của Anh Hùng để đảm trách vai trò công thủ lưỡng nhiệm.

Trong trận đấu đầu tiên, rất may mắn là họ gặp được một cặp gà. Đối thủ đều là người mang chế độ VIP, nhưng có lẽ do được hưởng ưu đãi, tiến cấp quá nhanh mà họ vẫn chưa thích ứng hoàn toàn với game. Tuy không tâm thương, nhưng người điều khiển không biết phát huy hết khả năng của từng nhân vật. Vậy nên đòn tấn công của họ chỉ là những chiêu thức cơ bản với lực sát thương quá thấp.

Tịch Dạ khi chiến đấu thì luôn hăng hái chạy đầu dẫn trước. Nàng hoàn toàn bỏ lơ phòng thủ vì tin tưởng tướng công phía sau sẽ bom máu liên tục cho mình. Steven lần đầu tiên đánh nhóm với nàng nên vẫn chưa hiểu rõ. Lúc y để ý đến thì Tịch Dạ chỉ còn mấy chục máu, không có khả năng đỡ nổi đòn tấn công tiếp theo của kẻ địch. Steven sợ hãi nhảy ra chắn phía trước Tịch Dạ. Y bỏ lỡ một nhịp tấn công, trút kim sang được hồi máu cho nàng.

Lần đầu tiên lên võ đài mà y lại hồi hộp như vậy. Một phần do nhân vật mình cầm có lever quá thấp, một phần do đồng đội điên cuồng không biết lo cho an nguy tính mạng bản thân. Chả trách gì Anh Hùng là y sư mà trong túi nải chỉ toàn chứa thuốc. Tất cả đặc kỹ của Trường Sinh trang cũng không bù kịp với tốc độ mất máu của cặp đôi phá hoại này.

Họ chiến thắng oanh liệt trước hai đối thủ cấp 104 và 112. Tịch Dạ vui mừng reo hò, ôm chầm lấy tướng công đứng bên cạnh. Dù đây chỉ là hành động của nhân vật, nhưng vẫn khiến Steven có cảm giác xốn xang kỳ lạ. Hệ thống hành động biểu cảm của game Võ Lâm đã vượt qua mức bình thường rồi. Phải nói là cực kỳ tinh tế, cực kỳ chân thật. Ở phía bên đây màn hình Steven cũng có thể cảm nhận được sự vui mừng hân hoan của người đồng hành.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng công, tướng công nhật được gì thế?”

Nghe nàng nhắc nhở, Steven mới giật mình mở tay nải ra. Trời ơi, Anh Hùng trong lúc tỷ võ cũng có thể chôn được bảo vật. Khả năng này thật không hổ danh Bách Thắng thần thủ. Trong cuộc hỗn đấu ở tháp Thiên Đường lần quốc chiến, Anh Hùng đã nhiều lần biểu diễn khả năng trộm đồ tuyệt đỉnh của mình. Nhân vật độ may mắn 100%, đúng là khó có thể nào lường trước được khả năng của hấn.

[Nhóm] Anh Hùng: “Một lồng nhốt sùng vậy mới”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Đạo này bùa chống trộm và ổ khoá bán chạy, mọi người bắt đầu đề phòng trộm cướp rồi.”

Steven có thể tưởng tượng được Tịch Dạ đang chế môi ra cảm thán. “Nàng tuy có hơi chuyên quyền, nhưng vẫn là một cô gái đáng yêu.”

Họ rời khỏi lối dài, nhường cho cặp đôi khác lên thi đấu. Tất cả những kẻ tham dự sự kiện đều có thể tự do đi lại trên hòn đảo nổi này. Trong khu vực không chỉ có người tham gia thi đấu, mà còn những kẻ khác tới góp vui. Xung quanh chỗ này cũng đồng thời tổ chức hội chợ, bọn họ có thể mua được hàng giảm giá hoặc hàng hạn chế số lượng chỉ tung ra vào các dịp đặc biệt. Nói tóm lại, đối với nhà sản xuất game, thì làm việc gì cũng không thể tách với chữ ‘Thương’.

Kiểm tiền vẫn là nhiệm vụ hàng đầu của tổ chức.

^ _ ^

Trận đấu thứ hai, họ gặp được một cặp đôi đại thần và bé con. Đại thần ở đây là Cô Tiên Đỏ, huấn sủng sư cấp 178 đứng thứ hai mươi trong số những kẻ mạnh nhất Lê quốc. Steven căng thẳng vì đột nhiên phải đối đầu với nhân vật quá mạnh thế này. Nhưng khi bắt đầu giao chiến, y cảm thấy nàng ta đã chọn sai đối tượng hợp tác.

Phu quân của Cô Tiên Đỏ là Lê Gò La, cung thủ Thiên Chính môn chi ở cấp 56. Có lẽ bọn họ là một trong những cặp phu thê có đẳng cấp cách biệt nhất Võ Lâm. Ngay cả Anh Hùng và Tịch Dạ lệch nhau 20 cấp đã mệt mỏi lắm rồi, bọn họ còn cách xa đến 120 cấp. Thật không hiểu vì sao Cô Tiên Đỏ lại chọn hoàng tử yêu tinh Lê Gò La làm phu quân của mình nữa.

Vừa đứng trận, Tịch Dạ đã bàn xong kế hoạch tác chiến. Anh Hùng phải dùng thuốc mê của mình đóng băng cho được Cô Tiên Đỏ trong vòng ba mươi giây. Lớp y sư ngoài việc biết hồi máu thì bỏ độc và chế thuốc cũng là sở trường của bọn họ. Nhưng khác với việc hồi máu, bỏ độc là một kỹ năng có xác suất thất bại cao. Steven tưởng rằng mình phải khổ chiến vài phen mới có thể bỏ độc đại thần như Cô Tiên Đỏ, nào ngờ y chỉ mới ra tay lần đầu thì đã đắc thủ được ngay.

“Độ may mắn 100% này đúng là không thể coi thường được.” Steven chắc lưỡi.

Phần còn lại là Tịch Dạ tung hoành chiến trường. Lê Gò La dĩ nhiên không phải là đối thủ với tướng cướp độc Phượng Hoàng. Trong vòng ba mươi giây, nàng đã có thể giết chết gã.

Cô Tiên Đỏ thoát ra khỏi trạng thái thuốc mê, việc đầu tiên nàng làm là tấn công trả thù cho phu quân. Ở trên lối dài, kẻ chết rồi không được hồi sinh, mà trực tiếp bị lôi ra khỏi vòng chiến. Cục diện trở thành Tịch Dạ - Anh Hùng phải đối phó với Cô Tiên Đỏ và cả ba súng vật cực mạnh của nàng.

Tịch Dạ có Tân Nguyệt, Anh Hùng có Kentucky. Cuộc đấu bốn chọi bốn như thế này cũng được tính như công bằng rồi. Ngoại trừ việc Cô Tiên Đỏ quả thật quá mạnh.

Đòn tấn công của sủng vật, lực sát thương không vượt quá 50% chủ nhân. Nhưng bởi vì đối phương có đến ba vật nuôi nên tính tổng cộng lại mỗi đợt tấn công của Cô Tiên Đỏ gần như gấp ba lần kẻ khác. Tuy mỗi huấn sủng sư có khả năng gọi lên nhiều đồng minh cùng chiến đấu, nhưng bọn họ là nhân vật phòng thủ khá yếu. Mỗi lần Tịch Dạ bất chấp tất cả lao lên, Cô Tiên Đỏ lại nhận đòn sỏ đỏ bay đầy trời.

Bao nhiêu kim sang được mà Thiên Hùng chuẩn bị xem ra vẫn không đủ để bọn họ vượt qua ải lần này. Steven cười buồn, chưa bao giờ y phải bỏ thêm tiền mua thuốc như hôm nay. Tuy là tiền của người ta, nhưng y cảm thấy xài cũng cảm thấy tiếc nuối. Phải chi Anh Hùng luyện võ công của Trường Sinh trang cho tinh nhuần, mấy chiêu đặc kỹ của môn phái này đã đủ cho hắn khỏi phải vác theo thuốc linh kinh rồi.

Steven rút Yểm Long Thiên đao lại, lấy cây Ngũ Sắc Kim phiến ra. So với việc chiến đấu bằng đao, y cảm thấy tập trung vào sở trường của mình thì tốt hơn.

Phong Tần tái xuất nhân gian.

Tịch Dạ kinh ngạc khi Anh Hùng chuyển qua đánh ở tầm xa. Trước giờ phu quân của nàng chỉ làm có hai việc, một là lùi lại bơm máu, hai là xách đao đi đánh càn. Hắn chỉ dùng quạt để hỗ trợ, sau đó mới chuyển qua dùng đao đánh cận chiến, lấy đồ. Chưa khi nào Anh Hùng lại đi ngược với chu trình đó.

Steven phối hợp các chiêu thức tấn công, phòng thủ và đặc kỹ rất nhuần nhuyễn. Cả hai người luôn đạt được trạng thái buff có lợi nhất, máu luôn được giữ đầy, mà Anh Hùng vẫn không ngừng tấn công.

Chỉ có ba chiêu cao nhất Thủy Nguyệt Kính Hoa, Ngự Tâm Quyết và Hộ Pháp thì Anh Hùng chưa học tới. Ngoài ra, toàn bộ những đòn còn lại đều ở mức cơ bản cả rồi. Steven có thể thoải mái lựa chọn đánh theo phương pháp sở trường nhất của mình.

Đối với kẻ thù quá mạnh, y chọn cách phòng thủ kéo dài thời gian và sử dụng đặc kỹ của y sư. Cô Tiên Đỏ đã dính cả ba loại độc Hấp Huyết, Cửu Độc Tam Bộ và Cuồng Dã. Những loại độc này không khắc chế đối phương nhưng đem về trạng thái bất lợi là mất máu. Mỗi đòn tấn công của Cô Tiên Đỏ sẽ cộng thêm máu cho Anh Hùng, trong khi đó bản thân nàng cứ ba giây lại mất đi 1% máu của mình.

Mỗi đợt tỷ thí chỉ kéo dài nửa tiếng đồng hồ là tối đa. Steven ước lượng chỉ cần hai hai mươi phút nữa Cô Tiên Đỏ sẽ chịu mất máu mà thua cuộc. Đây là bất lợi nhất của phe một người, chẳng ai thay nàng giải độc cả.

Đột nhiên Cô Tiên Đỏ thu một trong ba sủng vật tấn công lại. Nàng triệu hồi Tiểu Bảo Tiên, một sủng vật dạng tinh linh có tác dụng chữa trị và buff trạng thái cho chủ nhân.

“Rốt cuộc cô ta nuôi bao nhiêu sủng vật đây?” Steven bắt ngờ la lên. Thì ra đối phương còn có chiêu này

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đi Vào Cửa Khó

[Mật] Tịch Dạ: “Người là ai?”

Ngay lúc tình hình trận chiến đang tới hồi quyết liệt, Tịch Dạ lại quyết tâm hỏi câu này. Nàng đã nhận ra những hành vi kỳ lạ của tướng công mình ngày hôm nay. Nick có thể giống, nhưng phong cách chiến đấu thì hoàn toàn khác biệt. Ở Thiên Hùng luôn có chút gì đó ngây ngô của người mới tập chơi game, hẳn lúc nào cũng dốc hết sức mình đánh, không lo sống chết. Kẻ hiện nay cầm nick Anh Hùng lại có phương pháp tác chiến tinh nhuần và tốc độ phản xạ cực cao của một game thủ chuyên nghiệp. Mỗi lượt tấn công của nhân vật đều rất chuẩn xác, không cần đến nương tử nhắc nhở bên cạnh.

[Mật] Anh Hùng: “Đánh xong rồi nói. Trong thời gian tỷ võ trên lôi đài, lệnh hồi sinh hoàn toàn bị vô hiệu hoá. Trước mắt nên triệt hạ Tiểu Bảo Tiên đi, sau đó ta sẽ dùng khả năng bỏ độc để triệt hạ kẻ địch.”

Nghe đối phương trả lời, Tịch Dạ đã đoán ra vài điều mơ hồ. Bây giờ người vạch chiến lược lại là Anh Hùng chứ không phải Tịch Dạ, nàng không quen với việc bị sai bảo thế này. Tịch Dạ vớ lấy điện thoại gọi ngay cho Thiên Hùng, thế nhưng phía đầu dây bên kia không ai bắt máy.

“Giỏi lắm, dám dùng kế lấy mận thay đào, đưa acc cho kẻ khác đánh dùm” Tịch Dạ nghiêng răng đi truy tìm IP mà người chơi đang sử dụng. “Quả nhiên khác với mọi khi, nhưng sao địa chỉ lại là bệnh viện Chợ Ruộng.

Tịch Dạ giật mình vì phát hiện mới, nàng lo lắng gọi điện thoại một lần nữa, số máy của Thiên Hùng vẫn như cũ không ai trả lời.

[Mật] Tịch Dạ: “Người đang cầm nick là ai? Thiên Hùng đâu?”

[Mật] Anh Hùng: “Cậu ấy đang bận, lát chúng ta nói sau, bây giờ hợp sức tiêu diệt kẻ địch trước đã.”

Steven thờ dài, không ngờ vai trò đóng thế của y lại bị phát hiện nhanh đến vậy. Rõ ràng Steven vẫn im lặng đồng ý tất cả lời nương tử như Thiên Hùng

đã bảo mà. Nhưng thôi, việc tới đâu thì hay tới đó vậy, bây giờ Steven chỉ biết hết lòng hết ý cho trận chiến. Số phận của Anh Hùng sau đó sẽ do nương tử của hắn định đoạt vậy.

Lâu lắm rồi y mới phải lâm vào khổ chiến do nhân vật mình cảm có cấp quá thấp. Steven chơi ở ba server, nhưng nhân vật nào cũng trên cấp 120, y đã quên mất cái cảm giác bị người ta chèn ép, uy hiếp là thế nào. Steven chưa bao giờ lâm trận lại cứ phập phồng sợ bị giết, cao hứng khi đánh được một đòn Toàn Trảm yếu xù. Cái cảm giác hồi hộp, kích động này, y tưởng chừng mình đã quên mất. Bây giờ, nhờ nhận lời Thiên Hùng, Steven mới có dịp thử thách bản thân một lần nữa.

Cả hai người tập trung đánh vào Tiểu Bảo Tiên, sủng vật có tác dụng điều trị trạng thái và hồi máu. Cũng giống như Dục Hoá phượng, Tiểu Bảo Tiên rất quý giá và khó kiếm. Có lẽ Cô Tiên Đỏ nhặt được Tiểu Bảo Tiên cũng chưa lâu, nên lever của con vật này khá thấp. Cô Tiên Đỏ quả nhiên hoảng hốt khi chứng kiến kẻ địch tập trung đánh bảo bối của mình, nàng dùng những sủng vật khác và thậm chí cả bản thân mình chắn đòn cho Tiểu Bảo Tiên.

Steven khoái chí khi phát hiện ra lỗ hổng trên bức tường thành. Đại thần tướng chừng như không ai đánh nổi lại sai lầm khi bước vào cuộc chiến không cân sức này. Người ta nói “Hai đánh một, không chột cũng què.” Cô Tiên Đỏ vì sợ Tiểu Bảo Tiên bị giết nên khiến bản thân lâm vào thế vất vả chống đỡ. Đây là cơ hội cho Anh Hùng và Tịch Dạ thừa dịp vùng lên, họ dốc hết sức tấn công mạnh mẽ như vũ bão. Kể cả Steven cũng lơ là nhiệm vụ hỗ trợ, trực tiếp nhảy vào đôi công với người ta. Đã mất hết hai mươi phút giằng co, họ đã bỏ qua khoảng thời gian quý giá để có thể triệt hạ kẻ địch.

[Mật] Anh Hùng: “Kế hoạch dùng độc hạ thủ thất bại rồi. Thời gian không có lợi cho chúng ta.”

[Mật] Tịch Dạ: “Biết sao bây giờ, kẻ địch quá mạnh. Không chết là may chứ nói gì đến việc trở bại thành thắng.”

Steven thờ dài, ước gì hiện nay mình đang cầm nick chính. Y sư mà Steven sở hữu có bao giờ khiến y đau đầu khôn đốn thế này đâu.

Họ tổn khá nhiều kim sang được và lượt ra đòn để dùng đến đặc kỹ chữa thương. Cuối cùng con vật Tiểu Bảo Tiên cũng bị triệt hạ. Steven thử lần nữa rắc thuốc độc về phía Cô Tiên Đỏ, nhưng xác suất trúng đòn lại bị tuột xuống hẳn, Cô Tiên Đỏ hoàn toàn bình an vô sự sau loạt tấn công tiếp theo.

Đột nhiên thông báo tin nhắn mật lại nhấp nháy thêm lần nữa.

[Mật] Tịch Dạ: “Có cách rồi, dùng đòn tự bạo. Đối phương chỉ còn một người, dùng tự bạo thì chúng ta thắng chắc.”

[Mật] Anh Hùng: “Nếu để cho máu thấp xuống cũng chưa chắc xuất hiện tự bạo. Đó là đòn vận khí, may mắn lắm mới xuất hiện.”

[Mật] Tịch Dạ: “Không thử thì thua chắc, biết đâu chúng ta có thể tìm được sinh cơ trong tử lộ.”

[Mật] Anh Hùng: “Độ may mắn của Anh Hùng cao nhất, để ta tự bạo.”

[Mật] Tịch Dạ: “Không được, cậu còn phải giúp tôi hồi sinh và hồi máu ngay trong trận tiếp theo. Việc này y sư làm tốt hơn và nhanh hơn. Cứ để tôi giết địch.”

Theo luật chơi, nếu nhân vật chết trong lời đài sẽ không được hồi sinh ngay lập tức, mà phải đợi đến lượt đấu sau, hồi sinh trong trạng thái chỉ còn nửa máu. Đây coi như là hình phạt cho những cặp phu thê không đồng tâm, để cho nương tử/ tướng công của mình bị giết.

Anh Hùng và Tịch Dạ tiếp tục tấn công, nhưng Steven đã hoàn toàn ngưng các trạng thái buff có lợi cho Tịch Dạ. Về phía nàng cũng dâng cao hơn trong đội hình tấn công, chắn đòn cho Anh Hùng. Máu của Tịch Dạ mau chóng tuột xuống như xe không phanh lao dốc. Steven chọn ra những bình kim sang được nhỏ bom cho nàng, luôn chú tâm giữ máu ở mức 20%. Đây là giới hạn để đòn vận khí xuất hiện, nhưng vẫn có thể cầm cự trước một đòn tấn công của Cô Tiên Đỏ.

Suốt năm sáu lượt đầu không có chiêu đặc biệt nào xuất hiện trong lượt ra đòn của Tịch Dạ. Nàng chờ đợi một hồi, tùy chọn đòn liên hoàn đột nhiên xuất hiện. Đây là một trong ba chiêu thức thuộc hệ thống đòn vận khí, có tác dụng trong phạm vi 10x10 ô, rất hữu hiệu khi đối đầu với kẻ địch số đông. Tuy liên hoàn không phải chiêu mà Tịch Dạ mong đợi, nhưng nàng vẫn quyết định bấm chọn vào.

Xung quanh nhân vật Tịch Dạ đột nhiên xuất hiện những dòng khí vàng sáng. Đây là ánh hồi quang phản chiếu dành cho những kẻ sắp lên đường. Nàng nhảy lên cao, sức mạnh đột ngột tăng lên vùn vụt. Tịch Dạ vung trường đao ra, chém như mưa về phía kẻ thù. Hầu hết đao khí đều trút hết lên người Cô Tiên Đỏ và hai sủng vật. Hàng loạt số máu rơi ra, nhìn liên miên đến là thích mắt.

Steven nhảy vào hồi máu cho Tịch Dạ ngay trước khi Cô Tiên Đỏ ra đòn phản công, nhờ đó mà nàng tránh đi được một mạng. Họ lại tiếp tục giằng co về chỉ số máu. Chỉ thấy Tịch Dạ thường xuyên đứng trên bờ vực sinh tử, nhưng chiêu tự bạo vẫn mịt mờ chưa chịu xuất hiện.

^ ^

Thiên Hùng ngồi ngoài phòng phòng vẫn mà tâm trạng vô cùng căng hồi hộp. Hắn lo lắng không biết tình hình phía trong phòng như thế nào, người mới vào trước đó sao vẫn chưa thấy ra. Chân Thiên Hùng nhịp nhịp trên sàn, mắt lâu liên nhìn về hai người ngồi đối diện. Vào trong phòng thì trắc nghiệm kiến thức, hắn giật mình nhận ra chỉ có năm người đến tham dự ngày hôm nay.

“Không lý nào một bệnh viện lớn như thế này, khi đăng báo tuyển nhân viên lại ít người đến nộp hồ sơ như vậy?”

Lúc này Thiên Hùng mới sực nhớ đến bệnh viện Chợ Ruộng đang cần tuyển gấp chức danh bác sĩ gây mê, họ thậm chí còn chưa kịp đăng báo. Hắn cũng chỉ nhờ quen biết Mạnh Nương trong game, vì đàn em khoá sau Huỳnh Tiểu Mạch này mới nói cho Thiên Hùng biết về việc tuyển dụng.

“Chỉ trong vòng một tuần đã gọi đi phỏng vấn, đủ thấy họ cần người gấp cỡ nào.”

Hắn đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ra ai nấy cũng đều là bác sĩ lớn tuổi, phong thái đĩnh đạc, dáng vẻ trí thức, tự tin ngời ngời. So với tay sinh viên mới ra trường Thiên Hùng, họ ăn chắc về phần năng lực chuyên môn lẫn kinh nghiệm làm việc. Không hiểu sao hắn đột nhiên thấy tâm hồn nhẹ hẫng thế này. Biết chắc mình thua, thì đâu còn gì hồi hộp và sự hãi. “Coi như hôm nay tham dự phỏng vấn cho vui, lấy kinh nghiệm để xin việc trong tương lai.”

- Nguyễn Thiên Hùng. - Một cô y tá lú đầu ra khỏi cửa, gọi tên hắn. Thiên Hùng tự tin đứng dậy, mỉm cười chào thân ái. “Đây chỉ là một cuộc diễn tập, một ngày thực hành lý thuyết.” Hắn đi theo cô y tá vào căn phòng trắng toát với máy lạnh chạy vù vù.

Tuy nói là cần tuyển gấp, nhưng cán bộ nhân viên bệnh viện đâu phải cứ tuyển bừa là được. Căn phòng đã được bố trí cái tạo lại cho phù hợp với công việc đặc biệt ngày hôm nay. Thiên Hùng có cảm giác hắn đang đi bảo vệ khoá luận tốt nghiệp một lần nữa. Đầu bên kia là năm vị bác sĩ mặt mũi nghiêm trọng đang lặng nhìn con thỏ non ngơ ngác đi vào. Cảm giác lo lắng lại lần nữa dâng cao. Ít nhất bảo vệ khoá luận hắn còn nắm chắc những gì mình phải đối phó. Còn giờ phút này, hắn phải đối đầu với vấn đề gì đây?

^ _ ^

Trận chiến của Tịch Dạ và Steven cũng dần đi vào bế tắc. Đối đầu với đại thần, họ giữ được mạng là giỏi chứ mong gì đánh thắng người ta. Steven lại phải căng thẳng điều phối sao cho trạng thái sinh mệnh của Tịch Dạ không được quá cao cũng như quá thấp. Quá cao thì đòn vận khí không xuất hiện, quá thấp thì không chống lại nổi sự tấn công của Cô Tiên Đỏ.

Đã hai lần đòn vận khí xuất hiện. Một lần là chiêu liên hoàn, một lần Tịch Dạ lại không kịp lựa, do thời gian tùy chọn hiện ra quá nhanh. Vận khí xuất hiện rất bất ngờ, mau càng thấp thì thời gian tùy chọn hiện ra càng lâu. Cũng như tùy chọn né và đá, những chiêu thức này đều phải thoả một số yêu cầu trong tình hình thực tế mới xuất ra được.

Số trên đồng hồ đếm ngược đang ngày càng ít lại, họ không thể trông chờ vào việc phân thắng bại bằng cách tính điểm. Nhìn sơ qua cũng thấy điểm tấn công của phe đối phương vượt trội hơn hẳn, Tịch Dạ và Anh Hùng còn trụ lại được, phần nhiều do nhờ bỏ tiền mua kim sang được trừ đầy người.

- A aaa, ra rồi! - Steven đột nhiên hét lên mừng rỡ. Y đã nhìn thấy được luồng sáng vàng cuộn cuộn bốc xung quanh Tịch Dạ, hình ảnh cho thấy nhân vật đã được vào trạng thái hồi quang phản chiếu, có thể xuất ra đòn vận khí được rồi.

Tịch Dạ không bay lên cao cũng không vung đao bá ngạo, nàng chạy thẳng về phía Cô Tiên Đỏ, hoà khí bốc lên nghìn ngút. Thế rồi nhân vật của nàng phát nổ, khói lửa bay mù mịt. Steven nhìn thấy chỉ số máu bay đầy trời, xen lẫn trong khói bụi mịt mù. Avata của Tịch Dạ chuyển sang xám ngoét, điều đó cho thấy nàng đã sử dụng thành công đòn tự bạo rồi.

Thế nhưng đối thủ của Anh Hùng vẫn chưa biến mất. Lớp khói mờ tan đi, thân người mặc áo lông thú đường hoàn xuất hiện. Thậm chí cả đòn tự bạo cũng không thể giết nổi Cô Tiên Đỏ, giờ đây trên lối đi chỉ còn lại tên y sư yếu ớt đối đầu với đại thần.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Sư Huynh Phiền Não

Steven không thể bỏ lỡ thời cơ tiền quyết này, y đem bảo vật Già Thiên quý giá trong tay nải của Anh Hùng ra xài. Già Thiên có hình dạng một cây dù bay lơ lửng trên người nhân vật. Kê nào sở hữu Già Thiên, có thể yên tâm bách thuật bất xâm. Dùng Già Thiên lợi hại ở chỗ không lo sợ người khác bỏ độc cũng như dùng thuốc mê ám hại, thậm chí những chiêu thức ma pháp của Thiên Tự môn, âm công của Thanh Nhã môn cũng không thể làm khó được. Tuy nhiên, Già Thiên không thể chống lại được đòn tấn công vật lý, nên quyết định xài tới bảo vật này, người chơi nào cũng phải đắn đo cân nhắc rất nhiều.

Già Thiên bay ra, không che chắn cho Anh Hùng mà ngay lập tức bay lơ lửng trên đầu Cô Tiên Đỏ. Nàng ta vừa lúc đem kim sang được ra xài, thì toàn bộ hiệu lực đều bị Già Thiên đánh bật. Một trong những tác dụng phụ khó chịu của Già Thiên chính là vô hiệu hoá tất cả các loại thuốc, ngay cả kim sang được hay nội lực thủy có lợi cho người chơi đều không thể xài.

Steven cười ha hả đắc ý.

Đòn tự bạo của Tịch Dạ tuy không giết chết được Cô Tiên Đỏ nhưng cũng đã đưa máu đối phương tới tình trạng nguy hiểm báo động. Steven không tiếc báu vật, đem Già Thiên quăng lên người Cô Tiên Đỏ khiến nàng ta có thuốc cũng không uống được. Súng vật chữa thương đã bị giết, kim sang được thì vô tác dụng, tính mạng của Cô Tiên Đỏ lúc này đã là việc trong tay Anh Hùng rồi.

Y lao lên tấn công, dùng hết Thần Phong Bá, Toàn Trảm cho đến Phong Tẫn. Cô Tiên Đỏ đã mấp mé cái chết rồi, mà thời gian còn lại cũng không nhiều. Anh Hùng cùng Kentucky liều mạng tấn công, không chần chừ hay tạm ngưng lại chữa thương. Thanh trạng thái sinh mệnh của cô Tiên Đỏ chậm chạp hạ xuống và đồng hồ cũng bắt đầu đếm ngược những giây cuối cùng. Chỉ có một kẻ chiến thắng được trong cuộc đua sức chịu đựng này. Nhân vật huấn sùng sư lại là hàng thấp nhất trong Võ Lâm, vì vậy, kết quả trận chiến ác liệt liên nghiêng về đội Anh Hùng - Tịch Dạ.

Cô Tiên Đô gục chết ngay lúc đồng hồ chỉ còn lại hai giây cuối. Bông pháo nổ ra, tuyên bố tên đội thắng cuộc trên võ đài tứ tư. Anh Hùng đã vượt qua được hai trận khổ chiến, may mắn sống sót đến được giờ này. Chỉ tiếc nương tử dữ dằn của hắn đã phải phơi xác trên võ đài, chỉ đến khi trận chiến sau bắt đầu nàng mới được hồi sinh trở lại.

^ _ ^

Bọn họ đứng bên ngoài xem náo nhiệt, nhưng kỳ thật là ngằm khai thác thông tin. Tịch Dạ đang trong tình trạng người chết, cả người xám ngoét không một tí màu, thế nhưng khí thế rất hùng hổ.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Rốt cuộc người là ai? Thiên Hùng đâu?”

Steven tưởng tượng ra một cô gái đang lớn tiếng la hét, tay lại gõ kịch liệt ra những dòng chữ kèm chế này.

[Nhóm] Anh Hùng: “Hôm nay hắn bận rồi, nhưng lại không thể thất hẹn cùng cô, nên nhờ tôi đánh thay.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Anh ta bận cái gì cơ chứ? Có việc gì quan trọng hơn Long Phụng Trình Tường?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Cô nương, hắn cũng có cuộc sống riêng của mình. Tôi không biết vì sao Thiên Hùng không thương lượng với cô, nhưng hắn thật sự rất bí bách, nếu không cũng chẳng giao acc cho một người xa lạ như tôi.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Xa lạ? Chẳng phải anh nói mình là bạn Thiên Hùng sao?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Sáng nay là lần thứ hai tôi gặp cậu ta, tổng thời gian nói chuyện chưa được mười lăm phút, cậu ta liền tin tưởng giao Anh Hùng cho tôi. Cô nói xem, tin tưởng như vậy thì có thể xem là bạn không?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Cái gì, mới gặp nhau hai lần, chỉ nói chuyện chưa đến mười lăm phút?”

Một thoáng bình yên tâm lặng, hay nói đúng hơn là Tịch Dạ phía bên kia kinh ngạc đến đứng hình. Steven kiên trì chờ đợi, chuyện y nói ra quả thật khó tin, phải chờ nàng từ từ tiêu hoá hết mới được.

Chính bản thân Steven cũng không thể tin nổi có người thật thà như Thiên Hùng. Account là một loại tài sản điện tử, tuy không hữu hình nhưng có giá trị về mặt pháp lý. Chỉ không biết ở đâu lại xuất hiện một tên ngơ ngáo, đem tài sản của mình dân tặng cho thiên hạ, có thể Thiên Hùng thật sự bức bách quá, nhưng hành động của hắn cũng xem như liều mạng quá rồi. Nhờ đâu Steven là người xấu, cố tình chôm đồ hay phá nick Anh Hùng thì sao?

Phía bên kia đã có tín hiệu trở lại. Steven kiên nhẫn chờ đợi Tịch Dạ gõ cho xong bài viết dài dòng của mình. Đọc sơ qua, y có thể cảm nhận được sự nóng giận cũng như dữ dằn của nàng. Lược đi một ngàn chữ, có thể thấy nội dung chủ yếu là đe dọa Steven đừng nên làm bậy, acc của Anh Hùng chỉ được đánh dùm, không được cưỡng đoạt. Nếu không GM sẽ truy sát tới nhà, giết chết không tha.

Y bật cười sảng khoái khi nhìn mấy emo tức giận mà nàng gửi kèm. “Thật không ngờ nương tử của Anh Hùng lại là thứ dữ đến như vậy.” Steven hắn giọng, gõ lại câu trả lời.

[Nhóm] Anh Hùng: “Cô yên tâm, tôi không có hứng thú với tên y sư nghèo rách mồng tơi này.”

Nghe giọng điệu chế giễu của đối phương, Tịch Dạ chỉ có nóng hơn chứ không nguội đi được. “Tên này là ai mà giọng điệu lớn lối thế này?” Chỉ cần biết trong túi nải của Anh Hùng, hơn phân nửa là để chứa bảo vật trên cấp 50. Thành tựu như hắn, thiên hạ có ngưỡng mộ không hết chứ đâu lại chê bai. Toàn là những món đồ trân quý hai người dự định để dành đủ lever 100 mới dám lấy ra xài, vậy mà Steven lại không khách khí chà đạp như vậy? Tịch Dạ bị bức quá mức, mới phải lấy code mờ ám ra dùng. Thực ra việc tra IP không phải ở cấp thẩm quyền của nàng, nhưng Tịch Dạ đã quen thói làm càn, mượn mặt nạ của một đồng nghiệp phòng kỹ thuật, lén lút tra cứu lịch sử truy cập của địa chỉ này. Kết cục, nàng kinh ngạc đến há hốc miệng mồm.

“Hèn chi y lại mặt sát phu thê chúng ta đến vậy. Đại thần quyền kinh thế trọng, với số bảo vật mà y đang chiếm giữ, với lượng hoàng kim y đang có trong tay, quả thật hai chúng ta trông giống khổ rách áo ôm thật.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Đại ca, xin lỗi huynh.”

Tịch Dạ đột nhiên chuyển giọng, Steven cũng lấy làm lạ. Đến khi nghĩ ra nàng đã biết thân phận mình, y lập tức tức giận.

[Nhóm] Anh Hùng: “Cô nương, cô có đạo đức nghề nghiệp hay không? Biết cái gì là điều luật bảo mật và quyền riêng tư cá nhân không? Dù là GM nhưng cô đã làm quá bổn phận của mình rồi đó.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thưa ngài, chớ tức giận. Chỉ là tôi sơ sót một chút.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Sơ sót mà phải dùng biện pháp phức tạp như xài code lậu à?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Sao anh biết?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Cô không nhớ à? Người kia, cấp trên cô ấy, là bạn của tôi.”

Tịch Dạ giật mình sức tỉnh. Quả thật trên giang hồ cũng đã râm rang thừa nhận, bạn tốt của y chỉ có một người. Mà vị bạn tốt này cả code lậu của Tịch Dạ cũng không dò ra được.

“Thì ra là cấp trên của mình. Ôi số tôi khổ thật.”

Nàng bắt đầu chuyển sang kể sách năn nỉ cùng than van. Nói cái gì, mình chỉ mới ra trường được một năm, kinh nghiệm làm việc còn ít, xử lý thiếu thận trọng, không chuyên nghiệp, mong quý khách bỏ qua. Lại còn vòng vo kể lể về khoảng nợ học phí chưa trả hết, nói về tiền thuê nhà trọ và tình hình xăng dầu đang chuyển biến khó lường, kinh tế suy thoái người thất nghiệp dễ đi vào con đường đạo tặc, sau đó không ngại công khai mình là NEET, chỉ có nghề này để làm mưu sinh, nếu khách hàng đã nể lòng của mình, nàng sẽ trực tiếp ở trong phòng biến thành mồi xanh không ai đoái hoài.

Steven đọc tin nhắn mà che miệng cười liên tục. “Đúng là miệng hùm gan sứa, thượng đội hạ đáp. Với người chơi mới thì hùng hùng hổ hổ, ra bộ quan liêu, gặp được người có lý thì co vùi rụt cổ, so với con rùa chỉ có hơn chứ không kém.” Steven cũng muốn nói mình chỉ tức giận chút thôi, không có ý định báo sếp cô ta đuổi việc, nhưng Tịch Dạ cứ gõ messenger liên hồi, cái sau càng thống thiết hơn cái trước, y cứ xem rồi cười, thật không thể dừng lại được.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa khiến Steven giật mình. Y vội hạ cửa sổ game xuống, giọng nghiêm khắc hỏi.

- Ai đấy?

- Đại hiệp, là tại hạ đây. - Giọng Thiên Hùng lí nhí vang vào.

- Vào đi, đã bảo đừng gọi tôi như vậy nữa. Steven thờ dài, mở lại cửa sổ game, xoá hết những dòng tin nhắn này giờ qua lại giữa hai người. Y muốn dấu chuyện mình chơi game trong bệnh viện, thế mà lần lượt trước sau bị đôi phu thê này vạch trần thân phận. “Thật ra không biết mình có nợ gì bọn họ? Chỉ là nhận một tiếng ‘sur huynh’, bỗng nhiên lại chuốc lấy thật nhiều phiền não.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bà Chăn Lửa Cũng Bị Ăn Hiếp

Kết quả của buổi phỏng vấn không khó để đoán ra, Thiên Hùng không đủ tiêu chuẩn vào làm ở bệnh viện Chợ Ruộng. Chỉ cần hai chữ “kinh nghiệm” đã trực tiếp loại hẳn ra khỏi vị trí ứng cử. Khoa gây mê hồi sức đang lúc cần người gấp, sao có thể nhận một anh sinh viên mới ra trường.

Steven nhú mày nhìn hấn.

- Vậy ra thất bại rồi à? Bỗng nhiên gương mặt âu sầu của Thiên Hùng bùng lên như hoa nở.

- Tôi được nhận vào làm bác sĩ thực tập. Bác sĩ thực tập đó. Ở là là ... Hấn bắt đầu ca hát nhảy múa như thằng điên, thậm chí còn đẩy xe lăn của Steven đi vòng vòng trong phòng. Tuy y hiểu niềm vui của Thiên Hùng, nhưng vẫn phải lên tiếng bảo hấn bỏ mình xuống.

- Trời ơi, tha cho tôi đi. Xong việc thì vào nhận nhiệm vụ này. Thê tử của cậu vừa mới chết, và bây giờ chỉ mong tìm cậu tính sổ. Nghe nhắc đến Tịch Dạ, Thiên Hùng liền tỉnh lại ngay. Steven chỉ một chiếc ghế bên bàn ăn để hấn kéo lại ngồi. Y lùi lại, nhường mấy tính cho Thiên Hùng làm việc. “Bấy nhiêu chuyện cho buổi sáng nay là đủ rồi.” Steven nhìn lên đồng hồ treo tường, nhận ra đã đến thời gian của mình.

Tiếp theo đó, tiếng gõ cửa thân quen vang lên.

- Mời vào. - Steven trả lời. Thiên Hùng quay lưng lại, vừa lúc nhìn thấy Ngọc Linh và hai nam hộ lý khác bước vào. Bên cạnh họ còn có một xe đẩy, thế nên hấn hiểu ra đã tới giờ phát thuốc.

- Sao anh còn ở đây? - Nàng kinh ngạc hỏi. Tuy đây là phòng bệnh cá nhân, không thua gì khách sạn năm sao, nhưng những hoạt động không vượt ngoài quy định được. Đã hết giờ thăm, thì khách phải ra về. Điều làm đám hộ lý bối rối là Steven chưa từng tiếp khách bên ngoài, nên họ cũng không nhắc về những quy định này với y. Hôm nay một người bạn lạ đột nhiên xuất hiện, khiến bọn họ bối rối khi xử lý tình huống.

Thiên Hùng cũng hiểu đã tới lúc mình phải lánh mặt, nhưng hấn lại nhìn vào màn hình máy tính, thông báo lần thượng đài tiếp theo đã đến rồi. Nếu bây giờ hấn đi về, thì làm sao chơi game được. Thiên Hùng đành đưa đôi mắt van nài về phía Ngọc Linh, nàng cũng là đồng chí Võ Lâm, phải hiểu cho hấn đi chứ.

- Không được. - Ngọc Linh kiên quyết lắc đầu. Tưởng nàng không biết hấn đang bận chơi game sao. Trong lúc người khác làm việc, hấn lại chơi game như thế không phải là cố tình trêu chọc à? Lại còn tham dự sự kiện “Phu thê đồng tâm” nữa chứ, muốn khoe rằng mình mới chơi một tháng đã có ngay bạn gái trên game sao. Trong khi nàng chia tay hấn hai năm, vẫn còn trong tình trạng đơn chiếc lẻ loi. Nick của nàng là Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, có phải đang làm hấn thâm cười trong bụng.

- Không sao đâu, cứ để Thiên Hùng ở đó. Một câu nhẹ nhàng của Steven không khác gì quân lệnh ban ra, mọi người liền gật đầu “đã hiểu”. Thiên Hùng cười một cái với Steven, coi như cảm kích, sau đó tập trung chuyên môn vào màn hình trước mặt. Trận đấu đã bắt đầu, thể tử của hắn vẫn còn đang nằm chết.

^ _ ^

Tịch Dạ chọn lệnh hồi sinh, bật dậy ngay sau tiếng còi khai cuộc. Nhưng dường như đối thủ đã nhận ra yếu điểm nơi nàng, liền tấn công tới tấp. Anh Hùng lập tức nhảy ra chắn đòn, đồng thời dùng Liệu Thương chữa trị cho đồng đội. Hắn sợ hãi nhìn vào túi nải.

“Mấy trăm bình Kim Sang được mình khổ công tích góp đã bay biến hết rồi. Thật ra sáng giờ Steven đã làm gì thế, sao lại biến ta thành tên y sư tay trắng thế này.”

Không có Kim Sang được, hắn chẳng dám lao đầu lên tấn công như trước. Anh Hùng ở phía sau làm trợ công, dựa vào kỹ năng của y sư để hồi máu và kích thuốc cho Tịch Dạ.

Đối thủ lần này của bọn họ đều ở cấp 9x. Không biết là may mắn hay tình cờ trùng hợp, cả đám cùng thuộc hàng lever thấp nhất event này. Tuy nhiên, bọn họ vượt đến vòng đấu loại trực tiếp thứ ba, nhất định không thể xem thường. Cao Cần là đấu sĩ Võ Gia, thiên về quyền kinh cận chiến, vũ khí chỉ có đôi bao tay nhưng lực sát thương không hề thua kém bất kỳ tanker nào. Lâm Anh thì dùng Thiết Hải, vũ khí của người Thương Bang, tốc độ đứng đầu thiên hạ.

Hai người bọn họ một quyền một cước, thật sự đánh Tịch Dạ đến chết đi sống lại. Bản thân Anh Hùng là support cũng không ít lần trúng chiêu. Hắn tức khí thu quạt, lấy đao ra trả đũa.

- Đừng áp sát! - Steven phía sau nhắc nhở. - Chỉ số phòng thủ yếu, giáp nhẹ, không phải đối thủ của đấu sĩ đâu. Hắn tức mình, nhưng lại không thể không nghe, Tịch Dạ lại trúng chiêu, máu chỉ còn lại một chút, Anh Hùng lại phải lấy quạt ra, dùng Liệu Thương cho nàng.

- Dùng độc mới là thượng sách, có bao nhiêu độc quảng bấy nhiêu. Bọn cơ bắp ấy dở nhất là chống thuốc. Có người nằm trên giường bệnh vẫn không thể yên lòng. Thiên Hùng quay lại, thấy Ngọc Linh đang bắt đầu lấy ven, truyền thuốc cho Steven. Anh mất năng nhìn bệnh nhân vô cùng khó chịu. Ngọc Linh không biết rằng Dr. Wilson cũng chơi game cơ đấy.

Bất gặp ánh mắt của người khác, Steven giật mình lảng đi. Bây giờ y phải là một người ngoại đạo, chưa từng biết đến GO là gì. Nhưng trận đấu phía bên kia vẫn đang hồi kịch liệt, Steven không thể không theo dõi.

- Dr. Wilson, hay kêu Thiên Hùng tắt máy nhé. Tôi thấy anh không thể nghỉ ngơi được. - Giọng nàng lạnh lùng đe dọa.

- Được mà, nghỉ được mà. Tôi cũng có phải người chơi game đâu, chỉ là hiếu kỳ muốn xem thử thôi. Mấy lời vừa nãy cũng giống như đứng ngoài xem bóng đá rồi chỉ chỏ lung tung ấy mà. - Y mỉm cười nhỉnh nọt, Ngọc Linh cũng phải thờ dài bỏ qua. Steven là một người lạnh lùng và ít chịu tiếp xúc với ai. Nay Thiên Hùng lại bỏ được tới tận phòng y, xem như kỳ tích xảy ra rồi. Kể cả gương mặt khối băng cả nửa năm qua không cười cũng bắt đầu tươi tỉnh. Xem ra không dễ Thiên Hùng ở lại bầu bạn với Steven thì không được.

“Mà lạ thật, hai người bọn họ có điểm chung gì, sao kết bạn với nhau nhanh vậy? Mọi khi Steven rất nghiêm túc, nay lại bắt đầu có hứng thú với Võ Lâm Truyền Thuyết sao?”

Tuy có nhiều nghi ngờ, nhưng Ngọc Linh cũng phải gác lại. Sau khi ghim đủ thứ dây nhợ lên người Steven, nàng cáo từ lui ra. Y với tay lấy remote điều khiển cho đầu giường hơi nâng lên một chút, tư thế nửa ngồi nửa nằm thế này thuận lợi quan sát tình hình chiến trận hơn.

Anh Hùng bị buộc phải sử dụng chiêu thức của Trường Sinh trang cho thuận thực. Chỉ được đứng hỗ trợ từ xa, đao pháp của Bách Long môn không có chỗ dùng rồi. Ngược lại, năm chiêu tấn công của y sư lại không thể coi thường. Toàn Trầm, Phong Tần, Thần Phong Bá ... điểm tương thích càng lúc càng được nâng cao. Ban đầu chỉ lấy được mấy trăm mấy máu, giờ đây chỉ số sát thương đã lên được bốn con số.

Steven mỉm cười hài lòng. “Ngọc càng mài càng sáng, chiêu càng ra càng mạnh.”

Cuối cùng đối thủ của Anh Hùng bị trúng độc mà chết. Đấu sĩ mạnh về tấn công và phòng thủ vật lý; chỉ số kháng độc, kháng bùa quả thật thấp đến thế thảm. Cái này gọi là bỏ khuyết, không có lớp nhân vật nào ở Võ Lâm hoàn hảo cả, mạnh này yếu kia mới là cuộc đời công bằng.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Sau này bọn họ sẽ không keo kiệt, mà buộc phải mua bùa kháng độc về xài rồi.”

Tịch Dạ lại cười ha hả. Nàng vốn là một nhân viên gương mẫu hết lòng vì tổ chức. Cứ mỗi lần đóng vai ác, hết trộm cướp đến hạ độc, thì lại làm tăng doanh số bán bảo vật của Võ Lâm, nàng nghĩ nếu công ty muốn mình sớm, chắc hẳn đã giàu hơn lúc này nhiều.

[Nhóm] Anh Hùng: “Nương tử, nghe nói nàng đã biết chuyện ta sáng giờ vắng mặt.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Là chàng sao? Ôi tướng công của thiếp. Chàng đi đâu mà để nương tử bị người ta ăn hiếp nè.”

Thiên Hùng kinh ngạc nhìn về phía Steven. “Thật sự bà chằn lừa mà cũng ăn hiếp được sao?”

Tình trạng Steven lúc này không được thoải mái như ban đầu. Y đang được truyền nước biển, và thực hiện châm cứu bằng xung điện. Toàn thân đều là dây nhợ chạy dọc ngang.

- Đại hiệp ... - Thiên Hùng mở lời.
 - Gọi tôi là Steven. - Y nhắc nhở.
 - Steven, cảm ơn cậu đã giúp tôi sáng giờ. - Thiên Hùng gãi gãi đầu một cách áy náy. - Tôi không biết tình trạng của cậu nặng vậy.
 - Không như bề ngoài đâu. - Steven giơ tay nâng mấy sợi dây điện lên. - Bây giờ là tốt lắm rồi đấy. Tôi có thể cử động được hai tay, tỉnh táo và có thể ra ngoài.
 - Tình trạng cậu thế nào? - Thiên Hùng dù sao cũng là bác sĩ, nên hẳn quan tâm hỏi thêm vài câu.
 - Tai nạn giao thông. Chấn thương cột sống SCI, L2 và L3 bị nứt. Đã qua sáu tháng rồi. - Steven trả lời tóm gọn, tin rằng Thiên Hùng có thể hiểu được. Thiên Hùng xoa cằm trầm ngâm. L2 và L3 là vùng cột sống liên kết với hệ thần kinh từ vùng thắt lưng trở xuống. Sau tai nạn sáu tháng mà Steven vẫn chưa cử động được hai chân, xem ra khả năng phục hồi của y gần như về không rồi. “Người này có khả năng bị liệt suốt đời.”
- Steven nhìn mặt của Thiên Hùng đã đủ hiểu hắn đang nghĩ gì. “Người đâu mà thật thà đến thế, suy nghĩ gì cũng viết hết lên mặt.”
- Bây giờ thì sao? - Y lên tiếng hỏi.
 - Cái gì thì sao?
 - Sự kiện Phu Thê Đồng Tâm ấy.
 - À ả ... - Thiên Hùng ồ ra. - Liên thắng ba trận, tiến vào top hai mươi lăm, ngày mai đánh tiếp. Vì giới hạn của của sự kiện, thời gian thượng đài chỉ gói gọn trong vòng hai tiếng. Nếu sự kiện kéo dài cả ngày, người chơi không thể cùng online cả ngày. Với lượt người tham gia đến vài trăm nick thế này, sự kiện cũng không thể dễ dàng kết thúc được. Hai mươi lăm cặp mạnh nhất sẽ bước vào vòng thi tiếp theo. Dự đoán là một thử thách cam go khác, khiến người ta phải khóc lóc khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Mọi Thứ Đều Có Giá

Rời khỏi bệnh viện, việc đầu tiên hắn làm là mở điện thoại ra. Nhìn mười mấy cuộc gọi nhỡ của Tịch Dạ, Thiên Hùng chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Dù sao mọi việc cũng đã được giải quyết êm đẹp, họ vào được top hai mươi lăm, nàng cũng chẳng phàn nàn gì. Nhìn bảng danh sách các đấu thủ còn lại, hắn tin chắc giờ đây nếu họ bị loại, Tịch Dạ cũng không thể trách được. Toàn là cao thủ 14x, chấp hắn lập thêm hai cái clone cũng không đánh lại.

Ngày hôm nay đúng là chuyện tốt đến cả đôi. Thứ nhất là được nhận vào bệnh viện, thứ hai là quen thêm một người bạn. Hắn hơn hờ gọi điện cho Mạnh Nương thông báo kết quả, dù sao cũng đã hứa với nàng, nếu nhận được việc làm thì phải đền ơn đáp nghĩa ngay.

Mạnh Nương tên thật là Tiểu Mạch, con gái của trưởng khoa Huỳnh vừa mới phỏng vấn Thiên Hùng. Hắn không ngờ Tiểu Mạch đã giới thiệu về mình với trưởng khoa, làm lúc ông hỏi về mối quan hệ của hai người, hắn thật sự lúng túng như gà mắc tóc.

“Dạ, tui con là huynh muội đồng môn ả!”

Lúc ấy Thiên Hùng muốn cắn lưỡi đi cho rồi. Game Võ Lâm đã ăn sâu vào hắn đến cả lời ăn tiếng nói. Tất cả lỗi đều do những người xung quanh cả, hết chat với Tịch Dạ, nói chuyện với thằng Quý rồi lại gặp chị Mai, chẳng có lấy một người bình thường nào.

May mà lúc ấy trưởng khoa Huỳnh gật gù ra về hiểu biết. Hai người cùng học trường Y - Dược, khoá trước khoá sau cũng có thể gọi là ‘huynh muội đồng môn’ rồi. Chỉ có điều Huỳnh trưởng khoa không hỏi lại, vì sao một người năm cuối ra trường, một người năm nhất mới vào lại có thể quen biết nhau. Chả lẽ lại nói bọn họ cùng bang hội.

“Chết, đúng là chết thật.”

Đầu dây bên kia vừa có tín hiệu kết nối.

“Hello, Tiểu mạch đây.”

“Chào em, Thiên Hùng đây. Anh được nhận vào làm thực tập sinh rồi. Cảm ơn em nhiều lắm. Nếu không có em, chắc anh cũng không nhận được cơ hội này.”

“Có gì đâu anh. Tứ hải giai huynh đệ mà. Ở trong cùng một bang, nên chiếu cố lẫn nhau. Mà nè, anh đậu rồi thì phải khao em một châu đấy nhé. Lúc

trước anh có hứa với em rồi đó.”

“Đĩ nhiên là khao, phải chiều đĩ ân nhân chứ. Hôm nào rảnh, chúng ta đi một trận.”

“Anh đang ở đâu?”

“Trước cổng bệnh viện.”

“Vậy đứng đó chờ chút!”

Tiểu Mạch vừa nói xong thì cúp máy. Thiên Hùng ngạc nhiên, cứ nhìn màn hình điện thoại chăm chăm. Lúc hấn chưa kịp suy tư được gì thì một chiếc xe mô tô trời tới, cô gái bật nón bảo hiểm lên, khoe nụ cười rạng rỡ với Thiên Hùng.

- Em cũng vừa lúc đi ngang Thiên Hùng cũng chỉ biết cười theo.

Theo lệnh của tiểu thư Huỳnh Tiểu Mạch, hấn phải chờ nàng đến một tiệm ăn ở ngoại ô. Tiểu Mạch ngồi sau, gọi điện báo với cha mình hôm nay cô không ăn trưa cùng ông được. Đĩ nhiên danh tính của Thiên Hùng không bị tiết lộ, trưởng khoa Huỳnh chỉ biết hấn qua một chữ ‘bạn’ mà thôi.

^ _ ^

Đó là một quán ăn sân vườn ở khu đô thị mới. Nơi đây có bán cả phê lẫn điểm tâm theo yêu cầu của khách hàng. Tiểu Mạch có vẻ hớn hờ bước vào quán, còn Thiên Hùng thật sự héo hon cả tâm hồn. Quán quá đẹp, cây xanh, cỏ tốt, nhân viên niềm nở ân cần, trang trí tao nhã, lẫn nội thất sang trọng .. Chỉ cần hai chữ “mắc tiền” là đủ hình dung về chốn này.

Thiên Hùng, thần lảm thêm huyền thoại của khu phòng trọ, cũng nổi tiếng là người keo kiệt nhất. Xưa nay thứ lảm hấn phát bệnh nhất chính là hai chữ “mắc tiền”.

Tiểu Mạch hớn hờ giờ thực đơn ra gọi món mì xào phô mai. Thiên Hùng liếc mắt nhìn. “Mì này làm bằng vàng sao mà đắt thế?” Nàng gọi tiếp một ly sữa chua trái cây. Thiên Hùng lại muốn cằn. “Giá thế này đủ mua được cả lốc sữa chua trong siêu thị.”

Đến phần mình, hấn phải lịch sự từ chối bữa ăn trưa. Thiên Hùng nói rằng trước đó mình đã gặp bạn nên ăn no nê lảm.

- Sao anh không báo trước? - Tiểu Mạch chu mỏ cũng rất dễ thương.

- Có gì đâu, em phải ăn trưa mà.

- Nếu anh đã ăn rồi em cũng không cần phải đi xa như vậy. Quán này ngon lảm, nên em mới cố công chỉ anh tới đây.

- Lần sau, để lần sau đi. Thiên Hùng với tay lấy ly nước lọc. “Một lần và mãi mãi, không bao giờ dám quay lại nữa.”

Trong khi chờ bữa trưa mang lên, hai người bọn họ bàn luận tình hình Võ Lâm. Về phương diện này thì cả hai rất hợp ý, đối đáp vô cùng sôi nổi. Nhân vật Mạnh Nương của Tiểu Mạch cũng là y sư như Anh Hùng. Cấp của nàng đã vượt quá một trăm nên hấn có thể thỉnh giáo thêm được nhiều điều.

Thì ra trên cấp một trăm, ba tuyệt chiêu tối thượng sẽ được mở ra cho người chơi luyện tập. Chỉ nói đến Kính Hoa Thủy Nguyệt thôi đã mạnh không thua bất kỳ môn phái nào. Thiên Hùng gật gù nhớ lại lúc Lam Y Công Tử sử dụng chiêu đó trong chiến trận. Quả thật là quý khốc thần sầu, bá ngạo tứ phương. Lúc này hấn mới có thể tin tưởng rằng y sư thật ra cũng mạnh không thua ai.

Giữa buổi nói chuyện, Tiểu Mạch thỉnh thoảng lỏ điện thoại ra kiểm tra. Chiếc máy mà nàng sở hữu dĩ nhiên thuộc hàng cao cấp nhất, có thể đăng nhập thẳng vào trong Võ Lâm được. Thiên Hùng nhìn thấy cũng chỉ biết lén lút thờ dài. Nếu điện thoại cùi bắp của hấn cũng có thể vào game, thì sáng nay đâu cần quỳnh quảng chạy khắp nơi nhờ vả như vậy.

“Vấn đề rốt cuộc cũng chỉ quy về ngân lượng mà thôi.”

Tổng kết, đó là một ngày thành công và vui vẻ của Thiên Hùng. Tiểu Mạch có ý định đi chơi cùng hấn đến chiều, nhưng bạn nàng đã gọi điện thoại khẩn cấp báo có kiểm tra. Lúc này Thiên Hùng mới biết thì ra cô nàng trốn tiết học buổi chiều để đi với mình. Hấn cấp tốc chờ Tiểu Mạch tới trường, sau đó chào tạm biệt. Thiên Hùng dứt tay vào túi quần, thờ phào vì còn đủ tiền đi xe bus về nhà.

“Có lẽ nên đi lảm thêm trở lại.”

^ _ ^

Sự may mắn của hấn còn kéo dài đến tận ngày hôm sau. Hai mươi lăm cặp đấu tiếp tục thượng đài sẽ lẻ ra một đội. Vì vậy, cái đội an nhàn đi tiếp kia chính là Anh Hùng hấn đây. Thật ra, vì để cho cuộc thi thêm phần hồi hộp, các cặp đấu gần cấp với nhau sẽ được chọn. Mà cái nhóm 9x như hấn dĩ nhiên không có ai cùng cấp được rồi.

Từ top 13 hấn đi thẳng đến top 7, cuối cùng nghiễm nhiên vào trong nhóm tứ cường, khiến Võ Lâm dậy sóng. Liên tiếp được miễn ba trận, không chiến tự nhiên thành sẽ gây phẫn nộ trong nhân tâm. Mọi người vào forum game lập bài đưa nghi vấn có gian lận hoặc thiên vị. Những người thua cuộc dĩ nhiên không thể tha thứ cho đội chỉ sống nhờ may mắn. Nếu tính về thực lực, có lẽ bất cứ kẻ nào tham dự sự kiện đều ăn đứt Thiên Hùng.

Trận chung kết sự kiện Phu Thê Đồng Tâm bị hoãn lại, để chờ công ty game kiểm tra lại ‘sự cố’ lần này. Tình hình căng thẳng đến nỗi Tịch Dạ cũng phải offline giải quyết. Thiên Hùng ở nhà, mòn mỏi trông chờ quyết định từ triều đình. Lần trước phát hiện hấn là tên trộm may mắn trăm phần trăm, Tịch Dạ cũng đã báo cáo sơ cho cấp trên. Mọi việc tưởng chừng như chỉ là ưu đãi nhỏ, nhưng chỉ số may mắn này lại liên quan đến hầu hết công thức xác suất của game. Anh Hùng chẳng những chôm đồ bách phát bách trúng, luyện thuốc chưa từng thất bại, mà phạm là rút thăm trúng thưởng, né đòn, bóc thăm đầu loại ... đều đạt kết quả có lợi nhất.

Nhà sản xuất đã phát hiện ra sự nguy hại của đôi tay thỏ vương, nên không thể không có hành động khắc phục. Nếu hấn chỉ im lặng chôm đồ thì tốt rồi, nhưng lần này có liên quan đến cả một sự kiện lớn, nhiều người vẫn dõi theo. Vậy nên, công ty Võ Lâm phải đăng đàn công bố về bảo vật tay thỏ mà Anh Hùng đang sở hữu. Đồng thời dưới áp lực của dư luận, rút món bảo vật này về.

Thăng Quý ngay lập tức đập bàn, “Sao có thể như vậy được.”

Nhưng Thiên Hùng lại cười cười, “Dĩ nhiên cái gì cũng có giá của nó.”

Sủng vật Kentucky của Anh Hùng đã được nâng lên mức cấp, đồng thời phát triển hết tất cả các kỹ năng. Có thể nói nó là con vật duy nhất trong game mạnh hơn chủ nhân của mình. Ưu đãi này chắc hẳn là đủ bù đắp thiệt hại tinh thần rồi. Thiên Hùng chẳng phải lo lắng nuôi nấng sủng vật nữa, cứ chuyên tâm luyện nhân vật cho thực tốt. Mỗi đòn đánh của sủng vật tối đa chỉ bằng phân nửa chủ nhân. Thế nên chỉ cần Anh Hùng mạnh lên thì chỉ số sát thương mỗi lượt tấn công của Kentucky cũng theo đó mà tăng vọt. Hiện nay chỉ nói về số máu và tốc độ, Kentucky cũng đã được vinh hạnh vào top. Chủ nhân của nó quả thật đã đủ oai phong rồi.

Sự kiện Phu Thê Đồng Tâm” lại một lần nữa được khởi động. Theo đúng kịch bản của trò chơi, tứ cường không phải dùng cơ bắp phân ra thắng bại nữa rồi.

“Rốt cuộc đây vẫn là cuộc thi tình nồng ý mật, nếu chỉ đánh đánh giết giết thì làm sao thể hiện ra được thứ gọi là chân tâm. Bốn cặp tình nhân muôn vàn khó khăn mới có thể đứng ở vị trí đỉnh cao thế này, muốn lấy được Long Phụng Trình Tường thì phải trông cậy vào hết độ sâu tình yêu của các vị.” Chủ sự kiện oang oang tuyên bố trên kênh thể giới.

Tuy đây chỉ là lời của NPC nhưng vẫn làm người ta cảm thấy tức hận. “Chơi game không dùng sức giải quyết vậy thì dùng thứ gì?”

Xin thưa, chính là dùng game để phân định thắng thua đó.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thần Thâu Đoạt Bảo

Ngày chín tháng bảy, trận chung kết sự kiện “Phu Thê Đồng Tâm” rầm rộ diễn ra. Sự kiện này đã tổ chức được hơn một tháng, âm ỉ với đủ thứ chuyện đầu cua tai nheo, nên được chỉ sĩ võ lâm vô cùng quan tâm. Thậm chí những người trước giờ không tham dự sự kiện cũng rần rộ chạy ra bờ Thái Hồ góp vui. Mục tiêu của họ chính là truy tìm tổng tích nhân vật từng sở hữu tay thỏ may mắn 100%. Tuy bây giờ bảo vật này đã bị nhà sản xuất thu hồi, nhưng tuyên bố của họ vẫn vô tình thu hút nhiều game thủ.

Độ may mắn 100%, nhắc tới chắc không thể nào quên được nhân vật Bách Thắng thần thâu đã từng vang danh trong kỳ quốc chiến lần trước. Chỉ có mình hấn mở được Đông môn, giải vây cho quân Lê quốc, cũng chỉ có Anh Hùng mới lấy được chìa khoá quốc khố trong tay Lục Đạo, giúp bọn họ chuyển bại thành thắng. Hết thấy sự kiện đã được sáng tỏ, danh tiếng của Anh Hùng đã tới hồi rầm vang khắp chốn.

Tất cả cựu thù trước giờ bị hấn lột đồ, cũng hùng hổ kéo tới đòi nợ.

Tám người tham dự sự kiện được di chuyển bằng một cỗ ngựa đặc biệt. Nhờ vậy Anh Hùng vẫn chưa phải giáp mặt bất kỳ ai. Hấn không biết thân phận mình bại lộ lại kéo theo nhiều “fan hâm mộ” đến vậy, chỉ thấy trận chung kết đột nhiên có rất nhiều khán giả đến đón xem.

Như lời của chủ sự kiện từng thông báo, tranh ngôi vô địch lần này không phải thượng đài đấu võ nữa. Để thể hiện tinh thần tôn vinh tình yêu của cuộc thi, ban tổ chức sắp xếp cho họ tham dự một trò chơi để giành giải. Hỏi ra mới biết, trò chơi đặc biệt đó chính là thi đua thuyền.

Bốn con thiên nga xếp sẵn bên bến tàu chờ người tham dự đến lái. Từ trung tâm của Thái Hồ, ai chạy được đến đích trong bờ thì đội đó thắng cuộc, lấy được cặp y phục Long Phụng Trình Tường vô cùng quý giá.

Cuộc thi này dĩ nhiên cũng không đơn giản chỉ là đạp cho nhanh, cho mạnh sẽ tới nơi, mà còn phải trải qua những trạm thử thách, trả lời đúng câu hỏi mới được thông qua ải. Việc thắng thua không còn phụ thuộc vào lượng máu hay sức tấn công nữa. Muốn giành hạng nhất, phải trông cậy vào sự phối hợp và kiến thức của các bên.

Đồng hồ đếm ngược trên màn hình xuất hiện. Thiên Hùng ngó chăm chăm vào đó, nhắm theo về đến số không. Hấn tích cực nhấn enter trên bàn phím. Đã có kinh nghiệm chèo thuyền ở hồ Tây, Thiên Hùng biết rõ muốn thuyền đi nhanh, chỉ việc phải nhấn thật nhiều, thật nhanh như người ta đạp vịt thật sự

vậy.

Những vòng nước nổi ục ục phía sau đuôi thiên nga, chiếc thuyền chậm chậm rời khỏi bờ. Tám người tham dự mồm môi mồm lợi nhún bàn phím, tức tối gào rú chữ nhà sản xuất điên khùng. Đây là Võ Lâm mà, sao không cho họ đánh nhau giành giải, lại bắt họ chơi trò trẻ con này. Nhưng chưa chữ được bao lâu thì nhắc nhở của cuộc thi xuất hiện. Trận đua này, không chỉ chạy về đích, mà còn có thể tấn công đối phương bằng vũ khí mà ban tổ chức cung cấp.

Đến được tới đích, thuyền thiên nga phải vượt qua tổng cộng hai mươi trạm câu hỏi. Trả lời đúng sẽ được cung cấp vật phẩm, trả lời sai bị giảm tốc ba mươi giây. Vật phẩm chiến thắng có thể là bua tăng tốc hoặc vũ khí tấn công đối phương. Mục đích chỉ có một, chính là vượt lên dẫn đầu tất cả.

Trạm đầu tiên, cả bốn đội gần như đến cùng lúc. Họ chạm vào ngư ông để báo danh.

[Cận] Ngư Ông: “Trong sự kiện Võ Lâm Bảo Tàng ta thu được bốn mươi đồng khoáng, mười sáu chỉ khoáng, năm bạc khoáng và một vàng khoáng. Nương tử ta vẫn còn thiếu năm trăm điểm, mà chỉ còn lại bạc khoáng. Vậy chúng ta phải thu thập bao nhiêu lần mới đủ điểm?”

Câu hỏi này đương nhiên liên quan đến thử thách đầu tiên mà họ tham dự. Mỏ vàng 100 điểm, mỏ bạc 50, đồng 20, còn mỏ chì chỉ có 10 điểm. Phần chơi này quy định, bọn họ phải tìm ra được 1000 điểm tích lũy mỗi người mới có thể đi qua trạm kế tiếp.

Số điểm hiện tại của người chơi sẽ là: $40 \times 20 + 16 \times 10 + 5 \times 50 + 1 \times 100 = 1310$. Như vậy nhân vật đã chiếm dư 310 điểm. Đồng đội thiếu 500 điểm, lấy bù vào, vẫn còn thiếu 190 điểm nữa. Võ Lâm Bảo tàng chỉ còn lại bạc khoáng, vậy câu trả lời là họ phải kiếm thêm bốn mỏ bạc nữa. Thiên Hùng click chọn vào số bốn.

Đây vốn chỉ là một câu hỏi toán học đơn giản, nhưng khổ nỗi có vài người không nhớ được số điểm của từng loại mỏ. Thông thường, khi tham dự phụ bản Võ Lâm Bảo Tàng, hệ thống sẽ tự động thống kê và báo lại số điểm mà nhân vật tích được. Ít ai chịu ghi nhớ và tự tính toán, nên dần dần khả năng cũng thui chột đi mất. Đến lúc gặp câu hỏi, họ phải mở cửa sổ truy vấn thông tin từ trang chủ của Võ Lâm.

Đáng bất ngờ là ứng cử viên nặng ký nhất giải chưa đọc hết câu hỏi đã vội vàng nhấn tùy chọn trả lời. Lúc mọi người còn đang lăm lăm tính toán thì hai người kia đã bỏ đi trước.

[Cận] Ngư ông: “Câu trả lời chính xác, mời đi đến trạm sau.”

Họ nhận được thông báo liền tức tốc đạp thuyền thiên nga lướt đi. Hộp vật phẩm trên thuyền đột nhiên xuất hiện một đồng lưới rách. Thiên Hùng chưa kịp nghiên cứu mảnh lưới rách làm gì thì Tịch Dạ đã đứng lên, quăng lưới về phía kẻ địch phía sau lưng mình. Nhóm dính lưới dĩ nhiên không di chuyển nhanh được, ị ị ạch rớt lại phía sau.

“Thì ra vũ khí mà hệ thống cung cấp là để chơi xấu.”

Nhóm của hắn nhanh chóng đuổi kịp người đứng đầu đang chậm chạp đi vào trạm thứ hai. Thì ra trả lời sai chỉ bị giảm tốc ba mươi giây, nếu các đấu thủ khác suy nghĩ chậm chạp thì người trả lời sai vẫn có khả năng vượt trước. Vì vậy tính toán cẩn thận chưa chắc tốt, đôi khi may mắn bấm đại lại đúng, vừa tiết kiệm thời gian, vừa vượt ải ngon lành.

Trạm thứ hai, ngư ông lại hỏi.

[Cận] Ngư ông: “Đường lên núi Phở Độ sơn có tổng cộng bao nhiêu bậc cấp?”

Câu hỏi này dĩ nhiên Thiên Hùng không biết, hắn có bao giờ rảnh rỗi đi đếm bậc thang đâu. Thật ra chỉ cần đọc vào phần giới thiệu địa danh của trò chơi, họ có thể dễ dàng biết được con số này. Nhưng đi tìm thì sẽ mất thời gian hơn, họ còn phải tranh thủ từng giờ từng phút. Thế nên Thiên Hùng đành phải nhấn đại vào câu trả lời.

[Cận] Ngư ông: “Câu trả lời chính xác, mời đi đến trạm sau.”

Thì ra cái số may mắn của hắn là bấm sinh nha, không liên quan đến tay thờ. Phụ thể bọn họ hí ha hí hửng bơi vượt lên trước. Lần này hộp vật phẩm lại có thêm một bình kẹo ngọt. Thứ kẹo này ăn vào dĩ nhiên tăng cường cho sức đạp vịt. Họ vừa sử dụng, tốc độ bơi liền được nâng cao.

“A aaa ... sướng như đi ca nô máy vậy!”

Nhưng hắn còn chưa kịp hét toán lên thì từ phía sau, đá xanh ào ào bay tới. Không biết đội nào thắng được giàn nà, đang tấn công họ tới tấp. Thì ra cuộc đua này không tính máu nhân vật mà là tính HP thuyền. Thông báo thuyền bị tổn hại 5%, và vẫn còn tiếp tục tăng lên. Hết đợt tấn công đầu tiên, thuyền họ bị hư hỏng 10%. Còn đến mười tám trạm nữa chưa vượt qua, nếu tiếp tục ăn đá xanh, họ sẽ chìm trước khi về đích.

Trạm tiếp theo, ông trời không cho Thiên Hùng ăn may lần thứ hai. Hắn trả lời sai nên bị phạt giảm tốc ba mươi giây. Những đội khác ào ào vượt lên dẫn đầu. Họ ngậm ngùi đi phía sau nhìn bọn người kia lấy giận nà bắn nhau. Bị phạt chưa đủ thảm, thuyền của Anh Hùng còn bị người ta quăng lưới rách, chậm càng thêm chậm.

^ _ ^

Trong cái rủi có cái may. Họ bị chậm một trạm, nhưng lại tránh khỏi cuộc chiến bắn giàn nà của các đội. Đến vòng thứ mười ba, đã có một thuyền bị chìm giữa hồ. Cuộc đua bây giờ chính thức chỉ còn ba đội.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Cứ giữ vững khoảng cách này, chúng ta phải tích trữ đồ, đến năm vòng cuối sẽ là cuộc đua nước rút.”

Hiện nay họ chỉ từ từ vượt ải, âm thầm chờ đợi thời cơ, tránh xa khỏi cuộc chiến của hai kẻ dẫn đầu. Những lưới rách, những giàn nà chỉ có tác dụng tạm thời. Nhưng nếu biết tập trung lại một lần, rất có thể tạo nên được sự khác biệt.

Vòng mười lăm

[Cận] Ngư Ông: “Năm nay có bao nhiêu đội tham dự cuộc thi?”

Câu trả lời quá dễ, có tròn hai trăm đội vào đến được vòng chung kết. Tịch Dạ được tặng một hộp kẹo khác.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng công, đã đến lúc phản công rồi.”

Hai người bọn họ cùng dốc cạn sáu lọ kẹo, thời gian tăng tốc được kéo dài đến ba phút.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Ba phút này vừa bơi vừa trả lời câu hỏi, chắc cũng đủ để về đích rồi.”

Thuyền của họ đột nhiên phóng vọt về phía trước, lấy lại khoảng cách đã bỏ phí nãy giờ. Anh Hùng và Tịch Dạ đuổi kịp hai đội dẫn đầu ở vòng thứ mười bảy. Chẳng nói chẳng rằng, hai đội kia dốc hết lưới rách quăng về phía họ. Lưới rách là vật phẩm truy cản chỉ có thể sử dụng khi dẫn trước đối thủ, giàn nà thì chỉ có thể bắn về phía trước. Thuyền của Anh Hùng vượt lên trước một chiếc, phía sau quăng lưới, phía trước bắn đá trả đũa bọn họ.

Công sức tiết kiệm vật phẩm đến lúc này đã phát huy tác dụng. Mỗi đội chỉ tấn công được một lần thì hết đồ, còn nhóm hai người thì có thể tấn công liên miên. Đội dẫn đầu bị họ bắn chìm thuyền. Đội thứ nhì thì dính lưới đến hai phút. Anh Hùng và Tịch Dạ nhàn nhã lướt về đích, cho dù họ có trả lời sai, thì cũng có kẹo ngọt cân bằng lại tốc độ. Đội thứ hai muốn tăng tốc, phải đứng chờ giải quyết câu hỏi, mà chưa chắc gì nhận được kẹo. Vậy nên bọn họ nhàn nhã vào bờ, nhàn nhã đoạt chức vô địch của sự kiện “Phu Thê Đồng Tâm”.

Kênh thể giới ẩm ỉ ăn mừng chiến thắng của hai người vô địch. Bộ y phục đồ thẩm Long Phụng Trình Tường được giao cho người thắng cuộc. Món đồ này có cấp giới hạn là 20, nên hầu như ai cũng có thể mặc được. Thế nhưng khả năng kháng phép, kháng độc của nó thì có thể nói là vô địch thiên hạ. Mỗi năm chỉ phát ra một lần ở sự kiện này, còn bình thường muốn mua Long Phụng Trình Tường, e rằng phải bỏ ra cả vạn lượng hoàng kim

^ ^
_ _

Cuộc vui ngây ngất chưa được bao lâu thì phát pháo đầu tiên nổ ra. Có người lên kênh thể giới hết to.

[Thế] Thương Ứng Long: “Đạo tặc, mau trả lại Hoàng Quyền trượng cho ta.”

Có người đã lên tiếng, lần lượt những nạn nhân khác ào ào kể tội Bách Thắng Thần thủ, khí thế dũng mãnh như thiên binh vạn mã. Anh Hùng và Tịch Dạ trên đài cao có cảm giác sốt rét đột ngột ủa qua. Phen này họ có mọc cánh cũng khó mà bay thoát.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Vì Chàng Chiến Thiên Hạ

[Mật] Anh Hùng: “Nương tử, hay ta chịu chết, về thành hồi sinh.”

[Mật] Tịch Dạ: “Họ đã có ý tìm chàng, thì e rằng ngay cả y quán cũng đã có người phục sẵn.”

Hai người liếc mắt nhìn đám đông người hâm mộ. Chỉ có khu vực lễ đài trao giải là hạn chế người khác đi vào. Nếu họ rời khỏi lễ đài, ngay lập tức sẽ bị chủ nợ xấu xé. Đám đông xung quanh không chỉ có Lê quốc mà Lý quốc cũng góp mặt không ít. Trận quốc chiến kia Anh Hùng cũng tung hoành mấy phen, gom không ít đồ.

Bỗng nhiên hán này ra một chủ ý.

[Mật] Anh Hùng: “Thôi, ta off nhé.”

[Mật] Tịch Dạ: “Trốn một lần không trốn được suốt đời.”

[Mật] Anh Hùng: “Chứ bây giờ phải làm sao?”

[Mật] Tịch Dạ: “Trộm cướp là chức nghiệp của chúng ta. Chúng ta làm đúng thiên chức, thì có gì đáng xấu hổ. Thiếp lên trước hạ máu chúng, chàng phía sau thu đồ. Cho họ biết thế nào là niềm tự hào nghề trộm cướp.”

Thiên Hùng cười ha hả gõ xuống bàn phím.

[Mật] Anh Hùng: “Được, vì nàng ta quyết chiến cả thiên hạ.”

Họ ôm nhau thắm thiết trước hàng ngàn cặp mắt tò mò. Sau khi mặc Long Phụng Trình Tường, tình yêu của họ đã đạt mức cực đại rồi, có thể làm ra một số hành động âu yếm khiến người xem đỏ mặt.

Thiên Hùng hít sâu một hơi, cảm nhận sự ngọt ngào lan toả trong tim. Bên bờ Thái hồ, hắn đang tận hưởng niềm hạnh phúc lớn lao sâu sắc nhất. Từ một tên y sư vô danh cho đến thần thái uy chấn thiên hạ, từ đỉnh cao cho đến vực sâu luôn có nàng bên cạnh mình. Hắn cảm thấy Anh Hùng đã không uổng một kiếp làm tặc.

Cả hai người bật mở vũ khí ra, toàn bộ kim giáp oai phong hiển lộ. Điểm tô thêm vật đồ của Long Phụng Trình Tường, hai màu vàng đỏ phối lại cực kỳ uy vũ rạng ngời. Đầu khôi, khái giáp, hộ yển, yêu đới, thiết hài đều đạt mức tinh xảo xuất sắc. Mỗi người đều có thần thái uy nghi, ngạo thị bất phàm.

Có nhiều người không biết rõ lever của Anh Hùng liền rút rè lui lại. Dựa vào những lời tố cáo nãy giờ, thì trình độ của Anh Hùng quả thật đã siêu việt quá rồi. Từ 4x cho tới 16x đều bị hắn lột qua, số lượng bảo khí nhiều không kể xiết. Chỉ có nhà sản xuất mới biết nhân vật này đã tiến xa đến mức nào. Sự kiện Phu Thê Đồng Tâm có cả ngàn người tham dự mà họ vẫn có vô địch, chứng tỏ cặp đôi này không chỉ dựa vào may mắn.

Anh Hùng bước tới trước, đồng loạt tuyên bố trên kênh thể giới.

[Thế] Anh Hùng: “Ta chính là Bách Thắng Thần Thái.”

Đám đông ồn ào liên tục miệng bàn tán. “Thấy chưa, hắn đã nhận rồi.” “Ta chỉ nghi ngờ...” “Thật sao?”

Hắn ngao nghể vác Yểm Long Thiên đao lên vai, xoay một vòng nhìn đám đông xung quanh.

[Thế] Anh Hùng: “Các người đã mất đồ ư? Các người hãy tự hỏi, trộm có bao giờ trả lại đồ mà hắn đã lấy.”

[Thế] Tịch Dạ: “Một trăm nghề trong Võ Lâm, nghề nào cũng có điểm mạnh, điểm yếu và vai trò của mình. Chúng ta là trộm cướp, dĩ nhiên chúng ta phải lấy đồ của kẻ khác. Các người mất đồ sao không tự trách mình quá yếu, bị người ta hạ máu. Nếu không đánh người còn 50% HP thì liệu trộm có lấy được đồ không, nếu không giết người, cướp có lấy được đồ không? Nếu các người sợ trộm cướp thì đi mua ổ khoá và bùa chống trộm về mà giữ. Nếu ghen tị với chúng ta thì mau chuyển nghề làm trộm cướp hết đi.”

Bài phát biểu của Tịch Dạ làm người khác tức nghẹn họng mà không nói được. Võ Lâm không giống đời thường, trộm cướp cũng là nghề nghiệp chính đáng được công nhận. Tuy bọn họ có chôm chia, nhưng không có trộm làm sao thắng được quốc chiến. Chơi công thành không có cướp trong phe làm sao chiếm được thần pháo.

Bởi vì chệ y sư yếu nên không nhiều người đầu nhập Trường Sinh Trang. Bởi chệ thuật sĩ phòng thủ dở nên không ai chịu học Thiên Tự môn. Nhưng thử hỏi một nhóm nếu không có y sư và thuật sĩ thì làm sao đánh boss. Một trăm nghề của Võ Lâm đúng là không thể thiếu được nghề nào.

[Cận] Thương Ưng Long: “Được, người nói trộm là thiên chức của mình nên người phải trộm. Chức nghiệp của ta là sát thủ nên hôm nay ta phải lấy mạng người. Nếu người chết thì nợ nần chúng ta coi như xoá bỏ. Dù sau này có bị trộm đồ ta cũng không oán than đồ thừa cho người.”

[Cận] Tịch Dạ: “Người giết chàng thì ta sẽ giết người, chúng ta oan oan tương báo coi bên nào dai sức.”

Nhân vật chính chưa trả lời mà cô vợ chán lửa đã nhào lên trước. Anh Hùng đành phải nổi bước đi theo Tịch Dạ ra khỏi lễ đài. Tịch Dạ nhào tới chỗ Thương Ưng Long, dùng trường đao đánh phủ đầu trước.

[Cận] Thương Ưng Long: “Ta muốn mạng Anh Hùng, liên quan gì tới người?”

[Cận] Tịch Dạ: “Đòi mạng phu quân ta, mà còn dám bảo không liên quan đến Tịch Dạ này sao?”

[Cận] Thương Ưng Long: “Các người hèn hạ, lấy hai đánh một.”

[Cận] Anh Hùng: “Chúng ta chống thiên hạ cũng chỉ hai người, đánh người cũng phải hai người.”

Những kẻ khác đứng bên ngoài quan sát trận chiến nhưng vẫn không vội vàng xông vào. Thứ nhất, họ đã nhìn mặt Thương Ưng Long của hắc hội Thần Long, kẻ chuyên giết người mới và kéo bè PK cướp kinh nghiệm. Tuy họ muốn đòi nợ Anh Hùng, nhưng lại bị khí khái của hai vợ chồng thuyết phục. Bọn họ là trộm và cướp thì phải lấy đồ kẻ khác. Đây là một quy định của trò chơi, và khi đã tham gia Võ Lâm, mọi người mặc định phải tuân thủ luật lệ rồi. Nếu bị cướp, trước trách mình vô công sao yếu kém. Nếu bị trộm, phải biết thần mua ổ khoá mà gắn vào đồ. Nghề trộm cướp này được hình thành cũng chính vì muốn thúc đẩy nhưng mối quan hệ trong Võ Lâm. Trước hết kết oán, sau luyện võ trả thù. Tất cả đều là quy luật trò chơi, nhằm cho mọi người cơ hội được giải trí.

Hai người trải qua một tháng đánh cặp đã quen với việc phối hợp thật nhịp nhàng. Tham dự sự kiện “Phu Thê Đồng Tâm” này đúng là sáng kiến trong số những sáng kiến. Bọn họ từ những người xa lạ, đã trở nên gắn kết với nhau vô cùng sâu đậm. Hôm nay bị cả võ lâm truy sát cũng không uổng một kiếp phu thê.

[Thế] Tịch Dạ: “Ai muốn chết thì mau xông vào.”

Nàng gào thét giữa trùng trùng vòng vây địch.

^ _ ^

Ngày hôm đó được mọi người nhớ không chỉ vì trận chung kết của sự kiện tháng bảy. Ngày hôm đó được mọi người nhắc đến nhiều nhất vẫn là vụ thảm sát bên bờ Thái Hồ.

Võ lâm đồng đạo đã vây khốn đôi ma đầu Bách Thắng phu thê. Tuy họ người đông, thế mạnh nhưng không thể áp chế được khí thế của hai nhân vật đơn lẻ. Nhắc đến màu kim giáp sáng rực rỡ, vật áo đỏ bất phàm, cùng trọng khí trong tay, ai cũng phải tâm tắc ngưỡng mộ.

Những kẻ có thù đều lần lượt tiến lên đòi nợ, nếu bị đôi phu thê kia giết đều rút lui không một chút oán than. Anh Hùng và Tịch Dạ liên tục hồi sinh tại chỗ, không thừa cơ trốn chạy như mọi người lầm tưởng. Những ai đã giết được họ rồi, coi như nợ cũ xí xoá, sau này vĩnh viễn không đến làm phiền.

Người Võ Lâm, một nói uy tín, hai nói nghĩa khí. Những kẻ đã bị giết hoặc đã trả thù xong mà cố tình quay lại sẽ bị đám đồng đạo dạy cho một trận ra trò. Ngày hôm đó có thể nói Tịch Dạ và Anh Hùng đã liên đấu, đánh hơn trăm trận. Toàn bộ ngân lượng đều bị lấy ra mua Kim Sang dược và lệnh hồi sinh. Họ đánh suốt bốn tiếng đồng hồ không ngơi nghỉ, tiếp đón hết tất cả chủ nợ không thiếu một ai. Có những kẻ ngưỡng mộ khí phách đó, lúc thượng đài chỉ chấp tay xin thua cuộc rồi đi xuống. Chính những hành động này càng làm cho sự kiện bờ Thái hồ mau chóng được nổi danh.

Trong một ngày câu chuyện được chép lại, lưu truyền khắp hang cùng ngõ hẻm Võ Lâm. Mọi người tham gia bàn tán, kể lại mình đã mục kích nhìn thấy khung cảnh đó thảm liệt như thế nào. Chết rồi lại chết, không ai đếm được bọn họ đã tuốt bao nhiêu cấp, bỏ ra biết bao nhiêu ngân lượng để hồi sinh tái đấu cùng những kẻ đòi nợ. Có người trách họ đến chết không hối cải, cũng có người công khai ngưỡng mộ khí thế Anh Hùng bất khuất. “Sống tại giang hồ thân bất do kỷ.” Đã là nhân vật sinh ra với thiên chức làm trộm, họ tự hào sống với nghề nghiệp của mình thì có gì lấy làm xấu hổ đâu.

Nhờ thành tích PK liên tục, Anh Hùng và Tịch Dạ cùng leo lên đầu bảng hắc danh. Bọn bè quen biết đồng loạt quyên góp mua Bạch Băng Liên tặng cũng không tẩy hết tội lỗi của họ. Có thể nói Anh Hùng là người chơi 7X nổi tiếng nhất hiện nay, chưa vượt lên trung cấp đã đứng trong hàng thập đỉnh một bảng xếp hạng. Thành tích này đám tân thủ nhìn vào cũng phải lấy làm ngưỡng mộ rồi.

Trong một ngày hoá giải toàn bộ ân oán, đột nhiên danh sách hảo hữu của Anh Hùng tăng lên mấy trăm người. Có người nói hẳn thật sự đã trở thành Anh Hùng của giới trộm cướp, có người gọi hắn là hình ảnh của bậc trượng phu trong thời đại Võ Lâm. Người bàn ra, người nói vào nhưng tựu trung toàn võ lâm đều chấn động. Hai chữ Anh Hùng này như sấm rền bên tai.

Sự nổi tiếng của hắn không được kéo dài được bao lâu thì bị một sự kiện khác che khuất. Lê vương và Lý vương thật sự đã khai chiến, nhưng họ không đánh trong game mà thui nhau hự hự ngay giữa đường. Sự việc người chơi đánh nhau vì nhân vật trong game đã nhanh chóng lan tràn khắp các mặt báo. Lại có thêm một đoạn thời gian Võ Lâm xáo động vì vụ kiện tụng ồn ào này.

Có dính líu đến pháp luật, dĩ nhiên công ty game không thể xem thường. Võ lâm đột nhiên rơi vào đợt bảo trì dài hạn khiến cho game thủ mất nơi trú ẩn. Các nhà hoạt động bài trừ game lên tiếng chỉ trích Võ Lâm. Nhân sĩ giang hồ lớn giọng bảo vệ ngôi nhà chung thì bị coi là thành phần quá khích. Dưới áp lực của đám đồng, Võ Lâm phải mở cửa lại để quản lý cho được thành phần hung hãn. Các nghiên cứu tâm lý khẳng định chơi game sẽ trút bớt phiền não, giúp con người giảm được áp lực trong cuộc sống, đồng thời phát triển mối quan hệ xã hội, giúp những người sống nội tâm, nhút nhát có cơ hội gặp gỡ bạn bè. Chơi Võ Lâm còn dạy cho người ta biết về lịch sử và văn hoá nước nhà. Nói tựu trung lại, bọn họ kết luận rằng, “Vì hoà bình thế giới, Võ Lâm không thể bị đóng cửa.”

Thiên Hùng dĩ nhiên không quan tâm những luận cứ khoa học, những trận bút chiến trên báo là do phe nào xách động. Thời gian này hắn đã chính thức trở thành thực tập sinh của bệnh viện Chợ Ruộng. Game bảo trì đúng thời gian mà Thiên Hùng trở nên bận rộn nhất. Hắn bắt đầu một giai đoạn mới trong cuộc đời, chính thức được mọi người gọi là y sư.

Khụ ... đúng hơn phải gọi là bác sĩ.

Khi Võ Lâm mở cửa lại lần nữa, cũng là lúc Thiên Hùng phát hiện ra được bí mật động trời. Với bí mật này, con đường dẫn đến “Ngũ đại kỳ bảo” càng lúc sẽ càng gần lại.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chào Mừng Quay Trở Lại

Bệnh viện Chợ Ruộng có hình dáng như một chiếc vương miện khổng lồ. Dãy nhà hình tròn chiếm hết phần lớn khuôn viên khu vực. Ba toà nhà cao tầng vượt lên, lần lượt được đánh dấu là A, B, C. Trong đó toà nhà B có chiều cao 25 tầng là đỉnh chiếc vương miện, khu vực phòng bệnh nội trú. Hai toà nhà còn lại cao 18 tầng là khu vực làm việc của các bộ phận chuyên khoa.

Từ cổng chính bệnh viện đi vào sẽ tới phần sảnh lớn. Bên tay trái là khu khám bệnh, bên tay phải là khu cấp cứu. Chợ Ruộng là bệnh viện cấp cứu -

khám chữa bệnh lớn nhất trong cả nước. Năng lực hoạt động của họ có thể xử lý tới đa gần ba trăm ca cấp cứu cùng một lúc.

Khoa gây mê hồi sức của Thiên Hùng nằm ở toà nhà C, ngay phía trên khoa ngoại. Trong tình huống xử lý khẩn cấp, đa số sẽ cần đến hai khoa chủ chốt này. Thiên Hùng là bác sĩ thực tập nhưng được đối xử không khác gì các bác sĩ khác. Hắn vẫn mặc áo blouse đi khám bệnh, theo dõi hồ sơ và chăm sóc bệnh nhân nội trú ở phòng bệnh khoa ngoại. Người kèm cặp Thiên Hùng hiện nay là bác sĩ Nghi, bốn mươi lăm tuổi. May mắn cho hắn là người phụ trách này vô cùng dễ chịu và hướng dẫn rất tận tâm.

Trong các ca mổ mà bác sĩ Nghi tham dự đều có Thiên Hùng ngồi một bên làm trợ lý. Bây giờ hắn đã hiểu vì sao Chợ Ruộng cần tuyển gấp bác sĩ gây mê hồi sức đến vậy. Công việc chỗ này quả thật đã quá tải, căng thẳng hết mức rồi.

- Hôm nay là cơ hội đặc biệt đấy, cậu sẽ được tham dự ca bóc tách khối u ngoài màng cứng. Đặc biệt lần này chúng ta không mổ hở hộp sọ mà tiến hành lấy khối u qua mũi. - Bác sĩ Nghi hào hứng giới thiệu.

- Kỹ thuật nội soi giống người Ai Cập cổ xử lý não cho xác chết hả anh?

- Gần như vậy, bởi vì khối u này nằm ở thùy trước trán, tiếp giáp với phần xoang mũi. Ca phẫu thuật diễn ra ở phòng H, với các thiết bị vi phẫu hiện đại nhất của bệnh viện chúng ta hiện nay.

- Em hồi hộp quá. - Thiên Hùng thấy hơi kích động.

- Cậu cũng sẽ được gặp trấn sơn chi bảo của khoa ngoại thần kinh nữa. Người được mệnh danh là bác sĩ thiên tài chưa từng cầm qua dao mổ.

- Bác sĩ khoa ngoại sao chưa từng cầm dao mổ? - Hắn kinh ngạc hỏi lại.

- Bởi vì cậu ta sử dụng máy vi phẫu LasTand chứ sao. - Bác sĩ Nghi nhếch miệng cười. Việt Quốc, nơi có nền y học tiên bộ nhất thế giới; bệnh viện Chợ Ruộng trung tâm của tất cả những công nghệ đỉnh cao. Bước vào Chợ Ruộng làm việc đều là những bác sĩ đầu ngành giỏi nhất, chuyên khoa trong rất nhiều lĩnh vực. Đến bây giờ Thiên Hùng vẫn chưa thể tin nổi hắn đã là một thành viên trong tổ chức toàn những thiên tài như thế này.

Phòng mổ H là nơi được trang bị những thiết bị tối tân, hiện đại nhất của bệnh viện. Thiên Hùng có cảm giác nơi đây là trường quay một bộ phim khoa học viễn tưởng nào đó với vô vàn những máy móc xung quanh. Nhóm gây mê hồi sức đi vào trước, cùng với nhóm y tá tiến hành những quy trình tiền phẫu thuật. Họ bắt đầu cố định bệnh nhân lên bàn mổ và dùng các biện pháp gây mê đã được lên kế hoạch từ trước.

Thiên Hùng nhìn chăm chăm vào điện não đồ và các thông tin về nhịp tim, nhịp thở của bệnh nhân. Thuốc bắt đầu ngấm, bệnh nhân tiến vào hôn mê cấp độ hai đúng như dự tính.

Cửa phòng mổ lại bật mở một lần nữa, các bác sĩ ngoại khoa mặc áo xanh lần lượt tiến vào. Bọn họ đã thay đồ phẫu thuật, mặt đeo khẩu trang, cả người trùm kín bởi các loại đồ bảo hộ. Thiên Hùng kinh ngạc nhìn bác sĩ ở giữa, kẻ ngồi trên xe lăn được người ta đẩy đi. Các trợ lý nâng xe lăn đặt trên một chiếc bục đặc biệt, để anh ta có được chiều cao thích hợp khi làm việc.

- Bác sĩ Nghi, đó là người mổ chính à? - Thiên Hùng quay qua hỏi.

- Ừ, dr. Wilson chính là người tôi nói với cậu nãy giờ. Sáu tháng trước anh ta bị tai nạn giao thông, chấn thương vùng tuỷ sống. Tuy bây giờ sức khoẻ đã phục hồi nhưng phần chi dưới vẫn bị liệt, chưa thể cử động được. - Bác sĩ Nghi nhỏ giọng trả lời.

- Vậy mà trường khoa vẫn tin tưởng giao việc sao? Bệnh nhân từng chấn thương cột sống đa phần đều yếu cơ và cử động không chính xác. - Thiên Hùng thì thầm.

- Yên tâm đi, Wilson đã vượt qua tất cả các bài kiểm tra thể lực và vận động cả rồi. Thực tế đã chứng minh, tài năng của con người khó mà ước đoán hết. Lần đầu tiên Thiên Hùng tham dự một ca phẫu thuật não phức tạp mà nhanh chóng đến mức này. Thao tác chuẩn xác, quyết đoán và tốc độ đến mức làm người ta sồn hết gai ốc. Ngoài trừ bác sĩ mổ chính và hai phụ mổ, thì những người còn lại trong phòng chỉ có chức năng giám sát, đánh giá. Sau này Thiên Hùng mới biết đây là một bài kiểm tra năng lực của dr. Wilson. Kết quả thật không làm người ta thất vọng, kỹ thuật mổ đó vẫn hoàn hảo như xưa.

^ _ ^

Hắn đuổi theo ra tới phòng thay đồ, quả nhiên gặp được Steven đang rửa tay.

- Sao cậu không nói mình là bác sĩ. Tôi cứ ngỡ cậu là bệnh nhân lưu trú dài hạn. - Thiên Hùng tựa ngay vào khung cửa, cười toe toét với Steven ngay sau gương soi.

- Thì tôi đúng là bệnh nhân lưu trú dài hạn mà. Hôm qua cậu vẫn thấy tôi bị ý tá Lý ép thuốc đó thôi. - Steven thông thả rút khăn ra lau tay.

- Ghê thật, trấn sơn chi bảo của khoa ngoại thần kinh cơ đấy. Ở gần đại thần lâu ngày vậy mà tôi không nhìn thấy thái sơn. - Hắn tiếp tục trêu chọc.

- Mới xuống núi được một ngày thôi, cậu không cần tăng bốc. Suýt nữa tôi đã nằm liệt giường luôn rồi, ba tháng trước tôi còn không nghĩ mình có được như hôm nay. Thiên Hùng nghe được chút chua chát trong lời nói của Steven. Đúng là chết đi sống lại, người ta mới quý biết quý trọng những gì mình đang có. Trước kia, những điều rất bình thường thì bây giờ đã trở thành ước mơ xa vời. Ví như được đứng đối diện với người khác, ví như được thoải mái đi lại trên bãi cỏ. Thiên Hùng hiểu được cuộc sống của Steven bây giờ có bao nhiêu là khó khăn.

- Chiều nay tan ca, cậu đi. - Hắn tiếp tục cười toe. - Mừng đại hiệp xuất sơn thắng lợi.

- Tôi đã bảo cậu đừng nói kiểu như vậy nữa mà. Tuy Steven rên rỉ nhưng trong mắt y lại có chút niềm vui hiện lên. Gã bác sĩ khoa gây mê này luôn đối đãi với y như người quen lâu ngày vậy. Tự tiện kể lể tâm sự, hồn nhiên giao acc, và không chút ngại đến bên cạnh, trở thành bằng hữu của y. Từ khi trở thành bác sĩ của bệnh viện, cứ mỗi lần đến giờ nghỉ, Thiên Hùng sẽ đến phòng Steven chiếm máy chơi Võ Lâm. Nhưng điều này không khiến y cảm thấy phiền phức, mà còn có chút trông đợi. Cuối cùng, y cũng đã thật sự có được một hảo hữu rồi chẳng.

- Nhưng mà tại sao tôi đi? - Steven cao giọng hỏi lại.

- Đại ca, anh là bác sĩ chính thức mà. Thằng em đây chỉ mới thực tập thôi, sao anh nỡ so đo.

- Không nói lại cậu. - Steven phì cười.

- Người có lý đi khắp thiên hạ chính là như vậy. - Thiên Hùng cũng cười theo.^_^

Nơi họ đi là một quán bar gần bệnh viện, chỗ tập trung của rất nhiều bác sĩ Chợ Ruộng. Sau thời gian làm việc căng thẳng ở bệnh viện cấp cứu hàng đầu, có rất nhiều người đến đây giảm stress cùng bạn bè. Thỉnh thoảng họ có thể nghe một truyện cười nào đó về việc tìm không dẫn máu về phổi. Nếu người ngoài không có chút kiến thức y khoa chắc chẳng hiểu nổi nhưng chuyện cười này là như thế nào.

- Chào mừng cậu đã quay trở lại dr. Wilson! Người chủ quán hớn hờ reo hò, đồng thời với tay đánh vào chiếc chuông treo giữa quán. Tín hiệu này cho mọi người biết chủ quán sẽ đãi một lượt bia, mừng người khách cũ quay trở lại. Mọi người mừng rỡ, đồng loạt nâng chai lên lập lại lời ông chủ.

- Chào mừng cậu đã quay trở lại dr. Wilson! Cậu nói phát ra từ trăm cái miệng nghe trầm hùng như một buổi xuất quân ra trận. Mọi người nhìn nhau rồi bật ra cười rất to.

Chuyện của dr. Wilson trong bệnh viện không người nào là không biết. Anh chàng nước ngoài tóc bạch kim đó là báu vật trong tay viện trưởng cơ mà. Vì xem trọng tài năng của Steven nên đích thân viện trưởng đã mời y từ Đào Lan về Việt Quốc làm việc. Khi Steven bị tai nạn giao thông nằm liệt giường, chính viện trưởng đã đích thân hứa hẹn bệnh viện sẽ chăm sóc cậu ta đến khi bình phục mới thôi.

Hiện nay Steven là bệnh nhân nội trú dài hạn của khoa SCI. Y chiếm trọn một phòng bệnh đặc biệt để làm nhà riêng của mình. Sau tai nạn bốn tháng, Steven mới có thể ngồi dậy, cử động được hai tay. Mất thêm hai tháng nữa để luyện tập, bây giờ cậu ta đã có thể trở về phòng phẫu thuật làm việc. Tin tức này làm việc trưởng có biết bao nhiêu là vui mừng. Viện trưởng mà vui mừng thì cả bệnh viện này ai cũng vui lây hết cả.

Thiên Hùng và Steven ngồi trong góc, thỉnh thoảng cũng có vài người mang bia đến mời. Bình thường y rất ít giao tiếp với người khác nhưng vụ tai nạn khiến người ta thông cảm ít nhiều. Một người sống ở ngoại quốc, không thân không thích, thân thể lại trở nên như vậy rất dễ làm kẻ khác mũi lòng. Nhưng Steven lại là người không ai dám thương hại. Họ ngưỡng mộ y còn không kịp nữa kia, thương hại là thế nào. Tài năng và sự nghiệp đỉnh cao khi chỉ mới hai mươi sáu tuổi, Steven là điển hình cho cái gọi là người đàn ông hoàn hảo nhất mọi thời đại.

“Ghen tị, thật đáng ghen tị.”

Trở về câu chuyện của Thiên Hùng và Steven, thì chỉ xoay vòng vòng quanh Võ Lâm. Thiên Hùng ra sức phân tích về vụ kiện từng lùm xùm của Lê vương và Lý vương khiến giang hồ dậy sóng. Steven cũng thuận miệng thêm vào một vài nhận xét cá nhân. Sau đó buổi trao đổi của họ lại hướng về sự kiện thăm sát bên bờ Thái hồ.

Thiên Hùng lúc này đã uống được hai chai bia, ăn nói cũng trơn tru hơn hẳn. Hắn lấy tay đập bàn, ra chiều vô cùng tức tối.

- Ai nói thành khẩn sẽ được khoan hồng. Cậu có biết đám người kia chém rồi lại chém, tôi chết đi sống lại biết bao nhiêu lần không?

- Rốt cuộc cậu tuốt bao nhiêu cấp? - Steven quan tâm hỏi han.

- Nếu không phải Tịch Dạ ở đó, tôi đã sớm off đi cho khỏe. Đứng đó trả nợ giang hồ, bây giờ tôi chỉ còn cấp 62 thôi. Hắn ra chiều bi thương, cầm chai bia nốc cạn. Mười mấy cấp đó có biết hắn cày bao nhiêu ngày, tốn bao nhiêu bữa kinh nghiệm rồi cố công làm nhiệm vụ không? Thật là tức hận nhưng không biết làm sao giải. Steven nhìn thấy huynh đệ buồn bã, cũng phải ra tiếng an ủi.

- Không sao, điểm kinh nghiệm của 6x ít mà. Đi lại vài ngày rồi sẽ đầy lại thôi.

- Tôi tuốt cấp thì là chuyện đã rồi. Chỉ có việc trả lại Võ hồn cho cậu thì phải tốn thêm một khoản thời gian nữa.

- Không sao, dạo này tôi cũng ít đi giang hồ ...

Nói tới đây, Steven gạt mình dừng lại.

- Tại sao ... tại sao cậu biết tôi là Lam Y? - Steven lấp bắp. Bí mật này y luôn giấu kín, đâu có đem nói cho ai biết. - Tịch Dạ nói cho cậu ư?

- Tịch Dạ cũng biết? - Thiên Hùng hỏi ngược lại.

- Cô ấy không nói sao cậu lại biết?

- Vừa mới đoán ra thôi. Cái màu áo phẩu thuật đó, đúng là Lam Y mà ha? - Thiên Hùng phì cười.
- Chỉ như vậy mà đoán ra? - Steven nhướn mày kinh ngạc.
- Đại hiệp, huynh đệ đồng môn cùng làm y sư, có bao nhiêu người đầu mà không đoán ra.
- Cậu nói thật khó tin.
- Không tin cũng chẳng vấn đề gì, miễn tôi đoán là được rồi. - Thiên Hùng cầm chai bia cụng vào chai trên tay Steven, sau đó hần bắt đầu ê a. - Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Luyện Binh Đội Chiến

Anh Hùng cấp 62, Tịch Dạ cấp 87, cùng Lam Y Công Tử cấp 193 tiến vào động Bách Yêu, thách thức phụ bản “Quý Khốc Thần Sầu”.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Nhất định không được đánh càn, máu dưới 50% phải lập tức lùi lại. Hôm nay tôi làm tank, Anh Hùng làm nurse. Nếu quái vật trên 150 thì lập tức hủy bỏ khiêu chiến, vẫn còn Hàng Yêu ẩn, chúng ta có thể vào lần sau.”

Y cẩn thận dẫn dò hai cái đuôi đi sau lưng mình.

Đã bị đối phương nhận mặt, Steven không thể không mang hai người này đi luyện cấp. Bây giờ họ online, Võ Lâm ai nấy đều biết tới. Vẫn còn một số kẻ tiểu nhân thường xuyên tìm Anh Hùng và Tịch Dạ gây chuyện để trả thù xưa. Sau khi Lam Y ra tay ngăn cản lần thứ ba, thì cảm thấy vô cùng bức bối. Y không thể online suốt ngày chăm sóc cho hai vị đệ, muội này được. Họ muốn yên thân, chỉ có thể trông cậy vào chính thực lực của mình.

Số điểm kinh nghiệm đã mất chỉ có thể lấy lại bằng cách đi đánh quái cực cao. Chứ tiếp tục làm nhiệm vụ phụ tuyến, thì phải rất lâu sau mới có thể bù lại được. Anh Hùng và Tịch Dạ cũng đã lâm vào cảnh túng thiếu vì dốc túi cho sự kiện “Phu Thê Đông Tâm”, chẳng còn xu nào đi mua Kinh Nghiệm Quả về ăn nữa.

Động Bách Yêu là chốn xuất hiện boss cấp cao của thế giới. Một ngày hai mươi bốn giờ, cứ con boss này bị giết sẽ xuất hiện tiếp con boss tiếp theo. Quái vật của phụ bản dao động từ cấp 100 đến 200. Với thực lực của nhóm họ hiện nay, cố gắng lắm có thể đối phó với 14x.

Thông thường đi giết boss mọi người phải lập nhóm khoảng sáu đến mười người. Tập hợp đầy đủ từ y sư, thuật sĩ, thợ săn, đạo chích cho đến đấu sĩ, huấn sủng sư ... Phong cách chiến đấu thì tùy vào tình hình nhân sự tham gia nhóm quyết định. Dĩ nhiên không có chuyện một nhóm chỉ toàn tanker, hoặc supporter mà hoàn thành phụ bản được.

Xét về thực lực, ba người bọn họ là một nhóm quy mô khá khiêm tốn. Nhưng miễn cưỡng mà nói thì cũng có đủ hàng công, hàng thủ rồi. Điều đáng tiếc, Lam Y Công Tử là cấp đại thần nhưng võ công của Trường Sinh trang chỉ chuyên đánh tầm xa. Hôm nay gánh team, chắc chắn y phải chịu thiệt thòi lớn.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Chỉ còn một vấn đề nữa thôi.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Vấn đề gì?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Đại thần, ở đây không có người ngoài, anh cho bọn em nhìn thấy diện mạo đầy đủ của mình đi.”

Có một khoảng im lặng nặng nề trôi qua. Bình thường, ngoài y phục trên người, y không thể hiện giáp trụ hay bất cứ vật phẩm nào đi kèm. Nhưng trong bảng xếp hạng thập đỉnh, thường xuyên xuất hiện những món đồ thuộc sở hữu Lam Y Công Tử. Tịch Dạ luôn tò mò hết thấy những thần khí đó khoát trên người thì sẽ có bộ dạng như thế nào. Nàng đã biết Thiên Hùng và Steven kết bạn với nhau, nên không e dè mà đặt thẳng đề nghị.

[Nhóm] Anh Hùng: “Nương tử, nàng đừng làm khó sư huynh.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Thật ra không phải làm khó gì, chỉ là những món đồ kia rất công kênh, nhìn chường mắt nên ta không thể hiện ra ngoài. Muội muốn xem sao?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Muốn.”

Nàng đã khẳng định như vậy, Steven cũng không dây dưa kéo dài thêm. Y điều khiển nhân vật đi vào động, đồng thời tắt đi chức năng ẩn bộ giáp. Quả nhiên diện mạo đầy đủ của Lam Y đã quá mức hợp hồn người ta rồi.

Giáp trụ tinh xảo toả ra ánh sáng lung linh ngũ sắc. Sau lưng ẩn hiện một đôi cánh trong suốt lóng lánh khí chất thần tiên. Đầu đội mào Thiên Quan, chân

mang hài Thượng Vân. Thất lung là Yến Tử với Anh Hùng Lệnh cấp tám dất ngang. Vòng cổ Ngưng Surong với Sinh Mệnh thạch khám trên đó. Từ trước ra sau, từ trên xuống dưới đều là báu vật quý hiếm trên thế gian. Nhân vật Lam Y có hình tượng như một vị thiên tướng từ trời cao giáng xuống. Nhìn vào y chỉ mang lại hai loại cảm giác, một là hâm mộ, hai là ghen tị. Phải cày đến ngày tháng năm nào bọn họ mới có được cấp độ cỡ này đây?

[Nhóm] Anh Hùng: “Sur huynh, anh thật đáng ngưỡng mộ.”

Tịch Dạ không ngờ tướng công lại có tiếng nói chung với mình như vậy. Nàng bèn gõ vài cái icon gậy gù cùng đôi mắt long lanh nhìn thần tượng. Steven bật cười, tùy chọn ân bộ giáp đi.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Boss lớn đến rồi, lâm trận thôi.”

^ ^

Yêu thạch có tạo hình xấu xí, cục mịch nhưng lại vô cùng nguy hiểm. Anh Hùng thảm than, nếu không có Lam Y dẫn đi, họ chắc hẳn không có vé tiến vào nơi này. Mỗi đòn tấn công của yêu thạch đều có chỉ số vượt hẳn máu của hắn. “Cái này còn hơn cả sư huynh đã cảnh báo, chắc cú là one hit one die luôn rồi.”

Có Lam Y làm tank hứng hết thủy đòn công kích, Anh Hùng và Tịch Dạ chỉ cố hết sức đánh hồi, mà sao thanh máu của quái vật vẫn dài thật dài như vậy. Họ có cảm tưởng bỏ hết cả ngày chắc cũng không hạ nổi con yêu thạch này. “Quái vật chết tiệt, đúng là cứng như đá!” Tuy nhiên hào hữu có lòng, làm bạn không thể từ chối lòng tốt ấy được. Thôi thì dốc sức phụng bệ, liều mạng cùng sư huynh.

Rốt cuộc họ đánh gần nửa tiếng đồng hồ mới có thể hạ nổi con yêu thạch kia. Kết quả thật không làm người khác thất vọng, chỉ một con quái vật đủ cho Tịch Dạ lẫn Anh Hùng vượt lên một cấp rồi.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Cấp hai người vẫn còn thấp nên số điểm cần tích lũy không nhiều. Cứ đánh quái ở động này chẳng bao lâu sẽ trở về mức cũ.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Lợi hại, quả thật lợi hại quá. Lam Y, từ bây giờ anh chính là thần tượng của em.”

[Nhóm] Anh Hùng: “E hèm... nương tử nên tự trọng. Vi phu vẫn còn đứng đây nha.”

Ba người bọn họ cùng cười.

Tuy phương pháp này rất lợi hại, nhưng không thể kéo dài được. Bây giờ Anh Hùng đã đi làm, ngày tám tiếng chỉ còn lại một ít thời gian nghỉ trưa để tranh thủ online. Steven tuy được miễn xuống phòng khám, nhưng các trường hợp bệnh nặng vẫn được tuyển chọn chuyên về tay y. Một tuần ba ca phẫu thuật, thời gian chuẩn bị trước mổ cũng không phải là ít. Kèm theo đó bác sĩ còn phải trực đêm cho đúng trách nhiệm, thế nên giờ rảnh ít lại càng ít. Tịch Dạ có nóng lòng, cũng chỉ biết đi lang thang Võ Lâm một mình.

Mới đó mà tháng bảy đã kết thúc. Đến tháng tám này sẽ diễn ra một sự kiện lớn ở khắp các quốc gia. Công thành chiến lần thứ ba chuẩn bị khai mạc. Đây là trận thư hùng sôi nổi nhất mà mọi người đều trông đợi. Toà thành thắng lợi sẽ trở thành kinh đô mới. Lê vương tân nhiệm sẽ là ai trong số các vị thành chủ đây?

Tịch Dạ lẩm nhẩm đọc dòng thông báo mà phòng sự kiện mới chuyển qua. Lê quốc do nàng phụ trách có tổng cộng bảy vị thành chủ thực lực ngang ngửa khó dò.

Nhân vật cấp cao nhất, sức chiến đấu mạnh nhất không ai khác ngoài Lam Y Công Tử đã lên đến lever 194, hiện nay vẫn đứng thứ 3 thế giới. Lam Y là thành chủ Thịnh Thế, tuy không thuộc bất cứ bang hội hay tổ nhóm nào, nhưng sau lưng vẫn còn Chân Phương Công Tử và Nghĩa Tề bang giàu nứt đổ đổ vách. Bang hội này bình thường im ắng, nhưng hễ xảy ra các sự kiện lớn như công thành chiến hay quốc chiến thì không vắng mặt một ai. Tịch Dạ nghĩ ngờ Nghĩa Tề là tổ chức thần bí bao gồm nhân viên của chính Võ Lâm tiềm phục. Cơ hội để Lam Y Công Tử trở thành Lê vương tân nhiệm không hề nhỏ.

Nói về Lê Vương đương nhiệm thì thực lực cũng rất đáng gờm. Vũ khí Kịện Bàn của Khất Nhi vẫn là thần tiết đứng đầu sever, thứ hai thế giới. Tuy nhiên, sau vụ kiện tụng âm ỉ ngoài đời thật, Khất Nhi vắng mặt hẳn trong Võ Lâm. Không biết sự kiện lần này y có quay lại bảo vệ ngai vị của mình không nữa.

Nhân vật thứ ba cần nhắc tới dĩ nhiên là Long Đầu đại ca của Thần Long bang. Lực chiến đấu của Long Đầu tuy đứng thứ bảy ở Lê quốc, nhưng bang hội của y thì đứng nhất server, thứ hai toàn thế giới. Nhắc đến hắc hội Thần Long, người ta liền nghĩ tới hung hãn và nguy hiểm. Bọn chúng gây thù chuốc oán khắp nơi, đề tiện ti bị nhưng thực lực cũng cao thâm khó lường. Nghe nói dạo gần đây Long Đầu dẫn đàn em tích cực đồ sát lấy kinh nghiệm, lên cấp ào ào. Mười tên đứng đầu bảng hắc danh đều là thành viên của Thần Long hết cả. Hành động phô trương như vậy, hẳn nhiên là chúng đang nhắm tới công thành chiến. Lần trước gây thù với Tứ Hải Bang, kết oán với Lam Y, cũng đã tới lúc phải tính sổ rồi.

Ngoài ra Lê quốc còn có một nhân vật không ai không nói tới, Đệ Nhị Trường Kỳ. Sức mạnh hắn đứng thứ hai bảng xếp hạng server, bang hội đứng thứ hai, kể cả sủng vật cũng đứng thứ hai. Có chuyện kể rằng một lần đấu võ đài hắn liên thắng 15 trận, được đứng đầu bảng xếp hạng tuần. Tên Đệ Nhị Trường Kỳ này liền thách đấu một người chơi cực yếu rồi cố tình thua, khiến vị trí thứ bậc lập tức đảo lộn. Có kẻ bảo hắn ngông, có vị am tường bảo rằng cô tình hạng nhì còn khó hơn hạng nhất. Vì vậy Đệ Nhị Trường Kỳ hoàn toàn có khả năng trở thành con ngựa ô chạy ngược trong cuộc đua lần này.

Bảy thành khai chiến thi đấu theo vòng tròn, tính điểm lượt công và lượt thủ. Thành trì nào chiếm được nhiều điểm nhất thì thành chủ đó sẽ trở thành tân vương.

Không khí Võ Lâm bỗng chốc ảm ỉ sôi sục. Ngai vị quốc vương thì không nhiều người mơ tưởng, nhưng lấy quân công đổi chức quan thì lắm kẻ vẫn đang thèm tính đến. Mỗi ngày đi làm về, Thiên Hùng đều nhìn thấy thằng Quý cày bừa game thì hiểu. Lần trước nó hựt chức Biên Phòng tướng quân, vẫn còn hậm hực đến giờ này.

- Ngộ sẽ báo thù. - Thằng Quý la hét giữa đêm khuya. Thiên Hùng có lòng tốt qua khuyên nhủ thì lại bị tình cảnh trước mắt dọa cho hoảng sợ.

[Cận] Thủy Mạc: “Có lấy ta không?”

[Cận] Coffe Đại Sur: “Khôngggggg ...”

Thế là có người bị giết. Tự động hồi sinh sau 180s, Coffe Đại Sur đi ra khỏi y quán.

[Cận] Thủy Mạc: “Còn cứng đầu, mau nhận lệnh đồng ý kết hôn.”

[Cận] Coffe Đại Sur: “Khôngggggg ...”

Có người chỉ còn là một cái xác không hồn.

- Quý, có chuyện gì? Tại sao chú lại chọc cho người ta tấy cấp?

- Đại ca, đệ khổ quá. Nó cứ bắt cưới, không thì giết chết chẳng tha.

- Ai mà bá đạo vậy? - Thiên Hùng lại nhớ về người nương tử có tính cách tương tự. - Mà thôi, chú đồng ý đi, kéo nó tấy về tân thủ thì nguy.

- Không, em không chịu đâu. Cưới vợ về, rồi như anh suốt ngày bị đè đầu cưỡi cổ thì nhục lắm. Thằng Quý cui đầu ù dột. Thiên Hùng nghe lời thật lòng của nó thì vô cùng tức giận, từ phía sau tiến lên kẹp cổ thằng Quý.

- Cưới nó mau, không thì anh giết chú. Có nương tử rồi, để xem sau này chú còn dám nói anh nhục nữa không. Thế là thằng Quý rơi vào trường hợp trong ngoài đều ép cưới. Nó lo sợ cho tính mạng mình, nên đành nhận nút đồng ý kết hôn. Đúng là chuyện vui tháng nào cũng có. Năm ngày sau, thành Thịnh Thế bắt đầu bị vây công.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Mắc Nợ

Lúc còn đi học, hắn thường nghe các giáo viên an ủi. “Các em chịu khó một chút, sau này gặp cực khổ mới quen được.” Thì ra lời khuyên này đến bây giờ vẫn còn nguyên vẹn tinh thần ‘cam khổ’ mà các nhân viên y tế phải đối mặt. Giống như bất kỳ ngành nghề nào khác, bác sĩ cũng chỉ có tám tiếng làm việc mỗi ngày. Thế nhưng đến đêm phải trực ban, gấp cấp cứu thì không nề hà giờ giấc, ngày ngày đối mặt với nỗi đau tinh thần và thể xác của người bệnh, đúng là không quen khổ đau thì không chịu nổi.

Chỉ có một chút an ủi là ban đêm đi trực thì nguyên ngày hôm sau được nghỉ, làm hai ngày nghỉ một ngày cũng không đến nỗi căng thẳng cho lắm. Thiên Hùng lại là kẻ thường xuyên làm thêm nên không bao giờ nề hà vấn đề cực nhọc. Thái độ chăm chỉ, siêng năng của hắn được các tiền bối trong khoa đánh giá rất cao. Tuy bảo là thực tập sinh nhưng mỗi khi trực đêm hắn vẫn được nhận lương bồi dưỡng. Vừa có việc làm, vừa có thu nhập thế này, Thiên Hùng cứ gọi là sung sướng như đang sống trong mơ.

Cuộc sống của hắn quả nhiên đang bước vào thời kỳ đỉnh cao thuận lợi. Sự nghiệp và tình cảm cá nhân đều mỹ mãn hạnh phúc. Trong Võ Lâm, Anh Hùng và Tịch Dạ cuối cùng cũng thông qua mốc 90. Cày ngày cày đêm, lại có thêm đại thần hỗ trợ nên nhân vật nào cũng tiến bộ thần tốc. Anh Hùng đã có thể luyện võ hồn và bắt đầu bước vào con đường tu tập chuyên sâu.

Như lời hứa, hắn trả lại võ hồn cho Lam Y Công Tử. Vật hoàn cổ chủ, lực chiến đấu của y tăng vọt đến chóng mặt. Lam Y đã đạt đến cấp 194, giữ vững hạng ba bảng xếp hạng thế giới. Sự kiện công thành chiến càn trở nên nóng bỏng hơn, được toàn bộ nhân sĩ Võ Lâm quan tâm.

Do yêu cầu công việc nên Thiên Hùng thường xuyên treo máy, để nhân vật cho Tịch Dạ muốn dất đi đâu thì dất. Hắn chỉ việc dùng bùa Đồng Hành bám dính lấy nàng, cùng Tịch Dạ ra vào phụ bảng, đánh quái gom đồ. Giai đoạn này bọn họ đã đủ tiêu chuẩn đi ngao du thế giới. Ngoài những nước lân cận, Tịch Dạ còn dất Anh Hùng đi đến những vùng đất kỳ bí mới. Chín quốc gia tại Thần Châu đều có những đặc điểm địa lý, văn hoá khác biệt. Họ làm nhiệm vụ tuần hoàn ở ngoại quốc, vừa được mở mang tầm mắt, vừa có cơ hội thu được nhiều vật phẩm đặc sắc. Kết quả là cửa hàng buôn bán tại thành Thịnh Thế càng lúc càng ảm ỉ nên làm ra.

Nói về buôn bán, hắn thật không ngờ Tịch Dạ lại mở một cửa hàng ngay bên cạnh Hồng Phấn Lý Chiêu Phu. Kể từ đó hắn đột nhiên trở thành hàng xóm với bạn gái cũ, tình huống thật khiến người ta đau đầu.

Lý Ngọc Linh và Thiên Hùng vốn quen nhau từ thời còn học trung học. Một người là quan viên đại tiểu thư, một người là thư sinh nghèo. Họ đã từng là giai thoại một thời của trường cấp ba, được nhiều người biết đến. Tình cảm ngày thơ ấu nhỏ cuối cùng lại tan vỡ khi hấn học đến năm hai trường y. Chuyện xưa không muốn nhắc lại, tuy ngoài mặt họ đã bình thường hoá quan hệ, nhưng trong lòng vẫn còn cái gai khó nhỏ bỏ. Không ngờ duyên nợ kéo đến cho đến lúc này, trong game làm hàng xóm, ngoài đời lại trở thành đồng nghiệp cùng một bệnh viện.

Thiên Hùng biết Ngọc Linh cho đến bây giờ vẫn còn ôm hận vì hấn chia tay nàng không lý do. Nhưng cái lý do đó, hấn thà cả đời chôn dấu chứ không thể nào nói ra cho Ngọc Linh biết được. Hiện nay, câu cửa miệng của nàng vẫn là “Phải đi tìm một bạn trai tốt hơn người cũ”. Mỗi lần hấn nghe đến đều cảm thấy áy náy trong lòng, mặc cảm tội lỗi lại càng dâng cao.

Đáng sợ nhất là số phận dường như muốn trêu ghẹo hấn. Mỗi lần Tiểu Mạch đến bệnh viện tìm Thiên Hùng, nhất định phải để Ngọc Linh nhìn thấy. Mỗi lần hấn và Tịch Dạ tay trong tay, nhất định sẽ chạm mặt Hồng Phấn Lý Chiêu Phu. Dù hấn có trăm miệng, cũng không thể giải thích mình không có cố tình chọc tức nàng. Thật sự là vận đào hoa chết tiệt!

- Vậy ... vì sao hai người chia tay? - Steven hỏi sau khi nghe hấn than van.

- Nếu có thể nói ra thì tôi đã nói từ lâu rồi. - Thiên Hùng thở dài. Đến giờ nghỉ, Thiên Hùng thường đến phòng của Dr. Wilson. Hấn coi đây là căn cứ của mình, lần nào cũng chiếm mấy tính Steven luyện võ. Ông bạn quý hoá của Thiên Hùng đành phải dùng điện thoại để vào Võ Lâm. Họ gặp mặt Tịch Dạ, lập nhóm, chuẩn bị đi đến phụ bản “Quỷ Khốc Thần Sầu”. Vừa lúc đó, một cô nàng toàn thân giáp sáng xuất hiện. Chỉ cần nhìn sơ qua hấn đã nhận ra chế tạo sư 134 Hồng Phấn Lý Chiêu Phu.

[Cận] Anh Hùng: “Chào em, nhanh vào Võ Lâm thế, mới đầu giờ nghỉ mà.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chào! Anh cũng nhanh vậy. Không đi ăn cơm trưa à?”

[Cận] Anh Hùng: “Anh đang ăn nè.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Căn tin có trang bị máy lúc nào?”

[Cận] Anh Hùng: “Anh đang ăn ở phòng Dr. Wilson ...”

Thiên Hùng quay lại, vừa kịp nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Steven. Xém chút nữa hấn đã khai ra hai người vừa ăn trưa vừa chơi game. Đúng là con người hấn thật thà quá mức, có chuyện gì mình biết, đều sẽ buộc miệng nói ra hết. Bất hấn giữ bí mật thật là khó chịu, ngứa ngáy trong người.

Đột nhiên nương tử của hấn chen vào.

[Cận] Tịch Dạ: “Thì ra mọi người là đồng nghiệp.”

[Cận] Anh Hùng: “Đúng vậy, vi phu và Hồng Phấn là đồng nghiệp làm cùng bệnh viện.”

Hấn chuyển qua box chat mật để nhắc nhở nàng.

[Mật] Anh Hùng: “Nương tử cẩn thận, đại thần vẫn đang nhìn chúng ta chăm chăm.”

Nương tử dĩ nhiên hiểu ý tướng công.

[Cận] Tịch Dạ: “Cả hai là đồng nghiệp, hay quá. ^_^ Vậy cùng lập nhóm đi. Chúng tôi chuẩn bị đi ‘Quỷ Khốc Thần Sầu’, hôm nay cô đi chưa?”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Phụ bản đó nghe nói dành cho 18x trở lên, hai người sao vào được? Em nhớ Anh Hùng mới tham gia Võ Lâm chưa bao lâu.”

[Cận] Anh Hùng: “Do Lam Y kéo bọn anh vào. Có sư huynh cầm khoá thì đi đâu cũng xong.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Vậy em vào có được không?”

Hấn quay qua nhìn Steven trông chờ. Cảm giác áy náy đối với Ngọc Linh không biết từ bao giờ đã biến hấn thành con nợ. Cứ nhìn thấy nàng sẽ ngay lập tức nhún nhường, có đồ tốt cũng muốn dâng lên hiếu kính. Khó có dịp được đi cùng đại thần thế này, hấn dĩ nhiên cũng muốn nàng cùng đi “hưởng phúc” nha.

Đã nghe qua tâm sự của hảo hữu, đương nhiên Steven không thể từ chối. Y đành phải nhấn vào tùy chọn mời thành viên, kết nạp Hồng Phấn Lý Chiêu Phu vào hàng ngũ của mình.

^ _ ^

Ở phía trước động Bách Yêu đã có một đôi nam nữ đứng chờ đợi, bọn họ không ai xa lạ mà chính là Coffe Đại Sư và thê tử mới Thủy Mặc. Do bị Thiên Hùng lôi kéo, bây giờ cả nhóm đi diệt quái của bọn họ đã lên đến sáu thành viên. Hồng Phấn cấp 134, xuất thân Thiên Mẫu Sơn, một thợ rèn với vũ khí là cây búa khổng lồ cực kỳ oai vệ. Coffe Đại Sư cấp 152, kỵ sĩ Thần Phong bang, vũ khí là thương, người không bao giờ rời ngựa. Thủy Mặc cấp 158, thuật sĩ Thiên Tự Môn, sau lưng là một cây bút lông khổng lồ. Thiên Hùng lại nhìn về thanh Tuyệt Sát Cuồng Dao cao bằng đầu người của Tịch Dạ, cảm thấy mình và Lam Y thật quá lạc lõng trong cái nhóm vũ khí khổng lồ này.

Theo lệ cũ, Lam Y Công Tử là người nói chuyện với quái thú giữ cửa để đưa cả nhóm vào phụ bản. Thế nhưng khi gặp xà yêu, người lao lên trước nhất không phải y mà lại là Hồng Phấn Lý Chiêu Phu. Lốp nhân vật chế tạo sư với vũ khí khổng lồ đúng là tank trong xứ tank. Tuy Hồng Phấn cấp thấp hơn Lam Y nhưng chỉ số phòng thủ tuyệt không thua kém. Điều này không chỉ khiến mọi người xung quanh ngạc nhiên mà ngay cả đường sự cũng bất ngờ. Chỉ đến khi giật mình nhìn lại thì đã thấy bọn họ đang đứng trong một vòng cấm chú. Thủy Mạc chưa gì đã tung ra chiêu thức hắc ám khắc chế đòn tấn công của đối phương, nâng khả năng chiến đấu của nhóm mình lên. Đúng là có thuật sĩ trong đội, vấn đề buff trạng thái không cần phải lo lắng nữa.

Hàng công chính bao gồm Tịch Dạ và Coffe Đại Sư cũng bắt đầu vào cuộc. Lam Y Công Tử và Anh Hùng đứng ngoài, dùng quạt của Trường Sinh trang tấn công tầm xa. Đồng người quả nhiên sức tấn công của nhóm cũng mạnh hơn nhiều. Thanh HP của xà yêu tuột xuống nhanh thấy rõ, chứ không còn bò ì ạch như lúc trước.

Tuy nhiên, Hồng Phấn không thể cầm cự được lâu trước xà yêu quá cường đại. Cùng cấp 13x nhưng boss lúc nào cũng sẽ mạnh hơn người chơi. Nàng trúng độc, mặt mũi tối sầm, khụy xuống ngay giữa chiến trường. Ngay lúc này, hai y sư mới bắt đầu phát huy tác dụng. Lam Y lập tức lao vào chấn đòn, sử dụng nguồn máu dồi dào của đại thần để gánh team. Phía bên kia, Anh Hùng chịu hết toàn bộ trách nhiệm giải độc cùng hồi sức. Đội hình tấn công thay đổi, mũi nhọn lại tập trung ở chỗ Lam Y.

Với nhóm tinh binh tăng cường cho hàng tấn công, họ đã giảm bớt thời gian phải bỏ ra để hạ boss. Chỉ riêng giờ ăn trưa, Lam Y và nhóm của mình có thể đánh được hai lượt yêu quái so với một như trước đây. Có thêm thuật sĩ vào đội, khả năng gì cũng được buff hết mức. Đôi khi họ chưa rơi vào tình huống nguy hiểm, đòn Vận Khí trong trạng thái Hồi Quang Phấn Chiếu đã xuất hiện. Nhưng cả nhóm đều sử dụng Liên Hoàn chứ tuyệt đối không dám đụng đến Tự Bạo. Bọn họ đang thu kinh nghiệm, luyện cấp. Nếu nhân vật chết rồi sẽ không nhận được Exp., vậy công sức vào động Bách Yêu chẳng phải là vô ích rồi sao.

Hiện nay, loại quái vật mà bọn họ có thể đối phó đã được nâng lên thành 15x. Xác suất quái vật cấp cao hơn xuất hiện là rất nhỏ, nên họ không phải từ bỏ lượt khiêu chiến nhiều lần. Liên tục hạ được hai boss 13x mà giờ nghỉ vẫn còn hơn nửa tiếng, Anh Hùng tham lam lại muốn tiến đánh boss tiếp theo.

Chưa nói đến nguồn vật phẩm dồi dào của boss rơi ra, nội việc giết quái vật đã mang đến hàng triệu điểm kinh nghiệm. Cấp càng cao, số kinh nghiệm cần tích lũy càng lớn. So với thời gian đầu mỗi boss đã đủ điểm cho Anh Hùng tăng một cấp, thì giờ đây phải đánh hai ba ngày, hần mới đủ số Exp. lên lever. Cấp sau cần số điểm kinh nghiệm gấp đôi cấp trước, điều này cho thấy con đường trở thành đại thần như Lam Y Công Tử quả thật gian nan và tốn sức vô cùng.

Từ 193 đến 194, y mất hơn một tháng mới nâng cấp nổi. Bây giờ Lam Y Công Tử muốn lên 195, chắc hẳn phải bỏ ra thêm ba tháng trời. “Dân thường dễ sống, đại thần khó làm.” Chẳng những thời gian lên lever lâu mà các điều kiện càng lúc càng khắc nghiệt. Số phụ bản mà y có thể vào cũng chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Trình độ 19x hầu như đã bị cấm cửa với những phụ bản quá yếu, Lam Y giờ đây có trách nhiệm phải giải mã hết toàn bộ những bí mật của game, phi thăng thành tiên, điều mà chưa từng ai trong Võ Lâm làm được.

Hầu hết nhân sĩ giang hồ đều đang mong chờ nhóm đại thần top 10 như y, bọn họ muốn biết tốt cùng nhà sản xuất đang dành những món quà kinh hi gì cho người chơi miễn cấp. Võ Lâm phiên bản thứ 13 này có mặt trên thị trường đúng một năm, danh hiệu Thiên Tiên hiện nay vẫn còn đang để trống.

Nhưng tham quá thì thâm, đại yêu quái Xú Khí Lão Đầu cấp 180 đột nhiên xuất hiện. Lam Y vừa nhận ra boss thì phát lệnh từ bỏ khiêu chiến ngay. Đáng tiếc, bọn họ không ai chạy ra ngoài cửa động kịp. Xung quanh đã có Bàn Ti chú phong toả, toàn bộ nhận vật không thể đi ra ngoài, trừ khi giết được kẻ đã giăng phép. Họ đồng loạt nhìn về phía thuật sĩ của nhóm mình.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thủy Mạc, cô muốn tạo phản sao?”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Cứu Binh Bắt Đắc Dĩ

Họ dự định rút lui nhưng toàn bộ đều bị giam vào trận đồ, đại yêu quái Xú Khí Lão Đầu cấp 180 bắt đầu tấn công dồn dập. Một khi trúng Bàn Ti chú thì dù chết cũng không thoát được, nếu có tử vong cũng sẽ hồi sinh ngay tại chỗ chứ không thể ra khỏi phụ bản. Thời gian tồn tại Bàn Ti chú phụ thuộc vào nội lực của người phát động. Cho nên ngoài việc phải hạ thuật sĩ đã giăng phép, vẫn còn cách là đứng yên chờ người này hết nội lực, bỏ cuộc.

Tuy nhiên, trong trường hợp đối đầu với đại yêu quái, mọi người không có thời gian nhiều như vậy. Trước khi kẻ địch hết nội lực chắc cả bọn đã bị Xú Khí Lão Đầu giết chết vài lần rồi. Boss 180 thì chỉ cỡ Lam Y Công Tử mới có thể cầm cự được, nhưng trong nhóm có nhiều thành viên yếu thế này kẻ cả đại thần cũng khó mà gánh nổi.

Câu trách cứ của Tịch Dạ khiến mọi người dồn hết sự chú ý về phía Thủy Mạc. Cô nàng thật sự đã phản bội họ sao?

[Nhóm] Thủy Mạc: “Không phải em.”

Câu trả lời vừa có, cũng là lúc những tên sát thủ của Thần Long hội xuất hiện. Người phát động Bàn Ti chú là một thuật sĩ bên phe đối phương.

[Cận] Long Đầu Đại Ca: “Lam Y, cuối cùng ta cũng chờ đến ngày này.”

Gặp mặt kẻ thù cũ, Steven không buồn trả lời. Tên này hẳn nhiên đã rình rập y lâu ngày, chỉ chờ đợi thời cơ là nhảy vào chọc phá.

Phụ bản trong Võ Lâm được chia thành hai loại. Loại phổ thông, cấp thấp thì mỗi nhóm sẽ được phân vào một cảnh riêng. Loại cao cấp thì nhiều nhóm có thể cùng tiến vào một cảnh. Như vậy sẽ sinh ra tình trạng đụng mặt, giết quái và cướp đồ.

Quý Khố Thần Sầu là phụ bản cao cấp có hầu hết tất cả boss thế giới. Chính vì vậy bất cứ nhóm nào tới báo danh cũng có thể tham gia vào cuộc đồ sát này. Trong giang hồ mạnh được yếu thua, chỉ có kẻ nhanh tay nhất được bảo vật mới là người chiến thắng. Quý Khố Thần Sầu tạo điều kiện cho người chơi cấp cao có dịp so tài, cọ sát trong điều kiện thực chiến ở mức tối đa.

Việc Lam Y Công Tử dắt nhóm đi luyện lever trước giờ không có nhiều người biết. Nhưng từ khi Anh Hùng kéo thêm hai phụ thê Coffe vào thì tin tức này đã bị lộ ra ngoài. Phần nhiều cũng là do Thủy Mạc trẻ người non dạ. Được ở cùng nhóm với một thần bí cao thủ, dĩ nhiên năng đi khoe khoang khắp nơi rồi.

Hắc hội Thần Long vốn là kẻ thù của Lam Y từ lúc mọi người bắt đầu chơi game. Sự việc cũng do bọn chúng gây sự trước, muốn luân sát, tẩy cấp Công Tử để cướp điểm kinh nghiệm. Thật ra Thần Long vốn đặc tội với rất nhiều người, nhưng chỉ có Lam Y cho chúng ăn hành vài lần, nên Long Đầu Đại Ca đặc biệt căm ghét y.

[Cận] Tịch Dạ: “Ngươi làm cái gì thế? Kéo đông người đến đây, có phải muốn đoàn chiến?”

Nàng vẫn luôn là kẻ nóng tính nhất nhóm, nay có thêm hai bạo mẫu là Hồng Phấn và Thủy Mạc nhao nhao phía sau, liền lập tức tạo nên một đội ngũ quá khích, hung hãn. Ba người, ta một lời, người một câu, phủ đầu khiến kẻ địch không sao phản biện kịp. Lam Y và Coffe tập trung đánh quái, không cần để tâm đến mặt trận khẩu chiến bên này.

[Cận] Long Đầu Đại Ca: “Ta ở đây không phải muốn đoàn chiến. Lam Y Công Tử ít khi xuất đầu lộ diện, nên vừa nghe tin có người ở đây, ta liền đến chào hỏi ấy mà.”

[Cận] Thủy Mạc: “Chào hỏi cái đầu nguoi, chào hỏi mà giam bọn ta lại à? Có ý gì?”

[Cận] Tịch Dạ: “Có nhốt chúng ta ở đây cũng vô ích. Đây chỉ là một con boss lever 180, Công Tử có thể dễ dàng hạ được. Riêng bọn ti bị các nguoi, do chị em chúng ta xử lý cũng xong.”

Đại tỷ vừa mạnh miệng tuyên bố, đã nhảy tới trước tấn công. Trường đao vung lên thì phía sau đã có đại chủy cùng không bút tiếp nối. Bất ngờ nhất là đám Thần Long lại dễ dàng lui lại. Chúng đang có kế hoạch khác, không muốn động võ với bọn người này.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Rùa rụt đầu, có giỏi thì vào đây ...”

[Cận] Long Đầu Đại Ca: “Ta đã nói hôm nay không thích đoàn chiến, những thuật sĩ này cũng không phải để đánh nhau. Chúng ta đến đây để thay phiên giam các nguoi lại thôi. Toàn bộ nhóm này cùng rất nhiều Nội Lực thủy chắc đã đủ kéo dài bốn năm tiếng rồi Lam Y nhì.”

Nói xong, bang chủ của Thần Long cười ha hả rời khỏi phụ bản, chỉ chừa lại mười mấy kẻ áo choàng đen, tay cầm gậy gỗ. Nhìn vũ khí của chúng có thể thấy nhóm nhân vật này có cấp độ không cao, rất có khả năng là clone mà Thần Long nuôi để chuyên đi công thành. Thủy Mạc tức tối bắn vài đạo sấm sét ra ngoài, nhưng bọn chúng chỉ né chứ không phản công lại. Xem ra ý định giam giữ bọn họ là thật sự rồi.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Vì sao chứ?????”

Thời gian nghỉ trưa đã cạn, Ngọc Linh và Thiên Hùng không thể tiếp tục online được nữa. Nhưng với tình huống nhân lực mỏng, sức yếu, lại phải đối đầu với đại boss, họ không cam tâm bỏ mặc đồng đội. Ai biết được bọn áo đen xung quanh có thừa cơ nhảy vào tẩy cấp Lam Y Công Tử hay không.

Đột nhiên có người lên tiếng.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Ai bận việc thì mau off đi.”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Nhưng bọn kia thì sao, nhờ chúng nhảy vào tấn công ...”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Ta tin lời Long Đầu. Hắn chuẩn bị bọn clone này để giam lỏng ta.”

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Whyyyyy?”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Tối nay là thời điểm tấn công thành Thịnh Thế. Với tính cách của Long Đầu, chắc chắn không bỏ qua bất kỳ thủ đoạn nào để thắng cuộc.”

Thiên Hùng gạt mình quay lại nhìn Steven.

- Thật sao?Y bình thân gạt đầu, rồi gõ tiếp vào khung chat.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Mọi người cứ off trước đã, để dành hơi sức đến tối chơi công thành. Nhờ hết quỹ thời gian thì lúc đó không online được nữa

đấy.”

Steven nhắc tới luật giới hạn giờ chơi của game thủ. Quá mười hai tiếng đồng hồ mỗi ngày, account của bọn họ sẽ tự động bị khoá. Dù đang làm nhiệm vụ trọng đại cỡ nào cũng không có ngoại lệ được châm chước.

- Còn cậu nữa đấy, hết giờ rồi kìa. Đem máy lại đây, tôi có việc cần xài. - Steven lên tiếng nói với người trong phòng. Sư huynh đã ra lệnh, Thiên Hùng sao dám không nghe lời. Hắn thoát ra khỏi game, gắn pin vào và rút dây sạc ra khỏi laptop của Steven. Y đang nằm trên giường, hẳn nhiên không thể tự mình lấy máy được. Thiên Hùng đến bên cạnh, kéo chiếc bàn di động dùng để đồ trên giường cho Steven. Hắn nhìn thấy Steven lóc cóc gõ pass, đăng nhập vào một account khác. Nhân vật mặc bộ áo chên xanh lá cầm tiêu xuất hiện. Thì ra clone của Lam Y Công Tử cũng là một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, Đệ Nhị Trường Kỳ.

- Đại hiệp, ngài thật bá đạo quá. - Thiên Hùng trầm trồ cảm thán.

- Lúc trước vì tò mò không biết lớp nhân vật nhạc sĩ có skill gì nên đăng ký thêm một nick để chơi. Lâu ngày cũng đạt được chút thành tựu. - Steven vừa điều khiển nhân vật vừa giải thích với bằng hữu. Đẳng nào người này cũng đã biết bí mật trọng đại về thân thế của Lam Y, Steven tin rằng giữ thêm một bí mật nữa cũng không làm khó được hắn.

Thiên Hùng nhìn thấy nhạc sĩ Đệ Nhị Trường Kỳ nhảy lên một chiếc lông chim khổng lồ bay đi. Rất nhanh chóng, Đệ Nhị đã tới được động Bách Yêu và bước vào phủ bản Quý Khố Thần Sâu. Các thành viên trong nhóm giật mình, nhao nhao lên vì nhân vật bí ẩn mới xuất hiện. Đệ Nhị không nói lời nào, ngay lập tức ra tay hạ gục hết đám thuật sĩ núp xung quanh.

Cắm chú được giải trừ, Tịch Dạ cùng tỷ muội của mình gấp rút chạy ra ngoài cửa động. Đám thuật sĩ mới vừa hồi sinh ngay lập tức bị người ta liên sát. Lần này Thủy Mạc chủ động ra tay, dùng Bàn Ti chú nhốt hết cả bọn lại. Họ giết rồi lại giết, quyết tâm dùng chiêu gây ông đập lưng ông. Steven một mình điều khiển hai máy nhưng vẫn không ngừng theo dõi tình hình ngoài cửa động.

- Nhớ nhắc nhở tôi, sau này không được đắc tội với nương tử của cậu nha. - Y nói rất nghiêm túc.

- Cái này chỉ đối với kẻ địch thôi, chứ còn người nhà thì nàng hiền dịu lắm. - Thiên Hùng cười gượng gạo. Steven nhắc mắt nhìn Thiên Hùng, sau đó lại tiếp tục cắm cúi vào màn hình.

- Chỉ có cậu mới cam tâm chui vào hàm sư tử đó, lại còn khen bạo mẫu khủng long là hiền dịu ...

- Sao huynh đài không thử đi, thành thân rồi, có nương tử thật sướng lắm đó. - Hắn nghĩ về những ưu đãi của game dành cho phu thê cùng tổ đội, nào là cộng thêm điểm kinh nghiệm, nào là tăng lực sát thương ...

- Thôi cho tôi xin! Suốt ngày có người lải nhải bên tai thì chết mất. - Steven lăm bằm. - Mà hết giờ rồi đấy, cậu không về văn phòng khoa bây giờ thì sẽ đi làm muộn. Thiên Hùng giật mình nhìn lại đồng hồ đeo tay.

- Vậy cậu bảo trọng, tôi đi bây giờ. - Hắn chạy đi nhưng vẫn còn cố nói lại. - Hẹn tối nay công thành chiến, chúng ta cho bọn Thần Long kia đẹp mặt một lần.

- Tạm biệt. - Steven nói vọng theo. ^ _ ^

Steven buộc phải để Đệ Nhị Trường Kỳ auto rồi tập trung dùng Lam Y Công Tử đánh chính. So với nhạc sĩ, y sư vẫn là nhân vật mà y quen sử dụng hơn. Trong thời gian đầu gia nhập Võ Lâm, cũng chính là lúc Steven đang nằm liệt trên giường bệnh. Ngoại trừ chơi game giải khuây, y cũng chẳng biết phải làm gì. Một ngày hai mươi bốn tiếng, hễ mỗi khi tỉnh lại Steven đều online. Do luật hạn chế giờ chơi nên y lập hai tài khoản khác nhau luyện ngày luyện đêm, quên đi thực tế.

Những người khác chơi clone không gì khác ngoại trừ hiểu kỳ với các lớp nhân vật khác nhau. Steven chơi clone là để phục vụ cho tâm lý tự kỷ hạng nặng của mình. Những nhiệm vụ của tân thủ như kết bạn, lập nhóm đánh phủ bản ... Steven đều dùng hai nhân vật của mình cùng làm. Y nhất quyết không nói chuyện, không kết bạn với người nào khác.

Loay hoay mãi với số một và số hai, chẳng biết từ bao giờ Steven đã cùng đẩy cả hai nhân vật trở thành nhất nhì ở Lê quốc. Y giật mình nhớ lại, chỉ biết phì cười vì cái trình cày game quá mức khắc nghiệt của mình. Người khác sở hữu một nhân vật trên cấp 100 đã vô cùng thoả mãn. Cũng như Thiên Hùng nhìn thấy acc của y cũng chỉ biết thốt lên hai từ “Bá đạo” mà thôi.

Anh Hùng và Hồng Phấn đã rút, nhưng những người khác vẫn còn ở lại cùng y đồng cam cộng khổ. Không biết từ bao giờ Lam Y Công Tử lại có nhiều hảo hữu thế này. Chỉ vì y có thù với Thần Long, gặp đâu đánh đó nên vô tình cứu được nhiều người chơi khác. Cứ như vậy mơ hồ bị người khác gọi là đại hiệp, mơ hồ trở thành biểu tượng chính nghĩa trong Võ Lâm. Bây giờ chỉ còn nhân vật Đệ Nhị mới sự thật là con người của y lúc trước, độc lai độc vãn, chính tà bất phân.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Được rồi, toàn bộ bọn chúng đã trở về 3x, sau này không thể đi hại người trong một thời gian, nên thả ra đi.”

Nàng ra lệnh, ngay lập tức Thủy Mạc nghe theo. Lam Y kinh ngạc vì trong thời gian ngắn, Tịch Dạ lại có thể thu phục một đàn em mới. Toàn bộ người tiếp xúc với nàng, ngoại trừ Lam Y, đều bị biến thành thuộc hạ hết.

“Có lẽ do sự xôn xao và quyết đoán của cô ta chăng?” Steven thầm nghĩ.

Bọn họ cùng thoát ra khỏi phụ bản, an toàn và không hề sức mẻ. Cẩm chú đã được giải trừ, sau khi Thiên Hùng đăng nhập lại vào game sẽ thấy mình không còn ở trong động nữa. Tất cả cùng nhất trí sẽ để dành thời gian còn lại trong ngày cho sự kiện công thành. Đây sẽ là một cuộc chiến lớn và họ đều ghi hận với Long Đầu Đại Ca.

[Thế] Tịch Dạ: “Long đầu, ta nhất định sẽ thủ tiêu ngươi.”

Có người không sợ trời, không sợ đất đưa ra tuyên bố chấn động như vậy. Steven lắc đầu thở dài, “Không nên đắc tội với nữ nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Công Thành Chiến

Sự khác nhau giữa quốc chiến và công thành nằm ở quy mô của nó. Một bên kéo dân cả nước đi đánh nhau, một bên huy động nhân lực toàn thành. Về mặt luật lệ thì chơi công thành phải phân ra hai lượt công thủ. Đầu theo thể thức vòng tròn tính điểm, thành nào cũng phải đánh với đối phương hai lượt đi-về.

Trong các cuộc tranh quyền đoạt vị, thế ngoại cao nhân như Lam Y Công Tử vốn không để ý. Chỉ là trong những trận chiến lớn thế này, điểm thưởng kinh nghiệm rất nhiều nên Steven mới tranh thủ tham gia. Nhưng hôm nay lại khác, trước trận chiến thành chủ Lam Y bị người ta tập kích là chuyện vô cùng trọng đại. Tịch Dạ lại lên kênh thể giới oang oang kể tội Long Đầu, khiến toàn dân Thịnh Thế đều sôi trào tức giận. Chẳng cần tiếng nói của khổ chủ, họ quyết tâm liều chết cùng quân Thần Long. Steven thấy người dân Thịnh Thế lên kênh quốc gia thế thót mà không biết nên vui mừng hay khổ sở. Tóm lại một câu, trận này y không thể thua Long Đầu Đại Ca được.

Giữa quảng trường thành Thịnh Thế có một bức tượng nam tử cầm gươm khí thế hùng hục. Dưới chân bức tượng là bảng chú thích ghi tên thành chủ Lam Y Công Tử. Mục tiêu của những trận công thành chính là hạ cho được bức tượng thành chủ. Nhiệm vụ của phòng thủ chỉ đơn giản phải ngăn cản toàn bộ kẻ địch tới gần bức tượng.

Nói như vậy, cũng đủ để hình dung quy mô cuộc chiến sẽ hỗn loạn, phức tạp cỡ nào. Người cùng một nước, khó phân địch ta giữa muôn vàn kẻ mang chữ Lê trên đầu. Chỉ đến khi thấy một kẻ tấn công tượng thành chủ thì mới có thể phân hấn là kẻ thù. Nhưng trải qua biết bao năm chinh chiến, người của Võ Lâm cũng đã phát minh ra được nhiều chiến thuật đánh trận. Cách tốt nhất để thủ thành là phân lực lượng ra thành từng nhóm chiến đấu. Người ở vòng phòng thủ nào thì đứng cố định ở vị trí được giao. Người cố ý di chuyển vào vòng trong chỉ có thể là kẻ địch từ thành khác tới. Đội phòng thủ nhờ quan sát hành vi của người chơi như thế sẽ phân biệt được địch ta.

Cuộc chiến sẽ bắt đầu lúc tám giờ tối. Vào thời điểm này đa số mọi người đều đã hoàn thành xong công việc của mình, nên ai cũng có thể rảnh rỗi online. Mỗi trận công thành chỉ diễn ra trong vòng một tiếng đồng hồ. Sau một tiếng mà tượng thành chủ chưa đổ thì phe phòng thủ thắng.

Trận đầu tiên thành Phát Đạt tấn công Liên Châu, hai bên hoà. Trận thứ hai thành Thần Long phòng thủ, Liên Châu thua. Trận thứ ba này Thần Long tấn công Thịnh Thế. Sau đó sẽ đến lượt Trường Thắng phòng thủ, Thịnh Thế tấn công. Cứ như vậy đấu hết một vòng tròn giữa bảy thành sẽ tiếp tục diễn ra trận lượt về. Cứ mỗi trận sẽ có một điểm được trao tặng cho phe thắng cuộc. Xong hai vòng đấu thành nào có điểm cao nhất sẽ được trao quốc kỳ, trở thành thủ đô.

Đặc biệt trong công thành chiến, không hạn chế số người tham dự. Những thành viên của thành khác muốn tham gia PK cũng có thể trà trộn vào chiến trường dễ dàng. Lực lượng này mới thật là nhóm nguy hại nhất, vì chẳng thể đoán được bọn họ thuộc phe nào, cứ tấn công tùy hứng mà thôi. Nếu người ngoài cuộc hạ được tượng của thành chủ, thì cả hai đội công thủ đều sẽ bị mất điểm. Nhóm thứ ba vốn không được cộng điểm nào, nhưng sẽ thành công cản chân địch thủ trong cuộc rượt đuổi điểm số. Thế nên ngay cả đội tấn công cũng phải dè chừng xem có kẻ lạ trà trộn vào nhóm của mình không. Cũng giống như trận Phát Đạt - Liên Châu đã bị Thần Long ngầm phá hoại. Sau hai trận đầu cũng chỉ có mỗi Thần Long là được một điểm thôi.

Tám giờ kém, số nhân vật tụ tập ở Thịnh Thế đông như trẩy hội. Chân Phương Công Tử đã cắt cử bang viên đẩy lùi hết tất cả mọi người ra khỏi quảng trường. Tuy Lam Y là thành chủ nhưng từ đầu tới cuối Thịnh Thế đều do Chân Phương cai quản. Hắn biết rõ Lam Y chắc chắn sẽ không ra lệnh chỉ đạo ai, mà chỉ dựa vào sức trâu thủ trận một mình. Thế nên Chân Phương sẽ chỉ huy ba vòng phòng thủ phía ngoài, để lại khu vực quảng trường cho Lam Y tha hồ vùng vẫy.

Hắn nhìn sơ đồ bố trí của mình mà gật gù tán thưởng. Lớp thứ nhất, nhân lực hỗn tạp tập trung ở cổng phía nam nghênh đón Thần Long. Lớp thứ hai sẽ là trận đánh chính của các cao thủ Thịnh Thế tại khu vực chợ. Lớp phòng thủ cuối cùng là những người quen thuộc của Nghĩa Tế bang, bao quanh quảng trường. Rốt cuộc Chân Phương Công Tử cũng chỉ có thể trông cậy vào người của mình. Với sự phân chia kiểu này, hần tin tưởng sẽ không để kẻ lạ nào thừa cơ lọt vào được.

Họ ở trung tâm quảng trường, có khả năng hạ gục bất kỳ kẻ nào đến gần. Luật đã được công bố, trong thời gian công thành chiến, bất kỳ địch ta, chỉ cần bước vào phạm vi 20x20 ô chỗ bức tượng thì đừng trách sao chết không kịp ngáp. Ngay cả người của Nghĩa Tế bang, dù thấy thành chủ và bang chủ rơi vào thế hạ phong cũng không được vào giúp. Luật định này nhằm ngăn cản trường hợp võ trận, tất cả mọi người cùng ùa vào thì kế hoạch ba vòng phòng thủ kẻ như tiêu đời.

Thế nhưng khi cận kề giờ khai chiến, Chân Phương vô cùng kinh ngạc nhìn nhóm sáu người vẫn còn đứng đó. Ngoại trừ Lam Y Công Tử, nhóm của

Anh Hùng cũng không chịu rời đi.

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Steven, nhóm người kia ...?”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Người của ta.”

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Ghê chưa, người của ta cơ đấy. Từ lúc nào mà các hạ lại có đồng người như vậy? Mới lập gia tộc Tự Kỳ à, sao ta chưa nghe nói.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Còn nói nhảm, ta giết người trước.”

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Ài, có mới nói cũ, thấy sắc quên bạn. Ta giúp người không công biết bao nhiêu phen, nay có gia tộc lại phụ bạc kẻ hèn này.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Không phải gia tộc, họ là bạn đồng nghiệp ở chỗ làm.”

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Steven, người gan thật. Chẳng những tiết lộ thân phận còn dám lôi kéo các bác sĩ trong bệnh viện chơi game. Tin tức lan ra lúc nào vậy, sao ta còn chưa thấy trên forum?”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Giống đủ chưa? Những người khác còn chưa biết ta là ai đâu, người cẩn thận cái miệng.”

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Không sao, ta thì biết rõ tất cả bọn họ rồi. Xem ra, người có thể tin tưởng được.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Quên mất, có thứ gì mà giám đốc Thành Chân Phương người không biết cơ chứ. Nhưng cẩn thận đấy, đi hack khắp nơi, coi chừng có ngày cảnh sát mạng bắt người.”

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Bắt ta? Họ có bản lĩnh bắt ta thì Carlos đây sẽ đánh sập cả sở cảnh sát luôn.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Thôi quên đi, tập trung công việc trước mắt. Hôm nay ta giữ thêm người ở khu trung tâm là để bọn họ đối phó những kẻ khác. Lần này ta quyết tâm phải tính sổ với Long Đầu một phen.”

Chân Phương nhìn dòng tin nhắn mà nhếch miệng cười thầm. Gã bạn của hắn xem ra cũng có lúc nổi giận. Quen y hai năm, chưa từng thấy Steven nói ra một câu sắc mùi thuốc súng như vậy. Lúc nào cũng giả dạng lương y, ăn nói nhỏ nhẹ hoà nhã với bất cứ kẻ nào.

Hắn nhớ đến cuộc gặp gỡ của hai người mấy tháng trước. Lúc nhìn thấy Steven trên giường bệnh, hắn chỉ muốn tìm ra kẻ gây tai nạn cho y để trả thù mà thôi.

“Quên đi, tai nạn ngoài ý muốn.” Steven gạt ngang.

“Người tưởng mình là thánh nhân sao? Cứ như thế bỏ qua sao?”

“Không bỏ qua thì thế nào? Người có làm gì ta cũng không thể mau chóng khoẻ hơn, đôi chân này cũng không vì vậy mà cử động được. Carlos, chúng ta là bạn. Ta nói bỏ qua, thì người sẽ bỏ qua chứ?” Y ngược mắt van nài.

“Người sinh ra đúng là có số mạng thánh mẫu rồi. Có thể tha thứ cho lỗi lầm của toàn nhân loại.”

“Sai, ta chỉ là người phân rõ thị phi. Biết việc nào nên làm, việc nào không nên. Chẳng như tên công tử ngạo mạn nhà người, muốn gì thì cứ lao đầu vào, bất chấp hậu quả.”

“Đạo bất đồng bất tương vi ngôn. Thánh mẫu và kẻ hèn này không cùng tiếng nói được.”

Cả hai người bật cười.

Đó là lần đầu tiên Steven cười sau ba tháng nằm liệt trên giường không cử động. Giờ đây nhìn thấy y đã chấp nhận thực tại, dần biến thành một người có hi vọng ỏi bình thường, Carlos vô cùng mừng rỡ. Vì vậy, trận thủ thành này hắn sẽ tận lực chưa cho Lam Y Công Tử một chiến trường thoải mái. Tên Long Đầu Đại Ca kia chuẩn bị tinh thần bị vật lông đi là vừa.

^ ^

Tám giờ cửa thành bật mở, hàng đoàn người rần rần kéo vào. Trong nội bộ nhóm đầu tiên đã đánh nhau ầm trời. Một phần là Liên Châu và Phát Đạt trả thù Thần Long, một phần là những kẻ muốn PK tìm điểm kinh nghiệm trà trộn vào đoàn công thành. Luồng người chạm vào lớp phòng thủ đầu tiên, vô công loạn đá, chiêu thức bay đầy trời. Tất cả những sắc đỏ, xanh, tím vàng ... gió lốc, kiếm khí ... đều ào ào phóng xuất. Mười lăm môn phái với hơn ba trăm chiêu thức đồng loạt được vận dụng. Cả trăm người chơi chen kín ngay khu vực cổng.

Chỉ mất khoảng ba phút là hàng phòng thủ vỡ tan, trận ẩu đả lan về phía chợ. Những kẻ dẫn đầu đều là đại thần thần rực sáng lung linh. Chỉ cần nhìn vào số danh hiệu trên đầu họ cũng đủ cho những kẻ yếu sức biết liệu cơm gắp mắm. Lực lượng chính của Thịnh Thế dĩ nhiên tập trung hết ở chỗ này. Lớp cao thủ như mây thứ hai đầu dễ dàng để người khác qua mặt.

Mỗi đại thần cường đại ngay lập tức được bốn năm chiến sĩ thủ thành chăm sóc. Đám tép riu bị bỏ rơi chạy tới hàng phòng thủ cuối cùng sẽ bị hạ gục nhanh, tiêu diệt gọn tức thời.

Y quán cũng nằm ở trong khu vực phổ chợ. Những kẻ bị giết mới hồi sinh sẽ lập tức được tham chiến trở lại. Cuộc giằng co kéo dài được tới mười lăm phút mà chưa hai vượt qua nổi vòng ba. Trên màn hình ngập tràn chiến sĩ, khó mà đánh trúng được mục tiêu.

Trong những trận loạn đả thế này, đám người chơi trẻ sẽ thấy vô cùng phấn khích. Không cần ngắm nghía gì nhiều, cứ click đại trên màn hình ngay sẽ lập tức chọn trúng mục tiêu. Khó phân biệt địch ta, mọi người cứ mặc sức đánh và đánh. Người thủ thành chỉ cần nhớ không được vượt qua vạch giới hạn, còn kẻ công thành thì cứ một mực lao lên.

Thật ra với giới người chơi hạng trung, họ không quan tâm ai thắng, ai thua hay kẻ nào được lên ngai quốc vương. Mọi người chỉ háo hức chờ đợi những trận chiến mang tâm cỡ lớn để có thể tha hồ vùng vẫy. Trong sự kiện cố định, toàn bộ người tham gia được ưu đãi nhận gấp rưỡi kinh nghiệm tích lũy, được cộng dồn với các dạng kinh nghiệm phụ. Ngoài ra, PK không bị hắc danh mà còn được nhận điểm chiến công để đổi thưởng. Sự kiện có lợi như vậy, ai lại không ham hố tiến vào.

Có người chán ầu ẩu sẽ trực tiếp chạy tới hàng phòng thủ cuối cùng khiêu chiến. Người của Nghĩa Tế bang cũng giống như ngư lâm quân, không thèm tham gia PK. Họ cần nắm thủ hộ vị trí của mình, một bước không rời. Đa số họ ở dưới trưởng Chân Phương Công Tử đã nhận được những phần thưởng xứng đáng, vì vậy PK lấy kinh nghiệm hay đổi thưởng chỉ là việc hết sức tầm thường.

Sau hai mươi phút, cuối cùng cũng có kẻ vượt qua được vòng phòng thủ thứ ba. Y vừa đi vào trong phạm vi quảng trường đã có bốn năm kẻ nhào tới, lấy mình làm bao luyện võ. Nhóm Anh Hùng, Tịch Dạ, Coffe, Thủy Mạc, Hồng Phấn này giờ đứng một chỗ đã nôn nao muốn chết. Thấy người ta nện nhau âm ỉ và mình không thể nhào ra đánh hùa thật bức bối trong lòng. Nhất là Anh Hùng và Tịch Dạ, hai tên trộm cướp khoái nhất là đám đông. Từ hồi bị liên sát bên Thái Hồ tới giờ, họ chưa từng kiếm được mẻ nào lớn để bù lại tổn thất.

Lần này lỡ hứa với Lam Y phải cùng y tử thủ, nên họ mới kiềm nén không xông ra ngoài. Sự ảm ức đó đành phải đem trút hết vào những kẻ xâm lăng khốn khổ. “Ta đánh, ta đâm, ta rài độc cho người tiêu đời.”

Nhưng trái với sự bức tức của họ, số người vượt qua hàng phòng thủ cuối cùng đang tăng lên. Long Đầu Đại Ca quả nhiên đầu tư lớn cho trận này, đã tập trung toàn bộ cao thủ đỉnh cấp của Thần Long đến đánh. Những kẻ thù cũ như Triệu Văn Long, Đề Tiễn Long, Thương Ứng Long, Liệt Hành Long ... tề tựu đủ cả. Nợ cũ, lỗi mới đều có thể tính cho rõ ràng được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Gia Tộc Bạo Tàn

Đúng như nhiệm vụ được phân công, người dân thành Thịnh Thế không dám bước vô khu vực quảng trường nửa bước. Phía bên ngoài, kẻ địch vẫn tấn công dồn dập, từ bốn phương tám hướng ai cũng muốn tràn vào. Tuy nhiên sức người cũng có hạn, chỉ cho đánh chặn, không cho truy sát thì cũng khó lòng tiêu diệt địch. Một số kẻ giả vờ gục chết, sau đó lại hồi sinh cấp tốc lao đi. Sau nửa giờ đồng hồ, người vượt qua vòng phòng thủ cuối đã có cả chục.

Đứng từ xa cũng có thể thấy bóng dáng thần sùng bay lượn. Hắc Lâu cộng với Phi Ưng của Lam Y quần đảo trên không, tung đòn hỗ trợ chủ nhân. Phía bên kia, Thao Thiết của Long Đầu Đại Ca cũng đang hung hãn chống trả. Những kẻ thù truyền kiếp đã tới lúc chạm trán, đánh nhau cật lực, quyết không nương tay. Long Đầu cùng hai mươi cao thủ đỉnh cấp nhất Thần Long tràn tới như bão lũ. Các thành viên của nhóm phòng thủ tích cực đánh chặn, nhưng bọn chúng không màng chống trả, chỉ một mực xông lên.

Thành chủ Thịnh Thế tuy là cao thủ nhất lưu, nhưng nói về tác chiến tổng hợp thì Steven rất kém cỏi. Y chọn con đường độc lai độc vãn, ít giao du với mọi người, chiến đấu chỉ dựa vào sức mình là chính, chứ đâu cần quan tâm ai. Vừa nhìn thấy Long Đầu, Lam Y Công Tử đã một mực xông tới, bỏ lên đầu gã không biết bao nhiêu là Phong Tẫn, Toàn Trảm ... Steven hoàn toàn bỏ mặc phòng thủ, để chuyện sau lưng cho người khác lo, chuyên tâm tấy cấp Long Đầu cho thật sạch.

Chân Phương dù có ba đầu sáu tay cũng không lo xuể mọi mặt. Đoàn chiến thi hấn còn miễn cưỡng trụ vững một hồi, chứ công thành thế này, không dùng sức dân là không được.

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Thuật sĩ của Nghĩa Tế bang mau vào, còn lại thì không được rời khỏi vị trí.”

Bọn Thần Long bên kia cũng mang theo khá nhiều đấu sĩ, nhưng Chân Phương không muốn vỡ trận, kiên quyết để lực lượng chiến đấu chính giữ vững hàng rào bên ngoài. Thuật sĩ của Nghĩa Tế bang chỉ có một số ít, Chân Phương hầu như nhớ được toàn bộ bọn họ, không sợ đánh làm phe mình. Nào ngờ Coffe Đại Sư lại tấn công viện binh đầu tiên, Chân Phương phải nhảy ra ngăn cản mới không lâm vào tình huống giết lầm đồng minh.

Giữ đúng lời hứa với bạn, hẳn chừa cho Lam Y một đấu trường yên tĩnh. Toàn bộ những kẻ muốn xông vào giải cứu đại ca, đều bị Chân Phương tổng hết ra ngoài. Steven đã nhờ Thủy Mạc dùng Bàn Ti chú giam giữ chặt địch thủ. Phen này kẻ thù đối đầu, nợ cũ nợ mới đều được tính hết một lần.

Trong công thành chiến, giết người không bị hắc danh. Tin thành chủ Thần Long bị giết liên tục hiện trên bảng thông báo. Dù nhiều lần kêu gọi người đến giải cứu, nhưng không ai dám chen vào màn trả thù khốc liệt của Lam Y. Cứ tới lượt tấn công là y ra ngay chiêu mà không cần suy nghĩ. Dù là đòn đơn công hay đòn diện rộng gì cũng rất đối bá đạo. Toàn bộ đều đạt đến mức thượng thừa, khiến ai nấy nhìn vào cũng thấy run sợ hãi hùng.

Mọi người đều cho rằng Long Đầu là đại ca hắc hội, còn Lam Y là biểu tượng chính nghĩa. Nhưng sau trận công thành ngày hôm đó, nhân sĩ võ lâm phải đánh giá lại hai phe này. Người mới chơi nhìn vào cũng đủ hiểu Lam Y không có ý định thù thành, y chỉ chăm chăm trả thù cá nhân. Nghe đồn sau khi công thành chiến kết thúc, Lam Y vẫn tiếp tục màn tra tấn, tẩy cấp không thương tiếc. Long Đầu phải bỏ nick chứ không còn sức nào chống trả nổi. Lần đầu tiên trong lịch sử Võ Lâm, một người cấp 182 bị tẩy về 20.

Kênh thể giới xôn xao náo động.

“Người có tính ra được hắc bị giết bao nhiêu lần không?”

“Đáng sợ! Thì là Lam Y Công Tử là ma đầu ghê gớm đến mức đó.”

“Thù hắc đến mức nào mà ra tay man rợ thế này.”

“Nếu là mình bị tẩy thế này, thì đành bỏ Võ Lâm chứ không còn tâm trạng nào luyện lại.”

“Sau này ta vĩnh viễn không dám đắc tội với Lam Y.”

Hôm đó Thần Long công thành chiến thắng, nhưng lại bị tổn thất nặng nề. Ngoại trừ Long Đầu Đại Ca biến thành tân thủ, thì những kẻ khác cũng bị lột đồ đến thế thảm. Thương Ưng Long lần trước trả thù chưa thỏa nên lần này muốn gây sự tiếp với Anh Hùng. Y đâu có ngờ trong thời gian ngắn mà đối phương lại tiến bộ thần tốc đến vậy. Vừa mới giao chiều, Thương Ưng Long đã ngay lập tức hối hận. Nhìn số máu của Anh Hùng là y đã biết hắc vừa vượt qua trung kỳ rồi. Lại còn thêm bốn tên cản đường đứng chắn phía trước. Muốn giết y sư của nhóm, trước tiên nên giao xác lại cho các tanker đi.

Tượng thành chủ bị đánh đổ do không có ai bảo vệ. Ngoại trừ Chân Phưong, sáu người còn lại chỉ để ý đến tư thù. Anh Hùng chăm sóc Thủy Mặc rất kỹ, luôn bảo đảm nàng đầy đủ nội lực để thi triển Bàn Tỉ chú. Kẻ nào tấn công Thủy Mặc, phu quân Coffe của nàng cũng cho chúng đo ván luôn.

Chân Phưong nhìn họ, chắc lưỡi tiếc nuối. “Bọn người này là một gia tộc hung hãn, bao che lẫn nhau, chứ chẳng giống anh hùng trượng nghĩa gì hết. Nhìn xem, thành đã bị công, mất điểm về tay kẻ địch mà bọn họ ăn mừng nhảy múa kia kìa. Thật là tiểu nhân hết mức!”

Chỉ sau một cuộc chiến, hắc hội Thần Long danh tiếng nhất Võ Lâm sụp đổ. Tượng đài mới nổi lên chính là gia tộc Bách Thắng, những ma đầu khét tiếng nhất trong Võ Lâm. Đệ nhất hắc danh Lam Y Công Tử trong một đêm tẩy địch thủ 160 cấp; phu phụ trộm cướp từng đại chiến ba trăm cao thủ bên bờ Thái Hồ; Coffe Đại Sư chưa đánh nhau đã biết lòng dạ đen như cà phê; Thủy Mặc và Hồng Phấn ở cùng hội chắc chắn phải là người tốt.

Tuy danh tiếng mọi người xấu đi một chút, nhưng sự tin tưởng của người dân Thịnh Thế đối với họ ngày càng tăng cao. Năng lực chiến đấu nhóm tốt thế này, khó mà tìm được hội nào mạnh hơn họ. Thậm chí ngày hôm sau, đến lượt Thịnh Thế tấn công, toà thành mang tên Trường Thắng cũng bị bọn họ dẫm bẹp dưới chân không thương tiếc. Có thể nói chưa bao giờ sĩ khí trong dân chúng lại tăng cao đến thế.

Mỗi cuộc chiến là một ngày lễ hội vui. Họ hăng hái xông vào, hăng hái so chiêu với nhau. Mỗi người đến với Võ Lâm bằng những lý do rất khác. Tuy nhiên đã cùng đến đây, họ có thể vứt bỏ hết áp lực đời thường, tận hưởng niềm vui chiến đấu trên trận mạc.

Nhờ được thực chiến liên tục, Anh Hùng đã hoàn toàn thuần thục trong vai trò y sư. Chỉ khi nào gặp địch thủ quá yếu, hắc mới cầm đao lên đi xin tí đồ từ đối phương. Từ cấp 100 đến 120 là giai đoạn người chơi bắt đầu nản chí nhất, do các nhiệm vụ cứ lặp đi lặp lại và yếu tố mới mẻ dần mất đi. Riêng Anh Hùng luôn có bạn bè quanh mình nên hắc không sao buồn chán được. Hắc cứ tưởng rằng cuộc sống tốt đẹp thế này sẽ mãi diễn ra.

Xoay hết lượt đi, Thịnh Thế chỉ mất một điểm vào tay Thần Long. Đến trận lượt về, họ quyết tâm lấy lại một điểm này bằng mọi giá. Nghe giang hồ đồn đãi, Long Đầu bỏ nick chính, mua hắc một nhân vật khác về xài. Dù sao thợ săn cấp 157 vẫn tốt hơn kiếm sĩ 2x. Gã chuyển hết bảo bối cho nick mới, liên tục dùng tiền mua kinh nghiệm quả về ăn. Xem ra việc bị Lam Y tẩy cấp chỉ càng làm hận thù giữa họ sâu sắc hơn chứ không dễ kết thúc. Lần này Long Đầu muốn dùng tiền để đấu với đại thần.

Ngoại trừ bang chủ giờ chỉ còn là một biểu tượng, toàn bộ những thành viên khác của Thần Long cũng được gia cố thêm ít nhiều. Lợi hại nhất chính là hàng mạt thủ, ngày ngày mua loa bắc kênh Thiên Hạ chửi bới Lam Y. Fan của Công Tử liền hung hãn đáp trả lại.

Giờ đây tại Võ Lâm chỉ có thời gian công thành mới được coi là yên lặng nhất. Còn tất cả thời điểm khác trong ngày đều là chiến tranh mịt trời. Khỏi phải hỏi, những người bệnh vực Lam Y toàn là nữ nhân vật si mê idol ‘Thần bí cao thủ’. Thậm chí họ còn lập hội bàn luận rôm rả trong forum game.

Cái gì không biết thì người ta sẽ càng tha hồ tưởng tượng. Tranh vẽ, truyện, MV fan made ... tràn ngập diễn đàn. Doujinshi, truyện ngôn tình lấy Lam Y làm nhân vật chính có thể nói là chiếm đầu bảng trong box Fanfic. Đáng kể hơn chính là những tác phẩm damei về chuyện tình tay ba điểm lệ.

- Thì ra cậu và Chân Phưong là một đôi trời sinh, còn tôi là tiểu tam cơ đấy. - Thiên Hùng kinh ngạc kêu lên khi đọc những mẩu truyện trên mạng.

- Điện, chẳng hiểu bọn họ nghĩ gì mà viết mấy thứ đáng ghê tởm đó. - Steven làm bầm Thiên Hùng cười ha hả tựa người vào lưng ghế. Đã thành thói quen, cứ tới giờ nghỉ hắc lại chạy tới căn cứ của Steven ngồi chơi. Sang đến tháng tám mà thời tiết vẫn còn oi bức. So với văn phòng khoa nóng chát thì đến phòng làm việc riêng của bác sĩ khoa ngoại thần kinh vẫn tốt hơn. Cả hai người đã bắt đầu quen thuộc với nhịp làm việc hiện tại. Thiên Hùng liên tục tiến bộ và không còn phạm phải những sai lầm của thực tập sinh mới vào. Steven thì đành chấp nhận gắn chặt với chiếc xe lăn thêm một thời gian nữa, nhưng công việc bận rộn giúp y không có nhiều thời gian để buồn rầu.

Chẳng những thường xuyên kết hợp làm việc giữa gây mê và khoa ngoại, hai người còn là cặp đôi ăn ý trên game. Mặc dù Anh Hùng mang danh đã có thê tử, nhưng đám đàn nữ nhìn vào vẫn thấy bọn họ có đầy gian tình.

- Đại hiệp, ngài mau lấy một cô vợ đi. Kẻo tại hạ phải mang ô danh là tiểu tam phá hoại. - Thiên Hùng thở dài buồn bã.
- Đám nữ sinh kia điên còn chưa đủ, giờ lại đến cậu sao? - Steven bật cười, lấy hồ sơ trên bàn chơi hân.
- Đại hiệp, ngài quá mức tuần mỹ, tiểu thâu vừa thấy ngài đã ngày nhớ đêm mong. - Thiên Hùng bèn bắt chước đọc lại mấy đoạn văn trên mạng.
- Còn đọc nữa, tôi sẽ không nương tay đâu.
- Đại hiệp, đừng mà, tiểu nhân sẽ la lên đó. - Hân kiên trì với trò chọc ghẹo của mình.
- Thiên Hùng, tôi sẽ chém cậu làm tám khúc.Steven không khách khí nữa, lăn xe đến gần kẹp cổ hân. Thiên Hùng quay lại chống trả, nắm cổ tay y kéo ra.
- Quả nhiên là mỗi ngày tập tã ha, có thể kẹp chết người ta. - Hân phì phò thờ.
- Dù sao tôi cũng là sư huynh, còn trị không được cậu à. - Steven cười đắc ý.Đột nhiên có tiếng gõ cửa cộc cộc bên ngoài. Hai người họ còn bất ngờ, chưa kịp phản ứng thì cánh cửa đã bật mở. Người mới đến là y tá của khoa gây mê.
- Xin lỗi đã làm phiền. - Giọng nói đầy kinh ngạc vang lên. - Thiên Hùng, trưởng khoa đang tìm cậu kìa.Sau thông báo nhanh chớp nhoáng, cánh cửa được khép lại trong nháy mắt. Họ quay lại nhìn nhau mới phát hiện tư thế cả hai lúc này thật sự thân mật quá mức. Lúc này vùng vẫy, Thiên Hùng đã nằm hân vào người Steven. Hân ngay lập tức nhảy tránh xa khỏi xe lăn, còn Steven thì trầm mặc không biết nghĩ gì.
- Tiếp theo phải thế nào? - Thiên Hùng nghiêm giọng hỏi.
- Càng giải thích càng giống nguy biện. Thanh giả tự thanh, không có gì phải sợ. - Steven gõ gõ ngón tay đầy suy tính.Năm chữ “Xin lỗi đã làm phiền” cũng đủ kết luận hai người họ bị khép vào tội danh “có gian tình” rồi. Quả nhiên ngày hôm sau, trong giới thạo tin liền lưu truyền một phiên bản đô thị ngôn tình người thật việc thật. Mà nội dung chính của câu chuyện này đề cập đến tình cảm thân mật vượt trên tình bạn của bác sĩ khoa ngoại và thực tập sinh khoa gây mê. Ai nghe xong cũng liếc mắt kín đáo về phía thực tập sinh Thiên Hùng và cánh cửa phòng đóng kín của bác sĩ Steven. Không hiểu sao phụ nữ lại luôn có hứng thú với những mối tình đầy ngang trái vậy nhỉ?

Ngay cả Ngọc Linh cũng hồi hã đi tìm Thiên Hùng hỏi chuyện.

- Anh nói thật đi, có phải ngày xưa chia tay em vì phát hiện ra giới tính của mình? - Nàng nhìn hân với ánh mắt rom róm nước.Đến mức này, Thiên Hùng chỉ biết ôm đầu bức tóc kêu trời. Thời đại này cây ngay không sợ chết đứng, nhưng cũng phải sợ búa rìu dư luận đồn ngã. Hân trầm tính ngàn tính, cảm thấy mình không thể chết vô duyên như vậy được. Thiên Hùng bắt đầu trù tính một kế hoạch phục hồi nhân phẩm, để lấy lại hình tượng cá nhân.

“Tôi, Nguyên Thiên Hùng, là một bậc nam nhi chân chính. Đầu đội trời, chân đạp đất, lòng ngay như từng bách, chí sáng tự sao khuê. Suốt đời Nguyễn Thiên Hùng tôi thích nhất là phụ nữ đó nha.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 46: Kế Hoạch, Đối Sách Chiến Lược

Không thể nghi ngờ gì việc Tiểu Mạch có thiện cảm với Thiên Hùng. Trong game là chiến hữu cùng bang phái; ngoài game là đồng môn cùng trường đại học. Nếu không có thiện cảm, nàng đâu cần dư hơi nói tốt Thiên Hùng với Huỳnh trưởng khoa. Nếu không có ý định phát triển quan hệ, Tiểu Mạch đã chẳng tìm cơ giới thiệu về quán ăn này nọ để tìm hân suốt ngày.

Tuy Thiên Hùng là con trâu chăm chỉ, cây hùng hục suốt ngày, nhưng hân chẳng phải loại đầu gối nghe không hiểu chuyện. Một cô gái dễ thương như thế, giúp đỡ mình nhiều như thế, Thiên Hùng tất nhiên rất cảm động. Chỉ có một điểm duy nhất hân sợ Tiểu Mạch, đó chính là thói tiêu tiền như nước của nàng. Đối với người keo kiệt từ tấm bé như Thiên Hùng, phung phí chính là thiên địch cần tuyệt đối tránh xa.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, hân cũng chẳng chủ động liên lạc với Tiểu Mạch. Mời nàng một châu cá viên chiên, sinh tố chắc không vượt quá ngân khó eo hẹp của một tay thực tập sinh. Thiên Hùng còn cố tình hẹn nàng ở sảnh khám bệnh, ngay giờ tan ca.

“Thiên thời, địa lợi, nhân hoà thế này, chắc mọi người sẽ hiểu cho xu hướng giới tính ngay thẳng của mình.” Hân đắc ý thầm nghĩ.

Ngọc Linh nhìn hân đầy cảm tức. Huỳnh trưởng khoa gửi cho hân ánh mắt đe dọa. Khối thông tin thì dường như sóng im biển lặng, không biết họ về nhà chuẩn bị viết báo gì để ngày mai lên bệnh viện tám tiếp đây.

Sợ thông tin mình hện hò với Tiểu Mạch còn chưa lan rộng, Thiên Hùng liên tục cập nhật vị trí quán rẻ để mời nàng đi chơi. Hắn tự nhủ rằng, “Mình bao ăn bao uống cho nàng đầy đủ, chắc cũng không bị mang tiếng lợi dụng đâu ha.”

Hắn đâu nghĩ tới bản thân từng tuổi này mà vẫn còn phạm vào những sai sót ngu ngốc như thế. Phàm những kẻ muốn chơi đùa với trái tim, đều phải chịu hậu quả nặng nề.

Hậu quả nhãn tiền, quỹ “Phục hồi nhân phẩm” đã lạm chi vượt trần quy định. Ngày nào Thiên Hùng đi uống sinh tố là hôm sau phải ba bữa mì gói để bù lại. Thiên kim tiểu thư của trường khoa không phải nơi một tên khổ rách áo ôm có thể đeo bông.

Hậu quả liên đới, mọi người xa lánh. Bị Tiểu Mạch quán lấy, hắn dĩ nhiên không còn thời gian trống đi tìm hảo hữu Steven. Hằng ngày diễn cảnh hện hò chường mắt trước mặt Ngọc Linh, nàng không nổi điên lên đã là tu dưỡng rất tốt, hắn làm sao dám trông mong Ngọc Linh sẽ tươi cười hơn hờ với mình.

Chiến dịch ngu ngốc của Thiên Hùng kéo dài cho đến lúc nương tử của hắn cũng phải nghiêm khắc lên tiếng.

[Cận] Tịch Dạ: “Một nhóm bảy người là quá đông, ba y sư là quá nhiều.”

Dĩ nhiên hắn biết Steven không thích mình kéo thêm người vào nhóm. Hắn càng biết rõ một núi không thể có hai cọt. Tịch Dạ và Hồng Phấn vốn đã chung sống hoà bình, nay còn thêm Mạnh Nương chắc chắn sẽ xảy ra đại chiến thế giới lần thứ ba mất.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Việc nào ra việc nấy, công tư phải phân minh. Không thể vì quen biết bên ngoài mà làm ảnh hưởng đội nhóm.”

Nàng cứng giọng phát biểu, nhưng lại quên mất bản thân mình được vào nhóm cũng nhờ quen biết bên ngoài. Trong nhóm sáu người đã có ba kẻ không đồng ý cho Mạnh Nương nhập nhóm, Thiên Hùng lấy làm khó xử lắm.

[Mật] Mạnh Nương: “Anh Hùng, họ không cho em vào đội thì cũng chẳng cần nữa. Em với anh tách nhóm đi riêng.”

Ban đầu biết hắn trong đội Lam Y, Tiểu Mạch vô cùng cao hứng. Một đại thần nổi tiếng trong giới giang hồ như vậy, ai mà chẳng muốn kết bạn làm quen. Tuy bây giờ hai người có vẻ thân thiết thật, nhưng trong Võ Lâm, Anh Hùng là người đã kết hôn. Lúc thành danh chẳng quên người vợ thờ hân vị, Mạnh Nương không thể ngay lúc này kêu Anh Hùng bỏ Tịch Dạ được. Nàng đành phải dùng áp lực ép hắn rời khỏi đội. Nếu không cho Mạnh Nương vào, thì hắn phải cùng nàng ra đi.

Rất tiếc, đây là Võ Lâm, còn kia là Tịch Dạ. Anh Hùng không phải chịu sức ép dư luận, càng chẳng dám phải bội bạc mẫu. Hắn phải tìm cơ thoái thác Mạnh Nương, rồi theo lệnh triệu tập của đội trưởng mà tiến vào kỳ luyện ngục nâng cấp.

Kết quả, Tiểu Mạch nổi giận cắt đứt liên lạc. Dù Thiên Hùng có gọi điện, nhắn tin nàng cũng chẳng chịu trả lời. Mặc dù vậy, ngoại trừ một chút áy náy thì Thiên Hùng không cảm thấy tiếc nuối gì cả. Hắn chỉ thở phào nhẹ nhõm khi Tiểu Mạch tuyên bố tập trung cho sự nghiệp học hành, không muốn đi chơi cùng Thiên Hùng nữa.

Nhưng dư âm của kế hoạch “phục hồi nhân phẩm” chẳng hề đơn giản như vậy. Ngọc Linh cũng đã bắt tay vào công cuộc trả thù Thiên Hùng. Hai người dù chia tay đã lâu, nhưng tình cảm còn dây dưa không dứt. Bằng chứng là suốt hai năm trời chưa ai tìm được người thay thế đối phương. Chỉ nội việc Ngọc Linh chọn nick Hồng Phấn Lý Chiêu Phu cũng đủ thấy nàng đang quyết tâm quên đi hình bóng cũ. Mà cách quên tốt nhất chính là đi tìm một người khác tốt hơn.

Ngày hôm đó tới lượt tấn công của phe Thịnh Thế, thành trì mục tiêu của họ chính là kinh đô mà Lê Vương đang trị vì. Năm trận đấu trước, có đến ba trận Khắc Nhi vắng mặt. Bọn họ tuy mất điểm ở những trận đó, nhưng thực lực không thể xem thường. Đã từng chiến thắng Công thành chiến, được cầm quốc kỳ thì đâu phải việc mà những tay mơ làm được. Tài lực, nhân lực đều rất dồi dào, họ chỉ thiếu một vị chỉ huy siêng năng mà thôi.

Đệ nhất binh khí của Lê quốc hiện nay đang ở trong tay Khắc Nhi, ngay cả Truyền Kỳ Ngọc phiến của Lam Y Công Tử cũng không sánh bằng Thần Vũ Kiện bàn mà hắn đang sở hữu. Nhân vật thương gia cấp 178 của Khắc Nhi xuất thân là thợ rèn Thiên Mầu Sơn, chuyên sử dụng trọng khí. Thần Vũ Kiện bàn cũng do chính bản thân hắn luyện ra. Trong Lê quốc, chế tạo sư nào cũng phải lấy Khắc Nhi làm mục tiêu phấn đấu. Vì vậy có thể tưởng tượng ra trận công thành giữa Thịnh Thế và kinh đô phải khốc liệt đến mức nào.

Bây giờ khai cuộc, nhưng mới sáu giờ mọi người đã tập trung đầy đủ. Dường như vừa mới tan học, tan ca xong, ai nấy liền tìm một góc an tĩnh vui đùa vào game liền. Trong cuộc đời, có bao nhiêu lần được gặp dịp may hiếm có như vậy. Trận đấu này được coi là trận chung kết sớm, quyết định Lê vương ở nhiệm kỳ sau.

^ ^

Người thuộc một quốc gia, trên đầu sẽ xuất hiện tên hiệu của quốc gia đó. Nhưng người thuộc những thành phố khác nhau, lại không được phân biệt dễ dàng như vậy. Các thành trì trong trạng thái bình thường sẽ mở rộng cửa cho người qua kẻ lại. Ai muốn gắn bó với thành trì nào thì chỉ việc nhập bang, mở quán ở tại nơi đó, là được công nhận tư cách thành viên ngay.

Ngày đầu tiên Anh Hùng bước ra khỏi thôn Tân Thủ đã được Coffe Đại Sư dẫn ngay đến thành Thịnh Thế. Sau đó hắn gia nhập Tứ Hải bang đặt trụ sở chính tại thành này. Hầu hết bạn hữu ở đây, cưới vợ cũng ở chốn này, nên hắn nghiêm nhiên coi mình là người thuộc phe Thịnh Thế. Huống hồ gì, phu thê hắn có cả cửa hàng ở đây, không bảo vệ Thịnh Thế thì đi bảo vệ chỗ nào.

Nhưng thật ra cũng có những người lang bạt khắp chốn, không nhận mình thuộc thành nào cả. Thấy đánh nhau thì ham vui tham dự, chứ không quan tâm

phe nào chiến thắng. Chính vì vậy, trong những lần công thành thường có một số không nhỏ những người trà trộn vào đội ngũ thủ thành. Lực lượng này có thể gia tăng lực lượng, nhưng cũng tiềm ẩn nguy cơ phá hoại cao.

Thiên Hùng biết trận tấn đánh thủ đô có vai trò rất quan trọng trong việc tranh ngôi cao thấp. Vừa tan ca, hắn tức tốc mua com hộp rồi phóng về nhà. Thăng Quý chẳng biết có đi học không, đã ở trong phòng cổ thủ từ trước. Nó đang nhắm nhe việc vua mới lên ngôi, mình có khả năng kiếm được một chức quan trong triều. Luận thân thích, Lam Y Công Tử có bao nhiêu người quen mà họ không biết. Luận quân công, Coffe Đại Sư đã tích lũy mấy trăm ngàn điểm rồi. Trận đánh nào thăng Quý cũng ra sức công hiến với tinh thần vô lợi kỷ. Nhưng đằng sau, nó luôn nhờ Thiên Hùng nói tốt trước mặt Lam Y.

- Anh Hùng, nguy hiểm rồi. Ở kinh thành đang tập trung rất đông người. - Thăng Quý lú đầu ra cửa cấp báo.

- Kinh thành nào? - Thiên Hùng chán nản hỏi lại. Vừa mới về nhà nghe thông báo không đầu không đuôi như thế, bó ai mà hiểu.

- Kinh thành Lê quốc chứ đâu. - Nó bực bội trả lời. Lúc này hắn mới à một tiếng, xách cặp đi vào phòng. Vừa mới bỏ giỏ xách trên vai xuống, công tác đầu tiên Thiên Hùng làm là bật máy tính lên. Hắn đăng nhập vào Võ Lâm, trong khi chờ đợi tải game thì khui hộp com ra ăn. Lại thêm một ngày bận rộn khiến Thiên Hùng không có thời gian chăm lo cho sức khỏe.

Thong thả cưỡi Kentucky đến kinh thành, hắn bắt đầu liên lạc với các hảo hữu trong danh sách. Tịch Dạ lúc nào cũng online, thăng Quý ở ngay phòng bên và Lam Y Công Tử cũng đã sẵn sàng rồi. Ngoại trừ gia tộc Bách Thắng, Nghĩa Tế bang, đồng minh của họ, hiện đang tập trung lực lượng. Chân Phương Công Tử chắc hẳn là một người siêng năng không hề thừa kém nhân viên dưới quyền.

Trước khi đồng hồ thời gian khởi động, người chơi phải hạn chế va chạm nhau. Lúc này mà PK thì ăn chắc là bị hắc danh rồi. Người có điểm thanh danh thấp kém thì ai giết sẽ được thưởng, nên lắm kẻ thích nhào vào săn hắc danh. Chẳng những thu lượng lớn kinh nghiệm còn được hệ thống tặng quà, cộng điểm chiến công rất hào phóng. Tuy nhiên, muốn săn hắc danh cũng phải nhìn trước ngó sau cho kỹ càng. Đệ nhất hắc danh cỡ Lam Y Công Tử thử hỏi có mấy người muốn chạy vào đồ sắt.

Hắn nhanh chóng lập đội với Tịch Dạ rồi đi nhận các nhiệm vụ hằng ngày để kiếm thêm thu nhập. Nhiệm vụ tuần hoàn lúc nào cũng có cả đồng, chờ người chơi vào cây cày. Vận tiêu, đưa thư, Thủ Vệ Quốc Thổ, do thám, khoa quốc truy hung, săn thú, chạy thương ... và hàng trăm phụ bản, dù có bỏ hết mười hai tiếng đồng hồ quy định cũng khó mà hoàn thành hết. Một Võ Lâm như thế thì làm sao người ta có thể chán ghét mà rời bỏ? Mười ba phiên bản nối tiếp nhau ra đời, liên tục gặt hái thành công, đã khẳng định chất lượng của game online hàng đầu Việt Quốc rồi.

Càng làm nhiều nhiệm vụ, vật phẩm được tặng sẽ cộng dồn ở mức cao hơn. Thiên Hùng dự đoán đến lúc cuộc chiến bắt đầu, mình sẽ lấy được Tục Mệnh hoàn, auto cộng máu có giá trị đến 2 triệu đơn vị. Có bảo bối này, hắn chính diện nghênh đầu với đại thần cấp 12x cũng không cần e sợ. Trận chiến sắp tới rất khốc liệt, Thiên Hùng tin chắc rằng mình sẽ cần đến rất nhiều đơn vị máu đấy.

Bây giờ kém, mọi người hừng hực khí thế. Chỉ vài phút nữa thôi, kinh đô sẽ biến thành chiến trường thảm liệt với vô vàn xác người. Với kế hoạch dự tính, bọn họ sẽ đột kích theo đội hình mũi thương, những cao thủ hàng đầu chọc thủng hàng phòng ngự của đối phương. Phe Thịnh Thế được chia thành hai nhóm, một tấn công thẳng tưng thành chủ, một bảo vệ cứ điểm hồi sinh, giết kẻ thù từ lúc mới sống dậy. Như vậy họ sẽ giam được phần lớn lực lượng của địch tại y quán, hạn chế số người cản trở nhóm diệt tưng. Hy vọng kế hoạch này sẽ thành công, giúp họ lấy được một điểm quý giá từ đối thủ mạnh nhất.

Mọi người rất cao hứng, rất khí thế cho đến khi thông báo mất kết nối với Lam Y Công Tử hiện lên.

“Sao rớt mạng mà lâu như vậy?”

Nick Lam Y Công Tử vẫn tối hù trong danh sách của đám bạn hữu. Tất cả căng thẳng chờ đợi, lòng lo lắng như lửa đốt. Có chuyện gì xảy ra mà tới lúc công thành chủ soái phe ta lại vắng mặt thế này?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Khủng Bố Mũ Đen

Nhân vật thần thần bí bí, đi không lưu danh tới không thấy hình, Lam Y Công Tử đột ngột biến mất. Toàn bộ người chơi phe Thịnh Thế nhốn nháo. Chủ tưng vắng mặt ngay lúc quan trọng thế này, bọn họ sẽ đánh trận này vì ai. Tuy Chân Phương hoàn toàn có thể thay mặt y chỉ huy, nhưng thành chủ vẫn là thành chủ. Thiếu người dẫn đầu, ai cũng có cảm giác mình bị bỏ rơi, mất đi mục tiêu phấn đấu.

Dĩ nhiên những người biết Steven sẽ gấp rút liên lạc với y để hỏi lại. Thiên Hùng gọi ba cuộc, một lần máy bận, hai lần không có người trả lời. Ngoài những lúc đi quán bar với Thiên Hùng thì Steven hầu như không ra ngoài vào buổi tối. Y di chuyển khó khăn như vậy, dĩ nhiên không muốn tự hại mình. Thiên Hùng đành hồi hã gọi cho Ngọc Linh.

“A lô, hôm nay em trực ở bệnh viện đúng không?” Hắn nói ngay khi có tín hiệu kết nối cuộc gọi.

“Đúng vậy, nhưng là trực ở quầy tiếp tân trong khu nội trú. Chính giờ mới bắt đầu đi tuần tra nên lúc này em khá rảnh, ở trong Võ Lâm cũng không ảnh hưởng đến ai đâu.” Ngọc Linh hơi bất ngờ khi nghe Thiên Hùng hỏi vờ vập như vậy. Mấy ngày qua nàng vẫn làm mặt lạnh với hắn, hai người đâu có nói chuyện với nhau nhiều. Ngọc Linh vẫn còn chưa tha thứ cho Thiên Hùng.

“Em có thể kiểm tra đùm anh, Steven có ở trong phòng không?”

“Dr. Wilson không có trong phòng đâu, lúc này người dưới khoa cấp cứu mang anh đi rồi. Có vụ tai nạn cần phẫu thuật khẩn cấp, các bác sĩ đã hội chẩn và quyết định gọi tới người giỏi nhất khoa ngoại thần kinh. Dù sao anh ấy cũng ở sẵn trong bệnh viện, đợi những người khác đến thì mất thời gian hơn.” Ngọc Linh giải thích.

“Chết tiệt!” Thiên Hùng lẩm bẩm trong miệng.

“Anh nói cái gì?” Ngọc Linh kinh ngạc hỏi lại.

“Không có gì, thôi chào tạm biệt em.”

Vừa nói xong, Thiên Hùng cúp máy ngay. Thì ra là kẹt mổ cấp cứu, phen này Lam Y không thể xuất hiện chiến đấu cùng mọi người rồi. Thời gian đã điem, quân thù thành ào ra giết giặc, trận chiến bùng nổ trong chớp mắt. Anh Hùng đứng sớ rở tại chỗ liền bị người ta chém cho mấy nhát. Lúc này hắn mới sực tỉnh, rút vũ khí ra chống đỡ. Y sư dùng quạt là lớp nhân vật phụ trợ, miễn cưỡng tấn công thì chỉ đứng tầm xa, đánh xáp lá cà thế này hắn vô cùng bất lợi.

Tiếng hô “Tấn công” khí thể hiện trên trang quốc gia. Chân Phương Công Tử đang cố đánh thức sức mạnh đội ngũ. Mọi người bừng tỉnh khỏi cơn lo lắng thành chủ vắng mặt. Địch đã tràn tới, ta phải đánh trả thôi.

Trận hỗn chiến bên ngoài cổng thành chỉ mới là món khai vị. Các cao thủ thật sự đã nhanh chóng chọc thủng hàng phòng ngự đầu tiên. Chiến trường tại thị tứ mới là món ăn chính, chờ đợi phe công thành tới thưởng thức.

Kinh đô của Lê quốc vốn được mệnh danh là thiên đường của thợ rèn, bởi vì Khất Nhi tập trung rất nhiều nhân vật cùng skill về đây tề tựu. Một phần do hắn muốn phát triển thương nghiệp, một phần là do lớp thợ rèn muốn gần gũi thần tượng của mình. Ngoại trừ đấu sĩ Võ Gia, thì thợ rèn Thiên Mầu son là dạng nhân vật có chỉ số phòng thủ cao nhất. Chân Phương vừa dẫn quân tiến vào đã gặp ngay lớp Thành Đồng vách sắt của đối thủ. Đây là một trong những kỹ năng bang hội, nhiều thành viên gom lại cùng phát động sẽ tạo ra bức rào chắn ngăn cản bước kẻ thù.

Trong không gian lần lượt xuất hiện rất nhiều tên chiêu thức. Mọi người ra đòn âm ỉ, mặc sức đồ sát, tìm điểm chiến công. Thấy việc dẫn đầu đã có các cao thủ phụ trách, Anh Hùng lui về, tập trung chuyên môn của mình.

Đám đông là một môi trường thuận lợi cho đạo tặc hành nghề. Hắn chuyển từ quạt sang đao, để đi xin ít vật phẩm cứu tế từ người giàu. Nương từ hắn cũng đang mặc sức giết và cướp. Thịnh thoảng chém nhảm cao thủ, họ liền nhanh chân chuồn ngay, không để đối phương kịp trả thù.

Đứng giữa đám hỗn loạn nên đôi khi Anh Hùng cũng bị văng miêng. Một mặt đang hí hửng chém người, mặt kia đã bị người ta giết lúc nào không hay. Tất cả những nhân vật đã chết đều được hồi sinh miễn phí tại y quán. Thiên Hùng lại không nhớ lời dặn dò của Chân Phương nên một mực xông ra. Kết quả hắn bị phe ta giết chết tại chỗ.

Để hạn chế số người quay lại tham chiến, Chân Phương cất cử ra một lực lượng cực mạnh canh giữ y quán. Không cần biết địch ta, phải cố hết sức không cho bọn người đã chết đi ra ngoài. Kế hoạch này chia ra hai giai đoạn rõ rệt là giết và nhốt. Như vậy sẽ giúp cho phe tấn công rảnh tay hơn khi đối phó với tượng của Khất Nhi.

Phàm là người phe Thịnh Thế, nếu bị giết phải tham gia nhóm canh tù. Nhiệm vụ của họ là ở yên tại điểm phục sinh, giúp canh gác không để ai thoát ra ngoài. Như vậy sức mạnh của Anh Hùng trong cuộc chiến này hoàn toàn không thể phát huy. Một là trộm trong không gian hẹp rất dễ bị người ta bắt được, hai là ai mà cần y sư một khi đã đứng cạnh điểm hồi sinh thế này. Thiên Hùng thở dài, “anh tài không có đất dụng võ”. Một kẻ thủ dờ, công yếu như hắn biết phải làm sao đây?

Đám thân hữu Tịch Dạ, Coffe Đại Sư, Thủy Mạc, Hồng Phấn không ai vô y quán. Hoặc họ may mắn chưa bị giết, hoặc chẳng tiếc tiền hồi sinh tại chỗ, chứ quyết không rơi vào cảnh bị giam giống Anh Hùng. Hắn thở dài rồi lại thở dài, vừa mới tấn công một tên muốn xông ra ngoài, liền bị gã nện chết tươi. Nhân vật yếu kém đúng là số khổ, đi đến đâu cũng bị kinh miệt. Xem ra hôm nay không phải ngày may mắn của Thiên Hùng rồi.

Bỗng nhiên điện thoại của hắn reo lên, báo hiệu có tin nhắn tới. Thiên Hùng chán nản rời tay khỏi bàn phím, mặc kệ cho nhân vật đứng im giữa đường trường. Tin nhắn gửi từ Steven chỉ có cái tên và một hàng chữ số. Quả thật y đang gấp lắm rồi, không có thời gian bấm được nhiều chữ gửi cho bạn mình. Thế nhưng Thiên Hùng chỉ cần nhìn là hiểu ngay lời gửi gắm của sư huynh. Bạn bè chí thân thì mới có thể chia sẻ account và password với nhau được.

Lần trước hắn nợ Steven một trận đánh, đây là lúc cần trả. Thiên Hùng thoát khỏi tài khoản mình và đăng nhập vào acc của Lam Y Công Tử. Đại thần đình cấp giáng lâm, quân hùng tứ phương rung động. Tinh huyết đang rơi vào bế tắc à? Đã đến lúc chủ soái ra tay lật ngược thế cờ.

^ _ ^

Thiên Hùng cảm thấy hơi lo sợ khi bắt đầu kiểm tra trạng thái nhân vật. Có quá nhiều chức năng được mở ra mà hắn không biết rõ các tác dụng liên quan. Ngay cả bộ giáp của Lam Y Công Tử cũng đã là một tập hợp rất nhiều món đồ phát sáng loá cả mắt. Ngoại trừ thuộc tính, chiêu thức, võ hồn, võ công, nhân vật này còn có thêm trang kinh mạch, tu tiên, luyện thần ... Những cảnh giới mà còn rất lâu sau này Anh Hùng mới đạt được.

Vậy nên hắn không có công nghiên cứu nhân vật nữa. Thiên Hùng trực tiếp lao vào trận, dùng các kỹ năng mà mình quen thuộc nhất để chiến đấu. Màu máu đỏ bốn chữ số bay ngợp trời sau mỗi đòn công kích của Lam Y. Được cầm một đại thần trong tay, cảm giác quả nhiên vô cùng sáng khoái. Thiên Hùng chọc thủng hàng phòng thủ cuối cùng của phe Khất Nhi, dừng mảnh như lũ quét. Có thành chủ dẫn đầu, khí thế ba quân bỗng nhiên được vực dậy. Mọi người reo hò tung hô tên y, gào thét xông lên giết địch. Cuối cùng hàng phòng thủ bị vỡ, toàn bộ trận chiến bị kéo vào khu vực trung tâm.

Quảng trường của bất kỳ toà thành nào cũng giống nhau về phần thiết kế. Chỉ khác ở chỗ, bức tượng thành chủ nơi kinh thành có mang tên Khất Nhi. Thiên Hùng không hề khách khí tấn công vào mục tiêu quan trọng nhất. Thanh trạng thái phòng thủ của kinh đô bắt đầu tuột dần sau mỗi đòn tấn công. Không khí chiến tranh đã lên đến hồi quyết liệt, sôi trào.

Phe phòng thủ dĩ nhiên kiên cường chống trả nhóm vây công. Chốn kinh kỳ trọng yếu, hoàng đế cùng toàn bộ công hầu vương tướng của mình đều là những kẻ nổi danh Lê quốc, ai cũng không thể xem thường. Hắn nhìn thấy một tướng quân mặc bộ giáp bạc sáng loá lao tới. Lăng Khách sử dụng thanh kiếm dài bá ngạo không ngần ngại bổ xuống đầu Lam Y. Lần đầu tiên Thiên Hùng được tự tay xuất ra Phong Văn Vô Hữu, chiêu thức phòng thủ mạnh nhất của Trường Sinh trang. Ở cấp độ đại thần, chiêu thức này tuyệt không thua kém bất kỳ nhân vật thuộc lớp tanker nào. Thậm chí số máu mà hắn vừa mất cũng đã mau chóng được bù đắp lại. Thiên Hùng cảm thấy vô cùng hả hê.

Box chat cá nhân nổi lên.

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Steven, mau vào nhóm.”

Thiên Hùng ngay lập tức chấp nhận lời mời vào đội của Chân Phương. Hắn hiểu rõ trong trận chiến tập thể, việc kết nối cùng những thành viên khác rất quan trọng. Họ có thể dễ dàng trao đổi thông tin, bàn luận kế hoạch, và được cộng dồn trạng thái hữu ích như “Đồng cam cộng khổ” khi hảo hữu tổ đội. Nhưng khác với Lam Y vốn thích độc lai độc vãn, Thiên Hùng là người có tính thân hợp tác với đám đông.

[Mật] Lam Y Công Tử: “Steven đã bận rồi, tôi là Anh Hùng đánh thay.”

Đối với người trong nhà, không nên gờn trò này nọ. Steven và Carlos đã chơi với nhau lâu năm, dù Thiên Hùng có muốn đóng vai Lam Y thêm một chút, Chân Phương cũng sẽ nhanh chóng nhận ra thôi. Vì vậy, hắn quyết định nói thật với người này.

[Mật] Chân Phương Công Tử: “Thật khổ ghê, ngay lúc quan trọng mà cậu ta lại vắng mặt! Hai người cùng là lớp y sư, trận này đành phải trông cậy vào cậu vậy, Thiên Hùng.”

Cũng giống như Tịch Dạ, Carlos có thể dễ dàng biết được tên thật của hắn. Có lẽ anh ta đã nghe Steven nói về Thiên Hùng, kẻ biết được chân thân thật sự của Lam Y Công Tử. Chân Phương sẽ là đồng minh tốt nhất, giúp Thiên Hùng diễn trọn vai trò này.

Đầu nhỏ khó mang nổi mũ lớn.

^ ^
_ _

Lam Y là một mục tiêu vô cùng quan trọng, nên phe Khất Nhi tập trung lực lượng đánh tới chỗ hắn. Phía bên Thịnh Thế cũng nhào lên, quyết bảo vệ chủ soái trong cuộc hỗn chiến giữa hai phe phái. Có ai đó lại xuất ra Bàn ti chú, thu hết các nhân vật cộm cán xung quanh bức tượng lại. Nhưng trong những trận công thành, mọi người vốn đầu quan tâm chuyện ở hay rút. Đã nhận được sự gửi gắm của Steven, đột nhiên Thiên Hùng khao khát được thắng cuộc chiến này. Hắn vẫn miệt mài tấn công vào bức tượng vô tri.

Đột nhiên bầu trời xung quanh họ tối sầm, khắp nơi nổi lên hình ảnh của vũ trụ. Khung cảnh này gợi nhớ về không gian ở trong động Tinh Tế, khi dãy ngân hà bị khảm vào đá, bao bọc xung quanh người chơi. Thiên Hùng đã tham dự công thành tổng cộng tám lần, chưa từng gặp phải hiện tượng kỳ lạ như vậy. Hắn còn chưa kịp làm gì thì hệ thống đã đưa ra một thông điệp bất ngờ.

[Thiên] Vô Lâm Truyền Thuyết: “Ngày hôm nay Thịnh Thế đừng mong chiến thắng.”

Tuyên bố này ngay lập tức khiến giang hồ dậy sóng. Hệ thống giữ vai trò điều hành, vốn chỉ đưa ra những thông điệp trung lập đã được cài đặt sẵn. Phát ngôn có ý thiên vị thế này chứng minh đã có kẻ xâm nhập được vào hệ điều hành. Tường đồng vách sắt của Vô Lâm bị chọc thủng, khiến toàn dân hoang mang lo sợ. Những tên hacker trong thế giới mạng có vai trò không khác gì khủng bố ở ngoài đời thật. Cuộc chiến bỗng trở nên im lìm, mọi người nín thở nghe ngóng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Anh Hùng Trong Hiểm Họa

Những tiếng sấm sét ầm ầm vang lên, không gian vặn xoắn mở ra một thông đạo tròn như chiếc giếng. Boss Giác Mộc Giao của phụ bản động Tinh Tế xuất hiện trong tiếng gào thét cuồng nộ. Quả nhiên là game bị hack rồi, mới xảy ra hiện tượng kỳ lạ thế này.

Sự kinh ngạc tiếp diễn khi lần lượt sáu boss lớn còn lại của chi Đông Phương Thanh Long xuất hiện. Cang Kim Long, Đề Thổ Hạc, Phòng Nhật Thổ, Tâm Nguyệt Hồ, Vi Hoả Hồ, Cơ Thủy Báo lần lượt nhảy ra khỏi thiên môn. Mỗi boss đều có lever miễn cấp và sức mạnh đỉnh cao hung hãn nhất. Đám người bị nhốt trong Bàn Ti chú lúc này muốn tháo chạy đã không còn kịp nữa. Rõ ràng đây là một âm mưu rất thâm độc, muốn giết chết hết những kẻ tham gia công thành.

Thiên Hùng đã từng đánh với Vi Hoả Hồ nên hiểu rõ sự đáng sợ của con boss này, nhưng sáu vị còn lại hình như cũng cường hãn không hề thua kém. Đám người bị vây có hơn ba mươi, đánh với bảy boss 200 vẫn còn thiếu kém lắm.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Chân Phương, phải làm sao đây?”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Cần chút thời gian, bộ phận bảo mật của công ty Võ Lâm đang tiến hành khắc phục sự cố. Trong lúc chờ đợi, nhớ bảo toàn mạng sống. Đám hacker kia đang đánh thẳng đến trung tâm lưu trữ, nếu nhân vật chết lúc này, sợ rằng account cũng sẽ bị xoá luôn.”

Một tin tức tương tự cũng xuất hiện trên loa thiên hạ. Lúc này Chân Phương phải hiện thân, lấy tư cách đại diện hãng game thông báo với mọi người. Nghe đến xoá acc, ai nấy đều tái mét mặt mày. Đây là cuộc sống, là tài sản quý giá của rất nhiều người, không thể mất được.

Vốn nghĩ rằng chơi trong game, chết bao nhiêu lần mà chẳng được. Nay phải đối đầu với tình huống sinh tử, ai mà không khiếp đảm kinh hoàng. Những lời than vãn, khóc la vang đi từ khắp xung quanh mặt trận. Đám boss đã nhảy vào xâu xé người chơi, mọi người chỉ biết bỏ chạy vòng vòng. Thế nhưng diện tích mà cấm chú thi triển cũng chỉ có một khoảnh nhỏ. Tình huống này không khác gì một đám người cùng bị nhốt vào chuồng cọp, mặc sức cho chúng xâu xé. Ai cũng khóc mẹ khóc cha, quên đi bản lĩnh đại thần của mình.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Mọi người nên bình tĩnh, đây là lúc chúng ta cần đến sự sáng suốt nhất. Mau tổ đội lại lần nữa, chia nhau đối phó với tình huống này.”

Dưới áp lực của mối đe dọa mạng sống, thù hay bạn đều có thể chung tay hợp tác. Bị xoá acc là chuyện lớn, không thể tính tị hiềm vào đại sự được.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Bảy boss là quá nhiều, chúng ta không thể cùng đối phó. Mau sử dụng tuyệt chiêu tạm thời khoá bớt vài đối tượng đi.”

Một lời nói ra như thức tỉnh người trong mộng. Thuật sĩ Thiên Tự môn mau chóng dùng Thiên La Địa Võng trói chặt Đề Thổ Hạc lại. Nhạc sĩ Thanh Nhã môn có khúc Bi ca nhanh chóng đưa Phòng Nhật Thổ, Tâm Nguyệt Hồ vào con ngủ say. Ngoài ra, chiêu thức bỏ độc của y sư cũng không thể xem thường, Cơ Thủy Báo chuyển xanh, mỗi lần tấn công chỉ biết cộng điểm cho đối phương còn mình thì bị mất HP liên tục. Đóng băng cũng là một trạng thái hữu ích khi muốn câu thời gian. Đội chiến sĩ còn lại tràn lên tấn công, nhằm lợi dụng thời gian trạng thái ích ới cố tiêu diệt được con trùm nào hay con đó.

Thiên Hùng cũng ra sức vận chiêu. Chưa bao giờ hắn cảm thấy bị đe dọa đến mức này. Dù trời khá mát, nhưng mồ hôi hắn bắt đầu lăn tăn chảy ra trên trán. Anh Hùng chết thì chỉ hơi tiếc, nhưng nếu để Lam Y Công Tử mất đi, hắn làm sao ăn nói với Steven đây. Người ta là đại thần, mỗi cấp đều tính bằng tỷ điểm chứ đâu phải hàng các kẻ như hắn. Muốn luyện thành một Lam Y thứ hai để đền, không biết phải cày game cho đến ngày tháng năm nào.

Chuông điện thoại của Thiên Hùng reo lên, hắn nhìn thấy số của Tịch Dạ thì vội vàng bắt máy.

“Đang có một vụ trộm xảy ra ở trung tâm dữ liệu. Đám hacker đã cắt đi rất nhiều account tham gia công thành chiến hôm nay, chuyển về bộ nhớ ảo của chúng. Tại không gian này, chúng có thể tạo ra bất kỳ tình huống nào có trong dữ liệu game, nhưng một khi nhân vật chết sẽ biến mất luôn, dữ liệu sao lưu ở máy chủ đã không còn để phục hồi.” Tịch Dạ vội vàng thông báo một tràng dài. “May mà tướng công hiện đã ra y quán rồi, tiếp thấy chàng đã off nên lấy làm mừng lắm.”

“Có thể khắc phục được không?” Hắn lạnh giọng hỏi, tay vẫn tiếp tục điều khiển phím.

“Bộ phận kỹ thuật đang làm việc, lần này nghe nói kẻ cả giám đốc cũng bị kinh động. Chàng yên tâm, quân đội chính quy không thể thua đám trộm cướp được. Nhưng nếu như ...” Tịch Dạ đột nhiên kéo dài giọng ra.

“Nếu như thế nào?”

“Nếu như Tịch Dạ thật sự mất đi, chàng có thể lập nhóm với Bạch Y Tinh Đế.” Nàng trả lời.

“Đó là ai vậy?” Thiên Hùng bật cười hỏi lại. Hắn nhận ra Tịch Dạ đang trấn trối với mình.

“Nick chính. Thần Phong bang cấp 173.”

“Thì ra nương tử ta cũng là đại thần.” Thiên Hùng thở dài. “Nhưng làm sao Anh Hùng có thể kết hôn cùng với nam nhân khác đây.”

Hắn nhanh tay gõ vào chat box.

[Mật] Lam Y Công Tử: “Vi phu ở bên nàng, lần này ta quyết tâm bảo vệ nương tử.”

Đầu dây bên kia có tiếng ré lên. “Sao anh lại ở đây? Steven đâu?”

“Hôm nay cậu ta có chuyện giữa chừng nên không tham chiến được. Steven đưa acc cho anh đánh thay, đang lo ngay ngáy nếu mất thì lấy gì đền cho người ta đây này.” Hắn khẽ cười trêu chọc. “Em còn vào đây trấn trối làm anh mất tinh thần quá.”

“Đừng mất tinh thần, sinh mạng của toàn bộ người nơi đây phụ thuộc hết vào anh đó. Lam Y Công Tử phải áp trận thì mọi người mới có hy vọng sống sót. Chúng ta cần kiên cường chịu đựng, chờ đến khi hoàng đế dẫn binh đến giải cứu. Nghe nói giám đốc là một thiên tài công nghệ, bọn hết thời này xui xẻo mới đi trêu chọc Khai Thế Lão Tổ. Quân đội triều đình sẽ nhanh chóng diệt chúng thôi.”

Từ gọi điện trần trời, nàng chuyển sang vai trò cổ vũ sĩ khí. Tuy Lam Y Công Tử và Tịch Dạ không có mối giao kết phu thê tổ đội, nhưng Thiên Hùng vẫn cảm thấy mình đánh bốc hơn hẳn. Hẳn hết lên, xuất ra chiêu Hộ Pháp, buff sinh mệnh cho toàn bộ người đứng trong phạm vi 10x10 ô. Sau đó hẳn lại nhảy ra chặn đòn, chịu đòn Hồng Phấn Lý Chiêu Phu một trào của Cang Kim Long.

Bản thân Lam Y Công Tử có chỉ số máu cao nhất, tốc độ phục hồi cũng thuộc hàng đỉnh nhất. Một mình hẳn có thể gánh team để toàn bộ ba mươi sáu người chơi tràn lên giết trùm.

Pháp sư, nhạc sĩ, huấn luyện ... liên tục đóng vai trò kèm chân những con boss cường đại. Đội đấu sĩ có Lam Y làm tanker nên không hề cố kỵ, một mực xông lên. Trước giờ chỉ núp phía sau làm hỗ trợ, hẳn chưa từng cảm nhận được nhiệt huyết của một vị tướng dẫn đầu quân đội. Trận đấu này không có quyền hồi sinh, người chơi chẳng có cơ hội đánh lại lần thứ hai. Thiên Hùng cảm thấy vô cùng kích động.

“Đánh hoặc chết!” Đó chính là khẩu hiệu của hẳn lúc này.

Tịch Dạ vẫn liên tục ở trong điện thoại thực hiện chat voice, cùng hẳn chia sẻ sự phấn khích. Nàng rất hào hứng bình luận, Thiên Hùng càng không muốn ngắt ngang. Vậy là hai người vừa đánh, vừa tâm tình đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Cái sáng khoải của võ giả chính là nơi sinh tử đối đầu vẫn có được hồng nhan tri kỷ bên cạnh mình.

Bọn họ có tổng cộng bốn nhóm thuộc về các đội trưởng mạnh nhất. Lam Y Công Tử đã được trao key để dẫn đầu gia tộc Bách Thắng cùng người của Nghĩa Tế bang. Khất Nhi dẫn đầu nhóm quan đại thần triều đình, vốn thuộc phe thù thành. Lăng Khách đứng đầu nhóm người ham vui chạy tới tham chiến. Dám Yêu Dám Hận cầm đầu những tay súng sô của Thần Long, chắc chắn là đại ca của bọn họ mới trỗi sinh.

Thiên Hùng vẫn liên tục dè chừng Dám Yêu Dám Hận vì mối hiềm khích cũ giữa bọn họ. So với tẩy cấp, thì hại Lam Y mất acc hôm nay cũng sáng khoải như nhau thôi. Tuy nhiên, có lẽ do boss quá hung hãn nên bọn họ chưa rảnh tay để thực hiện mưu đồ đen tối. Cứ tới lượt ra đòn, ưu tiên của mỗi người vẫn là bơm máu cho thật đầy.

[Báo] Chân Phương Công Tử: “Đã tìm được vị trí của mọi người. Cố chờ thêm chút nữa, ta sẽ phá tường xông vào cứu ngay.”

Xem ra trận chiến của Carlos cũng khốc liệt không thua kém gì bọn họ. Giọng điệu này tuy cố trấn an mọi người nhưng cũng đâu thời nói lên sự nguy hiểm của bọn tội phạm. Phá hoại, bắt cóc ... còn biết tạo ra tường chắn phòng thủ. Tuy đội an ninh cố gắng lấy lại dữ liệu nhưng Võ Lâm hôm nay chắc chắn đã tổn thất ít nhiều.

Qua nửa tiếng đồng hồ đã có bốn con trùm bị hạ gục, phe người chơi hy sinh năm nhân vật. Ai nấy đều lo sợ mình là nạn nhân tiếp theo nên cố đánh cho thật hăng. Giờ lúc này có bao nhiêu thần binh, pháp khí đều được lôi ra hết để trụ mạng. Cố thêm mười phút, Thiên Hùng đã thành công dẫn dắt đội ngũ đến chiến thắng oanh liệt.

Mọi người chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì không gian lại tiếp tục vặn xoắn, thay đổi hình thù. Màn hình chuyển cảnh sang một sa mạc đồi núi chập chùng, chỉ thấy trời và đất tiếp giáp nhau.

“Sa mạc Hồi Hộp?” Tịch Dạ lại lầm nhảm trong điện thoại. “Thôi chết rồi, chúng ta lại bị chuyển server!”

Cùng lúc đó tin thông báo của hệ thống lại tiếp tục vang lên.

[Báo] Chân Phương Công Tử: “Lại tiếp tục mất dấu mỗi người, có chuyện gì xảy ra vậy?”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Chúng tôi vừa hợp lực hạ gục hết quái vật thì bị chuyển cảnh.”

[Báo] Chân Phương Công Tử: “Thì ra là vậy, đây là cơ chế tự động của Võ Lâm, khi thắng ải sẽ bị đẩy khỏi phụ bản. Lần này mọi người phải cố gắng sống sót nhưng không được giết trùm.”

Hẳn có thể thấy được toàn bộ lời ca thán của những người chơi bị mắc kẹt. Bắt họ sống sót mà cho giết kẻ thù thì chẳng khác nào buộc đá vào chân rồi đi bơi. “Lại phải tiếp tục chịu cảnh tra tấn này cho đến chừng nào đây hả trời?”

Đáng sợ hơn, địa ngục tiếp theo chính là Thiên Binh Vạn Mã. Các quái vật khu này chẳng những mạnh mà còn rất đông. Thiên Hùng thầm rên khổ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Vị Thần Của Thời Đại Mới

Đúng với tên gọi Thiên Binh Vạn Mã, phụ bản ở sa mạc Hồi Hộp có số lượng quái vật lên đến chục ngàn. Để tạo độ hấp dẫn, mỗi phụ bản đều căn theo trình độ của đội trưởng mà phân cấp. Lần này Lam Y Công Tử gánh team, bọn họ dĩ nhiên được thưởng thức thứ phụ bản có độ khó cao nhất rồi.

Kỹ thuật viên nghe tin báo thì lắc đầu cười khổ. Nhóm người bị bắt cóc tuy toàn thuộc hàng đại thần, nhưng trình độ như vậy ngược lại càng không thích hợp đi Thiên Binh Vạn Mã.

“Vi sao chứ?” Phó phòng an ninh của công ty game kinh ngạc hỏi.

“Đại thần cấp càng cao, tầm sát thương càng rộng, như vậy sẽ thu hút được thêm nhiều quái đến đánh mình. Đòi có câu, mãnh hổ nan địch quần hồ. Cậu cứ xem rồi sẽ rõ.” Nhân viên phòng kỹ thuật lên tiếng.

Bởi vì dữ liệu của người chơi đã bị chuyển sang server ảo, họ không thể theo dõi, nên tất cả đành phải trông đợi vào nhóm Vi hành bị bắt cóc kèm theo. Thời khắc này chương trình của từng nhân vật chỉ chạy trên bộ nhớ tạm, công ty Võ Lâm phải chuyển nhưng thành viên của mình về phòng máy của ban an ninh, để tiện theo dõi và truy tìm tung tích nạn nhân.

Những thành viên của Nghĩa Tế bang đa số là nhân viên công ty game tham gia Võ Lâm để giải trí. Họ hoàn toàn dựa vào sức mình luyện võ, chứ không hề nhận được ưu đãi gì khác. Đám GIM mật thám đại nội thì khá hơn, thỉnh thoảng được dùng quyền quản lý để khoá bớt mấy tay chơi quậy phá. Nhà sản xuất game mong muốn Võ Lâm tự vận hành theo mô hình một giang hồ thật sự, nên họ hạn chế can thiệp vào các hoạt động của game này.

Màn hình lớn treo giữa phòng an ninh hiện lên các cảnh giao đấu theo góc nhìn của nhân vật nhóm Vi Hành. Lam Y Công Tử vừa xuất chiêu, mấy chục tên lính Hồi Hộp bị thu hút chạy tới chỗ phe kiều chiến.

“Tay này không có kinh nghiệm chơi game à?” Một nhân viên kỹ thuật kinh ngạc kêu lên. “Vào phụ bản Thiên Binh Vạn Mã phải dẹp đòn diện rộng đi chứ.”

Thiên binh vạn mã vừa xuất hiện, nhân sĩ Võ Lâm ngay lập tức bị giẫm đạp tuột hết cả máu. Có Kim Sang được thì lấy bối, có Hồi mệnh hoàn thì lấy uống; không ai muốn mình vĩnh viễn phải nằm lại chốn này.

Thiên Hùng chuyển sang đòn Liệu Thương, ưu tiên cứu chữa cho những người cấp thấp nhất. Hắn nghe lời khuyên của Tịch Dạ, lui lại làm hỗ trợ chứ không đánh chủ công nữa.

Tuy quái vật yếu hơn người chơi nhưng số lượng lại quá đồi kinh hoàng. Một tên chém ngàn mấy máu, cả chục tên bu vào thì cũng dễ dàng toi hết cả mạng. Lần lượt hai thành viên khác ngã xuống, hy sinh một cách tức tưởi. Không khí khủng bố bao trùm khắp nơi, toàn bộ nạn nhân đều cực kỳ hoảng sợ.

Chơi Võ Lâm đã lâu, trước giờ họ luôn xem thường cái chết. Nhưng tồn tại ở một thế giới không có điểm hồi sinh, không có dữ liệu sao lưu thế này thật quá đồi chân thật. Ai chết sẽ biến mất luôn, không còn có cơ hội làm lại lần nữa. Ý nghĩa vui vẻ, tính giải trí của GO hoàn toàn biến mất. Họ đang mắc kẹt trong một cơn ác mộng thật sự.

“Chân Phương, anh mau nhanh lên!” Thiên Hùng thảm than trong lòng.

^ ^

Trong toà nhà Ban Mai, ánh sáng đèn không bao giờ tắt. Nhân viên của công ty truyền thông và giải trí Võ Lâm luôn thay phiên nhau làm việc trong suốt hai mươi bốn giờ đồng hồ mỗi ngày. Đêm nay, một vụ tấn công mạng làm phòng an ninh của bọn họ chao đảo. Bọn hacker đã cướp đi một số dữ liệu về nhân vật trong trò chơi trực tuyến Võ Lâm Huyền Thoại.

An ninh mạng kịp ngăn chặn vụ đánh cướp, bảo vệ phần lớn người chơi trong thời gian diễn ra công thành chiến. Thế nhưng những dữ liệu của top đại thần đã bị cắt đi hoàn toàn, và vẫn tiếp tục hoạt động tại một không gian ảo khác. Theo thông tin được cung cấp, người chơi vẫn đang online và đối mặt với chuỗi phụ bản nguy hiểm nhất. Tuy bộ nhớ gốc không còn, nhưng bộ nhớ tạm vẫn đang hoạt động và chứa đựng đầy đủ thông tin liên quan.

Vấn đề là công ty game phải đem được họ về máy chủ, sao lưu lại trước khi chương trình tái khởi động do nhân vật game bị giết. Họ đã mất bảy người trong quá trình chiến đấu trong các phụ bản kia.

Không ai đoán được hành vi của nhóm hacker này là gì. Nếu đơn giản chỉ là ăn cướp, đầu cần phải vạch ra đường chạy trốn phức tạp xuyên qua các bộ nhớ ảo. Bọn chúng không ngay lập tức rút lui mà còn để lại manh mối cho an ninh truy tìm. Điều này không khác gì một lá thư thách đấu gửi cho công ty Võ Lâm.

Hệ thống bộ nhớ ảo được thành lập dựa trên nhưng máy tính bị nhiễm virus Thân Ma. Đám hacker có thể lợi dụng toàn bộ các máy tính gia đình như một trạm trung chuyển của chúng. Từ khi cuộc chiến bị cắt ngang, Thành Chân Phương đã ra sức truy tìm những người bạn của mình. Lúc tưởng chừng như tìm thấy họ thì bọn bắt cóc hung hãn chống trả, nhanh chóng di chuyển con tin sang chỗ khác.

Rất may mắn, đêm nay anh đã ghé qua công ty và sử dụng máy trong phòng làm việc. Hệ thống cơ sở vật chất nơi đây là quá đỉnh cho công việc chơi game thông thường. Nhưng bây giờ điều đó hoá ra khá hay ho vì Carlos có thể chạy được cùng lúc rất nhiều chương trình phản gián. Một vụ tấn công khách hàng xảy ra ngay trước mũi giám đốc điều hành là việc không thể tha thứ được. Còn gì là uy tín của Chân Phương Công Tử với đám đồng bạn của

mình.

Tuy bọn họ bị bắt cóc nhưng chương trình vẫn chạy trên nền của Võ Lâm tại máy chủ. Hai bên vẫn có thể liên lạc với qua hệ thống tin nhắn nội bộ. Phía bên kia đang rơi vào thế khó khăn và không thể chống cự nổi. Carlos yêu cầu họ phải cố sống mà không được chiến thắng phụ bản, điều đó đồng nghĩa với việc bọn họ không được giết hết quái vật mà phải chia sẻ máu khi đối thủ gặp nguy nan.

[Thiên] Chân Phương Công Tử: “Tôi biết, bị người ta đánh mà không phản kháng là điều rất khó chịu. Nhưng mọi người nên cố lên, đội giải cứu sắp đến nơi rồi.”

Anh vẫn phải luôn khích lệ người chơi như vậy. Họ đang bị căng thẳng tinh thần khi cảm nhận sinh mạng bị đe dọa. Lần này không giống như mọi khi, chẳng ai còn cơ hội thứ hai để làm lại từ đầu.

Không giống như mọi người tưởng tượng, rằng cuộc chiến trên mạng nghĩa là các chiến sĩ phải ôm bàn phím và gõ lệnh liên tục. Carlos nhàn nhã uống cà phê, nhìn chương trình tự động chạy ào ào thực thi mệnh lệnh của mình. Tại sao phải cực nhọc khi trong tay anh đã có những vũ khí tối tân hiện đại nhất. Trong những lúc rảnh rỗi trước đây, Carlos đã viết ra rất nhiều chương trình chống hacker đa dạng với nhiều chức năng.

Đây là dịp may hiếm có để anh có thể thử nghiệm đồng đồ chơi của mình. Carlos cười ha hả khi lần lượt những cái hang chuột bắt đầu lộ diện. Đám nhân viên ở bên ngoài nghe giọng cười như điên của sếp thì đã đủ hiểu, nhóm hacker kia xui xẻo chọc trúng vệ thần mạnh nhất thế giới rồi.

^ _ ^

Trong ngôi nhà nhỏ ở bên ngoài thành phố, đường dây mạng nóng ran lên khi hàng triệu hoạt động diễn ra trên cùng một giây. Chương trình điệp viên đang liên tục thay đổi vị trí của chủ nhân bằng cách nhảy cóc qua hệ thống máy tính thay ma. Sẽ chẳng ai lần ra được gã, khi địa chỉ lúc ở lục địa này, lúc sang đến lục địa khác. Trên màn hình chính vẫn là trận đánh tuyệt vọng ở sa mạc Hồi Hộc. Nhân vật Lăng Khách đang giả vờ chống cự cùng nhóm người chơi bị bắt cóc. Gã cười đến quặt quật khi Lam Y Công Tử cứ ra vẻ cao ngạo động viên mọi người.

“Người tưởng mình là người chơi mạnh nhất sao? Trong cuộc chiến này, ta mới là vị thần tối cao.”

Gã bắt đầu thay đổi thông số cho nhân vật của mình. Lăng Khách thậm chí sẽ còn nguy hiểm hơn cả con trùm mạnh nhất game. Toàn bộ sinh mạng trong không gian này đối với gã chỉ như con trùng cái kiến. Gã vùng kiếm, Thiên Bình Vạn Mã đồng loạt gục ngã hết. Không gian vặn xoắn, đưa nhóm bọn họ đến phụ bản ngẫu nhiên tiếp theo.

Thiên Hùng kinh ngạc nhìn một người chơi trong nhóm đột nhiên biến hoá. Thân thể y cao lên gấp bốn lần nhân vật mình thường, hào quang toả ra tất cả các phía. Đây là hình thái thượng tiên sau khi đã độ kiếp phi thăng. “Sao lại có chuyện này được, chưa bao giờ nghe đến chuyện Võ Lâm có người chơi miễn cấp. Ngay cả nhân vật lever cao nhất hiện nay cũng chỉ ở mức 196 và còn phải mất mấy tháng nữa mới đủ lên tới cấp tiếp theo mà.”

Nhân vật phi thăng là một sự kiện lớn khiến thiên hạ rung động. Bầu trời mở ra, hào quang rơi xuống, chư thần cung nghinh. Tất cả mọi người đều bị hấp hồn. Trên người gã là thứ trang bị tốt nhất, trong tay cũng là thứ vũ khí tốt nhất. Gã mạnh hơn tất thảy mọi thứ đã từng xuất hiện trong Võ Lâm, hoàn hảo không có một khiếm khuyết nào.

[Cận] Milaivay: “Ê ăn gian, người chơi cheatcode phải không.”

Vừa thấy tiếng bắt mẫn vang lên, Lăng Khách ngay lập tức vùng gương. Một thành viên của Tứ Hải bang bốc khói không còn tung tích.

“Không thể nào, hắn là một thợ săn 169. Làm gì có thứ quái vật nào giết chết được nhân vật chỉ trong một cú phẩy tay.” Đương trường rung động kinh hoàng.

[Thiên] Lăng Khách: “Hãy chào đón ta, vị thần trong thời đại mới.”

Gã cười to thích thú.

Bỗng nhiên bên dưới nhà có tiếng đập cửa rầm rầm. Gã bị làm phiền nên tức giận hét to.

- Mẹeeee ... ra mở cửa kia!“Thiệt tình, bà già chậm chạp này cứ làm mình bức bối.” Gã thăm nghĩ.

Sau đó lại là tiếng chuông điện thoại reo lên, khiến gã quên mất vừa rồi mình tính làm gì tiếp theo. Mẹ của gã đang đi mở cửa nên chắc chắn không có ai trả lời điện thoại. Mà thứ mấy móc kèo ỳnh ỏi kia sẽ không chịu dừng cho đến khi gã phát điên. Lăng Khách đành phải nhắc máy lên nghe.

“Tôi chỉ muốn chào một tiếng thôi. Cảnh sát bắt cậu rồi thì khó mà có dịp nói chuyện nữa.” Một giọng nói tà ác vang lên.

“Thằng khùng, mày là ai đó?” Gã giận dữ hét trả.

“Cậu đang xài phần mềm của tôi, chơi game của tôi, vậy mà không biết tác giả là ai à? Thật buồn lòng quá.”

Gã sợ hãi đánh rơi cả điện thoại. Chương trình điệp viên cũng không thể dấu được tung tích của gã sao? Hàng loạt tiếng chân rầm rầm chạy lên cầu thang. Có tiếng đập cửa vang dội, và sau đó là một giọng nói hung dữ.

- Mở cửa ra, cảnh sát đây.Gã hacker tái mét hết mặt mày.

Chương 50: Võ Lâm Hội Ngộ

Thiên Hùng thở phào nhẹ nhõm khi không gian thay đổi lần nữa, bọn họ lại được di chuyển về kinh thành của Lê quốc. Thời gian công thành đã chấm dứt, phe Khất Nhi được ghi nhận chiến thắng do bức tượng thành chủ vẫn chưa bị triệt hạ hoàn toàn. Nhưng lúc này, những nhân vật vừa trải qua cơn ác mộng kinh hoàng không muốn nói đến thứ gì khác, một số cẩn thận kiểm tra vật phẩm của mình, một số lẳng lặng offline.

[Cận] Dám yêu dám hận: “Chúng ta không hề cảm ơn mi.”

Sau đó là tràng ê a hung hãn của hội Thần Long. Vì chúng tiếc nhân vật nên trong suốt quá trình không hề ra tay ám toán Lam Y Công Tử. Nếu không có vị đại thần này áp trận, có khi toàn bộ bọn họ đều mất account rồi, chứ nói gì đứng đây chê trách người ta. Bây giờ nghĩ lại, đó có lẽ là cơ hội duy nhất khiến Lam Y Công Tử biến mất vĩnh viễn.

Nhưng con người vốn là những sinh vật ích kỷ, họ sẽ chẳng bao giờ làm thiệt hại chính mình chỉ vì những của thù hận vớ vẩn trong game. Nói cho cùng, Võ Lâm chỉ là một trò chơi, các phe phái địch ta đều là giả tạo hết. Giống như đám trẻ chia nhóm chơi cướp cờ, sau khi kết thúc họ có ghét nhau thật sự đâu.

Tiếp theo là nhóm bạn hữu của gia tộc Bách Thắng đến chúc mừng nhau thoát qua đại nạn. Hồng Phấn Lý Chiêu Phu gửi lời cảm ơn sau sắc đến Lam Y công tử vì đã nhiều lần chặn đòn dùm nàng. Sau sự việc bất cóc, xem ra ấn tượng của Ngọc Linh đối với vị đại thần trong game càng lúc càng tốt. Chẳng phải người này còn tốt hơn bạn trai cũ của nàng gấp trăm, gấp ngàn lần hơn à.

Thiên Hùng cũng lẳng lặng đăng thoát, mừng rỡ vì bản thân đã có thể trao trả toàn vẹn nhân vật cho Steven. Trong suốt quá trình, hẳn cứ canh cánh lo âu không biết nếu Lam Y Công Tử có sút mẻ gì thì làm sao trả nợ. Đã từng nhìn thấy toàn bộ thông số nhân vật, hẳn đột nhiên có một khao khát làm sao Anh Hùng của mình cũng có thể đạt được cấp độ như vậy. Một chút gan tị trẻ con và sĩ diện người lớn thúc đẩy Thiên Hùng phải làm điều gì đó.

“Tìm ra ngũ đại kỳ bảo đi, điều này sẽ giúp ngươi nhanh chóng phi thăng.” Thiên Hùng đã từng nhìn thấy dòng quảng cáo này trong forum game. Nhưng truyền kỳ của võ lâm vẫn là bí mật tồn tại suốt thời gian qua, chưa từng ai giải được.

Hắn cùng với thằng Quý rủ nhau đi kiểm chút gì đó uống sau một phen hiểm nguy sinh tử. Nghĩ đến đám quái vật áp sát mình lúc này, Thiên Hùng vẫn còn thấy tim đập ầm ầm. Hai anh em thi nhau bàn luận rôm rả về trận chiến vô tiền khoáng hậu. Thằng Quý cứ mãi mê kể lể vì nó chưa biết Thiên Hùng cảm nhận vật Lam Y tham chiến. Thái độ ngưỡng mộ công khai của thằng em khiến Thiên Hùng vừa hi hỷ vừa ghen tị. Hắn muốn một ngày nào đó người ta nhắc đến mình chứ không phải Lam Y. Hắn muốn trở thành Anh Hùng cứu thế, chứ không thể mãi làm kẻ vô danh tiểu tốt nữa.

Mà ước mơ thì phải phấn đấu nhiều hơn mới thành sự thật được.

^ ^

Điện thoại của Thiên Hùng reo lên khi hắn vừa tính đi ngủ. Trên màn hình là hai chữ Tịch Dạ khiến hắn không dám bỏ qua. Đầu dây bên kia là giọng người gấp gáp xen lẫn hoảng sợ.

“Anh là bác sĩ mà phải không, giám đốc vừa ngã xỉu trong phòng làm việc, phải làm sao đây?”

Thiên Hùng ngay lập tức bật dậy, cẩn thận dặn dò nàng những biện pháp sơ cứu. Trước hết cần nói lỏng cả vạt, dây nịt ... để nạn nhân có thể dễ dàng thở. Kiểm tra mạch đập để hắn có thể phán đoán tình hình.

“Tại sao lại có hiện tượng ngưng thở đột ngột vậy?” Thiên Hùng giật mình tự hỏi. Hắn tiếp tục hướng dẫn người công ty game hà hơi thổi ngạt cho Carlos, đồng thời nhanh chóng gọi xe cấp cứu.

Tịch Dạ không thể buông điện thoại xuống được, nàng vừa kể lể vừa khóc lóc. Trong lúc cả văn phòng ăn mừng việc hacker đã bị bắt thì đột ngột giám đốc của bọn họ ngã xuống ngất đi. Đám người học công nghệ thông tin khi đựng chuyện thì toàn quỳnh quáng như bầy gà con mất mẹ. Người đầu tiên Tịch Dạ nhớ đến là Thiên Hùng, nên nàng ngay lập tức gọi cho hắn.

“Xe cấp cứu đến bệnh viện nào?” Hắn hỏi.

“Dĩ nhiên là Chợ ruộng, bệnh viện ở gần công ty nhất.” Tịch Dạ trả lời.

Thiên Hùng quyết định lấy áo khoát và đi ra ngoài. Suốt cả buổi tối Chân Phương công tử đã ở bên hắn kề vai sát cánh cùng chiến đấu. Lúc này Thiên Hùng vội vã thoát ra mà chưa kịp nói lời cảm ơn nào. Dù sao cũng là bạn bè, hẳn thấy mình có trách nhiệm đến thăm Carlos một chuyến.

^ ^

Bệnh viện Chợ Ruộng dù ngày hay đêm vẫn luôn hoạt động không ngơi nghỉ. Từ khắp nơi trong thành phố, có vô vàn những tai nạn được chuyển về đây. Các bác sĩ ở khoa cấp cứu lúc nào cũng có cái về vội và khăn trương như con ong thợ cần mẫn. Thiên Hùng biết đường, đi thẳng vào trong mà không cần phải hỏi thăm thêm.

Các bác sĩ, y tá nơi đây quen mặt Thiên Hùng nên không cản trở khi hắn vào tìm người. Thiên Hùng nhận ra chỗ của Carlos khi nhìn thấy Steven bên cạnh. Vừa ngược mặt nhìn lên, Steven không đợi hắn hỏi mà ngay lập tức trả lời.

- Hôn mê sau chấn thương sọ não. Cậu ta vốn là bệnh nhân của tôi mà. Thiên Hùng bất ngờ với tình huống này. Hắn không biết Carlos và Steven quen nhau là do mối quan hệ bệnh nhân và bác sĩ. Nhìn người nằm trên giường bệnh, tuổi không quá ba mươi, cơ thể hơi gầy và khuôn mặt hốc hác. Vậy mà khi nói chuyện, hắn cứ luôn tưởng tượng đến một vị lãnh đạo trung niên tâm thước, hết ra lửa mửa ra khói. Nào ngờ về ngoài của Carlos hoàn toàn đi ngược với dự đoán của Thiên Hùng.

- Tôi đã dặn cậu ta nên bình tĩnh. Hôm nay lại có chuyện gì kích động vậy. Steven bực bội nhìn về phía đám người khép nép đang đứng bên giường bệnh. Toàn bộ đều là những thanh niên quần cộc, áo thun như vừa mới bị đánh thức khỏi phòng ngủ. Thiên Hùng nhìn lại Carlos, cũng thấy anh ta mặc đồ hết sức tùy tiện. Không phải Tịch Dạ nói bọn họ đang làm việc ở công ty à, sao lại thôi lếch thếch đến thế này?

- Hôm nay trong lúc chơi công thành bên Võ Lâm thì có một cuộc tấn công mạng. Dữ liệu của các nhân vật thuộc hàng top bị cướp mất nên chúng tôi ra sức truy đuổi. - Một gã mập, mặt đầy mụn trả lời. - Tình huống hết sức nguy hiểm, đã có mấy người bị xóa mất dữ hoàn toàn luôn rồi đó.

- Cậu ta vì tức giận mà ngất đi? - Steven phán đoán.

- Không có, lúc đó giám đốc rất bình tĩnh. - Một gã ốm tong, tóc dài cột sau ót khác trả lời. - Sau khi bắt được tên hacker, giám đốc hi há cười rất to. Đến lúc bọn tôi nhìn lại thì anh ấy đã ngất trên bàn rồi.

- Thiệt tình. - Steven bực bội kêu lên.

- Tình hình thế nào? - Thiên Hùng chen vào.

- Mở hộp sọ, giảm áp lực cấp thời. - Steven thờ dãi. - Bên y tá đang sắp xếp phòng mổ. Lát hồi cậu phụ tôi luôn đi.

- Chẳng phải cậu mới vừa mổ xong một vụ sao? - Thiên Hùng lên tiếng lo lắng.

- Có một tai nạn Liên Hoàn trên cầu Hướng Dương, bệnh nhân được đưa vào ào ào, tất cả các bác sĩ trực đều bận hết rồi, mà Carlos cũng không thể chờ đợi.

- Hiểu rồi, chúng ta cùng đi chuẩn bị đi. Thiên Hùng bước ra sau xe lăn của Steven, đẩy hắn đi. Lúc này đôi tay của bác sĩ ngoại khoa nên được giữ gìn cẩn thận. Bệnh viện cũng từng nghĩ đến chuyện cấp cho Steven xe lăn có động cơ, nhưng y đã đập tắt vấn đề đó ngay từ lúc còn là ý tưởng.

“Tôi sẽ bình phục và đi trở lại.”

Không ai dám phản đối tuyên bố chắc nịch của Dr. Wilson. Sau sáu tháng gặp tai nạn, hai chân y vẫn chưa có cảm giác lại. Xác suất có thể cử động chỉ còn 20%, mà dù đã cử động chưa chắc gì đi lại bình thường được. Đối với Steven mà nói, giữ được tinh thần lạc quan mới là quan trọng. Y đã tin mình sẽ bình phục, còn ai dám nói không.

Đột nhiên có một tiếng gọi giật ngược.

- Thiên Hùng. Hắn kinh ngạc quay lại, không nhận ra ai vừa gọi mình. Đó là một cô gái với mái tóc dài ngang lưng bù xù cùng cặp kính to cộ. Cô ta mặc chiếc áo len lỗi mốt màu cà phê sữa, chân mang dép lê không liên quan gì đến chiếc đầm ren dài quá gối của mình. Toàn bộ nhân viên của Võ Lâm đều là những cây thảm họa thời trang.

Thiên Hùng ngẫm nghĩ, sau đó bật thốt ra.

- Tịch Dạ? Nàng nhoen miệng cười, gật gật đầu xác nhận với hắn. Cuối cùng, Thiên Hùng cũng gặp được cô vợ trong game của mình. Đúng là khó có thể tưởng tượng được, nữ ma đầu hùng hổ trong Võ Lâm lại là cô gái loli thôi có bề ngoài yếu đuối như búp bê. Đêm này, hắn gặp quá nhiều điều kinh ngạc bất ngờ.

Cùng lúc đó Ngọc Linh ôm hồ sơ hỏi há chạy vào phòng. Nàng liếc nhìn Thiên Hùng, hơi ngạc nhiên vì hắn có mặt ở bệnh viện giờ này, nhưng mau chóng tập trung vào công việc.

- Dr. Wilson, có phòng trống rồi.

- Vậy mau đưa bệnh nhân vào đi. - Steven lớn giọng la lên. Thiên Hùng bị tình huống trước mắt cuốn đi. Hắn phải rời mắt khỏi Tịch Dạ mà tập trung vào việc cứu người trước. Lúc hai người chạy trên hành lang đến phòng mổ, đột nhiên Steven lên tiếng.

- Gặp được nương tử, cảm giác như thế nào? - Trong giọng nói có ý cười.

- Đúng là hơi kinh ngạc một chút.

- Không giống như tưởng tượng ha. - Steven chia sẻ cảm xúc.
- Đúng vậy, hoàn toàn khác biệt. - Thiên Hùng gật gù. Bọn họ nhanh chóng thay đồ và tẩy trùng. Chân Phương Công Tử đã cứu mạng Lam Y và hắn. Giờ đã đến lúc Steven và Thiên Hùng cùng hợp sức cứu lấy người bạn chung của họ rồi.
- Mà rốt cuộc lúc tôi vắng mặt đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì vậy? - Steven vẫn còn lưu tâm đến câu chuyện Võ Lâm.
- Quý khách thân sâu, kinh thiên động địa. - Thiên Hùng chắc lưỡi. - Đã có lúc cậu xem mất mạng rồi.
- Nguy hiểm vậy sao?
- Đúng vậy, cực kỳ hung hiểm. Sau này đừng đưa Lam Y cho tôi nữa, đại thần mà có mệnh hệ gì, dân thường như tại hạ không thể gánh nổi đâu.
- Cậu càng làm tôi tò mò.
- Có tò mò cũng để sau đi. Vào phòng mổ rồi kia. - Thiên Hùng nhắc nhở. Cánh cửa mở ra, mùi thuốc sát trùng quen thuộc xộc tới. Chiếc bục dành riêng cho Dr. Wilson đã được đặt sẵn. Các trợ lý phụ nâng xe lăn lên, cố định vào chiếc bục. Thiên Hùng đi đến vị trí máy của mình, quan sát các thông số thể trạng của bệnh nhân.
- Thế nào? - Steven hỏi.
- Được rồi. - Thiên Hùng thông báo. Dr. Wilson đưa tay, bác sĩ mổ phụ liền đặt vào chiếc máy cắt laser. Steven bắt đầu tiến hành cuộc phẫu thuật giảm áp lực sọ khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thật Và Ảo

Lúc họ rời khỏi phòng mổ, đã có một nhóm đông người xúm xít bu xung quanh. Đây là người họ Thành, gia đình của Carlos. Bọn họ đều là những người giàu có và quyền uy nhất đất nước này.

- Bác sĩ, cháu tôi thế nào rồi?
- Không còn gì nguy hiểm, chúng tôi sẽ chuyển cậu ta về phòng săn sóc đặc biệt. - Steven trả lời. Tuy rất mệt mỏi sau ca phẫu thuật căng thẳng, các bác sĩ vẫn phải kiên nhẫn trấn an người nhà bệnh nhân. Ngay khi băng ca đẩy Carlos ra, bọn họ liền đi theo để quan sát tình hình người thân. Thiên Hùng chào tạm biệt Steven để về nhà thay đồ. Còn bốn tiếng nữa là đến giờ hắn phải đi làm.
- Vừa quẹo qua góc hành lang, Thiên Hùng nhìn thấy cô gái tóc xù với cặp mắt kiếng to cô vẫn đang ngồi chờ. Hắn bắt chợt mỉm cười và tiến về phía cô gái.
- Carlos đã không sao nữa rồi. Tịch Dạ ngẩng đầu lên, nhận ra hắn, nàng cũng mỉm cười đáp trả.
- Xin chào, không ngờ được gặp anh ở đây. Tôi là Cô Phương Huyền, nick Võ Lâm là Tịch Dạ.
- Nguyễn Thiên Hùng. - Hắn bắt tay cô gái. - Chúng ta đã trò chuyện trên điện thoại nhiều lần. Không ngờ hôm nay lại gặp em bất ngờ thế này.
- Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm, vì đã ở bên cạnh em trong những lúc đáng sợ nhất. - Cô lí nhí nói, đầu cúi gằm xuống nhìn mũi chân. Thiên Hùng nhận ra sự bối rối của cô gái. Đây là thế tử như hùm như báo của hắn sao? Một cô nàng e thẹn, nói chuyện luôn ngại ngùng không dám nhìn vào mắt người khác. Thiên Hùng bỗng nhiên ngó quanh quất.
- Máy đồng nghiệp của em đâu?
- Bọn họ về hết rồi.
- Còn em.
- Ở lại chờ anh. Câu trả lời của nàng khiến hắn ngỡ ngàng không biết nói thế nào. Thiên Hùng háng giọng, cố lấy lại sự bình tĩnh. “Mày là đàn ông mà, sao lại sợ cô gái thấp hơn mình cả cái đầu.”
- Căn tin ở gần đây, chúng ta đến đó tìm chút gì uống nhé! Tịch Dạ lặng lẽ gật đầu. Trong lòng Thiên Hùng như nở rộ ra thành cả vườn hoa. Người bạn đồng hành thân thiết trong game của hắn, nương tử cùng hắn trải qua biết bao nhiêu hoạn nạn không rời; Thiên Hùng phải đối mặt với nàng như thế nào

đây.

^ ^
—

Tịch Dạ dường như không thoải mái khi ở giữa không gian rộng lớn và đông người lạ. Khi đi, cô luôn ép mình sát hành lang, nhìn cằm cúi dưới đất, và chọn chỗ ngồi ở vị trí khuất nhất.

- Có vấn đề gì không? - Thiên Hùng quan tâm hỏi.

- Đã lâu em không đến chỗ đông người, cảm giác hơi lạ lắm - Tịch Dạ nhìn Thiên Hùng lắc đầu, sau đó lại cúi gằm xuống.

- Đã lâu? - Hấn cảm thấy khó hiểu. - Mỗi ngày đi làm thì không tính sao?

- Nhân viên của Võ Lâm được làm việc tại nhà mà. Bên tụi em không có quy định chặt chẽ về nơi làm việc hay tác phong đồng phục gì cả. Chỉ cần hoàn thành công việc được giao đúng thời hạn là được. - Tịch Dạ nhỏ nhẹ trả lời. Thiên Hùng gật gù, nhưng vẫn chưa hình dung được cô gái trước mặt mình có liên quan gì đến Tịch Dạ. Thậm chí, giọng cô ấy quá nhỏ để có thể hét lên như nàng. “Đây có phải là người mạo danh không vậy?” Bỗng nhiên nhớ đến đám nhân viên như bước ra từ phòng ngủ của Võ Lâm, hấn không muốn tin cũng phải tin. Bọn họ hoàn toàn trái ngược với những nhân vật khói lửa vùng vẫy mà Thiên Hùng từng biết. Trong lòng hấn quả thật có chút thất vọng.

Thời gian giữa đêm khuya, một đám người không thích đến công ty lại trùng hợp đi làm trong trang phục đồ ngủ. “Chẳng hiểu sao nữa!” Bây giờ không chỉ Tịch Dạ mà Thiên Hùng cũng cảm thấy bối rối.

- Hôm nay chỉ có vài người đến công ty làm việc thôi. Nhưng lúc hacker tấn công thì ai nấy đều tập trung hết về trung tâm. - Tịch Dạ nhún vai. - Đã lâu rồi chưa có vụ nào lớn như vậy. Phải gan lớn cùng mình mới dám xông vào cướp ở chỗ Carlos. Người ngoài ngành có lẽ không rõ, nhưng trong giới bảo mật Carlos được mệnh danh là vệ thần vĩ đại nhất. Anh là là tổ sư viết ra những chương trình bê khoá nổi tiếng, sau đó lại đi xây dựng tường lửa chặn đứng những phần mềm kia.

- Kiểu như chơi đánh cờ với chính mình ấy hả? - Thiên Hùng hỏi.

- Đúng vậy, anh ta là thiên tài, nhiều năm rồi chưa gặp được địch thủ xứng tầm.

- Thế nên mới kích động đến mức vào bệnh viện thế này à. - Thiên Hùng thờ dài. Hai người chìm đắm trong im lặng. Đối với người lần đầu tiên gặp gỡ, bạn có thể chia sẻ được điều gì. Nếu là Tịch Dạ trong game, Thiên Hùng sẽ không ngần ngại trò chuyện đủ thứ linh tinh trên đời. Nhưng với Phương Huyền trước mặt, hấn cảm thấy xa lạ và khó có thể trao đổi.

Hấn suy nghĩ miên man về những người bạn mình đã quen biết nhờ Võ Lâm. Dù là Tứ Hải bang, Steven, Tiểu Mạch ... Thiên Hùng đều có thể mau chóng làm quen ngay từ lần đầu tiên cơ mà. Tại sao chỉ có Tịch Dạ là khác biệt? Tại sao nàng lại làm Thiên Hùng bối rối đến thế này?

Đột nhiên chuông báo tin nhắn vang lên. Hấn lấy điện thoại ra, ngạc nhiên khi nhận thông điệp từ nàng.

Tịch Dạ: “Này tướng công, thê tử của chàng cả đêm đã đói meo mốc rồi. Mau tìm vài món hồi phục HP đi.”

Nàng đang cầm điện thoại trên tay, miệng cười tủm tỉm rất đáng yêu. Thiên Hùng cũng bất giác cười lại. “Khẩu khí như thế này mới đúng là Tịch Dạ chứ!”

- Nương tử đại nhân, thật ra nàng muốn ăn gì? - Hấn dùng thứ ngôn ngữ mà cả hai quen thuộc nhất.

- Mì kéo, hoành thánh, gà quay. - Nàng chớp chớp mắt nhìn hấn trông đợi.

- Thứ đó trong phụ bản này không có đâu. Chúng ta phải ra Thương thành mới được.

- Mau dùng Hồi thanh lệnh. - Nàng nhanh nhẩu bật dậy khỏi bàn. Thiên Hùng hết sức ngoan ngoãn nghe lời thê tử. Hấn dẫn Tịch Dạ đi tuyến điện ngầm đến khu chợ đêm. Họ phát hiện trò chuyện thông qua tin nhắn và thứ ngôn ngữ kiếm hiệp này khiến cả hai thoải mái. Thậm chí Thiên Hùng đã khiến nàng cười nhờ vào mấy mẩu chuyện vui lúc đi học của mình.

- Khi ta là tiểu nhị của quán mì đó, ngày đầu tiên đã làm nguyên tô mì up vô đầu khách rồi. Lúc ấy quả thật là hoảng sợ kinh khủng. Nhìn cô nàng đội nguyên đồng mì vàng, rất giống con búp bê tóc len, muốn cười nhưng lại không dám cười. May là Ngọc Linh không làm dữ.

- Hồng Phấn Lý Chiêu Phu ấy hả? - Nàng che miệng cười khúc khích.

- Chính thị. - Thiên Hùng thật thà xác nhận. - Nhưng nàng đừng lo, từ đó về sau ta chưa đổ mì vào người nào khác. Bất quá, chẳng biết tiểu nhị hiện nay của quán có giống như ta ngày xưa không.

- Nếu giống thì rất đáng lo.

- Nhưng có lo cũng đáng, bởi vì đây là tiệm mì ngon nhất thành phố, không đi ăn thật là uổng phí cuộc đời.

- Vậy mọi chuyện nghe theo tướng công vậy. - Nàng hiền thực gật đầu. Cái cảm giác thành tựu không hiểu sao lại tràn ngập trong tim hấn. Trên giang hồ

nàng nổi danh nữ ma đầu ác bá, nhưng thật sự lại vô cùng ngoan ngoãn dịu dàng. Ngoài có thể cùng hắn kẻ vai giết địch, trong có thể án cử tề mi. Thứ mỹ mãn đệ nhất thiên hạ này biết tìm đâu được. Thiên Hùng không hay mình đang cười vô cùng đắc ý. Phát hiện mọi người xung quanh quay lại nhìn mình, hắn bèn giả giọng ho khan, điều chỉnh tâm trạng lại. Là thật hay ảo? Thiên Hùng bắt đầu lẩn lộn hết rồi. Chỉ biết rằng sau khi cùng Tịch Dạ trải qua một đêm hiểm nguy sinh tử, trong lòng hắn đã không thể coi nàng là một người đồng đội bình thường được nữa.

^ _ ^

Đó là một quán mì bình dân trong khu chợ đêm. Ông chủ vừa nhìn thấy Thiên Hùng đã vui vẻ giơ tay lên chào hắn. Thiên Hùng cũng vui vẻ đáp lại, giơ hai ngón tay ra hiệu cho ông chủ nấu mì.

Hắn kéo ghế, nhường Tịch Dạ ngồi phía trong. Bắt đầu từ lúc ra khỏi bệnh viện nàng đã kéo mũ trùm của áo khoát lên. Tịch Dạ trông rất giống một kẻ không muốn quan tâm đến ai. Nếu bây giờ nàng đeo thêm tai nghe thì đã có thể tạo nên trạng thái phòng thủ hoàn hảo.

Hikikomori là hiện tượng những người tự giam mình trong căn phòng đơn lẻ và từ chối tham gia vào đời sống xã hội trong thời gian hơn sáu tháng. Đó là một hiện tượng xã hội, một phần của NEET, bao gồm những người không học hành, không làm việc, và không được đào tạo.

Thiên Hùng có thể nhìn thấy những biểu hiện tâm lý này ở Tịch Dạ, mặc dù nàng ở cấp độ rất nhẹ. Xa lánh đám đông, không giao tiếp tốt, và chỉ hoạt động thông qua điện thoại hoặc internet. Tâm lý biến đổi, gần như tách biệt ra thành hai loại tính cách thụ động và cực kỳ nhiệt tình. Hắn chắc chắn một công việc tại Võ Lâm với rất nhiều mối quan hệ đồng nghiệp đã giúp nàng vượt qua được giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc đời. Nhưng với con mắt chuyên môn của một bác sĩ, hắn vẫn có thể nhìn ra được những rào cản mà nàng phải đối mặt. Thậm chí hắn phải kèm lại để không hỏi nàng có còn dùng thuốc không.

- Thử há cảo này trước đi, một trong những món không thể bỏ qua của quán. - Hắn đẩy phần ăn về phía nàng. Tịch Dạ là một trường hợp kỳ lạ. Với tâm lý thông thường, những người thụ động sẽ không chủ động tiếp xúc người lạ như nàng. Nhưng chỉ cần trao đổi với nhau vài câu, nàng sẵn sàng đi theo Thiên Hùng đến một khu chợ ồn ào đông đúc, nơi mà bản thân sẽ không bao giờ chọn nếu Tịch Dạ chỉ có một mình.

Nàng vẫn cúi gằm mặt, bộ dáng cực kỳ căng thẳng. Có lẽ Tịch Dạ đang cân nhắc có nên bỏ chạy khỏi chỗ này trước khi phát hoảng lên không.

“Nuơng tử, nạp HP kia.” Hắn nhấn một đoạn tin vào máy nàng.

Tịch Dạ gật đầu và lấy muỗng thử một miếng há cảo đầu tiên. Nàng lại tiếp tục nhấn tin.

“Wao, thật là ngon nha. Lâu rồi chưa được ăn ngon như vậy. Tướng công thật anh minh thần võ.”

- Lúc nàng ăn thử món mì mới biết thế nào là món ngon nhất trần đời. - Hắn trả lời. Tịch Dạ ngẩng đầu lên, cười đồng tình với hắn. Lúc nàng đang tính nói gì tiếp theo thì đột nhiên một âm thanh chói tai cắt ngang.

- @\$%&&. Cái công ty Võ Lâm đó làm ăn như sh*t. Hôm nay tao bị mất acc vì đi theo cái đám Thịnh Thế đó công thành. Cmn, an ninh mạng gì toàn đồ bỏ. Làm mất acc của khách hàng mà nó chỉ hứa vớ vẩn sẽ tìm cách khắc phục sao, vkl. Thiên Hùng không biết đó là thành viên nào hôm nay cùng mình công thành. Tuy thông cảm với sự bức bối của y nhưng lời lẽ như vậy là hơi quá đáng. Chẳng phải Carlos đã cố gắng đến mức vào bệnh viện sao? Đây là sự cố và Võ Lâm cũng hứa sẽ khắc phục đền bù, chứ họ có bỏ luôn đâu. Vụ việc chỉ vừa xảy ra có mấy tiếng đầu hồ, mọi người vẫn còn đang lao động để sửa chữa lại bức tường bị hỏng, tin rằng đến sáng hôm sau tất cả đều sẽ phục hồi trạng thái như cũ thôi.

Những lời lẽ này đối với Thiên Hùng thì chỉ là ý kiến bất đồng quan điểm, nhưng với Tịch Dạ lại là những câu công kích có thể gây tổn thương sâu sắc. Nàng đột ngột đứng dậy trước ánh mặt ngạc nhiên của Thiên Hùng. Ba viên há cảo nhanh chóng bay tới tập về phía người mới phát ngôn.

Hikimori dễ dàng ẩn mình vào "ổ kén" suốt nhiều năm ròng, mất dần mối quan hệ giữa những người láng giềng và giữa các thành viên trong gia đình. Trong trường hợp nổi giận, hikimori thường đổ con thịnh nộ lên đầu những người thân thiết nhất. Nhưng không ít những trường hợp, họ gây ra trọng án bởi vì tính tình bất thường của mình.

Tịch Dạ là một người như thế nào? Nữ tướng cướp bá đạo, không sợ trời không sợ đất. Thiên Hùng có thấy nàng nhường nhịn ai chưa? Thà ngọc đá cùng tan chứ kẻ địch đừng mong chiếm được một phần đắc ý. Nói xấu phe của nàng, chẳng khác nào đang tấn công Tịch Dạ. Với tính cách của nương tử đại nhân, nàng chắc chắn xách đao đi ăn thua đủ với người ta rồi. Thiên Hùng lo lắng thờ dài.

Phía bên kia, người bị ném há cảo cũng giận dữ đứng lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Huyền Thoại Một Thời

- Xin lỗi, xin lỗi! Bạn của tôi lỡ tay thôi. - Thiên Hùng lên tiếng phân trần.

- Lỡ tay mà lần lượt ném cả ba viên đá vào trước sau thế hả? - Người nọ sùng sộ rời khỏi bàn.

- Anh bạn, bình tĩnh, chỉ là sự cố mà thôi. - Hắn đứng lên, chắn trước Tịch Dạ. - Đây là khăn giấy, anh mau lau đi kéo nóng. Người bị ném đá vào tức giận hất miếng khăn trên tay Thiên Hùng xuống đất. Cả ngày hôm nay y đã gặp nhiều chuyện không vui rồi, đây là dịp tốt để trút giận.

- Mau tránh ra, là cô ta ném phải không? - Y chỉ tay về phía cô gái đứng sau lưng Thiên Hùng. - Bà tám, có gan ném sao không dám ra mặt nhận.

- Tôi ném đó thì sao? - Tịch Dạ hùng hổ trả lời. Quả nhiên lời thú nhận của nàng khiến đối phương lồng lên, y nhào tới muốn chụp lấy tóc Tịch Dạ. Thiên Hùng phải lấy thân cản người, một bên ngăn nàng lớn tiếng trả treo, một bên kèm chế lại hành vi quá khích của vị khách nam. Bàn ghế bị xô lệch, đám cãi vã khiến những vị khách khác sợ hãi. Thiên Hùng biết mình không nên gây chuyện ở chỗ làm ăn của người quen, hắn đành phải xô gã hung hãn ra, sau đó nắm tay Tịch Dạ chạy ra khỏi quán.

Gã hung hãn cùng đồng bọn ngay lập tức rần rần đuổi theo. Bọn họ đang tức điên lên, đầu cần biết đúng sai, trước mắt cứ muốn đuổi bắt cho được kẻ thù. Đây là khu chợ đêm nổi tiếng xô bồ nhất thành phố. Người mua kẻ bán lúc nào cũng tấp nập, càng khó phân biệt có bao nhiêu dạng người tập trung ở nơi này. Ngoài lực lượng an ninh còn tồn tại thêm những thế lực ngầm khác nữa. Mấy tay mà Tịch Dạ chọc ghẹo có vẻ như là lưu manh của khu phố chợ. Dù Thiên Hùng có cố chạy lung tung, họ vẫn có thể lần theo được dấu. “Hôm nay gặp phải họa lớn rồi.”

Ở những con đường trục chính, khách đi chợ đứng chật cả lối, đồ đạc bày ra choáng hết chỗ lưu thông. Bọn họ len lỏi trong đám đông, gây ra những tiếng la oai oai đầy bất mãn. Mấy tên đuổi bắt thì càng hung hãn hơn, không ngại xô ngã người, hất đồ hàng. Thiên Hùng cứ phải rẽ trái rẽ phải liên tục, vậy mà vẫn không “cắt đuôi” được bọn chúng. Trong tình huống nguy hiểm đó, hắn chỉ biết nắm chặt tay người bên cạnh, sợ sẽ lạc mất nàng. Tiếng hò reo của nhóm người hung hãn vẫn dồn dập phía sau. Trái tim Thiên Hùng đập lên từng hồi dồn dập, hơi thở hắt như nghẹn cả đi vì hồi hộp.

Đột nhiên Tịch Dạ vấp té. Thiên Hùng nhanh tay đỡ được trước khi nàng ngã xuống đất. Hắn xót xa nhìn đầu gối Tịch Dạ bị trầy vài đường rướm máu. Đám người kia có đuôi kíp họ lúc này cũng không làm Thiên Hùng lo lắng hơn được. Hắn ân cần dịu dàng đứng dậy, miệng liên tục hỏi thăm xem Tịch Dạ có sao không. Nàng lì lợm lắc đầu.

Đây là chỗ bờ sông, phần cuối cùng của khu chợ. Mấy cửa hàng xung quanh đều đóng cửa im ỉm, chỉ còn đám đèn đường vàng vọt hắt xuống. Đã quá ba giờ sáng, không còn mấy người qua lại ở khu vực này. Một chỗ đứng với chỉ tiêu không làm phiền người khác.

Đám côn đồ cười hềnh hệch thích thú khi thấy đôi tình nhân trẻ đã dừng lại. Đám chọc ghẹo bọn họ, hai kẻ này quả thật chán sống rồi.

- Bà tám, còn chạy được không vậy? - Tên bị ném đá vào hỏi mỉa mai. Thiên Hùng không quan tâm đến gã, hắn đang bận quan sát vết trầy trên chân Tịch Dạ. “Bị như vậy có nguy hiểm gì không nhỉ?”

- Còn đau chỗ nào không? Cô chân vẫn bình thường chứ? Bước thử cho anh xem nào. - Hắn khản trương như thể nàng làm bằng thủy tinh dễ vỡ.

- Không sao mà. - Nàng bẽn lẽn trả lời. Bọn côn đồ hoàn toàn bị bỏ lơ. Chúng chưa từng chịu loại sỉ nhục này. Cố làm hùng hãn nhưng chẳng lấy được chút chú ý nào hết, đây chính là thất bại của một đời lưu manh.

- Này, về nhà mà chăm sóc nhau. Còn ở chợ thì để bọn này chăm sóc mấy người nhé. - Gã tức tối hét lên.

- Lúc mới té có thể nàng chưa cảm nhận được, nhưng có khi còn chỗ khác bị thương đấy, vẫn nên kiểm tra cẩn thận cho chắc ăn. - Thiên Hùng nhìn vào mắt Tịch Dạ mà nói.

- Đã nói thiếp không sao mà, lúc này tướng công đã kịp đỡ thiếp rồi còn gì. Trong mắt bọn họ, không còn nhìn thấy gì ngoài đối phương. Một bên khanh khanh ta ta, một bên sôi trào máu huyết. Gã cầm đầu tức hằn la lên.

- Cho chúng mày chết! Lời vừa nói ra là một quyền cực mạnh lao tới. Không đánh bọn này bầm mắt bầm mũi, y sẽ bỏ nghề lưu manh. Mấy tên đồng hành cũng quen thuộc hỗ trợ cho kẻ cầm đầu, chúng đã quen với kiểu cả đám túm chặt lấy địch thủ để cho đồng bọn xử lý.

Nào ngờ quyền chưa kịp chạm người, Thiên Hùng đã kéo Tịch Dạ sang một bên, gã lưu manh mất đà ngã dúi dụi cắm đầu xuống đất. Trước con mắt kinh ngạc của hắn, Tịch Dạ nhún người tung đòn chân cực đẹp, một cú song phi cực thuận lợi đánh bật hai địch thủ còn lại ra xa. Tốc độ ra chiêu của nàng cực nhanh, đến nỗi đối phương đã ngã xuống đất, những người chứng kiến vẫn chưa tin nổi vào mắt mình. “Đây là đời thật hay phim kiếm hiệp vậy?”

Nhưng lưu manh quả thật không hổ danh là lưu manh, sau khi bị đánh ngã, bọn chúng vẫn không quên hung hãn phản kích. Một số kẻ gầm gừ lao vào với tay không, một số khác lại rút nhưng thanh gỗ sắt dùng để treo mái che của những cửa hàng. Lần này từ chuyện nhỏ đã chuyển sang đánh lớn, Thiên Hùng cảm nhận mình không còn đường lui lại nữa.

- Tôi nói trước, không được đánh vào mặt nha. Sáng mai còn phải đi làm. Lời chưa dứt, một đoạn gãy tre đã nhắm đầu hắn giáng xuống. Thiên Hùng nhanh tay bắt lấy, giật ngược ra phía sau khiến đối thủ mất đà. Trong lúc đối phương chưa kịp xoay sở thì hắn lại tiếp tục bồi một cú mạnh vào bụng. Đối với những kẻ thiếu luyện tập, chỉ một cú này cũng đủ khiến y ngất đi.

Từ nhỏ đến lớn, Thiên Hùng cũng mấy anh em của mình đã được hàng xóm đặt biệt danh là ngũ quỷ. Cấp hai đã đánh thắng học sinh cấp ba, danh tiếng lừng lẫy khắp cả vùng. Năm anh em họ Nguyễn trời sinh khỏe mạnh cao to, phá phách đánh lộn chính là một trong những sở trường của họ. Bốn năm trước làm thêm ở quán mì, hắn đã từng là đội trưởng trật tự của chợ. Mấy thằng nhóc hung hãn ngày hôm nay có lẽ mới dọn về nên còn chưa biết danh Thiên Hùng.

Phía bên kia Tịch Dạ cũng không hề ề dề khi đối đầu với những tên hung bạo như khủng long. May nhờ chiếc váy xoè rất rộng nên không cản trở những đòn chân như vũ bão sấm chớp của nàng. Gia nhập võ lâm mà chưa từng bị ma nữ độc Phụng Hoàng đánh cướp thì chưa thể tự xưng mình là dân giang hồ được. Sự hung dữ của Tịch Dạ là điều những người bao vây họ bên Thái hồ đã rõ. Thê tử của Bách Thắng thân trâu là nữ ma đầu thù dai, hiểm độc, không thể đắc tội được.

Cô Phụng Huyền trước kia là một người rất nóng tính, nhưng sau khi tập võ, nàng đã học được cách kiềm chế lắm rồi. Tịch Dạ hầu như chỉ phát hoả khi ngồi trước màn hình máy tính. Bình thường nàng rất nhu hiền, thậm chí là có vẻ hơi yếu đuối, mỏng manh. Sự chia tách hai loại tính cách thể này là do một cú sốc tâm lý lúc Tịch Dạ học năm đầu đại học. Đến bây giờ nàng vẫn phải tiếp tục sử dụng thuốc để kiềm chế sự hung bạo của bản thân.

- Tịch Dạ, là ta! - Giọng của hắn hét bên tai nàng Tịch Dạ giật mình thu chân lại ngay trước khi chạm vào Thiên Hùng. Hắn cúi xuống đất nhặt lấy mắt kính mà nàng làm rơi. Thiên Hùng phỉ phỉ mấy hạt bụi, sau đó đeo lại lên mắt Tịch Dạ. Lúc này nàng mới phát hiện sáu tên côn đồ đều đồng loạt nằm lăn lộn dưới đất. Cả hai người họ đã hạ gục hết bọn người này sao? Tịch Dạ nhìn lại Thiên Hùng một cách kinh ngạc.

- Đội tuyển quyền anh thành phố, hạng trung. - Hắn chìa tay cho nàng.

- Hoàng đai Việt võ đạo. - Tịch Dạ bắt tay Thiên Hùng. Bốn mắt nhìn nhau, vừa khâm phục vừa thích thú. Trong một đêm, họ đã khám phá ra rất nhiều điều về người đồng đội thân thiết của mình. Từ lúc quen biết đến khi gặp mặt đã là một thời gian khá dài để quen thuộc tính cách đối phương. Nhưng cùng nhau trải qua hoạn nạn mới có thể hiểu rõ thế nào là chân tình, và lời trái tim mạch bảo.

Cả hai người im lặng nắm tay nhau, chìm đắm trong cơn lốc xoáy tình yêu đột ngột ập tới. Hạt giống đã gieo từ lúc nào, sao bỗng nhiên vươm cao, nở bung ra thành muôn ngàn đóa hoa xinh đẹp thế này. Cảm giác chờ đợi rồi hơn hờ vui mừng khi nhìn thấy ai đó xuất hiện, sự lo lắng quan tâm đã trở thành đương nhiên khi người ta đã ở trong trái tim mình.

Nếu ai hỏi Tịch Dạ vì sao ngày đó lại ngồi chờ Thiên Hùng, nàng cũng không biết nữa. Có lẽ là do trái tim đã xui khiến nàng phải làm như vậy. Nếu ai hỏi vì sao Thiên Hùng lại muốn nắm tay Tịch Dạ không rời, hắn sẽ cười mà trả lời vì đó là bản năng của đàn ông. Tình yêu không cần lý lẽ cũng không thể hỏi tại sao. Yêu chỉ đơn giản vì yêu.

Những tiếng còi rét rét kéo bọn họ trở về thực tế. Nếu thật sự đã có một dòng điện chạy qua, thì nó đã hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi. Bây giờ là lúc họ phải đối đầu với hậu quả tình yêu của mình.

Nghe người dân phản ánh, đội trật tự và cảnh sát địa phương đã nhanh chóng xuất hiện. Nghe nói đám côn đồ tóc vàng thường xuyên xuất hiện quanh đây đang rượt đuổi đánh người. Cảnh sát vốn đã quá quen với bọn gây rối, cũng không ít lần bắt chúng về đồn làm việc. Chỉ là bọn họ không thể ngờ đám côn đồ đang nằm lăn dưới đất còn nạn nhân thì bình an đứng giữa hiện trường.

- Chuyện gì xảy ra thế này? - Cảnh sát nghiêm giọng hỏi.

- Chỉ là chút hiểu lầm. - Hắn lịch sự trả lời.

- Ồ ... thì ra là Thiên Hùng đó hả? Lâu rồi không thấy cậu về chơi. - Cảnh sát mừng rỡ vỗ vai người bạn cũ.

- Dạ, dạo trước em bận rộn làm tốt nghiệp nên ít có thời gian ghé qua thăm mọi người. - Hắn cười hi hi.

- Bọn khốn này, không có mắt sao mà đi chọc ghẹo đội trưởng trật tự tiền nhiệm. - Cảnh sát đá vào mông tên côn đồ nằm gần mình nhất. - Anh Vinh của chúng bây trước kia còn gọi Thiên Hùng một tiếng đại ca đấy. Đáng đời chưa, ăn đòn no rồi phải không? Chế độ làm việc của khu chợ đêm là quân dân một lòng. Đội trật tự do người dân thành lập nhằm tự quản lý khu chợ của mình. Tiếng là do tự nguyện cống hiến nhưng thật ra phải trải qua tranh giành địa bàn mới có được. Nơi này nổi tiếng có doanh thu cao, dĩ nhiên nhiều người muốn chen chân vào. Đội trật tự vừa có sức mạnh vừa có uy tín mới quản lý hết được toàn bộ những hoạt động xô bồ xô bồ của khu chợ.

Năm đó Thiên Hùng lăn lộn làm thêm kiếm tiền học phí nên thường xuyên va chạm khắp nơi. Hắn cảm thấy một khu chợ mà có nhiều băng nhóm chòng lỉnh lên nhau thật quá mức lộn xộn, mới nảy ra ý định thống nhất võ lâm. Dù sao cũng lớn lên với truyền thống sử dụng cơ bắp để nói chuyện, hắn không ngại dùng chút quyền cước để đổi lại hoà bình cho khu chợ. Anh Vinh quản lý chợ đêm từng là bại tướng dưới tay Thiên Hùng, nên không ngại gọi hắn một tiếng đại ca. Đội trật tự cũng bắt đầu từ thời Thiên Hùng mới được thành lập và hoạt động hiệu quả cho đến hiện nay.

Có đội trật tự cũng đương nhiên sẽ có quy cũ. Khu phố nề nếp, yên ả thì cảnh sát sẽ hoan nghênh tổ chức tự phát này thôi. Do công việc, có đôi lúc hắn cũng phải lên xuống đồn công an nói chuyện. Toàn bộ cảnh sát địa phương đều đã nhắm mắt Thiên Hùng hết rồi.

Lúc hắn thi đậu đại học, cả chợ đều hết sức kinh ngạc lẫn tự hào. Dân giang hồ lẫn cảnh sát đều mừng rỡ tiễn hắn rời khỏi chợ, tiến bước vào trường y. Thiên Hùng chính thức rửa tay gác kiếm, và trở thành huyền thoại trong giới võ lâm. Đâu ai ngờ hắn đột ngột trở về với bộ dáng nhân viên công chức yếu đuối như thế này.

- Xem ra tay đám của cậu vẫn còn chắc lắm. - Cảnh sát khoát vai hắn kéo về đồn. - Còn nhớ cách ghi biên bản không đấy?

- Hiểu lắm, tất cả đều là hiểu lắm. - Thiên Hùng cười khổ.

- Cậu hiểu thủ tục mà. - Cảnh sát cười khà khà. Miếng kéo còn chưa được ăn, bọn họ phải đi hợp tác làm việc với chính quyền. Giờ này đã gần bốn giờ sáng, tất cả đều phải trải qua một đêm mất ngủ. Tịch Dạ mệt mỏi tựa vào vai Thiên Hùng lúc ngồi ngoài ghé chờ. Hắn nắm tay nàng an ủi, chia sẻ cảm xúc lúc này với Tịch Dạ. Mối quan hệ của bọn họ thì ra đã tiến triển thần tốc đến không ngờ. Đây là thật chứ không phải trong game đấu nha.

Chương 53: Nợ Tình Phong Lưu

Một ngày mới lại đến.

Sau khi tiễn Tịch Dạ về nhà, Thiên Hùng đã không còn thời gian cho mình nữa. Hắn quay trở về bệnh viện, quen thuộc đi về phòng của Steven. Là bạn bè, dĩ nhiên lúc nguy nan cần phải giúp đỡ. Hắn chẳng những mượn phòng tắm của người ta, còn lấy luôn quần áo sạch để mặc.

- Huỳnh đệ chi giao, cậu chắc không tiếc một bộ đồ cho tôi mượn chứ. Ở Việt quốc, điều này để thể hiện tình bạn sâu sắc. Lúc học đại học, bọn tôi toàn bảy người mặc chung một cái quần. - Hắn khoe khoang.

- Vừa vặn một tuần có bảy ngày, các cậu tính toán hay nhỉ. - Steven cười khinh thường. - Tôi không tiếc bộ đồ với cậu, nên sau khi mặc xong, nhớ mua bộ mới trả lại.

- Coi nào, như vậy là tuyệt tình rồi. - Hắn nhăn nhó.

- Cả mạng của Lam Y tôi cũng giao cho cậu, vậy mà tính toán với tôi một bộ đồ à? - Steven nhướn mày. - Nhìn trong tủ đi, ngoài quần áo của bệnh nhân, tôi còn lại mấy bộ để cho cậu mượn. Thiên Hùng liếc sơ cũng nhận ra tủ quần áo của anh bạn mình nghèo nàn phát sợ. Steven nằm liệt giường hơn sáu tháng, dĩ nhiên không có thời gian ra ngoài mua sắm rồi. Xem ra lần này tới lượt Thiên Hùng phải giúp đỡ cho hảo hữu của mình rồi.

Thế nhưng hắn chưa kịp nói gì, Steven đã lên tiếng hỏi.

- Rốt cuộc là trận công thành chiến hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Hắn đi đến gần Steven, nhìn màn hình máy tính trước mặt y. Steven đã đăng nhập vào Võ Lâm, trên trang thể giới đang diễn ra một trận pháo hoa hoành tráng, mà cái nào cũng đề tên Lam Y Công Tử.

- Cái gì vậy, hệ thống chúc mừng à? - Thiên Hùng ngạc nhiên hỏi.

- Đây là pháo hoa cá nhân. - Steven quay lại. - Cậu chưa từng được ai tặng à? Dĩ nhiên tên trộm bị nhiều người ghét như hắn chưa từng được ai tặng hoa. Chỉ có mấy lần muốn lấy lòng nương tử nên Thiên Hùng phải cắn răng mua cho Tịch Dạ. Một đoá hồng tương đương với một bông pháo hoa, trị giá một trăm ngàn đồng vàng. Bụp một cái, nổ tung, thế là mất toi biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt. Cái trận bắn pháo bông kéo dài trên năm phút này thì phải lấy bao nhiêu tiền mới đổi được? Ngoài hệ thống chúc mừng, còn cá nhân nào chơi sang liên tục đốt tiền đến mức này hay sao.

- Cái này có người tặng cậu à? - Hắn lấy tay chỉ màn hình, không thể tin nổi về mức độ phung phí của người chơi trên Võ Lâm được.

- Tên tôi bay đầy trời thế này, có thể là người khác sao? Thiên Hùng cũng đồng thời nhìn về phía bảng thông số của nhân vật Lam Y Công Tử. Chỉ số mị lực của y đang tăng lên nhanh chóng sau mỗi bông pháo bắn lên.

- Đại hiệp à, đây là fan hâm mộ cuồng nhiệt nào vậy? Nãy giờ nhìn pháo nổ, tôi đã thấy xót lòng xót dạ rồi. Cái trò tặng hoa này thật biết cách bòn rút túi tiền người chơi quá thể. Lấy mồ hôi nước mắt của mình đổi lấy phù phấm xa hoa. - Hắn thở dài thườn thượt.

- Tôi cũng muốn hỏi cậu điều này. - Steven nghiêm giọng. - Thật ra hôm qua cậu có làm gì để người khác hiểu lầm không?

- Hôm qua bị bọn hacker bắt cóc, tôi chỉ biết cố đánh để duy trì mạng sống, còn thời gian đâu mà làm cái gì. Nick là của cậu, gieo nợ tình thì cố nhận đi, sao lại đẩy cho tôi. - Thiên Hùng kêu lên oan khuất.

- Tôi rất ít giao du với người lạ, ngoài các cậu thì đâu có nhiều lời với ai, sao lại gieo nợ được. - Steven giãy nảy phản đối.

- Sao không thừa dịp này tìm một cô vợ luôn. Phu thê tổ đội được cộng rất nhiều trạng thái có lợi. - Thiên Hùng thừa dịp khuyên nhủ.

- Không, tôi không muốn xây dựng mối quan hệ với người lạ. Càng thân thiết thì họ lại càng muốn tra hỏi này nọ. Tôi không muốn tông tích của mình bị lộ ra. Steven đang thoát khỏi trò chơi, không muốn nhìn màn tỏ tình đầy tổn kém kia nữa. Tuy đối phương ân danh, nhưng với mức đầu tư thế này, y hiểu người ta đã quyết tâm rất lớn. Không muốn quen với ai, vì Steven muốn bảo vệ hình ảnh Lam Y Công Tử hoàn hảo trên giang hồ.

Tuy bề ngoài tỏ ra bình thản, nhưng y cực kỳ để tâm đến việc mình phải ngồi xe lăn. Steven vẫn chưa thể chấp nhận bản thân, sao có thể để người khác nhìn mình như một tên tàn tật. Chương ngại tâm lý mới là vấn đề quan trọng nhất mà Steven cần được chữa trị. Thật ra vết thương trên lưng y đã hoàn toàn liền sẹo, nhưng đôi chân kia đến bây giờ vẫn chưa có cảm giác lại. Từ thất lưng Steven trở xuống vẫn hoàn toàn bị liệt. Hy vọng bình phục của y càng lúc càng mong manh.

Thiên Hùng bỗng nhiên vỗ vai Steven.

- Tan ca chúng ta đi uống chút gì đi. Tình bạn của đàn ông chỉ có thể trình bày trên bàn nhậu. Mấy lời an ủi ury mị có vẻ không thích hợp cho mối quan hệ

của họ. Lúc bạn không vui, hẳn chỉ biết phải mời y vài ly bia.

- Chẳng phải suốt đêm qua cậu không ngủ à? - Steven kinh ngạc về tốc độ thay đổi chủ đề của Thiên Hùng.

- Giờ nghỉ trưa ngủ bù là được. - Hắn phẩy tay như đó chỉ là chuyện nhỏ.

- Có chuyện gì vui à? - Rồi như chợt nghĩ ra, Steven bỗng cười. - Tịch Dạ, là cô nàng đứng không? Phu thê hai người vừa gặp mặt đã đi suốt đêm với nhau. Đừng nói là từ ảo thành thật rồi nhé.

- Thì cứ coi như vậy đi. - Nhắc tới nàng, Thiên Hùng hoá bối rồi, gương mặt bỗng chốc hoá đỏ một màu. - Thế nhé, tan ca tớ ghé qua.

- Ok, chiều này cậu mời mà. - Steven gật đầu. - Chúc mừng nhé anh chàng đào hoa. Cả hai người bật cười.

^ ^
_ _

Sau sự kiện hacker, có một đoạn thời gian Võ Lâm vắng hẳn bóng game thủ. Có chăng là người ta vào forum để ngóng chờ tin tức này nọ. Thông tin hacker đã bị bắt, lỗ hổng an ninh được vá chỉ mới trấn an được chút ít. Võ Lâm phải tận dụng hết toàn bộ kỹ năng khuyến mãi, quảng cáo để lấy lại niềm tin của khách hàng. Sau khi rà soát trong hệ thống của hacker, nhân viên hãng game cũng đã truy tìm được số tài khoản bị mất. Những người đã chết trong đợt bắt cóc được hồi sinh và nhận một tuần lễ VIP để lấy lại phong độ trong những ngày vắng mặt vừa qua.

Sự kiện trải nghiệm VIP trong ba ngày cho toàn server Lê quốc là cơ hội để mọi người đua nhau cây cày luyện cấp. Những trận công thành chiến tiếp theo được mở nhằm chọn lấy vị quốc vương trong ba tháng tới của server. Sự trở lại của Lam Y Công Tử phiên bản gốc đã đủ sức bù đắp chỗ trống của Chân Phương Công Tử. Carlos hiện nay bị cấm đưng đến máy tính, chính bác sĩ điều trị của anh ta đã đưa ra mệnh lệnh khắc nghiệt này.

- Steven, cậu sẽ hối hận, không có tôi để xem làm sao Thịnh Thế đứng nhất được. - Carlos gào la phản đối.

- Nếu cậu mà còn hét lên như thế, thì đừng trách tại sao thời điểm xuất viện của cậu bị kéo dài nhé. - Steven đe dọa. Tuy Carlos đang nằm phòng bệnh riêng, nhưng không thể không đề phòng chuyện thân phận Lam Y Công Tử lọt ra ngoài. Nói đâu xa xôi, y tá trực phòng anh ta là Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, chế tạo sư 13x trong Bách Thắng gia tộc đầy thôi. Ngọc Linh biết Carlos là Chân Phương Công Tử, nên thường hay trò chuyện mỗi khi đến giờ phát thuốc. Có vài lần Steven đến ngay giờ đó, chứng kiến cảnh tâm tình rôm rả giữa hai người. Y phải tận lực né tránh, khi chủ đề có liên quan đến Lam Y là Carlos lại liếc mắt nhìn về phía mình. Kẻ này đang có ý định bảo vệ thân phận Steven hay là muốn tiết lộ bí mật của y đây?

“Thật là thót tim với kiểu cà rồn này của hân.”

Vốn là một nhân vật thế ngoại cao nhân, Steven chỉ thích chơi một mình, không muốn dính líu với các loại trách nhiệm này nọ. Ngay vị quốc vương, y cũng cảm thấy không mặn mà gì cho cam. Ngoài danh hiệu thì chức vị chỉ mang tới nhiều phiền phức. Ví như việc phải nhận lời thách đấu của những quốc gia khác, mở quốc chiến rồi điều động này nọ. Lam Y chỉ thích lao vào đánh và đánh, không quan tâm mấy đến chiến thuật công thủ. Trò chơi chính trị, tâm lý chỉ mình Chân Phương có hứng thú mà thôi. Carlos chắc chắn phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian dài không được đưng đến máy tính. Y không thể trao trách nhiệm nặng nề như làm vua một nước cho bạn mình được. Steven quyết định bỏ lơ mấy trận công thành còn lại. Thời gian này y có hứng thú giải những bí mật cuối cùng của Võ Lâm hơn.

Ngũ đại kỳ bảo vẫn là cái tên được người ta nhắc đến khi nói về những truyền thuyết nổi tiếng nhất. Cách lấy năm món bảo vật này chắc chỉ có người thiết kế game mới biết rõ mà thôi. Ngay cả Carlos là giám đốc điều hành mà còn không tiếp cận được những bí mật Võ Lâm. Hay nói đúng hơn là anh ta có sở thích tự mình khám phá nhưng điều bị che giấu.

Steven sở hữu một ảnh chụp bản đồ ngũ đại kỳ bảo mà Anh Hùng đã lấy được từ tháp Thiên Đường. Nhưng đây chỉ là những điểm bắt đầu cho hành trình đi tìm bảo vật, mục tiêu cuối cùng vẫn còn xa lắm. Không thể chỉ dựa vào sức mạnh, mà còn phải trải qua vô vàn chướng ngại và thử thách. Võ Lâm Truyền Thuyết luôn biết cách tạo hứng khởi cho người chơi dù họ đang ở bất kỳ cấp độ nào.

Món bảo vật mà Lam Y Công Tử nhắm tới nằm ở Băng cung thuộc Thiên Mẫu sơn, cực bắc của bản đồ Việt quốc. Điều đó có nghĩa là y phải di chuyển qua nhiều quốc gia khác nhau với danh tiếng cuồng sát mà đầu của mình.

Người có nick hắc danh, mỗi lần đi qua biên quan đều khởi động chuông báo cảnh giác của quốc gia đó. Để lấy quân công, có rất nhiều kẻ chạy đến hòng PK Lam Y Công Tử. Dù cho dùng Bạch Băng liên tẩy danh thì trước sau gì cũng có người muốn tìm đến y gây sự. Tự vệ thì sẽ giết người, thế là lại bị vướng vào cái vòng lẩn quẩn bị nhuộm nick.

Lúc mẫn cấp mà hắc danh thì chẳng thể phi thăng độ kiếp được. Vậy nên Steven càng nóng lòng để đi tìm Bích Lộ Bạch Ngọc Bình chứa mười hai giọt Tuyệt Liên. Một giọt Tuyệt Liên có thể để bạch danh vĩnh viễn. Đối với kẻ hai tay nhuộm đầy máu tanh như Lam Y Công Tử, đây là cứu cánh duy nhất giúp y phi thăng.

^ ^
_ _

Đột nhiên trên bầu trời lại xuất hiện rất nhiều bông pháo hoa. Người ẩn danh kia vẫn hàng ngày chờ đợi y online để bày tỏ lòng mến mộ. Lam Y Công Tử không hề thấy vinh hạnh khi tên mình xuất hiện khắp chốn như vậy. Những lời tỏ tình mà đối phương gửi gắm chỉ càng khiến y thêm chán nản. “Nàng biết gì về ta mà có thể nói được biết bao nhiêu lời yêu.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chào!”

Lam Y quay lại, vừa lúc nhìn thấy một nữ hiệp trang bị giáp sáng toàn thân. Nàng chính là chế tạo sư trong gia tộc Bách Thắng, đồng thời cũng là y tá chăm sóc Steven. Hồng Phấn uyển chuyển rẽ rừng cây đi ra. Đường như nàng mới nâng cấp bộ giáp của mình lần nữa. Bây giờ nó hơi trong suốt như thủy tinh, và toả ra ánh sáng dịu nhẹ như đom đóm. Thật sự đó là một tác phẩm rất đẹp.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Huynh đang nhìn pháo hoa à? Cảm giác nhận được sự bày tỏ từ người hâm mộ thần bí là như thế nào nhỉ?”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Ta ghét những kẻ thần thần bí bí. Việc của mình làm mà không dám lưu lại danh tính, đúng là kẻ hèn nhất.”

Hồng Phấn đang cười. Nàng dùng những emo biểu cảm để điều khiển nhân vật mỉm cười. Nói về việc ẩn danh, chẳng phải Lam Y đứng đầu danh sách những người thần bí nhất sao? Trong forum, y là đề tài bàn tán hăng nhất của đám thiếu nữ mơ mộng. Có người đoán y là một thế gia công tử nhà tài phiệt, có người cho rằng y chỉ là ông chủ ba lăm thất nghiệp. Người mạnh dạng đưa giả thuyết Lam Y Công Tử là nữ nên không dám hiện thân, nhưng không ít kẻ cho rằng y là tên học sinh cấp hai chuyên chôm tiền đi chơi game.

Pháo hoa trên bầu trời vẫn liên tục nổ sáng lấp lánh, không quan tâm đến chi phí khổng lồ mà người chơi đã phải bỏ ra. Sau khi cười lớn, Hồng Phấn Lý Chiêu Phu bỗng đứng yên chờ đợi. Lam Y nhìn lên bầu trời, nhận ra những thông điệp của pháo hoa đã thay đổi.

“Quân lang chàng hơi hay không? Thiếp hằng mong nhớ gió đông bóng hình. Hồng Phấn Lý Chiêu Phu tặng Lam Y Công Tử lòng ngưỡng mộ sâu sắc. Liệu lang từ có quay đầu nhìn thực nữ thuyền duyên.”

Steven kinh ngạc sững sờ, thì ra người khủng bố y bấy lâu nay là Lý Ngọc Linh. Đúng là xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Đối với người này, liệu y có dám tàn nhẫn từ chối, giết chết trái tim nàng như những kẻ trước đây hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Đây Là Một Cái Bẫy

Khí tiết ở trong game không phụ thuộc vào thời gian mà là địa điểm. Bản đồ Việt quốc được phân chia thành bốn khu vực. Mùa xuân phía nam, mùa hè phía đông, mùa thu phía tây, mùa đông phía bắc. Ngày và đêm cũng vậy, chỉ nằm ở những chỗ cố định. Lúc bảy giờ tối, bạn vẫn có thể ngắm bình minh tuyệt đẹp tại núi Long Thủ. Mười hai giờ trưa vẫn có thể đến vực Lưu Tinh xem mưa sao băng. Thiết kế này giúp người chơi có thể tự do thưởng thức toàn bộ cảnh sắc đẹp đẽ nhất Việt quốc, mà không bị phụ thuộc vào thời gian. Lúc nào họ cũng đến đúng giờ và đúng nơi cần.

Lam Y Công Tử đang ở Âm Dạ, khu rừng chưa từng để lọt ánh mặt trời nào xuống đất. Cảnh sắc âm u, kỳ bí nơi đây lại tôn lên vẻ đẹp của pháo hoa một cách rực rỡ nhất, chói lọi nhất. Vùng đất này không thuộc về quốc gia nào cả, cũng không tồn tại bất kỳ quy tắc nào. Chỉ có cây rừng và quái vật thuộc đẳng cấp cao nhất trong game.

Đi vào rừng Âm Dạ, bạn có thể bắt gặp trận với boss thế giới cấp tối đa, boss quý hiếm chỉ tồn tại đặc biệt ở Âm Dạ. Tương ứng với độ nguy hiểm cực kỳ cao, vật phẩm thu được trong những trận chiến cũng vô cùng giá trị. Thông thường, những đại thần đã chán ghét võ lâm giang hồ nhất định sẽ tìm đến rừng Âm Dạ để thử thách bản thân mình. Lam Y cũng không ngoại lệ số người đó, khi không có việc gì làm, y sẽ đến Âm Dạ săn tìm báu vật.

Pháo hoa vẫn hiện lên lori tỏ tình với Lam Y. Con mưa ánh sáng vẫn không chịu dừng lại, rơi lất phất tràn ngập màn hình. Steven bối rối, không biết phải đối phó như thế nào với người quen. Phải chi y không biết Ngọc Linh, có lẽ tình huống này sẽ dễ xử lý rồi.

“Xin lỗi, nhưng hãy ngưng ngay trò này lại, cô đang làm phiền tôi đấy!” Đối với những người mến mộ cuồng nhiệt, Steven luôn dùng đòn sát thủ. Nhưng với nàng thì khác, đây là đồng nghiệp của y, bạn của Thiên Hùng, và là một chiến hữu trong gia tộc Bách Thắng. Ngọc Linh không phải là bất-kỳ-cô-nàng-vớ-vần nào, nàng rất thân thiết với Steven.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Vi sao muội ở đây?”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Đây đâu phải là chỗ giành riêng cho đại thần các huynh luyện tập. Chế tạo sư nào cũng phải đến Âm Dạ tìm vật phẩm để rèn vũ khí cả. Nơi đây có những nguyên liệu không thể mua ở chợ, mà phải chính tay mình tìm lấy.” *mỉm cười*

[Cận] Lam Y Công Tử: “Nhưng các quái vật nơi đây quá mạnh, huynh nghĩ sẽ rất khó khăn cho người 13x.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Vâng, rất khó khăn chứ, nhưng nó xứng đáng, nếu muội tìm được món đồ mình đang cần. Phải rồi, tình cờ gặp ở đây, huynh cho muội vào nhóm đi, có đại thần bên cạnh sẽ an toàn hơn.”

Lời nàng nói ra rất tự nhiên lưu loát, nhưng Steven có thể nhìn thấy nhiều ẩn ý bên trong. Không thể nào có chuyện Hồng Phấn tự mình đi vào giữa khu rừng được. Nàng đang dùng Truy Tung phù với y. Nếu là người lạ, Steven sẽ ghép đây vào hành vi thù địch. Nhưng còn nàng ... đối với Lý Ngọc Linh, y hoàn toàn không biết xử lý thế nào.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Làm ơn đi mà, muội thật sự đang cần Thiết Mộc chi để rèn thương giao cho khách hàng. Huynh đành lòng nhìn muội bị boss rừng giết chết sao?”

Steven nhìn màn hình, thờ dài, sau đó nhấp chọn mời Hồng Phấn Lý Chiêu Phu vào nhóm. Nàng đồng ý, nhanh còn hơn trở bàn tay. Y tự an ủi bản thân rằng hai người vẫn đang trong tư thế bạn đồng hành. Hồng Phấn chỉ là một người cùng gia tộc, không hơn không kém. Giống như Coffe Đại Sur và Thủy Mặc, Lam Y Công Tử đối xử với mọi người bình đẳng như nhau.

Thế nhưng, đám pháo bông không ngừng nổ đầy trời kia đang làm y phân tâm. Đã bắn liên tục bao nhiêu phát rồi, phải nạp bao nhiêu tiền mới đủ cho trò hoang phí này. Đột nhiên Steven tức giận, mức lương của y tá trong khoa mình mà y còn không biết sao. Ngọc Linh không thể phung phí quá mức như vậy.

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Dừng lại đi!”

Ánh sáng tắt ngóm, bầu trời lại trở về với màu đen vốn có. Xung quanh họ, những đốm sáng lân tinh yếu ớt từ từ hiện ra. Nơi đây không có ánh mặt trời, vì vậy hệ thực vật, động vật có cách thích nghi riêng. Chúng tự phát sáng. Cả một khu rừng phát sáng lung linh huyền ảo, đẹp không khác gì tiền cảnh bông lai.

Steven thở phào, cảnh vật đã bình yên trở lại. Sau trận tỏ tình khùng bỏ của Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, chỉ còn lại những dòng bình luận tấp nập trên kênh thế giới. Có người ngưỡng mộ sự quyết tâm của nàng, có người ghen tị, cũng có người mắng chửi. Mà những kẻ phản đối lớn tiếng và mạnh mẽ nhất chính là nhóm thành viên tự xưng mình là phe áo xanh. Steven tắt cửa sổ thế giới, không muốn xem gì về câu chuyện giật gân, đang trở thành tin tức nóng sốt nhất Võ Lâm. Y muốn bình lặng, muốn mọi người cho mình một khoảng cách cần thiết. Steven không chịu được sự quan tâm quá mức.

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chúng ta sẽ đi tiếp chứ?”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Đi đâu?”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Huynh đi đánh quái của mình, muội tìm vật liệu của muội.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Ừ!”

Mọi chuyện kết thúc rất nhẹ nhàng. Ngọc Linh không có bất kỳ đòi hỏi nào khác. Nàng cũng không nhắc tới câu chuyện tiêu tốn hàng trăm thẻ cào của mình. Nếu đối phương cũng không nhắc đến, Lam Y có thể chọn cách tăng lơ đi như không biết gì. Đôi khi im lặng cũng là một cách để trả lời.

“Bắn pháo hoa? Đó là trò hoang phí nhất thế kỷ.” Steven nghĩ tới buổi trình diễn lúc nãy mà rùng mình. “Có bao nhiêu lời tỏ tình nhỉ? Cô ấy nghĩ gì về Lam Y mà lại cực đoan như vậy. Nếu biết mình là ai, Ngọc Linh chắc chắn sẽ hối hận, cực kỳ hối hận.”

Họ cùng nhau sóng bước đi tới trước. Ánh sáng lấp lánh trên bộ giáp của Hồng Phấn toả ra dịu dịu, rất phù hợp với không gian lung linh tại rừng Âm Dạ. Bất chợt Steven nhìn nàng, dự đoán có phải Ngọc Linh cổ tình vận bộ giáp này không. Bởi vì nàng quả thật rất đẹp, như một tinh linh phát sáng trong thế giới thần tiên.

“Các chế tạo sư thật biết cách ăn mặc.”

Bỗng một tiếng gầm vang lên, rung động tứ phương. Họ vừa chạm mặt boss rừng đặc sản của Âm Dạ. Lam Y chọn đội hình, để bản thân làm chủ công. Mặc dù chế tạo sư là lớp nhân vật thích hợp làm tanker nhất, nhưng y vẫn muốn bảo vệ nàng khỏi con quái thú kinh hãi kia.

^ _

Chiều hôm đó, kết thúc giờ làm việc là Thiên Hùng đi tìm Steven ngay. Hắn không nói gì, chỉ cười rất thâm ý khi nhìn thấy Ngọc Linh ở trong phòng làm việc của Dr. Wilson.

- Ký vào chỗ này rồi còn đâu nữa không? - Steven hỏi lại.

- Xong hết rồi, cảm ơn bác sĩ. Ngọc Linh thu lại những giấy tờ trên bàn. Đây là việc cần gấp, nên cô không ngại ở lại làm thêm vài phút. Dr. Wilson không tiện chạy tới chạy lui, vì vậy Ngọc Linh phải đem hồ sơ đến tận phòng cho anh ta.

- Tạm biệt anh. Cô lịch sự cúi chào, sau đó đi ra. Ngọc Linh không quên gửi cho Thiên Hùng một ánh mắt khó hiểu. Cô chẳng biết tại sao thực tập sinh khoa gây mê với bác sĩ ngoại khoa thần kinh lại thân thiết với nhau đến vậy. Bọn họ chưa từng gặp mặt trước đây, vậy mà Thiên Hùng vào làm ở Chợ Ruộng mới được mười ngày đã ra vào phòng Steven như nhà của mình.

Giới thạo tin cũng đang râm rang bàn tán về mối thân tình kỳ lạ của hai người. Có rất nhiều điều tiếng khó nghe, nhưng Ngọc Linh để hết ngoài tai. Cô không thể chấp nhận việc bạn trai cũ của mình là người của giới thứ ba cho được. Điều này khiến lòng tự trọng của Ngọc Linh bị đá kích. Chẳng lẽ Thiên Hùng bỏ cô chỉ vì một gã đàn ông khác sao? Ngọc Linh chao đảo. Thứ cô cần nhất lúc này là một chỗ dựa tinh thần.

Ngọc Linh lấy điện thoại ra, nhắn tin cho chị em tốt. “Em lại thấy bọn họ ở bên nhau. Trong lòng thật khó chịu quá!” Chẳng bao lâu sau Tịch Dạ liền trả lời tin nhắn. “Muội nên giữ bình tĩnh, rồi khỏi hiện trường ngay. Chúng ta phải bàn thảo lại kế hoạch một lần nữa cho an toàn.”

Thật không hổ danh người có vấn đề đáng tin cậy.

^ _

Trong phòng, Thiên Hùng lại tiếp tục gửi nụ cười bí ẩn cho Steven. Y e ngại đánh mất đi chỗ khác. Thiên Hùng tạo cho Steven cảm giác mình là tên tội phạm bị bắt giam tại trận. Mặc dù vẫn tin chắc bản thân không làm điều gì sai trái hết, nhưng Steven vẫn làm theo phản ứng thông thường.

- Nhìn như vậy là có ý gì? - Y mờ lờ.

- Đại hiệp à, tôi đang cố nhìn xem vận đào hoa của cậu có phải đã trở rồi không. - Hắn bỗng nhiên đập hai tay lên bàn. - Tốt lắm, khí sắc hồng hào, ấn đường phát sáng, sắp có chuyện vui xuất hiện. He he he ... mà cũng có thể đã xuất hiện rồi ấy chứ.

- Muốn chuyển nghề làm thầy bói à? - Steven cau gắt trả lời, bởi vì y biết Thiên Hùng đang chuẩn bị nói gì tiếp theo.

- Đã gặp nhau trong game rồi phải không? Tôi nhìn thấy cả hai người cùng online lúc lời tỏ tình của Hồng Phấn làm bùng nổ kênh thế giới mà.

- Không có việc gì hết. Cô ấy muốn tổ đội với tôi đi làm nhiệm vụ, chi vậy thôi.

- Không ai bỏ ra mấy trăm cái thẻ cào chỉ để đi làm nhiệm vụ cặp với cậu đâu. - Thiên Hùng suy diễn như một thám tử.

- Tôi biết, vậy nên mới đau đầu suy nghĩ đối sách đây. Tôi không muốn làm cô ấy buồn lòng như những người khác. - Steven thờ dãi.

- Vì sao? Nghe Thiên Hùng hỏi với giọng điệu kinh ngạc, Steven lấy làm bất ngờ. Việc y không muốn làm một người mình quen buồn lòng chẳng phải quá hiển nhiên sao? Việc này gọi là “tử tế”, đâu cần bắt cứ lý do nào.

- Cô ấy là đồng nghiệp của tôi. - Steven trả lời.

- Anh bạn, xem ra cậu đang đứng trước một vấn đề nan giải rồi đây. Nào, đi với tôi, chúng ta cần gặp một chuyên gia để nhận lời tư vấn.

- Là ai vậy? Cậu muốn đem chuyện riêng của tôi đi bêu rếu khắp nơi à?

- Không, người này là Tịch Dạ. Chuyện mà tôi biết, cô ấy cũng biết. Đối phó với phụ nữ, nên hỏi ý kiến chuyên gia từ một người phụ nữ. Cậu đừng vội từ chối ngay lúc này. Quyết liệt quá sẽ gây nên tổn thương không đáng có. Tôi cho rằng chúng ta sẽ tìm được một giải pháp toàn vẹn hơn. - Thiên Hùng quảng cáo xối xả. Ban đầu Steven vẫn còn ề dè, nhưng y không chắc mình còn chịu đựng được anh bạn quý hoá đang ra rả bên tai thế này nữa không. Thế nên y đành gật đầu đồng ý. Cuộc hẹn ngoài giờ của họ bỗng nhiên xuất hiện thêm một vị khách. Tịch Dạ có khả năng hướng dẫn Steven cách từ chối một người mà không gây tổn thương cho đối phương sao?

Chắc chắn nàng không làm vậy, vì ngay từ đầu Tịch Dạ đã là cố vấn của Hồng Phấn Lý Chiêu Phu rồi. Về phần Thiên Hùng, hắn đã trở thành thuộc hạ của chuyên gia tư vấn. Cái bẫy không lộ trước mắt mà họ đã giăng ra, ngay cả đại thần cũng khó có thể thoát khỏi. Âm mưu thâm hiểm của tập đoàn áo đỏ là công sức vất óc của biết bao thành viên, tuyệt đối không thể thua được.

Những người ủng hộ Hồng Phấn Lý Chiêu Phu đã tăng quân số nhanh chóng, chuẩn bị cân bằng với lực lượng bảo vệ thần tượng của phe áo xanh. Thiên hạ sắp tới sẽ một lần nữa dậy sóng. Chiến tranh bùng nổ khủng khiếp, không thua gì sự quốc chiến hàng tháng của Võ Lâm.

Người trong cuộc Steven hiện nay vẫn không biết mình đang từ từ rơi vào thiên la địa võng. Những tay dư thời gian rỗi việc, yêu thích nhất là gây sóng gió thị phi. Ai cũng nôn nóng muốn xem Lam Y Công Tử phá bỏ lời thề độc thân của mình như thế nào. Chuyện vui như vậy, dĩ nhiên ai cũng thích tham gia vào bàn luận. Đại diện ban cố vấn là Tịch Dạ, nhưng sau lưng nàng còn không biết bao nhiêu mưu sĩ đang nhiệt tình hiến kế. Lam Y Công Tử phen này gặp hạn lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đường Thoát Thân

Bọn họ cùng đến quán bar quen thuộc của các bác sĩ bệnh viện Chợ Ruộng. Nhưng lần này rất khác, đã có sẵn một cô gái chờ đợi hai người. Tịch Dạ với gu thời trang lồi mốt của nàng nổi bật lên giữa những đám người chuyên mặc đồng phục. Vẫn là mái tóc xù như một khối bông di động và cặp kính gọng lớn che đi hết khuôn mặt. Steven liếc mắt nhìn Thiên Hùng, nhận ra hắn đang cười rất rạng rỡ.

“Vậy là yêu rồi!” Steven thăm nghĩ.

Thiên Hùng đã dặn trước Tịch Dạ giữ lấy chiếc bàn ngay trên lối đi để Steven có thể đưa xe lăn vào. Người chủ quán nháy mắt với bọn họ, sau đó quen thuộc đưa ra hai chai bia ướp lạnh tươi mát.

- Chào, thì ra đây là Tịch Dạ. - Steven mỉm cười thân thiện với nàng. - Lần trước gặp ở bệnh viện nhưng chúng ta vẫn chưa biết nhau. Tịch Dạ gật đầu, tránh né ánh mắt của Steven. Nàng vẫn chưa bỏ được thói quen thu mình vào vỏ ốc.

- Cô ấy đang ngại ngùng! - Thiên Hùng biện hộ dùm nàng. Bọn họ trao đổi vài câu lịch sự, rồi sau đó Tịch Dạ lấy máy tính cá nhân của mình ra. Cô đang

nhập vào Võ Lâm, đi thẳng vào forum của trò chơi. Giao diện dành cho GM nhìn rất khác thành viên thông thường. Có thêm rất nhiều tùy chọn điều chỉnh, cộng với những con số thống kê cần thiết. Đến lúc này Thiên Hùng phải thay Tịch Dạ phân tích tình hình cho Steven được hiểu.

- Fan club áo xanh của cậu tuy hùng hậu, nhưng bây giờ phe áo đỏ cũng đang nổi lên với tốc độ chóng mặt. Ngoài ra còn một thành phần thần bí khác là phe áo tím, đi ngược hoàn toàn với hai phe kia. Bài thuyết trình kết hợp với số liệu đã đủ cho Steven hình dung đủ hết mọi chuyện. Hội hâm mộ Lam Y Công Tử với phương châm “chàng là của chung” chủ trương bảo vệ hình ảnh cô ngạo lạnh lùng vốn có của y. Bất cứ lời tỏ tình nào cũng bị cho là ích kỷ và sẽ bị bọn họ tẩy chay. Hoạt động truyền thông của hội này là rình rập Lam Y bất cứ lúc nào online, sau đó chia sẻ những đoạn video cảnh y hành động, pk hay thậm chí là treo máy, đứng ngăn ngõ một chỗ. Họ vẽ tranh chibi, viết thư tâm tình, làm thơ ca ngợi ... nhưng hoạt động rất âm thầm, không muốn làm phiền đến thần tượng của mọi người.

Chiến dịch tỏ tình của Hồng Phấn đã phá vỡ tất cả truyền thống của phe áo xanh. Sự đột phá mạnh mẽ của nàng nhanh chóng thu hút các thành viên ủng hộ lập thành phe áo đỏ. Hầu hết mọi người đều ham vui, muốn chứng kiến Lam Y bị dấn vào ngõ cụt như thế nào. Bạn bè quen biết của y trên mạng đều đã gia nhập vào phe này.

Phe áo đỏ đang bắt đầu quyên góp để Hồng Phấn có thể theo đuổi mục tiêu bằng phương pháp ôn ào và nặng phí nhất. Phe áo xanh quyết định phản công. Họ dẹp bỏ truyền thống của hội, bắt đầu vạch kế hoạch tấn công dồn dập mong tìm cơ hội được quen biết Lam Y.

- Đây là danh sách các chiến thuật dành để tấn công cậu. - Thiên Hùng chạm vào màn hình, lần lượt mở hết tất cả tất cả các bài viết mô tả tỉ mỉ sự điên cuồng của những cô gái. - Hồng Phấn chỉ là quả bom đầu tiên, sau đó mới là chiến tranh thật sự. Steven rung mình khi nghĩ tới việc toàn bộ những cô gái này tổng lực tấn công. Y chép miệng.

- Có lẽ tôi phải ở ẩn một thời gian.

- Vô ích thôi, những cô gái có lòng kiên nhẫn và sức bền bỉ mà chúng ta không hiểu nổi đâu. Nhất là phương diện tình cảm, họ có chấp vô cùng Tịch Dạ gạt đầu đồng ý với nhận xét của tướng công. Chính nàng đã soạn những lời văn này cho Thiên Hùng diễn mà. Mục đích của hai người là phải gây hoang mang sợ hãi, đồng thời ép Steven vào bước đường cùng.

- Vẫn còn một tổ chức nguy hiểm hơn. Cũng là những fan girl nhưng họ ủng hộ mối tình đồng tính của cậu với các thành viên khác. Thiên Hùng click chọn vào đường link dẫn đến một trang web tràn ngập hình ảnh đam mỹ. “Các chàng trai đẹp nên yêu nhau!” Đó chính là khẩu hiệu của phe này. Họ vẽ tranh, viết truyện về Lam Y, tự do sáng tạo những cặp đôi mà mình cho rằng phù hợp nhất. Thậm chí có bản bình chọn Lam Y Công Tử phù hợp nhất với nhân vật nam nào?

- Dẫn đầu vẫn là Chân Phương, nhưng không hiểu sao dạo này tôi lại được tăng hạng rồi. Thiên Hùng tỏ vẻ băn khoăn khi những câu chuyện đồng tính của hắn và Lam Y đang ngày một nhiều hơn. Quả nhiên việc hù dọa này có tác dụng, gương mặt Steven ngay lập tức trắng bệch lại.

- Tôi thật không ngờ nhân vật của mình lại nổi tiếng đến mức gây ồn ào thế này. - Steven chép miệng lo lắng.

- Cậu có biết vì sao mình lại rơi vào tình trạng này không? - Thiên Hùng gọi ý. Steven nhướn mày, ra bộ “Cần nói gì xin cứ nói.”

- Bởi vì đại thần đỉnh cấp như ngài mà chưa có vợ. Đây là một miếng mồi ngon, các cô gái không dễ gì bỏ qua.

- Nhưng tôi với bọn họ không hề quen biết. - Steven cao giọng kêu rên.

- Võ Lâm là một trò chơi, cậu đừng nhập nhằng giữa ảo và thật. Núp sau các nhân vật nên mọi người không lo ảnh hưởng đến bản thân. Họ sẽ phóng túng hơn, bạo gan làm những việc mà bình thường mình không dám. Với tư tưởng đang tham gia trò chơi, họ không đặt nặng tình cảm hay hậu quả đâu. Lời khuyên của Thiên Hùng khiến Steven phải đắn đo. Y luôn tự ti về bản thân, nên luôn tránh xa các mối quan hệ. “Đây là một trò chơi, đừng nhập nhằng giữa ảo và thật.” Steven suy đi nghĩ lại cho thật kỹ những lời này, có vẻ như y đã thấy được lối thoát cho bản thân mình rồi.

Đẹp qua chuyện tư vấn, họ bắt đầu bàn luận những vấn đề ngoài lề khác. Thịnh thoảng Tịch Dạ có góp lời, nhưng với thái độ vô cùng rụt rè. Steven thật nghi ngờ, “Chẳng biết đây có phải Tịch Dạ không nữa.” Từng đánh cặp với nàng, trong đầu y đã mặc định Tịch Dạ là một cô gái mạnh mẽ, luôn thích trêu lên đầu người khác làm chỉ huy.

“Đúng là trong game và ngoài đời thật khác xa.”

^ ^

- Có thật cậu về một mình được chứ? Thiên Hùng hỏi lại đến lần thứ tám về quyết định của Steven. Hai người bọn họ phải hẹn hò tiếp, nên y không muốn làm phiền thêm nữa.

- Quán bar chỉ cách bệnh viện hai con đường, lẽ nào cậu nghĩ rằng tôi là đứa trẻ lên ba có thể đi lạc sao? Vấn đề Thiên Hùng lo lắng không phải chuyện lạc đường, hắn chỉ băn khoăn liệu Steven có thể đi xa đến vậy với chiếc xe lăn không. Nhưng Thiên Hùng hiểu có những việc nên nói, có những việc đành giữ lại. Động chạm đến khuyết điểm của Steven, y sẽ mau chóng trở mặt ngay.

- Đi cẩn thận. - Hắn vẫy chào anh bạn. Người đã đi được một đoạn xa, Thiên Hùng mới có thể rời mắt. Bên cạnh hắn lúc này chỉ còn lại Tịch Dạ, bọn họ phải bắt đầu một câu chuyện mới thôi.

- Đi ăn chút gì rồi về nhà em. Lời của nàng khiến Thiên Hùng choáng váng. Tịch Dạ luôn biết cách khiến hắn bất ngờ, đồng thời mở mang đầu óc thêm nhiều.

Nhưng trái với những tưởng tượng bay cao, bay xa của hắn, Tịch Dạ muốn cùng Thiên Hùng chơi game. Nàng soạn ra hai máy tính, ngồi bên cạnh hắn đăng nhập vào Võ Lâm. Đồ ăn vặt có sẵn rất nhiều, họ có thể yên tâm chinh chiến suốt đêm. Thiên Hùng thầm khóc trong lòng, “Ngày mai mình còn phải đi làm mà.”

Tuy kết quả không như mơ, nhưng được ôm lấy Tịch Dạ trong game lẫn ngoài đời thật thì cảm giác rất lạ. Mới bắt đầu được hai tuần, nhưng bọn họ đã kết hôn với nhau gần hai tháng rồi. Mọi thứ không còn xa lạ, cũng chẳng còn ngại ngùng. Có lẽ bọn họ là một cặp đôi có mối quan hệ phát triển thần tốc dù không có hiện tượng sét đánh.

- Nếu ta chết nàng sẽ làm gì? - Thiên Hùng đột nhiên hỏi.

- Đến y quán chờ chàng hồi sinh. “Trời ơi, con sẽ cưới nàng ngay lập tức!” Hắn ngửa cổ với cái trần nhà, hy vọng nhìn thấu tận bầu trời, nơi có vị thượng đế lòng lành đã mang bọn họ đến với nhau.

^ _ ^

Quả nhiên đúng với dự toán của chuyên viên phân tích Thiên Hùng, Steven bị tập kích ngay trong đêm. Y vừa mới online, chưa kịp làm gì pháo hoa lại nổ đầy trời. Không chỉ Ngọc Linh mà còn có thêm hàng chục người khác tham gia. Pháo hoa tràn ngập màn hình, hầu như che kín tầm nhìn, không ai có thể chơi game tiếp.

Kênh thể giới bùng nổ những câu van xin cho Võ Lâm được chút bình yên. Những kẻ thừa tiền lương của đang triển khai chiến tranh quy mô lớn. Mọi hoạt động trong game hoàn toàn đình trệ hết. Người thích thú xem trò vui, kẻ ghen tỵ, cũng có vài mem bức mình chửi rủa. Steven đau đầu không biết phải xử lý ra sao, chính bản thân y cũng chỉ mong được tiếp tục chơi game.

Steven đành dẹp nick Lam Y Công Tử xuống, đăng nhập vào thần thú Đệ Nhị Trùng Kỵ. Thế nhưng việc mỗi ngày phải có mặt để lấy điểm kinh nghiệm tích lũy thì không bỏ được. Cứ mỗi lần y online sẽ lại gây tắc nghẽn game. Chỉ khi nào Lam Y Công Tử đăng xuất, Võ Lâm mới có thể bình thường trở lại.

“Bọn họ online suốt 24h chỉ để tập kích mình sao?” Steven kinh hãi nghĩ.

Không chỉ các cô gái gây áp lực mà những thành viên không liên can cũng gửi pm đến Lam Y để phàn nàn. Họ cầu xin y hãy chọn đại một người vợ, cho thể giới hoà bình trở lại. Phe áo xanh lẫn áo đỏ đều hừng hực khí thế. Dù Lam Y ần mình thì quyết tâm của họ vẫn không suy chuyển.

Phe áo tím được dịp tung hô về lời thề bìa đặt “Chỉ yêu mỹ nam không cần giang sơn” của Lam Y. Steven thật sự đã bị dồn đến bước đường cùng rồi. Y đành phải bắt loa thông báo trên kênh thiên hạ.

[Thiên hạ] Lam Y Công Tử: “Thứ bảy tuần này là lễ thành thân của tại hạ cùng Hồng Phấn Lý Chiêu Phu. Mong mọi người đến thành Thịnh Thế chung vui.”

Trang mạng của Võ Lâm xém nữa bị sập vì quyết định kinh hồn này. Lời bình luận chạy trên kênh thể giới với tốc độ chóng mặt, không ai đọc kịp. Forum game cũng sôi động chưa từng thấy với những kế hoạch cấp tốc được thảo ra nhằm cướp hôn. Luật của Võ Lâm quy định “Kẻ mạnh luôn có quyền”. Lực lượng phá hoại hôn lễ bắt đầu chiêu mộ thành viên mài giũa chờ giờ lành. Thứ bảy tuần này chắc chắn sẽ có trận pk đẫm máu.

“Độc thân cũng không yên, cưới vợ cũng không xong.” Lam Y Công Tử thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Đám Cưới Bão Táp

Ngày hôm đó nếu có người không biết đám cưới của Lam Y, chắc hẳn họ sẽ tưởng mình vào Võ Lâm ngay lúc xảy ra quốc chiến. Không cạnh tranh nhau bằng pháo hoa nữa, các tổ chức tập trung nhân lực, vật lực mài kiếm, lên đồ. Các chị em phe áo xanh hô rần khẩu hiệu: “Quyết cướp phu quân!”

Theo quy định của Võ Lâm, lễ thành hôn luôn bắt đầu bằng cách cùng đến am nguyệt lão xin xe duyên, rồi trở về thành đăng ký với quan hộ tịch. Quá trình này cũng được đánh đồng với nghi thức rước dâu, đi điều hành cho mọi người chiêm ngưỡng. Tuy nhiên vẫn có một luật lệ khác là cướp hôn, cho phép bất kỳ thành viên nào cũng có thể phá hoại hôn lễ. Một trong hai người bị giết trong quá trình rước dâu, nghi thức bất thành.

Nếu người pk thành công là nữ sẽ cướp được phu quân, nếu kẻ đó là nam sẽ lấy được nương tử. Người bị cướp không được quyền phản đối, mà phải tôn trọng luật đã đề ra. Để không phải kết hôn với người mình không thích, chỉ còn cách nhờ người khác tiếp tục cướp nữa. Cướp qua cướp lại sẽ gây chiến tranh, mà hễ có đánh nhau là thành viên nào cũng thích. Võ Lâm là nơi tập hợp những kẻ “Chỉ mong thiên hạ không bình yên” mà.

Tò tính không thành công, cướp hôn là biện pháp hay nhất để lấy được ý trung nhân. Lam Y Công Tử quyết định lấy vợ đã chấm dứt màn tranh giành của các cô gái, nhưng lại mở ra cho họ một cơ hội khác. Nếu may mắn phá hoại được hôn lễ, thì ngay cả đại thần cũng phải khuất phục quy định “kẻ

mạnh có quyền.”

Bắt đầu từ chiều thứ bảy, mọi người đã rần rần đăng nhập Võ Lâm. Hôn lễ sẽ bắt đầu vào lúc bảy giờ tối, nhưng ai nấy đều nôn nao không chờ đợi được. Phe phái nào cũng kéo người đến đầy đủ. Áo xanh kết hợp với áo tím tấn công, phe áo đỏ đánh gánh trách nhiệm bảo vệ kiệu hoa. Mọi người đều đoán chắc không ai dám động đến vị tân lang Lam Y Công Tử. Mục tiêu dễ công kích nhất là Hồng Phấn Lý Chiêu Phu cấp 137, sức mạnh chỉ đạt tầm trung.

Steven trong lúc gấp gáp đã ấn định ngày thành thân của mình mà không hỏi qua ý kiến Ngọc Linh. Nào ngờ ngay tối thứ bảy là ca trực của nàng, nên Hồng Phấn không thể tham dự hôn lễ của chính mình được. Người thay thế bước lên kiệu hoa sẽ là ông mai Thiên Hùng. Hắn đã xúc tiến đám cưới, nên có trách nhiệm phải hoàn thành dùm đương sự.

Ngọc Linh cũng đồng ý giao acc cho bạn trai cũ. Để hắn thành hôn với phu quân mình cũng là một chuyện cười ra nước mắt.

- Chi bãi đường dùm, không cho động phòng nha! - Cô vừa nói vừa cười đến gấp cả người.
- Yên tâm đi muội muội, tỷ sẽ canh chừng, không cho bọn họ làm điều gì xằng bậy đâu. - Tịch Dạ cũng bụm miệng cười hình hích.
- Nàng còn nói nữa, sao không thay ta lên kiệu hoa? - Thiên Hùng bểu môi phản kháng.

- Thiếp mạnh hơn chàng, đi hộ tống thì thích hợp hơn. Gia tộc Bách Thắng sẽ là thành phần nòng cốt trong nhóm bảo vệ hôn lễ. Nghĩa Tề bang hiện nay đã lui vào hậu trường nên chỉ còn Tứ Hải bang đồng ý chia sẻ trách nhiệm này. Steven dùng tư cách của Đệ Nhị Trường Kỳ hô hào anh em theo phe áo đỏ. Lực lượng của họ tuy hơi thiếu người nhưng chắc sẽ chống chọi nổi với sức mạnh quá đông và hung hãn của đối phương.

Hắn phải tập làm quen với nhân vật Hồng Phấn Lý Chiêu Phu. Chế tạo sư là một vai trò mới mẻ, Thiên Hùng chưa từng thử qua. Hồng Phấn có sức mạnh phòng thủ rất lớn nhưng bù lại tốc độ chậm chạp. Cô nương mảnh mai, xinh đẹp đường ấy, nhưng lại là một tanker có hạng trong đội hình. Giữ vai trò phòng thủ, thợ rèn luôn là nhân vật rất khó chơi.

Thiên Hùng thay Ngọc Linh mặc chiếc áo tân nương đỏ rực đầy hoa hoè. Sau đó hắn khoát lên người bộ chiến giáp mạnh nhất mà Hồng Phấn đang sở hữu. Ngay sau khi nghe tin Lam Y Công Tử đã chọn mình làm nương tử, nàng đã đoán được trước cục diện hiện tại. Hồng Phấn ngay lập tức dồn hết tài lực rèn giáp, với mục đích duy nhất là phải sống sót cho đến khi lễ thành.

^ _ ^

Gần bảy giờ, y tá Lý Ngọc Linh bắt đầu vòng tuần tra trong đêm. Nàng ghé qua phòng của Dr. Wilson thăm nom trước. Y vẫn ngồi bên bàn làm việc tập trung chú ý vào màn hình trước mặt. Khu phòng bệnh đặc biệt này được thiết kế như một khách sạn với đầy đủ tiện nghi và các phòng chức năng cần thiết. Steven có thể sinh sống ở đây dài hạn như chính nhà riêng của mình.

Trong giờ làm việc có thể y là cấp trên của cô, nhưng mười sáu tiếng còn lại Steven là bệnh nhân do Ngọc Linh quản lý.

- Dr. Wilson, đã đến giờ nghỉ ngơi rồi. - Ngọc Linh nghiêm giọng nhắc nhở.
- Nhưng tôi còn có việc quan trọng phải làm. - Steven trầm nghĩ trong lòng, “Đó là bảo vệ hôn lễ của chúng ta!”
- Anh là bác sĩ, hiểu rõ việc của mình nhất. Anh muốn cơ thể không được phục hồi à?
- Được rồi, tôi sẽ đi nghỉ. Ngọc Linh mỉm cười đi đến sau lưng y mở khoá xe lăn ra. Steven gấp màn hình máy tính lại, ôm luôn laptop theo người. Cô đẩy y ra khỏi khu văn phòng, sau đó giúp y lên giường. Từ thất lưng trở xuống hoàn toàn bị liệt, mọi hoạt động của Steven đều phải có hộ lý giúp đỡ. Ngọc Linh đã quen thuộc chăm sóc bệnh nhân của khoa ngoại thần kinh nên những công tác này cô làm rất chuyên nghiệp. Ngọc Linh giúp y mở áo vest cổ định cột sống ra, sau đó đỡ y nằm xuống giường.
- Tôi vẫn chưa ngủ sớm đâu. - Steven nói. Nàng mỉm cười, điều chỉnh phần đầu giường nâng lên, giúp y có tư thế nửa nằm nửa ngồi thoải mái. Ngọc Linh lấy máy tính đặt lên kệ chuyên dụng, sau đó đưa đến gần tầm tay của Steven.
- Mọi thứ ổn cả chứ? - Nàng quan tâm hỏi.
- Được rồi, cảm ơn cô. - Steven hài lòng gật đầu. ^ _ ^

Ngọc Linh vừa ra khỏi phòng, Steven đã mau chóng trở lại Võ Lâm. Thiên hạ bắt đầu xôn xao khi bảy giờ mười vẫn chưa thấy tân lang đâu. Một tiếng kêu vang vọng bầu trời khi Đại Điều xuất hiện. Lam Y Công Tử đứng trên lưng sủng vật, toàn thân toả hào quang, khí thế thần thánh của bậc cao thủ hoàn toàn hiện lộ.

Cấp độ càng cao, tương đương thời gian bỏ ra cày game càng lâu. Chính vì thế hầu bao của Lam Y cũng dồi dào do nhiều lần hoàn thành nhiệm vụ. Lần này y đã mua hẳn bộ Long Phụng Trình Tường quý giá cho mình và Hồng Phấn. Bên ngoài giá y đồ thẩm là bộ giáp thần khí hoàng kim cấp 90 ít ai sánh bằng. Lam Y công tử chưa bao giờ tự phụ khoe khoang, nhưng trong những thời điểm quan trọng, không thể không giương oai diễu võ. Thành hôn là sự kiện lớn, đính cấp đại thần thành hôn thì càng không thể qua loa.

Hai người tiến vào am nguyệt lão cùng trao nhau đôi mắt Nhất Tuyến Khiên, đây là nghi thức bắt đầu cho hành trình rước dâu đầy trắc trở.

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Đệ chưa từng tham dự vào vụ vận tiêu nào nguy hiểm như thế này.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Phu nhân cứ yên tâm làm hàng hoá đi, mọi việc bên ngoài để ta lo.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Mọi người đã nhớ hết sơ đồ bố trí chưa?”

[Nhóm] Thuỷ Mặc: “Đúng là đại tỷ, chuyên đi cướp tiêu nên biết hết những vị trí son tặc thường ẩn náu.”

[Nhóm] Coffe Đại Sur: “Đại ca cứ yên tâm, đệ sẽ đưa huynh về nhà chồng.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Không ngờ có ngay được tham gia chuyện vui thế này.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Huynh không chịu nghe lời ở nhà nghỉ ngơi sao? >.<”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Hô hô ... Ngày thành thân của đệ ta không thể không đến chung vui.”

Để bảo toàn sinh mạng của nương tử mới cưới, Lam Y chỉ sộp để thuê Phụng Liễn rước dâu. Đây là loại kiệu được kéo bởi phượng hoàng, có chỉ số phòng thủ cao nhất và tốc độ di chuyển nhanh nhất. Cuộc thành hôn bão táp này phải kết thúc thật nhanh, để tránh đêm dài lắm mộng. Ra khỏi am nguyệt lão là hết phạm vi bảo hộ nhân vật, tốp đầu tiên của đội cướp hôn ngay lập tức tấn công vào đoàn rước dâu.

Thành viên của gia tộc Bách Thắng đã lên vật cưỡi, sắp xếp đội hình theo kiểu vận tiêu thuần tuý. Lam Y Công tử cưỡi Đại Điều dẫn đầu, tiếp theo đó là chiếc kiệu đồ được kéo bởi phượng hoàng. Xung quanh họ nào rồng nào báo áp sát bảo vệ và hàng hà sa số kẻ địch bao vây. Trước hết họ dùng tốc độ để bức khỏi trận chiến đầu tiên với những đối thủ cấp quá thấp. Đường còn dài nên không thể phí sức giao chiến với tất cả mọi người.

Võ Lâm được cái hay là làm việc gì cũng thích đưa ra thử thách. Cưới vợ cũng không thể cưới suông mà phải tạo thành sự kiện cho mọi người tham gia vui chơi. Nếu là một đám cưới bình thường chắc hẳn không gây ồn ào đến vậy. Nhưng đây là đoàn rước dâu của nhà đại thần nên rầm rộ hơn nhiều.

Lấy tốc độ của Phụng Liễn, nếu chỉ là sủng vật đơn cấp thì khó mà đuổi kịp. Chỉ cần vài thành viên ở lại đoạn hậu, Lam Y đã có thể bức phá ra khỏi chặng đầu tiên. Thế nhưng đến vị trí tập kích thứ hai mà Tịch Dạ đã dự đoán thì không được suôn sẻ như vậy. Mọi người đều buộc phải ra tay khi đám đông hung hãn bao vây.

Cùng lúc đó có một nhóm người phe áo đỏ đến tiếp ứng tạm thời. Họ chặn đội cướp hôn lại, mở đường cho Lam Y công tử tiến lên.

[Nhóm] Coffe Đại Sur: “Còn đến năm chạng như thế này nữa ư? Đám cưới này thật hãi hùng quá mức.”

[Nhóm] Thuỷ Mặc: “May mà hôn lễ của chúng ta không bị ai phản đối ha phu quân.”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Mọi người đã biết số đào hoa khổ đến mức nào rồi đấy.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Còn nói nữa ta vút đệ xuống giữa đường.”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Bây giờ ta là tân nương nha. Nếu Hồng Phấn bị vút giữa đường, Ngọc Linh sẽ liều mạng với huynh.”

Thiên Hùng đang nắm đăng cấn nên Steven không thể phản bác lại. Y thờ dài, cổ đánh, hy vọng sau đêm hôm nay sẽ lại có cuộc sống bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Biết Đường Mau Tránh Ra

Họ chỉ có một chiến thuật duy nhất, đó chính là đánh và bỏ chạy. Ngay trong ngày vui trọng đại, Lam Y phải ra tay đại khai sát giới. Các cô gái chết dưới Thuỷ Nguyệt Kính Hoa lên trang thế giới tố cáo Lam Y vũ phu. Từ yêu chuyển thành hận, nhất quyết hồi sinh để phá hoại hôn lễ cho bằng được.

Mặc dù mọi người đã đánh hết sức, điểm máu của Phụng Liễn vẫn liên tục hạ xuống. Lam Y dùng đến đòn Vận Khí Liên Hoàn nhưng vẫn khó lòng tách khỏi đám đông. Thiên hạ tung bùng đánh nhau, làm sao phân biệt được đâu là áo đỏ với áo xanh. Chỉ cần ai tấn công nhóm mình, bọn họ phải lập tức đánh trả.

Những người góp vui phơi xác đầy đường. Họ chờ hồi sinh miễn phí, chứ không muốn tốn tiền vì hôn lễ của người khác. Dù mãnh hổ cũng khó địch quần hồ, Lam Y Công Tử bỏ qua công tác chiến đấu, lui về làm support đúng với sở trường của y sư. Thay vào đó Chân Phương Công Tử đứng vào vị trí dẫn đoàn. Với tốc độ của Hắc Lâu, đoàn rước dâu vẫn khó khăn nhích lên từng chút.

Họ cứ phải thay phiên cưỡi sủng vật hoặc đi bộ để tránh việc vật nuôi bị giết. Không ít kẻ đã học qua Lạc Mã thuật, có thể tấn công đối thủ ngay cả lúc

đang cười xe kéo. Hồng Phấn Lý Chiêu Phu cũng rất gian khổ đối phó với tình huống này.

Thiên Hùng chán nản lấy thêm Kim Sang được ra. Hồng Phấn chỉ được cái dai sức, chứ khả năng tự hồi máu rất thấp. So với khi cầm nhân vật Anh Hùng, chiến đấu bằng chế tạo sư vất vả hơn nhiều. Hắn cũng không rõ các chiêu thức của Hồng Phấn như thế nào, nên cứ click bừa đánh đại.

Dù đang bị người khác tấn công, Lam Y vẫn phải chịu đựng những lời oán trách đến từ phe áo xanh. Họ chỉ muốn y mãi mãi độc thân để làm của chung cho tất cả chị em phụ nữ. Steven tức hận không nói nên lời, bị người ta công kích mà còn phải đóng vai bạc tình lang, nỗi oan này biết kêu ai cho thấu.

Càng tiến về gần thành Thịnh Thế, đám người cản đường càng hung hãn hơn. Rõ ràng họ đã có chiến thuật phân công từ trước, những kẻ mạnh nhất chắc chắn đang bao vây chỗ quan hệ tịch. Đường rước dâu vẫn muốn trùng nguy hiểm. Lam Y Công tử bị buộc phải thu hồi sủng vật, xuống đất quyết chiến với kẻ thù.

Một đòan xuất ra, hàng đòan người trúng chiêu. Thần Phong Bá như chiếc chiếc đao khổng lồ quét ngang đám đòan, vừa đánh rơi máu vừa tiện thể bỏ đòc. Lam Y Công Tử là y sư nên mấy kỹ năng này sử dụng rất nhuần nhuyễn. Y cũng đã liệu trước tình hình khó khăn, một con én không làm nổi mùa xuân.

Đánh nhau với người chơi là một thử thách rất khó chịu. Nhân vật khác với NPC ở chỗ họ biết linh hoạt suy nghĩ, rất khó dự đoán trước tình hình. Lúc thua họ có thể bỏ chạy, lúc tức giận có thể dùng bạo phát ôm mình chết chung. Lam Y nôn nóng dẹp kẻ cản đường, nhưng đồng thời cũng tạo ra rất nhiều nộ khí. Đã có vài nhân vật làm liều áp sát kiểu hoa, dùng bạo phát để tấn công.

Dù đã có Phụng Liễu chịu phần lớn thương vong nhưng Hồng Phấn Lý Chiêu Phu vẫn xất bất xang bang trước mũi giáo quân thù. Mỗi lần máu nàng đến mức nguy hiểm, Lam Y phải bỏ tấn công để dùng Liệu Thương chữa trị. Thiếu vắng Anh Hùng trong đội ngũ khiến áp lực của Lam Y tăng lên gấp bội. Y phải đảm nhận cả hai vai trò hỗ trợ và tấn công.

[Cận] Hoa Chích choè: “Công tử, vì sao lại phụ tình thiếp.”

Vừa có một nhân vật nhào đến, tiếp theo đó là khối lửa bùng nổ sau đòan Tự Bạo. Máu của Phụng Liễu lại vì vậy tiếp tục giảm xuống, kiểu hoa bắt đầu hiện ra vết hư hao.

Hầu hết đồ vật lẫn người chơi Võ Lâm đều biến đổi hình dáng tùy thuộc vào số máu. Lúc nhân vật đầy HP thì cả người cường tráng, hào quan toả chiếu. Lúc sinh lực cạn kiệt thì gương mặt ủ rũ mệt mỏi. Lúc máu tuột nhiều thì thân thể te tua, rách rưới thảm thương. Nhờ các biểu hiện phong phú như thế, nên người chơi rất quan tâm đến nhân vật mà mình nắm giữ. Thậm chí có kẻ còn cố giữ danh hiệu công tử hào hoa, không bao giờ để nhân vật của mình bị đánh te tua.

Dân tình chưa bao giờ nhìn thấy đại thần khôn khéo thế này. Máu giáp y mất đi độ sáng, phía trên mặt lộ vẻ mệt mỏi. Mặc dù chỉ mới nửa đòan đường, nhưng xem ra bọn họ đã lâm vào khó khăn.

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Đánh kiểu này về thành cũng chẳng chơi nổi đám chốt cuối. Bọn người nguy hiểm nhất vẫn đang chờ phía sau.”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Hay chúng ta đi đường tắt.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Ý đệ là không đi trên đường mà xông thẳng ra rừng cây à?”

[Nhóm] Thuý Mặc: “Nhưng trong rừng còn cái quái vật, chúng ta đang bị địch truy kích, còn thêm boss rừng sao chịu nổi.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Boss rừng sẽ tấn công tất cả người chơi chứ đâu phải riêng chúng ta.”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Liều ăn nhiều, mau xông tới luôn.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Đệ hăng máu quá, nhưng xe tiêu đâu thể vào rừng.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thì sắp cứ thử. Lam Y chọn Phụng Liễu vốn bay là là chứ có chạy trên đường đâu.”

Vậy là người dẫn đầu Chân Phương bỗng nhiên bỏ đường cái chạy vô rừng cây. Phụng Liễu ở phía sau trời lên sụp xuống theo địa hình gồ ghề của khu vực.

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Tuyệt! vào rừng rồi xem mấy bé kiến còn dám đi theo không.”

Đám nhân vật cấp thấp chuyên chơi tự sát ắc hẳn là clone của những người chơi khác. Chỉ có phần thân mới chịu tự sát âm âm không sợ mất kinh nghiệm hay rút tiền. Muốn vào rừng thì phải là nhân vật có sức mạnh nhất định. Bởi vì boss rừng thì đáng sợ hơn quái vật thế giới nhiều.

Sói, hổ, báo ... đứng đầy rừng nhào vào bất kỳ ai đi qua chỗ của mình. Nhóm bọn họ mặc kệ tất cả, chỉ một đường chạy thẳng. Bỗng một tia chớp sáng, boss Ma Cây xuất hiện. Thân cây có hình mặt người vút roi âm âm vào những người chơi. Người máu nhiều còn kịp chạy đi trốn, mấy kẻ đang ngáp ngáp lập tức bị hạ gục tại đòan trường. Xác người ngã xuống càng nhiều, gia tộc Bách Thắng càng mừng rỡ. Bây giờ họ không có thời gian quan tâm ai là đồng minh, chỉ muốn thoát thân cho mau.

Trên đường bỏ chạy dù gặp rất nhiều boss nhưng họ nhất quyết không chống trả. Chỉ một mình Lam Y với đòan Hồi Xuân đã đủ chăm sóc cho mọi người. Đám truy binh từ chỗ boss này chạy qua boss khác cũng bị nhồi như chả. Không biết có cướp được cô dâu - chú rể không, nhưng họ trước đó

đã bị đánh cho nát buồm rồi.

Ra khỏi rừng mọi người đều rách nát tả tơi. Chưa kịp mừng, đã thấy nhóm thứ năm chặn ngoài cổng Thịnh Thế.

[Cận] Đẹp trai hào hoa: “Mau vào thành, chúng tôi là đội hỗ trợ, đã dẹp xong đám phụ nữ lão nháo kia rồi.”

[Cận] Cẩn Tim Cờ Hó: “Đúng vậy, mau cưới nhau cho xong đi, thế giới này mới có thể hoà bình.”

Trong bảng phân tích của Tịch Dạ thì ra vẫn còn đánh giá thiếu nhóm người tạm gọi là áo trắng. Phe phái này bao gồm những thành phần nam thanh niên độc thân cần vợ mà vẫn phòng không. Bởi đám con gái điên cuồng vì Công Tử, suốt ngày cứ chê bai hết thầy dân hào hán giang hồ. Những kẻ chọn nghề thợ rèn, chạy thương ... anh dũng bất phàm, hào khí ngất trời mà họ không biết thương thức. Do làn sóng của phim cổ trang đề cao hình tượng hoa yêu, thư sinh, nhạc sư ... ẻo là nên những Anh Hùng vai u thịt bắp mới rớt giá thê thảm. Lần này họ chỉ mong Lam Y Công Tử lấy vợ cho rồi, đám fan girl mới có thể sáng mắt ra.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Đa tạ các vị thành toàn.”

Đám đông mở đường cho đoàn rước dâu hối hả chạy qua. Quả nhiên làm idol của công chúng không phải là một nghề dễ. Một khi được mọi người yêu mến quá nhiều thì lúc muốn lấy vợ quả là cực khổ gian truân. Nào fan cuồng đeo bám, nào gây thù chuốc oán.

“Nhưng suy nghĩ kỹ thì mình vẫn muốn được làm idol một ngày.” Đó là tâm trạng của toàn thể số đông.

^ _ ^

Vào được thành Thịnh Thế không có nghĩa là mọi việc đã thành công. Dân chúng hai bên đường hò reo chúc tụng không có nghĩa đám cưới đã hoàn tất. Phải đến được chỗ quan hộ tịch, phải làm thủ tục đăng ký kết hôn. Những đại thần của phong trào áo xanh vẫn còn xuất hiện.

Queo khỏi phố thị thì sẽ đến quảng trường trung tâm. Đầu bên kia là bức tượng thành chủ cùng lối vào cung điện của Lam Y Công Tử. Vượt qua cổng thành sẽ đến được chính môn. Trong mười hai vị quan viên đứng đầu, người thứ tư bên tay trái chính là quan hộ tịch.

[Cận] Dám yêu dám hận: “Chào!”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Thì ra là người quen cũ.”

Long Đầu Đại Ca của hắc hội Thần Long sau khi bị Lam Y tàn nhẫn tẩy cấp đã phải bỏ nick mua hãn một acc khác. Mấy ngày nay bị hội phụ nữ tấn công, nên Steven quên bẵng đi những kẻ cựu thù luôn ngày đêm rình rập này. Sở trường của bọn Thần Long chính là canh me vào lúc tối quan trọng nhất mới nhảy ra phá hoại. Trước giờ chúng chỉ nhắm vào mục tiêu hãm hại Lam Y, bắt chấp mọi tổn thất.

Nhìn vào đám nhân vật đứng sau Dám Yêu Dám Hận, cũng có thể nhận ra vài cái tên quen thuộc. Bọn người này hẳn nhiên không phải tới đây chung vui mà đang muốn chia buồn.

Steven xuất vũ khí, tư thế chuẩn bị ra đòn.

[Cận] Dám Yêu Dám Hận: “Khoan đã, vẫn còn có người muốn nói chuyện với ngươi.”

Trong Võ Lâm, những nhân vật cấp cao luôn được trang bị vật dụng nổi bật hơn người khác. Liếc sơ qua đám đông, Steven đã có thể nhận ra được những kẻ bất phàm. Lam Tổ Tổ, nữ vương Trần quốc cười phượng hoàng đi tới.

[Cận] Lam Tổ Tổ: “Mau ngoan ngoãn theo ta về làm đại vương Trần quốc.”

Lời lẽ ngạo mạn của nàng, khiến đám đông xung quanh kinh ngạc xôn xao. Dù công thành chiến chưa kết thúc nhưng Lam Y cũng được coi là một trong những ứng cử viên Lê vương nhiệm kỳ tới. Nữ vương Trần quốc muốn đem y về, là hành vi sỉ nhục quốc thể của server Lê. Chưa xảy ra quốc chiến mà bọn họ đã ngạo mạn đưa yêu cầu cống nạp.

Lam Y Công Tử không cần chừ, xuất ra tuyệt chiêu Thủy Nguyệt Kính Hoa. Thế giới ảo ảnh tan vỡ, trên thân thể Lam Tổ Tổ xuất hiện vài đường rách nát.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Biết điều mau tranh ra, hôm nay ai cản lễ thành hôn thì chỉ còn một con đường chết.”

Đám đông xung quanh ò lên ngưỡng mộ. “Lam Y Công Tử cmn oai phong, ta cũng muốn gia nhập quân đoàn áo tím!”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Lễ Thành Hôn Nhất Định Không Thể Hoãn

Nếu hỏi ai mạnh nhất Lê quốc, tất cả các mem sẽ chỉ Lam Y Công Tử. Nếu hỏi ai độc ác nhất Lê quốc, mọi người sẽ trả lời: “Xưa kia độc nhất Long Thần. Ngày nay Công Tử muôn phần ác hơn.”

Lúc chính giữa, khi hắc ám. Lúc ẩn dật, khi tung hoành. Đứng hạng ba thế giới về cấp độ, nhưng đã có thể sánh ngang người dẫn đầu về lực chiến đấu. Kẻ được mọi người tin tưởng có thể đột phá giới hạn phạm nhân, phi thăng thành thần cũng chỉ có một mình Lam Y.

Steven xuất đồn Hồi Xuân, cả người Lam Y Công Tử lại một lần nữa rực rỡ ánh vàng; tất cả các dấu vết rách rưới, mệt mỏi đều hoàn toàn biến mất. Thanh máu của nhân vật càng cao, số Kim Sang được cần bỏ ra càng nhiều. Thế nhưng với y sư thì việc này hoàn toàn không cần thiết. Chỉ một cú click chuột là thanh máu sẽ đầy trở lại. Tuy hao tổn nội lực dữ dội nhưng điều này hoàn toàn xứng đáng.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Tới một kẻ, giết một kẻ. Tới một bang, đồ sát cả bang.”

[Cận] Lam Tổ Tổ: “Chiến tranh, ta nhất định muốn có chiến tranh.”

Trần vương giương ngay chiếc Hậu Nghệ cung trứ danh của mình lên, quyết tiêu diệt ngay kẻ vừa mạo phạm đến nàng. Lam Tổ Tổ cũng có tên trong bảng Thập Đình những cao thủ hàng đầu thiên hạ, há có thể xem thường. Bá Vương tiền, một chiêu đủ xuyên đá, vỡ núi. Tuy Lam Y có chỉ số máu cực cao, nhưng đồng thời y cũng có nhược điểm là khả năng phòng thủ thấp lẻ tẻ. Muốn giết đại thần, thật ra không phải là việc quá khó. Nhân vật quang hệ như y sẽ bị người của hắc hệ khắc chế ngay.

Lam Tổ Tổ quyết đến náo tân hôn vì nàng tin tưởng mình có lợi thế. Luồng khói tím mờ ảo cuộn cuộn xoay quanh mũi tên, gia lực cho sức công phá của đòn tấn công. Như một ngôi sao sáng vụt ngang bầu trời đêm, mũi tên uy mãnh khiến xung quanh thiên hôn địa ám. Chiêu thức của đại thần lúc nào cũng khiến người ta ngỡ ngàng, kinh ngạc; vừa mỹ lệ, vừa khốc liệt, chấn động tứ phương.

Bỗng nhiên mũi tên đen chạm vào vật chắn vô hình ngay trước mặt Công Tử, nổ tanh thành muôn nghìn mảnh. Ánh sáng chói loà loé lên rồi vụt tắt, không ai kịp xác nhận chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết rằng trong khoảnh khắc, 20x20 ô xung quanh ai cũng bị văng miểng. Chỉ số máu hiện lên đầy trời, tạo thành một đám mây đỏ không lồ.

Tân nương của ngày hôm nay đã rời khỏi kiệu. Hồng Phấn đứng chắn trước mặt Lam Y, oai phong lẫm lẫm trước tàn tích của vụ va chạm kinh hoàng. Nàng cũng như y, sắc hi phục đỏ rực cả người, màu giáp sáng long lanh uy dũng. Không gian rung lên, hình ảnh một chiếc gương vô hình thoát ẩn thoát hiện rất mơ hồ. Đình một tiếng, tất cả vỡ tan, không ai kịp nhận ra vừa rồi là bảo vật gì. Đòn tất sát của Lam Tổ Tổ tưởng chừng không gì chống nổi đã dễ dàng bị hoá giải.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Không phận sự xin nhường đường, tụ tập cản trở giao thông trước cổng cung điện coi chừng vạ lây.”

Những kẻ hóng chuyện ngay lập tức lui lại mười ô. Chỉ cần đứng ngoài tầm của đám mây đỏ lúc này là có thể an toàn xem kịch vui tiếp.

[Mật] Lam Y Công Tử: “Vừa rồi là gì vậy?”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Mình kính, một loài vũ khí đánh bật mọi đòn tấn công, nhưng chỉ dùng được một lần.”

Nghe đối phương trả lời rành rọt, Steven liền cảm thấy nghi ngờ. Biết lựa chọn sử dụng bảo bối đặc thù, còn ra tay đúng lúc, đầu giống tác phong của người lần đầu tiên điều khiển chế tạo sư.

[Mật] Lam Y Công Tử: “Hồng Phấn, là nàng sao?”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Bên nhà Thiên Hùng cúp điện, pin máy chỉ có thể chịu đựng được một tiếng. Lúc này anh ấy đã báo cho thiếp đúng giờ phải thay ca ngay.”

Thì ra có một lúc avatar Hồng Phấn chuyển xám là do bọn họ đổi người chơi. Vậy mà Steven cứ ngỡ mình nhìn lầm hoặc Thiên Hùng bị rớt mạng. Tân nương của đêm nay cuối cùng cũng đã nhập tiệc. Hạnh phúc tương lai của hai người, phải do chính tay họ giành lấy thôi.

[Mật] Lam Y Công Tử: “Còn công việc của nàng?”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Trực đêm vốn không có nhiều chuyện để làm. Sau khi đi tuần tra xong thì về văn phòng theo dõi máy.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Đừng làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ. Nếu không đảm đương nổi thì cứ việc out.”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chàng an tâm, thiếp không việc gì. Lễ thành hôn nhất định không thể hoãn.”

Cơ hội ngàn năm một thuở, gái ế cũng có đại thần muốn lấy. Nếu không bám chặt lấy, Ngọc Linh biết chắc mình sẽ không thể nào tìm thấy cơ hội nào tốt hơn. Thái độ quyết chí của nàng khiến Steven bật cười. “Được, vậy ta cùng nàng vào sinh ra tử một phen vậy.”

^ _ ^

Người của quốc gia khác thường ở ngoài thành làm nhiệm vụ, chỉ có những cao thủ thượng đẳng mới dám nghênh ngang tiến vào trong, phớt lờ đội cấm

vệ quân. Lam Tổ Tổ lần này tự mình trấn ải thứ sáu vì nàng nhất quyết phải cướp về tướng công đệ nhất thiên hạ. Tuy khác quốc gia, nhưng Tổ Tổ cũng có ước mơ như biết bao đàn nữ của Lam Y.

Nàng vừa phát lệnh, những huynh đệ trong bang liền xông tới. Dân chúng Thịnh Thế bàn quang đứng bên ngoài, xem thành chủ của mình tung hoành. Một phần do họ sợ bị vạ lây như tình huống lá chắn vô hình vừa nãy. Một phần họ muốn xem Lam Y bộc lộ hết toàn bộ thần kỹ trong tình huống sinh tử hiểm nguy. Ai cũng chắc chắn y vẫn còn dấu nhiều bảo bối chưa xài tới. Những trận chiến đẳng cấp thượng thừa như vậy chính là dịp rửa mắt tốt nhất cho người xem.

Gia tộc Bách Thắng vẫn trung thành với nhiệm vụ hộ tống của mình. Tuy phe địch người đông thế mạnh, nhưng không thể làm bọn họ bỏ rơi đồng bạn. Anh em vào sinh ra tử, quý trọng nhất trong những lúc thế cấp bách. Dù mất mạng cũng phải hoàn thành trách nhiệm được giao.

[Quốc] Chân Phurong Công Tử: “Phá hoại hôn lễ của người khác nhất định bị trời phạt. Các người mau đầu hàng để bọn ta còn khui rượu mừng ra uống.”

[Quốc] Tịch Dạ: “Anh em hỗ trợ, giúp Công Tử thành hôn để còn nhận bao lì xì. Thành chủ đây chắc chắn không thể là người keo kiệt được.”

[Quốc] Lam Y Công Tử: “Mười người đầu tiên hồng bao một vạn tiền, Năm mươi người tiếp theo hồng bao một ngàn.”

Người ta nói “mạnh vì gạo, bạo vì tiền”. Lam Y đâu chỉ biết dùng sức mạnh đại thần, mà y còn có khả năng lôi kéo quần chúng. Lễ rước dâu này đã kéo dài gần hai tiếng đồng hồ, trò vui gì cũng đã xem đủ. Nếu trong nội bộ đánh nhau thì không việc gì, nhưng bây giờ có người ngoại quốc xen vào, liên quan đến quốc thể thì không thể nhắm mắt làm ngơ được.

Lam Y và Hồng Phấn nhắm thẳng Tổ Tổ mà đánh. Lần này tân nương tử đảm nhiệm chủ công còn Lam Y làm hỗ trợ. Chế tạo sư chuyên dùng trọng khí đánh cận chiến, nên có thể trang bị thêm thuẫn bài để tăng chỉ số phòng thủ. Nữ nhân kiêu dũng hét lên một tiếng, giáng chiếc búa khổng lồ của mình xuống. Nhân vật hệ thổ đánh mặt đất vỡ toang, tung mạnh nham thạch tuôn trào xung quanh.

Lam Tổ Tổ chỉ là cung thủ, chuyên đánh tầm xa nên có cùng nhược điểm như y sư. Đối mặt với một cỗ xe tăng hạng nặng như Hồng Phấn thì nàng hơi vất vả. Mỗi mũi tên có chỉ số sát thương cao đều khiến máu của đối thủ tuột khăn cấp. Nhưng vẫn còn một y sư tuyệt đại phía sau hỗ trợ, Hồng Phấn không hề chịu chút nguy hiểm nào.

Nếu ngay từ đầu bọn họ dùng người đứng khả năng thế này, thì đâu phải chịu cảnh bị truy sát khốn khổ. Chỉ bởi Lam Y quá bảo bọc Hồng Phấn nên không muốn đưa nàng ra trước mũi giáo, lần tên. Y vẫn tuyên bố mình không hề có tình cảm với bất kỳ cô nương nào. Nhưng việc chọn nương tử lần này không chỉ là nhắm mắt làm đại cho xong.

[Cận] Lam Tổ Tổ: “Hai người có gian tình từ trước!”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chúng ta có gian hay không, chẳng đến phiên người ngoài bình luận.”

Vừa trả lời vừa xuất đòn tấn công, Hồng Phấn tuyệt đối không nương tay với kẻ địch. Có chiến hữu hùng mạnh hỗ trợ phía sau, nàng cảm thấy được buff tinh thần lên lever max. Bao nhiêu tuyệt chiêu của Thiên Mẫu sơn đều dốc túi đem ra xài hết. Cận nội lực thì có Lam Y, tuột máu cũng có Lam Y. Đây là ngày đại hôn của nàng, cô dâu có quyền lớn nhất. Nữ nhân thiên hạ muốn đến đây giành chồng thì chuẩn bị tinh thần lột xác đi là vừa.

Tuy thực lực cách biệt nhưng có phu quân hỗ trợ, Hồng Phấn đánh ngang được với Trần vương nữ thần. Một bên bị chèn ép đến nổi điên, một bên cực kỳ hưng phấn. Thịnh thoảng Lam Y Công Tử cũng đánh chen vào để mau tiến kẻ địch về nước. Bạn bè của Lam Tổ Tổ đã có người của Thịnh Thế chăm sóc, đâu ai rảnh vào giúp đỡ.

Người ngọc sụp xuống, trên cơ thể đã bắt đầu xuất hiện vết thương. “Oai phong một đời không lẽ ở đây bị người ta chà đạp!”

[Cận] Lam Tổ Tổ: “Quốc chiến, ta muốn thách thức Lê quốc.”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Rất tiếc, đó không phải là việc của ta. Hôm nay ta chỉ quản đám cưới của mình.”

Y tàn nhẫn xuất ra đòn kết liễu. Dù sao cũng đã mang tiếng vũ phu, giết thêm một nữ nhân nữa cũng đâu khác gì. Thế nhưng tên gian tặc Dám Yêu Dám Hận không biết núp ở đâu bây giờ bỗng nhảy ra chặn đòn.

[Cận] Dám Yêu Dám Hận: “Lam Y, người thật tuyệt tình! Không biết thương hoa tiếc ngọc sao?”

Vừa nói xong hắn liền dùng Hồi thành lệnh và bùa Đồng Hành kéo Lam Tổ Tổ về Thần Long. Không uống công rình rập này giờ, cuối cùng cũng chọn được thời cơ tốt để xuất hiện hoành tráng.

[Nhóm] Thủy Mạc: “Tên lưu manh đó lại tính toán gì thế?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Muốn làm Anh Hùng cứu mỹ nhân để lấy lòng người đẹp rồi.”

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Ta thấy hắn chuẩn bị thông gian bán nước thì có.”

[Nhóm] Lam Y Công Tử: “Không phải nhà hai người cúp điện, không chơi game được à?”

[Nhóm] Coffe Đại Sur: “Chỉ có Anh Hùng mới không chơi được, em ra quán cà phê cầm máy là xong.”

[Nhóm] Chân Phương Công Tử: “Thôi đừng dài dòng nữa, đến chỗ quan hệ tịch đăng ký đi, ca đang muốn uống rượu mừng đây.”

Steven khẽ cười, tùy chọn mời Hồng Phấn cười sùng vật với mình. Nàng đồng ý, cả hai cùng nhảy lên lưng Đại Điều bay vào trong cung. Hệ thống vừa thông báo lễ thành, cả thiên hạ bùng nổ những câu chúc tụng bách niên giai lão. Lời hứa hồng bao của Lam Y quả nhiên có tác dụng kích thích chiến khí của nhân dân.

Trước lúc đó, y đã đến Mai bà đặt tiệc cưới long trọng nhất. Bầu trời phía trên Thịnh Thế bỗng tối sầm lại, pháo mừng nổ đi dúng khắp nơi. Trong cơn mưa giấy hồng là tả, mười hai vị tiên nga từ trên trời giáng xuống. Các nàng dâng lên khúc múa Loạn Phượng Hoà Minh siêu phẩm thoát tục, ngay tại quảng trường Thịnh Thế tạo thành một truyền tích để đời.

Chưa có đám cưới nào dám mời cả tiên nga tới biểu diễn như nhà y. Chưa có đám cưới nào ai cũng được cấp cho một bình Bách Hoa tửu, uống vào tăng thêm hai mươi phần trăm kinh nghiệm đang tích lũy cho cấp hiện thời. Xung quanh, mọi người đều rơi vào trạng thái say xín. Hơi men bốc lên cao, ai nấy hơn hớn nói cười.

Phản chiến thắng này của Hồng Phấn cũng là chiến thắng của toàn bộ phe áo đỏ. Đám thanh niên độc thân tuy lòng vui như trẩy hội, nhưng cố nén trong lòng, đi an ủi những thiếu nữ phe áo xanh đang thất vọng. Ai cũng có mưu đồ riêng, ai cũng có mục đích riêng. Tuy tiếng là bị ép buộc cưới, nhưng chỉ mạnh tay thế này, cũng đủ hiểu Steven cực kỳ cao hứng.

Độc lai độc vãng trong thời gian dài, bây giờ y mới hiểu như thế nào là niềm vui được tranh đấu vì hạnh phúc. Có nhiều bạn bè bên cạnh, nay y lại có thêm một nương tử nguyện thế keo sơn gắn bó. Tuy chỉ là một sự kiện nhỏ trong trò chơi, nhưng lại là một bước tiến lớn giúp Steven mở lòng hơn.

Từ ảo cho tới thật, khoảng cách là bao xa đây?

^ _ ^

Ai nấy đang vui mừng, bỗng kênh quốc gia ầm ĩ.

[Quốc] Khất Nhi: “Lam Y, người đang làm cái gì vậy? Trần vương đã đưa thư thách đấu rồi kìa.”

[Quốc] Lam Y Công Tử: “Thách thì chúng ta chiến, có vấn đề gì?”

[Quốc] Khất nhi: “Thích chiến thì người chiến một mình, ta mệt mỏi lắm rồi.”

[Quốc] Lam Y Công Tử: “Đơn giản thôi, mở chiến trường ‘Tranh để đoạt vị’ đi.”

Một lời nói ra lại khiến thiên hạ chấn động. Lam Y đại thần cuối cùng cũng nói ra tham vọng lật đổ hoàng vị của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đi Hướng Tuần Trăng Mật

Công thành chiến là một sự kiện lớn dùng để chọn ra kinh đô và quốc vương trong số những thành chủ. Người thắng cuộc cuối cùng sẽ lên ngôi vua, cai quản đất nước trong suốt ba tháng trời. Còn phụ bản “Tranh để đoạt vị” là do quốc vương mở ra, nhằm tiếp những Anh Hùng muốn thách thức uy phong của mình. Người chiến thắng dĩ nhiên sẽ nhận được phần thưởng làm vua một ngày, mod cũng không thể cản.

Khất Nhi làm Lê vương được ba tháng, đã trải qua hai kỳ quốc chiến. Nhưng những sự việc lùm xùm với Lý vương Lục Đạo ở bên ngoài game đã khiến y mệt mỏi chán chường. Thậm chí Võ Lâm đã từng phải tạm nghỉ với lý do bảo trì server vì những hệ lụy liên can. Chính vì vậy Khất Nhi càng không thích dính dấp tới việc tranh đấu.

Nhưng thân tại giang hồ, sao có thể nói đến chuyện nhàn tản thanh thoi. Mỗi ngày phải đánh nhau, phải chém giết thì mới là Võ Lâm được chứ. Không phải PK cá nhân, thì kéo hội chơi đoàn chiến. Hệ thống lúc nào cũng hỗ trợ mở võ đài, mở chiến trường mỗi khi có yêu cầu.

Tuy trước đây Lam Y Công Tử luôn ra vẻ thế ngoại cao nhân không nhúng tay vào việc trong thiên hạ, nhưng chẳng phải hễ có chiến tranh y lại anh dũng dẫn đầu sao? Lần này Trần vương đến phá hoại hôn lễ của Lam Y, lớn tiếng muốn đòi y làm công phẩm. Về tư hay công, Lam Y đều không thể không nghênh chiến.

Nếu Khất Nhi không muốn đánh thì cứ để Công Tử gánh. Chỉ cần chiến thắng trong “Tranh Để Đoạt Vị”, được làm vua một ngày là đủ để tiêu diệt Trần quốc rồi. Đang trong lúc cao hứng, Steven bỗng nhiên không còn biết lo sợ là gì. Có bạn hữu xung quanh, có thể từ ủng hộ, y tưởng như mình là vô địch thiên hạ. Khất Nhi nghiêng răng gật đầu, tuyên bố ba ngày sau cũng là ngày “Tranh Để Đoạt Vị”. Họ sẽ thượng đài một giờ trước khi xảy ra quốc chiến, vậy là đủ để định đoạt ngôi vua.

[Quốc] Khát Nhi: “Đừng tưởng ta sẽ dễ dàng trao ngai vua. Không chiến thắng, ngươi chuẩn bị tinh thần làm cống phẩm giao nộp cho Trần quốc.”

Thì ra ngay từ đầu Khát Nhi đã có tâm tư riêng. Ở cùng server với một vị đại thần đã khiến hắn chịu không ít áp lực. Nhân sự kiện này, nội ứng ngoại hợp, đẩy Lam Y sang server khác. Bớt một kẻ tranh công với mình, bầu trời cũng sẽ quang đãng hơn.

^ _ ^

Sau đám cưới tối thứ bảy, mọi người rã rời ngủ bù vào ngày chủ nhật. Vậy mà Thiên Hùng không biết điều, mới sáng sớm đã đến thăm chiến hữu.

- Tôi đã nghe Tịch Dạ kể hết những chuyện tối qua rồi! - Hắn vừa xông vào phòng đã lớn tiếng nói ngay. Steven khó chịu trợn mắt lên đầu, tránh đi ánh sáng từ phía cửa rọi vào. Hắn không biết người huyết áp thấp rất khó tỉnh vào buổi sáng sao? Steven là bệnh nhân đó, phải đối xử cẩn thận chứ.

- Này, dậy mau. Chúng ta đi ra ngoài.

- Làm gì vậy, sáng chủ nhật đến đây chỉ muốn rủ tôi đi ăn à? - Steven cảm râm.

- Không, tôi tới đưa cậu đi hưởng tuần trăng mật.

- Cái gì? - Quả nhiên có người nghe xong tỉnh ngủ ngay.

- Ngọc Linh đang chờ dưới sảnh, tôi gọi cô ấy lên nha.

- Nguyễn Thiên Hùng, có phải cậu muốn chết? - Steven tức giận gầm gừ.

- Này bình tĩnh đã, tôi đâu tiết lộ gì với cô ấy. Chỉ là muốn rủ bạn bè đi chơi, sẵn tiện giới thiệu bạn gái mình với Ngọc Linh thôi. - Hắn nháy mắt. - Lợi cho cậu rồi đấy nhé.

- Tôi không đi! - Steven kiên quyết nhắm mắt ngủ tiếp. Thiên Hùng rất bình tĩnh lấy điện thoại ra, nhấn nút gọi, sau đó nói oang oang “Ngọc Linh hả? Dr. Wilson đồng ý đi đã ngoại rồi, em lên đây hỗ trợ một tí. Anh không biết về công tác của hộ lý.”

Steven ngay lập tức tung chăn ra, đưa đôi mắt căm thù nhìn Thiên Hùng.

^ _ ^

Mấy phút sau có tiếng gõ cộc cộc bên ngoài. Thiên Hùng ra mở cửa cho Ngọc Linh vào.

- Chào buổi sáng, Dr. Wilson! - Nàng lên tiếng.

- Chào buổi sáng, y tá Lý! - Y cũng lịch sự đáp lời. Hai người là đồng nghiệp, nên lúc nào cũng dùng phép tắc lễ nghi mà cư xử. Không giống như Thiên Hùng, luôn đem tình cảm cá nhân ra dùng. Nàng không cần hỏi cũng biết những nhu cầu buổi sáng của Dr. Wilson là gì. Ngọc Linh đuổi Thiên Hùng ra ngoài, sau đó bắt đầu làm công việc của hộ lý.

Hắn ngồi trong phòng khách, để Ngọc Linh đối phó với Steven. Từ chuyện ngồi dậy đến di chuyển lên xe lăn, Steven đều cần có người hỗ trợ. Trong khi y vô dụng nhất vẫn kiểu ngạo không muốn bạn thân nhìn thấy. Chỉ có y tá mới được chứng kiến những khoảnh khắc yếu đuối của Steven mà thôi.

Phòng bệnh cao cấp của Chợ Ruộng được thiết kế phù hợp nhất với những bệnh nhân như Steven. Nhưng với chứng liệt từ thắt lưng trở xuống thì sống ở bất kỳ chỗ nào cũng cảm thấy bất tiện. Năm tháng trước thậm chí y còn không rời khỏi giường được, nay có thể làm việc đã là tiến bộ đáng vui mừng rồi.

Khi Ngọc Linh đẩy Steven khỏi phòng, y đã tè chình từ đầu đến chân. Thiên Hùng bỏ tờ báo đang đọc xuống, nhìn họ rồi cười gât gù.

- Không có việc gì vào tay em mà không xong. - Thiên Hùng tấm tắc khen. - Đúng không Dr. Wilson?

- Đây là trách nhiệm của cô ấy. - Steven lạnh lùng trả lời. Ngọc Linh đã quá quen với những câu nói thẳng thắn của cấp trên nên không hề để tâm. Nàng từng phục vụ những bệnh nhân cáu gắt, xấu tính hơn Steven gấp bội. Từ một người khỏe mạnh bình thường, bỗng chốc biến thành kẻ tàn phế thì tâm lý ai mà chẳng bị vụn vẹo một chút. Sốc, bi quan, cáu gắt, chán đời ... chỉ là một trong những biểu hiện thường gặp. Không ít người còn phản ứng rất tiêu cực như đánh nằng người thân hoặc tự tử. Sự bình tĩnh, lạnh lùng của Steven rất hiếm thấy, lẽ ra phải được các bác sĩ tâm lý đến khám từ lâu rồi.

Nhưng đây là Dr. Wilson, thiên tài khoa ngoại thần kinh ai thấy cũng nể. Sự tiến bộ của y được coi là hiển nhiên vì đại thần luôn vượt trội so với người bình thường. Tình cảm, suy nghĩ trong lòng Steven luôn là một bí mật không ai hiểu rõ. Nhưng thật ra, xung quanh y đâu có người thân hay bất cứ bạn bè nào tự nguyện lắng nghe.

Nếu Thiên Hùng không bước vào thế giới của Lam Y thì hai người bọn họ cũng khó có thể trở thành bạn. Giờ đây hắn muốn chiến hữu của mình sớm trở về cuộc sống bình thường, và càng có thêm nhiều người bạn hơn. Thiên Hùng cố lôi Steven vào những trò vui thường nhật. Hắn muốn Steven quên đi hết những giới hạn của bản thân, mà bước ra thế giới rộng lớn ngoài kia.

- Chúng ta đi đâu? Steven lấy kính mắt ra đeo lên. Y không muốn người quen nhìn thấy cặp mắt thâm quầng do thức đêm chơi game của mình. Ngọc Linh

ở phía sau đây xe lăn cũng kín đáo lấy tay che miệng khi ngáp. Nếu không phải Thiên Hùng hết lời năn nỉ, nàng cũng không nhận lời đi chơi sau khi trực đêm thế này. Nhưng đây là Dr.Wilson, người đã nằm sáu tháng trong bệnh viện. Nếu có bất kỳ cách nào giúp bệnh nhân đỡ bị quan hơn, mau chóng tái nhập cộng đồng, Ngọc Linh nhất định sẽ dốc hết sức mình.

- Đi đã ngoại!Thiên Hùng nhướn miệng cười, rút trong túi ra một chiếc nón kết đội lên đầu. Bọn họ vào thang máy, hần liền nhấn nút xuống tầng ngầm đậu xe.

- Nay, đừng nói với tôi cậu vừa mua xe mới nhé! - Steven nhướn mày tán thưởng.

- Tiền đâu mà mua, xe thuê đấy!Đối với túi tiền của bác sĩ thực tập, chuyến đi này quả là một phi vụ tốn kém. Nhưng vì chiến hữu, một ít tiền thì có là bao.

Chiếc xe bốn chỗ đã được phân rõ vị trí cho từng người. Thiên Hùng giúp Steven yên vị ở băng sau, cùng y tá Lý cận kề bên cạnh. Vị trí cầm lái dĩ nhiên do hần đảm trách. Thiên Hùng lái xe khỏi tầng hầm, thẳng tiến đến nhà Tịch Dạ.

Nàng xuất hiện với cái ngáp to không thua gì Ngọc Linh hay Steven. Mái tóc xù hôm nay được cột chặt, nhưng cặp kính to bản không bao giờ rời mắt. Lần đầu tiên gặp nhau, Ngọc Linh cũng kính ngạc vì bộ dạng của vị cố vấn. Nàng bắt chột nhìn sang Steven để tìm kiếm sự đồng tình.

Y nhướn miệng cười lịch sự, không muốn bình luận gì về gu ăn mặc của nữ tướng cướp. Tịch Dạ mặc chiếc đầm dài trông giống áo ngủ nhưng không phải áo ngủ. Trên tay nàng còn có thêm một chiếc giỏ xách cùng loại với mấy bà nội trợ đi chợ. Chỉ có Thiên Hùng mới có thể cười lớn, khen ngợi bộ dạng kỳ quái của Tịch Dạ.

- Áo đẹp lắm, nhưng hôm nay chúng ta đi câu cá đấy, loại váy này sẽ làm nàng hoạt động không thoải mái. - Thiên Hùng nhẹ nhàng đề xuất ý kiến.Trước ánh mắt khinh ngạc của mọi người, Tịch Dạ kéo váy lên, làm lộ ra chiếc quần thể dục mặc sẵn bên trong.

- Tuyệt, chúng ta có thể lên đường được rồi! - Thiên Hùng hồ hởi reo lên.Chiếc xe lại lăn bánh, với Tịch Dạ yên vị bên cạnh ghế tài xế. Nàng bắt đầu lấy sandwich đã chuẩn bị sẵn ra mời mọi người. Ngọc Linh và Steven cẩn thận cảm ơn sau đó im lặng ăn phần của mình. Thiên Hùng đưa tay ra chờ đợi nhưng Tịch Dạ không đưa bánh cho hần. Nàng dứt tặn miệng cho người đang bận lái xe.

Ngọc Linh ho lớn một tiếng, sặc thức ăn đến là khốn khổ. Steven lấy khăn ra đưa nàng, sau đó vỗ vỗ vai an ủi.

“Có phải cậu muốn giết người không, sao lại diễn cảnh yêu đương trước mặt bạn gái cũ thế này?”

Thiên Hùng liếc nhanh lên kính chiếu hậu, sau đó lên tiếng.

- Nương tử, đưa nước cho sư huynh kia.Tịch Dạ chuyển nước xuống, Steven liền mở nắp đưa cho Ngọc Linh vẫn còn đang bị sặc. Nàng tiếp lấy, uống một hơi, sau đó xấu hổ cảm ơn.

- Không có gì! - Steven vẫn lạnh lùng.Hai người phía trước liếc mắt nhìn nhau, trao đổi kế hoạch. Steven lại tăng lò nhìn khung cảnh bên đường. Vì không khí trong xe bỗng trầm xuống, nên Ngọc Linh đành phải mở miệng nói.

- Vì sao anh lại gọi Dr.Wilson là sư huynh? - Nàng hướng đến Thiên Hùng đặt câu hỏi.Steven nhú mày. “Cậu mà bép xép làm lộ ra thì chết với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Chuyến Dã Ngoại

- Vì nói chuyện với Tịch Dạ theo ngôn ngữ trong game riết rồi anh quen miệng thôi. Steven là đàn anh nên thuận miệng gọi một tiếng sư huynh. - Thiên Hùng lớn tiếng giải thích, sau đó quay qua người bạn bên cạnh. - Vậy có phiền gì cậu không?

- Không sao, mọi người thấy thoải mái là được. - Y cười hoà ái.Ngọc Linh nghe giải thích xong cũng không hỏi thêm gì. Từ đầu buổi đến giờ, gặp được Tịch Dạ là hần bắt đầu hoá ngục rồi. Năm xưa, khi còn là bạn gái của Thiên Hùng, Ngọc Linh cũng nhiều lần chứng kiến cảnh hần hồ đồ như vậy. Nàng hiểu ra, mỗi khi Thiên Hùng ở bên cạnh người con gái mình yêu đều rất vụng về.

Chia tay nhau, suốt hai năm trời bọn họ không hề liên lạc. Nàng vẫn chưa tìm được ai thay thế hần, Thiên Hùng cũng lẻ bóng một mình. Vậy mà mới gia nhập Võ Lâm được một tháng hần liền cưới nương tử, sau đó gặp gỡ ngoài đời thật. Thiên Hùng còn dám mang Tịch Dạ đi khoe khoang khắp nơi, thậm chí tổ chức buổi dã ngoại để bọn họ thắt chặt tình đoàn kết. May mà đêm qua Hồng Phấn mới kết hôn, dư âm ngọt ngào vẫn còn trong tim Ngọc Linh. Nếu không ngày hôm nay chắc nàng không thể chịu nổi khi thấy cảnh bạn trai cũ thân mật với chị em tốt của mình.

Ngọc Linh lấy điện thoại ra, đăng nhập vào Võ Lâm để theo dõi tình hình. Steven liếc nhìn qua, nên nàng ngay lập tức giải thích.

- Đây là một trò chơi trực tuyến mà chúng tôi cùng tham gia. - Nàng cười nhẹ. - Võ Lâm là lý do mà Thiên Hùng và Tịch Dạ quen nhau đấy.

- Tôi đã nghe cậu ấy kể. - Steven gật đầu.

- Dr.Wilson, hay anh cũng tạo acc gia nhập cùng chúng tôi cho vui.

- Xin lỗi tôi không thích game online. - Y lắc đầu từ chối.Steven có thể nhìn thấy đôi vai của Thiên Hùng đang rung lên trong nỗ lực ráng nhịn cười.
“Không thích chơi GO mà cày nhân vật đến độ xưng bá một cõi. Lam Y Công Tử, ngài thật biết cách giả nai.”

^ ^

Chiếc xe bốn bánh chạy ra ngoại ô, rẽ vào một khu vui chơi giải trí. Thiên Hùng mua vé vào chỗ câu cá và thuê luôn những dụng cụ cần thiết. Bọn họ chạy đến sát khu nhà sàn mới đổ lại. Ngọc Linh nhanh chóng đi ra sau cốp lấy xe lăn cho Steven. Thiên Hùng giúp y chuyển chỗ, sau đó phụ mang những dụng cụ đi câu xuống. Tịch Dạ phụ trách giò đồ ăn, còn Ngọc Linh thì đẩy Steven.

Nơi đây được kiến tạo như một miền quê thu nhỏ. Hồ nước uốn lượn tạo thành những dòng kênh với nhà sàn, mái lá lố nhố khắp nơi. Vé vào cổng cũng tương ứng với vị trí chòi thuê. Thiên Hùng đã báo trước trong số bọn họ có người đi lại khó khăn, nên được ưu tiên ở một chỗ vắng, có thể đậu xe sát bên nhà sàn.

Chỉ đi xuống mấy bước, khung cảnh thiên nhiên xanh rì đập ngay vào mắt. Năng sớm chiều loang loáng khắp mặt nước, cây cỏ phủ kín khắp nơi. Làn gió mát tinh khiết thổi ủa qua, làm ai nấy mỉm cười hạnh phúc. Ngày chủ nhật tươi đẹp là đây, tốt gấp vạn lần ngủ nướng trong nhà.

- Oaaa tuyệt quá! - Lần đầu tiên Tịch Dạ không hề rụt rè, mà thoải mái bộc lộ hết cảm xúc.

- Aaaa ... - Thiên Hùng cũng thét dài, tận hưởng sự sung sướng, tự do.

Hết xong, Tịch Dạ và Thiên Hùng cùng nhìn lại hai người bạn đồng hành.

- Không cần chữa phần tôi. - Steven lắc đầu.

- Hết trong lòng là được rồi. - Ngọc Linh kết luận.Trước mặt đối phương, họ khó có thể cảm thấy thoải mái được. Là đồng nghiệp đã lâu, họ cần thời gian để làm quen với vai trò bạn bè. Có thể sau này họ sẽ cùng vui cười, cùng hét to sung sướng. Nhưng không phải lúc này, lần đầu tiên nhóm họp của gia tộc Bách Thắng.

Thiên Hùng tháo vát lấy cần câu ra, ghim mồi, rồi quăng xuống nước. Steven chưa bao giờ tham gia những trò chơi ngoài trời nên có phần lóng ngóng hơn. Dù sao y cũng là một người sáng dạ, nên mau chóng học được bí quyết câu cá. Tất cả những thứ còn lại chỉ là sự kiên nhẫn và vận may nữa mà thôi.

Cánh đàn ông đã lo việc nặng nhọc, phía chị em phụ nữ có thể thoải mái tận hưởng sự thư giãn. Tịch Dạ và Ngọc Linh lấy vòng ra treo lên, sau đó chúc nhau ngủ ngon.

Phía bên kia hồ vang vang tiếng cười đùa của một gia đình vừa giật lên chú cá rô bé tẹo. Một cơn gió thổi qua, tàu dừa trên mái nhà liền rì rào tán dương. Những bóng nước của chú cá hú nổi lên mặt nước, vỡ toang, tạo nên vài âm thanh lóc béc. Tiếng thở đều đều nhẹ nhàng của cặp thê tử đáng yêu.

Thiên Hùng quay lại, nhìn gương mặt thiên thần đang ngủ say thì nhoèn miệng cười.

- Nàng là lập trình viên, thường hay thức khuya viết code và ngủ vào ban ngày. - Hấn giải thích. - Tôi đang muốn sửa thói quen, để Tịch Dạ sống với nhịp sinh học bình thường trở lại.

- Ngọc Linh đã trực suốt đêm, cậu còn kéo người ta đi dã ngoại. - Trong giọng của Steven có chút trách cứ. - Xem cô ấy ngủ ngon chưa kia.

- Ô, xem tướng công nóng lòng vì thê tử chưa kia. - Hấn buông giọng chọc ghẹo.Steven giật mình nhìn về phía Ngọc Linh, xem nàng có nghe những điều Thiên Hùng vừa nói không.

- Nói nhỏ thôi, cẩn thận cái miệng của cậu. - Y khấn trương nhắc nhở.

- Yên tâm đi, họ ngủ say lắm rồi. - Thiên Hùng nhoèn miệng cười.Sau khi chắc chắn Ngọc Linh sẽ không nắm cổ mình bắt khai về Lam Y Công Tử, Steven cũng cười nhẹ trên môi, mắt hướng ra mặt hồ phẳng lặng. Y hít đầy lồng ngực thứ không khí tươi mới của thiên nhiên. Xa lánh mùi thuốc sát trùng của bệnh viện quả nhiên làm người ta khoẻ khoắn hơn hẳn.

Trong lúc buông cần, sự háo hức ban đầu sẽ từ từ rời bỏ bạn. Cách duy nhất để có thể duy trì sự kiên nhẫn, chính là tìm cách nói chuyện phím với nhau.

- Lần này tham gia quốc chiến nữa hả? - Thiên Hùng lên tiếng.

- Dĩ nhiên rồi, Lam Tổ Tổ đã chỉ đích danh tôi làm công phẩm mà.

- Steven này, cậu có quen gì không vậy?Người bạn kể bên liền tò mò nhìn sang Thiên Hùng.

- Tôi không biết bọn họ có điều tra về cậu không, nhưng lần này chắc chắn là cái bẫy. - Hấn nghiêm túc nói. - Thời gian quốc chiến được ấn định là tám

giờ sáng ngày thứ ba. Nếu không phải cuối tuần thì mọi người đều bận rộn đi học, đi làm; thời gian đầu mà tham gia cùng cậu.

- Tịch Dạ đã nói như vậy hả? - Steven cũng bắt đầu hiểu ra nguy cơ ẩn chứa trong đó.

- Thời điểm công thành là do quốc vương hai nước ấn định. Khát Nhi là ông chủ một cửa hàng, Tổ Tổ bên kia chắc cũng là kẻ vô công rồi nghề. - Thiên Hùng nhún mày nhìn dây câu thẳng đứng không chút dao động. - Đó là giờ làm việc, cả cậu lẫn tôi đều khó bề tham gia. Steven thờ dài, không ngờ Khát Nhi lại dùng tới cách này. Y cứ ngỡ họ sẽ tham chiến vào cuối tuần hoặc ít ra là trong thời gian nghỉ. Không lẽ đây là một âm mưu nhằm loại Lam Y ra khỏi vòng chiến? Khát Nhi muốn đuổi người, vừa vặn Tổ Tổ muốn thu người.

- Hay là nhờ Carlos. - Thiên Hùng đưa ý kiến.

- Anh ấy cần được nghỉ ngơi sau cú sốc hôm trước. Tôi không muốn Carlos đụng đến máy tính trong suốt tháng này.

- Nhưng phải có ai đó đáng tin tưởng cầm acc Lam Y dùm cậu chứ. Ai đó trong số bạn bè của chúng ta.

- Để tôi suy nghĩ đã. - Steven nhăn trán. Thân phận thật sự của y cần phải được giữ kín. Steven không muốn bất kỳ ai biết về mối liên hệ giữa đại thần Lam Y và Dr. Wilson. Điều này sẽ cướp đoạt mất tự do của y, sẽ làm sụp đổ thể giới ảo tưởng mà y có thể chạy nhảy, tung hoành ngang dọc. Mọi người sẽ biết Lam Y hoàn hảo thật ra chỉ là một tên tàn tật sống dựa vào chiếc xe lăn.

Steven cắn môi, đau khổ nghĩ đến kết cuộc thân phận bị bại lộ. Chỉ Thiên Hùng, Tịch Dạ và Chân Phương biết đã khiến y bất an nhiều rồi.

“Bây giờ lại phải tìm thêm một người nữa sao?” Steven lắc đầu tránh né. Ngoài ba người đầu tiên ra, y chẳng thể tin thêm một ai.

Những chú cá trong ao có vẻ khá tinh quái, chẳng con nào chịu đớp mồi. Chốc chốc Steven lại nôn nóng kéo dây lên kiểm tra, nhưng hoàn toàn vô vọng. Thiên Hùng chịu không nổi, rút cần lên thì nhận thấy mồi câu đã bị ăn quá nửa. Hắn cười khổ, móc thêm mồi lại, rồi quăng dây câu xuống. Phía bên kia hồ người ta cứ giật cá lên, làm gia tăng áp lực cho bọn họ.

- Câu cá phải kiên nhẫn. - Thiên Hùng an ủi Steven, cũng là tự nói với mình.

- Đúng vậy. - Steven gật gù đồng ý.

- Tôi có đem máy tính theo, chúng ta đi luyện cấp một chút nhé.

- Để Ngọc Linh thức dậy và thấy tôi chơi game à? Hôm nay câu cá thôi.

- Vâng, thưa sư huynh.^_^

Rốt cuộc bọn họ phải đi mua đồ ăn trong căn tin của khu du lịch. Mấy món Tịch Dạ đem theo chỉ có bánh mì và nước uống. Mà những nhân viên bệnh viện lại cần đến bữa trưa nhiều thành phần dinh dưỡng hơn. Thiên Hùng và Tịch Dạ xung phong đi mua đồ, để Steven và Ngọc Linh ở lại canh chừng cần câu. Nói là canh chừng, chứ thật ra bọn họ không làm gì cả, chỉ việc để cần câu tại chỗ và chờ đợi mà thôi.

Trong không khí im lặng thế này, bắt buộc hai người phải trao đổi vài câu tán gẫu. Họ là bạn bè cơ mà, có phải người lạ gì cho cam.

- Vừa rồi trông cô ngủ ngon quá! - Steven lên tiếng.

- Vâng, thật xấu hổ. - Ngọc Linh cúi đầu e thẹn. - Lúc này tôi có làm gì khó coi không?

- Chỉ là ngủ thôi mà, có gì mà khó coi hay không? - Steven phì cười. - Sau khi trực đêm, lẽ ra cô không cần phải nhận lời đi ngày hôm nay.

- Nhưng Thiên Hùng nói muốn giới thiệu Tịch Dạ với mọi người, mà tôi lại nôn nóng được gặp chị ấy.

- Có thấy bất ngờ không?

- Quả thật là bất ngờ! - Ngọc Linh gật đầu đồng ý với Steven. - Hoàn toàn trái ngược với sự mong đợi. Đột nhiên Steven thoáng trầm tư, ánh mắt xa xôi nhìn xuống mặt hồ. Giọng y bỗng chuyển sang một âm hưởng dịu nhẹ như gió thoảng.

- Thế giới ảo và thật trái ngược với nhau hoàn toàn. Những người cô quen biết trong trò chơi chưa chắc sẽ giống như mong đợi. Một đại thần tài năng có khi chỉ là tên vô tích sự, một gã khù khờ nhưng đôi khi lại là một kẻ rất thông minh. Ngọc Linh xoay sang nhìn ngắm người bên cạnh. Dr. Wilson trong lúc làm việc vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng, xa cách. Có đôi khi nàng cảm thấy y đang tồn tại ở một nơi rất khác so với mình. Tuy hiện giờ họ đang ở gần nhau, chỉ giờ tay ra là chạm được; nhưng sự xa cách đó chưa bao giờ giảm đi. Có lẽ do Steven chưa chịu hoà nhập với thế giới xung quanh, y luôn muốn dựng lên một rào chắn ngăn mình và mọi người.

“Sống như vậy thật cô độc và buồn thảm. Sao Steven không chịu mở lòng mình với mọi người, như y đã từng làm với Thiên Hùng?”

- Có thể phong cách hơi khác biệt nhưng khí chất không thay đổi được. - Nàng trả lời.

- Khí chất là như thế nào? - Steven kinh ngạc hỏi lại.

- Hồi khó giải thích, đó là loại cảm giác cá nhân mà thôi. - Ngọc Linh nhún vai. - Giống như Tịch Dạ vậy. Tuy chị ấy có vẻ ngoài và cách nói chuyện không giống như tưởng tượng, nhưng vừa gặp mặt tôi đã cảm thấy thân quen. Nhân vật trong game cũng là một phần bản thân của con người. Dầu cho khác biệt thì đó cũng là sự khác biệt do người đó tự tạo ra.

- Chơi game là để chạy trốn hiện thực, sống một cuộc đời mà mình không có được. Hoàn cảnh làm nên tính cách. Nếu hoàn cảnh khác nhau sẽ tạo ra con người khác nhau. Vì vậy nhân vật game là hình mẫu mà người chơi muốn đạt được, không phải là một phần của bản thân họ. - Steven phản bác.

- Các hành động của nhân vật đều do người chơi điều khiển. Sao có thể nói không liên quan đến họ được. - Ngọc Linh cố cãi. - Dr.Wilson, anh đã thử chơi game nhập vai nào chưa?

- Tôi không thích chơi game, thật phí thời gian. - Y quay đầu nhìn sang hướng khác.

- Tiếc thật, trong Võ Lâm có một người rất giống anh. Tôi nghĩ các anh mà quen nhau chắc chắn sẽ mau chóng trở thành bạn thân.

- Ai vậy?

- Một nhân vật có tên nick là Lam Y Công Tử. Hai người có khí chất rất giống nhau. - Nàng khẽ cười vì sự liên tưởng viễn vông của mình. Trong lòng Steven rung động. Người ta nói giác quan thứ sáu của phụ nữ rất tinh nhạy. Lam Y Công Tử và Steven Wilson cách xa nhau ngàn dặm, vậy mà Ngọc Linh cũng có thể liên kết lại được sao.

- Tôi và anh ta giống nhau chỗ nào? - Y cố hỏi tới.

- Không biết nữa. - Ngọc Linh lắc đầu. - Như ngôi nhà tuyết của dân Eskimo chẳng. Bên ngoài làm bằng băng, nhưng bên trong là bếp lửa ấm.

- Bình thường tôi lạnh lùng lắm à?

- Ngoại trừ Thiên Hùng, anh đã thử cười với ai chưa? - Ngọc Linh bạo gan nói thêm. - Các bệnh nhân đều sợ anh một phép đầy bác sĩ. Tiết lộ này lại khiến Steven ngạc nhiên hơn nữa. Chưa từng có ai phàn nàn với Steven về thái độ tiếp nhận bệnh nhân cả. Nhưng khi nghĩ kỹ lại, y cảm thấy lời Ngọc Linh nói hoàn toàn là sự thật. Lúc làm việc, Steven luôn tỏ ra nghiêm túc, chuyên nghiệp. Nhưng chính điều này lại khiến người bệnh sợ hãi vì thái độ lạnh lùng của anh ta.

- Tôi sẽ sửa đổi. - Steven thở dài. - Cảm ơn cô đã nhắc nhở, y tá Lý. Y cười nhẹ với nàng, trong nỗ lực làm thân đầu tiên. Là một bác sĩ, y phải chiếm được lòng tin của người bệnh, lẫn tình cảm của các đồng nghiệp. Bởi vì mãi chìm đắm trong tai nạn bất hạnh, y đã quên đi bài học sơ đẳng của nghề bác sĩ. Steven vẫn phải tiếp tục sống, tiếp tục tiến về phía trước dẫu cho phải ngồi trên xe lăn. Cứ mãi buồn khổ, day dứt về hiện tại cũng chẳng khiến sức khoẻ của y khá lên được.

“Phải chấp nhận bản thân và tiếp tục sống thôi.”

Lần đầu tiên Steven cảm thấy nhẹ nhõm như vậy. Khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp, không khí trong lành, những người bạn tốt bụng, bấy nhiêu còn chưa đủ để y có thể mỉm cười ư? Cuộc sống bỗng hoá ra nhẹ nhàng hơn, đầy cảm thông hơn. Có lẽ y sẽ bắt đầu tin tưởng thêm nhiều người nữa.

Tối hôm đó thắng Quý nhận được lời nhờ cậy của đại thần. Lam Y Công Tử muốn nó cầm nick mình dẫn đầu quốc chiến. Thắng nhỏ sức đơ khi thử mở account ra. Toàn bộ thông tin cá nhân của Steven đều hiện rõ mồn một trước mắt. Cuối cùng, nó đã khám phá ra Lam Y Công Tử là ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Lịch Sử Đang Dịch Chuyển

Dr. Wilson được bệnh viện đặc cách không phải xuống khoa cấp cứu. Nhiệm vụ của y chỉ là theo dõi bệnh nhân lưu trú trong khoa ngoại thần kinh. Giờ khám bệnh bắt đầu lúc tám giờ, nhưng bảy giờ Steven đã nghiêm chỉnh ngồi trước bàn làm việc. Ngày hôm nay là quốc chiến, cũng là thời hạn mở ra sự kiện “Tranh Đề Đoạt Vị”. Steven sẽ cầm acc đánh trước, giành cho được ngay Lê quốc trong một giờ. Sau đó đánh phải tin tưởng giao hết cho thắng Quý, để mặc nó định đoạt tương lai của Lê quốc.

Lê vương hiện tại là Khất Nhi, thương nhân cấp 191, vũ khí danh bài đệ nhất Lê quốc. Kể từ cấp 180 trở đi thì số kinh nghiệm tích lũy lên cấp luôn luôn gấp đôi lever trước đó. Vì vậy chỉ hơn thua một cấp, thực lực đã cách nhau rất xa. Khất Nhi đứng thứ ba Lê quốc, chỉ xếp sau Lam Y Công Tử cấp 194 và Chân Phương Công Tử cấp 192. Thế nhưng với tài lực hùng hậu của gã, không ai biết trước Khất Nhi còn dấu bao nhiêu bảo bối trong người.

Giống trường hợp của Hồng Phấn trước đó, tuy là 138 nhưng vẫn chặn được đòn của Lam Tố Tố 190. Thực lực của nhân vật có thể dùng trang bị và bảo vật để đôi lại. Tuy Khất Nhi thua Lam Y ba cấp, nhưng vũ khí lại vượt trội hơn nhiều.

Sự kiện “Tranh đề đoạt vị” được mở ra, ai cũng có thể tham dự. Nhưng phần nhiều mọi người đều biết bản thân không có vẻ giành giật với các vị đại thần. Cuộc đấu này không chỉ đơn giản thượng đài, mà còn phải xông vào Kim Lăng lấy cho được ngọc tỷ. Người chơi phải đối phó với tất thảy những

đôi thủ tham gia và vô số kẻ giữ lăng.

Vòng đầu tiên có binh đoàn thủy ma với số lượng khổng lồ không bao giờ hết. Nếu cấp dưới 100, khẳng định chưa đi qua cửa thứ nhất đã bị binh đoàn này giết chết mất rồi. Thủ thách thứ hai chính là thần thú trấn toạ. Tuy đang cạnh tranh, nhưng mọi người phải hợp sức hạ gục boss. Thần thú chưa bị giết thì cửa lăng chưa mở. Nếu chỉ có một người đánh quái, thì những kẻ đứng ngoài sẽ không có phần tiến vào bên trong. Thủ thách thứ ba chính là rương báu đựng trong quách đồng. Rương báu tuy không tấn công nhưng có chỉ số HP cực lớn. Ở giai đoạn này, người chơi phải phá cho được rương báu, đồng thời ngăn cản kẻ địch cạnh tranh với mình.

Ai có tổng điểm sát thương cao nhất, ngọc tỷ sẽ thuộc về kẻ đó. Một khi rương báu chưa mở ra, các thành viên tham dự cũng không thể thoát ra khỏi sự kiện. Thời hạn của “Tranh để đoạt vị” kéo dài đến năm giờ đồng hồ, tương đương nếu không đủ thực lực, người chơi phải chịu cảnh bị giam ở đây suốt cả ngày.

Một giờ trước quốc chiến, mọi người tranh thủ dưỡng sức để lát nữa lấy quân công. Bước vào “Tranh để đoạt vị” chỉ có Lê vương và Lam Y Công Tử. Nhằm tiết kiệm thời gian, Lam Y gọi sủng vật bay vượt qua vùng canh gác của binh đoàn thủy ma. Chúng ngay lập tức bu đến bên cạnh y như ruồi bu vào mật. Thủy ma là quái cấp thấp nên mỗi tên đòn tấn công chỉ lấy được mười mấy máu. Nhưng hãy tưởng tượng mấy chục tên như thế bám theo mình suốt cả tiếng đồng hồ thì khủng khiếp như thế nào.

Thần thú trấn toạ gầm lên một tiếng hung mãnh khi thấy kẻ đột nhập vào Kim Lăng. Nó ngay lập tức hướng về phía Lam Y mà công kích. Khất Nhi quả nhiên chơi xấu, không tham gia tấn công thần thú. Gã ở bên ngoài đánh với thủy ma, ra dáng ta đây bạn rợn vô cùng. Ngoài hai người, đâu còn ai khác tham gia sự kiện. Khất Nhi có muốn chơi hèn thế nào thì cũng chỉ có mình Lam Y biết mà thôi. Một mình đánh boss, sau lưng còn có thêm mấy chục tên thủy ma bòn rút máu. Thế nhưng Lam Y bỏ mặc phòng thủ, chỉ nhất định tấn công và tấn công.

Nội trong ngày chủ nhật, Hồng Phấn đã nâng cấp cho chiến giáp của y ở tất cả các chỉ số. Khả năng phòng thủ hiện nay của Lam Y Công Tử đã đạt hết mức tối đa khả dĩ. Dù luyện thêm một bộ giáp mới, cũng chưa chắc tốt bằng lúc này. Nàng biết trận chiến tiếp theo của phu quân mình sẽ còn gặp nhiều trắc trở. Không chỉ Khất Nhi thiếu thiện chí hợp tác, mà ở Trần quốc vẫn còn một kẻ đáng gờm hơn đang chờ y.

Đại thần Anh thật là pro 195, xếp hạng hai thiên hạ, là anh trai của Lam Tổ Tổ. Trần vương cũng không phải tự nhiên mà dám nghênh ngang đi chọc ghẹo khắp nơi. Quốc chiến là sự kiện dành cho nhiều người chứ không phải vô đài tỉ thí. Nhưng sức mạnh của đại thần mỗi bên cũng là một chỉ số đáng quan tâm trước khi trận chiến diễn ra.

Steven mất hết hai mươi phút để tiêu diệt thần thú. Khất Nhi sợ mất phần mình nên vào mười phút cuối cũng phải tham gia tấn công. Cửa kim lăng mở ra, cả đoàn người tràn vào trong. Đám thủy ma vẫn không buông tha cho những kẻ xâm nhập, quyết đi theo cắn họ cho tới chết.

Là một y sư, Lam Y có khả năng hồi máu nhanh và hiệu quả. Phía bên kia thương gia Khất Nhi cũng dùng tài lực khổng lồ của mình mua Kim Sang được cỡ lớn về xài. Lam Y vội tấn công rương báu, Khất Nhi thừa cơ công kích địch thủ. Chiến thuật ngày hôm nay của gã chỉ có một, đó là cản bước Lam Y. Chưa phá xong rương báu cả hai người sẽ không thoát ra khỏi Kim Lăng được. Cho dù quốc chiến có khai cuộc, người dân Lê quốc phải chịu cảnh thủ thành mà không có vua.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Còn kéo dài thời gian, người không sợ quốc chiến này thua sao?”

[Cận] Khất Nhi: “Ta và Trần vương đã đạt thành thỏa thuận, chỉ phải giao nộp tù binh, không cần bồi thường phí chiến tranh.”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Từ đầu người đã muốn chịu thua, đây ta đi chỗ khác?”

[Cận] Khất Nhi: “Từ đầu ta đã coi người là cái gai. Giao nộp Công Tử rồi, sẽ không còn ai cạnh tranh ngôi báu với ta.”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Ta đâu có hứng thú với ngai Lê vương.”

[Cận] Khất Nhi: “Không có hứng thú mà trận nào cũng hăng hái dẫn quân đi công thành. Thịnh Thế của người đang đứng hạng hai, trong bốn trận còn lại rất có khả năng lợi ngược dòng đứng ở ngôi đầu bảng.”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Ta không tham gia công thành.”

[Cận] Khất Nhi: “Nhưng người của Thịnh Thế vẫn chiến thắng liên tiếp, thành chủ như người không thể không lên ngôi.”

Sự việc đã rõ, Khất Nhi không hề chán nản sự đòi như gã vẫn tỏ vẻ. Thật ra Lê vương tham quyền cố vị đang nghĩ cách để ngai yên trên ngai vua thêm ba tháng nữa. Dù thành chủ vắng mặt, nhưng trận nào người dân Thịnh Thế cũng cố đánh để giành điểm về. Thành của mình được cấm quốc kỳ, thành chủ trở thành quốc vương thì con dân cũng được thom lây. Chưa kể sống ở kinh đô sẽ có một số phúc lợi đáng chú ý khác, không thể bỏ qua được. Vậy nên không cần biết Lam Y có hứng thú làm vua hay không, những đồng bạn xung quanh vẫn hăng hái giúp y xưng bá.

Steven thầm than vì có kẻ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Y vốn không muốn phạm người, nhưng ai nấy đều muốn gây chuyện với Lam Y. Bỏ qua rương báu, mặc kệ đám thủy ma, y trước hết đánh Khất Nhi vài đòn cho hả dạ. Sau đó Steven lại dùng tới mê dược, buộc gã vào chỗ bất tỉnh nhân sự. Chỉ cần không bị đòn vật lý tấn công thì Khất Nhi đành chịu cảnh mất điều khiển trong vòng một phút ba mươi giây. Vừa thông thả tấn công rương báu, vừa bảo vệ Khất Nhi không bị thủy ma đánh; tuy mất nhiều thời gian nhưng Lam Y vẫn có cách đạt được mục đích của mình.

Rời khỏi sự Kim Lăng, y đã có được ngọc tỷ để làm vua một ngày. Steven phát lệnh chiến tranh, điều động nhân sự, sau đó lẳng lặng rút lui trao acc lại cho thăng Quý. Tuy Steven đã làm hết sức, nhưng sau trận đấu với Khất Nhi, đám dược liệu trên người đã cạn kiệt gần hết. Không rõ với tình hình này, thăng Quý có thể cầm cự được bao lâu.

Trong giờ khám bệnh, Steven buộc bản thân phải quên hết những chuyện ở Võ Lâm đi. Bây giờ y là bác sĩ chứ không phải Lam Y Công Tử nữa. Bị công việc cuốn lấy, chẳng mấy chốc đã đến giờ nghỉ trưa. Steven không quan tâm đến bữa ăn mà hồi hải quay về phòng làm việc. Vừa khởi động máy, y đã thấy Thiên Hùng cười hề hề mang hai phần ăn tới. Họ cùng đăng nhập vào game tham dự quốc chiến đã đến lúc tàn cuộc.

Dù Steven đã lấy clone Đệ Nhị Trường Kỳ kéo bang đi hộ quốc, dù Anh Hùng có kêu gọi hết người quen đến tham gia, thì kết cục đã quá rõ rệt rồi. Không có binh lực tấn công Trần quốc, người Lê quốc chỉ còn biết co cụm phòng thủ. Quốc kỳ của phe địch không suy sụp, còn đội ta thì xất bất xang bang. Tới giờ nghỉ, có rất nhiều Lê dân xuất hiện. Họ phải chạy đua với thời gian, cố tấn công Trần quốc để lấy lại thế cân bằng.

Thắng Quý là tay chơi game lâu năm, sự hiểu biết của nó đối với Võ Lâm không ít, tuy cảm acc lạ nhưng vẫn có thể phát huy hầu hết khả năng của nhân vật. Chỉ tiếc rằng Lam Y Công Tử sau trận chiến giành ngôi đã tổn thương nguyên khí quá lớn. Đến tay thắng Quý rồi thì thuốc thang, được liệu gần như không còn. Nó chỉ còn cách đánh chạy.

Anh thật là pro không hổ danh đại thần, tung hoành ngang dọc không ai cản nổi. Lam Y Công Tử là y sư, nên đầu đánh lại đầu sĩ Võ Gia. Một bên là carry, một bên là tanker, khỏi hỏi cũng có thể đoán được kết quả. Quốc kỳ của phe Lê gục ngã trước sự cao thần bất lực của mọi người.

Steven tái mặt, không ngờ cục diện lại biến đổi đến mức này. Sự việc đang xấu đi đến mức y không kịp lường trước. Ngay khi Lam Tổ Tổ xuất hiện chọc tức Lam Y, thì cái bẫy đã được giăng ra. Sự thù nghịch Khất Nhi, lần sự phản bội của Dám Yêu Dám Hận đều là một chuỗi âm mưu được toan tính trước.

Ngay trong ngày đại hôn, ngay lúc y đắc chí nhất mới ngang nhiên thách thức Khất Nhi cùng tranh toạ bảo. Steven đầu ngờ lại có nhiều kẻ thông đồng với nhau để tiến mình lên đường thề này. Thời gian và nhân lực đều là vấn đề bất lợi đối với Lam Y. Thậm chí Steven cũng quên luôn Anh thật là pro nếu không có Hồng Phấn nhắc nhở. Thua trận này, do y đã quá ngạo mạn rồi.

Hệ thống thông báo phe nhà Trần đã giành được thắng lợi trong quốc chiến, hẹn trong vòng hai mươi bốn giờ sẽ hoàn thành công tác trao đổi tù binh và vật phẩm cần cống nạp. Lễ dĩ nhiên, Lam Tổ Tổ không đưa danh sách ngay lúc này. Bởi Lam Y Công Tử vẫn đang là Lê vương, không ai cống nạp nhà vua như tù nhân được. Cô ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi hết hôm nay. Khi Lam Y đã trở thành thường dân, cũng là lúc y sẽ bị buộc đổi quốc tịch.

Dân thành Thịnh Thế gào la. Hồng Phấn Lý Chiêu Phu càng khóc lóc thảm thương hơn. Kết hôn được ba ngày, phu thê liền bị chia rẽ. Rất nhiều cô nương dâng đơn được đổi quốc tịch cùng Công Tử. Đây là một cơ hội trời ban, để họ có thể làm lại từ đầu.

Thiên hạ náo loạn. Đệ nhị, đệ tam coi như đều tập trung ở Trần quốc. Cuộc chiến sắp tới ác hãn sẽ nhắm vào Ngô quốc, với đệ nhất nhân Tam Thiếu Ngô Gia cấp 196. Dân chúng Võ Lâm thấy thiên hạ càng loạn thì càng vui mừng hơn hờ. Ngày tháng sắp tới sẽ có sự chuyển dịch lớn về cán cân sức mạnh giữa các nước, không sợ nhầm chán nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ngạo Thị Thiên Hạ

Dân giang hồ thường bảo nhau “Có chơi có chịu”. Lam Y đã chấp nhận chiến tranh, dĩ nhiên không thể từ chối nghĩa vụ của người thua. Chiều hôm đó, y bắt đầu làm công tác trấn trời. Chức vị chủ thành Thịnh Thế, Lam Y trao cho bạn mình là Chân Phương. Còn bao nhiêu Hàng yêu án, y tặng hết cho sư đệ Anh Hùng. Với các đại thần, mỗi lần lên lever đều cần tích lũy hàng triệu điểm. Phụ bản Quỷ Khốc Thần Sầu lại là nơi tặng điểm kinh nghiệm rất phóng khoáng, có Hàng yêu án rồi, Anh Hùng sẽ được vào động Bách Yêu mà không cần Lam Y mở đường.

Buổi tối đó, họ hẹn nhau ra quán bar quen thuộc. Thiên Hùng và Steven phải an ủi người bạn mới mất đi phu quân. Ngọc Linh rầu rĩ gọi mấy chai bia ướp lạnh. Nàng không chờ đợi ai, mà nhanh chóng nốc cạn một mình. Trước mặt Dr. Wilson, Ngọc Linh chỉ cười buồn kể về chuyện không vui lúc chơi game. Khi Tịch Dạ xuất hiện, nàng liền ôm lấy đồng minh rồi khóc tím tấc. Kết quả, tối hôm đó, Ngọc Linh say khướt. Steven lo lắng nhìn Thiên Hùng và Tịch Dạ kè nàng về nhà.

Dù thế nào thì hôm sau cũng là một ngày mới. Mặt trời vẫn mọc và trái đất vẫn cứ quay. Khi Lam Y Công Tử đăng nhập vào game liền bị tổng thống đến kinh thành Trần quốc. Steven thờ dài, cười Đại Điều bay đi. Lam Y xông qua biên giới Ngô quốc, khiến đám người đang làm nhiệm vụ Thủ Vệ Quốc Thổ nhốn nháo kinh hoàng. Y mặc kệ bọn họ, chạy thẳng về phía nam, hướng tới Lê quốc.

Lại thêm một hồi phong ba tại biên giới hai nước Ngô - Lê.

Nay Lam Y đã là kẻ thuộc về quốc gia khác, những người quen cũ cũng chẳng thể nương tay. Nhưng Steven vốn đầu phải là người quan tâm nhiều thứ. Ai xông vào thì y đồ sát, không cần nề mặt mũi nhau làm gì. Kênh thế giới lại đăng tin “Hung đồ Lam Y Công Tử giết chết chiến sĩ của quốc gia ta, các anh hùng hào kiệt mau đến trợ giúp.”

Nhóm của Anh Hùng vừa nghe tin đã lập phóng ngay đến biên giới. “Đại hiệp ơi, ngài mới đổi quốc tịch một ngày thôi mà, lại muốn làm loạn cái gì đây?”

Thật ra khi chuyển quốc gia, những mối quan hệ mà nhân vật đã tạo dựng trước đó đều sẽ hoàn toàn biến mất. Những kênh chat thân mật, chat nhóm,

chat trong nước đều không thể liên kết với nhau. Muốn gặp đồng bạn, chỉ có cách duy nhất là băng qua biên giới hai nước. Trực tiếp đối mặt nhau, dùng kênh chat “cận” để nói chuyện.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Nương tử, nàng đã bắt đầu nhớ ta chưa?”

Hồng Phấn Lý Chiêu Phu không thể trả lời, bởi vì nàng bận ôm Lam Y khóc nức nở. Chỉ cần chọn đúng loại emo, nhân vật có thể biểu hiện rất nhiều loại cảm xúc phức tạp khác nhau. Anh Hùng và Tịch Dạ cũng bất giác nắm tay, chia sẻ suy nghĩ.

“Đại sư huynh ngày càng ngạo mạn hơn rồi.”

Sau sự kiện hôm đó, Ngô quốc bắt đầu găm giữ với Trần quốc. Bởi vì Lam Y Công Tử của Trần quốc ngày ngày đều qua lại trên đất bọn họ như đi chợ. Y đã giết không biết bao nhiêu nghĩa sĩ canh phòng tại biên giới Ngô quốc. Tam Thiếu Ngô Gia mắng Lam Tô Tô, “Nếu không có khả năng cầm cương thì đừng mang con ngựa chứng đó về”. Ít nhất trước kia Lam Y rất yên phận, không động chạm đến ai. Bây giờ y như cuồng ma, suốt ngày chỉ muốn khuấy nước trong thành đục. Hắc danh của y nặng như vậy, thậm chí làm ảnh hưởng đến bảng xếp hạng giữa các nước. Tuy Trần Quốc đứng đầu bảng lực chiến đấu, nhưng trên đầu Trần vương phải mang theo một chữ “bạo” không thể bỏ đi.

^ _ ^

Tuy chẳng thể cùng nhau lập nhóm, nhưng Lam Y vẫn đi theo đám bạn của mình để tán gẫu. Khi bọn họ bận vào phụ bản, y đành đành thoát trở ra. Người ta nói “xa mặt cách lòng” thật không sai được. Dần dà y cảm thấy mình bị cô lập, thật khó hoà nhập với mọi người.

Trong lúc đó, ai nấy đều vô cùng bận rộn. Họ tìm đến phụ bản như chết đói, ngày nào cũng bỏ ra hàng tiếng đồng hồ cày game.

[Nhóm] Tịch Dạ: “Dạo này không thấy đại sư huynh đến tìm nữa.”

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Đến làm gì, có được vào phụ bản với chúng ta đâu.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Tình hình trước mắt là phải cố nhẫn nhịn. Chúng ta chăm chỉ luyện cấp, chỉ vì muốn cướp huynh ấy về mà.”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Đúng vậy, quyết tâm lật đổ Khất Nhi.”

“Lật đổ Khất Nhi” chính là khẩu hiệu hiện thời của gia tộc Bách Thắng. Đại thần đi rồi, giờ tới lượt Anh Hùng gồng gánh gia đình. Tuy hắn chỉ mới vừa đạt cấp 90, thấp nhất trong số các thành viên, nhưng vẫn là thành phần hạt nhân quan trọng nhất. Y sư dù không mạnh mẽ gì, nhưng thiếu hấn thì không xong.

So với trước đây, thời gian online của Ngọc Linh đang tăng lên nhiều lần. Ngoại trừ lúc làm việc, còn lại nàng đều treo máy đánh quái. Mỗi ngày có bao nhiêu nhiệm vụ tuần hoàn, Ngọc Linh hoàn thành không chừa cái nào. Tích cực kiếm tiền, tích cực tích lũy bảo vật, nàng muốn đủ sức thách đấu với Khất Nhi. Nếu trước khi xảy ra quốc chiến có thể lấy được Ngọc tỷ thì ngay cả Lê vương cũng có thể mang đi bán. Ngọc Linh muốn gã phải chịu đựng tình cảnh giống phu quân mình trước đây.

Không còn Lam Y chương mất, Thần Long bang “Đông sơn tái khởi”. Ngày đại thần bị tiễn đi, bọn họ mở tiệc linh đình tại quảng trường. Bang chủ Thần Long rất phô trương, đồ rượu chúc mừng, lại còn bỏ tiền bắn pháo hoa. Hồng Phấn tức tối tới gây chuyện, kết cục tạo thành một hồi loạn chiến. Dám Yêu Dám Hận truy cùng đuổi tận đến bang hội của nàng. Vì sợ đắc tội với Thần Long, bọn họ đành đá nàng ra khỏi bang.

[Thế] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Có cho ta cũng không thêm cái bang vỡ vụn này.”

Nàng điên tiết chém vào bảng hiệu của bọn họ. Hồng Phấn lại chuốc lấy hoạ diệt thân, Anh Hùng và Tịch Dạ phải tới giúp nàng nhặt xác. Ngày hôm sau, một bang hội mới có tên là Bách Thắng ra đời. Anh Hùng và bạn bè mình đều nhận được lời mời gia nhập.

[Mật] Anh Hùng: “Bang Bách Thắng là do em đăng ký mở à?”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Đúng vậy, chúng ta có chung mục tiêu, cùng gia nhập một bang sẽ tiện đường hành động hơn.”

Quan hệ với Ngọc Linh gọi là tình cảm, mối liên kết giữa Anh Hùng và Tứ Hải bang gọi là nghĩa khí. Lúc hắn còn là một tân thủ áo vải, Tứ Hải bang đã mở cửa chào đón. Nay Anh Hùng đã đủ lông đủ cánh rồi, chẳng lẽ lại ngoảnh đầu bỏ đi. Mặc dù chị Mai thoái ẩn, nhưng những đồng đội ngày xưa vẫn còn đó. Tiêu Dao Du Hí, Lục Hợp Vô Song, Tiểu Anh muội muội, Thiên Từ Bất Tuý, Nảo tàn sư sư ... vẫn thường xuyên online.

Đề nghị của Ngọc Linh khiến Thiên Hùng tiêu tốn mất ba ngày suy nghĩ. Khi hắn đem việc này nói với thằng Quý lại bị nó cười vào mặt.

- Đại ca, anh quá trọng tình cảm rồi! Tứ Hải bang tuy đông nhưng mọi người chỉ an nhàn chơi qua ngày. Nay chúng ta đang mưu cầu đại sự, muốn làm vua, không thể ở ao nhỏ. Anh xem, đại thần nào trong game mà chẳng đứng đầu một cõi. Không phải bang chủ, cũng là thành chủ, hoặc quốc vương. Lỗi của thằng em làm hắn dao động một lúc. Khi Thiên Hùng chấp nhận gia nhập Bách Thắng bang, mới phát hiện mọi người đã vào trước mình. “Mưu cầu đại sự, không lo tiểu tiết”. Mọi người đều quyết đoán ngay khi Bách Thắng bang được lập ra. Kể từ đó, ngoài nhiệm vụ cá nhân, họ còn phải làm nhiệm vụ bang phái. Hồng Phấn là bang chủ, Coffe Đại Sư làm phó bang, Thủy Mặc nhận chức tổng quản. Chỉ có đôi phu thê trộm cướp là lever thấp nhất trong nhóm. Thiên Hùng sợ mình làm liên lụy mọi người nên ngày càng cố gắng hơn.

Thời áo vải, sự cố gắng của Thiên Hùng đã đi vào huyền thoại những kẻ lì lợm nhất. Lúc trung kỳ hắn lại cày cây kiểu này, khiến người người càng nể nang hơn. Những lúc không đi phụ bản cùng đồng đội, Anh Hùng tham gia rất nhiều nhóm khác. Bọn họ là những người chơi đơn độc, lúc cần lập đội

mới đến quảng trường báo danh. Ngoài mục tiêu chung, những kẻ này đa phần đều không muốn giao lưu tình cảm. Họ chỉ hợp tác tạm thời, sau đó mạnh ai nấy đi.

Khi mọi người bước vào trung kỳ, tốc độ lên cấp sẽ bắt đầu chững lại. Nhưng với Anh Hùng, mọi việc vẫn thăng tiến ào ào, do hắn đã được chuẩn bị từ đầu. Đám tang vật của một thời trộm cướp vẫn được cất giữ trong kho. Chỉ cần đủ cấp, Anh Hùng lập tức lấy ra xài chứ không phải đi tìm kiếm. Nào bảo phủ, nào linh thạch khảm nạm... thậm chí Anh Hùng có luôn cả thần tiết để trang bị cho vũ khí. Chính Ngọc Linh còn phải ngạc nhiên vì những bảo bối mà Thiên Hùng mang tới nhờ mình lên đồ.

Chớp mắt mà đã đến ngày mười lăm hàng tháng. Chiến trường “Ngạo Thị Thiên Hạ” được mở ra để chọn lấy vị thành chủ tiếp theo. Nếu quốc vương trị vì ba tháng, thì thành chủ chỉ được tại vị một tháng. Võ Lâm này mà không có việc đánh nhau, thì chẳng mấy chốc sẽ loạn ngay.

Ngạo Thị Thiên Hạ là sự kiện chỉ diễn ra trong một ngày duy nhất. Tất cả mọi người đều được tham gia chém linh thạch để chọn ra người tài. Tuy nhiên, những vị bang chủ có đồng đội ủng hộ sẽ chiếm nhiều ưu thế hơn kẻ khác. Trừ khi là một đại thần tung từng như Lam Y mới không cần bang hội ủng hộ mà vẫn làm nên sự nghiệp.

Bắt đầu từ mười chín giờ ngày mười lăm, sự kiện tranh chức thành chủ sẽ bắt đầu. Tất cả những người chơi đều bị đẩy dạt ra ngoài, cửa nẻo trong thành sẽ khép lại. Lúc này ai nấy phải đóng vai kẻ địch tấn công toà thành do NPC trấn giữ. Nhưng thay vì chém vỡ tượng giữa quảng trường, họ phải đối phó với tinh thạch truyền kỳ.

Sự kiện này chính là “Công thành chiến” với quy mô nhỏ hơn. Có trải qua “Ngạo Thị Thiên Hạ”, lúc làm thành chủ mới biết cách dẫn quân, điều binh chơi “quốc chiến”. Thông thường, khi chơi Võ Lâm người ta sẽ đi từ thấp đến cao. Thượng đài giành bảng vàng, sau đó mới chơi đoàn chiến rồi bang chiến. Có ai như Anh Hùng, vừa chân ướt chân ráo vào game đã dính vào trận bang chiến với Thần Long? Chưa trải qua Công thành, đã bị lôi vào quốc chiến.

Quá trình trưởng thành của nhân vật Anh Hùng đúng là rất ngược ngạo. Ban đầu vô cùng thuận lợi nhưng tốc độ rất chậm chạp. Nay đối đầu với khó khăn, hắn lại tăng tiến bất ngờ. Ngay cả phu nhân Tịch Dạ cũng phải ngạc nhiên khi Anh Hùng thông báo lên cấp 109. Những người khác chưa tăng lên năm, hắn đã vọt thẳng đến mười lăm.

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Khai mau, thật ra trong thời gian qua anh đã làm gì?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Đây là cơ thể bán tiên, luật lệ của phạm nhân đã chẳng thể áp dụng cho ta rồi.”

Anh Hùng cười đầy bí hiểm, khiến ai nấy đều lấy làm thắc mắc. Bí quyết tăng cấp của hắn rất thần kỳ, nhưng lại không thể tiết lộ cho mọi người. Thiên Hùng tặc lưỡi khi nghĩ đến chồn bông lai tiên cảnh mà mình vô tình khám phá được. Giá như ai cũng ăn Tây Cốt đan rồi, họ đã có thể cùng nhau đến Tiên nhân thôn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Ngày Xung Thần

Khi số lượng người chơi mẫn cấp trong game Võ Lâm Truyền Thuyết lên đến một trăm, người ta tự hỏi mình phải tiếp tục chiến đấu vì cái gì? Ngay lúc đó, quả bom tấn mang tên Võ Lâm Truyền Thuyết XIII ra đời. Nâng cấp từ phiên bản cũ, vốn được cho là hoàn hảo tuyệt đối, Võ Lâm Truyền Thuyết XIII có lại có nhiều bước đột phá bất ngờ, tạo nên một cuộc cách mạng cho giới GO.

Rất nhiều lời đồn được tung ra, nhưng chỉ có một số được hãng game xác nhận. Trước hết là chế độ “Phi thăng”. Khi người chơi mẫn cấp, từ hình dạng phạm nhân sẽ biến hoá thành thần. Nhân vật bắt đầu hành trình khám phá thế giới theo một góc nhìn mới, với nhiều thử thách cao cấp hơn. Phiên bản Võ Lâm 13 chỉ mới ra đời được sáu tháng, đỉnh cấp cao thủ đa phần mới vượt qua cấp 190. Chưa ai biến thành thần, nên không kẻ nào rõ thần cấp sẽ ra sao. Tất cả những thông tin được biết đến đều xuất phát từ những mẫu quảng cáo chớp nhá của nhà sản xuất. Họ muốn người chơi biết game hấp dẫn thế nào, nhưng không muốn phá hỏng thứ động cơ thôi thúc mạnh nhất. Sự tò mò.

Vì sao Hoà Long châu lại được đặt trên đỉnh tháp Thiên Đường, trong khi toàn bộ Võ Lâm chưa có băng nhóm nào vượt qua tầng 163? Câu trả lời thật đơn giản, bởi vật đó đang chờ đợi một người bắt phạm đến lấy. Nói ngắn gọn hơn, nhà thiết kế đã tạo ra một Võ Lâm đa tầng dành cho những người chơi ở nhiều đẳng cấp khác nhau.

“Hãy cố gắng vượt qua hình thái phạm nhân, rồi bạn sẽ phi thăng và bắt đầu một cuộc phiêu lưu mới.”

Đây là trò chơi mà còn lâu lắm người ta mới tìm được điểm dừng. Mỗi cấp bậc đều có những điều thú vị mới xuất hiện, thôi thúc người ta phải ở lại khám phá. Muốn vượt qua đám thử thách kỳ quặc từ nhà sản xuất, người chơi bắt buộc phải hành động khác lạ hơn, suy nghĩ vượt tầm hơn.

Bọn lập dị của phòng thiết kế Võ Lâm khiến những kẻ hành động theo lối cũ không cách gì theo nổi. Ai biết rằng gần năm trăm ngàn con thỏ sẽ có dịp chạm mặt Dạ thố? Ai đoán ra phụ bản tuần hoàn ở kho thuốc Trường Sinh trang là để tặng cho người chơi Tây cốt đan? Trò chơi điên khùng, nhưng cũng không ít kẻ kỳ quặc lại có khả năng tìm ra những bí mật. Ngay từ đầu, Thiên Hùng đã là một kẻ kỳ quặc ăn may.

Vì chưa hề có kinh nghiệm chơi game lần nào, nên hắn hành động không theo khuôn phép cũ. Mọi người đổ lỗi rằng Anh Hùng luôn gặp nhiều may mắn vì có tay thỏ bên người. Để tạo công bằng cho những người chơi khác, Võ Lâm đã lấy lại món quà tay thỏ. Hắn từ một đạo tặc khét tiếng trở thành gã y sư hiền lành ai cũng có thể bắt nạt, ăn hiếp. Tuy nhiên, chỉ số Luk của nhân vật có thể giảm, nhưng sự may mắn của người chơi lại ko phụ thuộc vào những công thức tính rối rắm trong game. Anh Hùng có được ngày hôm nay, phần lớn cũng là nhờ thần may mắn chưa bao giờ rời khỏi hắn.

Thiên Hùng có lẽ là vị Anh Hùng đã được thần game độ mạng.

Ngày hôm đó cướp được rương báu từ quái vật rừng, nhưng Anh Hùng lại không đủ cấp độ để mở ra. Ngay khi đặt đến lever 100, hắn liền đem những bảo bối còn lưu trong kho ra sử dụng. Thông thường những vật phẩm yêu cầu cấp độ đều là trang bị quý giá. Nhưng Anh Hùng đã có chiếc áo giáp hoàng kim vô khuyết 60, nên hầu như không thể xài thêm những món đồ này.

Trong Võ Lâm có khả năng dùng một bộ giáp khác để tăng cường chỉ số cho bộ giáp hiện tại của chủ nhân. Đa phần hắn sẽ đem những món đồ không xài được luyện thành Tinh ngọc để giáp. Lúc này việc Thiên Hùng cần nhất là phải mạnh hơn, chứ không phải giàu có hơn. Vì vậy hắn hầu như không đem bán những vật phẩm mà chăm chăm nâng cao các chỉ số.

Lúc nhớ tới rương báu chưa mở, Thiên Hùng vô cùng hào hứng lấy ra. Phải là món đồ bí ẩn cỡ nào, mới được chứa trong hòm đựng bí mật như vậy? Tịch Dạ từng nói những rương báu là một món quà may mắn. Người chơi có thể lấy được nhiều loại vật phẩm khác nhau từ những dạng rương báu thế này. Cấp rương báu càng cao, vật chứa trong đó càng quý báu. Tuy nhiên mọi việc rất ngẫu nhiên, đôi khi bạn chỉ nhận được một cục đá ven đường.

Anh Hùng kinh ngạc nhìn những que củi xấu xí nằm trên lớp lụa tơ lót đáy rương. Khi hắn rê chuột ngang vật phẩm, chỉ thấy dòng giới thiệu đơn giản. “Trầm hương: vật phẩm quý giá, có thể bán cho thương điểm với giá 1000 đỉnh vàng.”

Nếu là những người chơi thông thường, họ sẽ nhận định Trầm Hương là một vật phẩm không khác gì ngân phiếu. Đa phần sẽ bán đi ngay để lấy số tiền không lồ kia mà mua thêm trang bị cho mình. Duy chỉ có Anh Hùng nhìn thấy một tùy chọn khác ngoài “đem bán”. Nhưng hắn có thể dùng trầm hương đốt lên cho vui sao?

“Là một ngàn đỉnh vàng đó nha, đủ để mua rất nhiều đồ.”

Thế rồi gã game thủ Anh Hùng lại lấy Trầm Hương ra xài. Khung cảnh xung quanh bắt đầu bị khói Trầm Hương chiếm lấy. Khói trắng càng lúc càng khiến mọi thứ trở nên mờ mịt hơn. Anh Hùng bỗng lơ lơ như trúng phải thuốc mê từ kẻ địch. Hắn lo lắng nhìn màn hình, quan sát các chỉ số nhân vật xem có suy giảm gì không.

Nhưng hoá ra Trầm Hương này chẳng phải là độc dược. Sau khi khói mờ tan hết, Anh Hùng phát hiện bản thân không còn đứng ở vị trí cũ nữa. Khói hạ thấp xuống chân, tạo cảm giác bông bênh như đang ở trên mây. Trước mắt hắn hiện ra con đường mòn đi qua rừng cây. Anh Hùng đi chuyển theo lối đó, rồi bất gặp một hòn đá không lồ có khắc chữ. Hắn đến gần, kinh ngạc nhìn vào biểu hiệu của Tiên Nhân thôn.

Món đồ Trầm Hương kia đã đưa hắn vào cõi mộng ảo, thế giới có những vị thần tiên trú ngụ. Anh Hùng không biết làm gì tiếp theo nên vội gửi pm cầu cứu Tịch Dạ. Trong lúc chờ đợi nàng hồi âm, nhân vật trên màn hình tự động chuyển sang thế ngồi toạ tĩnh. Thiên Hùng trở mắt nhìn những con số kinh nghiệm khổng lồ được cộng dồn mỗi giây bên trong kinh nghiệm bình.

Trên bản đồ, hắn có thể nhìn thấy tên Cực Lạc Đọa Trần. Phụ bản này chỉ có cấp độ tiên nhân mới tiến vào được. Bởi vì Anh Hùng đã từng dùng qua Tẩy Cốt đan nên có được cơ thể bán tiên. Lúc mọi người còn chưa rõ Trầm Hương có tác dụng gì, chỉ có hắn khám phá ra cách sử dụng nó. Đây là vé thông hành, cũng giống như Hàn Yêu ấn, để vào một nơi không dung chứa người phạm.

Thiên Hùng cho nhân vật sử dụng thêm kinh nghiệm phù cao cấp, thu được gấp đôi số điểm kinh nghiệm mỗi khi nhận được. Hắn không vội khám phá Tiên Nhân thôn, vì giờ đây điểm tích lũy đang tăng vèo vèo trên thanh trạng thái. Thậm chí việc lấy kinh nghiệm còn dễ và nhanh hơn phụ bản Quỷ Khốc Thần Sầu. Nếu Thiên Hùng khám phá việc này sớm hơn, có lẽ bây giờ lever của hắn đã đến 17x không chừng. Hoá ra có nơi luyện cấp thoải mái đến mức nhân vật chỉ cần ngồi yên là được.

Thiên Hùng chia sẻ một que trầm hương cho Tịch Dạ, nhưng nàng đã lập tức bán đi. Ngoài hắn ra, không ai có thể sử dụng món đồ này cả. Trong rương báu có ba que Trầm Hương, hắn đã phung phí hai lần. Thiên Hùng phải dành que cuối cùng cho dịp đặc biệt.

Ngày chủ nhật là cơ hội tuyệt vời để treo máy ngồi thiền. Sau khi dùng hết mười hai tiếng đồng hồ theo quy định, Anh Hùng lập tức tăng liền chín bậc. Kể từ thời 1x đến nay, chưa bao giờ hắn tăng cấp nhanh như vậy. Tiên Nhân thôn quả là một vùng đất tuyệt diệu dành cho những kẻ muốn lên lever. Kể từ đó Anh Hùng có thói quen gia nhập cùng bọn thợ săn đi tìm boss thế giới. Trầm Hương chính là đáp án hoàn hảo cho mong muốn của hắn lúc này.

Thiên Hùng kể hết mọi điều liên quan đến thần cấp mà mình biết cho đồng bạn. Hắn hối thúc mọi người quay về môn phái riêng làm cho hết các phụ bản tuần hoàn. Đầu đó là nhiệm vụ nhảm chán nhất, dở hơi nhất, nhưng mọi người phải hết sức kiên nhẫn. Tẩy Cốt đan là cơ hội tốt nhất để mọi người tiến xa hơn trên con đường giành lấy chính quyền.

^ _ ^

Ngày hai mươi tháng tám, Thiên Hùng chính thức tham gia lễ tốt nghiệp. Gia đình và bạn bè đều gửi lời chúc mừng cho ngày trọng đại này. Thiên Hùng ngất ngây vui sướng khi cầm tấm bằng bác sĩ gây mê trong tay. Đây là điều mong mỏi lớn nhất của hắn sau cả bốn năm ngồi trên ghế nhà trường. Dù biết trước, nhưng buổi lễ vẫn gây cho Thiên Hùng niềm xúc động và sự tự hào vô bờ. Mảnh giấy này nhắc nhở hắn là ai và con đường sau này là gì. Một lần nữa, Thiên Hùng sực tỉnh.

Buổi chiều hôm đó hắn tham dự buổi tiệc mừng của toàn thể sinh viên đồng khoá. Gặp lại bạn bè sau mấy tháng xa cách, có bao nhiêu chuyện để nói và

chia sẻ. Chỉ một số người tìm được bệnh viện thực tập, và hầu hết đều ghen tị khi biết Thiên Hùng đang làm tại Chợ Ruộng. Hắn vẫn là gã lớp trưởng học giỏi nhất và may mắn nhất mà mọi người từng biết. Thậm chí khi có chút men say trong người, Thiên Hùng còn lôi cả bạn gái của mình ra khoe khoang. Mới ba tháng, cuộc đời hắn đã có nhiều thay đổi bất ngờ.

Hắn mở tấm hình nền trên điện thoại cho mọi người chiêm ngưỡng.

- Cái gì thế này? - Một người lên tiếng hỏi.

- Ảnh chụp tớ và cô ấy. - Hắn cười rạng rỡ.

- Đây là cảnh trong trò chơi trực tuyến. - Một người khác nhận xét.

- Đúng vậy, bọn tớ quen nhau trên game và đã kết hôn.

- Chết tiệt, hoá ra cậu là gã Anh Hùng của server Lê Quốc. - Có vẻ như đây là lời của một Võ Lâm đạo hữu.

- Ô, thế cậu cũng chơi game Võ Lâm Truyền Thuyết à? - Thiên Hùng nhướn mày bất ngờ.

- Đùng giỡn, tất cả mọi người chắc hẳn đều có tài khoản trong ấy.

- Thật sao? - Thiên Hùng kinh ngạc hỏi lại.

- Ai mà lại không chơi game này cơ chứ! Thế là sau buổi tiệc mừng, hắn lại tình cờ tìm được cho mình một số đồng chiến hữu khác. Mọi người đang bàn nhau không biết có nên lập ra một gia tộc tên là “Mê Dược Y Sư” hay không.

Mỗi lần online, Thiên Hùng đều bận rộn chuyện trò với những người bạn thật ngoài đời. Nhờ hắn khoe khoang trong buổi tiệc, mọi người mới nghĩ đến việc liên lạc với nhau trong Võ Lâm. Thế giới trên mạng dần rộng mở khi Anh Hùng có bạn bè lưu trú khắp cửu quốc. Hắn mạnh dạng đi chu du tứ phương khi có nhiều kẻ đứng ra bảo đảm an toàn cho mình.

“Quen nhiều đại thần cũng có cái lợi thế đấy!”

Đến những đất nước xa lạ, thu thập được nhiều vật phẩm xa lạ. Bây giờ Thiên Hùng không chỉ là y sư mà còn là một thợ săn và thương gia. Hắn đến Nguyễn quốc thu thập muối khoáng, vỏ sò ... đi bán ở Đinh quốc. Hắn đến Trần quốc đào lấy ngọc thạch về buôn ở Dương quốc.

Đi nhiều, cơ hội chạm trán boss thế giới càng cao. Anh Hùng lấy được hai rương báu từ boss cây rừng nhưng chỉ một rương có Trầm Hương. Lần nào hắn cũng rất cẩn thận, chỉ sử dụng khi có khả năng treo máy liên tục. Đến cuối tháng tám, Anh Hùng đã nhanh nhẩu nhảy lên lever 124.

Thành tích đáng nể này ngay lập tức nhảy lên đầu bảng xếp hạng. Ai cũng xì xầm cho rằng hắn là kẻ ngông cuồng chuyên nạp tiền mua thẻ VIP về xài. Chỉ những thành viên trong Bách Thắng bang mới biết rõ sự thật. Đây hoàn toàn là nỗ lực của chính bản thân Thiên Hùng.

Nhân vật tiếp theo trong bọn họ lấy được Tẩy Cốt đan là Tịch Dạ. Nàng mang danh GM, không thể lơ mơ hơn những kẻ khác được. Tịch Dạ có thời gian online lâu nhất, đều đặn nhất nên việc này cũng không quá bất ngờ. Thiên Hùng liền chuyển que Trầm Hương mà mình để dành lại cho nương tử. Ngày hôm sau Tịch Dạ liền chêm chệ trên hàng 12x.

[Cận] Anh Hùng: “Các bạn hãy cố lên. Với tốc độ này, ngày chúng ta xưng thần có lẽ chẳng còn bao xa.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tiêu Biệt Thắng Tân Hồn

Bạn đã từng gặp người nào làm mình xấu hổ ghê gớm?

Tam thiếu Ngô gia chính là một nhân vật như vậy. Võ Lâm đệ nhất nhân cấp 196, hiện nay anh ta đã đứng đầu Thần bảng liên tục ba tháng rồi. Khoảng cách so với người đứng thứ hai Anh thật là pro 195 và người đứng thứ ba Lam Y Công Tử 194 có vẻ rất suýt soát. Nhưng xin hãy nhớ rằng, ở giai đoạn này, mỗi lần vượt cấp đều cần cả tỷ điểm tích lũy. Nếu hình dung cấp 195 giống người mới ra khỏi thôn tân thủ, thì lever 196 là người đã vượt qua trung kỳ rồi.

Tương tự trường hợp Lam Y Công Tử, Tam thiếu Ngô gia ở server mình cũng là một nhân vật truyền kỳ đầy tiếng tăm. Trên bản đồ thiên hạ, Ngô quốc nổi lên như một điểm sáng là do có vị đại thần này tọa trấn. Nhưng sau sự kiện quốc chiến tháng tám, Lam Y đối quốc tịch đã làm cán cân quyền lực dịch chuyển. Bây giờ Trần quốc mới là nước mạnh nhất Thần Châu, tất cả các quốc vương đều phải kiên dè Lam tổ Tổ.

Tiếp theo đó, việc Lam Y thường xuyên đi xâm nhập biên giới, quay về quê cũ đã khiến người dân Ngô quốc tức tối. Thần dân nước Ngô nhiều lần tụ

tập phục kích đại thần nhưng đều thất bại, oán thù ngày càng chất cao. Vậy nên quốc vương nước Ngô bị buộc vào thế phải khai chiến. Huỳnh Hoa Từ gửi lời thách đấu đến cho Lam Tổ Tổ. Đồng thời nâng động viên vị phu quân đã ân thân cả tháng nay của mình xuất hiện. Ngày một tháng chín, bảng thông báo thiên hạ vang dội.

[Thiên] Hệ thống: “Võ lâm minh chủ giá đáo, chư vị nhân sĩ mau triều bái.”

Bấy nhiêu cũng đủ cho mọi người biết đại thần Tam thiếu Ngô gia đã quay trở lại rồi.

Có một điều thú vị là hai nước mạnh nhất trong cửu quốc đều do nữ nhân nắm giữ. Một Lam Tổ Tổ có đại ca kèm cặp, một Huỳnh Hoa Từ có phu quân chống lưng. Lam Tổ Tổ và Anh thật là pro vốn là anh em thật ngoài đời, vì vậy họ giúp đỡ nhau là điều không mấy lạ. Tuy nhiên, Huỳnh Hoa Từ và Tam thiếu Ngô gia vốn chỉ có mối quan hệ phu thê trên game; lý nào y lại không có dã tâm riêng, chỉ một lòng phò trợ nương tử mình.

Tâm sự này chắc chỉ có top ba Võ Lâm mới hiểu nổi. Danh hiệu quốc vương, thành chủ ... đối với đại thần đã quá nhàm chán rồi. Nếu solo một chọi một, trong quốc gia mình có ai còn là đối thủ. Vậy nên họ thỉnh thoảng tham chiến cho vui, thời gian còn lại chủ yếu nhắm đến mục tiêu cuối cùng của trò chơi. Phi thăng.

Giống như những người khác, các đại thần chỉ mong phá giải bí mật Ngũ Đại Kỳ Bảo. Họ muốn nhìn thấy nhân vật mình mọc cánh, phát sáng như trong trailer mà nhà sản xuất đã giới thiệu. Ai cũng nhận ra những dấu hiệu hoá thân của nhân vật Tam thiếu Ngô gia đang càng lúc càng rõ. Y bắt đầu biến hoá to hơn bình thường, vàng hào quang quanh người cũng ngày một rực rỡ hơn.

Nếu có dịp nào mà các cao thủ hàng đầu Võ Lâm tụ tập, người chơi sẽ nhìn rõ sự biến hoá vì điều này. Từ cấp 190, nhân vật bắt đầu tăng kích thước cùng độ sáng. Đến khi mãn cấp, đại thần đã có chiều cao gấp rưỡi người thường, đồng thời quang mang quanh thân có thể rọi sáng trong bóng đêm. Vậy nên nhân vật cấp 196 như Tam thiếu Ngô gia đi đến đâu cũng gây sự tò mò, ghen tị là lẽ dĩ nhiên.

Người và thần không chỉ cách biệt về ngoại hình mà còn ở sức mạnh. Tất cả các trang Võ hồn, Nội công, Kinh mạch, Huyệt đạo, Truyền thần ... đều đã được mở ra. Vũ khí y dùng là thần tiết, trang bị trên người là thượng đẳng. Thú nuôi của Tam thiếu Ngô gia là một đám mây hồng, vốn đầu phải vật phạm trần. Y là điển hình của người chơi vừa cày kéo điều độ, vừa siêng năng nạp thẻ. Kể có tài lẫn lực, trở thành Võ Lâm Minh chủ cũng là điều dễ hiểu vô cùng.

Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề khác, mà ai nấy đều đặt nghi vấn. Võ Lâm Truyền Thuyết được thiết kế kiểu gì, sao những đại thần hàng đầu đều là carry chứ không phải tanker? Anh thật là pro thuộc phe đấu sĩ thuần túy, vô cùng mạnh mẽ. Nhưng Tam thiếu Ngô gia và Lam Y Công Tử, một người nhạc sĩ, một kẻ y sư sao toàn leo lên thứ hạng cao thế này.

Thuở Tam thiếu Ngô gia còn độc thân, đúng là idol nổi tiếng nhất thiên hạ. Từ lúc y kết hôn với Huỳnh Hoa Từ rồi, Lam Y Công Tử mới có dịp vụt sáng lên. Vị trí người được các cô nương săn đón nhất thuộc về thiên tiên cầm sáo cười mây của Ngô quốc. Mỗi lần Tam thiếu Ngô gia xuất hiện, đều khiến hàng ngàn người gào rú xuyết xoa.

So với y sư cầm quạt, cưới đại điều thì hai kẻ một chín một mười. Vấn đề ở chỗ Tam thiếu Ngô gia từng lộ ảnh đại mỹ nam nên ai cũng đoán chắc Lam Y Công Tử cũng phải vậy. Y đã công khai thân phận ca sĩ, về sau chiến thắng cuộc thi đi tìm thần tượng, được Võ Lâm mời làm người đại diện. Từ lúc đó Tam thiếu Ngô gia bước ra khỏi game, trở thành ngôi sao mới với nghệ danh Ngô Tam thiếu gia.

^ _ ^

Thiên Hùng cười khùng khục khi đọc các bài giới thiệu về Tam thiếu Ngô gia. Tự nhiên hần không ngăn được, phải quay qua nhìn Steven bên cạnh. So với chàng trai quá điệu đà kia, Steven mới thật sự lôi cuốn. Y là người nước ngoài, dĩ nhiên nước da trắng, đôi mắt cũng sâu hơn dân Việt Quốc. Đặc biệt, Steven còn sở hữu mái tóc bạch kim, nhìn không khác gì hoàng tử yêu tinh mấy. Nếu không phải y quá đồi lạnh lùng, có lẽ y tá, bác sĩ nữ toàn bệnh viện này đều ngã rạp hết.

- Cười gì vậy? - Steven đáp lại ánh nhìn của Thiên Hùng bằng một cái nhún mày khó chịu.

- Tôi chỉ đang phân tích, so sánh tương quan lực lượng giữa cậu và đối thủ sắp tới thôi mà. - Hần lại cười thâm sâu. - Cậu thắng hiệp đầu.

- Tam thiếu Ngô gia là Võ Lâm Minh Chủ, dĩ nhiên mạnh hơn tôi. Nhưng quốc chiến là việc của nhiều người, trong khi lực lượng Trần quốc không tệ. - Steven trực tiếp bỏ qua nụ cười gian tà của Thiên Hùng

- Vừa thay đổi quốc tịch đã có mới nói cũ. Nay là người Trần quốc rồi, nên bắt đầu chê Lê quốc đấy ư? - Hần giả vờ trách móc.

- Tôi chỉ nhận xét khách quan mà thôi. - Y nhún vai. - Ở Lê quốc, các thành chủ đánh nhau liên miên, hận thù tràn ngập. Trong khi đó Trần quốc rất nề nếp quy củ. Họ cũng cạnh tranh, nhưng với tinh thần hiệp nghĩa, tôn trọng nhau.

- Xi ... chơi game mà không đấu đá hơn thua thì có gì vui. Võ Lâm cứ tổ chức sự kiện này nọ, chủ yếu là cho mọi người có dịp kết oán đấy chứ. Ngoài danh sách hảo hữu, chúng ta còn có danh sách thù nhân. Cứ mỗi lần bị người nào giết chết, thì tên kẻ đó lập tức hiện trong danh sách. Mỗi lần thù nhân online hay lên cấp, hệ thống đều nhắc nhở khiến tôi phát bực. Ngoài lý tưởng “sợ thiên hạ” không loạn thì nhà sản xuất còn mục đích gì? Những điều Thiên Hùng phân tích đều là sự thật, nên Steven không bàn cãi nữa. Bản thân y cũng là người bị lắm kẻ ghen ghét, hận thù bủa vây khắp nơi. Nhưng ít nhất Steven vẫn phân biệt được đâu là trò chơi, đâu là thực tế. Cứ như Thiên Hùng, thật ảo khó phân. Hảo hữu trong game cũng là bạn tốt ngoài đời, thế tử trên mạng bây giờ đã là bạn gái hần. Thậm chí lần trước đi ngoài đường, Thiên Hùng còn đánh nhau với người chơi game Võ Lâm. Bác sĩ Thiên Hùng và y sư Anh Hùng dần dần đã thống nhất với nhau thành một. Cuộc sống của hần chẳng còn tách bạch ra thành hai thế giới như trước kia nữa rồi.

Ngoài Thiên Hùng, vẫn còn một người bị Võ Lâm ám ảnh. Từ đạo Lam Y đổi quốc tịch, Ngọc Linh vẫn rầu rĩ khôn nguôi. Mỗi ngày ra vào giáp mặt, y luôn thấy được vẻ u buồn trong mắt nàng. Dẫu Ngọc Linh thường cố gượng cười, nhưng tâm trạng không thật sự thoải mái.

Steven cũng chẳng biết phải giải quyết tình huống này thế nào. Ngọc Linh vẫn hoàn thành công việc, đầu đề chuyện Võ Lâm ảnh hưởng, nên y không có đường nhắc nhở. Nhưng sao thấy nàng không vui, y lại bức bối không yên? Trong vô thức Steven luôn nhìn về phía Ngọc Linh lo lắng. Y phải kèm mình không nói ra câu, “Ta vẫn ở bên nàng, xin chớ sầu lo”.

- Đạo này không nghe cậu nhắc về việc đã ngoại nữa. - Lần đầu tiên y chủ động đề cập vấn đề này. - Không cần bồi đắp tình cảm với Tịch Dạ sao?

- Bọn tôi vẫn thường cùng ăn tối và chơi game. - Thiên Hùng chồm tới đẩy hào hứng. - Thế nào, cậu muốn đi chơi nữa hả?

- Không phải, tôi chỉ đang quan tâm lo lắng cho tình hình các cậu. - Steven xấu hổ, chối biến ngay.

- Tôi hiểu rồi, đạo này không được tổ đội với mọi người, lang thang một mình chắc cậu buồn chán lắm. - Thiên Hùng vuốt cằm ra dáng hiểu biết. - Vậy chủ nhật tuần này, chúng ta lại đi chơi xa.

- Trước giờ tôi vẫn quen cô độc một mình. - Steven cãi lại.

- Vậy cậu không chịu đi à? - Hấn cụp mắt rầu rĩ. - Vậy mà tôi tính rủ Ngọc Linh ra ngoài cho khuấy khoả hơn.

- Ai nói không đi. - Steven nhanh chóng cướp lời. - Chúng ta ở bệnh viện quá nhiều, nên đi dã ngoại, bớt ngửi thuốc sát trùng một chút. Lúc đó Thiên Hùng rất cao hứng, muốn cười to chọc ghẹo vị đại thần hay e thẹn. Nhưng vì nghĩ cho tương lai, hấn không dám chọc tức Steven. Không chỉ Ngọc Linh, mà thời gian gần đây Dr. Wilson cũng hay cáu gắt. Bọn họ không vui, hấn nhiên vì lý do phải chia xa.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

^ _ ^

Trong vòng mười ngày, Thiên Hùng giao nhân vật của mình cho Tịch Dạ. Công việc của họ chủ yếu là đến Tiên Nhân thôn toạ thiền. Thật kinh khủng khi bọn họ liên tục thăng sáu cấp. Bản thân Anh Hùng còn lên chức trưởng thôn do hấn ở lâu trong thôn. Điều này chứng minh, chưa có ai phát hiện ra bí mật của Trầm Hương. Vậy nên cả phụ bản chỉ có hấn cùng Tịch Dạ.

Thành viên Bách Thắng bang vẫn liên tục truy tìm quest môn phái nhằm lấy Tây Cốt đan. Nhưng chẳng hiểu nhà sản xuất game sắp xếp thế nào, mà cho đến giờ chưa ai khám phá ra. Không chỉ bản thân họ nóng lòng, Thiên Hùng cũng nôn nao không kém. Hấn đành nói việc này cho hội “mê được y sư” của mình. Thiên Hùng lấy điều kiện trao đổi là bọn họ phải chỉ cách lấy Tây Cốt đan ở môn phái. Chẳng mấy chốc Hồng Phấn, Coffe Đại Sư lẫn Thủy Mặc đều có thể vào phụ bản Cực Lạc Đoạ Trần.

Càng về sau, số lượng người đến được Tiên Nhân thôn bắt đầu tăng lên. Dần dần thông tin mà Anh Hùng xì ra cho hảo hữu đã lan khắp hang cùng ngõ hẻm. Trong Võ Lâm, nhà nhà đi săn Trầm Hương, người người về môn phái làm nhiệm vụ. Nhưng ai cũng sợ kẻ khác giỏi hơn mình, nên quyết định giữ bí mật, không chịu nói ra. Cho nên mới xảy ra tình trạng kẻ có Tây Cốt đan không thể vào thôn, người sở hữu Trầm Hương nhưng không cách nào sử dụng.

Lúc người đến Tiên Nhân thôn tăng lên đáng kể, nhà sản xuất cảm thấy không giữ được bí mật nữa, đành công bố luôn phụ bản Cực Lạc Đoạ Trần cho cả thiên hạ cùng biết. Cuộc cách mạng luyện cấp nổ ra, bảng xếp hạng Tân Tú luôn bị thay đổi từng giờ. Cuộc đua tốc độ luyện cấp này cũng hấp dẫn không thua gì đua súng vật. Thậm chí mọi người còn tổ chức cá cược xem ai trụ ở vị trí tăng cấp lâu nhất. Xã hội bắt đầu phân hoá thành hai loại, người thường và bán tiên.

Số lượng nhân vật lên chức đại thần ngày càng nhiều hơn, kéo theo hệ quả là giá Trầm Hương tăng vọt. Vì tương lai đứng đầu thiên hạ, Anh Hùng và Tịch Dạ đành quay về nghề cũ. Một người đi trộm, một người đi cướp, mong tích lũy đủ Trầm Hương cho mọi người cùng xài. Bây giờ hai người họ chính là hy vọng của cả bang.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Trách Nhiệm Của Đại Thần

Cuối tuần đó, Ngô quốc và Trần quốc khai chiến. Bách Thắng bang dĩ nhiên hòa theo dân Ngô tiến đánh kinh đô nước Trần. Phu thê đạo tặc thì chăm chăm đi sưu tầm vật phẩm. Hồng Phấn Lý Chiêu Phu chỉ muốn đánh Lam Tổ Tổ một trận ra trò. Coffe Đại Sư dẫn phu nhân đi thu thập quân công. Ai cũng có mục tiêu riêng, nên đành chia ra hành động cho tiện.

Trận chiến này cũng giống thời Lê quốc tấn công Lý quốc. Bọn họ tràn sang biên giới người ta, thấy ai có màu quốc gia khác là lập tức chém không nương tay. Anh Hùng cùng Tịch Dạ song kiếm hợp bích. Trước hạ máu kẻ thù trộm đồ, sau PK người ta dễ cướp. Thiếu đi một đôi tay thò, hấn vẫn là thần thủ vô cùng lợi hại. Cứ hễ có đông người và hỗn loạn, đó chính là dịp tốt nhất để làm đầy túi nải của mình

Đang hí hửng nhặt đồ, bỗng nhiên họ nghe Hồng Phấn kêu cứu.

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Mọi người mau đến cửa hoàng cung, giúp ta đòi công bằng.”

Hoá ra trong lúc nàng phùng phùng khí thế trả thù, lại bị người khác cản đường. Mà người ngăn Hồng Phấn lại chính là phu quân cũ.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Hồng Phấn, nàng biết trong quốc chiến ta không thể để vua mình chết được.”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Thiếp phải giết cô ta, chàng muốn ngăn thì ra tay với thiếp đi.”

Chế tạo sự dùng cây búa trừ danh của mình xông tới. Ai cũng có thể tưởng tượng ra một tiếng thò dài khi Lam Y bắt đầu xuất chiêu.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chàng dám ra tay? Vì một người đàn bà khác lại đi giết vợ mình. Trời ơi ... mọi người mau đến xem ... thiên lý chỗ nào ...”

Quả nhiên mọi người quên đánh đám, chạy tới xem trò vui trước cổng cung điện. Lam Y nổi tiếng vũ phu, đã giết không ít cô gái theo đuổi mình. Nay vì quốc gia đại sự, liệu y có dám ra tay với vợ cũ? Tình huống hấp dẫn vậy, không coi thật uống kiếp chơi game.

Người đến càng đông, Lam Y càng bị áp lực. Đây là game online, đâu ai sợ ai, cứ ở bên ngoài chỉ chỗ bình luận lung tung. Các nhà cái đã nhanh nhẩu ra kèo đặt cược.

“Mọi người đoán Lam Y hay Hồng Phấn chết trước đây?”

Người ta nói “quan tốt cũng khó xử việc nhà”, Anh Hùng dẫu đã đến nơi, cũng không biết phải ngăn thế nào. Hồng Phấn cứ đánh tới, quyết xông qua cửa đi tìm Trần vương. Lam Y tiến một bước, lại lùi một bước coi như nhường hết mức. Y tấn công Hồng Phấn, đồng thời cũng chữa thương cho nàng. Hai người cứ dây dưa với nhau, không phân ra người thắng kẻ bại.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Nương tử, đừng làm loạn nữa. Đây là chỗ nguy hiểm, mau lui đi.”

Nào ngờ lời nhắc nhở chưa đọc hết, ngân tiễn đã xé trời giáng xuống.

[Cận] Lam Tổ Tổ: “Ta vừa nghe kẻ nào muốn lấy mạng mình?”

Ngọc Linh điên tiết, chẳng tiếc tiền lập tức hồi sinh tại chỗ. Đang cãi nhau với Lam Y, nàng không kịp nhận ra kẻ thù đã tới gần. Thợ rèn sử dụng trọng khí, chỉ chuyên đánh cận chiến. Trong khi đó Lam Tổ Tổ lại là cung thủ, đứng từ xa cũng có thể diệt địch, vô cùng an toàn.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Lam Tổ Tổ, ta liều mạng với ngươi.”

Nữ chiến sĩ giáp thủy tinh lập tức triệu hồi sủng vật, thu hẹp khoảng cách với đối thủ. Trần vương không ngại đại tượng, nhanh chóng xuất ra Tam Tiễn Xuyên Tâm. Với các lớp nhân vật đánh cận chiến, bộ giáp còn thường kèm theo thuần bại. Hồng Phấn giờ chiếc khiên Tuyết Kháng ra chặn đòn tấn công từ kẻ địch. Đến được gần rồi, nàng sẽ cho à biết thế nào là đau khổ. Cung thủ ông ọ, dẫu cấp cao cũng có nhược điểm chí mạng vẫn là chí số kháng vật lý. Thân thể mảnh mai kia rốt cuộc chịu được mấy búa từ Hồng Phấn đây?

Mặt đất rung chuyển khi nàng xuất ra Giáng Ma Diệt Thế. Mạch nham thạch phun trào cuốn đi mấy ngàn lượt máu từ đối phương. Hồng Phấn chưa kịp hạ hê thì Lam Y đã nhảy vào hồi sức cho Tổ Tổ. Nàng tức giận tím mặt, mắng chửi gian phu dám phụ tại kênh thế giới. Lam Y cũng bị chọc cho điên lên, không nương tay với người xưa.

Nhìn vợ chồng họ cãi vã bấy nhiêu đó đã đủ. Trận này Lam Y Công Tử theo phe Trần vương, Anh Hùng cũng phải đứng về phía chiến hữu. Hồng Phấn tưởng mình đã thiệt mạng dưới sát chiêu của Lam Y, nào ngờ ngay lúc đó Anh Hùng dùng Hoàn Hồn cứu nàng trở lại.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chàng tuyệt nghĩa thì ta tuyệt tình.”

Vừa dứt lời, Hồng Phấn lại lao lên tấn công.

Phía bên kia, Lam Tổ Tổ vô cùng cao hứng khi có Lam Y trợ giúp. Tuy nàng biết y chỉ làm vậy vì trách nhiệm quốc gia, nhưng thấy Công Tử đứng về phía mình, Tổ Tổ đã không thể ngậm miệng cười. Tam Tiễn Xuyên Tâm lại bắn về phía địch thủ. Hồng Phấn bất chấp tổn thương, xuất ra chiêu Chê Đá Vá Trời.

Tuy đẳng cấp giữa hai nữ nhân cách biệt khá xa, nhưng sau lưng họ đều có y sư hỗ trợ. Vậy nên Hồng Phấn và Lam Tổ Tổ chiến đấu bất phân thắng bại, do máu hai người không cạn bao giờ.

Bỗng một vầng sáng chói lòa xuất phát từ trung tâm cung điện. Mọi màn hình máy tính đều chớp giật khi đòn Ca Tẩn Thiên Hạ được xuất ra. Tất cả thành viên của Trần quốc đều phát hiện quốc kỳ nước mình bắt đầu bị tấn công. Hơn nữa, số máu mất nhiều như vậy chỉ có thể do cao thủ ra tay. Ai nấy chẳng buồn xem vợ chồng cãi nhau nữa. Họ muốn mau chóng quay về hộ quốc, khi Tam thiếu Ngộ gia đã bắt đầu xuất chiêu.

Lam Y cũng theo dòng người bỏ nhà vua mà đi bảo vệ quốc kỳ. Bỗng mặt đất rung lên khi Hồng Phấn quyết tâm truy kích. Lần này nàng chủ tâm nhắm vào Lam Y chứ không phải Trần vương.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Thật ra mục đích của nàng là kèm chân ta chứ không phải náo loạn.”

Y đã nhận ra âm mưu của nương tử, mọi bức dọc bỗng nhiên bay biến mất. Lý Ngọc Linh đâu phải kẻ hồ đồ càn quấy, làm việc tùy tiện không cân nhắc thiệt hơn. Chỗ quốc kỳ có lẽ đang diễn ra cuộc chiến giữa hai vị đại thần nhất nhì thiên hạ. Nếu Lam Y tiếp tay vào, Tam thiếu Ngô gia sẽ khó mà giành phần thắng trong đợt này.

Náo loạn, gây sự chỉ là một chút ít mưu kế. Bây giờ Hồng Phấn vẫn không tiếc thân mình, ngăn cản Lam Y tham chiến ở vị trí trung tâm.

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Chàng là người Lê quốc, sớm hay muộn cũng trở về Lê quốc. Thắng thua giữa Trần quốc và Ngô quốc đâu liên quan gì đến chàng.”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Quá khứ là quá khứ, tương lai là tương lai. Bây giờ ta mang quốc tịch Trần, phải vệ quốc do đó là trách nhiệm.”

Trong tình huống này, Lam Y Công Tử bắt đầu hiểu rõ cảm xúc của Lục Đạo khi xưa. Vì sao hắn lại phản bội Khất Nhi, từ vị trí con tin biến thành vua một nước. Cũng như khi bạn chọn phe trong trò săn bắt cướp. Dẫu làm cướp hay công an, ai cũng phải đóng cho trọn vai. Võ Lâm là một thế giới thu nhỏ, nhưng bản chất vẫn là trò chơi. Một khi đã tham gia, mọi người cần tôn trọng nguyên tắc trách nhiệm của nó.

Ngọc Linh thông hiểu, nhưng nàng cũng có lý tưởng của riêng mình. Cuộc chiến này Lê quốc theo phe Ngô, nên tất cả bọn họ đành phải chiến đấu chống lại đồng đội cũ. Anh Hùng, Tịch Dạ lẫn những thành viên Thịnh Thế đồng loạt tấn công Lam Y Công Tử. Phe Trần quốc cũng xông lên hỗ trợ y, muốn đại thần mau đi trợ sức cho Anh thật là pro.

Ánh sáng chớp tắt, thanh máu trời sục khiến ai nấy đều nóng lòng tham chiến. Nhất nhì thiên hạ quyết đấu, cơ hội này bao lâu mới có? Nếu đệ tam vào cuộc, tình hình có khi càng ác liệt, kết quả cũng dễ dàng ngã ngũ. Nhưng chủ yếu mọi người vẫn muốn biết những trận chiến đỉnh cao của thân nhân sẽ kinh khủng cỡ nào.

Đây cũng là lần đầu tiên Anh Hùng chìa mũi dùi về phía hảo hữu. Sư huynh của hắn, đồng nghiệp của hắn, đồng thời cũng là mục tiêu Thiên Hùng muốn vươn tới. Hắn đã luyện tập suốt trong thời gian qua, cấp bậc tăng tiến liên tục, nhưng cuối cùng đã trưởng thành đến mức nào? Lever 13x đối đầu 19x, Anh Hùng vẫn có thể khiến Steven khó chiến.

Hắn chỉ tập trung luyện đòn tấn công, hoàn toàn bỏ lơ mảng phòng thủ, vốn là điểm yếu của y sư. “Nếu nguyên liệu thấp kém, dẫu có gia cường thế nào cũng không trở thành tinh phẩm được.” Chính lời chia sẻ của Hồng Phấn đã làm Thiên Hùng giác ngộ hơn. Y sư là lớp nhân vật supporter, dẫu hắn có dốc túi mua đồ, Anh Hùng cũng không thể trở thành guard như thợ rèn. Nếu đã vậy, cứ mài dũa khả năng tấn công cho thật tốt, cũng như phát triển tới đa đặc hệ. Thiên Hùng chỉ rèn luyện bảy chiêu thức tấn công, dốc hết sức nên mới lever 131 đã học được Thủy Nguyệt Kính Hoa.

Lam Y Công Tử cũng kinh ngạc khi sư đệ mình xuất ra chiêu thức lợi hại nhất. Y cứ ngỡ Anh Hùng phải giống mình, đến cấp 170 mới chạm được cửa ngõ đầu tiên của tối chiêu.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Khá lắm, nhưng chỉ múa rìu qua mắt thợ. Để sư huynh cho đệ biết Thủy Nguyệt Kính Hoa thật sự là thế nào.”

Họ đã ở trong cùng một nhóm, nên khả năng của mỗi người thế nào ai cũng rõ. Lam Y vừa xuất chiêu, đã có lắm kẻ ngã rạp do mất máu quá nhiều. Anh Hùng cũng ở trong số những người bị giết. Khi hắn hồi sinh, bên cạnh nhân vật đã bắt đầu xuất hiện thước đo nộ khí. Một khi 100% nộ khí đầy bình, đòn Tự Bạo sẽ xuất hiện, giúp họ dễ dàng tiêu diệt bất kỳ kẻ thù cường đại nào.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Thế nào, có muốn ta giết thêm vài lần để tích lũy nộ khí không?”

Sự cười cợt của y mới là thứ làm tăng nộ khí nhiều nhất. Thay vì về y quán hồi sinh, mọi người liền bỏ tiền ra để sống lại tại chỗ. Đối với kẻ thù, Lam Y Công Tử là một người vô cùng tàn nhẫn. Thật không may, hôm nay bọn họ lại ở thế đối đầu với y.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Kế Hoạch Lịch Sử

Lại thêm một chấn động khác, lần này là Bài Sơn Đào Hải của Võ Gia. Anh Thật Là Pro đang phản công, chống lại Tam Thiếu Ngô Gia. Có vài người chơi nhiều chuyện đã bỏ trận đấu trước cửa hoàng cung. Họ muốn đi xem nhị vị đại thần quyết đấu hơn là hỗ trợ Lam Y Công Tử.

Phía bên này, Steven cũng đang nóng lòng lo lắng. Quốc kỳ của Trần quốc đang tuột HP dần dần. Bản thân là một đại thần được công nhận trên thế giới, Lam Y Công Tử hẳn nhiên mong muốn được chạm trán Tam Thiếu Ngô Gia. Đánh bại kẻ mạnh nhất, lên ngôi võ lâm chí tôn là mục tiêu của tất cả hiệp khách giang hồ.

Ước mơ không phải ảo tưởng, mà là thứ động lực thúc đẩy ta tiến bộ. Steven để máu nhân vật của mình tuột xuống cấp độ nguy hiểm, sau đó dùng Kim Sang Dược cỡ nhỏ duy trì ở mức mười phần trăm. Tại giai đoạn nguy hiểm đến tính mạng, hệ thống võ công sẽ xuất hiện đòn Vận Khí. Tình trạng này

cũng giống như hồi quang phản chiếu, sức mạnh nội tại được kích thích bộc phát đến cực hạn.

Chiêu Liên Hoàn xuất hiện, nhân vật được xuất ra mười đòn liên tiếp, ảnh hưởng trên diện rộng mà không cần chờ đến lượt tấn công. Nếu nguyên khí không đủ, nhân vật chắc chắn sẽ chết ngay sau khi sử dụng Liên Hoàn. Thế nhưng cột nội lực của Lam Y vẫn đầy ắp, do y cố tình chứa lại. Từ đầu buổi đến giờ, Steven chỉ dùng vật phẩm để hồi thương, không hề dấn động đến đặc kỹ của y sư.

Thần Phong Bá là một cột dao khí khổng lồ từ trời cao giáng xuống đất. Hiệu quả của Liên Hoàn giúp Thần Phong Bá liên tục bám vào đám địch thủ đang tập trung đông như kiến trước công thành. Chỉ số máu bị mất đi bay đầy trời, tạo thành một đám mây đỏ vô cùng khủng khiếp. Bây giờ ai nấy đều hiểu rõ chọc giận đại thần có mùi vị như thế nào.

Kẻ quá yếu thì mất mạng, người cấp cao hơn cũng bị tổn thất nghiêm trọng. Vậy mà sự khủng bố còn chưa kết thúc, khi mọi người phát hiện ra mình đã trúng “Thị Huyết”. Lớp nhân vật y sư có khả năng bỏ độc vô cùng đặc sắc mà không nghề nghiệp nào làm được. Sức phòng thủ thấp, lực tấn công yếu thì phải được bù đắp bằng những đặc kỹ khác. Tương thích thuốc và bỏ độc là hai điểm nổi trội nhất của nghề y sư.

Cứ năm giây, HP của người trúng Thị Huyết tuột xuống 1%, đồng thời kẻ bỏ độc được cộng dồn khẩu phần máu ấy. Với cả đám đông trúng Thị Huyết thế này, Lam Y gần như trở thành bất tử với khả năng vô hạn máu. Cách chiến đấu của cao thủ đỉnh cấp khiến ai nấy đều phải trầm trồ khen ngợi. Y biết kết hợp rất nhiều phương án tấn công để mang lại lợi thế tuyệt đối cho mình.

Trong thời hạn năm phút của Thị Huyết, đánh Lam Y Công Tử cũng vô dụng. Họ sẽ phải tiếp tục ăn đòn, trong khi máu của bản thân cứ vơi dần để nuôi người ta. Nhân sĩ Vô Lâm bỏ cuộc, không muốn cản đường Lam Y nữa. Kẻ mạnh như thế này phải chiến đấu với người cùng đẳng cấp với y.

Hồng Phấn bắt lực nhìn Lam Y bỏ đi mà không có khả năng ngăn cản. Đám đông xung quanh cũng nhảy lên vật cưỡi đuổi theo, mong muốn chứng kiến trận đối đầu lịch sử giữa ba vị đại thần. Kết quả quốc chiến có vẻ sẽ rơi vào tình huống Trần quốc lợi ngược dòng. Với đệ nhị và đệ tam cùng ở một phe, chiến thắng của Ngô quốc đang dần trôi khỏi tầm tay.

Anh Thật Là Pro và Tam Thiếu Ngô Gia đứng giữa đám đông vẫn nổi bật bởi chiều cao và hào quang phát ra xung quanh họ. Nếu đại thần mất cấp, hẳn nhiên sẽ có kích thước ngang ngửa boss thế giới. Hiện nay, thế đối đầu bỗng hoá thành chân vạc. Tuy Lam Y Công Tử cùng quốc tịch Trần, nhưng chưa chắc y sẽ hỗ trợ cho Anh Thật Là Pro.

Ai chẳng biết Lam Y tính tình cô ngạo, ít quan tâm đến suy nghĩ của người khác. Y độc lai độc vãng trong thời gian dài, không bang hội, không đội nhóm, cũng chẳng bạn bè. Thời kỳ Lam Y thường xuyên xuất hiện, vẫn nổi tiếng nhất với những trận đối kháng Thần Long hội. Người gần gũi với Lam Y là Anh Hùng, cũng bị Công Tử chém chết không tha.

Fan hâm mộ bị PK, nương tử cũng đánh, thì trên đời này Lam Y còn chứa ai nữa. Vừa đến nơi, y đã xuất tuyệt chiêu mạnh nhất trút lên đầu Tam Thiếu Ngô Gia. Đáng tiếc, kẻ thuộc quang hệ không làm gì âm hệ được. Tam Thiếu Ngô Gia phản công bằng đòn toàn diện. Tất cả nhân vật xung quanh đều bị chấn động, nội lực tuột nhanh như xe lao dốc không phanh.

Chỉ duy nhất nhạc sĩ là kẻ có thể tấn công vào nội lực của người khác. Nội lực là chỉ số ảnh hưởng đến khả năng ra đòn của nhân vật. Nội lực mà cạn hết thì nhân vật sẽ như búp bê gỗ, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, chứ chẳng thể xuất chiêu. Dầu giáp mạnh, dầu có phù chú kháng phép thuật thì cũng chẳng ai bảo vệ được nguồn nội lực. Đây là thứ chi hao hụt khi sử dụng, ngoại trừ trường hợp gặp phải nhạc sĩ.

Ban đầu, số lượng người chơi chọn nhân vật nhạc sĩ thậm chí còn ít hơn y sư. Cả võ lâm rộng lớn chỉ có vài nhạc sĩ tồn tại. Lớp nhân vật này không thể buff trạng thái như thuật sĩ, cũng không thể carry nhóm như y sư. Đem họ làm tanker hay guard đều là phương án dở tệ. Ấy vậy mà với khả năng đánh trực tiếp vào nguồn nội lực khiến họ trở nên độc nhất vô nhị. Ngay cả đấu sĩ hùng mạnh mà hết nội lực thì cũng giống hòn đá ven đường, tha hồ cho người ta PK.

Khi Tam Thiếu Ngô Gia vươn lên ngôi Vô lâm chí tôn, cũng có nhiều người chơi cân nhắc làm nhạc sĩ. Nhưng bọn họ chỉ mới ở cấp bắt đầu, còn lâu lắm mới đạt được trình độ thượng thừa như Ngô Tam.

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Thật khủng khiếp, mọi người thấy trình độ của anh ta chưa.”

[Nhóm] Thủy Mặc: “Nhân vật vừa mạnh, khuôn mặt lại đẹp và hát hay.”

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Chơi game thì liên quan gì đến mặt mũi và hát hay.” (>”<)

[Nhóm] Thủy Mặc: “Thì không liên quan, nhưng khả năng của Thiếu Gia quá mạnh, không ai chống lại nổi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Hắn không hoàn hảo như mọi người đã tưởng đâu!”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Tướng công đã phát hiện ra điều gì à?”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Làm sao có thể chống đòn tấn công nhắm trực tiếp vào phần nội lực? Chẳng có giáp trụ hay bùa chú nào làm được điều này.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Chẳng cần giáp trụ hay bùa chú để chống lại đòn của nhạc sĩ.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Vậy làm cách nào?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Trong đặc kỹ của y sư có một đòn gọi là Hồi Xuân, giúp bơm đầy thanh nội lực. Ta đâu cần phải chống, chỉ liên tiếp đổ nước vào cái bình lung mà thôi.”

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Nhưng đó đâu phải là cách. Anh ta có lever cao hơn, mỗi đòn tấn công đều lấy đi chỉ số vượt tầm y sư có thể hồi lại được.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Đó là trong trận solo, còn đội nhóm mà có trên hai y sư thì hẳn cũng phải khôn đốn thôi.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Vậy bây giờ thế nào? Chàng muốn tham chiến giúp đỡ sư huynh?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Không, trận này ta theo phe Ngô quốc nên ở ngoài làm chuyện riêng được rồi.”

Đúng như phân tích của Anh Hùng, rốt cuộc Lam Y Công Tử cũng phải tổ đội với Anh Thật Là Pro. Dựa vào danh tiếng của hắn, kêu gọi toàn thể y sư Trần quốc đến hỗ trợ cho trận đánh. Nếu chỉ là những y sư thông thường, có lẽ khó mà ép Tam Thiếu Ngô Gia vào thế khó cho được. Nhưng đây lại là Lam Y, đại thần luôn gây ra những chuyện hãi hùng.

Quốc chiến là cái bẫy, cũng giống như Lam Y đã từng mắc phải. Phần thắng nghiêng về phía Trần quốc, danh sách công nạp lập tức có tên Tam Thiếu Ngô Gia. Cả thiên hạ kinh khiếp kêu ầm lên vì sự tham lam này. Ba người mạnh nhất thế giới đều đầu quân cho một nước. Vị trí của Trần quốc trên bảng xếp hạng vọt cao lên, bỏ xa nhưng quốc gia còn lại. Họ làm như thế này, phải chăng đang chuẩn bị cho sự kiện Cửu Long Tranh Châu sẽ diễn ra vào cuối năm?

^ _ ^

Buổi sáng hôm sau, Thiên Hùng vừa đến Chợ Ruộng đã vọt ngay tới phòng làm việc của Steven. Anh bạn tóc trắng của hắn nhướng mày nhìn Thiên Hùng đầy thắc mắc.

- Mới sáng sớm tìm tôi có việc gì gấp vậy?

- Cậu đã biết trước rồi phải không, việc Lam Tổ Tổ sẽ đòi Tam Thiếu Ngô Gia làm công phẩm?

- Đóng cửa lại rồi nói tiếp. - Dr.Wilson nghiêm giọng nhắc nhở Thiên Hùng.

Chỗ này là bệnh viện, y không muốn người ngoài biết họ bàn bạc những việc ngoài chuyên môn. Hơn nữa đây là vấn đề chơi game, nghe ra hoàn toàn không nghiêm túc. Khi Thiên Hùng đã đóng cửa rồi, Steven mới bắt đầu phân tích.

- Có lẽ Khất Nhi cũng không ngờ hai anh em Trần vương có âm mưu này. Anh ta chỉ muốn đẩy tôi đi, nhưng lại tiếp tay cho Trần quốc thống nhất thiên hạ.

- Còn cậu thì sao, không muốn quay về Lê quốc à? Cậu giúp Lam Tổ Tổ có được Tam Thiếu Ngô Gia. Ba người các cậu là vô địch thiên hạ. Những trận quốc chiến sau này ai còn chống nổi Trần quốc. Chúng tôi làm cách nào đưa cậu về? - Thiên Hùng bực dọc ngồi xuống ghế.

- Cậu có biết Võ Lâm Truyền Thuyết dựa vào thời kỳ lịch sử Cửu Long Tranh Châu của Việt quốc? Mục đích của nhà sản xuất là tái hiện quá trình thống nhất Thần Châu của Sử Định hoàng đế. Họ muốn đi tìm một người chơi mạnh nhất, đóng vai trò ấy. Nhưng sau mười ba phiên bản rồi, chưa có ai làm được điều này. - Steven bắt đầu kể lể. - Sự kiện Cửu Long Tranh Châu được tổ chức mỗi năm cũng chỉ là một trận quốc chiến với quy mô toàn diện. Quốc chiến có tới đa 3 nước tham gia, nhưng Cửu Long Tranh Châu là cuộc chơi dành cho toàn bộ chín nước. Nhân vật từ cả trăm server sẽ cùng đánh nhau trên một chiến trường duy nhất. Nếu những trò chơi khác lấy phá đảo làm nhiệm vụ, thì Võ Lâm Truyền Thuyết lấy thống nhất Thần Châu làm mục đích cuối cùng.

- Vậy sao? - Thiên Hùng cười khẩy. - Thế ra cậu đã chọn về phe mạnh nhất, để thực hiện mục tiêu trở thành vĩ nhân lịch sử trong game. Trước thái độ trách mắng của người bạn, Steven vẫn giữ thái độ bình tĩnh, điềm đạm.

- Cậu không thấy mỗi ngày phải online làm nhiệm vụ là quá uống phí thời gian sao?

- Uống phí? - Thiên Hùng cao giọng. - Người đã cày cả ngàn giờ trên Võ Lâm lại nói với tôi rằng chơi GO là uống phí thời gian.

- Đúng vậy, tôi đã lạc mất mình trong thế giới đó. Vậy nên tôi phải ngừng lại.

- Sao không đơn giản là dừng đăng nhập vào game. Tại sao lại phản bội chúng tôi, nhưng người đang cố gắng hết sức vì cậu?

- Tôi là một đại thần, kết thúc của đại thần thì phải vượt trội hơn người, chỉ ít cũng gây chấn động thiên hạ. - Steven bật cười ngạo nghễ. - Nếu không những ngày tháng mà tôi đã bỏ ra cho Võ Lâm sẽ trở thành vô nghĩa.

- Dr. Steven Wilson, tôi thật không hiểu nữa. - Thiên Hùng lắc đầu. - Cậu bị Lam Y Công Tử nhập rồi à?

- Hay có lẽ, đây mới là tôi. Thiên Hùng bỏ đi khỏi khoa ngoại thần kinh. Hắn hơi bị sốc vì những tiết lộ của Steven. Ngừng chơi game và kết thúc luôn cả Võ Lâm Truyền Thuyết? Khi cửu quốc đã nhập một, toàn bộ hệ thống hiện nay sẽ sụp đổ. Không còn nhiệm vụ Thủ Vệ Quốc Thổ, cũng chẳng phân chia quốc gia. Không quốc chiến cũng như công thành chiến, bởi người chiến thắng trận cuối cùng sẽ có được ngai hoàng đế vĩnh viễn như lời hứa của nhà sản xuất. Ai sẽ tiếp tục chơi game khi mình không có khả năng vươn lên vị trí quân vương?

Hắn nghĩ về những kỷ niệm vui vẻ từ khi tham gia Võ Lâm. Hắn điểm mặt những người bạn mới quen nhờ trò chơi. Thậm chí một số người trong đó đã trở nên quan trọng đối với Thiên Hùng. Hắn sẽ làm gì khi một phần trong cuộc sống của mình biến mất. Thiên Hùng phải bảo vệ Võ Lâm, phải tìm lại người chiến hữu quen thuộc.

Điều đó có nghĩa là hắn phải chống lại Steven và cả hai vị đại thần xếp trên Lam Y.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Niềm Tin

Võ Lâm vẫn luôn đứng đầu bảng xếp hạng những trò chơi ăn khách nhất. Vì vậy không có gì lạ khi ra đường là chạm mặt một vài thành viên giang hồ. Càng đặc biệt hơn khi nghe người ta nhắc đến trò chơi này ngay tại cơ quan làm việc. Trong lúc Thiên Hùng đi qua phòng lưu bệnh, khoa tiêu hoá, đã thấy một đám đông oang oang về Võ Lâm. Vậy nên hắn tò mò đi vào và chứng kiến cảnh thăm bệnh ồn ào với hàng chục người ra vào tấp nập trong phòng.

Chỉ liếc mắt, Thiên Hùng nhanh chóng nhận ra đây là những thành viên của hắc đạo. Hắn không bài xích những người này, mà chỉ đơn giản đánh mùi ra người quen. Hắn đến gần, giả vờ xem hồ sơ bệnh án, nghe ngóng chuyện của đám võ lâm chí sĩ.

Người nằm trên giường bệnh là đại ca của họ với căn bệnh ngàn năm đau khổ. Ba ngày sau, Mai Mật Danh sẽ có ca phẫu thuật cắt bỏ búi trĩ đã làm ông khó chịu bấy lâu nay. Để trấn an đại ca, bọn đàn em hướng sự chú ý của Mật Danh vào trò chơi Võ Lâm Truyền Thuyết. Thiên Hùng tái hết mặt mày khi nghe đến tên bang chủ Dám Yêu Dám Hận lấy lòng tứ phương.

Chả trách gì thành viên của Thần Long Hội lại hưng phấn đến thế. Dám Yêu Dám Hận là bang chủ trong game, cũng là bang chủ ngoài đời. Nhóm của bọn họ tổ chức rất chặt chẽ và có mối liên kết vô cùng thân thiết. Nhân vật lại thuộc hàng anh hùng việt quốc đồng.

Thiên Hùng thờ dài, tính bỏ đi thì bị nhóm người xã hội đen kéo lại.

- Bác sĩ, hồ sơ của tôi có vấn đề gì à? - Mật Danh cất giọng lo lắng hỏi.

- Ồ không, tôi không phải bác sĩ điều trị trực tiếp, nên không nói chắc được. Thái độ lảng tránh của Thiên Hùng khiến đại ca hắc hội lo lắng.

- Bệnh của tôi không thể nói chắc sao? - Ông cao giọng.

- Ồ, ông hiểu sai ý tôi rồi. Vấn đề là tôi không thể tự tiện đưa ra bình luận, vì ông thuộc phạm vi theo dõi của bác sĩ chuyên khoa.

- Vậy sao bác sĩ lại nhìn hồ sơ của tôi rồi thờ dài?

- Cái này ...Hắn tắc tị, không biết giải thích sao cho rõ. Đám đàn em của Mật Danh sừng sộ cả lên. Bọn họ bắt đầu kẹp cổ hắn, mỗi người chêm một câu, đồng thời dí sát bộ mặt hung ác tới gần.

- Cái thằng này, đại ca hỏi mà không trả lời được à?

- Không chữa được thì tao đốt bệnh viện.

- Ê ... tưởng là bác sĩ thì ngon hả mày.

- Bác sĩ đẹp trai ha, nếu cho mấy vết sẹo lên mặt thì sẽ ra sao. Thiên Hùng cười đau khổ, cố chui mình ra khỏi đám đông hung hãn. Sao hắn lại nhiều chuyện, đi vào căn phòng bệnh này cơ chứ. Những bệnh nhân nằm cùng dãy vốn đã sợ Mật Danh như sợ cọp, nay thấy bác sĩ bị đe dọa, không ai dám lên tiếng bênh vực.

- Này các cậu, hù dọa thế làm sao bác sĩ nói chuyện được. - Mật Danh lên giọng lãnh đạo, trách mắng cấp dưới.

- Đúng vậy, buông ra rồi chúng ta bình tĩnh trao đổi. - Thiên Hùng vẫn tiếp tục cười cầu hoà. Đám đàn em của Mật Danh buông Thiên Hùng ra, nhưng khép sát vòng vây, không cho hắn ra ngoài. Thiên Hùng đành kéo áo thắt lại, sau đó cầm hồ sơ đi đến gần giường của Mật Danh.

- Ông Mai, tôi là bác sĩ gây mê, chỉ phụ trách ông trong ca mổ. Hồ sơ của ông, tôi đã xem qua rồi. Trĩ ngoại là một chứng bệnh rất thông thường, chỉ cần trải qua tiểu phẫu, thì mọi việc sẽ êm xuôi. Đây là ca mổ nhỏ, ít mất máu, khả năng hồi phục nhanh. Bệnh viện chúng tôi lại sở hữu những thiết bị máy móc tối tân, cùng đội ngũ bác sĩ lành nghề hàng đầu. Vì vậy, tôi có thể cam đoan ông sẽ mau chóng xuất viện như kế hoạch. Nghe Thiên Hùng phân tích, Mật Danh cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Tuy là đại ca xã hội đen, trải qua tuổi trẻ chém chém giết giết, nhưng nghe đến việc vào bệnh viện phẫu thuật thì ai cũng đều lo sợ. Mật Danh chỉ cố tỏ ra can đảm trước mặt đàn em, chứ thật ra ruột gan cũng đã vụn xoắn mấy vòng rồi.

- Cảm ơn bác sĩ. - Ông nhẹ nhàng thờ ra.

- Không có gì, yên tâm nghỉ ngơi đi. - Thiên Hùng mỉm cười thân thiện.

Hắn dậm bước đi, nhưng chẳng hiểu sao lại can đảm cất tiếng.

- À ... tôi cũng biết ông trong Võ Lâm đấy.

- Bác sĩ cũng chơi game Võ Lâm sao? - Mật Danh hào hứng hỏi. - Bác sĩ chơi nhân vật gì, ở server nào?

- Tôi là Anh Hùng, y sư ở Lê quốc. Sư đệ của Lam Y Công Tử, Bách Thắng thần thủ, ai mà không biết danh. Cả đám Thần Long xung quanh rít lên. Kẻ thù cũ của họ đây mà.

- Và tôi tên Nguyễn Thiên Hùng. Em của Phi ca. - Hắn bình thản tiếp lời.

- Phi ca? - Chỉ còn lại những âm thanh rụt rè hoảng sợ. Hắc đạo ở khu vực tây nam tất thấy đều phải phục tùng bang hội lớn nhất, Hoàng Long. Và bang chủ Hoàng Long, Lưu Quang Phi, lại trùng hợp là anh rể của Thiên Hùng. Nếu không phải đến bước đường cùng, hắn cũng không muốn làm "cáo mượn oai hùm".

Nhưng chuyện với Mai Mật Danh, không nói rõ thì khó về sau lắm. Vậy là Anh Hùng bỗng nhiên có thêm một thành chủ là đồng minh. Bang hội thứ hai thế giới, đứng đầu server là một lực lượng chẳng thể coi thường. Muốn làm việc lớn, cần có nhiều người giúp sức.

"Sư huynh quý mến, ta chẳng thể cho huynh toại nguyện đâu."

^ ^
_

Trong những ngày gần đây, Ngọc Linh không nhìn thấy Thiên Hùng đi qua khoa ngoại thần kinh nữa. Kể từ lần hủy buổi cắm trại cuối tuần thì dường như hắn đang tránh mặt Dr. Wilson. Trước giờ hai người này luôn tỏ vẻ là bạn thân chí cốt. Đột nhiên, không thấy cãi vã, mà từ mặt nhau thế này cũng thật là kỳ.

Steven vẫn như trước, lạnh lùng khó gần. Lúc Thiên Hùng hay lui tới, y còn thỉnh thoảng cười được một cái. Giờ đây thì như gió mùa đông bắc trên núi tràn xuống. Đám y tá còn phải phàn nàn ai mở điều hoà mà lạnh đến rét run.

"Không phải tại máy móc đâu, đây là nhân hoá đấy." Ngọc Linh thở dài.

Làm bạn chung của hai người, nàng cũng thấy khó xử. Thiên Hùng là bạn học cũ, còn Steven là đồng nghiệp hiện tại. Nhìn theo góc độ nào, Ngọc Linh cũng thấy bản thân có trách nhiệm phải quan tâm tình hình chiến sự. Vậy nên nàng quyết định lần la đến bụi chùa nhà.

- Dr. Wilson, tôi có làm phiền anh không? - Nàng gõ cửa và bước vào phòng bệnh. Ba giờ chiều, Steven phải nằm châm cứu điện. Trong vòng một tiếng đồng hồ, y không thể đi đâu, nên rất thích hợp để chuyện trò.

- Cô biết rõ mà. - Steven phì cười. Ngọc Linh cảm thấy đòn mở màn thuận lợi thì can đảm hơn hẳn. Thái độ của Dr. Wilson rất dễ chịu, thích hợp cho một cuộc tâm sự thân mật.

- Có vấn đề gì sao? - Steven hỏi tiếp. Thông thường Ngọc Linh chỉ đến phòng y trong khi làm nhiệm vụ mà thôi.

- Không, chẳng liên quan gì đến công việc đâu. - Nàng hiểu rằng phải giải thích rõ ràng. - Hôm nay tôi chỉ muốn đến nói chuyện.

- Về Thiên Hùng sao? - Y ngay lập tức có thể đoán ra. Nàng có vẻ kinh ngạc về sự nhanh nhạy của Dr. Wilson. Vậy mà Ngọc Linh tưởng rằng phải vòng vo khéo léo lắm mới có thể đề cập đến vấn đề cá nhân chứ. Tuy nhiên, Steven đã hỏi thì càng dễ nói. Nàng gạt đầu, đi thẳng vào vấn đề trọng tâm.

- Tôi cảm thấy lo lắng. Các anh vốn rất thân nhau mà!

- Y tá Lý, cô cảm thấy bạn bè có nên tin tưởng nhau không? - Đột nhiên Steven hỏi ngược lại.

- Dĩ nhiên, tình bạn vốn được xây dựng từ niềm tin.

- Vậy nên, chẳng còn tin nhau, thì người ta không thể tiếp tục làm bạn. - Y đúc kết bằng một câu có nhiều ẩn ý sâu xa. Ngọc Linh nghiêng đầu, dần dần nắm bắt được chút manh mối trong vụ này. Steven vẫn làm việc theo cái kiểu phớt tình Áng lệ của y. Dr. Wilson trước giờ là người không nhiều lời giải thích.

- Tôi biết rằng xây dựng niềm tin mất rất nhiều thời gian và công sức. Phải tin tưởng nhau cực kỳ, mới có thể trở thành bạn thân. - Nàng chân thành chia sẻ. - Nhưng anh có từng nghĩ rằng nhiều khi niềm tin vẫn chưa đủ. Con người không thể đọc được suy nghĩ của nhau, nên lời giải thích vẫn cần thiết trong một số trường hợp.

- Hành động sẽ chứng minh cho thực tế. - Y quả quyết nói.

- Anh muốn biến bạn bè thành trò cười, khi họ nhận ra đã hiểu lầm anh sao? - Nàng quy kết.

- Không ... dĩ nhiên là tôi không có ý đó. - Steven bối rối khi nghe lời cáo buộc của nàng.

- Khi chơi game, tôi đã kết hôn với một anh chàng. - Bỗng nhiên Ngọc Linh chia sẻ câu chuyện của mình. - Ở trong Võ Lâm, mọi người đều ẩn danh nên tôi không hề biết phu quân của mình ngoài đời ra sao, bao nhiêu tuổi, nhân thân thế nào. Nhưng tôi chọn anh ta, vì Lam Y Công Tử là một người bạn rất tốt. Đã nhiều lần anh ta cứu vớt tôi khỏi các tình huống ngặt nghèo.

- Và hai người đã chia tay, khi anh ta bị chuyển sang quốc gia khác. - Steven hấn giọng tiếp lời. - Lần trước, ở ngoài quán bar, cô đã kể lể rất nhiều. Nàng đỏ mặt khi Dr. Wilson nhắc lại chuyện cũ. Đôi khi Ngọc Linh sống rất bản năng và khó kiềm chế những cảm xúc của mình. Nhất là loại cảm xúc chẳng tích cực gì.

- Đúng vậy, chúng tôi chia tay nhau vì lý do như thế. - Nàng điềm tĩnh kể tiếp. - Khi đã ở hai quốc gia khác nhau, tôi vẫn tin anh ta.

- Kể cả lúc anh ta chống lại cô, giết chết cô trong game. - Steven buộc miệng hỏi, sau đó lại chữa cháy. - Xin lỗi vì cắt ngang, đoạn này tôi đã nghe Thiên Hùng kể rồi.

- Hai người đúng là thân thiết nhỉ, có chuyện gì anh ấy cũng đều kể cho anh. - Ngọc Linh cười bao dung. - Lam Y Công Tử đã giết tôi và rất nhiều đồng đội cũ. Tôi cũng đã mắng chửi anh ta trên kênh thể giới, gào khóc cho người khắp thiên hạ đều biết. Nhưng đó chỉ là màn kịch thôi.

- Màn kịch? Steven kinh ngạc tột độ. Là người trong cuộc, y còn chưa hề nhận ra họ chỉ đang giả vờ gây sự cho mọi người xem. Chí ít, Steven cho rằng chỉ có mình đóng kịch trong tình huống này.

- Đó là một trò chơi mà, muốn chiến thắng cần không ít kỹ xảo. Võ Lâm là một xã hội thu nhỏ, cũng có oán thù, phân tranh, và lắm trò lường lọc, hãm hại lẫn nhau.

- Cô cho rằng anh ta đang âm mưu điều gì? Vì sao phải phản bội mọi người như thế? - Steven hào hứng hỏi tiếp.

- Tôi không biết. - Ngọc Linh nhún vai. - Chẳng rõ Lam Y có kế hoạch gì, chỉ đơn giản là tôi tin huynh ấy. Lại thêm một tiết lộ khiến Dr. Wilson bất ngờ. “Lại là vấn đề niềm tin!” Steven cười nhẹ nhàng.

- Y tá Lý, tôi chắc rằng phu quân cô rất hạnh phúc khi có một nương tử tin tưởng mình hết mực như vậy.

- Dĩ nhiên, là vợ của một đại thần, tôi sẽ khiến Lam Y không bao giờ hối hận vì đã chọn Hồng Phần Lý Chiêu Phu. Còn y thì lại hối hận vì bản thân không quen biết nàng sớm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Liên Minh

Đầu tháng mười, mọi việc dường như rất bình lặng. Bệnh viện Chợ Ruộng vẫn miệt mài hoạt động không bao giờ ngừng nghỉ. Thiên Hùng đã vượt được qua kỳ thực tập, chính thức trở thành bác sĩ của khoa gây mê hồi sức. Sự nỗ lực của hắn được hầu hết mọi người công nhận. Một thanh niên trẻ, nhiệt huyết, luôn vui vẻ và hoà đồng.

Tình hình Võ Lâm thì có phần trầm lắng. Kỳ nghỉ hè đã kết thúc, học kỳ mới lại bắt đầu, vậy nên học sinh cũng bị quản chế chặt chẽ hơn. Nhân sĩ giang hồ lúc này có chăng là những tay hảo hán thật sự. Những kẻ trưởng thành đã đi làm mới có đủ tài lực để nuôi nhân vật của mình.

Hắn hầu như đã giao Anh Hùng cho Tịch Dạ luyện cấp. Mỗi ngày nàng chữa lại hai tiếng vào buổi tối để phu thê bọn họ gặp gỡ hàng huyền. Do có Tịch Dạ treo máy, Anh Hùng vẫn giữ được chức vụ trưởng thôn Tiên Nhân. Lúc này số thành viên biết được công năng của Trầm Hương khá nhiều, nên đi khắp thôn đều thấy tình cảnh người ngồi la liệt. Toạ thiên ở chốn này điểm kinh nghiệm còn nhiều hơn đánh quái, vậy nên ai có điều kiện cũng nhất định phải đến Tiên Nhân thôn.

Chốn này là cõi mộng ảo chen giữa các tầng thế giới, vì vậy không phân chia biên giới, người của quốc gia nào cũng có thể vào chơi. Đinh, Ngô, Trần, Lý, Lê, Dương, Mai, Nguyễn, Triệu. Nước nào cũng có người đến, nhưng Anh Hùng vẫn chưa thấy sư huynh của mình.

Hắn đã nói cho Lam Y Công Tử biết bí mật của Trầm Hương. Y cũng quá tuyệt đại, không có chuyện không thể lấy được vật phẩm từ tay boss rừng. Thiên Hùng thầm nghĩ “Không lẽ vì mình mà y không đến?” Từ dạo Steven nói rõ ý định bán thân, Thiên Hùng né khoa ngoại thần kinh luôn. Hắn không biết đối diện với bạn cũ thế nào khi hai người đã ở đôi bờ chiến tuyến. Steven muốn kết thúc Võ Lâm, còn Thiên Hùng lại muốn bảo vệ chốn này.

Một tuần trước, thần tượng Ngô Tam Thiếu Gia đã bắt đầu kế hoạch quảng bá album mới. Khi được hỏi về nhân vật trong game, anh ta lập tức lên tiếng ủng hộ Trần vương.

“Tôi rất hân hạnh được hợp tác với hai vị đồng liêu trong sự nghiệp thống nhất thiên hạ. Chúng tôi là ba người mạnh nhất, vì sao phải chống đối nhau, vì sao không hợp tác hoàn thành đại nghiệp mà trước giờ chưa ai thực hiện được.”

Điều này có nghĩa là Tam Thiếu Ngô Gia đã bị bọn Lam Tổ Tổ thuyết phục luôn rồi. Nếu nói về mức độ chán ghét game, thì những đại thần đã trải qua ngàn giờ chơi hẳn nhiên là chán nhất. Nhưng họ không thể từ chối trách nhiệm của mình, rồi bỏ đình cao vinh quang. Nếu có một kết thúc hoàn mỹ, thì đó là kết thúc ở ngôi vị chí tôn Khai Quốc Hoàng Đế. Tất cả những quốc vương trước giờ không kẻ nào có thể sánh được với tên tuổi đại thần sẽ thống nhất Thần Châu.

Dần dần tiến lên được lever 16x, những phụ bản mới lại được mở ra cho Anh Hùng. Phù hợp với đẳng cấp của hắn, sẽ có thêm nhiều thử thách. Những món bảo vật trong kho được tích trữ bấy lâu đã có dịp đem ra xài. Anh Hùng mang giáp của mình đi rèn lại, dùng lượng lớn thẻ tăng cấp để đưa bộ giáp lên 80. Vô Khuyết Hoàng Kim bảo giáp lập tức lọt vào top mười món đồ phòng ngự tốt nhất. Cũng trong lúc rèn lại thể này, hắn yêu cầu Hồng Phấn đổi tên bộ giáp cho mình.

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Vì sao là ‘Bánh Tráng’?”

Cái tên mới làm nàng cực kỳ bất mãn. Một tuyệt tác tâm huyết như thế, sao lại đặt tên quá tầm thường.

[Mật] Anh Hùng: “Huynh chỉ đang nghĩ về những đối thủ sắp tới. Bọn họ sẽ nói gì khi chết dưới tay kẻ mang giáp Bánh Tráng đây?”

[Mật] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Ồ ... huynh thật thâm sâu.”

Anh Hùng có vật cưỡi tên Kentucky, mang giáp Bánh Tráng, và sắp tới sẽ là gì? Hắn đổi tên Yểm Long Thiên đao thành Dao Cùn và Thất Tinh Lục phiên thành Quạt Mo chăng? Hẳn nhiên tất cả các đối thủ sẽ bị Anh Hùng làm cho tức chết. Làm sao họ dám kể lể mình bị Quạt Mo đánh bại đây.

Do có quá nhiều người chơi đến Tiên Nhân thôn toạ thiền, nên nhà sản xuất Võ Lâm đành phải xuất ra nhiều chiêu bài mới. Họ vốn chuẩn bị nơi đó cho các đại thần đã phi thăng, với mức tích lũy điểm kinh nghiệm cho mỗi cấp đều là những con số khổng lồ. Thế nhưng giới trung kỳ bước vào Tiên Nhân thôn đã làm đảo lộn hành trình tu luyện. Trong khi các đại thần trước kia đều tốn rất nhiều thời gian, thì bây giờ người chơi chỉ cần phân nửa công sức, mà hầu hết đều là treo máy ngồi thiền chứ không đánh quái. Vậy nên Võ Lâm vắng teo bóng người, chẳng ai đi làm nhiệm vụ hằng ngày.

Số lượng boss được tăng cường là một vấn đề đáng ghi nhận. Thậm chí ngay tại Tiên Nhân thôn, thỉnh thoảng cũng có yêu quái đến quấy rầy. Các chiến binh của quý tộc đang nổi dậy, đảo lộn thế giới. Khốc Cốt Tu La vương lần nào xuất hiện cũng giết chết sạch người tại Tiên Nhân thôn. Dù tất cả có hợp sức cũng không chống nổi boss 200 đã được cường hoá gấp ba lần. Dần dần Tiên Nhân thôn trở thành chốn nguy hiểm không thua gì động Bách Yêu.

Tìm Trầm Hương đã khó, mà vào Tiên Nhân thôn thì dễ chết. Lúc toạ thiền, đâu ai rảnh ngồi canh chừng nào có quái vật xuất hiện đâu. Nếu bị giết, không dùng lệnh hồi sinh thì nhân vật phơi xác tại chỗ. Có người treo máy suốt mười tiếng đồng hồ, lúc nhìn lại nhân vật chỉ có vài ngàn điểm tích lũy trong vòng mười phút đầu.

Vậy là xu thế lại dịch chuyển, không ai dám bén mảng vào Tiên Nhân thôn nữa. Trong khi đó, tại trần gian, có rất nhiều phụ bản hấp dẫn ra đời. Phụ bản Hiệp Cốt Nhu Tinh với hành trình giải cứu công chúa bị bắt cóc được nhiều người hưởng ứng. Từ 3D chuyển sang chế độ 2D đi cảnh lập tức gây được cảm giác mới lạ, lôi cuốn. Minigame nông trại nuôi heo mới xuất hiện một thời gian ngắn đã tạo thành cơn sốt trong cộng đồng Võ Lâm. Heo trong minigame có khả năng đào ra vật phẩm, mà những thứ này có thể chuyển sang túi nải trong game chính, nên ai nấy hì hục nuôi heo.

Một số bảo vật mắc tiền xuất hiện với tần suất cao đã trong nhiệm vụ Cửa Thiên Trà Địa làm những tay máu cờ bạc cứ lao theo như thiêu thân. Nhiệm vụ này chỉ xuất hiện từ mười hai giờ trưa đến một giờ trưa, trước đây là giờ vắng người chơi nhất, nhưng nay tập trung được một lượng lớn nhân vật tham gia. Nội dung của nhiệm vụ rất đơn giản, đi mở các hộp rương bí ẩn xuất hiện ngẫu nhiên trong thành. Một số có chứa vật phẩm, sẽ được khai thác sau thời gian đứng yên thu lượm. Một số có thú hoang xông ra, nhẹ thì linh dương tông trùng làm roi máu, nặng thì có khí đạo tặc móc túi, chom một món bảo vật ngẫu nhiên. Vậy nên ai muốn tham gia Cửa Thiên Trà Địa thì nhớ đem đồ về nhà giấu. Nếu không có “nhà” thì mau sắm cho mình một địa chỉ, sẵn tiện mở cửa hàng tại Thương phố luôn.

Trong vòng hai tháng nữa sẽ xảy ra đại chiến Cửu Long Tranh Châu, các phụ bản yêu cầu đoàn đội, tổ nhóm được mọi người đặc biệt ưa chuộng. Gia tộc Bạch Thắng vẫn thường xuyên luyện tập để ráp chiến thuật. Họ tuyển thêm ba thành viên vốn là bạn của Thủy Mạc vào chung.

Nhân vật sở hữu tốc độ như Coffe Đại Sư cùng mức sát thương lớn như Tịch Dạ được chọn vào nhóm đột kích. Chế tạo sư Hồng Phấn với khả năng phòng thủ khủng dĩ nhiên đóng vai trò tanker. Ngoài ra có thêm đầu sĩ quyền thuật Lôi Chấn cấp 137 mạnh mẽ khôn lường. Thuật sĩ Thủy Mạc buff trạng thái và y sư Anh Hùng đứng ở trung tâm chăm sóc toàn đội. Tầm xa có cung thủ Ngụy Hiềm cấp 172 và huân súng sư Yêu Cái Đẹp cấp 159. Bất ngờ nhất là thợ săn Bá Đạo, nhân vật có thể đánh tầm xa lẫn gần do sử dụng được nhiều loại vũ khí khác nhau.

Chín nhân vật, chín khả năng đặc biệt chỉ có riêng cho mỗi loại nghề nghiệp. Họ không phải đội hình hoàn hảo nhất, nhưng là nhóm chiến đấu linh hoạt nhất. Có thể xoay chuyển công thủ, tiến lui tùy theo loại đối thủ. Điều đáng mừng là họ có mục tiêu chung, muốn gìn giữ Võ Lâm.

Để làm được điều này, họ phải sở hữu sức mạnh tương đối. Muốn phá hoại Cửu Long Tranh Châu, họ phải chọn con đường trở thành kẻ lưu vong. Cuộc chiến giữa chín nước có thời hạn diễn ra trong vòng một tháng. Không cần hẹn ngày giờ, quốc vương nào cũng có thể kéo quân tấn công. Chỉ cần cướp được quốc kỳ, thì coi như thuận phục được một vùng đất. Ai có được chín lá cờ sẽ là kẻ thống nhất Thần Châu.

Dĩ nhiên, trong quá trình đi chinh phục các quốc gia, bốn quốc vẫn có khả năng bị nước khác tấn công. Chiếm được một lá cờ nhưng lại mất quốc kỳ của chính mình thì coi như công cốc. Thậm chí quốc gia không có lá cờ nào vẫn có thể kéo quân đi đánh tiếp. Thế cuộc hỗn loạn vô cùng, nên trước giờ chưa ai thống nhất Thần Châu.

Nhưng Võ Lâm năm nay có điều đặc biệt. Những kẻ mạnh nhất đã quy phục Trần vương, nên bọn họ có khả năng làm nên lịch sử. Trên bảng xếp hạng, chỉ số tổng hợp của Trần Quốc lớn gấp ba lần nước xếp thứ nhì. Với thực lực như vậy, không khó gì để chinh phục tám nước còn lại. Trừ phi mọi người

đoàn kết, nếu không sẽ trở thành thuộc địa của nước Trần. Lẽ nào Sử Định hoàng đế xuất thân là tướng quân nước Trần thì trong game cũng có bước trùng hợp tương tự?

Anh Hùng lấy tư cách là Trưởng thôn Tiên Nhân đi liên lạc với người của các quốc gia khác. Hắn muốn thành lập nên đội phản ứng đặc biệt, chuyên giải cứu các quốc gia bị Trần quốc tấn công. Nếu các nước đánh nhau, bọn họ sẽ không can thiệp để tránh mâu thuẫn vì lợi ích. Nhưng chỉ cần là thành viên Trần quốc ra tay, bọn họ sẽ đoàn kết ứng chiến.

Lẽ dĩ nhiên, liên minh được thành lập không có thành viên nào của Trần quốc. Anh Hùng không muốn họ phản bội quốc gia mình, càng không mong rước gian tế vào hàng ngũ. Suốt một tháng tích cực vận động, liên minh đã có được khoảng sáu mươi thành viên. Phần lớn là bạn bè Mê Dược Y sư, và những người quen ở thành Thịnh Thế.

Thần Long hội đã xoay chiều ủng hộ Anh Hùng hết mức. Bang chủ Dám Yêu Dám Hận tuyên bố hắn là hảo hữu của mình, ai đụng vào Anh Hùng hãy chuẩn bị tinh thần bị tẩy cấp. Mọi người vẫn xì xầm chuyện trước đây hắn thân thiết với đại thần Lam Y Công Tử thế nào. Bây giờ Anh Hùng lại trở thành bằng hữu của hắc hội hàng đầu là một điều rất khó hiểu. Chắc chắn tên của hắn cũng đồng nghĩa với Võ Lâm Huyền Thoại. Hắc bạch lưỡng đạo đều kiên đề, đồng chí hảo hữu trải khắp thiên hạ. Rất nhiều bí mật của Võ Lâm đã bị Anh Hùng phá giải. Và còn thêm nhiều điều bất ngờ mà hắn sẽ đạt được, khiến giang hồ ghi nhớ mãi về sau.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bước Đầu Trờ Thành Huyền Thoại

Đầu tháng mười một, Thiên Hùng hí hửng đi sắm điện thoại mới. Kể từ khi tránh mặt Steven, buổi trưa hắn không có máy tính vào mạng. Noi gương Ngọc Linh, hắn mua cho mình loại điện thoại màn hình rộng với cấu hình cực mạnh. Với chiếc điện thoại này, Anh Hùng có thể online liên tục trong ngày.

Vậy nên Bách Thắng bang có thêm giờ họp mặt vào buổi trưa. Mọi người đều phải đi làm, nên tranh thủ lúc nào hay lúc ấy. Trải qua một tháng rèn luyện, Anh Hùng đã lên cấp 171. Hiện nay hắn có thể một mình gánh team đoàn chiến bất cứ lúc nào.

Giờ trưa, hầu hết mọi người đều làm nhiệm vụ Của Thiên Trà Địa. Họ đã cắt đồ đặc vào trong tiệm Bách Thắng của Anh Hùng và Tịch Dạ, nên ai nấy không sợ mất đồ. Từ ngày tham gia sự kiện bắt nấp rương trúng thưởng, ngân lượng trong túi mỗi người đều tăng lên đáng kể. Nếu bị thú hoang húc phải, đã có y sư Anh Hùng lo, nên mọi người thoải mái khai rương.

Ngày hôm đó xảy ra sự cố, đấu sĩ Lôi Chấn bị Khất Nhi sát hại. Nguyên nhân là do giành giật rương báu, mà Khất Nhi đến sau nên bị vuột mất bảo vật quý giá. Y tức tối đồ sát người chơi kém mình đến sáu chục cấp. Khi kênh thể giới thông báo kết quả, mọi người đều chê cười khinh bỉ Lê vương.

[Thế] Anh Hùng: “Bạo vương, vì sao ngươi PK người chơi không cùng đẳng cấp?”

[Thế] Khất Nhi: “Ngươi cũng biết gọi ta là vương, thì phải hiểu làm vua không cần tuân theo trật tự thông thường.”

[Thế] Tịch Dạ: “Đồ ngang ngược, không tuân thủ giang hồ quy ước mà còn lớn lối.”

[Thế] Khất Nhi: “Ta lớn lối thì sao, các người làm gì được ta?”

Không cần nói nhiều, toàn bộ gia tộc Bách Thắng đã kịp chạy đến chỗ Lôi Chấn. Pha đối đáp trước đó chỉ phục vụ mục đích câu giờ. Anh Hùng không muốn Lê vương bỏ đi mất, nên kiếm chuyện gây sự với gã. Hắn đã ghét Khất Nhi từ lâu, nên phen này quyết không bỏ qua.

Từ trên cao, dực hoá phượng lao xuống tấn công nhà vua áo vàng chói lọi. Tuy Khất Nhi cấp 193 nhưng Kentucky đã miễn cấp cũng không phải loại tầm thường. Tin tức PK ngay lập tức được hệ thống thông báo. Người mới nổi gần đây, Anh Hùng, muốn giết chết Lê vương.

Kết thúc đòn phủ đầu, hắn lập tức đưa súng vật về phía sau. Nếu trong trạng thái cười Kentucky, mọi đòn tấn công hay phòng thủ đều do súng vật gánh hết. Trong chiến đấu, súng vật đứng sau chủ nhân thì không phải chịu mất máu. Hồi mệnh đơn dùng cho thú cưng thì mắc hơn Kim Sang Dược cho người.

Khất Nhi cũng được xếp vào loại đại thần hàng đầu Lê quốc. Vậy nên y đâu dễ dàng để người gây sự với mình thoát đi. Khất Nhi dùng bàn tính vàng tung lên trời cao, hàng loạt bi sắt bắn ra như bạo vũ. Vũ khí danh bài hạng nhất thiên hạ đã giúp chủ nhân tạo lập uy phong lừng lẫy. Kẻ muốn gây sự với Lê vương hẳn là không muốn sống nữa rồi.

Phía bên này cung thủ Ngụy Hiểm cũng xuất chiêu. Hắn đã lên đến cấp 179, tiền thuật gần như đã đạt mức hoàn thiện. Mỗi mũi tên cần được một bi sắt, nhưng đến cùng Ngụy Hiểm vẫn tỏ ra yếu thế. Những viên bi chưa bị bắn hạ lao ầm ầm về phía Anh Hùng.

Hắn hoàn toàn không hề nao núng. Bởi lúc này chế tạo sư Hồng Phấn đã kịp thời tung thuẫn bài ra đỡ đòn. Một người không đánh lại Khất Nhi, còn một đội thì sao? Hành vi đem bán Lam Y đã làm mọi người bài xích nhà vua dữ dội. Tuy y ở trên ngai cao chí tôn, nhưng không ai muốn giao du. Vì ghen ghét, Khất Nhi đã dâng y sư mạnh nhất thiên hạ cho Trần quốc. Mối đe dọa thống nhất Võ Lâm hiện nay cũng do Khất Nhi góp tay trong đó. Một nhà

vua không được thần dân của mình kính phục, liệu có thể làm vua?

[Cận] Khất Nhi: “Đội của các người chỉ có chín người mà muốn PK ta? Còn nói đến giang hồ quy ước, ý đông hiếp yếu!”

[Cận] Anh Hùng: “Người chưa nghe đến danh Bách Thắng thần thủ của ta sao? Giao du với hắc hội, thì ta vốn không phải người chính đạo.”

[Cận] Khất Nhi: “Trước đây sư huynh Lam Y của người cảm hận nhất là Thần Long hội.

Y vừa quay lưng đi, người đã kết bạn với bọn chúng, không sợ Công Tử trở mặt sao?”

[Cận] Anh Hùng: “Người không cần lo cho ta. Trước hết nên lo cho tính mạng của mình. Thù mới nợ cũ, hôm nay chúng ta tính cho hết.”

Coffe Đại Sư cùng Thủy Mạc không trực tiếp xen vào cuộc chiến. Hôm nay Anh Hùng đánh chính, họ chỉ ở một bên hỗ trợ mà thôi. Sau nhiều lần rập trận, nhóm Bách Thắng đã cho ra đời chín đội hình khác nhau. Mỗi trận pháp do một nhân vật đánh chính, những người còn lại sẽ tùy năng lực mà hỗ trợ.

Ví như Anh Hùng đánh chính thì Hồng Phấn và Ngụy Hiêm thay phiên phòng thủ tầm gần và tầm xa. Tịch Dạ ở bên cạnh hấn, triển khai Song đao trận. Cũng may, hấn chưa kịp đổi tên Yểm Long Thiên đao thành Dao Cùn. Nếu không trận này Khất Nhi đã chết thật tức tưởi.

Phu thê tổ đội, trạng thái có lợi Cổ Vũ Sĩ Khí xuất hiện. Kinh nghiệm mà bọn họ đoạt được từ trận PK sẽ được tăng gấp rưỡi so với bình thường. Song đao trận là một tuyệt chiêu đặc sắc của Bách Long môn. Hai người xuất ra cùng một chiêu thức sẽ sinh cộng hưởng. Uy lực mỗi đòn tấn công đều tăng gấp ba lần, hai người đánh nhưng lực tấn công như thể có ba thành viên cùng tham gia.

Bọn họ đã phải luyện tập trong thời gian dài, mới có thể đạt đến độ ăn khớp tuyệt đối như vậy. Do cấp độ chênh lệch, nên tốc độ ra chiêu của Anh Hùng hơi chậm hơn Tịch Dạ một phần năm nhịp. Muốn Song đao trận đạt hiệu quả tối ưu, nàng luôn phải điều chỉnh nhịp độ sao cho phù hợp với tướng công. Chọn chiêu thức cũng là một vấn đề cần đến sự ăn ý tuyệt đối. Anh Hùng thiên về y thuật, nên chỉ học được ba chiêu Bách Long Môn đơn giản nhất. Tịch Dạ đành từ bỏ lối chơi hoa lệ, chỉ tập trung đánh bằng đòn cơ bản. Tuy sức tấn công không cao, nhưng uy lực được khuếch đại cao hơn. Với cách đánh này, bọn họ còn có một ưu thế đó là tiêu hao nội lực chậm. Những đòn cơ bản của Bách Long môn vốn không cần nội lực cao. Xem ra họ đã chiếm được một phần ưu thế trước đại thần.

Sau khi hồi sinh tại y quán, Lôi Chấn ngay lập tức quay lại quảng trường. Khi hấn tham chiến, cũng là lúc bọn họ thay đổi chiến thuật. Lôi Chấn là đấu sĩ Võ gia, mạnh nhất ở khả năng cận chiến bằng quyền thuật. Điều này khá bất lợi, vì Khất Nhi là một thương nhân tấn công tốt ở tầm trung. Thủy Mạc ngay lập tức tung ra chiêu Bàn Ti chú. Tất cả bọn họ bị nhốt trong trận pháp, Khất Nhi không còn khoảng trống để duy trì uy thế của mình.

Tuy chỉ mới 13x nhưng sức mạnh của đấu sĩ Lôi Chấn rất khủng khiếp. Mỗi quyền được tung ra đều mạnh mẽ không thua gì kỳ sĩ Coffe Đại Sư. Lúc này Anh Hùng đã trở về vị trí sở trường nhất. Hấn chăm sóc cẩn thận cho Lôi Chấn, bảo đảm đồng đội không bao giờ thiếu nội lực tấn công.

Khất Nhi hiểu rõ sẽ có chuyện gì xảy ra khi bị dính Bàn Ti chú. Chiêu thức hao tổn nội lực này chỉ được xài khi có người muốn tẩy cấp kẻ thù. Khất Nhi lao vào tấn công Thủy Mạc, mong sẽ thoát khỏi Bàn Ti chú. Nhưng gia tộc Bách Thắng đã tính luôn đến trường hợp này, bên cạnh Thủy Mạc luôn có kỳ sĩ bảo vệ. Thành viên trong Bách Thắng bang đều nhỏ hơn Khất Nhi đến vài chục cấp, vì vậy mỗi trận họ chỉ để hai người tấn công là đã hào hiệp quá rồi. Khất Nhi không thể là làng rằng bọn họ ý đông ăn hiếp yếu.

Thương nhân là lớp nhân vật có lợi thế nhất trong các phi vụ mua bán. Bù đắp cho việc giàu có, thương nhân hầu như không có điểm nổi trội về tấn công hay phòng thủ gì hết. Vì vậy bản thân Khất Nhi bỏ lên tới vị trí tối cao là nhờ trang bị khủng trên người. Vũ khí đệ nhất thiên hạ cũng do đem rất nhiều hoàng kim mới rèn ra được.

Bất ngờ Khất Nhi phát thông báo trên hệ thống quốc gia.

[Quốc] Khất Nhi: “Bách thắng bang là kẻ thù của ta, ai giết được một thành viên trong số họ được thưởng ngàn lượng hoàng kim.”

Thông cáo truy sát này khiến nhiều kẻ háms tiền động tâm. Không biết ai chính ai tà, nhưng số vàng đó có thể mua được nhiều thứ. Chẳng mấy chốc mọi người đã kéo đến gần chiến trường. So với sự kiện Cửa Thiên Trá Địa thì sắn mạng người có thu nhập tốt hơn hẳn.

Lúc này ai cũng biết một khi Bàn Ti chú được hạ xuống, toàn thể Bách Thắng bang sẽ gặp trận đồ sát. Anh Hùng vô cùng tức giận vì Khất Nhi chơi chiêu “Hoàng Kim thần chưởng”, lôi kéo hết những kẻ háms tiền về phía mình. Hấn không thêm khách khí nữa, đồng loạt xông lên cùng đồng đội.

Mãnh hổ nan địch quần hồ, Khất Nhi mới bị giết, vừa hồi sinh lại bị giết tiếp. Cảnh tẩy cấp ghê rợn khiến ai xem cũng kinh hồn tán đảm. So với lần Lam Y đồ sát Long Đầu đại ca, thì cả hai trận đều đã man như nhau. Tên của Khất Nhi nhanh chóng biến mất khỏi Thần bảng. Y bắt đầu chửi rủa liên hồi, văng tục trên kênh thể giới làm ai cũng biết.

Rất tiếc, ngay lúc này các Đại Nội Mật Thám buộc phải ra tay. Ai chửi rủa, văng tục sẽ bị khoá tài khoản tạm thời. Khất Nhi biến mất khi mới vừa chạm ngõ 18x. Trong lần xui xẻo này, y vẫn còn may mắn chán.

Chín người của Bách Thắng bang kẻ vai nhau nhìn đám đông xung quanh. Bọn họ như hổ đói nhìn mồi, kẻ nào cũng muốn tranh thủ lấy ngàn lượng hoàng kim. Chỉ cần trận pháp của Bàn Ti được hạ xuống, ngay lập tức sẽ có một trận gió tanh mưa máu. Ác lai ác báo, họ đã muốn tẩy cấp Khất Nhi, thì lúc này nên gánh hậu quả nhãn tiền.

[Nhóm] Anh Hùng: “Mọi người đã sẵn sàng hết chưa?”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Trận chiến này có chết sẽ cùng chết.”

[Nhóm] Ngụy Hiểm: “Ồ cạnh bên nhau, có đồng đội, chúng ta không sợ bất kỳ thế lực nào.”

[Nhóm] Lôi Chấn: “Rất hân hạnh được quen biết mọi người.”

[Nhóm] Coffe Đại Sur: “Hai mươi năm sau, ta lại là một hảo hán.”

[Nhóm] Thủy Mạc: “Em tháo bỏ cấm chú đây.”

Ngay hôm đó có một trận chiến truyền kỳ nổi tiếng khắp cửu quốc. Chín người trong gia tộc Bách Thắng ác chiến ba trăm lẻ hai địch nhân. Cũng như lần đời nọ bên Thái hồ, nhóm bọn họ không có ai chạy trốn, mà đều chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.

Do đang làm sự kiện Cửa Thiên Trà Địa nên không ai mang theo vật phẩm trên người. Chính vì vậy, vai trò của Anh Hùng càng nổi bật hơn nữa. Một y sư gánh cả đội chín người là việc không ai làm nổi. Ngay cả Lam Y Công Tử lầy lùnh cũng chưa từng đạt được này.

Một trận nổi tiếng, lưu danh sử sách.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Vũ Khí Mới

Trong trường hợp người chơi tập trung quá đông, các nhân vật bị che khuất, thì phải dùng lệnh ẩn để tắt hình ảnh của mọi người. Không còn kẻ thù bao vây trùng trùng điệp điệp, tất cả những gì mà Thiên Hùng thấy trên màn hình chỉ có bản thân mình và vô số sủng vật. Thế nhưng cả trăm đòn tấn công đang dội dồn dập trên đầu hắn, những chiếc bóng đổ dài trên mặt đất, những luồng chân khí đầy màu sắc nhắc nhở rằng hắn không ở một mình trong trận chiến này.

Thiên Hùng đánh chậm một nhịp, để hoàn tất các thủ thuật cài đặt. Chín người trong Bách Thắng bang có thể đồng loạt đổi sang trạng thái đoàn chiến. Hình ảnh của kẻ thù bị tắt đi, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy rõ vị trí của đồng đội.

[Nhóm] Anh Hùng: “Đã đến lúc triển khai đội hình cuối cùng rồi.”

Suốt cả tháng trời tập luyện với nhau, họ đã phát triển lối đánh đội nhóm lên một tầm cao mới. Nếu là trước đây, mọi người đơn giản tấn công hết sức mình, chỉ có lớp carry như y sư và thuật sĩ là phải chăm sóc chung cho cả nhóm. Nhưng hiện tại, khi phát hiện ra uy lực của Song đao trận, Anh Hùng bỗng nhiên thất sắc. “Chẳng lẽ chỉ có Bách Long môn mới sở hữu những đòn tấn công có tính chất cộng hưởng thôi sao?”

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Bách Thắng bang, Bách Thắng trận.”

Đội hình này lấy Anh Hùng và Thủy Mạc làm hạt nhân, bảy người còn lại toả ra xung quanh tạo thành vòng tròn bảo vệ. Bách Thắng trận chuyên dùng để đối phó với kẻ địch số đông, thích hợp với những trận chiến quy mô lớn. Họ chưa từng nghĩ sẽ phải xuất trận này ra sớm như vậy. Đây là tuyệt chiêu vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm, xác suất thành công thấp vô cùng.

Hơn ba trăm chiếc bóng xung quanh đang dội tuyệt kỹ xuống đầu những kẻ bất hạnh. May mà chỉ có đám trung kỳ cần tiền mới tham gia cuộc săn. Những kẻ thành danh trong Võ Lâm đâu dễ dàng bán tên tuổi của mình chỉ vì vài ngàn lượng hoàng kim. Họ sẽ nói với anh em, giải thích với thần dân của mình như thế nào. Ý đồ ẩn hiệp yếu là một hành vi cấm kỵ đối với người hiệp nghĩa. Trừ phi không ai biết bạn là kẻ nào, còn lại chỉ có hạng vô danh tiểu tốt mới dám vi phạm tinh thần Võ Lâm.

Mỗi người trong Bách Thắng bang phải tự mình chiến đấu độc lập. Ngay cả Anh Hùng và Thủy Mạc đứng ở vị trí trung tâm cũng không được che chắn bao nhiêu. Theo chiến thuật, muốn hạ nhóm, đầu tiên phải PK y sư trước. Bởi vì hắn là bình máu của cả đội, là người giữ chìa khoá sự sống. Hằng hà những con số bốc lên từ nhân vật Anh Hùng. Thanh trạng thái máu của hắn đang tuột nhanh khẩn cấp.

Cứ mỗi lần đến lượt tấn công, Anh Hùng đều dồn chiêu hồi sức cho đồng đội. Bởi tham gia sự kiện Cửa Thiên Trà Địa nên không ai trong nhóm đem theo vật phẩm nào. Điều đó tương đương họ không có Kim Sang Dược trị thương. Ngoài năng lực của y sư, chẳng còn thứ gì giữ cho họ sống nổi.

Chín đầu ba trăm là một con số quá mức kinh hoàng. Mỗi thành viên phải hạ cho được ba mươi ba kẻ địch, với điều kiện họ không dùng lệnh hồi sinh quay trở lại. Điều này chỉ khả dĩ đối với những đại thần 19x mà thôi. Bách Thắng bang bao gồm dàn nhân vật mới đạt đến đoạn cuối của trung kỳ, sao có khả năng hoàn thành chỉ tiêu trên được.

Thế nên họ lần lượt bị giết.

Lớp nhân vật có chỉ số phòng thủ thấp như cung thủ Ngụy Hiểm, thuật sĩ Thủy Mạc và y sư Anh Hùng chết trước. Sau đó đến nhóm trung bình bao gồm huấn sủng sư Yêu Cái Đẹp, thợ săn Bá Đạo, kỵ sĩ Coffe Đại Sur. Nhóm trâu bò có chế tạo sư Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, sơn tặc Tịch Dạ và đấu sĩ Lôi

Chấn là dai sức nhất. Hết một vòng đầu, họ đã khiến Khất Nhi tốn hết chín ngàn lượng hoàng kim.

Sau khi chết, hồi sinh tại chỗ chỉ có được nửa máu. Vậy nên thời gian giữa mỗi lần bị giết ngày càng ngắn hơn. Họ không mang theo vật phẩm nên chẳng sợ đạo chích hay sơn tặc trà trộn trong đám đông lầy mắt. Vấn đề phiền toái là chết nhiều lần sẽ làm roi điểm kinh nghiệm trong bình tích lũy. Nhưng họ vẫn lì lợm chiến đấu, không hèn nhát chạy trốn. Kỳ thực chỉ cần đăng thoát, rời khỏi Võ Lâm thì chẳng sợ bị ai PK. Có những thứ trong game rất quan trọng, nhưng ngoài đời chẳng là gì hết. Ví dụ như sinh tử của nhân vật hay những con số khô khan trong kinh nghiệm bình.

Trạng thái dưới hai mươi phần trăm máu sẽ xuất hiện đòn Vận Khí. Chỉ cần nhìn thấy ánh hào quang phản chiếu quanh người, họ đã biết đồng đội nào vào trạng thái nguy hiểm rồi. Chiêu Tự Bạo có uy lực kinh hồn nhưng đồng thời cũng có nhược điểm chí mạng. Sau khi hy sinh xong sẽ không còn tùy chọn hồi sinh tại chỗ nữa. Về y quán rồi coi như đã bị loại khỏi cuộc chơi.

Đòn Liên Hoàn tuy rất đẹp nhưng lại hao phí nội lực quá lớn. Nếu trong trạng thái cạn kiệt mà xuất ra Liên Hoàn thì nhân vật có kết cục không khác Tự Bạo bao nhiêu. Tuyệt Kết chính là giấc mơ mà mọi người đều mong có được. Tất cả các chỉ số đều đầy một trăm phần trăm, nhân vật vào trạng thái vô địch của đại thần mãn cấp. Tuy nhiên, xác suất xuất hiện Tuyệt Kết vô cùng nhỏ. Nhỏ đến mức mọi người chỉ nghe hệ thống giới thiệu về trạng thái này, chứ chưa trải nghiệm bao giờ.

Nhưng nhóm Anh Hùng biết cách tạo ra Tuyệt Kết. Chẳng những một người vô địch mà tất cả tám thành viên còn lại đều có cùng trạng thái xuất thần này.

Vận Khí xuất hiện theo xác suất. Chọn trúng chiêu mình muốn đã khó, mà còn trùng hợp hai chiêu Liên Hoàn cùng xuất hiện lại càng khó. Nhưng bọn họ vẫn lì lợm chịu đòn, kiên nhẫn để tần số của Anh Hùng và Thủy Mạc giao thoa. Hiệu ứng cộng hưởng bởi y sư và thuật sĩ sẽ tạo ra điều kỳ diệu.

[Nhóm] Thủy Mạc: “Lên rồi!”

[Nhóm] Anh Hùng: “Lên rồi!”

Họ cùng xuất ra Liên Hoàn đòn cuối cùng trong đặc kỹ của mỗi môn phái. Với Anh Hùng là Hộ Pháp, với Thủy Mạc là Thần Tích. Ánh sáng óng ánh như hạt bụi tiên phủ xuống bảy người trong nhóm. Hai dòng năng lượng khác màu chồng lấn lên nhau, sóng sánh như cầu vồng. Đây chính là kỳ tích mà họ hằng trông đợi. Chẳng những Hp và nội lực đầy thanh, nhân vật còn bước vào trạng thái Vô Địch trong thời gian năm giây.

Tất cả những thứ mà nhóm tấn công cần chính là năm giây quý giá này. Các đòn tấn công trên diện rộng xuất hiện với sức mạnh tương đương đại thần mãn cấp. Từ giữa Bách Thắng trận, năng lượng toả ra nghìn ngàn. Làn sóng xung kích xuất phát từ mỗi thành viên cộng hưởng với nhau tạo thành hiệu ứng nổ bom hạt nhân. Không gian gọn lén như ném đá xuống ao nước. Tất cả địch thủ ngã rạp xuống đất, gục chết cũng như lần Lam Y Công Tử biểu diễn Thủy Nguyệt Kính Hoa.

Anh Hùng chuyển trạng thái để có thể nhìn toàn bộ hiện trường. Hơn ba trăm người bị giết kinh hãi chẳng hiểu nổi việc gì vừa xảy ra với mình. Đó là thứ vũ khí nào, chưa từng ai nghe tới. Họ quên cả lệnh hồi sinh, chỉ liên tục vào kênh thể giới bày tỏ cảm xúc cá nhân. Võ Lâm bùng nổ tranh luận một cách hỗn loạn. Những nhân vật không có mặt tại chiến trường cũng xôn xao muốn biết chuyện gì vừa xảy ra.

Nhóm Bách Thắng mừng rỡ ôm nhau ăn mừng. Đây là lần đầu tiên họ triển khai thể trận thứ mười trong thực chiến. Chín đội hình trước đó chỉ phục vụ cho một nhiệm vụ duy nhất, lấy một người làm trung tâm và luyện tập cảm nhận sự nhịp nhàng với tám thành viên còn lại. Hiệu ứng cộng hưởng chỉ xuất hiện khi các đòn thể được phát công trong cùng một thời điểm. Họ đã phải tổ chức đánh cặp hơn ba trăm ngàn lần mới hiểu được nhịp độ của các thành viên.

Những người đã chết giữ nguyên hiện trường để dân giang hồ đến mục kích tàn cuộc. Không ai quay video lại, bây giờ kể mình bị hạ gục bởi vũ khí tối thượng cũng thật khó tin. Nhóm Bách Thắng đã bỏ đi, chỉ còn lại một đồng người xám ngoét nằm phơi thây đầy đường. Mọi người làm loạn lên, muốn biết có vũ khí mới gì mà có thể cùng lúc tiêu diệt địch trên diện rộng.

Hệ thống có hơn một vạn vật phẩm thượng vàng hạ cám. Nhưng chưa từng thấy công bố vũ khí đoàn diệt nào mạnh hơn Lưu Tinh xa, chuyên dùng trong công thành chiến. Các nhân chứng bị hỏi cung rất ráo. Nhưng không ai nhìn rõ Bách Thắng bang đã tung ra vũ khí gì.

Có người nói nó giống đòn Tự Bạo trong hệ thống Vận Khí. Nhưng Tự Bạo chỉ lấy một mạng đổi một mạng, làm sao tiêu diệt được hơn ba trăm người. Có kẻ kể lại không gian gọn lén sóng giống đòn Thủy Nguyệt Kính Hoa của Trường Sinh Trang. Nhưng ta hỏi người, y sư cao cấp nhất hiện nay là Lam Y Công Tử có thể cùng lúc tiêu diệt được bao nhiêu người? Câu trả lời chính xác là khoảng mười mấy nhân vật đứng trong phạm vi 10x10 ô. Còn ở đây, đứng tầm xa tầm gần đều ngã gục rào rào như cỏ rạ.

Chín nhân vật nằm trong team huyền thoại lập tức đăng thoát trong nháy mắt. Sự biến mất bí ẩn này làm dấy lên nhiều tin đồn mỗi lúc càng vô lý hơn. Thật ra vào thời điểm đó đồng hồ chỉ một giờ mười phút. Đã ló giờ nghỉ trưa nên ai nấy đều phải vội vàng tắt game.

Thiên Hùng cầm tập hồ sơ trên bàn đi xuống khu khám bệnh. Trên đường, hần gặp Ngọc Linh từ khoa y tá đi ngược lên lầu mười. Cả hai cùng có một nụ cười tí mắt rất đặc chỉ. Hai người đồng đội giờ tay vỗ vào nhau ăn mừng chiến thắng về vang đầu tiên. Cả buổi chiều, Thiên Hùng làm việc trong tinh thần vô cùng hăng hái. Hần không biết giờ này các võ lâm nhân sĩ đang sôi sục truy hỏi nhà sản xuất về thứ vũ khí bá đạo kia.

Nhưng câu trả lời khiến mọi người khá thất vọng. Công ty game chưa có kế hoạch tung ra loại vũ khí mới nào. Nghi vấn game bị hack cũng hoàn toàn bị loại bỏ. Phòng an ninh kỹ thuật khẳng định không hề có cuộc tấn công nào vào hệ thống trung tâm. Tạm thời chưa phát hiện lỗ hổng mới được báo cáo. Như vậy, có thể kết luận Bách Thắng bang đã chiến thắng hoàn toàn nhờ vào những thứ sẵn có. Chẳng lẽ mọi người vẫn chưa phát huy hết thực lực nhân vật mà mình nắm giữ. Họ lao vào luyện tập để khám phá nhiều hơn về bản thân.

Tịch Dạ được gọi tới trình bày về hiệu quả cộng hưởng giữa các thành viên trong Bách Thắng. Đây là một phát hiện chứ không phải có người chơi ăn gian. Ngay cả ban quản lý cũng bất ngờ vì sự việc. Cuối cùng, họ phải cầu viện tới cha đẻ của trò chơi, giám đốc bộ phận thiết kế Sơn Bản Miyaki.

Đó là một người đàn ông nhỏ thó trong bộ dạng nhân viên lao công lười nhai lệch thẹo. Ông ta mặc bộ quần áo liền thân, đi chân đất và đội mũ len giống mấy tên cướp ngân hàng. Công ty của họ không quy định đồng phục và tuyệt đối tôn trọng ý thích cá nhân. Chính sự thoải mái này đã đem lại hiệu quả làm việc tốt nhất.

Cũng như bộ váy ngủ của Tịch Dạ và quần áo đi du lịch biển của Chân Phương. Mọi người ăn mặc tùy ý, miễn là không khoả thân nơi công cộng. (Dĩ nhiên họ có thể khoả thân một mình trong phòng làm việc đóng kín. Chỉ cần không để người khác trông thấy, sẽ không bị trừ lương)

Cũng như lần gặp Thiên Hùng, Tịch Dạ không hề thấy xa lạ với người đàn ông mới xuất hiện. Cô bỏ qua tính nhút nhát thường khi, ngay lập tức lao vào bày tỏ sự ngưỡng mộ với người đã sáng tạo ra Võ Lâm. Ông già cũng có phần hào hứng khi biết cô nằm trong nhóm những người chơi phát hiện ra sự cộng hưởng. Ông giơ tay lên cao lên như giáo sĩ đang truyền đạo cho các con chiên.

- Hồi các nhân sĩ, Võ Lâm vẫn còn nhiều điều bí ẩn lắm. Hãy khám phá tiếp đi, rồi ca ngợi tài năng vĩ đại của ta. Tóm lại, Miyaki cũng là một kẻ tự kỷ cỡ nặng. Nhưng còn về phần tài năng của ông ta thì không thể phủ nhận được rồi.

Tịch Dạ ngay lập tức gọi điện cho Thiên Hùng để khoe khoang về cơ hội được tiếp xúc với thần tượng. Hân chúc mừng nàng, đồng thời hỏi Tịch Dạ có biết thêm gì về các bí mật mà Miyaki đã nói không.

Thật ra Tịch Dạ đã quên hỏi tiếp vấn đề phía sau. Cũng giống như fan được gặp idol, sẽ rúm ró đến mức không nói nên lời. Miyaki là một huyền thoại đã gắn liền với Võ Lâm qua mười ba phiên bản. Có thể nói rằng không có Miyaki thì đã không có Võ Lâm.

Nhưng ít ai biết thêm rằng ban quản trị của tập đoàn giải trí Thành Gia đang có những dự tính khác. Võ Lâm cần những luồng gió mới góp thêm vào trò chơi đã bắt đầu già cỗi này. Truyền thống cũ và xu hướng tân thời luôn xảy ra những va chạm tất yếu. Quan hệ giữa phòng thiết kế và ban điều hành đang càng lúc càng gay gắt hơn.

Sâu trong những tầng thế giới Võ Lâm đang hình thành một khoảng trống gọi là quỹ giới. Đây là nơi sản sinh ra tất cả những boss kinh khủng nhất thiên hạ. Nhưng đã đến lúc chúng không tiếp tục đóng vai con mồi bị tiêu diệt nữa. Tại sao những kẻ mãi cấp được gia cường gấp ba bốn lần lại phải chịu thua bọn người chơi chỉ ở mức trung kỳ?

Đó là một âm mưu vĩ đại, một đòn trả thù mà chưa kẻ nào hay biết. Đến khi quỹ giới phát triển đầy đủ thực lực của mình, cả thiên hạ sẽ phải kinh hoàng. Việc trước mắt, tất cả đều hướng về phía sự kiện cuối năm. Liệu chín quốc gia có thể thống nhất như lời Trần vương đã tuyên bố?

Mọi người đều sẵn sàng bước vào trận chiến cuối cùng với lực lượng hùng hậu nhất. Liên minh tự do chống Trần cũng đang gấp rút hoàn thiện những kỹ năng bí mật. Hiện nay đòn cộng hưởng vẫn là tuyệt chiêu tối thượng của Bách Thắng bang. Liệu họ có thể lật ngược được kết cục đã rành rành trước mắt?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đi Tìm Ngũ Đại Kỳ Bào

Thời gian diễn ra sự kiện Cửu Long Tranh Châu bắt đầu từ ngày một tháng mười hai hằng năm, kết thúc vào đúng đêm giao thừa năm đó. Cũng bởi vì Võ Lâm mà số người nghỉ chơi giáng sinh, trốn tránh giao thừa đang có xu hướng tăng lên. Đặc biệt là năm nay, đội hình tam khôi của Trần quốc hứa hẹn sẽ đem lại nhiều thời khắc lịch sử. Vì vậy số người háo hức đón chờ Cửu Long Tranh Châu đã lên đến con số kỷ lục. Bất cứ ai được hỏi cũng khẳng định mình sẽ không bỏ qua sự kiện hot nhất trong năm.

Thế nhưng, trái với dự tính của giới chuyên môn, ngày khai mạc diễn ra trong không khí vô cùng trầm lắng. Chín vị quốc vương không ai phát động tấn công, mỗi người đều có suy tính riêng.

Nhóm chiếu dưới biết rằng nếu Trần quốc khởi binh thì không ai có thể chống lại sức mạnh của ba vị đỉnh cấp đại thần. Thay vì diễn cảnh ‘nồi da xáo thịt’ cho ‘ngư ông đắc lợi’, tám vị quốc vương còn lại đều kiên nhẫn chờ đợi binh biến xảy ra. Trước cướp, sau trộm. Chỉ cần Trần quốc tiến đánh một trong những quốc gia lân cận, hậu phương của họ sẽ bị tập kích ngay.

Lam Tổ Tổ cũng hiểu đạo lý này, vì vậy trước khi tấn công quốc gia nào, Trần quốc đều phải trừ bị một đội quân thù thành cực mạnh. Tiên phong có khả năng xuyên thủng hàng phòng ngự của ba bốn quốc gia liên minh, hậu cần dư sức chống trả đòn tập kích của nhóm linh cẩu còn lại. Cửu Long Tranh Châu không chỉ đơn thuần là cuộc đấu sức mạnh. Hỗn chiến đúng một tháng trời, đường dài mới biết ngựa hay.

Không chỉ cướp quốc kỳ chiếm đất, mục tiêu của Lam Tổ Tổ còn là giữ vững ưu thế vượt trội, không để xảy ra trường hợp cướp được hôm trước, hôm sau lại bị người ta đoạt lại. Lấy thêm quốc kỳ, lãnh thổ quốc gia càng mở rộng, phạm vi phòng thủ càng nhiều. Chính vì vậy, từ khi trò chơi ra đời đến nay, chưa có quốc vương nào thống nhất Thần Châu, lập nên Việt quốc.

“Sử Định hoàng đế ơi, sao ngày xưa ông làm được hay vậy? Chơi game đã khó nhường này, thực chiến thì còn gian lao đến mức nào nữa?” Lắm người bắt đầu than vãn.

Khoảng năm giờ chiều ngày hôm đó bắt đầu xảy ra các trận đụng độ lẻ tẻ. Đa số là những thành viên mạnh động của các quốc gia, chứ chưa có lực lượng chính nào tham chiến.

Bọn họ đang chờ gì?

Dĩ nhiên là chờ tan ca. Hết giờ học, giờ làm thì mới chơi game được chứ. Bách Thắng bang quy ước mỗi ngày chỉ gặp nhau hai tiếng vào khoảng bảy giờ đến chín giờ tối. Đó là đỉnh điểm trong ngày, đa số các phụ bản đều được khuyến mãi nhận thu nhập gấp đôi.

Phụ bản tuần hoàn được chia làm ba loại chính. Nhiều điểm kinh nghiệm, nhiều tiền hoặc thường xuyên thu được vật phẩm quý. Nhưng đối với Anh Hùng hiện nay, không gì quý hơn điểm kinh nghiệm. Thời làm đạo tặc, hắn đã thu được rất nhiều của cải. Giờ chỉ cần chờ đủ cấp là lấy ra xài, đâu phải tốn công đi thu thập như mọi người. Bán đồ trộm cướp cũng được một khoản kha khá. Vì vậy, bọn họ đương nhiên chẳng cần tiền. Thời buổi loạn lạc, sức mạnh mới là chân lý.

Tin tức từ bạn bè khắp nơi đổ về, ai nấy đều kinh ngạc khi chưa thấy trận quốc chiến nào xảy ra. Những nhóm nhân vật ưa bạo lực đã sớm không chịu đựng nổi, bèn nhận nhiệm vụ Do Thám Quân Tinh để có cơ xâm nhập qua quốc gia khác. Dĩ nhiên là tại biên quan các nước đều xảy ra ẩu đả loạn xạ. Nhưng những đoàn hùng binh có mang theo chiến xa công thành thì chẳng thấy tăm hơi đâu.

Thiên Hùng vừa làm phụ bản vừa ngáp. Chẳng bỏ công hôm nay hắn về sớm, háo hức chờ đánh nhau. Mỗi ngày đều hy sinh giờ nghỉ trưa để luyện cấp, bây giờ Thiên Hùng đang sực cân thấy rõ. Ăn uống qua loa, ngủ không đủ giấc, công việc căng thẳng là những nguyên nhân hàng đầu khiến sức khoẻ hư hao. Đã có “tiền án” nhập viện do tụt đường huyết, nhưng thân là bác sĩ như Thiên Hùng lại không biết tự chăm sóc bản thân. Ai như thắng Quý, vừa hết hè nó đã mập ù như cái lu, có lẽ cân nặng đã gấp đôi Thiên Hùng. Một người làm mò mẫm, thân hình còm cõi như hoàng tử phim truyền hình. Một người hết ăn rồi nằm, suốt ngày chỉ ôm máy tính như con heo chờ xuất chuồng.

Nhóm bọn họ đều tham gia vào đội cứu viện chống Trần, vì vậy bắt đầu từ hôm nay các thành viên Bách Thắng bang sẽ thay phiên nhau canh gác 24/24. Bất cứ giờ nào mà Trần quốc phát động chiến tranh, sẽ có ngay người của đội cứu viện nhảy vào phá hoại. Mới ngày đầu tiên, không nên hao phí nhân lực. Thiên Hùng làm qua loa vài phụ bản rồi offline ngay.

Hắn tranh thủ thời gian hiếm hoi đi ngủ sớm. Để đưa nhân vật Anh Hùng bước vào đoạn đầu của hạ kỳ là cả một quá trình ép xác khổ luyện. Bắt đầu chơi game từ tháng sáu, mất cả nửa năm trời hắn mới đạt được cấp 182. Một phần do chơi gà giai đoạn đầu, một phần do chết thường xuyên nên đã mất khá nhiều điểm kinh nghiệm. Trận tây cấp bên bờ Thái hồ cũng là một kỷ niệm đáng nhớ. Nếu không có lần đó, chắc hắn cũng mon men đến đoạn giữa của hạ kỳ rồi.

“Đến bao giờ mới tới cấp đại thần như Lam Y đây?” Hắn vẫn vờ nhìn lên trần nhà.

Đã một tháng trời Thiên Hùng không đi qua khoa ngoại thần kinh. Có mấy lần huynh đệ chạm mặt trong phòng mổ, nhưng ngoài vấn đề chuyên môn thì không trao đổi gì khác. Làm việc cùng bệnh viện lâu nay, hắn biết dr. Wilson không phải là kẻ háo danh. Bởi cơ bản Steven đã quá dư thừa tiếng tăm rồi.

“Bảo vật của khoa ngoại thần kinh mà còn thêm một danh hiệu hảo huyền trong game sao?” Thiên Hùng gãi gãi đầu. “Kể cả Ngô Gia Tam Thiếu nữa, hiện nay cậu ta đã trở thành một thần tượng nổi tiếng trong giới trẻ. Vừa mới ra mắt album, lại nhận được lời mời tham gia đóng phim, vì sao còn phải bận tâm đến GO? Nếu muốn nghỉ chơi thì đừng đăng nhập nữa, việc quái gì phải tốn công tốn sức kết thúc Vô Lâm?”

Hắn tiếp tục đắn đo về những điều mà Tịch Dạ đã kể. Nhà thiết kế game bảo rằng Vô Lâm còn ẩn chứa rất nhiều bí mật mà người ta chưa khám phá hết. Lẽ nào một trong những bí mật đó đã lôi kéo ba vị đỉnh cấp đại thần đồng lòng thống nhất giang hồ?

Cũng đúng thôi, trước giờ những điều bí ẩn mà Thiên Hùng đã khám phá ra, cái nào chẳng khiến cả thiên hạ mắt tròn mắt dẹp. Nào là tai tho cộng đạo tặc ra bách thắng thần sầu, nào là bản đồ ngũ đại kỳ bảo với lối vào Tiên Nhân thôn. Đến bây giờ là tuyệt chiêu cộng hưởng cao cấp Bách Thắng trận. Sơn Bàn Miyaki đúng là một thiên tài trong lĩnh vực thiết kế. Nếu tiếp tục nghĩ theo lối mòn thông thường, sẽ không bao giờ chiến thắng được trò chơi mà ông ta đã tạo ra.

Những bí mật kéo theo nhiều bí mật khác. Thiên Hùng quyết định sẽ sử dụng thời gian yên bình trước con bão lớn để khám phá thế giới. Biết đâu hắn tìm ra được bí kiếp xoay chuyển càn khôn, lập lại trật tự trong thiên hạ. Đã chơi đến cấp độ này, bất cứ ai cũng có ước mơ đại công cáo thành, lưu danh sử sách. Thiên Hùng không ngoại lệ, hắn muốn cái tên Anh Hùng sẽ trở thành huyền thoại trong giới Vô Lâm.

Hiện nay, trong tay hắn chỉ có một manh mối dẫn đến bí mật chưa ai khám phá nổi. Thiên Hùng in bản đồ Ngũ đại kỳ bảo ra, rồi so sánh với bản đồ thế giới. Có hai vị trí mà hắn đã biết là tháp Thiên Đường ở Lê quốc và làng Thuận Hải ở Nguyễn quốc.

Tháp Thiên Đường thì khỏi hỏi. Trừ phi toàn bộ Bách Thắng bang đều là đại thần, nếu không đừng ai hòng lên đỉnh xem bảo vật. Làng Thuận Hải lại khác. Lần trước do bận làm nhiệm vụ nên Anh Hùng chưa kịp ghé qua, nhưng hắn đã xem giới thiệu của hệ thống rồi đây là một ngôi làng cực kỳ bình thường. Dân Nguyễn quốc vẫn thường xuyên ra vào làm nhiệm vụ chính tuyến, mà không gặp bất kỳ khó khăn nào. Xem ra Anh Hùng phải tới đó thử vận may coi sao.

^ _ ^

Ngày hôm sau, hắn rủ Tịch Dạ đi làm nhiệm vụ xuyên quốc gia Thương Vụ Liên Thành. Hai người đến Thương thành đặt lệnh mua hàng, chuyển thành

thương phiếu rồi đi giao cho Thương thành ở Nguyễn quốc. Tuy là nhiệm vụ xuyên quốc gia, nhưng Thương Vụ Liên Thành không nguy hiểm mấy. Nếu xui xẻo phải lâm trận thì thương phiếu rơi mất. Còn không sẽ nhận được rất nhiều tiền từ vụ mua bán xuyên quốc gia này.

Tình hình tại các quan ải hiện nay giống như bom chờ châm ngòi nổ, cực kỳ nhạy cảm. Chỉ cần phát hiện người từ quốc gia khác xuất hiện, các nhân vật đang làm nhiệm vụ Thủ Vệ Quốc Thổ sẽ nhanh tay tiêu diệt ngay. Trước khi bước qua biên giới Nguyễn quốc, Anh Hùng và Tịch Dạ mua Hắc Sa Lạp đội vào. Vật phẩm này có tác dụng che dấu tung tích, người chơi khác không nhìn thấy tên quốc gia của bạn. Tuy nhiên, nó cũng có nhược điểm là bạn không thể trả đũa ngay cả khi nhân vật đang bị tấn công.

Hắc Sa Lạp và Thương Vụ Liên Thành vốn là một cặp bài trùng không thể tách rời. Cứ thấy một kẻ bí ẩn không hiện tên quốc gia là ai nấy đều biết chắc y đang làm nhiệm vụ mua bán. Những kẻ cầm thương phiếu trên tay không dám đánh nhau, nên được xếp vào loại hiền hoà nhất. Những nhân sĩ chính tông không ai đi đập bể nồi com của người khác. Vì vậy, những kẻ đội Hắc Sa Lạp thường bị loại khỏi danh sách cần diệt trừ.

Anh Hùng vừa xuất hiện ở quan ải Nguyễn quốc đã có vài cao thủ lấp lánh thần khí nhào tới. Nhưng phát hiện hai người đang làm thương vụ, chẳng biết có phải thành viên phe ta trở về nhà hay không, nên họ không tấn công. Hắc và nương tử nhanh chóng nhảy lên sừng vật chạy mất, sợ bọn người kia nhìn lâu chường mắt, nổi điên PK thì mất tiền mua thương phiếu làm sao.

Theo bản đồ, họ đi sâu về phía nam, đến tận một làng chài ven biển. Thuận Hải nằm trong vịnh nước sâu nên nghề đánh bắt cá rất phát triển. Nơi đây là làng của hệ thống, chuyên dành cho nhân vật làm nhiệm vụ chính tuyến. Tịch Dạ và Anh Hùng đi một vòng quanh làng, tìm kiếm những manh mối khả dĩ dẫn đến kỳ bảo.

[Mật] Tịch Dạ: “Một nơi rất bình thường.”

[Mật] Anh Hùng: “Bản đồ chỉ đến đây thì nhất định sẽ có báu vật. Mấy Mảnh Vải được giao cho cấp tông sư mạnh nhất của tháp Thiên Đường thì không phải giỡn chơi được. Đi thêm vài vòng nữa xem.”

Rất cuộc, họ chạy mấy vòng quanh làng, vẫn không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Hai người chuyển sang nói chuyện với NPC hòng tìm thêm chỉ dẫn. Nhưng ngoài những đoạn hội thoại lặp đi lặp lại, không có tùy chọn ẩn nào như hồi làm phụ bản Phật Quang Phổ Chiếu. Mất hai tiếng đồng hồ vô ích, phu thê bọn họ về Thương thành giao phiếu lấy tiền. Một ngày tìm kiếm công toi, nhưng với Thiên Hùng thì chưa thấm gì. Hắc là con trâu cày bền bỉ, chuyên khám phá ra những món quà kỳ quặc từ nhiệm vụ tuần hoàn biến thái mà.

Hôm sau rồi hôm sau nữa, Anh Hùng đều lặn ngụp ở làng Thuận Hải. Hắc mạo hiểm vượt biên, chấp nhận bị bọn Thủ Vệ Quốc Thổ chặn đánh. Thậm chí khi đến địa điểm tìm kiếm, hắc còn xui xẻo đụng độ người chơi Nguyễn quốc đang làm nhiệm vụ. Vui thì họ để nhân vật đánh auto, buồn thì tấn công Anh Hùng lấy quần công.

Đi ra đi vào chán, Anh Hùng tới bờ biển đánh hải tặc. Hắc để chế độ đánh tự động tìm thêm kinh nghiệm trong lúc suy nghĩ. “Không lý nào mới bước bắt đầu mà đã cho thử thách khó vậy?” Thiên Hùng đi quanh làng, trò chuyện với NPC lần nữa. Hắc ghi lại tất cả các câu thoại, vị trí NPC, cũng như chức danh của từng người.

Cuối cùng, Thiên Hùng phát hiện ra manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chiến Tranh Giai Đoạn Một

Ông cụ bên bờ biển nhắc nhở: “Đừng đi xuống nước sâu, nguy hiểm lắm.”

Người đàn ông ngồi trước căn nhà gỗ: “Ta đang đóng xe để rời khỏi làng.”

Thằng nhóc con ngồi tại góc đường: “Chơi ở đây thôi, mẹ nói sau núi có quý.”

Người đàn bà phơi lưới đánh cá: “Ông chồng tôi là ngư dân, mất tích trong vùng nước xoáy rồi.”

Hai người thương gia đứng trước cổng: “Làng này nổi tiếng về nghề biển, nhưng giờ điêu tàn quá.”

Bà già bên gốc cây dương: “Thần linh không còn phù hộ cho chúng ta. Đền thờ không còn ai lui tới.”

Sau khi nói chuyện với toàn bộ NPC ở làng Thuận Hải, Thiên Hùng phát hiện ra nơi đây tràn ngập không khí quý dị và khủng bố. Dường như mọi thứ đều rơi vào bế tắc và khó khăn. Người dân không ai vui vẻ mà chỉ toàn phiền muộn.

Lời của ông lão căn dặn không sai. Nhân vật của hắc chỉ có thể đi trong khu vực nước cạn chứ đâu bơi ra biển được. Ở làng Thuận Hải cũng chẳng có bến tàu như các khu vực sông hồ khác tại Việt quốc. Có thể nói đây là giới hạn bản đồ của trò chơi.

Ở phía đông ngôi làng có dãy núi chắn ngang, tạo thành biên giới cho khu vực. Làng Thuận Hải là một vùng đất rất nhỏ, chỉ cần đi vài vòng là có thể nhìn bao quát hết xung quanh. Người chơi ở Nguyễn quốc đến đây chủ yếu để đưa đồ, nhận tin tức theo dòng sự kiện của nhiệm vụ chính tuyến. Các loại mob cũng chỉ có sói rừng và vài tên hải tặc đứng bên bờ biển.

Tuy nhiên, số lượng NPC ở làng này có mật độ khá đông. Hầu như góc ngách nào cũng thấy dân làng đứng ngồi lố nhố. Thông thường, tại trung tâm thị tứ mới có số lượng NPC phục vụ đông đến vậy. Thiên Hùng gãi cằm, cho rằng chỗ nào khác lạ hẳn phải có nguyên nhân.

Hắn loay hoay quanh chân núi, vạch từng bụi cây tìm lối vào phụ bản. Thiên Hùng đi dọc bờ biển, kiểm tra còn nơi nào che dấu tùy chọn ẩn không. Võ Lâm là một game tổng hợp, có đánh trận lớn theo dạng chiến thuật, có thượng đài giao đấu kiểu 2D cổ điển, và bình thường mọi người sẽ chơi trong môi trường nhập vai 3D.

Trong phiên bản game thế hệ mới này, người chơi được chọn góc nhìn theo ba dạng. Góc nhìn thứ nhất của nhân vật, xoay trở được trong không gian ba trăm sáu mươi độ. Góc nhìn camera ngang, thấy được toàn bộ nhân vật như một người đồng hành. Góc nhìn thứ ba từ trên cao xuống, điểm mạnh của game 3D. Thông thường, mọi người đều tùy chọn góc nhìn theo dạng thứ ba.

Để có thể quan sát được làng Thuận Hải tới từng chi tiết nhỏ nhất, Thiên Hùng lần lượt chuyển góc nhìn theo từng chế độ khác nhau. Trong lần thử nghiệm với góc nhìn thứ hai, hắn có thể nhìn được toàn bộ ngôi làng từ vị trí ngoài biển. Thiên Hùng giữ phím, đẩy camera xa khỏi tầm nhìn mặc định. Thế rồi hắn phát hiện dãy núi phía đông ngôi làng có hang động nằm quay ra ngoài biển. Nếu chỉ đứng trong làng, người chơi không cách gì phát hiện được chỗ này.

“Biến thái đúng là biến thái hết mức!” Tim hắn đập ầm ầm kích động. “Người ta tạo phụ bản để chiêu dụ người chơi tham dự. Ai đòi cái game này có phụ bản lại đem đầu ở nơi heo hút chẳng người nào biết đến. Bộ không sợ phí phạm tài nguyên sao?”

Anh Hùng tiến ra bờ biển, đi xuống vùng nước cạn. Hắn đến gần chỗ dãy núi chắn ngang, không ngờ có thể lợi qua. Nếu chỉ đến làng Thuận Hải làm nhiệm vụ, chắc không ai đi xâm xoi từng tấc đất như Thiên Hùng. Vì thế đa số mọi người đều bỏ qua lối vào hang Long Vương.

[Mật] Anh Hùng: “Nương tử, mau đến làng Thuận Hải, ta có phát hiện mới.”

[Mật] Tịch Dạ: “Không kịp đâu tướng công, Trần quốc hành động rồi.”

Nghe tin này, Thiên Hùng buộc phải bỏ ngang hành trình khám phá. Dù sao cái hang cũng ở đó mấy năm rồi, hẳn đâu cần sợ nó mọc chân chạy đi. Đang ở quốc gia khác, người ta không thể dùng các lệnh Truyền Tống hay Hồi Thành. Vì vậy, muốn đi đâu cũng phải cưỡi sừng vật chạy học tốc. Nguyễn quốc ở phía Nam, Trần quốc ở phía bắc. Nếu muốn kịp thời cản bước Trần quân, hắn phải đi ngay lúc này.

Trong lúc Thiên Hùng đang chạy về phía biên quan thì những đồng đội khác cũng bắt đầu kêu réo tên hắn. Trần quân đột nhiên phát động chiến tranh vào ngày thứ năm khiến mọi người không kịp trở tay. Quốc chiến trong tháng mười hai không hạn chế giờ giấc, cũng chẳng cần đưa thư thách đấu trước. Tại sự kiện Cừu Long Tranh Châu, trường hợp mười mấy người tấn công bất ngờ mà vẫn cướp được quốc kỳ không phải hiếm. Không ai có thể canh gác hai mươi bốn giờ để trông chừng cho quốc kỳ cho phe mình.

Lần này Lam Tổ Tổ quyết định đánh Ngô quốc trước. Đây là vùng đất duy nhất chắn đường Trần quốc tiến xuống phương nam. Thiên Hùng nhìn thấy kênh thế giới bắt đầu dậy sóng. Chủ yếu bởi thành viên Ngô quốc đang mang chửi không thương tiếc kẻ đã từng là đồng đội của mình. Đệ nhất đại thần Ngô Gia Tam Thiếu, nghe tên cũng biết là con dân của nước nào. Chẳng ngờ Lam Tổ Tổ một khi động binh lại chọn ngay đối thủ sừng sỏ nhất. Quốc gia từng đứng đầu thiên hạ đâu phải một con mồi dễ xoi tái. Xem ra cô nàng thuộc loại người chọn món dờ ăn trước, đồ ngon dành cuối cùng.

“Có khi nào nước thứ hai bị thôn tính là Lê quốc không ta?” Thiên Hùng lo lắng. Ngô, Lê, Nguyễn là ba quốc gia nằm ngay trục xương sống Thần châu. Nếu Trần quốc chiếm vùng này, năm quốc gia còn lại sẽ bị phân thành hai miền đông - tây, rất khó chi viện lẫn nhau.

“Bằng mọi giá không thể để mất Ngô!”

Liên minh chống Trần kéo đến nam môn kinh thành Ngô quốc, binh lính Trần quân thì tấn công từ bắc môn. Đội xâm lược đã có chuẩn bị kỹ lưỡng, đi một lần cả ngàn người. Dẫn đầu Trần quân là Lam Tổ Tổ cùng nhị vị đại thần Anh Thật Là Pro và Lam Y Công Tử. Ngô Gia Tam Thiếu xem ra khá khó xử trong trận chiến. Vì vậy, hắn nhận lãnh trách nhiệm thủ thành trong khi mọi người tấn công.

Lưu Tinh xa có giá trị bằng cả một toà thành, vậy mà phe nước Trần lại trang bị đến ba chiếc. Xem ra đội quân này không chỉ chiếm ưu thế về sức mạnh mà còn dư dả luôn cả tài lực. Những toà thành lân cận kinh đô Ngô quốc đều bị bỏ lơ. Phe địch tiến đánh nơi giữ quốc kỳ trong khi thế cuồng phong bão tố. Ngô quốc hỗn loạn kêu réo nhân sự tập hợp. Ba ngày yên bình đã làm người ta quá lơ là.

Cũng như những trận quốc chiến mà trước đó Anh Hùng đã tham gia, hắn nhìn thấy người người kéo nhau chạy rần rần theo cùng một lộ tuyến. Thành viên mỗi quốc gia đều mang màu sắc riêng biệt trong tên của họ. Đến lúc hỗn chiến, mấy loại màu sắc này chỉ càng làm rối loạn tầm nhìn hơn. Hắn dùng chế độ ẩn nhân vật để có thể di chuyển nhanh về phía trước. Thiên Hùng liên lạc với đồng đội, tiến hành lập chế độ đoàn chiến.

Lực lượng hai phe bắt đầu đụng độ ở trạm tiền tiêu ngoài thành. Đây là đại bản doanh của lính biên phòng, kẻ người chơi nước khác muốn xông vào kinh đô sẽ lập tức bị NPC bắn chết. Mỗi mũi tên của lính biên phòng mang chỉ số sát thương tương đối, nhưng liên miên bất tuyệt. Chỉ có cách đánh sập trạm tiền tiêu, NPC giữ thành mới không tiếp tục được sinh ra.

Người dân Ngô quốc đứng phía ngoài trạm, tấn công bất kỳ kẻ địch nào đến gần. Những đại thần phe Trần quốc liên tục áp sát, vừa tấn công trạm tiền tiêu vừa PK đám ngăn đường. Vì lực lượng chênh lệch nên dần dần Trần quốc chiếm thế áp đảo. Trạm tiền tiêu bị đánh sập, không còn NPC đứng ra ngăn cản bước chân quân Trần.

Mọi người lập tức nhảy lên vật cưỡi, xông thẳng về phía bắc môn kinh thành. Phòng tuyến thứ nhất bị vỡ, đã đến lúc trông cậy vào lớp phòng thủ thứ hai. Thiên Hùng nhớ rõ, muốn xông vào hoàng cung phải đánh bại bốn vị tướng quân canh cửa. Ngô vương chỉ tập trung bảo vệ Đông tướng quân, cho rằng nơi đây sẽ là chỗ cuộc chiến được quyết định. Đồng minh của nước Ngô giờ này chắc cũng đã tấn công kinh thành Trần quốc rồi.

Nào ngờ đầu kênh thế giới thông báo quốc kỳ của Đinh quốc đang bị tấn công dữ dội. Thì ra Lam Tổ Tổ giương đông kích tây, làm ra vẻ nhắm về phía Ngô nhưng đã âm thầm để Thiệu Gia cầm quân đi đánh nước Đinh.

Thiên Hùng được bạn bè chia sẻ những đoạn video trực tiếp truyền từ mặt trận Đinh quốc. Liên minh chống Trần và toàn bộ thiên hạ đều bị Lam Tổ Tổ chơi xỏ. Tuy phía này có mang Lưu Tĩnh xa, nhưng bên kia Ngô Gia Tam Thiệu lại dẫn theo quân đội cực kỳ hùng hậu. Đinh quốc như lâu đài cát bị những con sóng của quân Trần đánh cho vỡ tan tác.

Theo kịch bản của liên minh, khi Ngô quốc bị tấn công, Mai quốc sẽ hỗ trợ phòng thủ, Đinh quốc dẫn quân đi đánh úp nước Trần. Nào ngờ đầu Ngô Gia Tam Thiệu lại chọn cách tấn công làm biện pháp phòng thủ. Thậm chí hấn còn tiên thủ hạ vì cường, đánh thẳng vào hoàng cung Đinh quốc nhanh hơn cả quân tiên phong.

[Nhóm] Ngụy Hiểm: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

[Nhóm] Coffe Đại Sư: “Đinh quốc coi như tiêu rồi!”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Đã ở đây rồi thì quyết giữ nam môn, không thể để bọn Trần quân lấy luôn của nước Ngô.”

Thiên Hùng gõ icon nắm tay để thể hiện quyết tâm của mình. Tám người còn lại cũng đưa ra ký hiệu tương tự. Chín người như một, vậy mới phát huy được uy lực của Bách Thắng trận. Đồn cộng hưởng này chỉ dùng tốt khi đứng im phòng thủ một nơi. Trong trường hợp chạy tấn công, họ khó mà giữ được đội hình và cự ly thích hợp khi ra chiêu.

Lam Y Công Tử và Anh Thật Là Pro hợp sức tấn công từ phía bắc. Ba chiếc Lưu Tĩnh xa được sử dụng cho đông, tây, nam. Mỗi chiếc máy bắn đá đều do mấy chục người chơi cùng nhau kéo đi. Tuy tốc độ chậm chạp nhưng uy lực tuyệt đối xứng đáng. Một cú bắn, hỏa pháo trên trời như mưa sao băng giáng xuống. Boss giữ cửa môn cấp 200 chỉ chịu được ba cú nã đạn là bốc khói khói thể gian. Những kẻ chống lại quân Trần nằm chết la liệt xung quanh.

Mỗi lần có chiến tranh là công ty game lại hốt bọn tiền từ công tác hồi sinh. Những kẻ bị giết luôn nhao nhao sống lại để tiếp tục chiến đấu cho tổ quốc. Anh Hùng và Thuý Mạc cố giữ bản thân trong trạng thái Hồi Quang Phản Chiếu càng lâu càng tốt. Họ phải đợi cho hai đòn vận khí Liên Hoàn cùng xuất hiện. Nhưng khổ nỗi, máu quá thấp thì khó lòng trụ vững chỉ sau một hit. Có mấy lần nhìn thấy Liên Hoàn, chưa kịp chọn vào thì lại anh dừng hy sinh. Chính vì vậy hấn mới gọi đây là tuyệt chiêu chưa hoàn thiện. Làm gì có thứ dễ dàng biến người ta thành vô địch tuyệt đối. Chiến thắng nào cũng được đổi từ sinh mạng muôn vạn người.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chiến Tranh Giai Đoạn Hai

Nhất tướng công thành vạn cốt khô. Hơn nữa đây là quốc chiến, số lượt tử vong của nhân vật càng cao hơn những trận đấu bình thường gấp bội. Giáp cấp bao nhiêu, tương ứng với độ bền bấy nhiêu. Bộ đồ của Anh Hùng tuy là full set nhưng chỉ mới thuộc hàng Vô Khuyết. Cứ mỗi lần bị giết, nhân vật rớt điểm kinh nghiệm, còn bộ giáp sẽ mất đi độ bền. Giờ đây chỉ số phòng thủ của Anh Hùng chỉ còn bằng hàng tân thủ.

Khi để nhân vật rơi vào trạng thái Hồi Quang Phản Chiếu, thì nhất thiết phải tăng cường phòng bị. Bởi máu đang thấp mà trúng tuyệt chiêu là coi như one hit one kill. Nãy giờ Anh Hùng và Thuý Mạc chờ mãi nhưng không thể đồng loạt phát công Liên Hoàn được. Đồng đội trong Bách Thắng bang cũng vì vậy mà bị giết oan uổng mấy lần.

Đội công thành của Trần quốc vừa đông vừa mạnh. Nhân vật nào cũng thuộc hàng hạ kỳ, chuẩn bị thành thần. Vậy mà họ còn vác theo vũ khí hạng nặng, Ngô quân bị đánh tan chắc chỉ là chuyện trong sớm chiều.

[Nhóm] Yêu Cái Đẹp: “Làm sao bây giờ, chúng ta không thể ở đây chờ mãi.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Coi bộ hôm nay sao may mắn không chiếu về hướng này rồi, mau đổi chiến thuật thôi.”

[Nhóm] Anh Hùng: “Hạng Một trận.”

Tuy Hồng Phấn Lý Chiêu Phu là bang chủ, nhưng trong đoàn chiến, Anh Hùng luôn là người quyết định chiến thuật. Bách Thắng bang cũng lấy từ biệt danh của hấn, nên Anh Hùng hấn nhiên là thành phần nòng cốt của đội rồi. Hơn ai hết, hấn có khiếu điều binh khiển tướng, hoạch định chiến thuật. Thiên Hùng luôn phát hiện ra những điều mà người khác bỏ quên, rồi dùng lợi thế đó để chuyển bại thành thắng.

Hạng Mộc là một trong những trận pháp được đặt trên nền tảng công thành chiến. Muốn phá cửa thành, người ta thường dùng những khối gỗ lớn tống vào. Nếu coi Lư Tinh xa là một toà thành thu nhỏ, thì Bách Thắng bang chính là khối gỗ cần thiết. Đòn tấn công này phải dùng những tay tanker hạng nặng làm hạt nhân.

Lấy kỵ sĩ Coffe Đại Sư làm tiên phong, sơn tặc Tịch Dạ và thợ săn Bá Đạo ở hai bên phải trái hỗ công. Hàng tiếp theo bao gồm đầu sĩ Lôi Chấn và chế tạo sư Hồng Phấn Lý Chiêu Phu làm xương sống của trận pháp. Nhóm tiên phong đánh dạt hết các đầu thủ Ngũ quốc, mở đường cho các tanker tấn công trực tiếp vào Lư Tinh xa. Thủy Mạc tạo kết giới, ngăn không cho quân chi viện trở về bảo vệ vũ khí.

Anh Hùng, cung thủ Ngụy Hiếm và huấn sủng sư Yêu Cái Đẹp là bộ ba chiến đấu tầm xa. Họ vừa có thể hỗ trợ đội tiên phong, vừa tham gia tấn công Lư Tinh xa mặc dù đang ở ngoài kết giới. Ngụy Hiếm trước tiên bắn rơi người điều khiển Lư Tinh, biến thứ vũ khí vô địch trở thành một toà thành trống. Công việc tiếp theo của Hồng Phấn và Lôi Chấn chỉ có đập phá cùng đập phá.

Hồng Phấn thuộc tính thổ, Lôi Chấn thuộc tính mộc là tương sinh, tuyệt hợp. Mặt đất vỡ toang sau đòn Bài Sơn Đảo Hải của Hồng Phấn. Lư Tinh xa nghiêng ngả chấn động thiệt hại không ít phần. Quyền của Lôi Chấn lại tới như yêu thần giáng thế, xé tan thành quách. Hai người đều có lối đánh chí cương, cường hãn, là một cặp phá hoại trời sinh.

Người của Trần quốc đầu ngò có kẻ phỉ phạm Bàn Ti chú chỉ đề tiêu diệt Lư Tinh xa của họ. Lẽ ra sau khi hạ gục Trần Nam tướng, mọi người phải đồng loạt chạy đến hoàng cung nhà Ngô để cướp quốc kỳ. Nhưng Lư Tinh xa là vũ khí quan trọng, giá trị liên thành, không thể vứt bỏ được. Những đầu thủ trong nhóm họ xa vừa mới bị giết phải lập tức hồi sinh trong vòng cấm chú đề tấn công thuật sĩ. Bàn Ti chú cực hao nội lực, họ không tin liên minh chống Trần có thể duy trì được lâu. Nhưng phía Bách Thắng bang cũng đã có đối sách của họ.

Àm một tiếng, đầu chùy của Trần quân đập mạnh xuống người Cự Bàng Dã Nhân. Từ khi Hạng Mộc trận được triển khai, Yêu Cái Đẹp đã triệu hồi ba sủng vật có chỉ số phòng thủ cao nhất. Nhiệm vụ của y không chỉ cản đường quân Trần mà còn phải bảo vệ Thủy Mạc. Sau nhiều lần rập trận, mọi người đã hoàn thiện đội hình theo từng mục đích chuyên biệt nhất. Sự đầu tư chuẩn bị kỹ càng luôn mang lại hiệu quả khiến người ta yên tâm.

Thông báo quốc kỳ nước Ngô bị tấn công xuất hiện cũng là lúc tin tức Lư Tinh xa bị hạ lan ra. Nội bộ quân Trần lập tức nhốn nháo bởi trước giờ Lư Tinh luôn được mệnh danh là vũ khí vô địch. Một chiếc Lư Tinh có giá trị ngang ngửa một toà thành, sức tấn công của nó cũng tương đương một đạo quân cỡ lớn. Tồn thất này khiến người chơi nước Trần lòng đau như xát muối.

Nguyên nhân quân Trần mất chiếc Lư Tinh xa đầu tiên là bởi ngao mạn. Họ đã quá tự tin khi cho rằng không đoàn quân nào có thể thắng được vũ khí mất tiền. Nhưng tại nam môn, Bách Thắng bang chỉ việc hạ gục một chiếc xe không có người điều khiển. Cũng như khi mọi người tấn công quốc kỳ, nó có biết đánh trả lại đâu.

Liên minh chống Trần chưa kịp ăn mừng chiến thắng đầu tiên thì viện quân của địch thủ xuất hiện. Lẽ ra Lam Y đang ở trung tâm hoàng cung, nhưng khi nghe tin phía nam có biến, y phải đến bảo vệ ngay.

Suốt một tháng không chạm mặt, giờ gặp lại khiến người ta phải sững sờ. Không chỉ Đại Điều được trang bị chiến giáp oai dũng, mà chủ nhân của nó cũng biến đổi kinh hồn. Lam Y Công Tử đã tiến thêm một bước dài trong giai đoạn hoàn thành thần cấp. Y cao gấp rưỡi người thường, vàng hào khí toả ra ngàn ngạt quanh người. Không còn hình ảnh một y sư phong trần thoát tục, nho nhã thanh tao. Lam Y trang bị toàn thân, chẳng khác gì thần tướng giáng thế.

Thiên Hùng click chọn vào mục tiêu, kinh ngạc khi biết sư huynh đã lên đến cấp 197. Thì ra bảng xếp hạng thế giới đã xáo trộn từ lâu mà bọn họ vẫn chưa kịp cập nhật.

Bảng thông báo nhỏ xuất hiện bên phải màn hình, “Lam Y Công Tử đang nhìn bạn đây thách thức.” Thì ra cũng giống Thiên Hùng, Steven đang thăm dò tình hình người huynh đệ cũ. Tuy Anh Hùng đã tiến bộ rất nhiều, nhưng Lam Y vẫn đi trước hẳn một quãng khá xa.

“Xem ra đâu chỉ mình siêng cây.” Thiên Hùng cười thâm trong lòng.

Khi Lư Tinh xa bị hạ, lòng quân Trần lập tức hoảng loạn. Nhưng giờ đây đại thần đã đến kịp, sĩ khí ngay lập tức được phục hồi. Nếu so sánh nhân vật với vũ khí thì có phần hơi khập khiễng. Bởi Lư Tinh xa là vật vô tri còn Lam Y thì linh hoạt hơn nhiều. Trong một số trường hợp, y có vẻ lợi hại hơn Lư Tinh xa gấp bội. Cũng giống như lúc này, khi bọn họ rơi vào thế hạ phong, thì Trần quân hy vọng Công Tử sẽ dẫn mình trở lại thành thắng. Dù mang Lư Tinh xa khác đến, cũng không mừng bằng được gặp Lam Y.

[Cận] Ngụy Hiếm “Ta muốn một lần được thử cảm giác giết thần.”

Steven chưa vội động thì người của Bách Thắng bang đã ra tay trước. Một mũi tên như chớp vàng phóng thẳng đến trước mặt y. Khi gần chạm vào mục tiêu, mũi tên tách thành trăm ngàn mảnh. Tất cả dội lên người đối thủ như một cơn mưa tên.

Lam Y lập tức thu hồi sủng vật, dùng chính bản thân mình hứng đòn. Sát chiêu của Ngụy Hiếm mạnh đến mức nhân vật của Steven phải lùi về một bước. Người ta thấy cả thân thể đại thần cuộn cuộn lóc xoáy, thần khí dao động mạnh khi Lam Y bắt đầu phản công.

Cuộc chiến giai đoạn hai bắt đầu.

Cũng là những chiêu Phong Tẫn, Toàn Trảm mà hẳn hay sử dụng, nhưng uy lực hoàn toàn khác biệt. Lam Y xuất ra sáu chiêu, cung thủ Ngụy Hiếm cấp 185 lập tức gục ngã trước khi Anh Hùng kịp Liệu Thương. Chưa từng thấy y sư nào mà khủng khiếp hơn Lam Y Công Tử. Hiện nay y đã rút cách khoảng ngắn với hai vị đồng liêu, cùng Ngô Gia Tam Thiếu và Anh Thật Là Pro tề danh đỉnh cấp 197, khó phân nhất nhì ba.

Nhân vật mạnh, trang bị khủng và phong độ cực kỳ ổn định. Nếu trước đây Steven đã bắt đầu chán game, chỉ xuất hiện cầm chừng, thì giờ này y cực kỳ hiểu thắng. Chính sự cô đơn khi bị đẩy đi khỏi Lê quốc cùng bí mật ở Trần quốc đã khiến Công Tử tiến xa đến mức này. Thậm chí người đứng hạng nhất và hạng nhì thế giới cũng chẳng ngờ có ngày mình cùng y ngang hàng xưng bá võ lâm.

Nguy Hiểm đã phạm một sai lầm, đó là tấn công Lam Y trước. Chẳng ai biết giờ đây Steven đang bực mình vì những chuyện vô lý bên ngoài. Y cần trút giận vào ai đó, không phải bạn bè cũ, chẳng phải đồng đội mới. Vừa hay có một kẻ ngao mạng nhảy ra, thật hợp với yêu cầu của Lam Y.

Thiên Hùng không dự tính chạm mặt sư huynh sớm vậy. Theo phán đoán của hắn, Công Tử phải ở trong nhóm tiên phong tấn công Ngô kỳ rồi. Khi thấy người quen xuất hiện, lẽ ra Thiên Hùng phải đưa lệnh rút lui lập tức. Nhưng bị bất ngờ bởi thần thái hiên ngang của sư huynh, hắn đã chậm một bước.

Cuộc chiến bất ngờ bùng nổ khi Trần quân chứng kiến tướng quân ra tay. Trước ngày xuất chiến, Lam Tố Tố đã đưa cả ba vị đại thần mạnh nhất vào hàng ngũ thống lĩnh. Ngô Gia Tam Thiệu, Anh Thật Là Pro, Lam Y Công Tử vừa là biểu tượng của sức mạnh vừa là vũ khí bảo đảm chiến thắng. Có ba người trợ giúp, giấc mơ thống nhất Thần Châu chắc không còn bao xa.

Quân Ngô đã sớm rút về kinh hộ giá. Đứng ở Nam môn chỉ còn liên minh chống Trần và đội ngũ những người muốn trả thù cho Lưu Tinh xa. Phải biết rằng thứ vũ khí đắt tiền đó được mua bằng quốc khố và ngân lượng mà toàn dân nhà Trần đóng góp. Bách Thắng bang không chỉ hại Trần vương, mà còn đụng đến túi tiền của toàn thể người chơi nước Trần. Họ hận, muốn băm vằm đám nhiều chuyện thành trăm ngàn mảnh. Anh Hùng và Bách Thắng bang lại một lần nữa bị rơi vào thế vây công.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chỉ Có Thể Là Đại Thần

Đối phó với tính huống bị bao vây có thể nói là sở trường của hắn. Từ lúc bước vào Võ Lâm, Anh Hùng luôn làm mích lòng nhiều người. Bị Thần Long hội tấn công ở núi Thanh Chương, bị chủ nợ băm vằm bên bờ Thái hồ, sau đó bị thiên hạ truy sát ở thành Thịnh Thế ... Mỗi lần rơi vào hiểm cảnh, Anh Hùng lại có cơ hội tạo lập danh tiếng nhanh hơn.

Bởi hắn luôn có nhiều người bạn trung thành bên cạnh.

[Nhóm] Anh Hùng: “Bách Thắng trận.”

Hai lần triển khai, một lần thành công, một lần thất bại. Nhưng tối chiều vẫn là tối chiều, trong lúc hiểm nguy sinh tử không thể không lấy ra xài. Anh Hùng và Thủy Mặc lui vào trung tâm vòng phòng ngự. Bảy người còn lại của Bách Thắng bang sẽ bảo vệ hạt nhân trong lúc họ đưa mình vào trạng thái Hồi Quang Phản Chiếu. Bởi vì có Lam Y Công Tử ra tay tất sát, nên không thể để hai thành viên phòng thủ yếu nhất tự mình chống đỡ. Hồng Phấn Lý Chiêu Phu xuất khiên, những người còn lại tỵchọn vị trí của mình để có thể chắn đòn cho đồng đội.

Biến thể mới của Bách Thắng trận xuất hiện. Cái này không phải do luyện tập trước, mà đột ngột nảy sinh khi cường địch xuất hiện. Bọn họ quả nhiên là một đội ngũ đoàn kết, thông hiểu lẫn nhau.

Vị trí phòng thủ của Nguy Hiểm bị tấn công đầu tiên. Tuy hắn là nhân vật chuyên đánh tầm xa, đứng sau lưng Anh Hùng nhưng vẫn là mục tiêu mà Lam Y đã chọn. Ngày hôm nay nhất định có kẻ phải trả giá cho sự bực dọc của đại thần.

Hồng Phấn dịch chuyển vị trí, thay Nguy Hiểm chắn đòn. Cung thủ có giá trị hơn khi tấn công thẳng phía Trần quân. Nàng tin tưởng bản thân sẽ khác chế được Lam Y Công Tử. Quả nhiên có người chùn tay, không dám giáng Thần Phong Bá lên người thê tử. Trong khi đó, Nguy Hiểm ở đằng sau đang bắt đầu bắn rào rào về phía quân Trần.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Tránh ra!”

[Cận] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Không tránh!”

Lam Y tức giận giáng đòn về phía Lôi Chấn. Nhưng Hồng Phấn không thêm đôi chỗ, vì nàng biết phu quân hôm nay đã chọn Nguy Hiểm rồi. Y bình thường rất điềm đạm, khó gần, nhưng cũng cực kỳ lý trí. Chỉ có điều, một khi đã ghét ai Lam Y sẽ căm thù đến tận cùng. Nếu nói tốt là kiên trì, nói xấu là thù dai.

Trước đây, ở đâu có Thần Long gây rối là ở đó có Công Tử đến cứu nguy. Nguyên nhân mà y trở thành đại thần chỉ vì ngày đầu bước ra khỏi thôn tân thủ đã bị Long Đầu Đại Ca ấn hiếp. Nếu không có kẻ này, Steven cũng chẳng kiên trì chơi Võ Lâm lâu đến vậy. May mà lúc tẩy cấp Long Đầu Đại Ca xong, y đã có mục tiêu mới. Nếu không Steven đã ngừng chơi game từ hồi tháng tám rồi.

Lam Y sưng lại, không tấn công nữa. Người càng thù dai, đồng thời cũng là kẻ cực kỳ trung thành với tình bạn. Ngoại trừ Nguy Hiểm, y không muốn giết bất cứ ai trong Bách Thắng bang. Dù sao mục tiêu ban đầu của gia tộc Bách Thắng chính là mang Lam Y về nhà.

Hệ thống thông báo quốc kỳ nước Trần bị tấn công. Mai vương đã nhanh nhẩu điều chỉnh chiến thuật, thay Đinh quốc đánh úp nước Trần, giải vây cho hai đồng minh của mình. Một nước chắc chắn sụp đổ, một nước lâm vào tình trạng nguy hiểm. Lúc này kinh đô Trần quốc đang hoàn toàn trống rỗng. Chấn chấn Lam Tổ Tổ không thần thông quảng đại đến mức chuẩn bị lực lượng thứ ba ở nhà thủ thành.

Ngày đầu tiên khai chiến, bản đồ thiên hạ bị xáo trộn lớn. Đinh quốc và Ngô quốc biến mất, trở thành lãnh thổ của nước Trần. Bù lại, Mai quốc đã chiếm lĩnh vùng đất phía bắc vốn là kinh đô nước Trần cũ. Bằng tên các quốc gia chỉ còn lại bảy nước, đứng đầu là Trần, thứ hai là Mai.

Người chơi các nước bị chiếm đóng có ba tùy chọn. Một là theo phe chiến thắng, hai là đòi quốc tịch theo các quốc gia còn lại, còn ba là trở thành kẻ lưu vong, âm thầm đi theo con đường phục quốc. Nếu những kẻ lưu vong đủ mạnh, đánh chiếm được một trong chín quốc kỳ, sẽ được quyền thành lập quốc gia mới. Tên quốc gia mới dĩ nhiên cho thủ lĩnh của phe lưu vong tùy chọn. Cơ hội ngàn năm một thuở này, ai lại muốn bỏ qua?

Đa số người dân nước Ngô chọn làm kẻ lưu vong. Còn tại nước Đinh, thì người chơi có xu hướng thần phục Trần. Sau khi bị Ngô Gia Tam Thiếu tấn công, họ hoàn toàn choáng ngợp trước sức mạnh của đình cấp đại thần. Giờ đây, không chỉ thần dân nước Trần mà kể cả nước Đinh cũng tin tưởng họ sẽ thống nhất Thần Châu. Cường giả vì tôn. Trong thời buổi loạn lạc, chỉ có thể dùng sức mạnh để bình thiên hạ.

Mất vùng đất hẹp phía bắc, Trần quân lấy được cửa ngõ rộng mở phía tây. Nếu Lam Tổ Tổ không chủ trương bỏ kinh thành, có lẽ Mai vương không cách gì chiếm được Trần quốc. Tuy đất Trần rộng lớn, nhưng sản vật không phong phú hơn các quốc gia khác. Quốc thổ nước Trần ở trong thế phụ bản, tức ba mặt giáp núi, chỉ có một cửa hẹp hướng về phía nam. Đây là đất vương giả, vốn dễ thủ khó công, nhưng không có lợi trong việc thu tóm cửu quốc. Muốn thống nhất Thần Châu, vị trí tốt nhất chính trung tâm Thái hồ.

Bây giờ thì tốt rồi, Trần quân đã có được Đinh quốc với diện tích vô cùng rộng ở phía tây bắc. Toàn bộ bản đồ trong game được dựng theo tư liệu lịch sử, nên không đặt nặng chi tiêu công bằng. Mỗi vùng có ưu khuyết điểm riêng, thích hợp với từng loại chiến thuật bình định từ phương riêng biệt. Riêng phần Lam Tổ Tổ, cô ta đã chọn phương án tuân theo lịch sử.

Võ Lâm là một trò chơi nhập vai hành động, nhưng quốc chiến lại mang nhiều đặc điểm của dòng game chiến thuật. Trước khi bước vào sự kiện Cửu Long Tranh Châu, Lam Tổ Tổ đã nghiên cứu rất nhiều sử liệu về thời kỳ thống nhất Thần Châu mấy ngàn năm trước. Muốn lập nên Việt quốc, nhất định phải từ Trần phát xuất. Nhưng nơi đặt lực lượng trọng tâm, không nơi đâu khác ngoài Ngô và Lê.

Thái hồ là vùng thủ đô nước Việt, là trái tim của toàn bộ Thần Châu. Chiếm được đất này, tất giành được thiên hạ. Nếu giữ lấy vùng núi phía bắc, tấn công Ngô và Lê sẽ rơi vào thế sandwich, bị hai phe đông - tây chèn ép. Vậy nên Lam Tổ Tổ quyết định mạo hiểm, không tiến đánh theo hướng nam tiến mà bắt đầu đi từ tây sang đông.

Đầu tiên là Đinh, Ngô sau đến Lý, Lê. Một khi thực lực Trần quốc đã đủ vững, bốn nước Dương, Nguyễn, Triệu, Mai chắc hẳn chỉ là vật trong túi. Tham gia trò chơi, ai thông minh hơn sẽ thắng. Trong suốt hành trình, ai chuẩn bị kỹ hơn sẽ tiến xa nhất. Lam Tổ Tổ là người thông minh, đồng thời cũng là kẻ biết lo xa.

Những tính toán này, tạm thời trong thiên hạ còn chưa ai nghĩ đến. Có thể nói, mọi người vào Võ Lâm để giải trí, còn Lam Tổ Tổ đến đây là để chiến thắng. Cô ta đã nghiêm trọng hoá một vấn đề mà mọi người vốn xem nhẹ ngay từ đầu. Nhưng chỉ với những lý do trên, chưa chắc gì Lam Tổ Tổ thuyết phục được nhiều đại thần hợp tác với mình như vậy.

Vẫn còn bí mật sâu xa hơn.

^ _ ^

Sau trận chiến thay đổi bản đồ Võ Lâm, phe Trần quay về trạng thái yên lặng như trước. Lý, Lê, Mai nhiều lần tổ chức tấn công, nhưng trận nào cũng bị đánh bật ra. Khi công thành, Trần quân quá mạnh; lúc phòng thủ, bọn họ cũng giỏi khủng khiếp. Ba đình cấp đại thần cùng hai chiếc Lưu Tinh xa thay nhau bảo vệ sổ quốc kỳ mà phe Trần đang nắm giữ. Cùng sở hữu hai vùng đất, nhưng xem ra Mai quốc vẫn kém cỏi hơn.

Ở phía nam, cách xa Trần quốc, nên Dương, Nguyễn, Triệu vẫn an toàn hơn hẳn. Vì vậy, để tạo thế cân bằng, bọn họ quay ra đánh nhau. Liên quân chống Trần đã hứa sẽ không can thiệp vào cuộc chiến giữa các nước. Một khi phía Lam Tổ Tổ còn án binh bất động, Anh Hùng cũng chẳng có việc gì làm.

Điều đáng buồn là Thuận Hải trấn giữ đây đã thuộc vùng chiến sự. Anh Hùng muốn đến đó khám phá hang Long Vương, cũng gian khổ không kém làm nhiệm vụ ở Lý quốc. Chưa biết kết quả thế nào, nhưng hẳn đã tốn bọn tiền mua vật phẩm che dấu thân phận. Giờ đây người nào cũng cảnh giác với những kẻ khác quốc gia.

Trong lần gần nhất tiến vào hang Long Vương, hẳn đụng độ một đại boss quá đồi kinh dị. Mà sau khi bị giết xong, Anh Hùng lại không thể vào trở vào hang. Hẳn kết luận, đây là loại phụ bản mỗi ngày chỉ được làm một lần. Ngay hôm sau, hẳn tập hợp Bách Thắng bang đi làm nhiệm vụ bí mật.

Đại boss có bộ dạng như yêu quái được hình thành từ nước biển. Trên đầu nó đội rong rêu như một bộ tóc loạn xoăn. Các đòn tấn công vật lý chạm vào Thủy Nhục Lung Linh hầu như chỉ lấy được một hai điểm. Vậy mà thanh máu của nó lại rất dài, nên bọn họ không thể giết nổi.

Tất cả những trận thế của Bách Thắng bang đều tỏ ra vô dụng. Ngoại trừ Thủy Mạc và Yêu Cái Đẹp không tấn công trực tiếp bằng vũ khí, những người còn lại đều bó tay thúc thủ trước kẻ chặn đường.

[Nhóm] Bá Đạo: “Đại ca, đánh thắng nó thì chúng ta được gì?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Anh không biết, nhưng thứ được giấu ở nơi bí mật chắc có nhiều giá trị.”

[Nhóm] Coffe Đại sư: “Đúng vậy, nếu anh Hùng không dẫn đường, chúng ta đâu ngờ ở chỗ này có lối vào phụ bản. Phàm là nơi phi thường, tất sinh ra vật phi thường.”

[Nhóm] Ngụy Hiên: “Mỗi đòn chỉ lấy một hai máu, chúng ta đánh đến ngày mai cũng không giết nổi nó.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Cũng phải xem chúng ta trụ được bao lâu.”

Thủy Nhục Lung Linh lại điều khiển nước biển dâng lên, làm mọi người trong hang chết ngộp. Những con số đỏ lần lượt trôi ra khỏi cơ thể nhân vật, tương đương với số HP bị mất sau đòn tấn công này. Thiên Hùng cho rằng đây chỉ là chiêu cơ bản của boss. Cũng giống như hắc xài Toàn Trảm, vốn là đòn auto không mất nhiều nội lực.

“Như vậy lúc đánh máu nó xuống thấp, boss còn tung ra tuyệt chiêu khủng khiếp cỡ nào.” Hắc thầm than trong lòng.

Trong bản đồ thu nhỏ có thể thấy bọn họ chỉ mới đứng ở vị trí cửa hang. Một đường vẽ ngoằn ngoèo tiếp tục đi sâu vào trong núi, vượt xa khỏi phạm vi bản đồ. Cũng như tháp Thiên Đường, hành trình thu thập Ngũ Đại Kỳ nào cũng giống như lao đầu vào tường. Ai có thể đánh lên tầng hai trăm tháp Thiên Đường, ai đi được tận cùng hang Long Vương?

Chỉ có thần mới làm nổi.

Thiên Hùng đi tìm Steven, đã đến lúc hai người cần nói chuyện. Sau trận nam môn ở kinh thành Ngô quốc, Steven từng chủ động liên lạc với hắc một lần. Nhưng khi đó vừa thua đau, nên Thiên Hùng không hồi đáp. Lần đầu tiên chiến đấu dưới tư cách Liên quân chống Trần, hắc phải chứng kiến kẻ thù lấy được cả Đỉnh lần Ngô. Tuy Bách Thắng trận uy chấn giang hồ, nhưng vẫn không thay đổi được kết quả trận chiến. Steven chỉ kinh ngạc trước hiệu quả của đòn cộng hưởng. Y tò mò hỏi chuyện, còn hắc thật sự muốn cả hai người quay lại làm bạn kia. Chẳng lẽ lại đi khai báo tuyệt chiêu cho kẻ địch mạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Quân Tử Chi Giao

- Chúng ta trước giờ vẫn là bạn mà! Steven vừa nói vừa nháy mắt với Thiên Hùng. Bọn họ cùng cụng chai, sau đó ngửa cổ tu một hơi bia dài. Sau khi Thiên Hùng gọi điện, Steven hẹn hắc ra quán bar mọi khi. Nơi này gần bệnh viện, nên Công Tử còn đến trước cả sư đệ.

- Tôi tưởng cậu đang giận chuyện gì đó. - Steven tiếp tục nói.

- Không phải giận, mà tình cờ có âm mưu riêng. Thiên Hùng phì cười, cảm giác sao mình trẻ con quá. Hai người bạn thân thiết có thể trở mặt chỉ vì game sao? Nam giới vốn không có nhiều vấn đề như cánh phụ nữ. Lẽ ra phải đánh nhau một trận rồi làm huê mới giống đại trượng phu.

Nhưng với trường hợp này, hắc dĩ nhiên không có gan đụng đến trán son chi bảo của khoa ngoại thần kinh. Mới tuần trước viện trưởng đích thân khen Steven rất triển vọng, có thể đề cử y vào vị trí trưởng khoa trong nhiệm kỳ sau. Một câu phát ngôn không rõ thật giả đã khiến chính trường ngầm bên trong bệnh viện dậy sóng. Thiên Hùng biết bạn mình đang chịu những loại áp lực gì.

Xét về thâm niên, Steven là thành viên mới. Xét về thành tích, công cao chấn chủ. Xét về ngoại giao, mặt lạnh khó ưa. Có thể nói y thừa khả năng, nhưng đồng thời cũng thiếu đi những người ủng hộ. Chỉ có viện trưởng đánh giá cao, còn người khác vẫn nhất mực nghi ngờ Steven.

Làm sao tin tưởng được người vừa là bác sĩ vừa là bệnh nhân nội trú dài hạn. Thân y còn lo chưa xong, sao có thể cứu chữa nhiều người. Quá sáu tháng, tình trạng của Steven không thay đổi gì mấy. Y gần như bị xếp vào loại bệnh nhân không còn khả năng phục hồi.

Sự bài xích của đồng nghiệp không làm Steven quan tâm lắm. Nhưng báo cáo sức khỏe gần đây thật sự khiến y suy sụp rất nhiều. “Có lẽ mình nên chấp nhận thực tại, rằng không bao giờ đứng lên đi lại được. Trên đời có những chuyện chỉ tin tưởng hay cố gắng cũng chẳng đem lại lợi ích gì.”

- Steven, cậu vẫn nghe tôi nói chứ. - Thiên Hùng lo lắng nhìn bạn.

- Ồ, tôi hơi phân tâm vì không nhớ lúc đi mình đã khoá cửa phòng chưa. Trước đây y được Ngọc Linh dạy rằng nụ cười sẽ khiến người ta gần gũi nhau hơn. Nhưng giờ đây Steven vừa học được nụ cười sẽ ngăn người khác biết được sự thật. Có nhiều đồng nghiệp nở nụ cười giả tạo với y, có nhiều người quen cũng dùng nụ cười ấy với dr. Wilson. Y đành dùng kiểu cười này để che dấu sự hỗn loạn trong lòng.

Thiên Hùng chỉ liếc sơ cũng biết Steven đang có nhiều tâm sự. Trước khi làm trong bệnh viện, hắc đã lăn lộn khắp chợ, làm thêm đủ thứ nghề. Tiếp xúc với nhiều người, hắc có khả năng đọc được nét mặt kẻ khác. Nhưng Thiên Hùng không bao giờ nói ra những suy nghĩ của mình, hay cố gắng giúp đỡ người ta.

- Có muốn biết bí mật của Bách Thắng bang không? - Hấn đột ngột đổi đề tài, hướng sự chú ý của Steven sang nơi khác.

- Đó là điều tôi đã hỏi cậu mà. - Steven uống thêm một ngụm bia. - Nhưng tôi quên mất, người ta đâu dễ nói tuyệt chiêu của mình cho người ngoài, nhất là tướng quân địch quốc.Đột nhiên Thiên Hùng đổi giọng, nói thêu thảo như gián điệp kinh tế đang bán bí mật công nghệ.

- Tôi có thể nói, với điều kiện cậu lấy bí mật tương đương trao đổi.

- Bí mật gì? - Steven nhướn mày nhìn hấn.

- Làm cách mà mà cậu mạnh thế? Rõ ràng tôi đã tăng cấp liên tục, mà cậu vẫn tiến nhanh hơn.Steven rõ ràng rất hứng thú với câu hỏi này. Võ Lâm luôn làm y quên đi con người thật của mình lẫn những rắc rối xung quanh. Ở thế giới đó, Lam Y Công Tử là đại thần toàn năng, vô cùng hùng mạnh. Chẳng còn những trò tị nạnh đặt điều nói xấu nhau, cũng chẳng còn xe lẫn hay người tàn phế nào cả.

- Cậu có thắc mắc vì sao tôi không đến Tiên Nhân thôn không?

- Có chứ. - Thiên Hùng gật đầu. - Với khả năng của cậu, thoả những điều kiện vào Tiên Nhân thôn là quá dễ dàng.

- Nơi đó cho người ta nhiều điểm kinh nghiệm chỉ bằng cách ngồi thiền đúng không? - Steven khịt mũi. - Nhưng muốn đạt đến sức mạnh cao hơn, phải tàn nhẫn hơn.

- Cậu đã làm gì vậy? - Thiên Hùng chợt cảm thấy e dè.

- Tôi luyện tập ở quý giới.

- Còn điều tàn nhẫn cậu mới nói là gì?

- Tàn nhẫn với bản thân mình. Ép nhân vật đi vào địa ngục cho quý dữ xấu xí, bị đánh tan tác, chết đi sống lại nhiều lần.

- Vậy có gì khác việc đi vào Ác Nhân cốc. - Thiên Hùng ngăn ra.

- Ủ, có gì khác đâu. Chỉ có cấp độ là cao hơn thôi. - Steven phì cười.Họ vừa nói về trò chơi như một phần cuộc sống của mình vậy. Nhân vật bị thể nào, bản thân họ cũng chịu những điều đó. Nhưng trên thực tế, họ không thể hồi sinh nhiều lần như game được. Mỗi người chỉ có một cuộc đời, một sinh mạng mà thôi.

Thiên Hùng đắm vào vai Steven một cú khiến y suýt xoa. Nhưng sau đó dr.Wilson trả đũa, không hề kém cạnh. Mỗi ngày y đều không bỏ qua giờ tập ở khoa chấn thương chỉnh hình, tuy chưa thể đi lại nhưng lực tay lại được nâng lên đáng kể. Điều khiển xe lăn cũng là việc hoạt động thể lực rồi. Chơi vật tay không biết chắc ai trong hai người sẽ thắng.

Những bác sĩ có trách nhiệm không uống hơn ba chai bia mỗi đêm. Nhưng câu chuyện của Steven có quá nhiều tình tiết đáng nhắc đến đến khiến y không có thời gian uống hết chai đầu tiên. Thiên Hùng thì chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đặt câu hỏi kịp lúc. Hồi sau, rốt cuộc hấn cũng hiểu vì sao Lam Y Công Tử muốn giúp Trần quốc thống nhất thiên hạ. Mục đích của họ còn nằm xa hơn phía sau sự kiện Cửu Long Tranh Châu.

- Ngày mai, nếu rảnh rồi tôi với cậu đi một chuyến. - Steven đề nghị.

- Đáng ra tôi sẽ tiếp tục thử vận ở hang Long Vương, nhưng có lẽ quý giới là vấn đề đáng quan tâm hơn. - Thiên Hùng trả lời.^_^

Vào giờ nghỉ trưa, Ngọc Linh rất ngạc nhiên khi thấy Thiên Hùng đi về khu nội trú. Hình như cả tháng rồi hấn luôn tránh né khu vực chỗ dr. Wilson. Trên tay Thiên Hùng còn xách theo hai phần com trưa, chắc chắn không phải mua cho người đẹp. Vậy mà nàng vẫn cố ý gọi lại, muốn hỏi cho rõ ràng.

- Anh đi đâu thế? - Nàng ngọt ngào.

- Lấy lòng sư huynh. - Thiên Hùng vui vẻ trả lời.Ngọc Linh cũng mỉm cười theo hấn. Không biết giữa hai người đó có chuyện gì, nhưng làm hoà với nhau là tốt rồi. Nàng cũng chẳng muốn nhìn dr.Wilson mặt ủ mày chau suốt ngày nữa. Kể từ lúc tình bạn của họ gặp “trục trặc”, Ngọc Linh luôn lo lắng cho Steven. Thiên Hùng thì dường như không hề hấn gì, bởi hấn có bạn bè bao quanh mình. Steven thì không được thế, ngay từ đầu y đã là người khó gần. Ngoại trừ Thiên Hùng tự động đến tìm dr.Wilson, Ngọc Linh chưa nhìn thấy bạn bè nào đi thăm y cả. “Cô đơn đến mức tội nghiệp.”

Thiên Hùng đến phòng bệnh trên lầu mười, kinh ngạc khi thấy có nhiều người đã ở đó từ trước. Họ quay lại nhìn hấn, trách mắng cái kiểu gõ cửa rồi xông vào mà không chờ trả lời. Thiên Hùng gật đầu xin lỗi, sau đó lui về ngồi ở sô pha dành cho khách. Biết hấn là nhân viên bệnh viện, đồng thời là bạn dr.Wilson nên mọi người mới bỏ qua.

Trưởng khoa di truyền học, bác sĩ Lý ở ngân hàng tế bào gốc cùng một số nhân viên quốc tế khác đứng quây quần xung quanh Steven. Chàng bác sĩ tóc bạch kim thì bị lật sấp trên giường, một mũi tiêm cỡ lớn chưa bơm hết thuốc vẫn còn ghim trên người. Bác sĩ Lý dùng bông khử trùng nhấn vào vị trí mũi tiêm, sau đó rút kim ra. Thiên Hùng có thể thấy sáu vết chích trước đó đều nằm ở vị trí dọc đốt sống lưng của Steven.

Đây là phương pháp điều trị bằng tế bào gốc, vũ khí cuối cùng của con người trước những căn bệnh khó trị. Mấy người nước ngoài kia chắc chắn là nhân viên ngân hàng tế bào gốc ở Đào Lan. Xem ra Steven đã liên lạc về quê nhà, đem thứ lưu trữ trong kho lạnh từ khi y ra đời đến nay tới. Chi phí của dịch vụ lưu giữ tế bào gốc trích ra từ cuống rốn của trẻ sơ sinh cực kỳ tốn kém, đắt đỏ. Hoặc đưa trẻ mới ra đời có gia đình vô cùng giàu có, hoặc nó sở hữu thân phận quan trọng không thay thế được. Không biết Steven là người thuộc trường hợp nào?

Tế bào gốc là loại tế bào có thể phát triển thành bất cứ bộ phận nào trên cơ thể. Nó được ứng dụng trong việc chữa trị các khiếm khuyết di truyền hoặc phục hồi các cơ quan bị cho là không thể thay thế. Nếu bạn bị mất một lớp da, cơ thể sẽ hình thành một lớp da mới. Nhưng nếu bạn bị tổn thương não, đó là thương tật vĩnh viễn không thể phục hồi. Ở trường hợp của Steven là chấn thương tuỷ sống gây liệt hai chi dưới. Nhưng tế bào gốc của y có thể phục hồi phần tuỷ sống đã bị hư hại kia.

“Rất có thể Steven sẽ đi lại được.” Thiên Hùng mừng thầm trong lòng.

Trước đó họ vẫn hy vọng cơ thể y sẽ tự chữa trị. Nhưng sáu tháng là đủ để kết luận bệnh trạng của Steven sẽ không bao giờ khá hơn được. “Có lẽ thời gian qua cậu ta đã từng tuyệt vọng nhiều lần.” Hân cảm thấy có lỗi vì không ở bên bạn trong những giờ phút đen tối nhất. Steven một mình âm thầm chịu đựng, tự vượt qua tất cả. Nếu là bản thân Thiên Hùng, có lẽ hân sẽ khó bình thân như sư huynh được.

“Ngưỡng mộ cậu thật đấy, đại thần.”

Thiên Hùng im lặng đứng bên ngoài quan sát. Hân không dám làm phiền tất cả những cán bộ cao cấp trong bệnh viện đang thảo luận với nhau. Mấy hộ lý giúp Steven xoay người lật lại, kéo thẳng quần áo và đắp chăn lên chân y. Chỉ khi Steven nằm trên giường, mọi người mới nhớ y vốn là bệnh nhân. Bình thường, dr. Wilson luôn nghiêm nghị trong lúc làm việc. Mặc dù y phải ngồi xe lăn nhưng chưa ai dám coi thường. Quả là người vừa tài năng, vừa có tác phong lãnh đạo. Không lạ gì khi mới hai mươi sáu tuổi, y đã đạt được nhiều thành tích khiến người ta ghen tị. Chẳng ai đoán biết được dr. Wilson sẽ còn tiến bao nhiêu xa.

Steven tham bàn cùng bác sĩ Lý và trưởng khoa di truyền học. Thình thoảng y xoay qua nói chuyện cùng mấy người Đào Lan bằng tiếng mẹ đẻ. Cả cái khoản đa ngôn ngữ này cũng đã khiến Thiên Hùng phục sát đất. Mới học tiếng Việt được một năm, y đã có thể dùng cổ ngữ mắng người ta trong game.

Sau khi mọi người ra ngoài hết, Steven mới ngoắc tay kêu Thiên Hùng đến. Y đã thấy sư đệ này giờ nhưng chưa có dịp nói chuyện.

- Do chuyến bay nên bọn họ đến muộn. - Steven giải thích. - Làm lỡ giờ cơm trưa rồi.

- Cậu thấy thế nào? - Hân quan tâm

- Đói bụng. - Y trả lời. Thiên Hùng lắc đầu cười xoa. Steven luôn như vậy, không thích nói về cá nhân. Gốc tích gia đình hay bệnh trạng bản thân đều là những thứ người ngoài không nên biết đến. Thiên Hùng hiểu và tôn trọng những quyết định của bạn. Khi Steven muốn chia sẻ, hân sẽ lắng nghe; khi y chưa muốn nói, Thiên Hùng sẽ không hỏi. Quân tử chi giao thì cũng đến mức này là cùng.

Sau khi ăn trưa xong, họ vẫn còn một tiếng đồng hồ để đăng nhập vào Võ Lâm, đi tìm bí mật của Trần quốc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Quỷ Gió

Phía bắc Việt quốc có Triết giang, nước trong vắt chảy xuống từ núi tuyết. Lam Y Công Tử cùng Anh Hùng hồi hã chạy trên con đường dọc bờ sông. Cả hai vật cưỡi mà huynh đệ họ sở hữu đều thuộc hàng thần sủng mẫn cấp, tốc độ tuyệt luân, ít người đuổi kịp. Thế nhưng vùng đất này đã thuộc về Mai quốc, đối thủ trực tiếp của Trần quân, nên Lam Y không thể không đề phòng. Trước khi vượt qua biên giới, họ đã dùng thẻ biến hình che dấu tung tích. Đây là vật phẩm vô cùng hữu ích khi người chơi làm nhiệm vụ do thám. Cũng giống chế độ Thần Bí Nhân của nghề sơn tặc, khi đã dùng thẻ biến hình thì ngay cả người quen cũng khó nhận ra.

Giờ đây Lam Y mang hình dáng mũm mĩm của Bì Trư, còn Anh Hùng lại là con khỉ ốm nhách Náo Hàu. Mỗi thẻ biến hình có tác dụng trong vòng mười phút, người chơi mang hình dạng sủng vật, không hiện lên tên tuổi hay bất kỳ thông tin nào khác. Thình thoảng có người chơi tò mò về thân phận hai kẻ biến thân. Sau khi tấn công con heo, họ liền sợ hãi cụp đuôi chạy đi mất. Bì Trư cấp 197 trên thế giới chỉ có ba người, mà bất cứ ai trong ba người này đều không thể chọc vào được. Do đang trong lột hoá trang, Lam Y không thể chủ động trả đũa. Ngoài điều khiển nhân vật di chuyển, y cũng chỉ có thể trò chuyện với NPC. Đây là hạn chế của việc dùng bùa Biến Hình.

Lần đầu tiên Anh Hùng di chuyển đến vương quốc phía bắc nên có vẻ hơi ngỡ ngàng. Hân dùng bùa Đồng Hành theo sát sư huynh, còn bản thân thì lo ngắm cảnh sông, suối, núi non. Thiên Hùng chuyển chế độ màn hình giữa các loại camera khác nhau. Các góc nhìn đều đem lại cảm giác thưởng thức tràn ngập thị giác. Mỗi cảnh cây, ngọn đá bên đường đều là sản phẩm đồ hoạ xuất sắc. Chín quốc gia, chín tài nguyên phong cảnh khác nhau, khiến người ta lúc nào cũng phải kinh ngạc về sự tỉ mỉ trong game.

Lam Y dẫn sư đệ vượt qua rất nhiều điểm chuyển cảnh, nhưng hình như vẫn chưa có dấu hiệu dừng chân. Thiên Hùng biết hôm nay y sẽ dẫn mình đến nơi cực kỳ bí mật, nên im lặng không dám hỏi nhiều. Từ khu vực kinh thành đi qua các bản đồ dành cho người chơi cấp cao, dần dần bọn họ đã đến chân núi Thiên Mầu sơn. Nơi đây ngoài cảnh núi non chập chùng, tuyết phủ trắng xóa thì chẳng còn gì để nhìn ngắm.

Tuy nhiên, kinh khủng nhất là nhóm mob trong khu vực đều từ cấp 185 trở lên. Thu phục được con mob nào cũng có thể đem về làm sủng vật. Nhưng Thiên Hùng vẫn chưa đến mức bá đạo một mình giết được quái vật cấp thấp nhất ở Thiên Mầu sơn. Hân cũng chẳng phải huấn sủng sư nên không tham

nuôi nhiều quái vật.

Toàn bộ mấy con mob trong khu vực lại là loại cảm ứng, hễ có người chơi đến gần khu vực 5x5 ô sẽ bị chúng tấn công ngay. Hẳn cầm đầu cầm cổ chạy ngang qua bấy khi tuyệt. Bọn chúng nối đuôi nhau đuổi giết Anh Hùng như lần hấn tham gia thử thách ở Phở Độ sơn. Thân mang bùa Biển Hình, Anh Hùng có muốn đánh cũng chẳng được. Hẳn đành phải làm Náo Hào bị mấy con Khổng Hầu dằn cho mềm xương.

Khi cả hai người tới được phụ bản Một Bước Lên Trời thì bùa Biển Hình hầu như hết tác dụng. Mà chỗ heo hút này vốn chẳng có gã Mai quốc nào lảng vảng nên họ không cần che dấu thân phận. Tuy nhiên, bản năng mách bảo hấn đây mới là giai đoạn nguy hiểm nhất. Sư huynh đã nói rằng muốn mạnh hơn tất cả, phải tàn nhẫn với bản thân mình. Thiên Hùng không rõ Steven đã “tàn nhẫn” đến mức nào, nhưng hy vọng y không phải là kẻ cuồng tự ngược.

Phụ bản Một Bước Lên Trời bề ngoài kín đáo nhưng không ngờ bên trong vô cùng rộng lớn. Thiên Hùng nhìn bản đồ, kinh ngạc vì phụ bản này có diện tích tương đương một toà thành. Những lối đi chằng chịt đâm ngang đâm dọc trong lòng núi. Vị trí boss được đánh dấu chỉ chít trên bản đồ như đèn trang trí gắn trên cây thông Noel.

Bỗng nhiên ô chat hiện lên. Dẫu hai người đang ngồi cùng phòng nhưng Steven vẫn giữ thói quen dùng tin nhắn.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Vào đây rồi thì nên cẩn thận đi theo từng bước chân của ta, chỉ cần sơ sẩy một chút thì khó toàn mạng.”

Hấn biết sư huynh không phải là kẻ nhu nhược nhất gan. Một khi Lam Y đã dẫn cẩn thận, tương đương với chỗ này cực kỳ nguy hiểm. Bước vào đây rồi bùa Đồng Hành, bùa Biển Hình đều mất tác dụng. Vì vậy Thiên Hùng phải cẩn thận điều khiển nhân vật, tinh thần căng ra như khi chơi trò gắp thú nhồi bông. “Một bước sai sót, vạn kiếp bất phục. Nhìn diện mạo mấy con boss trong này đều biết chúng không phải loại dễ ăn.”

Lam Y hoàn toàn không có ý định lâm trận. Y canh đường đi vòng qua khu vực cảm ứng của mỗi quái vật. Nếu chạy loạn trong Một Bước Lên Trời, chắc chắn sẽ chết trong vòng ba nốt nhạc. Nhưng thật ra vẫn có con đường mòn đi xuyên qua cả toà thành đầy quái vật này.

Khung cảnh bên trong phụ bản âm u như lối đi vào hầm mộ. Thiên Hùng nhận ra đây là phế tích của một nền văn minh mất tích. Những bức phù điêu sứt mẻ, những bước tượng đồ lẩn khuất nơi. Và đặc biệt là những con quái vật hình dạng kinh khủng đi qua đi lại như đang bị nhốt trong những chiếc lồng vô hình.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Quan sát kỹ sẽ nhìn thấy phạm vi quản hạt của từng boss. Chỉ cần chúng ta không đi vào phạm vi đó, chúng cũng sẽ không thoát ra khỏi cấm chế.”

[Cận] Anh Hùng: “Nếu đi vào thì sao?”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Trong phạm vi toà thành này, chúng ta sẽ bị đuổi cùng giết tận. Hơn nữa lúc đánh nhau có thể vô tình đi vào phạm vi của boss khác, vậy càng thêm thảm hơn.”

Đã được giải thích rõ ràng, Anh Hùng đành làm một sư đệ ngoan ngoãn đi theo Lam Y. Sư huynh đi vòng vèo chữ chi, hấn tuyệt đối không dám đi chữ nhất. Lúc bọn họ phải nép mình sát vách tường như ninja đột nhập, khi đứng canh nhịp di chuyển của hai boss dằn hàng ngang như chơi nhảy dây. Nếu không có Lam Y dẫn đường, Anh Hùng chắc chắn không thể đi xa đến vậy. Hấn nhìn bản đồ, nhận ra mình sắp đi đến điểm tận cùng của toà thành rồi.

“Rốt cuộc chúng ta đang tìm kiếm gì?” Thiên Hùng hoài nghi.

Sư huynh nhanh chóng cho hấn một đáp án.

Dường như bọn họ đã đi đến khu vực quảng trường của toà thành. Tuy bên trên vẫn là vòm đá, nhưng không gian nơi đây cực kỳ rộng lớn. Các phế tích tồn tại khắp trên mặt đất cho thấy sự xa hoa huy hoàng của thời đại cũ. Nhưng giờ đây quảng trường chỉ còn là hang ổ cho bọn quái vật trú chân. Những đôi mắt đỏ vằn lên trong bóng tối khiến Thiên Hùng cảm thấy sồn gai óc. Đường như hấn đã chuyển sang chơi game kinh dị mất rồi. Từ thưở coi phim Khái Huyền đến giờ, hấn chưa từng cảm nhận sự sợ hãi gần đến vậy. Các nhà thiết kế đã rất thành công trong việc tái hiện không gian u ám, tà ác, rất thích hợp với nơi chứa những con quái vật khủng khiếp nhất thiên hạ. So với chỗ này, động Bách Yêu và tháp Thiên Đường chẳng bỏ bèn gì.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Chuyển sang góc nhìn thứ hai đi, có như vậy chúng ta mới tìm đường ở khu vực này được.”

Bởi vì quảng trường Cái Chết hoàn toàn không có đường lối được thiết kế trước như những bản đồ khác. Người chơi có thể tự do di chuyển, leo qua tường, nhảy qua hồ ... nói chung là độ tương tác cao và cảm giác chân thực rất vượt trội so với tiêu chuẩn game online. Thiên Hùng nhìn nhân vật của mình dưới góc độ một người bạn đồng hành, không phải kiểu thần thánh từ trên cao nhìn xuống mà trực tiếp trải nghiệm như đang thực sự hiện diện ở đây.

[Cận] Anh Hùng: “Chúng ta tìm kiếm gì?”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Lối vào quý giới.”

Tuy Steven đã có nói trước, nhưng khi đứng trực tiếp tại quảng trường Cái Chết, nghe nhắc đến lối vào Quý giới, hấn lại cảm thấy lo sợ. Tất cả những thứ khủng khiếp xung quanh chưa phải là nỗi kinh hoàng lớn nhất. Tại sao nhà sản xuất lại tạo ra nhiều thứ vượt quá khả năng của nhân vật đến vậy? Ngay cả Lam Y đang ở đỉnh của thiên hạ cũng e dè lo ngại. Sư huynh thú thật rằng bản thân y không thể hạ gục bất kỳ con quái vật nào trong phụ bản Một Bước Lên Trời. Đã nhiều lần Lam Y bị đánh thừa sống thiếu chết khi lạc bước đi vào phạm vi của quái vật.

“Bởi nơi này không dành cho con người.” Steven nói.

Thiên Hùng nghiêng đầu chưa hiểu lắm. “Không dành cho con người vậy dành cho ai?”

“Các phụ bản thường dựa vào cấp độ mới mở ra cho người. Nhưng có những nơi đặt yêu cầu cao hơn, cũng giống như Tiên Nhân thôn mà cậu đã tìm ra.”

“Tức Quý giới cũng yêu cầu nhân vật đã dùng qua Tẩy Cốt tán? Đó là nơi dành cho cấp độ hoá thân.” Thiên Hùng vỡ lẽ. Hoá ra chơi đến mức cấp chưa phải là đích đến cuối cùng. Khi nhân vật đã phi thăng, một hành trình khám phá mới lại mở ra cho họ. Đại thần cấp 200 sẽ một lần nữa trải nhiệm Võ Lâm theo những cung cách mới. Nguy hiểm hơn và truyền cảm hứng hơn. Toàn bộ các tiêu chuẩn sẽ được nâng cao cho phù hợp với thần cấp.

“Nhưng tại sao phải thống nhất cửu quốc?” Hấn tiếp tục hỏi.

“Đổi đầu với kẻ thù mạnh hơn, chúng ta cần đoàn kết.” Steven trả lời lấp lửng.

Khi hấn nhìn thấy cánh cửa sập phía sau bức tượng đồ, lúc vượt qua đoạn hành lang tối mù và đến được nơi mà sư huynh gọi là Quý giới, Thiên Hùng đã hiểu kẻ thù mạnh là gì. Khắp trong hang động là hàng hà sa số những con quái vật đứng lặng im như những món hàng cũ kỹ. Mắt chúng không phát sáng, cơ thể cũng chẳng cử động. Thiên Hùng chọn tấn công một con boss đứng hàng đầu, sững sờ khi nhìn thấy thanh máu và các chỉ số nội lực quá mức khủng khiếp. Hấn không biết vì sao bọn quái vật bị xếp xó ở đây cho đóng bụi đóng rêu. Nhưng hấn có thể hình dung ra Quý giới là cái gì.

Một kho chứa vũ khí dành cho chiến tranh. Rồi sẽ tới thời điểm toàn bộ những con quái vật này thức tỉnh, xâm lấn thế giới. Khóe Cốt Tu La vương cũng chỉ là một tên tiêu tốt trong hàng ngũ quý binh, vậy mà nó vẫn có thể xông vào Tiên Nhân thôn tàn sát toàn bộ người chơi ngồi thiền trong đó. Nếu tất cả những con quái vật này sống dậy thì còn kinh khủng đến mức nào? Thiên Hùng tiên đoán trong vòng nửa tiếng đồng hồ, cả Võ Lâm không còn ai trụ vững.

[Cận] Lam Y Công Tử: “Vẫn còn thứ đáng sợ hơn ở bên trong.”

Lời tiết lộ này làm Thiên Hùng run rẩy. Phía đằng xa, trong bóng đêm sâu thẳm toả ra luồng khí lạnh tà ác. Nếu quý đoàn có một vị chỉ huy, hấn nhiên nó sẽ đứng phía sau phía quân đội. Phải là con quái vật mạnh cỡ nào mới đủ trình độ đứng đầu quý giới?

[Cận] Anh Hùng: “Như vậy là đủ rồi, đệ chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với những chuyện khủng khiếp hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thật Là Thâm Sâu

Bọn họ đăng thoát khỏi game, rồi cùng ngồi thảo luận. Steven đã cho Thiên Hùng thấy bằng chứng, đã đến lúc nói rõ những bí ẩn trong đó.

- Tôi đoán rằng khi nhân vật đầu tiên trong Võ Lâm phi thăng, quý giới sẽ thức tỉnh. Thiên hạ cần được chuẩn bị để đối phó với con địa chấn này.

- Vậy ra mọi người đã biết trước, nên mới vội vã thống nhất Thần Châu. - Thiên Hùng bối rối gãi đầu.

- Cả tôi, Ngô Gia Tam Thiếu, Anh Thật Là Pro đều không thể duy trì hơn được nữa. Nếu cả ba chúng tôi ngưng chơi game, thì cũng sẽ đến lúc người thứ tư, thứ năm vượt lên và hoá thân.

Trong quy chế của Võ Lâm, không đăng nhập game vẫn được tính điểm kinh nghiệm tọa thiền. Đây là ưu đãi nhằm lôi kéo những người chơi lâu năm quay trở lại. Ngưng càng lâu, điểm kinh nghiệm tích lũy trong bình càng lớn. Tuy không nhiều bằng luyện cấp mỗi ngày, nhưng vẫn là một món quà trời ban đủ để người ta nhảy một lần vài cấp. Đại thần ngưng chơi game vẫn nguy hiểm theo kiểu đại thần.

Hiện nay trong Võ Lâm Truyền Thuyết chưa ai phi thăng, nhưng điều đó không có nghĩa tương lai chẳng có. Người đầu tiên sẽ là một cột mốc đáng nhớ, nhưng phía sau y là cả một con sóng dồn dập nối đuôi. Theo tình trạng hiện giờ, thập đỉnh cao thủ đều là nhân vật 19x. Một trăm vị trí tiếp theo đều là những thần nhân trên 185. Trong vòng ba tháng, thiên hạ sẽ đón chào thời đại các vị thần. Nhưng lúc đó cũng là thời điểm quý giới mở cửa.

Một vị thần có thể khống chế một con quý. Nhưng muốn đổi đầu cả đoàn quân, họ cần sức mạnh lớn lao hơn. Mười ba phiên bản của Võ Lâm đều lấy thời Cửu Long Tranh Châu làm bối cảnh. Chưa ai thống nhất Việt quốc, cũng chưa từng có tiền lệ quý thần tranh đấu.

- Chúng ta có thể mạnh hơn, nhưng nếu tiếp tục chia năm xẻ bảy thì sớm hay muộn gì cũng bị tiêu diệt sạch. - Steven than thở.

- Nhưng đây là game online, nếu cho quý giới đánh chiếm thiên hạ, chẳng lẽ nhà sản xuất muốn đuổi hết khách của mình. - Thiên Hùng kêu lên.

- Ngay từ đầu Võ Lâm đã đề cao chủ nghĩa cá nhân lên quá mức. Dẫu không kết hôn, không vào hội, không có gia tộc, nhân vật vẫn có thể thăng cấp hoá thân. Trong các phụ bản yêu cầu đoàn đội người ta có thể tạm liên minh để cùng hoàn thành mục tiêu chung. Nhưng sau đó lại tách ra như chưa từng quen biết và tiếp tục sống cô độc. Đến cuối cùng họ sẽ hối hận vì tự kỷ như vậy. Lúc cần bạn bè chung tay, những kẻ chỉ thu mình sau màn hình máy tính

biết kêu ai. Quan hệ trên mạng hay ngoài đời đều là mối liên kết xã hội. Đồng đội trong game cũng có thể trở thành bạn bè ngoài đời. - Steven bật cười. - Chính cậu đã dạy cho tôi điều đó.

Thiên Hùng há hốc miệng nghe sư huynh triết lý. Kẻ cô ngao nhất trong game đang ca ngợi tình bạn kìa. Thậm chí Steven còn nhìn thấy thử thách ngầm mà Võ Lâm tạo ra cho người chơi. Nếu tiếp tục luyện cấp, không lo liên kết thế giới thì toàn bộ bọn họ sẽ bị tiêu diệt.

“Thật là thâm sâu!”

- Nhưng sự kiện Cửu Long Tranh Châu đang kích động người ta tranh giành quốc kỳ, đánh nhau gây hiểm khích. Vậy thì đoàn kết chỗ nào? - Hấn phản bác kế hoạch của Trần quốc.

- Nếu xuất hiện kẻ thù chung, các liên minh sẽ ra đời. Hoặc liên minh đủ mạnh để đánh bại kẻ thù, hoặc Trần quân sẽ thống nhất thiên hạ. Con đường nào cũng đều khiến lòng người quy về một mối. - Steven giải thích.

Thiên Hùng ngẫm nghĩ một hồi, sau đó gờ tay phát biểu như học sinh.

- Tôi chỉ muốn hỏi câu cuối. Ai là người phát hiện ra quỷ giới và lập nên kế hoạch này?

- Lam Tổ Tổ. Cô ta là người đã bày mưu tính kế gom hết chúng tôi lại. Ban đầu hơi bức bối, nhưng khi biết rõ mọi chuyện, tôi không thể không hợp tác với cô ấy.

Tiết lộ của Steven khiến Thiên Hùng kinh ngạc. Trong mắt hấn, Lam Tổ Tổ chỉ là một cô gái sóc nổi, dữ dằn và ích kỷ. Cô ta muốn gom hết tất cả mọi thứ tốt về phía mình mà bất chấp thủ đoạn. Thiên Hùng chẳng bao giờ đoán được sau khi Lam Y Công Tử đổi sang quốc tịch Trần lại nhanh chóng thân phục Lam Tổ Tổ như vậy. Thì ra y bị đại nghĩa của một cô gái làm thay đổi cách nhìn. Họ đóng vai những bạo thần để thống nhất Thần Châu, quy kết lòng người về một mối. Sau sự kiện Cửu Long Tranh Châu, dù ai trở thành Sử Định hoàng đế thì Trần vương cũng đều chiến thắng. Bởi mục tiêu của Lam Tổ Tổ không phải ngai vua mà là thiên hạ muốn dân.

- Nếu có dịp, tôi muốn gặp cô gái này. - Thiên Hùng tự thán.

- Rất dễ mà, tôi sẽ liên lạc cho. - Steven trả lời.

- Tôi biết, lấy Lam Y Công Tử làm mỗi câu thì bất cứ nữ hiệp nào cũng sẽ xuất đầu lộ diện. - Hấn nhăn mặt. - Nhưng tôi muốn gặp cô ta bằng chính thân phận của Anh Hùng.

- Không giống cậu lúc trước lắm.

- Nhân vật sẽ lên cấp, con người sẽ trưởng thành.

- Tham vọng cũng tăng lên nữa. - Steven bình luận.

- Tôi muốn biết một cô gái có thể lo lắng cho cả thiên hạ là một người thế nào. - Thiên Hùng đính chính.

- Đùng nha, coi chừng cậu sẽ bị cô ta quyến rũ. Lam Tổ Tổ rất có khả năng thu phục lòng người.

- Vậy cậu bị quyến rũ chưa?

- May là trước đó tôi đã thành thân rồi.

- Vậy càng không sợ, bởi thê tử của tôi càng dữ dội hơn Ngọc Linh nhiều lần.

Bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng người khác.

- Cái gì nhắc đến em vậy?

Nghe giọng Ngọc Linh, huynh đệ bọn họ tái mét mặt mày. Cả hai người ở trong phòng của Steven nên an tâm oang oang thảo luận về Võ Lâm. Nào ngờ giờ nghỉ trưa đã hết, các y tá bắt đầu đi tuần tra phòng bệnh. Ngọc Linh phụ trách dãy phòng của dr. Wilson, vừa đi ngang đã nghe thấy người ta gọi tên mình.

Thiên Hùng đứng dậy, mở cửa sổ ra. Bên ngoài là nữ y tá với bộ đồng phục trắng đứng chống nạnh. Nhìn thấy Steven, nàng lịch sự gật đầu chào. Nhưng đối với Thiên Hùng, Ngọc Linh tiếp tục sử dụng thái độ hung hăng đầy thân thiết.

- Em đến đây lúc nào vậy? - Hấn cười thân thiện.

- Vừa đi ngang qua thì nghe người ta nói xấu mình. - Nàng dẩu môi vô cùng đáng yêu.

- Em thì có gì xấu để bị nói nhỉ. - Thiên Hùng lên tiếng trêu ghẹo.

- Vậy gọi tên em làm gì?

- Ai gọi đầu nhì. Phải không Steven?
- Còn chối, chính tai em nghe thấy.
- Có khi nào em tự kỷ đến hoang tưởng rồi không.
- Thấy ghét ...

Steven nhìn bọn họ đối đáp mà không có chỗ xen vào. Hai người là bạn học chung cấp ba lại từng là tình nhân nên quan hệ sâu đậm khó dò. Y chỉ biết Ngọc Linh đối với mình là kính trọng trong mối quan hệ công việc, mù quáng theo đuổi hình bóng trong game. Ngọc Linh chưa bao giờ có những biểu hiện tình nghịch như thế đối với Steven. Trong lòng y cảm thấy rất kinh ngạc trước một góc độ khác của nàng, đồng thời có chút không thoải mái khi nương tử chỉ mãi nhìn sự đệ.

Liệu Steven có dám gọi tên nàng, bảo Ngọc Linh hãy quay về phía y. Liệu Steven có dám nghiêm khắc dặn dò nàng chỉ được cười với mình. Y thờ dài chán nản. Ngay cả đứng khi thú nhận thân phận còn không có mà đòi quyền hạn gì. Ngay cả khả năng đứng trước mặt Ngọc Linh, nhìn thẳng vào mắt nàng còn không được mà dám mơ ước gì. Một ngày còn dính chặt trên xe lăn, Steven quyết chẳng phiền lụy đến bất cứ ai. Có thể là bạn bè nhưng không làm tình nhân. Phu quân trong lòng nàng vẫn sẽ là kẻ bí ẩn như thế cho đến khi Võ Lâm chẳng còn nữa. Steven Wilson tuyệt không bao giờ là Lam Y Công Tử.

- Này, như vậy được chứ? - Thiên Hùng lớn tiếng hỏi.
- Cái gì? - Steven giật mình quay về thực tại.
- Cuối tuần, về nhà tôi ăn tân gia. - Thiên Hùng cười rạng rỡ.
- Cậu xây nhà khi nào? - Y kinh ngạc hỏi lại.

- Chính xác là nhà của cha mẹ tôi ở dưới quê. Trên này tiểu đệ vẫn còn ở nhà trọ. - Hấn ra vẻ tủi thân, nhưng sau đó lại cười tươi như cũ. - Đây là dịp cho Tịch Dạ debut với gia đình, nhưng cô ấy hơi lo âu nên mong chư vị bằng hữu đi theo ủng hộ.

- Đúng đó dr. Wilson, bốn người chúng ta cũng lâu rồi chưa đi dã ngoại. Cũng giống đợt trước thôi, nhưng lần này là miền quê thật sự đó nha. Rất đáng mở rộng tầm mắt. - Ngọc Linh phụ họa.

Steven thật sự không hiểu vì sao nàng lại hăng hái như vậy. Người yêu cũ mang bạn gái ra mắt gia đình, cô muốn đi theo cổ vũ thật sao? “Tình cảm giữa hai người thật tốt quá.”

- Được thôi. - Steven gật đầu. - Tôi cũng muốn mở rộng tầm mắt một lần.

“Hy vọng nàng sẽ không hối hận vì quyết định này.” Y trầm nghĩ.

Kế hoạch đi chơi được thảo ra nhanh chóng. Nhưng do hết giờ nghỉ trưa nên Thiên Hùng và Ngọc Linh phải rời đi, tiếp tục làm công việc của mình. Bọn họ cùng sánh bước trên hành lang, tạo thành một cặp đôi vô cùng đẹp mắt. Bác sĩ và y tá luôn là hình ảnh chuẩn mực trong những bộ tiểu thuyết tình cảm. Steven nhìn theo, cảm giác hoang mang khó tả. Vì sao y không thể rời mắt khỏi hai người, vì sao tâm trạng bức bối thế này? Phụ nữ rất phức tạp, nhưng tâm trạng của dr. Wilson càng phức tạp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Thặng Nữ Và Đại Thần

Phan Thu Vân, nick trong Võ Lâm là Lam Tổ Tổ, cả hai cùng có nghĩa trời xanh trong, mây trắng nổi, nhưng ngoài em trai của nàng, thì ít ai biết được bí mật này. Thu Vân là thạc sĩ quản trị, giảng viên của trường đại học kinh tế, xinh đẹp tài giỏi, thặng nữ danh giá, nổi tiếng gần xa. Tuy tuổi đã hơi cứng, nhưng nàng vẫn chưa hề đề tâm đến vấn đề lập gia đình. Trong khi bạn bè kết hôn, con ả con bông thì Thu Vân vẫn mãi mơ ước đến ngày được hoàng tử đến rước.

Dạo gần đây Thu Vân đang mê một tác phẩm tiểu thuyết võng du. Trong đó, đa số các nữ chính đều tìm được một đại thần lương duyên tiền định. Dù đang dạy môn Thẩm định dự án, vốn rất cần tinh thần sáng suốt, nhưng bản chất Thu Vân lại là kẻ hay mộng mơ. Thế là nàng ngay lập tức về nhà, hỏi thẳng em sinh viên năm hai xem dạo này game online nào đang hot nhất.

Đây là lý do Lam Tổ Tổ xuất hiện trong Võ Lâm.

Mới lần đầu bước chân vào game, Lam Tổ Tổ quả nhiên được các chàng trai vây xung quanh làm quen. Thế nhưng ngôn ngữ teen code, thái độ non nớt

của họ lập tức bị nằng cho ra rìa. Hoá ra trong Vô Lâm này không có đại thần nào đáng mặt nam nhi cả, mà chỉ toàn lũ trẻ con vất mồi chưa sạch. Thu Vân có phần cảm khái trong lòng. Tuy nhiên, nằng phát hiện vẫn còn một bộ phận đỉnh cấp đại thần có chút uy phong, bởi vậy Thu Vân phải nhiệt tình gần gũi họ để làm quen.

Mà muốn tiếp cận đại thần thì còn cách nào tốt hơn là đứng cùng cấp độ với họ. “Nhất cự ly, nhì tốc độ” Thu Vân vốn là kẻ rất giỏi hoạch định các chiến thuật và lập dự án cơ mà. Vậy là trong thời gian ngắn, nằng đã bước vào hàng ngũ tinh anh trong game. Chẳng những vậy, nằng còn giúp đỡ thăng em tiến đến hạng nhì thế giới. Ngoài mặt Thu Vân là chị, nhưng trong game nằng nhất mực nhận Anh Thật Là Pro làm anh trai. Đây cũng là một trong những chiến thuật trà trộn. Muốn bọn con trai để ý đến mình, trước hết phải giả ngốc nghếch, ngây thơ.

Phóng mắt khắp Vô Lâm, con mồi lọt vào tầm ngắm của Thu Vân còn ai ngoài thập đỉnh đại thần.

Hạng nhất Ngô Gia Tam Thiếu đang hoạt động trong lĩnh vực giải trí, Idol suốt ngày chài chuốt loè loẹt dĩ nhiên không vừa mắt nằng.

Hạng nhì Anh Thật Là Pro thì khỏi cần nhắc tới, thăng nhóc lười biếng nhót thầy này chỉ đủ làm nô lệ cho chịturthôi.

Hạng ba Lam Y Công Tử thần bí lạnh lùng, chính tà bất phân; nghe đồn là mỹ nam thiên hạ đệ nhất, fan girl bu đông không thua idol Thiếu Gia. Tuy chưa từng tận mắt nhìn ảnh của Lam Y Công Tử, nhưng miễn cưỡng cho y vào nhóm đối tượng cũng không oan uổng chút nào.

Hạng tư Vô Lâm Cái Thế, chức nghiệp ăn xin, ảnh trong hồ sơ dưới mức trung bình, vậy là cả liếc mắt nằng cũng không nhìn lại lần thứ hai.

Hạng năm Yên Tử, là con gái thì không cần bàn. Chín phần mười Yên Tử cũng như nằng, chỉ muốn vào game tìm đại thần. Đối với kẻ cạnh tranh trực tiếp, Thu Vân vô cùng cảnh giác.

Hạng sáu Lam Tổ Tổ.

Hạng bảy Chân Phương Công Tử được xưng tụng là hoàng tộc trong game. Đối với chỉ tiêu đại thần + hoàng tử, hần vô cùng xứng đáng. Nhưng Thu Vân đã xác nhận rồi, Chân Phương học ngành công nghệ thông tin. Mà theo kinh nghiệm của nằng thì trai công nghệ thông tin không ốm đói như ma trơi, thì cũng thuộc dạng mắt cận bụng phê, cả ngày lơ đãng vì ôm riết chiếc máy tính. Nằng đành bỏ qua hần vậy.

Hạng tám emsinhradioiladanhchoanh, đặt tên củ chuối như vậy, cả tìm hiểu Thu Vân cũng cảm thấy lười.

Hạng chín Huỳnh Hoa, thê tử của Ngô Gia Tam Thiếu. Phụ nữ đã có gia đình thì không liên quan gì đến nằng.

Hạng mười Siu Nhon Bò Húc, học sinh cấp ba đã ở lại lớp hai lần. Sau khi xem profile của thăng nhóc xong, nằng đi ra không biết nói gì hơn.

Ngó qua ngó lại, chân chính đại thần phù hợp với tiêu chuẩn của Thu Vân chỉ có Lam Y Công Tử. Sau khi xác định đối tượng, nằng bắt đầu bày mưu tính kế. Trước bắt tay với Khất Nhi hãm hại y, buộc Công Tử phải chuyển quốc tịch, cắt đứt lương duyên với thê tử mới thành hôn. Sau đó nằng sử dụng khả năng thuyết phục đã được trui rèn qua bao nhiêu lớp nhân sự, tâm lý, quản trị ... kể cả dùng đến lý luận “đại nghĩa” mà bọn đàn ông thích nhất, cuối cùng đạt được sự tuân phục của đại thần. Thật là công đức viên mãn.

Tuy nhiên, phóng lao phải theo lao, đã hứa với Công Tử về đại nghĩa thì phải làm nên đại nghiệp. Ban đầu, đúng là nằng đã phát hiện ra quý giới và âm mưu thâm hiểm của nhà sản xuất, nhưng đối với Thu Vân việc đó chẳng quan trọng gì. Dưới sự bức bách của Lam Y, nằng đành vạch ra mấy chiến lược thống nhất thiên hạ hay kích động liên minh này nọ. Nào ngờ Thu Vân lại vận công quá hạn, dùng kiến thức thạc sĩ của mình ứng dụng vào trong game cũng như lấy dao mổ trâu giết gà. Chẳng những thu phục được Ngô Gia Tam Thiếu, lập ra bộ sậu đại tướng Tam Khôi, mà Lam Tổ Tổ còn dẫn dắt Trần quân bước lên vị trí đệ nhất thiên hạ, được nhân sĩ vô lâm tung hô, thề chết trung thành, cùng gây dựng sự nghiệp thiên thu vạn đại.

Nằng đã trở thành vị quốc vương mạnh nhất Thần Châu, nói thực lực có thực lực, nói uy vọng có uy vọng. Nhưng điều này đã vượt xa kế hoạch ban đầu của thăng nữ rồi. Thu Vân chỉ muốn lấy đại thần, đầu mong làm bà chủ của họ. Những người dưới trướng Lam Tổ Tổ chỉ nói ngưỡng mộ, không màng tình cảm cá nhân. Vị thế của quốc vương càng không cho phép nằng “quá rỗi” thuộc hạ. Thu Vân cảm thấy thật bị ai, chua xót. Ai thích làm Trần vương thì làm đi, Lam Tổ Tổ chán nản quá rồi.

Ấy vậy mà đại nghiệp chưa thành, Thu Vân lại tiếp tục chịu một đả kích lớn. Tên hoàng tộc Chân Phương không biết lâu ngày trốn ở đâu, bây giờ lại chui ra thông báo tin tức chấn động. Bởi sự kiện Cửu Long Tranh Châu khiến bản đồ thiên hạ bị xáo trộn, quốc tịch của người chơi cũng thay đổi lung tung, hộ tịch rối ren. Chính vì vậy, nhà sản xuất đã công bố luật mới, từ nay người chơi khác quốc gia vẫn có thể kết giao bằng hữu, thậm chí cưới nhau như thường.

Tin mới xuất hiện hai mươi bốn giờ, cả thiên hạ rần rần cưới gả. Mục tiêu hạng nhất Lam Y Công Tử nhanh chóng nổi lại tình xưa với thê tử Hồng Phấn Lý Chiêu Phu, họ tổ chức hôn lễ trong thời gian kỷ lục. Cấp trên Trần vương cũng được nhận thiệp mời tham dự hôn lễ, chung vui với mọi người.

Nằng cắn môi, cảm thấy như vừa bị ai đâm sau lưng. Trong đêm hoa chúc linh đình, vừa nhìn thấy bóng dáng Hắc Lâu cùng chủ nhân Chân Phương xuất hiện, Lam Tổ Tổ không ngần ngại dùng tuyệt chiêu Vạn Tiên Xuyên Tâm bắn ngay đến chỗ hần. Hôm nay nằng nhất định phải cho gã nhiều chuyện kia ‘máu nhuộm hỷ trường’.

[Cận] Lam Tổ Tổ: “Khốn khiếp, mau đền bù tổn thất tình cảm cho ta.”

[Cận] Lam Y Công Tử: “Chân ca, hai người quen nhau à?”

[Cận] Anh Hùng: “Chẳng những quen, theo đệ thấy là nợ tình phong lưu của Chân Phương huynh. Có lẽ vì Trần vương nên mới có luật khác quốc gia

cũng được lấy nhau đây mà.”

[Cận] Tịch Dạ: “Vì tình cảm cá nhân mà dám sửa hệ thống. Haizz ...”

[Cận] Thuý Mạc: “Nhị vị, chuyện trong nhà đóng cửa dạy nhau.”

[Cận] Coffe Đại Sư: “Sao đệ thấy giống SM vậy. Chẳng lẽ Trần vương vui quá hoá khủng, hay Chân Phương huynh vốn có sở thích bị ngược đãi.”

[Cận] Chân Phương Công Tử: “Các người có thôi đoán già đoán non không. Ta thật sự đang bị PK đây này. Ai tình cảm gì với ả.”

[Cận] Lam Tố Tố: “Người làm tim ta vỡ nát rồi. Chân Phương, đi chết đi.”

Cả đám cưới không ai dám can thiệp vào sự trả thù tàn độc của Trần vương. Hai người bọn họ đều là kẻ có uy vọng trong thiên hạ. Khi chưa rõ nguồn cơn, mọi người chẳng dám bênh vực bên nào. Hạng sáu và hạng bảy đại khai sát giới, quả nhiên làm người ta mở rộng tầm mắt. Bao nhiêu bao bổi đều được tung ra, khiến khán giả thêm thưởng nhỏ dài. Hoàng tộc Chân Phương thì khỏi nói, Lam Tố Tố càng không kém cạnh. Trận chiến này thú vị còn hơn xem bắn pháo bông và trình diễn lazer. Long hổ tranh hùng, thần sầu quỷ khóc.

Tuy Chân Phương thua đối phương một cấp, nhưng sủng vật của hắn thuộc hàng vô địch thiên hạ. Hắc Lâu đứng nhất, Bạch Hồ hạng nhì vốn chẳng thua kém gì mấy. Xạ thủ Lam Tố Tố sở trường tầm xa, kiếm sĩ Chân Phương lại đánh tốt trong lúc cận chiến. Hai người cùng là kẻ thiên về tấn công, chỉ số Dam tung ra luôn lấy được lượng máu khủng. Chân Phương ám hệ, Lam Tố Tố lôi hệ. So sánh tới lui, rốt cuộc cũng bất phân thắng bại. Đánh hơn một tiếng đồng hồ, chưa kẻ nào chịu gục. Đám người ngoài rốt cuộc chỉ dám đứng ở bên ngoài mà xem.

Càng đánh càng sôi máu, giận dữ nhiều chỉ tỏ làm hư hại bản phẩm. Thu Vân kích động quá mức, bèn tung ra chiến thư với kẻ thù. Trong Võ Lâm, không ai biết vì sao cả hai người đang đánh nhau lại đột ngột dừng xuất. Mọi người bàn luận sôi nổi, đoán xem có việc gì xảy ra với hai kẻ đồ rồi.

[Mật] Anh Hùng: “Có chuyện gì thế?”

[Mật] Tịch Dạ: “Em thấy giám đốc vừa mới lao ra khỏi văn phòng.”

[Mật] Anh Hùng: “Có sao không? Carlos không được kích động quá mức mà.”

[Mật] Tịch Dạ: “Thôi chết, nhìn mặt anh ta có vẻ giận dữ lắm.”

[Mật] Anh Hùng: “Mới nghỉ ngơi dài hạn xong, hy vọng anh ta không phải vào bệnh viện an dưỡng tiếp. Steven sẽ nổi điên lên mất.”

[Mật] Tịch Dạ: “Chắc không đâu, tân hôn mới qua, người ta còn vẫn ngọt ngào lắm.”

[Mật] Anh Hùng: “Hay chúng ta ly hôn rồi làm đám cưới lại cho ngọt ngào giống họ nhé.”

[Mật] Tịch Dạ: “Anh dám ly hôn à? Sau này đừng mong đám cưới lại.”

[Mật] Anh Hùng: “Vậy không ly hôn trong game, chúng ta làm đám cưới ngoài đời đi.”

[Mật] Tịch Dạ: “Á ả ... đáng ghét, đáng ghét.”

[Mật] Anh Hùng: “Ghét anh thật à?”

[Mật] Tịch Dạ: “Biết rồi còn hỏi, muốn chọc người ta xấu hổ chết sao.”

[Mật] Anh Hùng: “Da mặt mỏng như vậy, cuối tuần đi ra mắt cha mẹ chồng có sao không?”

[Mật] Tịch Dạ: “Đang lo lắng muốn chết đây nè, ghét ghê ...”

Vậy là chuyện Chân Phương và Lam Tố Tố bị họ vứt ngay ra sau lưng, chẳng thèm nhớ tới nữa. Yêu nhau là ích kỷ vậy đó, thân ai nấy lo đi.

^_^

Cách chỗ Thiên Hùng làm việc mấy cây số là quảng trường trung tâm thành phố. Kiến trúc kiểu cổ điển đẹp mắt bao xung quanh, ở giữa có hồ phun nước và đàn bò câu thường xuyên tụ tập. Khách du lịch đến thành phố thường ghé quảng trường cho bò câu ăn và chụp hình. Các đôi tình nhân trẻ cũng hay hẹn hò ở nơi được xem là lãng mạn nhất thành phố.

Thu Vân băng qua đường, hùng hục khí thế. Quảng trường rộng như thế, rất phù hợp với trận quyết đấu kinh điển giữa hai kẻ thù.

“Cô đến ngay đi. Tôi đứng bên hồ phun nước, mặc áo đen.” Chân Phương hét vào điện thoại ngay sau khi nàng gửi thư thách đấu cùng số liên lạc.

“Anh chờ đó, chớ có bỏ chạy. Tôi là người đeo mắt kính, mặc áo sơ mi vàng.” Nàng cũng không thua kém trả lời.

Thu Vân lướt mắt quan sát hiện trường xung quanh. Có rất nhiều người tụ tập ở khu vực này, làm đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Một chàng trai đứng

tựa bên bờ hồ, nấp trong phần bóng mát của tháp nước, dáng vẻ chờ đợi. Khuôn mặt góc cạnh nam tính, làn da trắng do lâu ngày không ra nắng, mái tóc đen vuốt ngược ra sau rất lãng tử. Lẽ ra hôm nay Chân Phương phải tham gia họp hội đồng quản trị, nên hẳn mới vận cả bộ vest đen nghiêm trang thế này. Nếu biết phải đánh nhau, Chân Phương đã đi dép lê và mặc bộ quần áo du lịch biển như thường khi. Nhưng chẳng sao cả, Công Tử vốn là người không thiếu quần áo. Gia đình hắn sở hữu biết bao nhiêu công ty truyền thông, một hai bộ com lê đặt may cũng chẳng bỏ tiền gì.

Cô gái tóc nâu ngắn ngủi đi đến. Nàng buộc tóc cao gọn gàng, trên mặt đeo cặp kính trong vô cùng uyên bác. Thu Vân mặc áo sơ mi vàng, mini juyp bó sát và giày gót nhọn màu đen. Vừa mới về nhà sau tiết lên lớp, nàng vẫn chưa kịp thay đồ, thế nên đành phải vác cái bộ dạng giáo viên này đi gặp người ta.

Cứ ngỡ vừa gặp nhau, bọn họ sẽ tiếp tục cuộc chiến long tranh hổ đấu dở dang lúc nãy. Nào ngờ Chân Phương nghiêm người đứng thẳng dậy, giọng trầm ấm đặt câu hỏi trước.

- Lam Tổ Tổ?

- Xin chào, tôi là Phan Thu Vân, chủ nick Lam Tổ Tổ. - Nàng lịch sự gật đầu chào.

- Thành Chân Phương, người đã hẹn cô ra đây. - Hắn bối rối trả lời. - Cứ gọi tôi là Carlos.

Sự hung hăng trước trận chiến bỗng còn bỗng bay biến trong chớp mắt. Hai người ái ngại nhìn nhau, không biết phải bắt đầu như thế nào. Họ ra đây để đánh nhau, đâu ngờ gặp được đối phương trong bộ dạng không thể lịch sự hơn được nữa. Hai kẻ trưởng thành, có học thức, có danh vị lại hành xử như lũ trẻ con được à? Không khí bỗng chốc trở nên ngưng ngập như mấy buổi mai mỗi lần đầu gặp mặt.

“Giới thiệu nhau rồi làm gì nữa đây?”

- Có lẽ chúng ta nên đến quán cà phê nào đó để nói chuyện tiếp. Xe tôi đậu gần đây. - Chân Phương chỉ về phía ngôi sao của dòng SUV, Amerolan.

- Tôi cũng đi xe đến, ở bên kia đường. - Thu Vân nhìn chiếc Mini Candy ngọt ngào nhưng vô dùng đắc tiền.

Bọn họ lại một lần nữa ngang tài ngang sức.

- Vậy chúng ta đi bộ. - Hắn đề nghị.

- Vâng. - Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Chẳng ai biết chuyện gì xảy ra tiếp theo, nhưng một tuần sau đại thần và thặng nữ thành hôn. Dĩ nhiên là chỉ ở trong game thôi. Còn ở ngoài đời thì chắc phải chờ thêm một thời gian nữa.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Hậu Quả

“Ánh trăng kia là nhân chứng sáng soi. Ta cùng nàng lưỡng đầu tương duyệt. Nguyên cùng ai nhất thế tình duyên. Suốt kiếp này tiểu ngao giang hồ không bao giờ xa cách.”

Tuy đây là lần thứ hai y đọc những lời nguyện trong hôn lễ của mình, nhưng cảm giác xúc động vẫn còn nguyên như ban đầu. Lam Y Công Tử tái hôn cùng phu nhân Hồng Phấn Lý Chiêu Phu; dù thời gian gấp gáp vẫn đảm bảo được độ trang trọng cần thiết. Trong thời buổi chiến tranh, tình cảm hai bên dần dần bị sút mẻ. Đặc biệt, y đang đứng ở vị trí tướng quân địch quốc, nên cuộc hôn nhân này càng có giá trị hơn.

Họ không thành hôn ở Lê quốc hay Trần quốc. Để đảm bảo tính đa quốc gia của những hôn lễ kiểu này, nhà sản xuất đã tạo ra một không gian phi chiến gọi là Hạnh Phúc trần. Tuy hoạt động như một phụ bản, nhưng Hạnh Phúc trần không có quái vật hay thử thách. Người ta tới đây để tổ chức tiệc cưới chứ không phải luyện cấp. Từ am Nguyệt lão, bà mai, tới Hỷ nương chuyên phục vụ lễ cưới đều có mặt. Tuỳ người chơi có bao nhiêu ngân lượng mà tổ chức rình rang hay giản tiện.

Lam Y dĩ nhiên vẫn hào sảng tung tiền như rác. Gói dịch vụ tổ chức hôn lễ hạng sang mới ra đời đã ngay lập tức được mua. Lần trước bọn họ phải trốn chạy trốn khỏi đám phá hôn. Lần này cô dâu chú rể lại vất vả can ngăn mấy vụ ẩu đả xô xát.

Do thành phần tham dự có đầy đủ hai phe Trần, Lê nên chuyện kẻ thù chạm mặt không thể tránh khỏi. Đặc biệt nhất là vụ Lam Tổ Tổ truy sát Chân Phương đòi nợ tình. Mọi người đều té ngã, chẳng rõ hai người họ lên lút quan hệ từ khi nào, mà giờ đây đã công khai đuổi giết. Vụ đánh nhau bình thường, Lam Y có thể can ngăn. Riêng chuyện nghĩa huynh và cấp trên PK, y chỉ đành ‘toạ sơn quan hổ đấu’. Đến lúc hai người đột ngột đăng thoát khỏi game, ai nấy mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hỷ phục lần trước vẫn còn mặc được. Cặp vòng Nhất Tuyến Khiên một lần nữa được ráp lại. Trong túi nải của mỗi người xuất hiện một lá Liên Tâm Quyết. Sau này, dù có cách xa bao nhiêu, dùng Liên Tâm Quyết đều có thể mang đối phương về cạnh bên mình.

Mọi người được mời uống Nữ Nhi Hồng đến say ngất ngư. Dù không ngời thiên, điểm kinh nghiệm vẫn cứ tiếp tục được cộng dồn do tác động của men rượu. Đoàn tiên nữ vẫn say sưa múa hát bên đồng lửa trại. Bầu trời tối đen, trắng sao rực rỡ theo yêu cầu của khách hàng. Tổ chức hôn lễ theo gói dịch vụ đắt tiền nên mọi thứ đều hoàn hảo. Quan khách đồng loạt nâng cao bình rượu, chúc đôi tân nhân “bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm”.

Nào ngờ trong đêm pháo hoa tiệc mừng lại xảy ra một biến cố kinh hồn. Có thứ lẽ ra không thể xuất hiện lại đi vào Hạnh Phúc trần. Binh đoàn thầy ma vốn chỉ canh giữ hoàng lăng bỏ bê nhiệm vụ, lang thang đến nơi đông người tụ tập. Từ trong bóng đêm, hàng trăm thầy ma ập tới, lao vào cắn xé toàn bộ khách nhân tham dự hôn lễ.

Lúc có men rượu trong người, chí sĩ giang hồ không còn hoạt động chính xác nữa. Người chơi điều khiển nhân vật đánh năm chiêu, hết ba chiêu đã đi trật mục tiêu. Vật phẩm trong game Võ Lâm lúc nào cũng có hai tác dụng. Một mặt cực kỳ lợi hại, nhưng đồng thời cũng kèm theo hạn chế tương đương.

[Thiên] Lam Y Công Tử: “Mọi người mau lập nhóm phản công.”

Không khí vui vẻ của buổi tiệc cưới bỗng hoá thành hỗn loạn. Các nhân vật mau chóng thiết lập nhóm chiến đấu với bạn bè gần nhất. Tuy người chơi khác quốc gia vẫn có khả năng thành thân và kết giao bằng hữu nhưng không thể vào chung nhóm được. Chính vì vậy, Lam Y và Hồng Phấn chẳng thể hưởng trạng thái Cổ Vũ Sĩ Khí khi phụ thể tổ đội. Đây cũng là một mặt hạn chế của hôn nhân đa quốc gia.

May mắn là các thành viên của Bách Thắng bang đều có mặt đầy đủ. Nói về phương diện chiến đấu theo đội hình, bọn họ đã luyện tập đến mức tinh thâm. Đêm nay là hôn lễ của Hồng Phấn, vậy nên họ dùng Sắc Phiến trận với nàng làm hạt nhân đánh chính. Hồng Phấn giữ vị trí trung tâm, sau lưng chỉ có Anh Hùng và Thuỷ Mặc. Riêng sáu người còn lại dàn hình rẽ quạt, phát triển thế tiến công từ hướng mười giờ đến hai giờ.

Đội tiên phong tấn công rất nhanh, chọc thẳng vào đội ngũ thầy ma đang tung hoành khắp hỷ trường. Họ đánh rất thoải mái vì sau lưng đã có tanker hạng nặng áp trận. Tuy tốc độ của chế tạo sư không cao, nhưng sức cản quét là khỏi cần bàn cãi. Bao nhiêu thầy ma lọt qua sáu mũi nhọn của Sắc Phiến, ngay lập tức bị Hồng Phấn Lý Chiêu Phu nghiền nát dưới chân.

Binh đoàn thầy ma là nhóm quái vật cấp thấp. Sức chịu đòn của chúng tuy cao, nhưng khả năng tấn công lại không bao nhiêu. Tuy nhiên, chúng nguy hiểm vì số lượng đông và khả năng phun độc trong mỗi chiêu thức. Ở bên ngoài phạm vi hoàng lăng, ai bị thầy ma cắn đều nhiễm trạng thái Thây Ma, khi bị thương không thể dùng thuốc thang chữa trị.

Ban đầu Thiên Hùng không biết, nên dùng Liệu Thương cho một thành viên trong nhóm. Nào ngờ Bá Đạo chẳng những không khoẻ lại mà máu càng tuột thấm thương như vừa trúng tuyệt chiêu. May nhờ có sư huynh bên cạnh nhắc nhở, hắn mới biết thì ra trúng độc Thây Ma không thể dùng thuốc được.

[Mật] Anh Hùng: “Vậy phải làm thế nào để đối phó với thầy ma?”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Trước hết dùng Ngự Độc Quyết cho bản thân, nếu y sư cũng trúng độc thì coi như cả nhóm tiêu đời hết. Thành viên nào rơi vào tình trạng nguy hiểm mới sử dụng Khu Tà để loại bỏ trạng thái Thây Ma. Sau đó dùng các phương pháp hồi máu thông thường.”

Ngự Độc Quyết là chiêu thức thuộc nhóm phòng thủ của Trường Sinh trang. Mỗi lần vận Ngự Độc quyết có thể chống lại tất cả các loại độc trong vòng một trăm giây. Tuy nhiên, chiêu thức nhóm phòng thủ chỉ có thể vận dụng lên người chơi, không dùng cho đồng đội được. Vậy nên dùng Khu Tà giải độc cho đồng đội xong mà người đó lại bị cắn thì sẽ quay trở về trạng thái Thây Ma ngay.

Lần đầu tiên hắn xài Khu Tà, Bá Đạo chưa dùng đến bình Kim Sang Dược thứ hai đã tiếp tục bị cắn. Vậy nên Anh Hùng lúc nào cũng phải dùng đòn chữa trị kếp, vừa Khu Tà xong là phải Liệu Thương ngay. Tuy nhiên, giữa mỗi chiêu thức cần có một khoảng ngừng để nội lực phục hồi lại. Hắn vừa xuất chiêu đầu thì phải mất thêm bảy giây mới đánh được đòn tiếp theo. Tình hình thầy ma quá đông, mà chiến trường thì cực kỳ hỗn loạn. Vậy nên Anh Hùng mau chóng đuối sức, khó lòng hỗ trợ được cho sáu mũi tấn công.

Xem ra đội hình Sắc Phiến không phù hợp với tình trạng chiến đấu cùng thầy ma.

Trong khi đó, hắn có thể nhìn thấy nhóm Lam Y vô cùng ung dung tự tại. Chẳng những sư huynh chăm sóc hết toàn bộ thành viên, mà vẫn có thể tham gia tấn công. Khoảng cách giữa Anh Hùng và Lam Y không chỉ là cấp độ mà còn ở kinh nghiệm thực chiến. Một người thắng cấp thông qua chiến đấu, người kia trốn trong Tiên Nhân thôn ngồi thiền hưởng điểm ưu đãi. “Dục tốc bất đạt”, thắng cấp nhanh cũng chưa chắc hay.

Giống như lúc này, đột ngột đối mặt với thầy ma, hắn không biết phải xử lý thế nào cho thoả đáng. Nếu là người đã từng tiến vào hoàng lăng như sư huynh, hẳn hiểu rõ phương thức tấn công, cũng như ưu khuyết điểm của thầy ma. Lam Y đã chu du khắp thiên hạ, loại boss gì mà chưa từng chạm mặt. Anh Hùng thì chỉ quanh quẩn trong các phụ bản cây bừa, đầu hiểu hết sự đa dạng, kỳ quái của các loại boss thế giới. Tuy bây giờ hắn sắp vượt qua trung kỳ, nhưng thực lực vẫn thuộc hàng sơ cấp. Những đồng đội xung quanh cũng chỉ ngang ngửa Anh Hùng, nên đầu thế chỉ bảo gì thêm cho hắn.

Một người Hướng Đạo trong game quan trọng biết chừng nào.

[Mật] Anh Hùng: “Lam Y, rất may mắn vì được quen biết huynh.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Vẫn còn rảnh rỗi để cảm khái à. Xem ra đệ cũng không đến nỗi chật vật như bề ngoài.”

[Mật] Anh Hùng: “Đang vớ rồi đây, mau chỉ người ta cách đối phó thầy ma đi.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Huynh đệ, tối chiều Hộ Pháp của dòng đặc kỹ đâu?”

Sư huynh hỏi tới khiến hấn giật mình thon thót. Anh Hùng cùng học hai môn phái, sử dụng được quạt và đao. Tuy song tu giúp hấn đa năng trong chiến trận nhưng đồng thời cũng mang lại nguy hại khôn lường. Điểm tích lũy của Anh Hùng không đủ cho hấn học toàn bộ tuyệt chiêu của mỗi môn phái.

[Mật] Anh Hùng: “Đệ chưa luyện tới Hộ Pháp.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Đã đến cấp 183 mà còn chưa học Hộ Pháp?”

[Mật] Anh Hùng: “Vẫn chưa tìm được bí kiếp đó.”

[Mật] Lam Y Công Tử: “Bí kiếp đó không khó kiếm. Chắc chắn đệ không nghe lời ta, dùng điểm tích lũy luyện đao pháp rồi.”

Muốn giấu mà không xong, Thiên Hùng đành im lặng, coi như xác nhận lời buộc tội của sư huynh. Trước đó Lam Y đã khuyên hấn nhiều lần, không được luyện đao pháp của Bách Long môn nữa. Nhưng Anh Hùng mỗi khi cầm đao tung hoành đều cảm thấy rất phấn khích. Hấn không thể ngăn mình, mỗi lần lên cấp đều dẫn đo không biết nên học tiếp bên nào.

Vậy nên Anh Hùng chọn học chiêu thức tấn công của cả hai môn phái, hoàn toàn bỏ lơ phòng thủ. Hấn cho rằng khuyết điểm này có thể bù lại bằng võ giáp và trang bị hỗ trợ. Tuy nhiên, muốn luyện đòn cao cấp, yêu cầu phải học cho xong cơ bản. Chưa hoàn thành bộ chiêu thức phòng thủ, nhân vật không thể luyện tới mức cao nhất trong tối chiêu của đặc kỹ. Hấn bây giờ là một y sư khiêm khuyết đầy mình.

Hướng phát triển của nhân vật là do bản thân mỗi người lựa chọn. Steven thấy Thiên Hùng im lặng thì chỉ đành thờ dài. Mọi việc đã rồi, đâu thể phân phối lại điểm tích lũy từ những môn đã học. Anh Hùng có thể trở thành một y sư thuộc tính tấn công cao, nhưng khó làm tròn nhiệm vụ hỗ trợ của mình.

[Mật] Lam Y Công Tử: “Chỉ còn cách sử dụng Khu Tà xong thì dùng Ngọc Lộ bình.”

Nghe Lam Y chỉ dẫn, Thiên Hùng héo hon từng khúc ruột. Ngọc Lộ là bình máu tự bom nên không có được tính trị thương. Tuy không gây nguy hại cho người nhiễm Thây Ma, nhưng giá của nó không hề rẻ. Cung cấp Ngọc Lộ bình cho toàn bộ sáu nhân khẩu là tiêu tốn một khoảng gia tài khá rồi. Thây ma còn đông thế này, mỗi người cần phải dùng bao nhiêu bình Ngọc Lộ mới có thể đánh xong.

“Phen này rỗng túi mất!” Thiên Hùng thầm khóc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Điều Thi Lệnh

Tuy hôm nay đang tham dự đám cưới, nhưng trong thời kỳ chiến tranh đâu ai dám lơ là. Nhớ lần trước bị Khất Nhi hãm trận mà không có Kim Sang Được, Bách Thắng bang đã ăn không ít hành. Từ đó về sau, trên người nhân vật của hội không bao giờ thiếu túi cứu thương. Chẳng thể ý lại rằng có y sư bên cạnh mà bỏ lơ trang bị. Anh Hùng đâu phải ba đầu sáu tay, có những lúc chỉ trông cậy được vào bản thân mình.

Hấn đã truyền đạt những thông tin sư huynh cung cấp cho đồng đội. Mọi người đều hiểu khi dính trạng thái Thây Ma thì cơ thể sẽ kiêng kỵ với quang hệ và thuốc cứu thương. Tuy Anh Hùng thuộc Kim, nhưng đặc kỹ của hấn toàn là chữa bệnh. Ngoại trừ Khu Tà, thì mọi chiêu thức khác của y sư đều vô dụng với người nhiễm Thây Ma.

Ngược lại, Lam Y Công Tử thuộc tính Quang, có thể khắc chế binh đoàn cương thi. Vòng bảo vệ của đại tướng quân phủ khắp diện tích 10x10 ô, người nào ở trong nhóm Công Tử thì không lo bị cắn. Đó là lý do tại sao gia tộc Bách Thắng thì chật vật, còn nhà sư huynh lại thành thoi như vậy. Thiên Hùng thờ dài, phát lệnh chấm dứt đội hình Sắc Phiến. Nhóm bọn họ phải bỏ tấn công mà lui lại chỉnh đốn đội ngũ.

Cung thủ Ngụy Hiếm bước vào trung tâm giữ nhiệm vụ đánh chính. Đồng đội vây xung quanh hấn, lợi dụng tầm phòng vệ của Ngụy Hiếm để tự cứu chữa cho mình. Huấn sủng sư Yêu Cái Đẹp và y sư Anh Hùng là hai kẻ có khả năng tấn công tầm trung sẽ hỗ trợ, gia tăng sức mạnh cho hàng rào. Kỵ sĩ Coffe đại sư là kẻ duy nhất sở hữu khả năng tốc độ cao, có thể thoái mái đi lại bên ngoài lớp phòng thủ.

Thế trận này được đặt tên là Vệ Tinh.

Kỵ sĩ là một lớp nhân vật rất đặc biệt, có được sức tấn công của những đấu sĩ, đồng thời cũng kiêm luôn tốc độ của vật cưỡi. Không phòng thủ mạnh như chế tạo sư, không nhanh nhẹn bằng đạo tặc, tầm tấn công hẹp hơn cả cung thủ ... nhưng bù lại họ sở hữu khả năng xung kích rất cao. Một kỵ sĩ xông pha chiến trường có thể tiến xa hơn tên đạo, đánh mạnh hơn xe tăng nhờ vào khả năng thao tác trên lưng vật cưỡi. Người vật hợp nhất, sinh từ liền kẻ, tuy hai mà một. Chừng nào kỵ sĩ còn dính trên lưng ngựa, bộ đôi này còn có khả năng lật ngược thế trận, thay đổi chiều hướng của ván cờ.

Thông thường, người ta gọi kỵ sĩ là “ách chủ bài”. Trong những trường hợp nguy cấp nhất, kỵ sĩ sẽ lợi dụng khả năng dị tính để biến đổi trạng thái thành guard hay assassin. Tốc độ và sức mạnh, còn nhân vật nào sở hữu được trọn vẹn cả hai khả năng quý giá này?

Nguy Hiểm vẫn đang lần lượt giáng những cơn mưa tên xuống khu vực xung quanh. Liên tục ra những đòn diện rộng khiến nội lực của hắn mau chóng cạn kiệt. Bù lại, thuật sĩ Thủy Mạc đã vẽ xong vòng pháp ấn. Chỉ cần đứng yên trong vòng tròn, tất cả mọi thành viên sẽ được buff nội lực vô cùng dồi dào.

Ba sủng vật của Yêu Cái Đẹp lần lượt xuất trận, đẩy lui mọi thầy ma muốn tấn công vào nhóm của họ. Thần Phong Bá, Toàn Trảm của Anh Hùng cũng góp phần tạo nên lá chắn bảo vệ mọi người. Khả năng sử dụng vũ khí linh hoạt của thợ săn Bá Đạo khiến ai nấy đều phải kinh ngạc. Trọng khí của chế tạo sư, đao, thương, kiếm, kích, cung, nỏ ... vũ khí của môn phái nào Bá Đạo đều có thể xuất ra. Dường như túi nải của y chỉ chứa toàn vũ khí chứ không có vật phẩm gì khác. Tùy thuộc vào tình hình mà Bá Đạo là nhân vật chiến đấu tầm gần hay xa.

Thiên Hùng rất vui mừng vì có những đồng đội lợi hại trong nhóm mình.

Đứng bên ngoài sự bảo vệ của bè bạn, Coffe Đại Sư đang một mình vùng vẫy. Đám thầy ma tạo thành đại dương chết chóc, còn kỵ sĩ là con tàu lốc lự giữa cơn bão. Tuy Thầy Ma rất khủng khiếp, nhưng Minh Quý chưa từng e sợ chúng. Cưỡi trên lưng ngựa, chất độc của thầy ma không thể ảnh hưởng đến Coffe Đại Sư. Người và vật cùng mạng, chừng nào kỵ sĩ còn được tiếp sức thì ngựa không ngã quỵ. Chỉ cần Anh Hùng chăm chú Liệu Thương cho Coffe Đại Sư thì cả hai chủ tớ kỵ sĩ đều sẽ bình an.

Coffe Đại Sư thuộc phong hệ, là con gió thần mạnh mẽ quét ngang qua chiến trường. Kỵ sĩ vùng cao ngọn thương sáng, đen tuyền hết như bộ chiến giáp. Lưu ảnh còn sót lại là một cái đuôi dài của dòng khí, như con bạch long thần tốc cắt nát kẻ địch. Kỵ sĩ đi đến đâu, thân xác kẻ thù sẽ nằm rạp xuống tới đó. Hắc mã, hắc giáp, Coffe Đại Sư giống từ thần hơn cả bọn ma quỷ xung quanh.

Minh Quý đã chơi game Võ Lâm trước Thiên Hùng rất lâu. Khi hắn đạt đến sơ kỳ của thượng cấp, Coffe Đại Sư đã đứng trước ngưỡng cửa thập đỉnh đại thần. Hạng mười một thế giới là phần thưởng xứng đáng cho game thủ chuyên nghiệp. Ngoại trừ thời gian lên lớp điểm danh, thăng Quý hầu như chỉ online chơi game.

Nó biết rõ về cấu tạo các loại game hơn kiến trúc một căn nhà. Minh Quý hiểu phương thức vận động của cốt truyện hơn cách chạy tính kết cấu. Đang học kiến trúc, nhưng không rõ chừng nào nó mới ra trường được. Với cái phong cách sống chìm đắm trong game, thăng Quý cũng chỉ có thể thành công trong game.

Thánh Cà Phê luôn luôn là cái tên nổi danh trong cộng đồng GO.

^ _ ^

Lần lượt có nhiều quan khách rời bỏ trấn Hạnh Phúc. Họ không hiểu lý do vì sao mình bị tập kích ở khu vực phi chiến này. Trước mắt, chưa thấy lợi ích thì không nên tham công. Ngoại trừ việc bị giết nhiều lần, không ai lượm được vật phẩm hay thu thập được điểm kinh nghiệm nào.

Tuy tâm trạng chung là vậy, nhưng vẫn có một bộ phận người chơi nghĩ khác. Họ thấy được thứ lợi ích còn xa hơn vật phẩm và điểm kinh nghiệm.

Cơ hội luyện tập chiến đấu nhóm.

Gia tộc Bách Thắng là hội đầu tiên nâng phương pháp chiến đấu tổ đội lên một tầm cao mới. Họ sáng tạo ra các chiến thuật có thể phát huy hết toàn bộ những ưu điểm của các thành viên. Đầu ai ngờ có ngày chơi Võ Lâm mà cũng có thể dàn trận như Liên Minh. Đầu ai biết nếu canh trùng nhịp tấn công sẽ tạo ra hiệu quả cộng hưởng khuếch đại.

Bí mật đối lấy bí mật. Steven đã cho hắn biết về quý giới, Thiên Hùng phải đem nguyên tắc bố trận trình bày với sư huynh. Tuy nhiên, Lam Y Công Tử là loại người gì cơ chứ? Y mà thêm tìm người thành lập gia tộc như Hồng Phấn đã làm sao? Với chiều cao gấp rưỡi nhân vật bình thường, đại thần có cách chiến đấu của đại thần. Lam Y gánh team bằng chính sự hùng mạnh cá nhân, không màu mè hoa lá hay mảnh khoe.

Nhìn cách chiến đấu của sư huynh, Thiên Hùng nhận ra được khoảng cách giữa hai người. Đó là thời gian dài miệt mài training, đó là những trận chiến kinh thiên động địa đã từng xảy ra trong quá khứ. Dù chiến trường có thảm khốc đến mức nào, y vẫn một mình lăm lết tiến về phía trước. Chơi game không có khái niệm thiên tài, chỉ so sánh bằng kỹ thuật và kinh nghiệm mà thôi.

Một hai tháng nữa có thể Anh Hùng sẽ đứng ở vị trí sư huynh lúc này. Nhưng khi đó Lam Y Công Tử đã tiến đến một cảnh giới khác. Không bao giờ có kết thúc cho game online cả. Nhân vật càng mạnh lên, thế giới càng tàn khốc hơn để thỏa mãn tính hiếu thắng của người chơi. Đây là con đường bất tận mà người ta dễ dàng nhìn thấy những cột mốc đánh số hai bên lề. Chỉ có người biết thỏa mãn bản thân mới sáng suốt dừng lại. Lam Y vốn là kẻ đầy kiêu ngạo, y vẫn sẽ tiếp tục tiến về phía trước, phá vỡ mọi giới hạn. Bản chất của y không phải cứu chữa mà là hủy diệt. Một con quỷ trong lột thiên thần.

Lần đầu tiên người ta nhìn thấy Lam Y Công Tử và Anh Thật Là Pro đánh cặp. Cả hai đại tướng của Trần quốc luôn tách ra, có trách nhiệm dẫn những cánh binh làm nhiệm vụ khác nhau. Sự kiện này là cơ hội hiếm hoi mà bọn ở cùng một nhóm. Đại thần và đại thần, đúng là màn biểu diễn đỉnh cao khiến khán giả phải trở mắt ra nhìn.

Anh Thật Là Pro, đấu sĩ võ gia, một chiến binh thuần khiết với khả năng càn quét hạng nhất. Chỉ với đôi tay trần, y đã dựng nên cả một sự nghiệp lẫy lừng, danh tiếng vang xa khắp nơi. Bao nhiêu kẻ địch đều phải chết gục trong tay Anh Thật Là Pro. Bao nhiêu thành trì đều tan hoang dưới gót giày Trần quốc Chính Khiên đại tướng quân. Sức mạnh của cỗ máy chiến đấu này thật đáng nể.

Thân thể cao to vạm vỡ, uy phong dũng mãnh. Những mảng giáp khổng lồ, kiên cố càng tôn vinh lên nét đẹp của đấu sĩ. Anh Thật Là Pro, một hình mẫu lý tưởng của nam nhân toàn thiên hạ. Mái tóc xù hoang dã, vòm ngực rắn chắc như nhám thạch, đôi vai rộng như gánh được cả trời đất, ánh sáng hào quang phát ra chói mắt từ vị đại thần đứng thứ hai thiên hạ này. Người chơi nào gặp y rồi cũng đều mơ ước có ngày được hoá thân như vậy. Thật tâm

mỗi người vừa ghen tị, vừa hâm mộ y.

Quyền kinh tung ra, toàn thể kẻ địch đều ngã rạp. Những thân ma li lợm bồng biến thành cây khô, gãy răng rắc trong tay Anh Thật Là Pro. Chúng bị đâm tung lên trời, bị giẫm bẹp dưới chân như loài sâu kiến. Anh Thật Là Pro liên tục xuất chiêu, dường như chẳng cần ngừng nghỉ giữa những lần ra đòn. Thiên Hùng lén nhìn vào trạng thái của y, sợ hãi khi danh sách buff hiện ra bên dưới. Nào là vô hồn, bảo thạch, lệnh phù, bùa, chú ... khâm nạm đầy người Anh Thật Là Pro.

“Chẳng trách gì kẻ này mạnh đến vậy. Với mớ vật phẩm hỗ trợ, sức mạnh của y có khi đã tăng gấp hai ba lần so với bình thường.”

Là lớp nhân vật đánh cận chiến, Anh Thật Là Pro có giáp dày, máu lớn. Lúc y xuất chiến như hùng sư gầm lên từng hồi oanh liệt, chấn động thiên hạ. Với khí thế bá ngạo đó, thế giới dường như lu mờ cả. Duy chỉ có một ánh trắng rầm lung linh, không bị hào quang chói lóa của Anh Thật Là Pro che mờ mà thối.

Lam Y Công Tử lúc nào cũng bình thản thong dong. Nuker đặc hệ thì đầu cần giáp dày và bề ngoài hung tợn. Cùng với thuật sĩ và nhạc sĩ, y sư là lớp nhân vật có bề ngoài trông như thư sinh yếu đuối. Nhưng không đồng nhất với dung mạo của mình, Lam Y Công Tử vẫn là kẻ nguy hiểm nhất Võ Lâm.

Từ đằng xa, Thần Phong Bá ào tới như con lốc thổi bay tất cả. Chỉ một cái vẩy quạt của y sư, đội hình thân ma bị xé ra làm đôi, để lại một khoảng trống trên đường Thần Phong đã đi qua. Tuy là đại thần, lại thuộc quang hệ, nhưng ánh sáng xung quanh Lam Y không bao giờ chói lọi quá mức. Y luôn ẩn hết bộ giáp và hiệu ứng nội lực cuộn xung quanh mình. Luôn luôn là nam nhân thanh trần thoát tục, bạch y không nhuộm chút bụi bần. Chẳng trách gì nữ nhân toàn thiên hạ đều mê mẩn Công Tử đến vậy. Trích tiên bề ngoài ôn nhu dịu dàng, nội tâm lại quá mức thâm trầm bí hiểm. Ở Lam Y hội tụ đủ hai yếu tố phong cách và thực lực, nam hay nữ gì đều cũng hận mình khó sánh bằng y.

Công Tử vừa tấn công, vừa hỗ trợ đồng đội tiến lên tàn sát. Hai người kết hợp với nhau, sức mạnh tương đương cả binh đoàn. Ánh sáng chớp lóe theo từng động tác của họ, số máu bay đầy trời như một đám mây đỏ đáng sợ. Tuy thân ma rất đông nhưng sau một thời gian chúng cũng thừa thối hẳn. Không cần cầu viện binh, chỉ với Lam Y Công Tử và Anh Thật Là Pro cũng có thể vẫn hồi trật tự ở Hạnh Phúc trấn. Những kẻ hùa theo vui sướng nhảy vào tham chiến, không còn giữ thái độ rụt rè ban đầu.

Gia tộc Bách Thắng cũng học được nhiều điều từ Công Tử. Tuy họ thiếu đấu khí, nhưng thể trận Vệ Tinh vẫn mang lại ấn tượng mạnh. Vòng trong bất khả xâm phạm, vòng ngoài cứ như máy xay. Kẻ địch tiến đến gần là bị kỵ sĩ nghiền nát, bị loạn tiễn xiên thành nhím. Phòng thủ nhưng không nhu nhược, tấn công nhưng không tham lam, đây chính là yếu quyết của Vệ Tinh.

Khi con nguy hiểm tạm lắng, mọi người lại hoang mang lên kênh thể giới bàn luận. Trần Hạnh Phúc chỉ mới hoạt động mấy ngày, sao lại có chuyện đám cưới bị thân ma tấn công thế này. Chỉ Chân Phương Công Tử mới có thể trả lời mọi thắc mắc. Nhưng hiện nay hắn cùng Trần vương Lam Tổ Tổ mất tích, nên mọi người tha hồ đoán già đoán non.

Tịch Dạ mau chóng liên lạc với cấp trên, sau đó mang về những tin tức đáng lo ngại. Bảng vũ khí quân trang vừa mới được nâng cấp, bây giờ không chỉ Lưu Tinh xa, mà người ta còn có thể mua được lính đánh thuê. Thứ gọi là “có tiền cũng sai được quý xay cối” là đây. Một tờ Điều Thi lệnh tuy giá mắc kinh ngạc nhưng có thể dẫn thân ma đi tấn công kẻ địch.

Rốt cuộc vụ lộn xộn ở tiệc cưới là do có người muốn phá đám. Chỉ không biết kẻ thù nào cấm hận Lam Y đến mức bỏ ra ngàn vàng mua Điều Thi lệnh chọc tức đại thần.

[Thiên] Lam Y Công Tử: “Kẻ nào có gan làm thì mau ra đây nhận tội. Dù nguoi có là ai ta cũng nhất định sẽ tìm ra và sau đó tấy cấp nguoi.”

Dưới sự đe dọa của y, dĩ nhiên không ai dám đứng ra nhận. Từ chỗ xác chết càng không tìm được danh tính người dùng Điều Thi lệnh. Tuy nhiên, với giá của vũ khí này, tuyệt không thể là người thường làm được. Hầu hết mọi nghi ngờ đều dồn về phía thập đỉnh phú hào.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Liên Minh Đồ Võ

- Chắc chắn là hắn!

Thiên Hùng nhìn chằm chằm màn hình, cay nghiệt nói ra từng chữ. Kẻ vừa giàu có, vừa căm ghét Lam Y chỉ có Lê vương Khất Nhi. Trong thiên hạ, hắn giàu đứng hàng thứ năm, năng lực tuyệt đối có thể mua được Điều Thi lệnh. Thái độ của Khất Nhi trong thời gian qua cũng cho biết Lê vương ghét ghét Lam Y Công Tử như thế nào.

- Mặc kệ gã đi. Dù sao cũng chỉ có vậy. - Steven trầm ổn trả lời.

- Cậu đừng nói bằng cái giọng bình thản ấy. Hôm trước ai đòi truy sát người ta?

- Lúc ấy tôi bức bối nên nói vài câu đe dọa, khiến kẻ địch lo sợ, mất ăn mất ngủ. Dù sao việc tôi lo lắng lúc này là những món hàng trên bảng quân trang

kia.

Hắn nghe vậy cũng gật đầu đồng ý với sư huynh. Trong danh sách vũ khí được hệ thống bán ra không chỉ có Điều Thi lệnh. Trang cuối cùng của cửa hàng còn hơn hai mươi lệnh triệu hồi khác từ đất đến rất đắt. Thậm chí boss lớn như Khốc Cốt Tu La vương cũng có thể mua được tại đây.

Tuy nhiên, lệnh triệu hồi chỉ có tác dụng gọi boss tới, không thể điều khiển được. Lớp nhân vật ác quỷ được thuê sẽ tàn sát hết tất cả các nhân vật xung quanh mình, không phân biệt địch ta. Trong quốc chiến tuyệt đối chẳng thể sử dụng vũ khí triệu hồi được. Trừ phi người chơi có khả năng đột nhập thành trì địch, sau đó tung lệnh triệu hồi ra tàn sát hàng ngũ đối phương.

Lần này Khất Nhi bỏ một khoản tiền lớn đem binh đoàn thủy ma quấy nhiễu hôn lễ Lam Y là một việc làm vô bổ. Lệnh triệu hồi có tác dụng một lần duy nhất, mà đoàn thủy ma xuất hiện cũng chỉ làm nền cho Lam Y Công Tử và Anh Thật Là Pro biểu diễn uy phong. Theo đó gia tộc Bách Thắng cũng được lợi không ít. Thiên Hùng là đầu não của Bách Thắng, là người quyết định lối đánh của cả đội. Hắn đã hiểu rõ tình hình, sau khi khắc phục khuyết điểm bản thân cũng là lúc cả gia tộc họ sẽ hoàn thiện hơn nữa. Tương lai của sự kiện Cửu Long Tranh Châu thật đáng mong chờ.

Những ngày vừa qua Lam Tổ Tổ lại tiếp tục án binh bất động. Ba nước phía nam là Dương, Nguyễn, Triệu đã lục đục muốn tiêu diệt lẫn nhau. Do xuất hiện những loại vũ khí mới, quốc vương các nước bắt đầu nổi lên tham vọng. Ai cũng đổ lượng lớn kim ngân mang bùa triệu hồi về dùng làm vũ khí công kích lẫn bang.

Nỗi xa xáo thịt, liên minh đồ võ.

Năm xưa muốn đánh boss, người chơi phải canh ngày canh đêm, rình rập không thua gì thợ săn đợi thỏ. Giờ đây, lúc nào cũng có thể xuất hiện một quý vương ngay giữa phố chợ cho mọi người hiểu rõ cảm giác bị tàn sát là thế nào. Tịch Dạ lúc nào cũng trong trạng thái trực chiến, ở đâu có boss là nàng xông vào trải nghiệm. Thiên Hùng bị hạn chế hơn, chỉ có thể vào Võ Lâm trong giờ nghỉ và sau thời gian làm việc. Vì vậy cơ hội được giao chiến với boss quý cũng ít hơn.

Muốn sống cả hai cuộc đời hoàn hảo, bắt buộc người ta phải nỗ lực rất nhiều.

Hắn dựa vào chỉ dẫn của Lam Y, thường xuyên đến phụ bản Một Bước Lên Trời để thách đấu quý dữ. Tuy nhiên, Anh Hùng chưa dám động đến mấy con quái vật bên ngoài, mà chỉ nhắm đến bọn NPC bất động ở quý giới. Hắn để nhân vật ở chế độ đồ sát, thoải mái PK mấy thứ chưa được kích hoạt. Thiên Hùng treo máy đi làm việc khác, mà kinh nghiệm nhận được còn cao hơn đi làm nhiệm vụ chính tuyến nhiều. Đứng là ngồi thiên ở Tiên Nhân thôn không thể sánh nổi với việc săn quý. Cả Bách Thắng bang chui rúc trong Một Bước Lên Trời, ngay lập tức tiến cấp thần tốc. Khoảng cách giữa những người chơi ngày càng rút ngắn lại, ai cũng đạt mức trung bình là 18x. Có lẽ họ là party cố định mạnh nhất thiên hạ lúc này.

Sự nghiệp khám phá hang Thần Long vẫn cứ mãi giậm chân tại chỗ. Anh Hùng không thể vượt qua con thủy quái canh hang, cũng như Tịch Dạ không thể leo lên đỉnh tháp Thiên Đường. Ngũ Đại kỳ bảo chỉ có năm món chỉ tôn thiên hạ, người thường đâu dễ dàng đoạt lấy. Ngay cả Steven đang lùng sục ở Băng cung vẫn chưa biết được tung tích của Bích Lộ Bạch Ngọc bình ở đâu.

Tình hình của Chân Phương có vẻ sáng sủa nhất. Y đang cần quét Đại Lâm Phong, kiên nhẫn lần theo manh mối báu vật. Bốn người sở hữu bản đồ tự động phân chia địa bàn, chuyên tâm muốn lấy món đồ mình ưa thích. Với Tịch Dạ là Hoả Long Châu, với Chân Phương là bảo tọa hoàng kim Chân Đế. Từ đầu Lam Y cũng chỉ muốn đoạt lấy mười hai giọt Tuyệt Linh giúp y đạt được bạch danh vĩnh viễn, đồng thời tu luyện cơ thể đến mức bách độc bất xâm. Chỉ riêng Thiên Hùng là không có mục tiêu gì cả. Hắn theo đuổi Ngũ Đại Kỳ bảo chỉ là sự cố chấp của người chơi, muốn phá đảo cứu được công chúa. Ngay từ ngày đầu bước vào Võ Lâm, Hồng Phấn đã ám thị bắt hắn phải lấy những món đồ trong chỉ có trong truyền thuyết này. Với người không có tham vọng, lời hứa là động cơ duy nhất. Nếu bây giờ Hồng Phấn nói nàng không cần Ngũ Đại kỳ bảo nữa, có lẽ Anh Hùng sẽ không bao giờ bước chân vào hang Long Vương.

^ ^

Ngày cuối tuần, đúng hẹn, cả bọn kéo nhau về quê Thiên Hùng du lịch một chuyến. Cũng như trước đây, hắn thuê xe để chở mọi người đi. Vì có thêm dr. Wilson, việc di chuyển bằng phương tiện công cộng sẽ khá phiền toái. Tránh cho mọi người không vui, thuê xe là giải pháp tối ưu.

Khi hắn đến nhà Tịch Dạ, đèn trong phòng vẫn còn mở. Thiên Hùng thở dài, biết ngay nàng vừa làm việc thâu đêm. Hắn dùng chìa khoá của mình tự mở cửa. Tịch Dạ đã cho phép tướng công có thể ra vào đại bản doanh bất cứ lúc nào.

Nghe tiếng ngoài cửa, Tịch Dạ chỉ ghé mắt ra nhìn một chút. Nàng đưa tay che miệng ngáp, uể oải nói mấy câu.

- Chờ em một chút, đoạn code này viết gần xong rồi. Chắc mình sẽ đi cả ngày nên em tranh thủ làm thêm việc.

Hắn mỉm cười âu yếm đi đến sau lưng nàng. Thiên Hùng đưa tay ôm cổ Tịch Dạ, rồi đặt lên tóc nàng một nụ hôn.

- Tay anh lạnh quá! - Nàng thở dài khoan khoái. - Tỉnh cả ngủ.

- Do trời còn sớm mà, mùa đông năm nay lại lạnh hơn mọi khi. - Thiên Hùng liếc mắt nhìn màn hình loảng ngoảng chữ số trước mặt Tịch Dạ. - Có làm kịp không em?

- Chắc sẽ xong sớm thôi. Chỉ tại sắp bỗng nhiên thu bớt thời gian nộp project. - Tịch Dạ nũng nịu.

Nàng đã bắt đầu quen thuộc với Thiên Hùng, lúc trò chuyện cũng không ngắc ngứ như trước. Vốn là người đa tính, ở bên ngoài thế giới mạng, nàng cực kỳ rụt rè, nhút nhát. Vậy mà chẳng hiểu sao Thiên Hùng lại có thể mau chóng bước vào thế giới cô độc của Phương Huyền. Hắn nhanh chóng thích ứng

với sự thay đổi tính cách một trăm tám chục độ của bạn gái. Khi nàng hung dữ thì Anh Hùng là một phu quân ngoan hiền. Lúc nàng nhút nhát, Thiên Hùng sẽ là bạn trai đáng tin cậy bao bọc, chiều chuộng Tịch Dạ. Mỗi tình của họ thoát nhìn thuận lợi nhưng không hề đơn giản vậy. Để chiếm được lòng tin của một con chim sợ cành cong, ai biết được Thiên Hùng đã phải cố gắng thế nào.

Phuong Huyền là bệnh nhân của một hội chứng gọi là hikikomori, người tự nhốt mình trong phòng và cách li với mọi mối quan hệ xã hội. Ngay khi biết được tình trạng của nàng, Thiên Hùng đã dần dần nghiên cứu về đề tài này. Tâm lý bị tổn thương, chối bỏ bản thân, phản kháng áp lực ... có rất nhiều nguyên do, nhưng không biết đâu là thứ chính xác tạo ra hikikomori. Có những bệnh nhân xuất thân từ một gia đình hạnh phúc, cuộc sống bình lặng, cũng tự nhốt mình trong phòng kín. Thiên Hùng chưa biết được lý do vì sao bạn gái mình lại là một hikikomori tự kỷ. Hắn chỉ có thể đến đây, kéo nàng ra khỏi bốn bức tường khép kín vây quanh Phuong Huyền.

Hắn viện cớ hẹn hò để nàng có thể ra khỏi nhà. Hắn lấy dr. Wilson làm lá chắn, muốn Phuong Huyền vun đắp cho Ngọc Linh và Steven. Khi giúp đỡ sư huynh, Phuong Huyền cũng đang tự chữa trị cho bản thân. Hai người bọn họ đều thích trốn tránh thế giới. Đối diện với bản sao của mình, có lẽ nàng sẽ tự nhận ra vài điều.

Kỳ thực, so với tình trạng của Phuong Huyền, Steven chẳng là gì cả. Một người chán nản sự đời và kẻ đã phải dùng thuốc an thần trong thời gian dài khác nhau như xe đạp và tàu hỏa. Huống gì bác sĩ Wilson rất hiểu bản thân, y đang có chiều hướng cởi mở hơn trong suy nghĩ. Trong khi đó Phuong Huyền hầu như không thay đổi mấy, ngoại trừ việc đã tiếp nhận thêm một người bạn trai.

Thiên Hùng để Tịch Dạ ở yên với chiếc máy tính. Hắn nhìn quanh căn phòng lúc nào cũng luôn ngăn nắp một cách cứng nhắc. Có lần Thiên Hùng nhặt một món đồ trang trí trên kệ xem, sau đó hắn chứng kiến Tịch Dạ xoay món đồ đó lại theo hướng ban đầu. Nàng chấp nhất tới từng centimet. Mỗi đồ vật trong phòng đều có vị trí nhất định và Tịch Dạ chắc chắn ghi nhớ rõ. Nàng không chấp nhận bất cứ sự thay đổi nào, kể cả việc đó khó có thể nhận ra bằng mắt thường.

- Cung ơi, sao không mặc bộ đồ hôm nọ anh mua tặng em?

Hắn hỏi khi nhìn thấy chiếc áo đầm trên giường Tịch Dạ. Gu thời trang của nàng có lẽ đã dừng lại từ hơn mười năm trước. Tịch Dạ thích mặc những bộ đồ bông hoa váy xếp, và nàng kết hợp màu thật sự rất tẻ. Thiên Hùng không hề có ý định chê trách gì Tịch Dạ, hắn chỉ muốn định hướng cho bạn gái đi trên một con đường tốt hơn.

- Bộ đó có vấn đề gì sao? - Tịch Dạ quay lại, trợn mắt nhìn hắn.

- Không có vấn đề gì, nhưng anh thấy nó trang trọng quá.

- Phải gấp mặt ba mẹ mà, nên em chọn thứ trang trọng nhất.

Thiên Hùng không muốn trả lời rằng ngay cả bộ váy cưới cô dâu cũng không phô trương như quần áo nàng đã chọn. Hắn cười rất tươi, nhẹ giọng trả lời.

- Đơn giản thôi, đây là một chuyến dã ngoại, chỉ nên mặc đồ gọn nhẹ. Với lại ba mẹ anh cũng khá gần gũi, em không nên căng thẳng làm gì.

- Vậy làm sao đây? - Nàng lo sợ hỏi. - Em chỉ chuẩn bị mỗi bộ này.

- Cứ làm việc đi. Để anh lo phần ủi đồ.

Hắn kiên quyết dẹp bộ váy rực rỡ của Tịch Dạ vào tủ. Thiên Hùng lấy một chiếc quần nhưng thời trang và cái áo thun kiểu dáng nhả nhặn ra khỏi chồng đồ. Hắn cẩn thận không làm xê dịch bất cứ thứ gì mà nàng đã kỳ công sắp xếp. Tịch Dạ nhìn bạn trai đầy cảm kích, sau đó tiếp tục đánh vật với bàn phím. Trong khi Thiên Hùng phục vụ hậu cần, nàng phải gấp rút hoàn thành công việc trên tiền tuyến. Nàng rất hạnh phúc vì đã gặp được Thiên Hùng.

Vì lẽ đó, khi bọn họ đến bệnh viện Chợ Ruộng thì trễ giờ hẹn khoảng một tiếng. Đối diện với Ngọc Linh và Steven u ám, Thiên Hùng chỉ đành cười trừ. Giống như Tịch Dạ, hai người bạn của hắn cũng có những vòng tròn đen quanh mắt. Xem ra chỉ Thiên Hùng là người được ngủ một đêm ngon giấc mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Tâm Lý Đàn Ông

Hắn ngạc nhiên kêu lên.

- Quao, mắt gấu trúc. Hai người đồng loạt trợn mắt hả?

- Chỉ có em là trợn thôi, Dr. Wilson thì mắt ngủ. - Ngọc Linh trả lời, tay che miệng ngáp.

Bất chợt Thiên Hùng đưa mắt nhìn Tịch Dạ đầy ẩn ý. “Thấy chưa, vi phu đã nói rồi, hai người này rất được mà. Mắt ngủ thì cùng mắt ngủ, rất có tình

thần đồng cam cộng khổ.” Chưa bao giờ quyết tâm làm bà mai của hắn lại dâng trào như thế này.

Thiên Hùng chủ động mở cửa xe sau, giúp Steven vào chỗ. Ngọc Linh là y tá chuyên nghiệp, nên mấy chuyện đỡ người ta lên xuống xe lần làm rất gọn gàng. Mọi người nhanh chóng an vị tại chỗ. Thiên Hùng cầm lái, Tịch Dạ ngồi ghế trước, hai vị trí băng sau dĩ nhiên dành cho Steven và Ngọc Linh.

- Bây giờ chúng ta đi ăn sáng, hay ngủ một chút rồi mới ăn sáng? - Hắn quay qua hỏi hành khách.

- Ngủ đi. - Cả ba miệng một lời.

Thiên Hùng cười, đề máy nổ rồi nhấn ga chạy. Ba người còn lại liền mau chóng tìm đến giấc ngủ dờ dang. Đạo gần đây mối quan hệ giữa dr. Wilson và y tá Lý đã được cải thiện không ít. Bọn họ thường xuyên trò chuyện với nhau ngoài nội dung công việc. Trong Võ Lâm thì khỏi cần bàn tới, Hồng Phấn đang bám lấy Lam Y như keo dán sắt. Tiêu biệt thắng tân hôn, hai bên đã phải chia cách bấy lâu nay mà.

Tuy thời buổi chiến loạn, nhưng đâu ai cấm không được yêu đương. Đàng này đánh nhau đàng kia huê mới là đạo lý của hôn nhân chân chính. Thịnh thoảng họ có thể ở hai đầu chiến tuyến. Nhưng lúc rảnh rang lại hẹn hò, vào vùng Đại Lâm Phong vốn không thuộc quốc gia nào làm nhiệm vụ chung. Cũng chẳng rõ Trần vương Lam Tổ Tổ đạo này bận chuyện gì mà không đi gây chiến nữa. Thời gian Chân Phương online cũng giám theo tương tự.

“Chẳng lẽ họ thật sự gặp nhau bên ngoài rồi hạ độc thủ triệt tiêu kẻ thù rồi.”

^ _ ^

Biết các bạn đều mệt, Thiên Hùng chuyển tâm lái xe, không làm phiền họ. Lúc hắn chạy vào vòng xoay, Ngọc Linh liền theo đà ngã vào người Steven. Cả hai bên đều ngủ gục nên chẳng ai phát hiện ra tư thế kỳ lạ đó. Thiên Hùng phải bậm môi mới không cười lớn vì những ý nghĩ trong đầu mình. “Thật xấu xa, thật đen tối!”

Hắn ghé vào nhà Ngọc Linh để lấy chậu cây kiểng mà trước đó dr. Wilson và y tá Lý đã mua tặng. Chỉ có Steven giật mình tỉnh giấc nên hắn có dịp trêu ghẹo sư huynh một phen.

Dĩ nhiên Steven không dám hắt người đang tựa bên cạnh ra. Ngọc Linh ngủ ngon lành, có vẻ như trước đó đã làm việc rất vất vả. Thiên Hùng và Tịch Dạ mỗi người một tiếng nói tốt cho y tá Lý. Sư huynh chỉ âm ừ, chẳng rõ y có nghe thủng hay không.

Kỳ thực lúc này Thiên Hùng quan tâm Tịch Dạ nhất. Lúc chọc ghẹo hai người ngồi băng sau, dường như nàng giảm bớt căng thẳng hơn. Đến giữa đường, Ngọc Linh tỉnh dậy thì Steven lại giả vờ ngủ. Bởi tư thế thân thiết giữa hai bên rất dễ gây hiểu lầm, tránh đối diện nhau mới không khó xử. Thế nhưng Thiên Hùng và Tịch Dạ lại được phen quạt cho lửa cháy thêm cao.

- Này, để yên cho anh ấy ngủ đi. - Tịch Dạ có lòng tốt quay xuống nhắc nhở.

- Đúng vậy, nghe nói cậu ấy mất ngủ cả đêm. - Thiên Hùng thêm vào.

- Lúc này anh ấy đã rất chịu khó cho cô mượn vai đấy. - Tịch Dạ kể lể.

- Lúc em ngủ đã dựa vào anh ấy hả? - Ngọc Linh kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, cứ như nam châm hút vào người Dr. Wilson vậy. Em còn dựa vào người anh ấy như chó con vậy. - Thiên Hùng gật đầu xác nhận.

- Cô ấy rúc vào người Steven như gà con nép vào cánh mẹ chứ. Bàn tay còn sờ soạn lung tung. - Tịch Dạ phụ họa.

- Sắc lang nữ. - Thiên Hùng kết luận.

- Em không có. - Ngọc Linh phản đối.

Chọc ghẹo tiểu muội ngây thơ thì vui hơn ông anh mặt lạnh nhiều. Hai phu thê Thiên Hùng người hát người bè, vây kín Ngọc Linh không chừa lối thoát. Nàng ta vốn chỉ biết Lam Y, nay cũng nên để ý đến dr. Wilson đi chứ. Như vậy mới vẹn cả đôi đường, người có tình nên duyên giai ngẫu. Steven quyết định đứng yên thì họ phải đốc thúc cho Ngọc Linh tiến lên.

Thế nhưng nàng lại tỏ vẻ tam trình cửu liệt, thề thốt đủ điều không bao giờ có ý nghĩ mạo phạm đến đồng nghiệp. Steven lúc đó đang giả vờ ngủ cũng phải nhũn mảy, bởi Ngọc Linh khẳng định mình chỉ chọn bạn trai theo hình tượng Lam Y Công Tử. Dr. Wilson vốn là người quốc tịch khác, dung mạo hoàn toàn trái ngược với mẫu nhân vật trong game Võ Lâm. Chưa nói đến tính tình, hình ảnh một cao thủ giang hồ với bác sĩ ngồi xe lăn đã khác nhau một trời một vực rồi. Nàng đã chắc chắn như vậy thì ngay cả một chút hy vọng mơ hồ trong lòng Steven cũng tiêu tan mất hết. Có lẽ cả đời hai người cũng chỉ là bạn tốt mà thôi.

Biết mình đùa quá trớn làm hỏng việc, Thiên Hùng ngay lập tức ngậm miệng lại. Tuy nhiên kế hoạch gán ghép của hắn vẫn còn nhiều chiêu hấp dẫn chưa tung ra. Tịch Dạ cứ như con sâu trong bụng Thiên Hùng, hắn muốn gì, nàng đều biết rõ. Chỉ một cái nhướn mày, liếc mắt ... nàng cũng có thể làm theo.

“Tiếp tục tác chiến nhé!”

Thời gian ghé trạm dừng là lúc tốt nhất để xài tuyệt chiêu tư vấn. Nam nói chuyện với nam, nữ tâm sự với nữ, chắc có thể khai thông vài thứ. Nào ngờ vì quá thông nên mọi việc ngày càng tệ hại hơn.

Tịch Dạ nhấn tin vào máy Thiên Hùng. “Những gì hai người nói, bên này đều nghe hết. Hệ thống thông gió của toilet nữ và nam nối liền với nhau.”

Thiên Hùng tái mặt trả lời. “Vậy Ngọc Linh đã biết Steven là Lam Y Công Tử?”

Cái gật đầu của phu nhân khiến hần rầu héo gan héo ruột. Nhìn mặt của Ngọc Linh cũng đủ biết nàng đang bị sốc. Người xa tận chân trời nhưng cũng gần ngay trước mắt. Thiên Hùng và Tịch Dạ không dám manh động, phải chờ phản ứng của Ngọc Linh rồi mới dám quyết định phương án tương lai.

Khi dùng bữa sáng tại trạm dừng chân, cả bốn người đều có khuôn mặt nặng như đeo chì. Steven giận Thiên Hùng vì cứ liên tục gán ghép y với y tá Lý. Ngọc Linh dĩ nhiên vẫn chưa tin nổi những gì Thiên Hùng và Steven trao đổi. Dr. Wilson là Lam Y Công Tử, người luôn dấu kín thân phận của mình vì nhiều mặc cảm cá nhân. Y đã muốn đấu, nàng dĩ nhiên không dám lật mặt. Nhưng khi ngược mắt nhìn Steven, Ngọc Linh không thể giữ được sự bình thản như mọi khi.

Thiên Hùng và Tịch Dạ là người trung gian, phải gánh chịu phần lớn áp lực. Bởi họ biết được nhiều thứ nên cảm thấy tâm trạng càng nặng nề hơn. Chuyến đi lần này không biết sẽ mang tới điều tốt hay kết quả xấu. Nhưng ít ra vận mệnh của mỗi người đã bắt đầu chuyển động, chuẩn bị chuyển sang một giai đoạn mới, đầy sóng gió bão táp.

^ _ ^

Đó là một ngày kỳ lạ, các bí mật lần lượt bị hé mở. Dr. Wilson quen biết với chị cả của Thiên Hùng, hơn nữa tình cảm cũng không phải thường. Khi sư huynh bắt tay với anh rể hần mà mặt hai người như toé lửa. Chuyện gì đây, Steven tình cờ là tình địch của Lưu Quang Phi à?

Chuyện hai năm trước, Thiên Hùng và Ngọc Linh chia tay nhau vì hiểu lầm đã được anh tư của hần khai ra. Ngọc Linh đã khóc khi Thiên Hùng cáo buộc cha nàng gây khó dễ cho mình. Bởi y là anh sinh đôi của Thiên Hùng nên Lý lão gia đã dẫn mặt làm người. Nàng vốn sinh ra trong gia đình khá giả, có khoảng cách nhất định với hần. Người nhà họ Nguyễn vừa không có tiền lại liên quan đến giới hắc đạo. Vì vậy Lý lão gia mới sợ con gái bị lôi xuống vùng bùn thấp kém. Thiên Hùng tự ti nên đã chia tay Ngọc Linh mà không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Rốt cuộc lỗi lầm cũng không phải ở chỗ Ngọc Linh. Đôi tình nhân cũ nay tách ra đều đã tìm được bờ bến mới. Hần ôm Tịch Dạ vào lòng, bảo đảm với nàng rằng tình yêu của họ sẽ không thay đổi. Steven nắm tay Ngọc Linh, cho nàng một điểm tựa vững vàng trong thời khắc đầy biến cố thế này. Thê từ khóc rất nhiều, Lam Y Công Tử thật xót xa.

“Thật may. Lúc này anh ấy lại ở bên cạnh mình.”

Việc em út của Thiên Hùng xuất hiện càng đẩy mọi việc đi xa hơn nữa. Thiên Hào mới đi tham dự hội cosplay về, trùng hợp bộ dáng kia là hình ảnh của Lam Y Công Tử. Ngọc Linh ngay lập tức thấy trắng quên đèn, quần lầy Thiên Hào, mắt không thể rời khỏi cậu em. Ước mơ của nàng là được gặp Lam Y ngoài đời thật. Nay một bản sao hoàn hảo xuất hiện trước mắt, biểu sao Ngọc Linh bình tĩnh được. Chỉ tội cho Steven, Thiên Hùng có thể nhìn thấy khối trắng bốc lên từ đầu sư huynh. Ăn ớt thì phải cay, có yêu thì mới ghen.

Cùng lúc đối phó với nhiều vấn đề như vậy, màn ra mắt của Tịch Dạ nhanh chóng bị xem nhẹ. Nàng chỉ việc tới trước mặt ba mẹ hần khoanh tay chào, sau đó nhận được những nụ cười ưng thuận. Thiên Hùng cảm thấy như bản thân mới mọc cánh, vừa tự hào vừa thành tựu. Hần không ngại công khai nắm tay bạn gái, nụ cười trên môi chẳng thể khép lại. Gò má nàng bỗng phím hồng, Tịch Dạ cúi đầu bên lén.

Liệu hạnh phúc ngày hôm nay có thể giúp nàng quên đi những đau khổ trong quá khứ không?

Họ nướng thịt ngoài sân sau, nhấp nhấp chút bia ướp lạnh. Lâu ngày sáu chị em nhà họ Nguyễn mới được quây quần bên nhau như thế, có rất nhiều chuyện để nói. Thiên Hùng phải lo tiếp đãi hai vị khách mời, lúc quay lại đã thấy anh tư nói chuyện với Tịch Dạ. Thiên Anh là anh sinh đôi của Thiên Hùng, khuôn mặt hai người giống nhau như gương soi. Chính vì vậy Tịch Dạ có thể thoải mái trò chuyện với bản sao đeo kính của hần. Nhìn nàng cười tươi thế kia, hần không thể không xen vào vị trí ngồi giữa hai người.

Nếu anh hai Thiên Nhất của hần là người mưu mô thì anh tư Thiên Anh là người miệng mồm. Y học ngành kinh tế, luôn tự hào không có gì mà mình buôn không được. Hần rất sợ Thiên Anh bán đứng mình sau lưng rồi dụ dỗ Tịch Dạ. Những kẻ còn FA tuyệt đối không thể tin tưởng. Huống chi Tịch Dạ của hần lại là một mỹ nữ.

Đây không phải thiên vị như câu “Trong mắt tình nhân có Tây Thi”, mà là một sự thật khó chối cãi. Chỉ cần Tịch Dạ tránh xa gu thời trang khủng khiếp ban đầu, nàng sẽ biến thành một cô nàng xinh đẹp. Hần đã tự trách bản thân vì sao lại để Tịch Dạ biến thành cô gái hấp dẫn đến thế. Lúc này Thiên Hùng phải đối mặt với sự bất an thường trực. “Không thể nào bình an bằng thời gian đâu, chưa có ai bước vào đời mình.” Tâm lý của con trai tuyệt đối không hề thua kém con gái về khoản phức tạp. Bây giờ hần muốn gì, kể cả bản thân cũng không thể trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chuyện Của Tịch Dạ

Kết thúc buổi dã ngoại, Thiên Hùng lại lãnh trách nhiệm đưa mọi người về nhà. Đầu tiên là Ngọc Linh, sau đó đến Steven, rồi cuối cùng mới tới Tịch Dạ.

- Đường này đâu có dẫn về nhà em. - Nàng nhắc nhở.

- Anh muốn chạy vòng một chút, dù sao cũng còn sớm mà. - Thiên Hùng cười.

Cả ngày trời họ không có thời gian riêng bởi nhiều người vây xung quanh quá. Thiên Hùng lo lắng không biết liệu chuyện xưa của mình ảnh hưởng đến nàng thế nào. Hắn không cố tình cho Tịch Dạ biết về mối quan hệ trước đó với Ngọc Linh. Chẳng phải Thiên Hùng hết yêu thương người cũ, mà do sự ngăn cấm của gia đình.

Để nói chuyện thân mật, không nơi đâu tốt bằng bờ sông ngoại ô. Nơi đây khung cảnh lãng mạn, yên tĩnh và công viên thì có rất nhiều ghế đá. Nhưng khi Thiên Hùng đậu xe lại, Tịch Dạ từ chối bước xuống.

- Mau chở em về nhà đi. - Nàng nhăn nhó.

- Hoàng hôn đang xuống kìa, chúng ta hóng gió một chút rồi về. - Thiên Hùng nhẹ nhàng nói.

- Em còn rất nhiều dự án cần hoàn thành gấp. - Tịch Dạ tiếp tục từ chối.

- Có việc gì em cần hỏi anh không? - Hắn đề nghị.

- Em chẳng có gì cần hỏi anh cả.

- Tịch Dạ ...

Hắn còn chưa nói hết thì nàng bỗng nhiên hét to một tiếng. Không chỉ Thiên Hùng giật mình, mà vài người qua đường cũng dừng lại quan sát hai người trong xe.

- Cái gì vậy? - Hắn chồm sang kiểm tra tình trạng của bạn gái.

Nhưng Tịch Dạ một mặt chống cự, vừa xô hắn ra vừa hét to hơn. Những người ở gần đó lập tức lao tới, mở cửa xe để giải thoát thiếu nữ bị nạn. Khi họ chạm tay vào nàng, Tịch Dạ liền co rúm người sợ hãi cực độ. Nàng không hề biết on bắt cứ ai đến gần mình.

- Đừng chạm vào cô ấy. Xin lỗi, để tôi qua bên đó. - Thiên Hùng cố vùng vẫy khỏi những người đang bảo vệ cô gái. - Tâm trí cô ấy đang kích động, làm on tránh qua dùm tôi.

Sự xô đẩy và những tiếng ồn ào nhanh chóng tạo thành vụ lộn xộn. Khi bảo vệ công viên đến gần, Tịch Dạ đã khóc nức nở và gần như ngất đi. Họ tìm hiểu chuyện vừa xảy ra từ những người xung quanh. Nhân vật chính không chịu nói gì hết, tâm trí hoảng loạn quá độ.

- Chúng tôi không cãi nhau hay xô xát. - Thiên Hùng nóng nảy hét lớn. - Đây là bạn gái của tôi và cô ấy có chút vấn đề về tâm thần mà thôi.

Trong lúc vội vàng giải thích với bảo vệ, hắn không ngờ mình lại thốt ra những lời này. Thiên Hùng chưa bao giờ muốn nói Tịch Dạ bị điên, bởi trầm cảm và mất lý trí vẫn còn một khoảng cách xa lắm. Đội bảo vệ đề nghị sự trợ giúp về y tế nhưng hắn trực tiếp từ chối. Thiên Hùng phải đem thẻ bác sĩ ra để đảm bảo rằng mình có thể kiểm soát vấn đề này. Họ ghi lại số chứng minh của Thiên Hùng, sau đó giải tán đám đông hiếu kỳ. Vài người còn tiếc nuối đứng lại xem một chút. Nhưng Thiên Hùng mặc kệ xung quanh, hắn chỉ nóng lòng lo lắng cho bạn gái thôi.

Nàng bó gối, mặt vùi trong vòng tay. Thiên Hùng đến gần, ngồi xổm trên đất giống như nàng.

- Tịch Dạ, là anh đây. - Hắn cố bắt đầu thật nhẹ nhàng. - Nhận ra anh không?

Nàng không phản ứng.

- Tịch Dạ. - Thiên Hùng gọi thêm lần nữa.

- Anh sẽ bỏ em đúng không? Và quay lại với Ngọc Linh.

Đột nhiên nàng ngẩng mặt lên hỏi. Hắn có thể nhìn thấy chiếc mũi đỏ ửng và đôi mắt đẫm lệ của bạn gái.

- Dĩ nhiên là không. - Hắn lắc đầu. - Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, em cũng đừng nghĩ vậy.

- Steven đã nói hai người rất đẹp đôi. - Tịch Dạ mếu máo. - Nếu không phải vì hiểu lầm, hai người đã chẳng phải chia ra rồi.

- Sư huynh nói thế sao? - Thiên Hùng nổi nóng. - Anh ấy muốn tự tổn thương bản thân mình cũng được, nhưng sao nói như vậy với em. Chuyện quá khứ thì không có “nếu như” với “phải chăng”. Nếu cứ tiếc nuối việc cũ, sao chúng ta tiếp tục bước tiếp được. Tịch Dạ, em là hiện tại của anh, là người duy nhất không ai thay thế được. Đừng lo lắng về điều đó nữa nha em.

Hắn cố vươn tay đến bên Tịch Dạ. Thấy nàng không còn phản ứng tiêu cực nữa, Thiên Hùng mới vội vàng ôm chặt lấy bạn gái. Cũng như người vừa mới chiếm được bảo vật vô giá nhất thế gian, hắn trân trọng nâng niu nàng, yêu quý nhưng không dám mạnh tay siết chặt.

- Em lo lắng về sự chia ly sao? - Thiên Hùng vỗ về nàng. - Không bao giờ có chuyện đó đâu.

- Sẽ có! - Tịch Dạ cãi lại. - Con người ta gặp nhau là để chia ly mà.

- Ai nói với em điều đó thì y là kẻ ngốc. Sống là ở hiện tại, không phải để lo lắng chuyện tương lai xa xôi.

Đột nhiên người trong lòng hần run lên một chút. Nàng đã hiểu được cái triết lý “không vương quá khứ, chẳng màng tương lai” của Thiên Hùng rồi. Bây giờ Tịch Dạ đâu phải đứa bé Cô Phuong Huyền mười năm về trước. Bóng ma quá khứ đã làm khổ nàng cũng nên chìm vào dĩ vãng cho rồi. Tịch Dạ khóc, không nức nở mà như muốn giải thoát hết cảm xúc. Bây giờ nàng đã đủ mạnh mẽ rồi, có lẽ sẽ chống lại được định mệnh của mình.

- Việc gì nữa thế? - Hần ghi chặt người yêu bé nhỏ vào lòng.

- Gặp được anh là điều may mắn nhất đời em. - Tịch Dạ thổ lộ trong nước mắt. - Có rất nhiều điều đã xảy ra, nhưng chỉ có anh mới nói được những câu khiến em nhìn thấy được con đường trong bóng tối.

- Bởi anh là Anh Hùng. Khi mỹ nhân gặp nạn, anh sẽ đến cứu nàng ngay lập tức. - Hần hài hước trả lời.

- Đúng vậy, anh hùng chắc chắn sẽ đánh bại được quái vật để cứu công chúa.

- Vậy nương tử à, nói cho vi phu biết đã xảy ra việc gì đi?

Chưa bao giờ hần cảm thấy cần thiết phải tìm hiểu về quá khứ của nàng đến vậy. Thiên Hùng muốn Tịch Dạ tin tưởng mình, kiên nhẫn chờ đợi ngày nàng mở lòng, nói ra hết sự thật. Nhưng cũng như cuộc sống của Tịch Dạ, nàng có xu hướng tự giam mình trong thế giới khép kín. Nếu hần không chủ động tiến vào, chắc chẳng bao giờ có thể giúp Tịch Dạ bước ra bên ngoài.

- Anh có nghĩ em kỳ quặc không? - Đột nhiên Tịch Dạ hỏi ngược lại.

- Con người sinh ra vốn đã là những cá thể hoàn toàn khác biệt, không ai giống ai. Vì vậy, chẳng kè nào được quyền nói rằng người khác kỳ quặc hơn mình. - Thiên Hùng triết lý, nhằm tránh né câu trả lời.

- Em đã từng ở trong viện tâm thần. Nhưng không phải vì em điên đâu. - Nàng thổ lộ trong vẻ hốt hoảng. - Em chỉ đến gặp bác sĩ, để họ giúp đỡ em tốt hơn thôi.

- Đúng vậy, bác sĩ giúp người ta tốt hơn. - Thiên Hùng gật gù. - Em vào đó khi nào?

- Sáu năm trước, sau khi em đã nhốt mình trong phòng được bốn năm.

Hần thở dài, kéo Tịch Dạ ngồi bệt xuống lề đường để có thể thoải mái hơn khi kể chuyện. “Tâm bệnh cần có tâm được trị”. Được nàng tin tưởng, đó là bước đầu tiên để có thể bước vào cuộc đời của Tịch Dạ. Thiên Hùng không chỉ khao khát nàng, mà còn muốn sở hữu cả cuộc đời của người yêu. Hần không muốn nàng tiếp tục khủng hoảng vì những chuyện cũ kỹ nữa. Tịch Dạ bây giờ phải vui sống vì Thiên Hùng.

^ _ ^

Ngày xưa, khi xuất hiện một đứa bé khác biệt, người ta gọi nó là thần đồng. Cô Phuong Huyền được phát hiện có khả năng giải toán, và làm việc với những thuật số phức tạp khi còn rất nhỏ. Nàng được đưa vào trung tâm huấn luyện đặc biệt cấp quốc gia, tập trung phát triển khả năng toán học của mình, tránh xa hết những thứ phức tạp trong cuộc sống. Đó là một cuộc đời rất cô độc.

Trong trung tâm có rất nhiều người, nhưng không phải ai cũng là bạn của nàng. Họ là thầy giáo, huấn luyện viên, bảo mẫu và các nhà khoa học lớn khác. Phuong Huyền không chỉ là bảo vật mà còn là đối tượng nghiên cứu. Họ bắt nàng lao động trí não cực lực, đồng thời tham gia những thí nghiệm về sự hoạt động thể chất.

Đầu của nàng được scan quét liên tục, những điện tích được đánh vào trán rồi cả những loại thuốc gây ức chế hoặc hưng phấn quá độ. Người ta bảo rằng những việc làm này nhằm để giúp đỡ loài người có cuộc sống tốt đẹp hơn. Phuong Huyền còn quá nhỏ và người nhà của nàng không ở đó để can thiệp. Có lẽ nàng đã bị gia đình bán cho chính phủ mất rồi.

Khủng hoảng là điều dễ dàng xuất hiện.

Người ta cho nàng gặp bạn, đó là một đối tượng nghiên cứu khác ở khu B. Cậu ta lớn hơn Phuong Huyền vài tuổi, bộ dáng gầy gò, đôi mắt trũng sâu và u ám cùng cực. Càng sống lâu trong trung tâm nghiên cứu, họ càng được nuôi dưỡng trở thành những kẻ lập dị. Lần đầu tiên Phuong Huyền không cảm thấy khác biệt, vì có người hiểu được nàng đang làm gì với những số i.

Nhận thấy tình trạng căng thẳng được giảm bớt sau những buổi “giao lưu” như thế, quản lý khu A và khu B thường xuyên để họ gặp nhau mỗi tuần. Dĩ nhiên nơi “hẹn hò” cũng là một phòng nghiên cứu với đầy đủ các thiết bị quan sát và quản lý đứng bên ngoài. Mà họ cũng chẳng nói gì với nhau ngoài trừ việc cùng ghi những con số.

Phuong Huyền cùng cậu bạn đã sáng tạo nên một loại mật mã mới. Khi người ta tưởng rằng bọn họ làm toán thì cả hai lại đang âm thầm trao đổi với nhau.

“Hôm nay cậu thế nào?”

“Loại thuốc màu xanh ư? Tớ đã thử rồi, mùi vị nó thật khủng khiếp.”

“Phòng tớ có cửa sổ hướng ra một khu vườn cây.”

“Họ ngăn chặn không để chúng ta tiếp xúc với bên ngoài.”

“Cậu nghĩ gia đình còn nhớ chúng ta chứ?”

“Không, không cách gì trốn được đâu, trừ phi mình mạnh hơn họ.”

B không muốn nói bất kỳ điều gì về quá khứ cũng như gia đình mình. Cậu ta đã ở nơi đây lâu hơn Phương Huyền, tâm trạng càng bị dồn nén nhiều hơn. B nhận ra rằng mình càng phản ứng ít với các cuộc nghiên cứu, các nhà quản lý càng thất vọng. Cậu muốn người ta nghĩ rằng bản thân đã không thể phát triển khả năng cao hơn được nữa, đậm chân tại chỗ là phương pháp tốt nhất để chạy thoát khỏi những người này. Họ cùng thống nhất che giấu khả năng của bản thân.

Chỉ có hai người biết mình đang làm gì. Công phá những nan đề mà nhân loại phải khôn khổ đối mặt. Tất cả đều được ghi dưới dạng mật mã mà không ai trên đời có thể giải được. Mỗi thứ đều được ghi lại trong đầu bởi các loại giấy nháp sẽ bị tịch thu ngay sau mỗi lần họ gặp nhau.

Chơi khăm những kẻ đã làm khó mình là cách trả thù thật tuyệt. Phương Huyền tỏ ra ù lì, phản kháng toàn bộ mọi thứ xung quanh như B đã dặn dò. Nàng là hét, đập phá, thậm chí tấn công những người bảo mẫu. Phương Huyền đã bị cách ly đến vài lần nhằm giữ an toàn cho mọi người.

B muốn chạy trốn, vì cậu ta đã quan sát đủ để lên kế hoạch. Khu A và khu B có cấu tạo gần giống nhau, nên B muốn Phương Huyền cùng đi với mình.

“Ở đoạn cuối hành trình, không có hai người thì không qua được. Cậu sẽ đi với tớ chứ?”

Dĩ nhiên Phương Huyền gật đầu đồng ý ngay lập tức. Tự do đã ở trước mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Đoạn Cuối Hành Trình

Họ phải phá hủy cái lồng nhốt này, phải đánh sập toàn bộ những rào ngăn xung quanh. Mạng nội bộ của trung tâm không kết nối ra bên ngoài, nhưng rất dễ dàng để truy cập từ bên trong. Với đối tượng số một và số hai của khu nghiên cứu, không có gì là khó khăn cả.

“Tại sao lại thêm thuật toán đó?” Nàng nghi ngờ hỏi.

“Để khiến họ bận rộn hơn.” B trả lời.

Những cánh cửa được điều khiển bởi trung tâm mở toang. Hệ thống báo cháy reo inh ỏi, nước phun ngập toàn bộ các cơ sở. Nhân viên hỗn loạn chạy thoát khỏi khu vực gặp trực tiếp. Tất cả các mẫu vật đều thoát ra, vấn đề an ninh trở thành ác mộng. Nhưng chỉ có hai kẻ duy nhất trốn được khỏi trung tâm, bởi họ là chủ mưu của kế hoạch náo loạn này.

^ _ ^

Trong lịch sử, người ta gọi đó là ngày thứ tư đen tối. Toàn bộ hệ thống mạng thế giới bị tấn công bởi chủng virus mới. Ngay cả hệ thống ngân hàng và trang web chính phủ cũng chẳng thoát khỏi cơn bệnh cảm ác liệt. Xã hội rối ren bởi bất kỳ phương tiện nào kết nối với mạng viễn thông đều bị vô hiệu hoá. Tất cả các tổ chức tin tức đều không dám đứng ra nhận trách nhiệm vụ tấn công. Bấy nhiêu việc phiền toái đó giúp mọi người không chú ý đến náo loạn ở trung tâm nghiên cứu.

Những con quái vật thật sự đã thoát ra ngoài.

B rất thông minh và có nhiều kế hoạch. Phương Huyền chỉ đi theo giúp cậu ta hoàn thiện các thuật toán khó khăn. Đối với nàng, đó là cuộc phiêu lưu lớn chỉ có thể thấy trong mơ. Không ai có thể cản chân bọn họ, không trắc trở nào mà họ không vượt qua được.

Ngoài việc tạo ra virus, B còn muốn bẻ khoá các hàng rào an ninh khắp thế giới.

“Thuật toán này thế nào?” Cậu ta quan tâm hỏi.

“Một nan đề phức tạp, cực kỳ thú vị.” Nàng tấm tắc khen.

Đối với Phương Huyền, phá giải các chuỗi mật mã là một trò giải trí. Đối với cả thế giới, nhóm của họ là nỗi kinh hoàng.

BB là nhóm tin tặc khét tiếng nhất đương thời. Phải mất nửa năm, cảnh sát mạng mới lần ra được chỗ của hai người. Phương Huyền bị vướng lại, trong khi đó B trốn thoát mất.

“Nhớ anh đã từng nói về đoạn cuối của hành trình không? Đây chính là chỗ đó.” B cười gằn. “Nếu không có hai người, anh không thể trốn đi.”

“Tại sao bỏ em lại?” Nàng sợ hãi thét lên. “Em sẽ khai hết tất cả, cảnh sát rồi sẽ bắt được anh.”

“Trong những đợt tấn công đó luôn có một chuỗi mã chữ ký của em, baby à. Ngay từ đầu, em đã là lá chắn để anh trốn thoát.”

“Đồ khốn, anh chỉ muốn lợi dụng tôi sao? Vậy mà tôi luôn tin anh, còn thậm chí cảm tạ ông trời vì cho mình được gặp anh.”

“Gặp gỡ là để chia ly, cuộc đời vốn như thế.”

Đó là lần cuối cùng Phương Huyền nói chuyện với B. Nàng bị bắt khi chưa mười bốn tuổi nên được miễn truy tố mọi trách nhiệm hình sự. Gia đình họ Cô đã thắng kiện trong cuộc tranh chấp đòi quyền nuôi dưỡng Phương Huyền. Trung tâm nghiên cứu của chính phủ âm thầm bị dẹp bỏ vì vụ bê bối thí nghiệm trên cơ thể trẻ em.

Dĩ nhiên Phương Huyền khó lòng hoà nhập với cuộc sống bình thường. Nàng tự nhốt mình trong phòng, tránh xa toàn bộ thế giới còn lại. Lực lượng an ninh vẫn âm thầm theo dõi từng đường đi nước bước của nàng, cảnh giác từng hành động của Phương Huyền. Nhưng dường như bốn năm trở thành một hikikomori đã giúp nàng lấy được lòng tin với các cơ quan chính phủ.

Đến khi mười tám tuổi, nàng bị đuổi khỏi nhà mình, tiến vào trại tâm thần. Để tránh cuộc sống bị giam cầm, Phương Huyền bắt buộc phải tiến bộ. Nàng uống thuốc, tâm sự với các bác sĩ về những khó khăn mà mình đã gặp. Sau đó nàng nhận được sự giúp đỡ từ quý tử thiên Thành Gia, để tiến hành học nghề tái hoà nhập cộng đồng. Chỉ cần một năm Phương Huyền đã có thể hoàn thành xong chương trình kỹ sư công nghệ thông tin. Nàng đến làm việc cho công ty Vô Lâm, nơi chứa chấp những kẻ tài năng nhưng không kém phần tự kỷ. Và đây là lúc cuộc đời thứ hai của nàng bắt đầu, với cái tên mới Tịch Dạ.

Nàng chẳng bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình bước ra đường nói chuyện với người lạ. Vô Lâm cho nàng một thế giới an toàn để nương nhờ và tự kiếm sống nuôi thân. Tịch Dạ phụ trách mảng lập trình, kiêm nhiệm thêm chức vụ giám sát của trò chơi trực tuyến lớn nhất thế giới. Nàng quen biết nhiều người, nhưng chưa từng gặp họ thật sự bao giờ.

Cho đến ngày công ty náo động vì giám đốc ngất tại văn phòng. Mọi người có mặt lúc đó kéo nhau đưa Chân Phương vào bệnh viện Chợ Ruộng. Nàng đã may mắn gặp được phu quân trong game của mình ở nơi hãn lâm việc. Lần đầu tiên Tịch Dạ quan tâm một người, muốn nói chuyện với hắn đến vậy.

“Thiên Hùng.” Hai tiếng đó tự động bật ra khỏi môi nàng. Khi nghe hắn gọi “Tịch Dạ”, chưa bao giờ nàng sung sướng hơn thế. Cứ như ánh trăng vừa lộ dạng khỏi mây đen, cứ như cơn mưa rào đầu hạ tưới mát cho mặt đất. Đã nhiều lần ngắm nhìn khuôn mặt Thiên Hùng qua ảnh đại diện trong tài khoản, nhưng họ chưa từng được ở gần nhau thế này. Đã lâu lắm rồi Tịch Dạ mới cảm thấy hạnh phúc.

Rốt cuộc bóng đêm cô liêu cũng có chút ánh sáng xuất hiện. Rốt cuộc cũng có người khiến nàng cảm thấy ấm áp tự đáy lòng.

^ _ ^

Nghe Tịch Dạ tâm sự hết những biến cố trong cuộc đời, Thiên Hùng thật sự rất kinh ngạc. “Ngày thứ tư đen tối” là sự kiện đình đám diễn ra hơn mười năm trước. Khi hắn còn là một thằng nhóc cấp hai chỉ biết đánh nhau giành kẹo thì nàng đã làm ra những việc kinh khủng chấn động thế giới rồi. Hắn bối rối, cảm thấy hơi sốc về câu chuyện đời nàng. Tịch Dạ là người đến từ thế giới xa xôi hơn Thiên Hùng tưởng.

Nhưng như vậy thì có làm sao, chẳng phải bây giờ nàng đang ở trong vòng tay hắn à? Dù trước đó Phương Huyền là ai, bây giờ bạn gái của Thiên Hùng vẫn là nàng. Đêm đen tịch mịch, nàng đã phải chịu đựng sự cô độc biết bao lâu rồi?

- Đừng sợ, đã có anh ở bên em! - Hắn thì thầm vào tai bạn gái.

Tịch Dạ bật khóc. Nàng không còn sợ hãi nữa, mà chỉ khóc vì hạnh phúc. Cuối cùng anh hùng đã xuất hiện, đưa tay kéo nàng khỏi hố sâu tăm tối. Thì ra sự chờ đợi của nàng không hề uổng phí.

- Đừng rời xa em

- Không bao giờ! - Hắn hứa chắc.

^ _ ^

Trung tuần tháng mười hai, sự kiện “Cửu long tranh châu” đã đi được một nửa quãng đường. Trần vương xuất hiện trở lại cùng lúc với tuyên bố sát nhập của Mai quốc. Mọi người đồn rằng Lam Tổ Tổ chắc phải “đi đêm” giết với Mai vương để nhẹ nhàng chiếm được hai quốc kỳ. Nhưng Thiên Hùng đoán rằng Quý Giới là lý do chính xác nhất để thuyết phục vị quốc vương này.

Hiện nay phe Trần đang nắm trong tay bốn lá quốc kỳ, tạm thời dẫn đầu cuộc đua đến ngai vị Sử Định hoàng đế. Dương bị Nguyễn thu phục, như vậy

chỉ còn bốn quốc gia tranh đấu trong chặng đường còn lại. Tuy nhiên, lực lượng tự do không thuộc phe phái nào đã có quân số lên đến mấy ngàn nhân vật. Họ tạo nên một thế lực đáng gờm mà bốn vị quốc vương kia đều phải dè chừng.

Đứng đầu trong giới phi chính phủ không thể không kể đến gia tộc Bách Thắng. Trong những cuộc đoàn chiến, thế trận của Bách Thắng luôn giúp họ giành phần áp đảo. Các bang phái khác luôn lấy Bách Thắng làm mục tiêu học tập. Tuy thuộc vào số lượng thành viên tham gia mà mỗi gia tộc sáng tạo ra những trận đồ thích hợp cho riêng mình. Nhất gia, nhị bang, tam môn, tứ sơn, ngũ môn. Mười lăm trường phái, hơn một trăm nghề nghiệp khác nhau. Với lớp nhân vật đông đảo như vậy, thử hỏi có thể lập được biết bao nhiêu trận pháp. Nghệ thuật đoàn chiến đã khiến việc đánh nhau có tổ chức được nâng lên một tầm cao mới. Phong cách độc lai độc vãn như Lam Y bây giờ đã là chuyện quá khứ. Muốn thành hảo hán, nhất định phải tham gia vào đoàn hội.

Sự thật đã chứng minh, dù Lê quốc nằm ở trung tâm Thần Châu, bị các nướcล้อม le dòm ngó, nhưng chưa bao giờ là mục tiêu dễ triệt hạ. Một phần nhờ tài lực vững mạnh, tinh thần đoàn kết cao, còn lại nhờ nhiều vào nghệ thuật tổ chức đội nhóm. Mà tổ sư khai phá môn này không ai khác chính là Anh Hùng.

Có Hồng Phấn, Lam Y chưa bao giờ nhường nhịn. Dù đã bị Chân Phương khuất phục, nhưng Lam Tổ Tổ vẫn không bỏ qua việc tấn công Lê quốc. Tình là tình, mà đại nghiệp là đại nghiệp. Trên chiến trường không kể bà con, thân thích. Đánh nhau mà giành phần thắng do được nhường nhịn thì mấy ai vui nổi. Đây chính là hai mặt của cuộc sống, là sự kết nối giữa thực và ảo. Con người ta ngoài đời và con người ta trong game dù có trái ngược thì vẫn là bản thân ta.

^ ^

Lần tiến công vào hang thần biển thứ hai trăm lẻ năm, Anh Hùng không còn bị kẻ gác cổng làm khó nữa. Câu trả lời rất đơn giản, “Nhập gia tùy tục”, đứng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu. Hình như hắn chuẩn bị lấy được món đầu tiên trong bộ chỉ tôn Võ Lâm Ngũ đại kỳ bảo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Mob Và Boob

Khi nàng là người của bóng tối, hắn đã muốn nhuộm đen bản thân. Ý nghĩ kỳ quái đó nảy ra trong đầu, khiến Thiên Hùng phải tự cười cợt mình. Lúc yêu người ta sẽ thay đổi, không thể giữ những cố chấp ban đầu được nữa. Để được ở cạnh nàng, Thiên Hùng có thể đánh đổi rất nhiều thứ hơn nữa. Hắn phải làm sao để xứng với Tịch Dạ đây?

Từ những suy nghĩ bất chợt như thế, hắn lại liên tưởng đến Võ Lâm Truyền Thuyết. Khi đắm đầu vào ngũ cụt, người chơi cần phải tự thay đổi bản thân. Có những thứ cố định như tên tài khoản, lớp nhân vật, và nghề nghiệp ... Còn lại, nhân sĩ giang hồ có thể thay đổi bản thân bất cứ lúc nào.

Để phân phối lại tư chất, người chơi có thể sử dụng Tái Sinh phù. Để thay đổi thuộc tính, chỉ cần đến gặp thầy tướng số Bán Nhật Tiên hỏi chuyện. Lúc gia nhập Võ Lâm, thuộc tính mặc định của Anh Hùng là Kim. Nay hắn dùng chín trăm lượng vàng để đổi bản thân thành Thủy.

Kentucky gãy dựa khi thuộc tính của chủ nhân đột nhiên tương khắc dữ dội với sủng vật. Dực Hoà phượng là linh vật chí tôn, ở trạng mãn cấp đã phát triển tới đa năng lực. So với Anh Hùng, nó còn mạnh hơn gấp ba lần. Tuy nhiên, quyết định lần này của chủ nhân đã khiến tất cả các chỉ số của Kentucky bị sụt giảm còn phân nửa. Trong bảng định cấp linh thú, tên Kentucky bị tụt tới vị trí ngoài một trăm.

Hành động của hắn chẳng khác nào tự cắt đi vây cánh. Anh Hùng ra ngoài thành, đánh nhau với mob, thấy bản thân mình yếu hẳn đi. Các chỉ số hỗ trợ do sủng vật cung cấp hoàn toàn sụt giảm. Có phải hắn đã quyết định sai lầm? Mất đi số tiền lớn, còn khiến bản thân thành kẻ yếu ớt. “Thực tế sẽ trả lời cho ta biết điều này có đáng không?”

[Nhóm] Anh Hùng: “Các thành viên của Bách Thắng, chúng ta lại đi công phá hang Long Vương thôi.”

Đúng giờ đã hẹn, cả nhóm tụ hội tại làng Thuận Hải. Bọn họ gia nhập đội do Anh Hùng cầm key, sau đó chờ Thủy Mặc buff trạng thái cho mọi người. Đây là lần thứ hai trăm lẻ năm họ khiêu chiến hang Long Vương. Tất cả đều có tâm trạng thoải mái, không còn căng thẳng như trước. Bởi họ biết đi vào hang sẽ đụng độ cái gì. Quái vật giữ cửa Thủy Nhược Lung Linh lần nào cũng quét họ văng ra như quét rác.

Sợ thì không sợ mà chỉ có ảm ức. Dù sao gia tộc Bách Thắng cũng là một bang phái nổi danh trên giang hồ, vậy mà không làm gì được con quái vật đầu đội tảo xanh kia. Cơ thể nó là nước biển, công kích bằng đòn vật lý hoàn toàn vô dụng. Trước giờ chỉ có Thủy Mặc dùng hình chú và Yêu Cái đẹp dùng sủng vật là đụng chạm được tới Thủy Nhược Lung Linh mà thôi.

Sau khi lội qua vùng biển cạn, họ chui vào được trong hang Long Vương. Mặt đất đầy đá sỏi nhấp nhô, vô cùng trơn trượt do rong rêu bám đầy. Vách đá đen xì xỉ, càng vào trong càng thêm u tối. Gió biển thổi qua, mang đến những âm thanh u u đáng sợ của hang động đặc biệt này. Qua khỏi một khúc cua, quái vật tảo xanh xuất hiện. Nó như một chiếc bánh pudding khổng lồ trang trí thêm đồng nui giề trên đầu.

Bách Thắng bang rất quen thuộc với nó, Thủy Nhược Lung Linh cũng chẳng thêm cầu nhàu đe dọa dài dòng. Một dòng sóng mạnh dữ dội ập tới, đánh phủ đầu những kẻ mạo phạm nơi ở của thần thánh. Mọi người chưa làm gì, chỉ số máu đỏ đã lũ lượt kéo nhau bỏ đi.

Anh Hùng mừng rỡ phát hiện bản thân bị thương không đáng kể. Đòn tấn công cùng thuộc tính với người chơi không thể lấy nhiều hơn năm trăm điểm. Với lợi thế này, Anh Hùng có thể giằng co với Thủy Nhược Lung Linh suốt cả ngày.

[Nhóm] Anh Hùng: “Hạng Mộc trận, do tôi đứng đầu.”

Mọi người lao nhao phản đối, bởi Hạng Mộc trận là đội hình công thành, vốn lấy Coffe Đại Sur làm mũi thương. Kẻ có chỉ số phòng thủ thấp như y sư, dù là sức tấn công hay tốc độ đều không thể so sánh được với kỵ sĩ.

[Nhóm] Anh Hùng: “Làm đi, tôi đã có cách.”

[Nhóm] Tịch Dạ: “Thiếp tin chàng.”

Nàng ngay lập tức đứng vào sau lưng Anh Hùng.

[Nhóm] Coffe Đại Sur: “Đệ nghe theo lời huynh. Trước giờ đại ca lúc nào cũng phát hiện ra đối sách tốt.”

[Nhóm] Lôi Chấn: “Dù sao chúng ta cũng bế tắc. Nên thử nghiệm thêm nhiều phương án.”

Sau đó mọi người nhanh chóng xếp thẳng thành hàng. Đã đến lượt tấn công của Thủy Nhược Lung Linh, sóng thần liền dồn dập ập tới. Anh Hùng dùng hết nội lực, tung ra tuyệt chiêu phòng thủ mạnh nhất của y sư, Phong Vãn Vô Hữu. Tuy không đủ điểm kinh nghiệm để học toàn bộ chiêu thức Trường Sinh Trang, nhưng Phong Vãn Vô Hữu của Anh Hùng cũng hoàn thành xong mức đầu tiên rồi.

Mọi người sững sờ nhìn số bốn trăm ba mươi hai màu đỏ bay trên đầu. Một chiêu khủng khiếp như vậy mà Anh Hùng chỉ mất từng đó máu. Do có hấn chắn phía trước, ai nấy cũng chỉ sây xát nhẹ. Cả hội vỡ oà ra sung sướng, bởi họ đã thoát khỏi tình trạng bị đánh bầm dập tan nát như mọi khi.

[Nhóm] Hồng Phấn Lý Chiêu Phu: “Đã đến thời khắc chúng ta phản công rồi.”

Gần một chục chiêu thức đồng loại bổ xuống đầu Thủy Nhược Lung Linh, vô dụng hay hữu dụng cũng nhất quyết phải xin được tí huyết từ kẻ địch. Những con boss lính canh đều sở hữu lượng máu khủng mới có thể ra trận cửa. Bước chuyển biến đột ngột thế này khiến tâm trạng các thành viên hưng phấn cực độ. Họ có thể đánh nhau với Thủy Nhược Lung Linh một ngày một đêm cũng không sòn lòng.

[Nhóm] Ngụy Hiếm: “Quyết diệt tảo biến.”

Gia tộc Bách Thắng cũng đồng loạt hô vang khẩu hiệu mới. Đánh nhau không nhờ cơ bắp mà phải luận khí thế. Có được yếu tố “nhân hoà”, thậm chí còn khuất phục được “thiên địa”.

[Nhóm] Bá Đạo: “Mì chi là con sóng nhỏ mà muốn lật đổ thuyền lớn của chúng ta sao?”

Xem ra kết cục trận chiến này đã được quyết định.

^ _ ^

“Cái gì???”

Có lẽ tâm trạng mọi người đều nhất loạt gào thét lên như thế. Tiêu diệt được một Thủy Nhược Lung Linh, thì lại xuất hiện thêm tiếp hai con. Trong hang Long Vương, Thủy Nhược Lung Linh chỉ là mob chứ không phải boss. Họ đã hoàn toàn sai lầm khi coi thường độ khó của hành trình truy tìm Ngũ Đại Kỳ Bảo. Quái vật trên đường còn mạnh hơn boss thế giới. Cửa vào lại rất khó phát hiện, chẳng trách gì tới nay chưa ai đoạt được Vô Lâm Chí Bảo.

“Thật muốn khóc nhưng nước mắt chẳng thể chảy ra.”

Kết quả, toàn đội bị diệt, thân xác bị nước biển quét ra cửa hang. Mỗi đội chỉ được thách đấu phụ bản hang Long Vương một lần trong ngày. Tuy nhiên, chỉ cần thay đổi thành viên, họ đã đạt tiêu chuẩn đội ngũ mới. Theo quy ước, lần này đến lượt Lôi Chấn nghỉ, lần sau sẽ đến phiên Coffe Đại Sur ra cho Lôi Chấn vào.

Với chín thành viên, bọn họ có thể thách đấu mấy chục lần cũng được. Tuy nhiên, nếu số thành viên dưới bảy người, thì không đủ sức mạnh để tiêu diệt một con Thủy Nhược Lung Linh. Ngày hôm đó bọn họ đã đạt được bước tiến mới, nhưng lại tiếp tục vấp ngã ở rào cản kế tiếp. Muốn lấy Ngũ Đại Kỳ Bảo hoàn toàn không phải là việc dễ dàng.

Hết giờ chơi, cả bọn đành chia tay nhau, rã đoàn. Bách Thắng bang chỉ tập hợp vào khoảng từ bảy giờ đến chín giờ tối. Thời gian còn lại ai làm việc nấy. Điều này vừa đảm bảo tính đoàn kết, nhưng vẫn giữ cho các thành viên có được sự riêng tư tối thiểu. Ai thích làm nhiệm vụ tuần hoàn, ai thích đi kiếm tiền, hẹn hò ... thì không bị trách nhiệm đội nhóm trói buộc. Đơn cử như nhóm thanh niên anh tuấn Ngụy Hiếm, Bá Đạo, Lôi Chấn ... còn phải dành thời gian để đi tìm nương tử cho mình.

Nhóm “người lớn” như Anh Hùng, Hồng Phấn thì phải đi ngủ sớm. Hôm sau họ còn đi làm, không thể thức khuya cày cấy giống bọn Coffe Đại Sur. Nếu chơi game mà kiếm được tiền như Tịch Dạ thì tốt quá. Nhưng Thiên Hùng là bác sĩ, hấn không thể vô trách nhiệm tới mức đến bệnh viện trong trạng thái

lơ mơ buồn ngủ. Thiên Hùng chào từ biệt mọi người, sau đó đăng thoát ra khỏi game.

Tuy thay đổi thuộc tính khiến hắn có nhiều ưu thế hơn ở trong hang Long Vương, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Một con mob còn đánh không xong, làm sao mơ đến việc xông qua con đường dài dằng dặc kia. Trên bản đồ, hang Long Vương vẫn còn sâu hơn nữa. Phần phía sau nằm khuất ngoài phạm vi nhìn thấy được của bản đồ.

“Thứ gì khủng khiếp hơn sẽ chờ đón ở đích cuối cùng?”

Dường như đã lơ mơ chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên Thiên Hùng sực tỉnh. “Đúng rồi, mình đã hiểu sai bản chất của phụ bản này ngay từ đầu.” Hắn lập tức ngồi dậy, bật máy tính lên, đăng nhập vào Võ Lâm. Đã quá nửa khuya, Thiên Hùng không muốn làm phiền người khác vì một giả thuyết chưa được kiểm chứng. Lần này Anh Hùng đơn độc xông vào hang Long Vương.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Liên Tục Gặp Thử Thách

Khung cảnh làng Thuận Hải tương ứng với giờ thế giới, nghĩa là đồng hồ chỉ vào mười một giờ đêm thì cả làng đều tối om. Lần đầu tiên Anh Hùng đi vào hang Long Vương trong tình trạng tối đen đáng sợ như vậy. Lúc này không có đồng đội bên cạnh, nhân vật chỉ có một mình, thật giống coi phim kinh dị. Thiên Hùng lắc lắc đầu, xua đi ý nghĩ u ám về trò chơi. “Chắc không có ma trong Võ Lâm đâu ha.”

Trời gần khuya, mực nước biển rút về mức thấp nhất. Trò chơi này thiết kế tình thế đến mức vừa thực vừa ảo. Không chỉ khung cảnh đẹp choáng ngợp mà cách thế giới vận hành cũng linh hoạt vô cùng. Thiên Hùng vào trang tùy chọn, bật hiển thị giáp trụ lên. Ánh sáng của bộ fullset hoàng kim vô khuyết đã có tác dụng thay đèn rồi. Hiện nay Anh Hùng đang ở cấp 18x, ánh sáng thần khí tản mát quanh người khiến hắn có cảm giác vững tâm hơn.

Vừa qua khúc cua đầu tiên, hắn đã thấy Thủy Nhược Lung linh kiêu tri đứng giữ cửa. Trong ánh sáng nhấp nháy tối đen, con quái vật nước biển xanh long lanh chẳng khác nào ma da hiện hình. Thiên Hùng nhấn phím tắt triệu hồi sủng vật. Lúc Dực Hoả phượng vừa tung cánh hiển lộ uy phong thì sóng thần đã ào ào tràn tới nơi. Anh Hùng lấy thân chắn sóng, một lần nữa sử dụng Phong Văn Vô Hữu để phòng thủ. Tuy nhiên chiêu này chỉ mới luyện ở cấp đầu tiên nên sức mạnh không thể sánh kịp cao thủ thực sự như Lam Y.

Do tương khắc thuộc tính, Kentucky bị chiêu sóng nước hành hạ không ít. Phượng hoàng lão đảo trong dòng lưu thủy, ánh lửa đỏ xung quanh cũng tắt lịm đi một phần. Gọi sủng vật thuộc tính hoả trong hang Long Vương quả nhiên là thất sách trong thất sách. Nhưng Thiên Hùng chắc chắn không phải kẻ ngu, hắn chỉ muốn kiểm chứng giả thuyết mình mới nghĩ ra.

“Nếu tất cả chỉ là mob thì ta không bị bắt buộc phải diệt chúng. Chỉ có boss mới liên quan đến thử thách, mob là vật trang trí trên đường thôi.”

Anh Hùng nhảy lên lưng Dực Hoả phượng, dùng tối chiêu trong ba mươi sáu kế. Tuy bị sóng nước đánh toi bởi nhưng bọn họ chỉ một lòng phóng tới trước. Thủy Nhược Lung Linh quyết tâm truy đuổi cũng lừng lững bò theo Anh Hùng. Máu đỏ tiếp tục văng ra khi quái vật liên hồi công kích kẻ xâm nhập. Đúng như hắn dự đoán, đoạn đường tiếp theo lại xuất hiện bọn Thủy Nhược Lung Linh khác. Chúng là mob tự động, kẻ nào đi vào phạm vi là tiêu diệt ngay chứ không cần hỏi han.

Tình trạng này cũng giống lúc Anh Hùng công Tịch Dạ vượt phụ bản Phật Quang Phổ Chiếu. Toàn bộ quái vật đều lao vào tấn công, chỉ một chốc sau đã tạo thành quần đoàn truy sát. Bao nhiêu con quái vật là bấy nhiêu lượt tấn công. Anh Hùng không đánh trả, bởi một khi dừng lại chỉ có con đường chết. Trong lúc di chuyển toàn bộ Dam sát thương do sủng vật chịu hết. Thiên Hùng mở túi nải ra, liên tục tống thuốc cho Kentucky.

Là một y sư, mỗi lần hắn dùng được đều đạt hiệu quả tối ưu. Tuy Dực Hoả phượng bị hành hung toi bởi nhưng vẫn có chủ nhân yêu thương nó. Thanh HP của sủng vật cứ như trò chơi quyết đấu đường phố, máu liên tục chạy lên chạy xuống thể hiện sự ác liệt khi sủng vật lâm trận. Đây hẳn nhiên là thử thách nhắm vào độ lì của người chơi. Để xem người có bao nhiêu tiền, đủ chống lại binh đoàn mob cao cấp đang đuổi giết sau lưng không.

Thiên Hùng thờ phào nhẹ nhõm khi con Thủy Nhược Lung Linh đầu tiên bỏ cuộc. Mob tự động chỉ di chuyển trong một phạm vi nhất định, nếu người chơi chạy đủ xa, bọn chúng sẽ tự động trở về chỗ của mình. Lần lượt những con tiếp theo cũng đã đi hết phạm vi phòng thủ. Đoàn truy binh càng lúc càng thưa vắng dần, sau đó chẳng còn mống nào. Hắn bật cười khoái trá vì mình vượt qua ải này dễ dàng như vậy. Đôi khi chỉ dùng sức trâu cũng chẳng phải điều tốt, phải biết linh hoạt dựa vào thời thế mới có thể thành công.

Anh Hùng nhảy xuống đất, thu sủng vật lại. Kentucky bay sau lưng người chơi, đóng vai trò trợ công và chiếu sáng thay đèn lồng. Ánh sáng đỏ vàng hoà lẫn vào nhau nhảy nhót tươi vui trên vách đá. Tâm trí Thiên Hùng bùng bùng khí thế như mới thắng xong một trận quan trọng. “Kỳ Bào ở đâu, đại lão gia đã sớm đến rồi đây!”

Hà hê chưa được bao lâu, bỗng nhiên hắn phát hiện một chiếc bóng trắng đứng phía đằng xa. Tim Thiên Hùng thót nhẹ, lo lắng không biết mình phải đối phó với thứ gì. “Đây là MMORBG chứ có phải horror game đâu.” Hắn vuốt vuốt ngực rồi điều khiển nhân vật tiến tới trước.

Chiếc bóng trắng có hình dạng con người nhưng mặt mày tái nhợt. Nó chỉ đứng lặng yên chứ không có động thái nào như chuẩn bị tấn công. Anh Hùng đi ngang qua, nó cũng chẳng thèm nhúc nhích. Hắn nghiêng đầu ngắm nghía, chẳng hiểu nhà sản xuất đặt NPC ở đây làm gì. Tuy nhiên, với bản tính thận trọng, Thiên Hùng không dễ bỏ qua manh mối. Trong môi trường thiếu thông tin, tra khảo được ai là cứ hời.

Hắn bắt đầu “nói chuyện”.

Tuỳ chọn hội thoại hiện ra và NPC bắt đầu kể lể câu chuyện của mình. Trần Phát vốn là ngư dân làng Thuận Hải đã từng bị đánh dạt vào hang. Y bị quái vật giam giữ đồng thời bị tra tấn bởi những bóng ma kinh hãi. Trần Phát đã gặp qua Long Vương vốn là một linh thần bảo vệ cho vùng biển. Nhưng giờ đây Long Vương đã biến chất, trở thành một con quỷ muốn trả thù thế gian.

Thiên Hùng chăm chú đọc thông tin, chẳng biết lọc được gì hữu ích không. Câu chuyện này quá mơ hồ, có tác dụng cảnh báo hơn là đưa ra manh mối. Tuy nhiên việc tiếp theo mà Trần Phát làm mới đáng lưu tâm. Y quỳ xuống van xin Anh Hùng hãy đưa mình về nhà, bàn tay nín chặt chân hắn, không cho Anh Hùng bỏ đi.

Lần đầu tiên gặp NPC rắc rối như vậy, Anh Hùng bước vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. “Chẳng lẽ đây là bẫy rập kiểu mới của nhà sản xuất, họ muốn dùng tình cảm để ngăn cản người chơi?” Nghĩ ngợi hồi lâu, hắn quyết định ưng thuận giúp đỡ Trần Phát. Sau khi click vào tuỳ chọn đồng ý, Trần Phát trở thành đồng đội của Anh Hùng trong team. Tuy nhiên, khi nhìn vào trạng thái của y thì Thiên Hùng phát rầu. “Nhân vật gì mà yếu thế này!” Trần Phát là dân thường trong game, dĩ nhiên không có cấp độ max lever như những NPC liên quan đến nhiệm vụ khác. Chỉ số sức mạnh của y chỉ tương đương người chơi mới xuất hiện trong Tam Tinh miếu. “Kiểu này chạm mặt Thủy Nhược Lung Linh là one hit one die luôn.”

Vốn không phải kiểu nhân vật tanker, Anh Hùng dĩ nhiên kém nhất ở khoản phòng thủ. Nay kéo theo một cục nợ sau lưng, yếu điểm của hắn càng bị khuếch đại gấp đôi. Dực Hoả phượng chở hai người bay ngược trở về lối cũ, chạm ngay vào hàng rào biển xanh nhưng nhúc nhích trong hang. Sau cú tấn công đầu tiên của Thủy Nhược Lung Linh, Kentucky thì sụi, Trần Phát cũng hấp hối. Anh Hùng phát hoảng không biết chữa trị cho ai trước. Thủy Nhược Lung Linh lại cho nước ập tới, Kentucky xám ngoét còn Trần Phát thì lập tức thăng thiên.

Trang hiện có xuất hiện thông báo nhiệm vụ thất bại, hắn lại bị sóng thần đẩy thẳng ra cửa hang. Thiên Hùng thở dài trước tình cảnh này. “Cứ mỗi lần đột phá lại đụng vào đá tảng. Phụ bản ới là phụ bản!”

Với quy định mỗi đội chỉ vào hang Long Vương được một lần trong ngày, Thiên Hùng không thể xông vô thử thời vận lần hai. Hắn để nhân vật tọa thiền tích điểm kinh nghiệm, bản thân mình thì vào bếp nấu mì gói. Đã hơn mười một giờ, còn vài chục phút nữa là ngày mới bắt đầu. Qua khỏi nửa đêm, bản thân Anh Hùng sẽ thoát khỏi cấm chú mỗi ngày một lần của hang Long Vương.

Nhìn ra cửa sổ, thấy phòng trọ thẳng Quý còn sáng đèn là Thiên Hùng biết nó cũng giống hệt mình. Đêm nay hành trình truy tìm Ngũ Đại Kỳ Bảo có bước tiến lớn, hắn phấn khích nên không ngủ lại được. Sau khi chén xong gói mì cùng cố quân lực, Thiên Hùng quay lại cuộc chiến. Đồng hồ vừa nhảy sang số không, hắn lập tức đạp sóng tiến vào hang.

Lần này có kinh nghiệm, Thiên Hùng không mất thời gian tổ chức đội hình này nọ. Hắn cười Kentucky chạy qua cuồng phong bão tố mà đám Thủy Nhược Lung Linh mới tạo ra. Vào thời điểm hiện nay, khi các chức năng đã mở gần hết, tiền bạc đối với Anh Hùng chẳng là vấn đề nữa. Hắn liên tục đi tới Thương Vụ mua thuốc men dành cho sủng vật và người chơi.

Trước khi chạm mặt với Trần Phát lần hai, hắn tranh thủ phục hồi HP cho Kentucky. Sủng vật phải ở trong tình trạng sức khỏe tốt nhất thì mới công cả hai người bay vượt biển được chứ. Đối với ngư dân Trần Phát, Thiên Hùng cũng có kế sách khác. Hắn dùng bạc mua thêm mũ giáp tân thủ bắt Trần Phát mặc vào. Tuy không cải thiện được bao nhiêu, nhưng như vậy kẻ đồng hành của hắn đã bớt đi vẻ mong manh yếu đuối. Hắn chỉ ước gì NPC mà hệ thống cấp cho mạnh mẽ hơn một chút thôi.

Trong lúc xông trận, ngoại trừ việc dùng Phong Văn Vô Hữu chịu hầu hết đòn tấn công, Anh Hùng còn phải linh hoạt sử dụng Liệu Thương đúng lúc. Kim Sang được không phải vô tận, mà khả năng của chúng cũng không bù nổi với tốc độ rơi máu của Trần Phát. Chưa bao giờ Thiên Hùng cảm thấy sợ hãi như thế. Thà bản thân bị giết còn hơn để Trần Phát chịu thương tổn. Thì ra đây là loại áp lực mà những đại thần thường xuyên trải qua. Chiến đấu vì bản thân chưa đủ, mà phải bảo vệ được đồng đội mới là kẻ mạnh thật sự.

Có vẻ như Thiên Hùng đã học được thêm điều gì đó rồi.

Hắn bắt đầu hối hận vì con đường song tu trước đây. Nếu chỉ chuyên tâm làm y sư, có lẽ giờ này hắn đã học được Hộ Pháp. Y sư không phải lớp nhân vật tấn công cũng như phòng thủ. Đặc kỹ hỗ trợ có một không hai như Hộ Pháp mới chính là thứ khiến bọn họ trở thành yếu tố không thể thiếu trong đội.

Đối mặt với cảnh ngặt nghèo, Thiên Hùng không thể không thở dài. Có lẽ hắn là tên y sư thất bại nhất vô lâm, là người chơi ăn hại nhất Lê quốc. Đội hình Thủy Nhược Lung Linh càng làm dữ hơn khi Anh Hùng muốn đưa Trần Phát ra bên ngoài. Khó khăn chồng chất khiến hắn thêm quỳnh quáng.

“Đến mức này rồi thì có bao nhiêu đành dộc hết bấy nhiêu.” Anh Hùng đánh lung tung chứ không chỉ đơn giản phòng thủ. Kentucky bỗng nhiên rít lên, há mõ phun lửa đỏ. Hắn ngăn ngó nhìn thời khắc sủng vật của mình thể hiện thân uy.

“Rốt cuộc đó là phẩm tất chết tiệt nào? Thì ra người chơi bình thường cũng có thể điều khiển sủng vật chiến đấu như huân sủng sư.”

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Lời Nguyên Của Hang Long Vương

Trong Võ Lâm, sủng vật không chỉ là con thú cưng nuôi cho vui mà còn kiêm luôn chức năng vật cưỡi. Chủ nhân và sủng vật không bao giờ tách rời, gặp địch cùng đánh, bị thương cùng chịu. Tuy nhiên, chỉ có nhân vật cấp trên cấp 50 mới được nhận sủng vật. Vì vậy cấp độ của sủng vật luôn thua người chơi nhiều lần.

Khi người chơi không muốn nuôi sủng vật nữa có thể “hoang hoá” chúng. Sủng vật sau khi hoang hoá sẽ biến thành dạng trứng nằm trong túi nải, được tùy ý mua bán tặng cho. Điều này có nghĩa là dù sủng vật cấp cao cỡ nào, nếu chuyển sang tay người khác thì họ cũng phải nuôi dưỡng lại từ đầu. Tuy nhiên, chỉ có một ngoại lệ duy nhất mà sủng vật mạnh hơn người chơi, đó chính là Kentucky của Anh Hùng.

Khi bắt đầu bước chân vào Võ Lâm, hần đã là một ngoại lệ rất đặc biệt. Lần đầu tiên chơi GO, kẻ duy nhất bị nhốt trong thôn Tân Thủ đến cấp 40, cũng là tên trộm 100% may mắn có một không hai. Đúng là “thánh nhân đãi kẻ khù khờ”, vận số con người ta khó mà so sánh được.

Sau sự kiện bị truy sát bên bờ Thái hồ, mọi người đều biết Bách Thắng thần sầu nhờ có tay thỏ vương mới có thể tung hoành tứ hải, vang danh giang hồ. Nhận thấy Anh Hùng đã đạt đến mức nguy hiểm khó lường, để trở thành nhân tố gây bất ổn trong thiên hạ, nhà sản xuất buộc phải rút lại bảo vật Tay Thỏ. Bù vào đấy, sủng vật Dực Hoả phượng của hần được mở toàn bộ chức năng, nâng cấp max lever. Kentucky trở thành linh vật duy nhất trong toàn cõi Võ Lâm mạnh hơn chủ nhân của mình gấp mấy lần. Tuy nhiên, vấn đề được đặt ra tiếp theo là để hần sở hữu một món vũ khí bá đạo như vậy liệu có nguy hiểm gì không?

Nếu bạn có thể hack game, chiến đấu trong trạng thái bất tử và vô hạn đạn thì còn gì vui nữa. Tương tự, nhà sản xuất lại đưa ra quy luật mới, sức chiến đấu của sủng vật không được vượt quá 50% khả năng của chủ nhân. Điều này giúp cho Anh Hùng có thêm mục tiêu phấn đấu, hần càng mạnh, sủng vật càng mạnh. Kết quả là chủ tớ bọn họ sẽ sớm đạt tới trạng thái Bách Thắng nhanh hơn người bình thường.

Lại nói về phụ bản hang Long Vương, đây là một quest ẩn mà chỉ người lấy được bản đồ Ngũ Đại Kỳ bảo đồng thời có khả năng quan sát tinh tế mới phát hiện ra. Võ Lâm không chỉ là một game nhập vai thông thường. Bên trong Võ Lâm bao gồm nhiều thể loại game nhỏ khác như dàn trận, đi cảnh, đối kháng, giải đố, đua ngựa, casual ... nhằm phục vụ mọi sở thích của khách hàng. Nhờ sự đa dạng trong thiết kế và tham vọng của nhà sản xuất mà nhiều năm liền Võ Lâm đều đứng nhất trong top những game hay thu hút nhiều người chơi. Nếu đầu lời dài là đối kháng, làm phụ bản là phiêu lưu, quốc chiến là dàn trận ... thì nhiệm vụ truy tìm Ngũ Đại Kỳ Bảo mới chính là linh hồn của dòng game nhập vai.

Trong những khu vực được thiết kế dành cho hành trình truy tìm, mọi quy tắc đều vận hành độc lập với thế giới còn lại. Thông tin về năm món bảo vật chí thượng Võ Lâm đều là tuyệt mật, thậm chí giám đốc điều hành như Carlos cũng không nắm hết tất cả các chi tiết liên quan. Khi phòng kỹ thuật đưa quy tắc tương quan sức mạnh giữa chủ nhân và sủng vật vào game, họ chỉ tác động đến Thiên Hạ. Thế giới bí mật liên quan đến Ngũ Đại Kỳ Bảo được viết trên một nền code khác biệt. Nơi đó chỉ có nhà sản xuất Sơn Bản Miyaki mới chỉnh sửa được. Nhờ vậy, Thiên Hùng đã có dịp chứng kiến Dực Hoả phượng cấp 200 thật sự hùng mạnh thế nào.

“Đúng là bảo đao đưa cho anh hàng thịt thì cũng như dao phay.” Hần tiếc nuối nhìn Kentucky nổi lửa.

Ngay từ đầu, Thiên Hùng đã biết hang Long Vương là nơi hung hiểm với sủng vật của mình. Hần liên tục đem Kentucky cất đi, không muốn Dực Hoả phượng phải đối đầu với sóng thần của Thủy Nhược Lung Linh. Sau đó hần lại quá bám víu vào chiến thuật tấn công theo đội hình, lúc nào cũng phải cùng tiến cùng lui với team nhằm hạ gục cho bằng được quái vật canh cửa. Thi ra trong những nhiệm vụ thế này, kinh nghiệm điều khiển nhân vật mới là yếu tố chủ chốt giúp người chơi tiến xa hơn. Những tình tiết nhỏ nhặt lại là chìa khoá quan trọng mở ra hành trình phiêu lưu đầy giá trị trải nghiệm. Game nhập vai vốn là mảnh đất đề cao chủ nghĩa cá nhân và thoả mãn lòng tham “tự sướng” của người chơi cơ mà.

Phía trên tùy chọn riêng nhân vật là một tùy chọn khác có biểu tượng ngọn lửa của Dực Hoả phượng. Thiên Hùng click vào đó, kinh ngạc nhìn thấy bảng chiều thức võ công đã đầy ắp. Chức năng này lẽ ra chỉ có ở Huấn Sủng sư, nay lại hiển thị cho người chơi ở các loại nghề nghiệp khác luôn.

Hần chọn Hoả Chiếu Chi Lộ là chiêu thức thuộc hàng cao cấp nhất trong bảng danh sách. Luồn sáng lửa bắn ra từ Kentucky đã mở cho họ một con đường thoát thân. Thủy khắc hoả thì ngược lại hoả cũng khắc thủy. Hang Long Vương là tử địa với Dực Hoả phượng thì Kentucky cũng là thiên địch với đám Thủy Nhược Lung Linh. Với yêu cầu của trò chơi là hộ tống Trần Phát về nhà, Thiên Hùng không ham chiến đấu lắm. Một mặt sử dụng đòn phòng ngự, mặt khác hần lại nhanh chóng nhảy lên Kentucky để chạy cho nhanh.

Đám Thủy Nhược Lung Linh tuy gặp lửa là bị thương nhưng chúng vẫn ngoan cố nhảy ra cản chân. Anh Hùng phải vất vả giằng co hồi lâu mới thấy được ánh sáng cửa hang ở cuối con đường. Đến lúc này hang động xung quanh bỗng nhiên rung rùng chuyển động. Sóng biển ập vào bờ ngay lối đi, ngăn không cho hần thoát ra ngoài. Hang Long Vương có vẻ như đang chìm xuống, tuy nhiên nước biển không tràn vào trong được. Tầm chân vô hình giữ đại dương ở bên ngoài, tất cả chỉ như nhìn vào một bức vách kính khổng lồ.

Thiên Hùng còn đang băn khoăn bối rối thì đoạn hoạt cảnh diễn tả sự kiện xuất hiện. Hần nhìn thấy Anh Hùng trong một bộ phim ngắn dùng để chuyển cảnh trong trò chơi. Nhân vật sừng sỏ trước vẻ đẹp vô cùng mỹ lệ của đáy đại dương, đồng thời nhìn thấy một sinh vật kỳ bí chỉ có trong truyền thuyết, Mỹ Nhân Ngư bơi lội ngang qua.

Sau đó Anh Hùng tìm được một phiến đá kể về lời nguyên thần biển. Những phạm nhân tầm thường dám bước chân vào hang Long Vương đều phải nhận kết cục không thể quay lại cuộc sống bình thường. Hần trở mắt nhìn thông báo mà không thể tin vào diễn tiến này. Nếu lời nguyên Long Vương còn tồn tại thì hần không có khả năng tham gia quốc chiến nữa.

Khi hoạt cảnh kết thúc, chỉ còn nhân vật đứng trong lòng hang tối tăm. Bên ngoài là những ánh sáng xanh kỳ ảo xuyên qua đại dương, rơi vào để tạo thêm không khí huyền bí. Gã Trần Phát chết tiệt kia không biết đã chạy đi đâu mất. Anh Hùng tức tối muốn thoát ra nhưng kết cục chỉ có đâm sầm vào tường. Rũa, cá bơi bên ngoài như muốn trêu ghẹo hắn. Thậm chí khi Thiên Hùng đang thoát ra rồi vào lại trò chơi thì vẫn đứng trong hang.

Xem ra hang Long Vương không phải là một phụ bản bình thường. Trong những trường hợp khác, khi đang thoát game Võ Lâm thì đồng thời nhân vật cũng sẽ bị tổng ra khỏi phụ bản. Hắn thờ dài không biết xử lý sao với trường hợp mắc kẹt này. Truy tìm kỳ bảo chỉ là nhiệm vụ phụ, mối quan tâm hàng đầu hiện nay của hắn là ngăn cản Trần vương thống nhất thiên hạ. Thiên Hùng thờ dài, đành phải đang thoát khỏi game. Hắn nhìn đồng hồ thấy đã hơn một giờ sáng, bản khoản chẳng biết có nên gọi điện cho Tịch Dạ.

“Giờ này nàng thường ngồi viết code, rất ghét bị quấy rầy.” Thiên Hùng chán nản chui lên giường dỗ giấc ngủ. “Việc ngày mai hãy để ngày mai lo.”

^ _ ^

Khi đồng hồ báo thức reo inh ỏi, mí mắt nặng trĩu của Thiên Hùng dường như chưa mở lên nổi. Tuy nhiên hắn vẫn cố lê mình ngồi dậy, tâm trạng cực kỳ uể oải. Lần đột phá hang Long Vương tối qua là một sai lầm thật tồi tệ. Chẳng những khiến nhân vật mắc kẹt mà bản thân hắn phải trả giá vì tình trạng thiếu ngủ thế này.

Suốt quãng đường từ nhà đến bệnh viện hắn liên tục đưa tay lên che miệng ngáp. Khi gặp mấy cô y tá ở quầy tiếp tân ai nấy đều ân cần hỏi về quãng thăm quanh mắt Thiên Hùng. Bữa sáng no bụng lại khiến con buồn ngủ kéo đến dữ dội. Hắn phải cầu viện đến cà phê để giúp bản thân chống cự hết cả buổi sáng này.

“Cố lên, mình có hai tiếng buổi trưa để ngủ cơ mà.”

Lúc cầm hồ sơ ngang qua quầy trực của Ngọc Linh, nàng nhìn hắn lắc đầu. Ngọc Linh ngoác Thiên Hùng lại, lấy từ trong tủ ra một chai tăng lực tặng hắn.

- Cảm ơn em, Ngọc Linh! - Thiên Hùng mừng rỡ chớp lấy ngay món nước kỳ diệu đó.

- Đừng để ai biết vì anh chơi game mà làm ảnh hưởng đến công việc, tạo tiếng xấu cho toàn thể nhân sĩ võ lâm. - Ngọc Linh thì thầm với Thiên Hùng.

- Anh biết rồi, chỉ tại tối qua có chuyện bất ngờ xảy ra. - Hắn than thở.

- Bất ngờ thế nào?

- Tiến thêm được một bước dài, cuối cùng lại sập bẫy.

Thiên Hùng thờ dài thườn thượt. Quầy tiếp tân không phải chỗ tâm sự, nên uống nước xong hắn vội vã đi ngay. May mà sáng đó Thiên Hùng chỉ làm công việc văn phòng là sắp xếp hồ sơ bệnh án. Hắn đã chú ý cân nhắc rồi, biết mình có thể làm được mới quyết định bỏ bớt ba tiếng trong giấc ngủ đêm qua.

Suốt cả buổi sáng, với sự trợ giúp của cà phê và nước tăng lực, Thiên Hùng dễ dàng vượt mọi thử thách. Vừa nhìn đồng hồ trên tường, tới giờ nghỉ trưa là tác dụng của những thứ chống buồn ngủ cũng vừa mất đi. Hắn lại lấy tay che miệng ngáp, lui khỏi bàn làm việc đi tìm chỗ dỗ giấc. Nào ngờ vừa mới giờ tay ra, cánh cửa phòng đã bật mở ngay.

- Bác sĩ Nguyễn, có ca mổ cấp cứu tại phòng C2, anh phụ trách nha. - Y tá trưởng đến thông báo thay cho cấp trên.

Bệnh viện Chợ Ruộng là nơi xử lý cấp cứu hàng đầu cả nước. Làm việc ở nơi đây, tất cả các y bác sĩ luôn trong trạng thái trực chiến, sẵn sàng được gọi bổ sung bất kỳ lúc nào. Được biết có ca phẫu thuật, tinh thần hắn bỗng nhiên bừng tỉnh. Thiên Hùng sai bước chạy nhanh đến phòng C2.

Hắn trao đổi nhanh với y tá về tình hình bệnh nhân. Thì ra chỉ là một ca viêm ruột thừa, không đến nỗi phức tạp lắm. Nhưng với tình huống cấp cứu, các bác sĩ phải tiến hành mổ hở. Vì vậy bệnh nhân được chỉ định gây mê chứ không phải gây tê ngoài màng cứng như thường khi.

Theo các bước tuần tự, Thiên Hùng đi vào phòng khử trùng và thay quần áo. Hồ sơ được cung cấp cho hắn biết thể trạng bệnh nhân và các thông tin liên quan cần thiết. Thiên Hùng là người vào phòng phẫu thuật nhanh và sớm nhất. Bác sĩ gây mê phải tác nghiệp trước khi bác sĩ phụ trách tiến hành công việc của mình.

Thiên Hùng thành thạo sử dụng nghiệp vụ chuyên môn trấn an bệnh nhân đồng thời đưa người đó vào giấc ngủ sâu cần thiết. Hắn theo dõi nhịp tim và huyết áp trên máy trong khi bác sĩ mổ chính bắt tay vào cuộc phẫu thuật. Những con số vô cảm cứ đều đều nhảy nhót trên máy. Thiên Hùng chớp chớp mí, cảm thấy hai mắt cay xè. Nhiệt độ thấp chính là yếu tố hàng đầu gây buồn ngủ. Với kẻ đã bước vào trạng thái mồn mõi rồi, giấc ngủ chính là một điều tất yếu sẽ xảy đến. Hắn cố véo vào đùi, hành hạ bản thân để tìm kiếm sự tỉnh táo. Nhưng dường như thuốc mê lúc này đã được chup vào mũi hắn chứ không phải bệnh nhân.

Hắn ngáp to đằng sau khẩu trang y tế. Nước mắt Thiên Hùng cứ chảy ra như thể hắn đang xất củ hành. Màn hình nhoè đi, hai mí thì nặng như đeo chì. Thiên Hùng lắc lắc đầu trong nỗ lực lay tỉnh tâm trí.

Bỗng nhiên một tiếng hét thất thanh khiến mọi người bừng tỉnh. Hắn quay lại nhìn bệnh nhân trên bàn mổ, người lẽ ra đang ngủ say thì lại đang ra sức hét hò. Thuốc mê hết tác dụng rồi sao? Đây là lỗi cá nhân của Thiên Hùng do làm việc trong tình trạng không tỉnh táo sao?

Mọi thứ bắt đầu hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Sự Cố

- Isofluran, tiêm tĩnh mạch! - Thiên Hùng hét lên cho y tá đứng trực cạnh.

- Liều lượng bao nhiêu thưa bác sĩ?

- 500. - Hấn trả lời ngắn gọn.

Bệnh nhân trên bàn mổ vừa thoát khỏi tình trạng hôn mê giai đoạn ba trong phẫu thuật. Ở mức hai, người bệnh cử động chân tay, nói huyên thuyên không mạch lạc, nín thở, hoặc trở nên quá kích, nôn mửa ... điều này rất nguy hiểm do bệnh nhân có thể hít vào chất nôn. Đây là giai đoạn mà các bác sĩ gây mê luôn tránh né. Thông thường, khi tiến hành gây mê phẫu thuật, người ta luôn từ giai đoạn một đi nhanh qua giai đoạn ba.

Ê kíp phòng mổ phải ngăn chặn bệnh nhân nổi loạn ngồi bật dậy. Việc để anh ta nhìn thấy ruột gan mình đang bung bét thế này là một sự cố thật khủng khiếp. Thuốc mê truyền tĩnh mạch là thứ có tác dụng trực tiếp và nhanh chóng nhất. Bệnh nhân bắt đầu xụi lơ sau khi tiêm thuốc, nhịp thở cân đối và hài hoà trở lại. Thiên Hùng điếng hồn nhìn máy theo dõi nhịp tim, sau đó hấn thử chạm vào mi mắt bệnh nhân để đo phản ứng.

“Mức độ một: mắt phản xạ mi mắt, nhưng nhãn cầu còn hoạt động rõ. Phản xạ họng hầu mất, nhưng phản xạ thanh quản và phúc mạc vẫn còn. Trương lực cơ bụng có thể đánh giá thông qua trương lực của cơ ngoại nhãn cầu.” Hấn lẩm nhẩm theo những kiến thức đã học.

Bác sĩ mổ chính chen vào, sử dụng máy hút để làm sạch đường hô hấp cho bệnh nhân. Khi anh ta la hét lúc này có khả năng sẽ xuất hiện dịch trào do đường thở bị kích thích, hoặc co thắt thanh quản “laryngospasm”.

- Mê nông! - Thiên Hùng kết luận.

Đó là trường hợp gây mê phẫu thuật chưa đạt. Hấn đã kiểm tra trước khi bệnh nhân được đưa vào phòng mổ, đánh giá ước lượng các nguy cơ liên quan vô cảm phẫu thuật, chọn lựa thuốc dùng tiền mê, mê và hồi sức, cũng như kỹ thuật vô cảm. Thiên Hùng cũng kiểm tra so sánh chính xác lại bằng cách hỏi chính bệnh nhân là họ yêu cầu mổ gì, nêu tên tuổi của họ khi nhận hồ sơ và đưa bệnh nhân vào phòng mổ.

Sau khi gây mê bằng phương thức thể khí, tức chỉ dùng thuốc mê bốc hơi đủ hiệu lực để khởi mê và duy trì mê, hấn liên tục theo dõi bệnh nhân trong suốt giai đoạn phẫu thuật. Yêu cầu cơ bản của bác sĩ gây mê là đảm bảo độ mê hoặc tê phù hợp tối ưu để thực hiện các động tác phẫu thuật và bảo vệ bệnh nhân trước mọi kích thích do phẫu thuật gây ra. Rốt cuộc hấn vẫn không hiểu sai sót xuất hiện từ điểm nào. Tuy nhiên, khi xảy ra sự cố trong khâu gây mê, bác sĩ chịu trách nhiệm như Thiên Hùng chính là mục tiêu hàng đầu để người ta đổ lỗi.

Ca phẫu thuật tiến hành thuận lợi sau sự cố kinh hoàng vừa nãy. Lúc y tá đẩy bệnh nhân ra khỏi phòng mổ, Thiên Hùng vẫn còn bản thần chưa bình tĩnh được. Mọi người bàn tán ồn ào trong phòng thay đồ. Hấn cảm thấy mọi thứ xấu xa tệ hại đều đang chia mũi dùi về phía mình. Dĩ nhiên, sau đó là hàng loạt những bản tường trình, cuộc họp khẩn cấp được tổ chức nhanh chóng. Trước khi bệnh nhân tỉnh lại, mọi câu trả lời đều phải được sẵn sàng.

Trưởng khoa Lý dùng uy tín của mình để bảo vệ Thiên Hùng trong suốt quá trình chất vấn. Có một xác suất rất nhỏ xuất hiện những người đáp ứng kém hoặc sở hữu khả năng vô hiệu hoá thuốc mê nhanh chóng.

“Tại sao không dùng biện pháp gây mê cân bằng, phối hợp thuốc mê thể khí và thuốc mê tĩnh mạch?” Ban thanh tra đặt nghi vấn.

“Các bác sĩ được quyền quyết định phương pháp gây mê sau khi đánh giá ước lượng các nguy cơ liên quan vô cảm và phẫu thuật.” Trưởng khoa Lý trả lời.

“Như vậy sự cố xảy ra lần này có liên quan gì đến phương pháp được lựa chọn?”

“Không hề. Các y tá phòng mổ có thể chứng minh bác sĩ Nguyễn hoàn toàn làm đúng trình tự và thao tác thích hợp trong suốt quá trình phẫu thuật.”

“Vậy còn báo cáo này thì sao? Y tá trực máy cho rằng anh ta không được tỉnh táo lúc đó. Liên tục ngáp, mất thăng bằng, thậm chí bác sĩ gây mê còn không thể ngồi yên trong lúc theo dõi phẫu thuật.”

Tất cả những cặp mắt trong phòng đều đổ dồn về phía Thiên Hùng. Hấn đã quá mệt mỏi để chịu đựng thứ áp lực khủng khiếp này. Thậm chí chính bản thân Thiên Hùng cũng không thể tha thứ cho mình vì để xảy ra sự cố vừa qua.

Cuộc họp kết thúc với quyết định điều tra thêm. Thiên Hùng bị tạm đình chỉ một tuần, kết quả sau cùng sẽ quyết định sự nghiệp bác sĩ của hắn. Thiên Hùng cảm thấy mặt đất dưới chân vỡ vụn. Sự thật ê chề đẩy hắn đến tận cùng tuyệt vọng. Là một người đàn ông trưởng thành, hắn cũng không ngăn nổi cảm xúc bùng nổ trong lòng. Chỉ còn một mình trên hành lang, hắn bật khóc.

Quá nhục nhâ!

^ _ ^

Thiên Hùng gặp lại Steven trên đường đi ra khỏi khu hành chính. Có vẻ như người bạn này đã ngồi đợi hắn này giờ. Steven không muốn xuất hiện trong khoảnh khắc riêng tư nhất. Để Thiên Hùng bộc phát hết nỗi buồn tốt hơn là cứ kìm giữ trong lòng.

- Tan ca rồi đi uống với tôi! - Steven đề nghị.

- Đồng ý. - Thiên Hùng gật đầu.

Hắn biết bạn đã nhìn thấy đôi mắt đỏ của mình. Hắn cũng biết Steven đang bảo vệ sự tôn nghiêm cho sự đệ. Thậm chí nếu có thể đứng lên, Steven đã vỗ vai Thiên Hùng để an ủi. Hắn nhướn miêng cười, cảm kích sâu sắc vì sự thông cảm này. Trong lúc khó khăn, thật may là luôn có những người bạn xung quanh.

Bị đình chỉ cũng đồng nghĩa với việc bản án còn treo lơ lửng trên đầu. Thiên Hùng có thể phục chức cũng có thể ra đi vĩnh viễn. Tối đó hắn uống rất nhiều bia, như để trừng phạt chính bản thân.

“Thôi đủ rồi!” Thiên Hùng nghe ai đó lải nhải bên tai.

“Ngày mai có cần đi làm đâu, hãy để tôi uống cho say đi nào!” Hắn không biết mình vừa nói hay một kẻ xa lạ nào đó mới trả lời. Đây là ngày mệt mỏi nhất đối với hắn, cảm cực được đến đây đã là quá sức rồi.

^ _ ^

Thiên Hùng tỉnh lại trong khung cảnh vừa lạ vừa quen. Ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào mặt làm hắn cực kỳ khó chịu. “Aaa ... có chuyện gì xảy ra thế này?” Đầu hắn đau như búa bổ vậy. Cơ thể Thiên Hùng rã rời như vừa đánh trận xong.

Có tiếng trẻ con la hét đùa giỡn bên ngoài, sau đó một chiếc bóng đen lao vào phòng, nhảy áp lên người hắn.

- Phi Phi, cháu nặng quá! - Thiên Hùng than vãn.

- Cậu năm hồi quá chừng. - Thằng nhóc mới ba tuổi đã nói được rành rọt rất nhiều câu.

Thiên Hùng ngồi dậy, cẩn thận bế cháu trai bỏ xuống đất. Hắn không nhớ chuyện gì đã xảy ra tối qua, cũng chẳng hiểu vì sao bản thân lại ở nhà chị cả. Trong gia đình, Thiên Hùng sợ nhất Thiên Kim, lý nào nhậu xin rồi hắn lại chạy đến nhà chị.

“Thôi xong, đợt này chắc bị bẻ tay!” Hắn rùng mình thầm nghĩ.

- Ba ba, cậu năm hồi quá chừng. - Bé Phi Phi chạy tới ôm chân người đàn ông vừa đi vào.

- Cậu Hùng đã tỉnh rồi à? - Lưu Quang Phi cười cười. - Trong nhà, anh cứ tưởng cậu mới là người ngoan hiền nhất, nhưng xem ra đã nhìn lầm mất rồi.

- Anh rẻ! - Thiên Hùng gật đầu chào. Ngoài cha của mình, hắn ngưỡng mộ nhất là người đàn ông này.

- Ra ngoài này ăn chút gì đi, Thiên Kim đã nấu canh giải rượu để sẵn rồi kia.

Hắn đi theo anh rẻ ra ngoài. Bài trí trong nhà Thiên Kim vẫn lạ lẫm như thế. Có vẻ như làm việc trong viện bảo tàng đã khiến sở thích của chị cả thay đổi ít nhiều. Đồ đạc trong phòng đa số là đồ cổ. Cửa khung tròn, cột sơn son thếp vàng, nền lát gạch đất nung. Dường như Thiên Kim muốn dời cả bảo tàng về nhà vậy. Trên tường treo tranh chữ cổ, thỉnh thoảng trang trí vài món binh khí không biết có niên đại bao nhiêu.

Hắn thầm nghĩ nơi đây thật giống khung cảnh Võ Lâm. Chỉ cần anh rẻ mặc đồ cổ trang nữa thì hắn đã tưởng mình lọt vào thế giới trong game mất rồi.

- Chị cả đi làm rồi hả anh? - Thiên Hùng cất tiếng.

- Đúng vậy, Thiên Kim nói đến chiều sẽ tính sổ với cậu. - Quang Phi trả lời.

- Há??? - Hắn gào lên.

Lưu Quang Phi bật cười. Anh ta quay lại nhìn Thiên Hùng.

- Anh chỉ nói giỡn với chú thôi. - Sau đó Quang Phi lại nghiêm mặt. - Thiên Kim không nói gì, nhưng nhìn trong mắt cô ấy, anh có thể thấy điều đó.

Cảm giác nhộn nhạo trong lòng khiến Thiên Hùng khó chịu. Anh rẻ lúc thật lúc đùa như vậy thì khó đoán quá. Nhưng với hiểu biết về chị cả, hắn ngờ

rằng lời Quang Phi cũng đúng sáu bảy phần.

- Sao hôm qua em lại đến đây vậy?

- Cậu làm sao mà đến được. Anh chị đã đến quán đón cậu đó chứ. - Anh ta thở dài. - Nhậu đến say bí tỉ, không biết trời trăng mây nước gì luôn.

Thiên Hùng cũng thở dài. Nếu hẳn xin đến vậy, dĩ nhiên Steven không có cách nào mang về được rồi. Mà Dr. Wilson lại là bạn của chị cả, không gọi điện cầu cứu Thiên Kim thì y biết gọi ai.

“Chẳng rõ cậu ta có nói gì với chị không? Mình chẳng muốn mọi người biết về sự cố ở bệnh viện.”

Đối với Thiên Hùng, mất mặt trước người nhà mới là điều nhục nhã nhất. Hắn chỉ muốn mọi người biết đến những thành công, nghe kể về những điều vui vẻ mà mình đã trải qua. Hắn không chịu được nếu chị cả hay anh hai thương hại mình. Anh chị em nhà họ Nguyễn đều có những sự nghiệp thành công, hẳn không muốn bản thân trở thành điểm đen đáng xấu hổ giữa bọn họ.

^ _ ^

Trước khi vào phòng ăn, hắn rẽ về phía khu vệ sinh. Thiết kế nhà của Thiên Kim cũng tuân theo bố cục dinh thự cổ đại, nghĩa là các công trình phụ trợ thường bị đẩy ra xa khỏi nhà chính, phải đi qua một khoảng sân mới tìm được nơi vệ sinh cá nhân.

Nhìn lu nước và gáo múc, Thiên Hùng chẳng biết hai vợ chồng bọn họ thích thú gì với sự bất tiện này. Thời đại nào rồi mà còn xây nhà tắm lộ thiên, lại chẳng có vòi nước nóng nữa chứ. Thiên Hùng khoát nước tạt lên mặt. Lạnh rùng mình, nhưng bù lại hắn cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn. Con đầu đầu do chất còn gây ra cũng giảm bớt. Thiên Hùng bắt đầu hồi hận, tự nhủ với lòng sau này không uống đến bí tỉ như vậy nữa. Thân thể hắn là xương thịt thật, chẳng phải trong game đâu mà ngàn ly không say.

“Ôi ... khoảng cách giữa thực tế và lý tưởng là xa vời vợi.”

Thiên Hùng tự nhìn mình trong gương. “Mới qua một đêm mà sao hốc hác thế này? Mắt trũng má hóp, trên cằm lún phún râu. Nhìn mình như một gã trung niên thất nghiệp vậy.” Đang cảm khái cho bản thân, Thiên Hùng lơ đãng liếc nhìn xuống dưới. Đột nhiên hắn giật thót, ánh mắt dán chặt vào hình khắc xung quanh chiếc gương. “Đây là ấn ký trong hang Long Vương mà. Không lý nào chị cả lại mua đồ lưu niệm trong game.”

Thiên Hùng giật vội tấm gương khỏi giá treo, vừa chạy vào nhà vừa gọi lớn.

- Anh rê, đây là thứ gì vậy?

Trong nhà này, kể cả một chiếc thau cũng có khả năng là bảo vật tiền triệu giá vài triệu do. Thiên Kim là chuyên gia giải cổ ngữ, Quang Phi là một ông trùm với sức mạnh tài chính khổng lồ. Không có chuyện hai người họ mua đồ giả. Ấn ký hang Long Vương chả lẽ là một thứ có thật, chứ không chỉ tồn tại trong game?

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Hành Trình Đơn Độc

Quang Phi trầm ngâm nhìn khung cảnh trong hang Long Vương. Ban đầu anh ta không hiểu lắm khi Thiên Hùng hứng thú với chiếc gương trong nhà vệ sinh. Hắn ở bên cạnh háp háy mắt chờ đợi. “Anh rê nhất định biết gì đó, đôi khi mình thấy anh Phi bí hiểm vô cùng.”

- Đúng là một tuyệt tác! - Quang Phi bỗng cất tiếng.

- Nếu là tuyệt tác sao anh chị lại mang nó vào nhà vệ sinh? - Thiên Hùng bất bình.

- Không phải, anh đang nói về hình ảnh trong máy tính mà. Họ phục dựng lại nơi đó với độ chính xác, tỉ mỉ đáng kinh ngạc. Mặc dù con động đất hơn hai trăm năm trước đã làm sập phần lớn hệ thống hang động ở Nam Hải, nhưng chỉ dựa vào máy chụp cắt lớp đa tầng mà vẽ lại được tất cả thì quả thật đáng khen.

- Anh nói sao? Hang động này có thật ngoài đời à?

- Đúng vậy. - Quang Phi gật đầu. - Chiếc gương mà chú cầm cũng thuộc về nền văn hoá Nguyễn quốc trong khoảng thời gian năm ba trăm TKN. Tuy nhiên, món đồ thật đã nằm trong bộ sưu tập của bảo tàng quốc gia. Vì Thiên Kim thích quá, anh mới đặt đúc một cái giống hệt như thế.

Chưa nghe anh rê nói xong, Thiên Hùng đã vội quay lưng bỏ đi.

- Em đi tìm chị để hỏi thêm mới được?
- Vì sao chú có hứng thú với món đồ này? - Quang Phi nói vọng theo.
- Nó liên quan đến manh mối phá giải thử thách trong game.

Chỉ kịp trả lời một câu, hấn đã vọt đi mất tiêu. Thiên Hùng ôm tấm gương trong lòng, háo hức tìm đến viện bảo tàng. Vào ngày thường, viện bảo tàng không có đông người lắm. Thành phố của họ chẳng phải địa điểm du lịch hấp dẫn gì, nên lượng khách tham quan cũng thưa vắng.

Thiên Hùng xin gặp chị thông qua người bảo vệ. Thiên Kim chủ yếu làm công tác dịch thuật nên ít khi xuất hiện ở khu trưng bày. Ai cũng lấy làm lạ khi thấy hấn ôm tấm gương đồng lớn. Chỉ có mình Thiên Kim là chẳng quan tâm mấy, cứ cộc đầu cậu em, la mắng trước rồi tính sau.

- Chị, tha cho em đi mà, mọi người đang nhìn kia.
- Vậy thì vào đây.

Thiên Kim lôi hấn đi như thể Thiên Hùng chỉ mới vừa năm tuổi. Quyền uy của chị cả bao nhiêu năm vẫn không hề sút giảm. Dù hấn có đứng cao hơn chị cả cái đầu, nhưng Thiên Kim mà muốn đánh thì Thiên Hùng chẳng thể chống cự.

- Ăn nhậu say xỉn, chẳng ra thể thống gì. - Thiên Kim tiếp tục day nghiêng.
- Vấn đề đó tạm nói sau, bây giờ chị cho em biết về tấm gương này đi. - Thiên Hùng khấn khoản yêu cầu.
- Thứ treo trong nhà vệ sinh. - Thiên Kim trả lời ráo hoảnh.
- Em đã biết rồi. Chị hãy nói về hang động bị sụp ở biển nam đi.

- Thì đó là một di tích khảo cổ nổi tiếng, đến bây giờ người ta vẫn tiến hành đào bới mà chưa tìm được hết những bí mật bên trong. Thịnh thoảng trên báo chí vẫn công bố những món bảo vật mới được phát hiện. Bản gốc của tấm gương này là món đồ lớn nhất được tìm thấy đến thời điểm hiện nay.

- Còn gì nữa không chị?
- Hình khắc xung quanh gương là một bài thơ theo ngôn ngữ cổ.
- Nó nói gì?
- Chị không biết. Em nên hỏi anh Phi. Về văn tự thời Cửu Long Tranh Châu thì anh đúng là sư phụ của chị đó.
- Em tưởng chị mới là người học về cổ ngữ. - Hấn kinh ngạc kêu lên.
- Đúng vậy, nhưng anh Phi của em mới đúng là kỳ nhân sống về thời đại lịch sử đó. - Thiên Kim nhoen miệng cười đầy tự hào.

Hấn lại hấp tấp ôm gương bỏ chạy. “Thật điên mà, tại sao lại đi khỏi chỗ lẽ ra mình có thể biết hết mọi vấn đề.” Trong thâm tâm của Thiên Hùng, chị cả mới là người am hiểu lịch sử nhất. Nhưng Thiên Kim đã gọi Quang Phi sư phụ, thì tình huống này chỉ có thể trông cậy vào anh rề thôi.

- Anh Phi! - Chưa vào trong nhà hấn đã bắt đầu gọi ới ới.
- Chú trở lại rồi à? - Quang Phi cười hà hà. - Lúc nãy chú chạy nhanh quá, anh còn chưa kịp nói hết.
- Em xin lỗi.

- Đây có lẽ là thứ chú cần. - Quang Phi đưa ra một tờ giấy có viết những khổ thơ rời rạc. - Anh nhìn hình trong máy tính, thấy mấy đoạn văn tự vẽ trên tường nên dịch lại cho chú.

Thiên Hùng mừng rỡ chụp ngay lấy tờ giấy. Hấn nhào đến bên màn hình máy tính. Giờ đây quan sát kỹ lưỡng hơn, Thiên Hùng mới nhận ra hoa văn trên vách hang Long Vương tương tự với thứ khắc trên gương đồng.

- Cảm ơn anh rất nhiều. - Thiên Hùng cực kỳ xúc động ôm lấy anh rề.
- Không cần nói nhiều, đem tấm gương kia trả lại chỗ cũ đi. - Quang Phi nghiêm túc nhắc nhở em vợ.
- Tuân lệnh đại ca. - Hấn lại vui miệng gọi Quang Phi như hồi mình còn nhỏ.

^ _ ^

Bây giờ trong tâm trí Thiên Hùng không còn gì đọng lại ngoài bài thơ mà Quang Phi vừa dịch.

Hồn nào ở chốn non bông
Qua đây hồn cũng vui lòng ghé chơi
Dầu hồn dạo khắp mọi nơi
Ghé đây đàm đạo chuyện đời trần gian
Cảnh tiên hạc nội mây ngàn
Làm cho hồn cũng ngỡ ngàng kém vui
Cảnh tiên xa lạ bụi người
Sao bằng cảnh tục hồn vui với người
Đòn ca múa hát vui cười
Trà thơm bánh ngọt trái tươi đãi hồn
Hồn ơi hãy ghé qua đây
Tâm tình trăng gió nước mây với hồn
Gió to sóng cả dập dờn
Hồn đi lẻ bóng hoàng hôn một mình
Qua đây bè bạn thêm xinh
Ghé đây bè bạn kết tình âm dương
Hồn dầu ở mấy đường cách trở
Nghe lời cầu xin chớ đắn đo
Mấy lời tâm sự nhỏ to
Hồn ai qua đó thấu cho tấm lòng
Hoặc hồn ở bể sông ngọn suối
Hoặc hồn chơi bụi chuối cành đa
Hoặc hồn nương bóng chiều tà
Hoặc hồn lẩn quất la đà mây xanh
Hoặc hồn ở đầu gành cuối bãi
Hoặc hồn đắm mưa dãi gió mãi
Hoặc hồn vẩn vút với ai
Hoặc hồn phiêu lãng lạc loài đâu đâu
Hoặc hồn ở dưới hồ sâu
Hoặc hồn lơ lửng bên cầu gió đưa
Hoặc hồn bị gió mưa dồn dập
Hồn lạnh lùng tràn ngập cô đơn
Hồn ghé lại nguồn cơn cạn tỏ
Hồn dừng ngại đường xa bóng nhỏ

Hồn cùng ta mở ngõ treo lời

Hồn về ảo là chơi vơi

Cùng ta tâm sự chuyện đời muôn năm

Không khó để tìm hiểu về nguồn gốc bài thơ này. Đây là những lời cầu xin linh hồn hiển linh trong một nghi thức huyền bí mà dân gian hay gọi là cầu cơ. Thiên Hùng chỉ cần gõ hai câu đầu của bài thơ vào thanh công cụ tìm kiếm là đã thấy được vài triệu kết quả trên mạng xã hội. Hiện thực đan xen cùng bí ẩn, tính mô phỏng của một trò chơi như Võ Lâm ngày càng được chứng minh. Hồn vốn không phải kẻ nhát gan, nhưng có phần kiêng kỵ việc quỷ thần. Bởi Thiên Hùng đã từng chứng kiến nhiều sự việc kỳ quái diễn ra xung quanh mình.

“Dù sao đây cũng là một manh mối!”

Thiên Hùng mở trang chủ của Võ Lâm lên và đăng nhập vào tài khoản. Một lần nữa nhân vật của hắn xuất hiện trong một hành lang tối om. Từng mảng ánh sáng xanh long lanh dao động trên trần, trên tường và sàn hang. Anh Hùng vẫn đang mắc kẹt trong thế giới thủy cung đầy ma mị của hang Long Vương.

Hắn tiến về phía trước. Thanh thoảng ánh sáng bên ngoài loáng thoáng quét qua, khiến những hoa văn trên vách hang sáng loé lên. Thiên Hùng nhìn vào mảnh giấy anh rê đã đưa cho mình. Phía trên là bài thơ viết bằng cổ ngữ, bên dưới là phần dịch theo ngôn ngữ hiện đại. Có lẽ Quang Phi đã viết bài thơ này theo trí nhớ. Bởi ánh sáng trong hang không thể quét hết toàn bộ những dòng chữ khắc dài theo hành lang.

Bắt đầu bằng câu “Hồn nào ở chốn non bông...” Cứ đi được một đoạn là ánh sáng lại loé lên và nhân vật của hắn lâm vào bẫy phục kích. Các loại mob trong hang Long Vương lần lượt lộ diện. Có khi là Thủy Nhược Lung Linh, có khi là những chủng loại khác lạ mà hắn chưa hề biết đến. Thông thường Thiên Hùng sẽ chọn cách bỏ chạy vì hắn biết nhân vật của mình khó lòng địch nổi những con quái vật ghê gớm của phụ bản. Nhưng không còn đường quay về, thì chỉ còn cách tiến tới.

Đoạn hành lang âm u đột ngột xuất hiện ngã rẽ. Anh Hùng không hề phân vân chọn lối đi có khắc những hoạ tiết kỳ dị phát sáng trong đêm. Càng lúc càng xuất hiện nhiều đoạn ngã ba, ngã tư cắt ngang. Nhưng luôn luôn có một chút ánh sáng nhàn nhạt trên vách tường chỉ đường cho hắn.

“Đây là một mê cung.” Hắn thầm nghĩ.

Khu vực mê cung thậm chí còn u tối, rùng rợn hơn đoạn hành lang bên ngoài. Khi đụng độ với quái vật, Anh Hùng không còn dễ dàng bỏ chạy được nữa. Hắn bị đánh te tua toi tả, thậm chí đã phải nhiều lần dùng lệnh hồi sinh mới có thể nhích lên từng chút một. Đây là đoạn hành trình gian khổ và nguy hiểm nhất của Anh Hùng kể từ khi hắn gia nhập trò chơi này.

Sự liên lạc giữa hắn và thế giới bên ngoài vẫn không bị cắt đứt. Trên kênh mật đàm, hắn vẫn có thể liên lạc với đồng bạn và người thân. Thiên Hùng kể hết những chuyện mình mới trải qua cho Tịch Dạ được biết, đồng thời hắn yêu cầu nàng tìm kiếm thông tin về nhóm quái vật đặc biệt chỉ có trong phụ bản này.

[Mật] Tịch Dạ: “Đây là link trang thông tin chàng cần.”

Thiên Hùng lập tức click vào đường dẫn để đến khu vực bách khoa toàn thư về quái vật. Nhóm mob của phụ bản hang Long Vương nằm ở những trang gần cuối, sánh ngang với các loại boss thế giới kinh khủng nhất. “Vậy mà đây chỉ là loại quái vật ven đường thôi. Con trùm cuối thật ra còn khủng khiếp đến cỡ nào nữa chứ?”

[Mật] Anh Hùng: “Tạm thời ta bị mắc kẹt ở đây rồi, những việc còn lại đành trông cậy vào mọi người.”

[Mật] Tịch Dạ: “Thiếp cũng muốn vào đó cùng chàng ...”

[Mật] Anh Hùng: “Ta hiểu. Còn chưa rõ đường lối thế nào, nàng vào đây chịu cảnh giam cầm cùng ta cũng chỉ là hạ sách. Huống chi công việc của nàng là quản lý an ninh giang hồ.”

[Mật] Tịch Dạ: “Cảm tạ phu quân đã thông cảm. Thật ra thiếp vừa nghe được tin tối nay Trần quốc sẽ có hành động.”

[Mật] Anh Hùng: “Vậy là mọi người vất vả rồi. Ta ở nơi đây không còn giúp được gì nữa.”

[Mật] Tịch Dạ: “Chàng yên tâm!”

[Mật] Anh Hùng: “Nàng cũng hãy yên tâm!”

Sau khi dặn dò “trần trối” xong, hắn đóng cửa sổ chat lại. Đôi khi Thiên Hùng cảm thấy nhần tin dễ dàng nói chuyện hơn gọi điện trực tiếp. Có lẽ hắn đã lạm Võ Lâm quá sâu nặng rồi. Từng câu từng chữ đều rất dễ dàng tuôn ra theo những phím gõ. Anh Hùng dần dần đã trở thành một phần của Thiên Hùng. Võ Lâm cũng đã là một phần của cuộc sống xung quanh hắn.

^ _ ^

Bài thơ dẫn đường cho Anh Hùng đi xuyên qua mê cung rùng rợn. Hắn bước vào hầm mộ của Long Vương, đứng đối diện với một chiếc quách bằng ngọc xanh không lồ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ta Đã Thoát Ra Rồi

Không gian trong hầm mộ có vẻ tươi sáng hơn chút đỉnh. Nhưng đó là do những góc chiếu rất nghệ thuật, nhằm tôn vinh các tác phẩm điêu khắc tràn ngập trên sàn, tường. Nơi đây vừa mang theo vẻ đẹp choáng ngợp của phương tây vừa dịu dàng huyền bí rất đối phương đông. Hắn không hề biết rằng những thứ mà mình vừa thấy thực chất vẫn đang bị chôn vùi dưới hàng ngàn tấn đất đá. Tất cả đều là hình ảnh phục dựng thông qua kết quả thăm dò và sự phát triển rực rỡ của ngành đồ họa.

Anh Hùng tiến gần đến chiếc quách ngọc đặt giữa căn phòng. Hắn nhìn thấy những tùy chọn hiện lên, bao gồm bỏ đi, bật nắp quan tài, thậm chí là hát một bài. Anh Hùng không bỏ đi vì hắn cảm thấy mình đã gần chạm đến đích cuối. Hắn muốn bật mở quan tài để khám phá những thứ bí ẩn bị che giấu bên trong.

Đoạn hoạt cảnh diễn ra cho Thiên Hùng biết mình đã phạm phải những sai lầm khủng khiếp nào. Bầu trời tối sầm lại, biển cả nổi giận. Hắn nhìn thấy bản thân bị một con quái vật khủng khiếp từ địa ngục bước ra xé xác. Lăng Thuận Hải bị nhấn chìm, cả thiên hạ rung động vì những tai kiếp từ trời cao giáng xuống. Con người không bao giờ được xúc phạm thần thánh, bởi hình phạt dành cho họ luôn luôn là sự hủy diệt.

Trò chơi đẩy hắn trở về điểm xuất phát ban đầu. Lần này Thiên Hùng cẩn thận hơn, chọn hành động có vẻ ngu ngốc là hát.

Hoạt cảnh lại một lần nữa diễn ra, nhưng theo chiều hướng khác. Âm thanh du dương vang lên, sâu thẳm như một bản nhạc đưa tang. Nước từ trần phòng nhiều lồng tồng nổi lại thành giai điệu. Chiếc quách ngọc ngân vang những lời lẽ bi thương.

Mộ phần bí ẩn dần dần bị hé mở. Hắn nhìn thấy một bộ xương trắng già nua ngồi dậy giữa làn khói xanh mờ mịt. Từng là người và cũng là một vị thần, kẻ trở lại từ quá khứ kể những câu chuyện u ám một đời. Tất cả những tai họa của thế gian không phải xuất phát từ nguyện vọng của ông. Đó là thứ ý chí tai họa đã chiếm đoạt sức mạnh của Long Vương khi ông ngã xuống. Hơi thở dài như băng giá chợt đông cứng lại. Long Vương nói, “Nó đã đến rồi!”

Thiên Hùng lâm vào một cuộc chiến mà hắn không thể rút lui. Tạo vật khổng lồ mang hình ảnh của bóng đêm hẳn nhiên là thử thách cuối cùng hắn phải đối mặt. Sầu Triền Miên là nỗi sợ đau đớn nhất của con người. Nó mang dung nhan của phụ nữ, lạnh tanh vô cảm như một chiếc mặt nạ. Mái tóc hoặc có thể là tấm khăn choàng phủ dài đến gót. Toàn thân Sầu Triền Miên che đầy dưới lớp lớp sa tanh đen lấm tấm ánh kim sa.

Nó mở miệng thổi khế, toàn thân Anh Hùng chấn động. Hắn sợ hãi nhìn thanh HP đã cạn nửa tự bao giờ.

“Quá đáng sợ! Quá hùng mạnh!”

Đầu tiên Anh Hùng lấy ra Truyền Kỳ Ngọc Phiến. Hắn đã đủ khả năng và sức mạnh để sử dụng món quà tối cao của tổ sư Trường Sinh trang. Hồi Xuân có vẻ như là lựa chọn thích hợp nhất. Hắn muốn làm đầy thanh máu và cột nội công trong khoản thời gian ngắn nhất.

Kia kia, Sầu Triền Miên lại bắt đầu đòn tấn công của mình. Những bóng đen ma mị nhảy múa xung quanh hầm mộ. Không bao giờ có bạo lực ở vương quốc cái chết. Tất cả đều nhẹ nhàng như một giấc chiêm bao. Điều nhảy của quý khiến Anh Hùng sụp xuống. Hắn bị dính trạng thái Mê, chẳng thể tấn công khi hoạt động cơ thể hoàn toàn bị ngưng trệ. Chỉ cần không dính đòn vật lý, hắn sẽ mãi mãi bị đóng đinh như thế này với thời gian. Mà Sầu Triền Miên thì tuyệt đối không bạo lực.

Nó mở miệng thổi làn gió lạnh. Cứ như vậy Anh Hùng bị đẩy xuống cõi âm ti làm bạn với những loại nga quỷ. Hành trình hồi sinh không chỉ đơn giản dùng tiền bạc đổi lại. Hắn phải chiến đấu với một con quỷ trước khi quay lại trận chiến với Sầu Triền Miên. Cứ mỗi lần như thế nó vẫn mạnh mẽ trong khi đó Anh Hùng lại te tua xơ mướp. Hắn bắt đầu hối hận vì đã tiến vào hành trình truy tìm Ngũ Đại Kỳ Bảo quá sớm, lúc nhân vật còn chưa đủ sức mạnh. Tuy nhiên, kinh nghiệm vẫn được tích lũy mỗi ngày và hắn đang tăng cấp lên rất nhanh.

Một trải nghiệm cả đời Thiên Hùng không bao giờ quên được.

Với bản tính của trâu cày, hắn dành thời gian trống cả ngày để đánh nhau với Sầu Triền Miên. Cũng như lúc nghỉ hè, hắn chẳng làm việc gì khác ngoài train và train. Bây giờ Thiên Hùng đã hiểu rõ về con quái vật cũng như nhân vật của chính mình. Bởi cả ngày dài như thế hắn đâu có cơ hội làm việc gì khác.

Trần quốc đã thôn tính được Lê quốc. Mặc dù những binh đoàn tự do ngày một đông đảo hơn nhưng sự tập trung sức mạnh của Lam Tổ Tổ cũng ngày càng khủng khiếp hơn. Đường như việc thống nhất Thần Châu chỉ còn là vấn đề thời gian. Anh Hùng bị chôn chân nơi đây, trong khi thiên hạ đã bắt đầu thời kỳ đại loạn lạc.

Ngày thứ năm trong chuỗi đình chỉ công tác, túi nải của Anh Hùng cạn sạch vì hắn đã sử dụng mọi thứ để đánh nhau với Sầu Triền Miên. “Ta không thể như thế này được nữa. Làm sao có thể đánh boss trong điều kiện không có vật phẩm hỗ trợ?”

Thiên Hùng nghĩ ra một cách mới để thoát ra khỏi tình trạng thiết hụt. Mỗi lần bị Sầu Triền Miên tống vào địa ngục hấn lại chủ động dùng Yểm Long Thiên Dao. Đối với nghề đạo tặc, không bao giờ bạn phải chết đói. Những con ngạ quỷ biến thành nguồn cung cấp vật phẩm bất tận. Tuy có thể giết chúng nhanh chóng, nhưng Anh Hùng bắt đầu hành trình bóc lột. Chỉ cần chút Nội Lực thủy hay Kim Sang được hấn cũng có thể giăng co ở âm ti suốt mấy chục phút.

Lần đầu bước lên cấp 190, hấn hiểu rằng mình đã là một đại thần. Khi tích lũy đủ vật phẩm trong túi nải, hấn chủ động tìm gặp Sầu Triền Miên trong cuộc chiến quyết định. Hấn dùng Hộ Pháp bảo bọc toàn bộ cơ thể. Với lớp chắn tuyệt đối này, những quái chiêu của Sầu Triền Miên đều miễn nhiễm với Anh Hùng.

Lần đầu tiên hấn nhìn thấy trùn cuối mở mắt. Nó không còn giữ được nét vô cảm mọi khi mà bắt đầu hung hấn tấn công. Thì ra Sầu Triền Miên vẫn còn nhiều chiêu thức hủy diệt khác. Có lẽ do trước giờ hấn chưa đủ đẳng cấp để buộc nó phải dốc hết tay nghề.

Không hấn là bị tàn sát như mọi khi. Giờ đây Anh Hùng đã có thể đứng mãnh đối chọi cùng trùn cuối. Nhưng khi Sầu Triền Miên gào thét kinh khủng hơn, nó lại càng phản kích mạnh mẽ hơn. Thiên Hùng chủ động xuất ra Dực Hoà phượng trợ công trong lúc chiến đấu. Hấn có linh tính rằng thứ bóng đêm tối tăm kia cần chút ánh sáng để cân bằng.

Đó là một cuộc chiến một mất một còn. Hấn dốc sạch toàn lực, không chần chừ đến nửa giây. Tất cả những gì hấn tích lũy được đã đem thiêu cháy hết. Kim Sang được ào ào đổ xuống, cả Thuần Bài trăm lượng hoàng kim cũng vút ra không thương tiếc. Trong đầu hấn chỉ nhớ được hai điều, đó là sống sót và chiến thắng. Đánh trong tư thế không thể quay đầu có lẽ đã giúp Anh Hùng bùng nổ hơn.

Có những lúc chỉ số HP chạm đáy nhưng hấn vẫn kịp lật ngược trong phút chốc. Anh Hùng kiên trì bám trụ, trong khi đó thanh máu của Sầu Triền Miên bắt đầu cạn dần. Hấn không nhớ mình đã ngồi bao nhiêu lâu kể từ khi khai cuộc. Cần mẫn đưa ra những quyết định đánh, đỡ hay chữa thương, tâm trí hấn hoàn toàn đặt trong thử thách này.

“Để xem ai trong số chúng ta sống dai hơn.” Thiên Hùng bật cười thích thú. Máu hấn đã cạn kiệt và đòn Vận Khí vừa xuất hiện. Thiên Hùng không do dự bấm vào nút Liên Hoàn.

Một chuỗi động tác đẹp mắt kết hợp từ rất nhiều chiêu thức của Trường Sinh Trang. Hấn chưa bao giờ hã hê đến vậy khi chứng kiến kẻ thù từ từ sụp xuống sau mỗi đòn nháng lửa. Máu của hấn trống trơn, tất cả chỉ còn là dư âm của trạng thái Hồi Quang Phản Chiếu. Một lần nữa hấn đã thua trong thử thách của mình.

Thiên Hùng thờ dài thất vọng.

Thế nhưng trong lúc hấn tưởng Anh Hùng sắp bị đẩy xuống âm ti thì đoạn hoạt cảnh mới xuất hiện. Hàm mộ xung quanh hấn sục sục, nước biển tràn ngập không gian. Khác với kết thúc hủy diệt trong lần hấn chọn sai hành động, lúc này nhân vật Anh Hùng không chết mà bị dòng nước đẩy đi. Tất cả bị dòn về trung tâm mê cung, mắc kẹt trước một cánh cửa tròn khảm trên trần.

Nút bấm nhanh xuất hiện trong khoảnh khắc là thử thách đối với những ai ít dùng Vận Khí. Thiên Hùng nhanh chóng lướt tay trên tổ hợp phím. Cánh cửa đã bị nước đẩy bật tung, cả cơ thể hấn phóng vọt lên mặt biển. Hấn thấy mình trôi dạt vào bờ, thể thâm như vừa trải qua một đêm chìm tàu. Tuy nhiên, kinh ngạc hơn là có một kẻ cũng thoát khỏi hang Long Vương cùng Anh Hùng. Sầu Triền Miên bị đánh toi tã, lớp áo sa tanh rách toang, lộ ra từng mảng da thịt mê người. Nàng là long nữ đã bị bóng ma Sầu Triền Miên ám giữ suốt mấy trăm năm qua.

Nàng cảm kích hấn đã giải thoát cho mình cũng như đem lại sự bình yên cho ngôi cổ mộ. Long nữ nhỏ nước mắt, kết tinh thành một viên ngọc. Nàng hoá phép tạo ra chiếc vòng vàng để đeo viên ngọc đó lên tay Anh Hùng. Trả ơn xong, Long nữ hoá thành những hạt ánh sáng hư ảo. NPC biến mất trong khi Thiên Hùng vẫn còn há hốc miệng chưa tiếp nhận hết hàng loạt chuỗi sự kiện vừa qua.

Thiên Hùng vào trang mặt đàm kết nối cùng nương tử.

[Mật] Anh Hùng: “Ta đã thoát ra rồi, nàng mau đến bờ biển Thuận Hải, nhớ mang theo thật nhiều Kim Sang được.”

Với tình trạng máu một, nội lực một thể này, hấn đang đi vấp té cũng có thể toi đời.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Võ Lâm Sắp Kết Thúc

Không ai trả lời hấn cả. Thiên Hùng nhìn vào bảng trạng thái chói sáng của đồng bạn đang online, thắc mắc vì sao không ai hồi đáp. Hấn đoán mình đã lấy được món kỳ bảo đầu tiên của Võ Lâm Truyền Thuyết, thế nhưng trong trang Thiên Hạ chẳng hề xuất hiện một dòng chúc mừng nào.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mọi thứ thật kỳ lạ.”

Anh Hùng chuyển nhân vật sang trạng thái toạ thiền. Hắn đã hết sạch dược phẩm, đành phải dùng cách “kính diễn” thế này để phục hồi sức khoẻ. Theo thông tin liên lạc cuối cùng, mọi người chắc hẳn đang dính vào trận chiến vệ quốc trước sự xâm lược của Lam Tổ Tổ. Tuy quân Trần rất hùng mạnh, nhưng giờ đây lực lượng kháng chiến cũng đông đảo tới mức cân ngang với bọn họ. Dù trận chiến có gây cản đến mức nào, cũng không đến nỗi mọi người chẳng rảnh tay gõ cho hắn vài dòng tin nhắn. Thiên Hùng quyết định gọi điện thoại.

Đầu dây bên kia vang lên từng hồi nhạc chờ. Hắn thở phào nhẹ nhõm khi nghe giọng nói tho thê của Tịch Dạ.

“Có chuyện gì vậy, vì sao nàng không trả lời tin nhắn?” Hắn hỏi ngay.

“Mấy chủ lại bị tấn công nữa rồi. Lần này bọn hacker hoạt động ồ ạt hơn. Toàn bộ quân tham chiến đều bị khoá cứng trong không gian ảo. Phòng an ninh đang cố gắng lấy lại dữ liệu của người chơi, nhưng đối phương cũng không phải loại vừa.” Tịch Dạ nhanh chóng tóm tắt toàn bộ tình hình cho phụ quân được biết.

“Cũng giống như lần trước à?”

“Đúng vậy, nhưng quy mô lớn hơn.”

“Sao em nói lỗi bảo mật đã được Carlos khoá lại?”

“Lần này là tấn công có chủ đích, chúng đã liên kết rất nhiều mạng Cây Ma tạo áp lực lên máy chủ, sau đó lợi dụng sự quá tải để tấn công vào dữ liệu nguồn. Đây không còn là lỗi bảo mật nữa.” Tịch Dạ thờ dãi trong ống nghe.

“Vậy tình hình thế nào?”

“Chiến tranh đang xảy ra khắp nơi. Trong thế giới Võ Lâm và ở bên ngoài này cũng vậy. Các kỹ sư phần mềm chiến đấu chống lại bọn hacker, nhân sĩ Võ Lâm đánh nhau với bọn quái vật trong không gian ảo. Đã có nhiều người chết, đồng nghĩa với rất nhiều dữ liệu bị xoá sổ.”

“Nhóm chúng ta thế nào?” Thiên Hùng hỏi dồn.

“Mọi người đang liên kết phòng thủ với nhau rất chặt. Lôi Chấn đã hy sinh khi tự nguyện đứng ra làm lá chắn cho anh em. Máu của Yêu Cái Đẹp sắp cạn kiệt, có lẽ không thể chống chọi bao lâu nữa.”

Hắn kinh hoàng khi nghe được tình hình của đồng bạn. Niềm háo hức vừa đột phá hang Long Vương hoàn toàn biến mất. Thiên Hùng biết rõ sự kinh khủng của cái chết bên trong không gian ảo. Dữ liệu về nhân vật hoàn toàn bị xoá sạch, điều đó có nghĩa là con người trong Võ Lâm của bạn cũng đã chết thật sự.

“Hãy bảo vệ bản thân mình!” Môi hắn chỉ mấp máy được mấy chữ này.

Thiên Hùng cúp máy. Hắn liền tay điều khiển nhân vật leo lên Dục Hoả phượng quay về Lê quốc. Chẳng biết bản thân có thể làm được gì, nhưng Anh Hùng không thể ngồi yên ở nơi này được nữa. Không gian vắng lặng như tờ, chỉ có vài NPC đứng dọc đường tro mắt nhìn đại thần phóng ào qua. Mọi người đã bị cuốn hết vào cuộc chiến tranh ở biên giới Trần - Lê. Quả là miếng mồi béo bở cho bọn ăn cắp dữ liệu.

Trên đường trở lại kinh đô, hắn nhìn thấy những mép rìa lam nhám của phần hình ảnh hậu cảnh. Server không thể tải nổi không gian 3D hoàn mỹ của Võ Lâm được nữa. Thế giới giống như một phim trường vừa bị dỡ đi mấy công trình phông nền bằng giấy bồi. Thì ra mọi thứ chỉ là giả tạo. Thế giới bên ngoài tồn tại hư vô và tăm tối. Cỏ cây, sắc trời chẳng qua là màn lừa bịp tính vi che mắt người nhân thế. Áo ảnh vĩnh viễn chẳng thể thay thế nổi thế giới thật. Thiên hạ giang hồ này cũng chỉ là những thuật toán của máy tính mà thôi.

Anh Hùng mừng rỡ khi thị tứ vẫn còn nguyên vẹn. Hắn trở lại cửa hàng, bổ sung cấp tốc những thứ thiết yếu cho hành trình sắp tới. Lúc thừa mứa vật phẩm, hắn phải đẩy đi bán bớt. Nhưng trong lúc thiếu thốn, mỗi bình Kim Sang được đều quý như vàng.

Trong lúc chất đầy túi nải, hắn tranh thủ mở sổ ghi chép cá nhân ra. Không thể tin nổi, nhân vật của hắn chẳng chút gì thay đổi. Nghĩa là trước và sau khi đeo chiếc vòng Mỹ Nhân Lệ của long nữ, Anh Hùng vẫn không mạnh lên miếng nào. “Chẳng lẽ món bảo vật này ngoài mắc tiền thì không có tác dụng gì khác?” Thiên Hùng suy tư nhưng chưa vội bán bảo vật ra. Rút kinh nghiệm từ mấy món Trầm Hương, hắn phải nghiên cứu cho kỹ càng cách sử dụng, kéo bị hớ.

Tuy nhiên, quá trình chiến đấu trong hang Long Vương không hẳn là phí phạm. Bằng chứng là luồng sáng nội lực bao quanh Anh Hùng đang rực rỡ hơn bao giờ hết. Từ vị trí yếu nhất Bách Thắng bang, bây giờ hắn đã dẫn trước mọi người. Tuy cấp 190 chưa bước vào bảng xếp hạng thế giới nhưng vẫn được gọi là đại thần, bởi toàn bộ các chức năng nhân vật đều đã được mở ra hết. Vẫn còn một đoạn đường dài để Anh Hùng có thể lấp đầy hết các cột trạng thái. Lối đi trước mặt càng lúc càng cam go hơn, bởi giờ đây mỗi lần muốn lên cấp hắn đều phải tích lũy được một số điểm kinh nghiệm vô cùng khổng lồ.

“Chắc sẽ dài như cả đời người mất!” Hắn than thở. “Bây giờ càng thăm thía hơn sự vĩ đại của Steven.”

^ _ ^

Cùng lúc đó, trong một không gian khác, Lam Y Công Tử đang hiên ngang dẫn đầu nhánh quân Trần quốc. Họ bị đẩy đến nơi đây trong lúc đang diễn ra

công thành. Hacker bắt cóc nhân vật khi đó không biết là xui xẻo hay may mắn. Bởi trong tay quân Trần có một chiếc Lưu Tinh xa, ngay cả đại thần miễn cấp cũng có thể thổi bay.

Steven đã liên lạc với Chân Phương, nên biết được điều gì đang xảy ra. Lần trước chỉ là hành vi đơn lẻ, còn tình trạng hiện giờ là hậu quả của một cuộc tấn công có tổ chức. Kẻ thù đã lộ diện, một nhân vật trung cấp bỗng hoá thành khổng lồ.

Trong không gian ảo của bản thân, hacker có thể biến thành vị thần chi phối vạn vật. Hắn khiến cho nhân vật mình tiến hoá siêu cấp, đồng thời gọi đến rất nhiều quái vật để trợ giúp. Hành vi phá hoại chung của hacker chỉ có một, đó chính là ăn cắp dữ liệu và lần lượt xoá bỏ mọi thứ. Chúng khủng bố tinh thần người chơi, đẩy cho họ khỏi áp lực nếu chết thì sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian.

Sợ hãi có thể khiến con người suy yếu nếu mất hết bình tĩnh. Nhưng may mắn là tại nơi này có một ánh sáng chói lòa khiến người ta chẳng thể lầm đường lạc bước. Toàn quân Trần nhìn vào Lam Y, giữ vững niềm tin không kẻ nào có thể đánh bại tướng quân.

Lam Y Công Tử: “Đội hình cánh phải mau dâng lên một lần nữa. Hãy cắt đứt sự liên hệ của Thạch Hùng Sư với hậu quân hỗ trợ.”

Mọi người răm rắp làm theo y, bởi họ biết đây là con đường sống duy nhất. Đầu khí toàn quân sôi trào vì họ tự hào là một trong những người được nghe giọng thật của Công Tử. Lần đầu tiên kể từ khi tham gia Võ Lâm, Steven buộc phải sử dụng chat voice để điều khiển trận chiến được linh hoạt hơn. Lốp vỏ bọc quanh y đang càng lúc càng mỏng dần đi khi số lượng bạn bè tăng lên chóng mặt.

Tay chuột, tay phím, y điều khiển nhân vật xuất ra Độ Huyết lan toả trong phạm vi lớn nhất có thể. Công Tử là y sư mạnh nhất thế gian, cũng là nhân vật đầu tiên thật sự bước đến cảnh giới 198. Thời gian qua không chỉ có một mình Anh Hùng tiến bộ. Hắn còn phải chạy rất lâu mới đuổi kịp sư huynh của mình.

Một âm thanh ầm ỉ nổ ra khi Lưu Tinh xa xạ kích vào mục tiêu lần thứ ba. Tên hacker ngu ngốc không hiểu rõ hoàn toàn Võ Lâm để có thể điều khiển mọi thứ theo ý muốn. Với những vũ khí hạng nặng giống Lưu Tinh xa, mỗi phát bắn đều tốn một lượng tiền lớn mua nòng pháo. Gã đầu ngơ gia tài của Lam Y Công Tử lại có thể duy trì những phát bắn liên tục như vậy. Kể cả cơ thể đã được cường hoá gấp nhiều lần sau khi phi thăng thành thần cũng chẳng chống đỡ nổi sự tấn công quyết liệt đến thế. Cánh thần gãy rụng, giáp trụ loang lổ. Gã cắn răng cầm tức nhìn kẻ đầu têu mọi chuyện. Tên hacker dốc sức lần cuối, triệu tập quỷ thần Lucifer quyết đem mọi người chôn chung cùng mình.

Trời đất tối sầm, mặt đất rung chuyển. Những khe nứt chạy loạn khắp nơi, hé ra màu nhام thạch nóng đỏ. Địa ngục đã cận kề, thời điểm thế gian kết thúc sắp đến. Mọi người hoảng loạn nhìn quanh, không biết cái chết sẽ tiến đến từ chỗ nào.

“Lam Y, dù ta có chết cũng bắt ngươi bồi táng theo.” Một kẻ nào đó cười gằn trước màn hình máy tính

.

Bóng đen kinh khủng nhất trời lên, con quái vật giấu mặt đứng sâu trong quỹ giới đã được đặt lệnh hành động. Võ Lâm sắp kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tạo Phản

Dường như ngày tận thế đã đến. Bầu trời đỏ quạch như lửa đỏ. Mặt đất nứt nẻ, dung nham phun trào. Đoàn quân châu chấu mang mặt nạ vàng với những biểu cảm méo mó kỳ quái trào lên. Chúng phun dịch độc vào người chơi, dính vào đâu là khói trắng bốc cao tới đó. Đòn tấn công của mob địa ngục mạnh mẽ đến mức người chơi nào dưới cấp 100 đều không thể chống cự nổi. Toàn quân Trần tổn thất nặng nề.

Từ xa xa, chiếc bóng khổng lồ của chúa quỷ như ngọn núi đột nhiên mọc lên giữa trời. Gã đại thần giả hiệu bay là xung quanh hết một con ruồi biết phát sáng phiến toái. Hắn cười ha hả trước quyền lực của mình. Những câu văng tục thô bỉ xuất hiện trên màn hình khiến người người căm tức. Tuy nhiên, tất cả đều quá sợ hãi Lucifer đến nỗi không buồn phản bác. Họ vẫn được nghe đồn về những quái vật hùng mạnh nhất trong game, nhưng với tâm vóc kích thước này thì hình như quá mạnh theo nhận thức thông thường rồi.

Lam Y Công Tử là người phản ứng đầu tiên nhất. Y hét lên, “Chuẩn bị Lưu Tinh xa!” ai nấy mới bắt đầu sự tỉnh. Đúng vậy, họ không phải là những gã tầm thường chỉ biết tro mắt nhìn cái chết đang đến gần. Họ là lực lượng chiến binh tinh nhuệ nhất, dũng mãnh nhất Trần quốc kia mà. Bao nhiêu ngày luyện binh đội chiến, bao nhiêu công sức đã đổ ra để những tân thủ có thể biến thành đại thần? Nòng pháo tiếp tục vuron lên, nhắm thẳng vào con quái vật đến từ địa ngục. Âm thanh bùng nổ, không gian rung động. Trên lớp da đen xì xì như đá của quái vật xuất hiện một lỗ khoét sâu. Hình dáng lù lù như con trâu kia lúc lắc, gầm lên những tiếng rền vang.

“Bắn trúng rồi!”

“Quái vật bị thương rồi!”

Mọi người hò reo mừng rỡ trước bước đầu tấn công quái vật thành công. Ngồi sau màn hình, Steven cũng phải nhoen miệng cười hài lòng. Ban đầu, chỉ cái tên Lucifer thôi cũng đã đủ khiến y khiếp đảm. Lam Y từng đến nơi tận cùng của hang quỷ, đã từng thao thức biết bao đêm lo lắng nếu con quái vật này được đặt lệnh hoạt động. Nhưng giờ đây, một tia hy vọng đã bắt đầu le lói trong y.

Toàn bộ quân Trần đồng loạt tấn công. Họ giết chết những con châu chấu bùa vây ăn thịt mình. Họ cười sùng vật dừng mảnh lao đến chỗ ngọn núi đen đang rừng mình tức giận kia. Có vẻ như chiến ý đã đánh bay nỗi sợ. Hơn lúc nào hết, can đảm đang kéo đến ùn ùn.

Thế rồi mọi người phát hiện ra thế giới này rộng lớn quá, Võ Lâm còn nhiều điều bí ẩn đáng sợ quá. Ngọn núi đen càng lúc càng vươn cao lên. Thì ra ngay từ đầu họ chỉ mới nhìn thấy phần thân trên của quái vật. Thật sự là một sai lầm! Lẽ ra họ phải dốc sức đánh tuột máu boss, buộc Lucifer phải trồi mình khỏi mặt đất sau đó mới cùng Lưu Tinh xa kết thúc. Bởi khi nó đã hiện lộ toàn phần, tương đương sự tức giận lẫn sức mạnh cũng được tăng lên cao gấp ba lần.

Đó là một cuộc tàn sát thê thảm nhất trong lịch sử Võ Lâm.

Lam Y Công Tử trở mắt nhìn hàng hàng lớp lớp đồng đội bị giẫm nát dưới chân quái vật. Đòn tấn công của người chơi chẳng khác nào gãi ngứa cho Lucifer. Bao nhiêu Kim Sang được, đòn chữa thương đều chẳng đủ kéo lại sự sống cho mọi người. Mỗi lần Lucifer tấn công, tầm sát thương rải đều trên mặt trận không ai tránh khỏi được. Lam Y Công Tử cũng đã phải mang Khiên Chấn ra để bảo toàn tính mạng. Món bảo vật cực kỳ đắt giá kia vỡ toang chỉ sau một cái tát của Lucifer. Lẽ nào đây là một con boss bất bại?

^ _ ^

Trong trung tâm điều hành, mọi người đều dồn sự chú ý vào không gian ảo nơi Lam Y Công Tử chiến đấu. Toàn bộ người chơi Võ Lâm đã bị bắt cóc đến những khu vực khác nhau, bị tiêu diệt theo những phương cách khác nhau, nhưng không nơi nào đáng sợ như chỗ của Steven. Bị hàng hàng lớp lớp quái thú cắn xé đầu thể nào đáng sợ bằng đối mặt với quỷ thần. Lucifer cất bước đi trên mặt đất cũng đồng nghĩa với ngày tàn của thế giới đã đến.

- Hãy nhìn chỉ số của nó đi, thật không tưởng! - Ai đó hét lên.

- Quái quỷ thật, liên lạc với phòng thiết kế mau, sao lại có thứ boss thế này tồn tại. - Trưởng phòng an ninh ra lệnh.

Có người nghe được liền nhanh tay nhấn nút điện thoại liên lạc. Họ là công ty sản xuất phát hành game. Họ nhắm đến việc tạo ra hứng thú và thử thách nhằm giữ chân người chơi. Nhưng mọi việc đều phải có giới hạn. Nếu thứ quỷ quái này thật sự tồn tại, chẳng team nào có khả năng hạ nó được cả. Đứng trước một bức tường, người ta chỉ có cách bỏ cuộc mà thôi.

- Thưa sếp, xin hãy xem thứ này!

Chân Phương nhướng mày nhìn tin nhắn được chuyển vào máy mình. Đó là một đoạn video được ghi sẵn, và người xuất hiện trước màn hình không ai khác Sơn Bản Miyaki, cha đẻ của trò chơi.

“Khi mọi người nhận được tin nhắn này, tức là đã có ai mới vừa xâm nhập vào máy của tôi. Điều đó đồng nghĩa với việc các bạn đang tìm tôi để giải đáp thắc mắc khó hiểu trong Võ Lâm phải không? Đúng vậy, chính tôi đã bí mật tạo nên không gian song song bên dưới Võ Lâm. Nơi đó là nhà máy sản xuất quái vật cho thế giới, đồng thời cũng là nơi cất giữ bộ sưu tập những đại boss kinh khủng nhất mà tôi muốn giành tặng cho Võ Lâm. Đã đến lúc xem xét lại sự ích kỷ của bản thân rồi. Mọi người còn nhớ mục đích chúng ta tạo ra trò chơi này chứ? Nếu hiểu rõ vấn đề thì không có gì không giải quyết được.”

Giọng cười của ông già vang lên khả khả trong hệ thống loa.

- Khốn khiếp!

Chân Phương tức tối đập văng bàn phím trước mặt mình. Anh luôn nghi ngờ lão khom này còn có âm mưu gì đó. Kể từ khi quyền lực bị dịch chuyển, phòng thiết kế bị ban quản trị can thiệp sâu vào thì Miyaki đã tỏ rõ thái độ bất mãn rồi. Ông ta muốn làm gì chứ, giết chết toàn bộ nhân vật và khiến game của họ đóng cửa à?

“Đúng là tạo phản rồi!”

- Tôi muốn có hồ sơ về tất cả các loại boss trong game, ưu khuyết điểm cũng như cách tiêu diệt chúng. Quên những loại thông thường đi, đối tượng chúng ta cần đối phó phải là boss hoàng kim có lever trên 200. Đặc biệt những con nằm trong hai mươi trang cuối cùng của bảng xếp hạng.

Mọi người học tốc làm việc, trong khi đội ngũ kỹ sư an ninh vẫn tích cực chiến đấu, kéo dữ liệu của khách hàng về bộ nhớ chính. Họ đã tổn thất quá nhiều rồi. Đợt tấn công được thực hiện đồng loạt từ nhiều vị trí khác nhau. Có ai đó rất nguy hiểm đứng sau vụ này. Ai đó đã âm thầm tiếp cận Võ Lâm, vạch ra đến hai trăm năm mươi sáu phương án khủng bố khiến bọn họ lao đao thế này.

Lại có một người khác lớn tiếng thông báo về phát hiện mới.

- Chó thật, mọi người xem đường link này coi. Chúng đang chia sẻ thức tấn công Võ Lâm đồng thời kêu gọi toàn thể hacker mũ đen tham gia. Lời hứa được phi thăng thành thần và phân chia lại thế giới quả nhiên thu được rất nhiều like hưởng ứng. Trời ... hưởng dẫn chi tiết quá, đến mức này ngay cả kẻ tay mơ cũng có thể tham gia phá hoại bộ nhớ chủ.

- Vô hiệu hoá đường link đó ngay. - Chân Phương gào lên. - Và cả những địa chỉ đã chia sẻ nó nữa.

Giám đốc điều hành của Võ Lâm tức giận đến tím mặt. Carlos cảm thấy một cơn choáng nhẹ ập đến. Anh ta bấu chặt vào cạnh bàn, nín thở chút tỉnh táo cuối cùng. Trong tình huống khẩn cấp thế này, người thuyền trưởng không thể ngã xuống được. Steven đã dặn anh phải giữ bình tĩnh, không được tức giận quá độ. Đầm máu tụ trong não Chân Phương có thể bùng vỡ, gây nguy hại đến tính mạng bất cứ lúc nào. Anh cố gắng thở sâu, điều hoà tâm trạng lại.

- Thừa sếp, có người bên phòng dự án cần gấp! - Thư ký thông báo cho Carlos.

Anh ngẩng mặt nhìn lên, nhận ra cô gái nhỏ nhắn luôn ăn mặc kỳ quái nhất công ty. Phương Huyền, nick trong game là Tịch Dạ, đồng thời cũng là mod của Võ Lâm. Chân Phương quan sát gương mặt tái mét của cô, Tịch Dạ có vẻ sợ hãi như vừa gặp Lucifer thật ngoài đời vậy.

- Em đã nhìn qua đoạn code trong chuỗi mã phá hoại. - Nước mắt cô lăn tăn rơi xuống má. - Trong đó có chữ ký của một gã tên B.

Carlos nhíu mày suy nghĩ. Anh nhớ đến hồ sơ của Phương Huyền, về những kỷ lục mà cô đã tạo dựng cách đây nhiều năm. Một đôi thần đồng tội phạm. Kẻ đã biến mất bí ẩn như chưa từng tồn tại, người thu mình trong vỏ ốc và trở thành nhân viên của công ty như hiện nay. Chân Phương sửa thể ngồi lại. Anh chống tay lên bàn, mày nhíu chặt, người hơi chồm tới trước.

- Tịch Dạ, hãy nói cho tôi biết toàn bộ thông tin về gã B này.

Nàng gật đầu, nước mắt rơi tách xuống sàn. Tịch Dạ sẵn sàng làm mọi chuyện để ngăn dã tâm của B lại. Trong lòng cô xen lẫn rất nhiều cảm xúc. Sợ hãi, tức giận và cả căm thù. Kẻ bỏ rơi cô bây giờ đã trở lại. Y muốn một lần nữa phá hoại thế giới của Phương Huyền sao?

Nhưng có nhiều chuyện đã không còn như cũ nữa. Phương Huyền không phải là cô gái bé nhỏ dễ bị lừa gạt năm xưa. Bây giờ nàng là Tịch Dạ, một nữ tặc khét tiếng giang hồ. Nàng không hề đơn độc, bên cạnh Tịch Dạ còn có Anh Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Anh Hùng Quật Khởi

Hắn bước đi trên quảng trường từng là nơi nhộn nhịp bậc nhất thành Thịnh Thế. Những đồ vật trang trí cho ngày Noel bị đập vỡ toang nằm vương vãi khắp nơi. Quang cảnh điêu tàn, im lặng chết chóc. Cứ như thể một cơn cuồng phong vừa quét qua khiến cả thành phố trở thành một nấm mồ. Thịnh thoảng xuất hiện những hố đen trên nền gạch hoặc nằm lơ lửng giữa trời. Tất cả đều sâu thẳm và tối mù không thấy đáy.

“Thế giới đang vỡ nát!” Thiên Hùng thầm nghĩ.

Xác chết của người chơi lạng lẹ nằm bên vệ đường. Vì lệnh hồi sinh đã bị vô hiệu nên những thi thể đó sẽ cứ xám ngoét và toàn bộ thông tin của nhân vật đều bị xoá sạch trong bộ nhớ chủ. “Đây là cái chết thật sự của họ.”

Thiên Hùng lo lắng không biết tình hình đồng bạn của mình ra sao. Lần cuối cùng hắn liên lạc được với Tịch Dạ thì Lôi Chấn đã hy sinh, còn Yêu Cái Đẹp thì đứng bên bờ sinh tử. Lẽ ra trong lúc đại hoạ ập tới, hắn phải ở bên đồng đội cùng chống đỡ. Sức mạnh của họ nằm ở chỗ đoàn kết và đồng đều, nếu thiếu một nhân tố sẽ nhanh chóng vỡ trận ngay.

Dực Hoả phương bay là là chở chủ nhân lòng sực khắp nơi. Sau khi dùng thuốc Hồi Hoàn, sức mạnh của nó đã trở về mức ban đầu. Ánh lửa cam vàng đỏ rực đầy mạnh mẽ, thậm chí kích thích còn tăng hơn trước. Tuy thuộc tính của chủ nhân và sủng vật tương khắc nhưng trải qua cuộc chiến với Sầu Triền Miên, sự xung đột này đã giảm quá nửa. Không hiểu đã có sự chuyển biến vì điều nào bên trong.

Đến cổng tây của hoàng cung, Anh Hùng giật sững người dừng lại. Thứ hắn nhìn thấy bây giờ là một cơn gió lốc xoáy tít giữa phố. Bức tường gió chiếm hết cả mấy dãy phố, cô lập không gian bên trong và cắt đứt mọi mối quan hệ đến hệ thống Võ Lâm. Thiên Hùng biết cuối cùng mình đã tìm ra nơi bạn bè bị bắt cóc.

Lần trước hắn thuộc về phía bị vây công, nên không rõ hình dáng của kết giới. Thì ra những dữ liệu bị đánh cắp được biểu diễn như một cơn lốc xoáy giận dữ với nhiều tia lửa điện chớp xoẹt liên hồi. Hắn phân vân một lúc, nỗ lực liên lạc lần nữa. Thiên Hùng đã đọc những tài liệu khoa học về việc vật chất sẽ bị nghiền nát thành phân tử như thế nào khi băng qua lỗ đen vũ trụ. Liệu hiện tượng đó có tương ứng với thế giới được tạo nên bởi thuật toán vi tính hoá hay không?

Nhưng đâu còn cách nào khác, chỉ có thể tiến lên hoặc chôn chân tại chỗ. Hắn hiểu rõ tình hình nguy ngập thế nào, nếu càng chậm trễ thì tính mạng đồng bạn chỉ có dữ nhiều lành ít mà thôi.

Anh Hùng: “Tịch Dạ, nàng có nghe ta không?”

Hắn liên lạc lần cuối và nhận ra chỉ có hư không trả lời mình. Thiên Hùng hít một hơi sâu sau đó quyết liệt nhận phím di chuyển về phía gió lốc. Một cú giạt nhẹ trên màn hình khi chip đồ họa chịu tải quá mức. Không gian chao đảo và tiếng rìn rít, ù ù vang lên trong hệ thống âm thanh. Hắn có cảm giác như chính bản thân mình đang trải qua những giây phút nguy hiểm nhất. Thế giới thật đang bị nghiền nát và cơn gió lốc kia đang bủa vây xung quanh căn phòng hắn ở. Hình ảnh nhiễu từ nặng nên liên tục bị nhiễu. Những khung cảnh dị dạng, méo mó xuất hiện liên tục khiến hắn không thể nhận ra mình đang ở chỗ nào.

Đột nhiên một ánh chớp lóe xuất hiện từ phía xa khiến Thiên Hùng giật mình. Hắn nhanh chóng lái Dực Hòa phượng đảo sang một phía khác. Đó là tuyệt chiêu Lôi Đình Nộ Hải của cao thủ Võ gia. Đỉnh đòn này dễ rơi ngàn máu, và đi vào con đường thập tử nhất sinh lắm.

“Có lẽ mình đã ở gần chỗ cuộc chiến rồi!” Hắn thầm nghĩ.

Vượt qua khỏi khu vực bất ổn định, hắn dễ dàng đi vào kết giới. Những công thức lệnh của Võ Lâm chỉ ngăn người bị giam trong trận thoát ra chứ không cấm đi theo chiều ngược lại. Hắn nhìn thấy một phần của ngọn núi và bình nguyên rộng rãi bên dưới. Dốc Phượng Hoàng đã bị tách ra khỏi máy chủ để rồi trôi bồng bềnh trong hệ thống bionet thể này.

Bên cạnh màn hình xuất hiện danh sách nhóm gần nhất. Có vài cái tên người quen nhưng không có đội ngũ Thiên Hùng đang tìm.

“Trước khi sự cố xảy ra, Bách Thắng bang đang chiến đấu ở chỗ nào cơ chứ?” Thiên Hùng chắc lưỡi.

Hắn cố bay xuống thấp hơn, hy vọng không bỏ sót bất kỳ cơ may nào. Nhưng bọn họ đang chiến đấu dữ dội quá, hào quang chiêu thức chớp lóe liên tục, khó mà nhìn rõ thế trận. Chỉ biết rằng mỗi khi đám đông di chuyển, phía sau họ để lại hàng hàng lớp lớp thi thể. Những kẻ bị hạ gục khiến lực lượng người chơi mỏng dần đi, và đối thủ sừng sỏ nhất bắt đầu hiện thân.

Thiên Hùng dò tay, bắt ngay vào mục tiêu. Cái tên Thiên Hạ Vô Địch tướng khiến hắn hơi e dè. Chẳng biết đây là boss ở địa bàn nào vì đa số trùm phụ bản đều có hình dáng quái vật. Chỉ có NPC kinh thành phối hợp diễn trong quốc chiến mới được thiết kế theo form tướng quân, và có nhiều loại giáp trụ giống người chơi.

Thiên Hạ Vô Địch tướng thuộc lever 200, mức máu tương đương với những quái vật hiếm rừng sâu. Toàn bộ những trạng thái hữu ích của nhân vật này khiến hắn hoa cả mắt. Chống tất cả các thuộc tính đồng thời có Sĩ Khí, Quân Uy, Hùng Đảm... nên Đam sát thương của Thiên Hạ Vô Địch tướng thuộc vào hàng kinh thiên động địa. Thanh trường đao vung lên loang loáng là ngay lập tức tinh huyết bay đầy trời.

Thế rồi hắn nhận ra đây là một người chơi chứ không phải boss. Bởi NPC không thể vận dụng chiêu thức đánh trận một cách linh hoạt đến thế. Ngay cả lúc đề chế độ cuồng sát thì nhân vật cũng phải đi theo một thức toán. Chẳng lẽ trong lúc Thiên Hùng thám hiểm hang động thì Võ Lâm đã hạ tiêu chuẩn thăng cấp? Có sao một tên lạ hoắc không thuộc Thập Đình lại có thể phi thăng hóa thân?

Hắn còn đang hoang mang thì sát chiêu lại ập tới nữa. Đám người tham chiến kia đương lúc sôi gan nên xuất đòn càng lúc càng lộn xộn hơn. Nhìn tình hình cũng thấy họ hiện rơi vào thế yếu, chứ chẳng giống quần hồ địch hổ. Xác chết càng lúc càng nhiều hơn, kết thúc cũng càng lúc gần hơn.

Chẳng hiểu sao lúc này Thiên Hùng lại nổi máu chính nghĩa. Muốn ngăn cuộc thảm sát lại thì chỉ có cách làm giảm sức mạnh của Thiên Hạ Vô Địch tướng. Tuy đẳng cấp của gã thuộc hàng đại thần nhưng thực lực chưa chắc được như tên.

Hắn thu sừng vật, nhẹ nhàng đáp xuống mặt trận. Mọi người đều chỉ tập trung vào chuyện của mình, đâu ai rảnh rang để ý gã lên lúc chen ngang. Bởi kẻ địch chỉ có một, đó chính là tên hacker đã bắt cóc mọi người đến đây. Thiên Hạ Vô Địch tướng chỉ mạnh do sử dụng cheat code. Thật là nỗi nhục nhã xấu hổ của toàn thể giới game thủ.

Đó là một chiêu thức rất tầm thường, uy lực cũng chẳng đáng kể. Nhưng trạng thái hỗ trợ của Thiên Hạ Vô Địch Tướng đột nhiên giảm sút khiến ai nấy đều bàng hoàng. “Chuyện gì đã xảy ra?” hay “Ai đã làm được vậy?” là điều mà mọi người cùng thắc mắc. Thậm chí bản thân đương sự cũng vô cùng kinh hãi, bởi theo lời giới thiệu của trang Mũ Đen, một khi cướp được dữ liệu Võ Lâm thì hacker có thể mặc sức thao túng phiên bản rút gọn này.

Nào là tinh thạch, linh phù... lần lượt rớt xuống. Cứ mỗi lần Anh Hùng vung Dao Cùn lên chém là bảo vật lại rơi ra khỏi người Thiên Hạ Vô Địch tướng. Hắn chẳng quan tâm nhất đồ cũng không buồn nghiên cứu xem có món nào hữu ích cho mình không. Anh Hùng cứ chém như lên cơn cuồng sát. Thiên Hạ Vô Địch tướng chỉ là gốc cây khô cho hắn thỏa thuê khai thác củi mà thôi.

Mọi người lại không có được cái vẻ chính nghĩa như vậy. Thấy tình hình đột ngột chuyển biến, họ lao vào cướp bóc tranh giành. Trong lúc hỗn loạn, chỗ đứng của Anh Hùng bị lộ. Thiên Hạ Vô Địch tướng đã nhận ra mình bị đạo tặc chơi lên như thế nào. Gã phần nộ ra chiêu Thanh Thương Trảm Tặc. Anh Hùng nhanh nhẹn thu đao xuất quạt, chuyển sang thế phòng thủ của y sư.

Tên trộm xuất thân từ Trường Sinh trang như hắn là một trường hợp vô cùng hiếm có khó tìm. Anh Hùng chẳng những quen toàn bằng hữu danh tiếng mà còn thường xuyên tham gia nhiều sự kiện chấn động Võ Lâm. Bách Thắng bang là tổ đội độc lập mạnh nhất thiên hạ đương thời, dĩ nhiên không ai không biết người đứng đầu nhóm đó chính là Bách Thắng thần thủ tiếng tăm lừng lẫy. Mọi người đột nhiên ồ ra, vì họ đã hiểu tại sao bảo vật lại xuất hiện la liệt. Bởi Anh Hùng là người nổi tiếng chuyên tạo ra kỳ tích. Cả thần tướng hắn cũng không tha.

Giang hồ đồn đãi, trong thiên hạ không có gì mà Bách Thắng thần thủ không dám trộm. Bảo vật trấn sơn hay nhân mạng, hắn muốn lấy lúc nào cũng được. Kẻ duy nhất có thể thay đổi đại cục đã định cũng chỉ có thể là Anh Hùng.

“Có hắn ủng hộ chúng ta, thì phần thắng đã tăng lên năm thành.”

Đám quần hùng uể oải đột nhiên sực tỉnh. Vì từ lúc bị bắt cóc đến giờ họ chỉ biết tuyệt vọng đánh cảm chừng. Suốt thời gian gia nhập Vô Lâm, họ chưa từng chạm trán thần tướng nào đạt trạng thái mãn cấp. Mọi việc tưởng đã định vì kẻ địch quá hoàn hảo. Nhưng khi lớp mặt nạ bị tháo xuống, họ hiểu rằng Thiên Hạ Vô Địch tướng cũng chỉ là một kẻ tầm thường giống mình.

“Một gã chơi cheat code không phải đối thủ xứng tầm với những anh hùng nghĩa sĩ chính trực như bọn ta.” Họ hô hào.

Đám quần hùng bắt đầu lao lên chắn đòn cho Bách Thắng thần thủ, giúp hắn tiếp tục trộm đồ. Thiên Hạ Vô Địch tướng càng khốn đốn thì bọn họ càng khỏe. Tên hacker hoảng hốt nhìn các chỉ số nhân vật của mình tuột dần theo các món bảo bối. Gã đã dùng cách ăn gian để hóa thân, nhưng trong bảng hướng dẫn của trang Mũ Đen không đưa mã bắt tử. Dùng cheat code lần hai cũng chẳng giúp gã lấy lại những món bảo bối đã mất đi.

Đến bước đường cùng thì ngọc đá cũng tan vậy. Dù sao mục tiêu ban đầu của toàn bộ các hacker đều là phá hoại cơ mà. Thiên Hạ Vô Địch tướng đứng bất động mặc cho người khác chém giết. Gã đang bận rộn với trang lập trình nhằm đưa đoạn mã cuối cùng vào.

Âm Giới vương được triệu hồi, báo hiệu ngày tàn của thế giới đã điểm. Đây là nốt nhạc cuối ngân vang của một bản giao hưởng vĩ đại. Tất cả toàn dân thiên hạ sẽ còn nhớ mãi nỗi hãi hùng không gì sánh bằng này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Thiên Hùng cũng như bất cứ người chơi nào đều phải run rẩy trước con quái vật không lồ như núi. Ban đầu hắn chỉ nghĩ địa hình đang biến đổi, nào ngờ một gương mặt đen sì lại lộ ra từ những khe đất nứt.

"Quác đờ hoi, giỡn chơi ư?" Trong lúc kinh hãi, hắn không giữ được mình mà phải ngoác miệng kêu lên.

Trong đám đông không ai hạ hê bằng Thiên Hạ Vô Địch tướng. "Lũ sâu bọ các ngươi đã biết sợ sức mạnh của ta chưa?" Thế mà gã chưa kịp gõ icon mừng rỡ thì trời cao bỗng tối sầm lại. Một nắm tay khổng lồ vụt lên khỏi mặt đất, giáng ngay xuống đám đông đang tập trung quanh dốc Phụng Hoàng. Hơn bốn mươi mạng bị tiến đi trong vòng một nốt nhạc.

Một gã nào đó chụp lấy màn hình rung lắc liên tục. "Tại sao chứ, tại sao ta lại bị giết???" Gã hacker gào lên, tức muốn sùi bọt mép. Đã có ai cảnh báo với gã rằng quái vật địa ngục không chịu sự khống chế của bất kỳ thứ gì đâu. Ngoại trừ được triệu hồi với mục tiêu hủy diệt thế giới, thì đối với Âm Giới vương, phe ta cũng như phe địch. Vậy là gã hacker xui xẻo không được tham dự vào màn cuối hoành tráng đó. Gã trở thành người xem bắt đắ dĩ cho một show diễn kinh điển mà người ta vẫn nhắc mãi đến về sau.

Những người sống sót sau cú đập ruồi của Âm Giới vương dĩ nhiên bỏ chạy toán loạn như ong vỡ tổ. Hy vọng vừa mới bùng lên chút ít đã ngay lập tức bị dập đi như ngọn nến trong mưa. Thế nhưng khốn khổ thay, bọn họ đang bị vây nhốt trong một kết giới. Liệu có thể chạy đi bao xa khi gã khổng lồ đã trôi lên mặt đất được nửa thân người.

Anh Hùng thuộc về nhóm may mắn thoát chết sau đòn tấn công đầu tiên. Ban đầu là hãi hùng nhưng sau đó hắn đã kịp bình tĩnh lại. "Chẳng có gì phải sợ, chỉ là một con bò toàn thân dính đất thôi mà. Nó bị mắc kẹt nên đầu thè leo lên truy sát mọi người được."

Con bò trong tưởng tượng của Thiên Hùng chính là chúa tể của địa ngục, Lucifer. Hơn nữa những nhà thiết kế của Vô Lâm khi kiến tạo nó đã nhấn mạnh chi tiết cặp sừng dê nổi tiếng của chúa quỷ, chứ không chủ tâm tạo ra một con bò bị bôi bẩn đầy đất. Có lẽ Thiên Hùng không bình tĩnh như hắn đang nghĩ. Chẳng lý nào một gã lớn lên từ đồng ruộng lại không phân biệt nổi bò với dê.

Đẹp bỏ chi tiết cái sừng, thì phần còn lại của Lucifer cũng có nét tương đồng với con người lắm. Nếu đại thần có kích thước gấp rưỡi người thường, thì gã boss cuối này phải to gấp trăm lần như vậy. Muốn coi rõ cánh Lucifer phá công địa ngục chui ra, ai nấy đều phải chỉnh camera tầm nhìn ra xa hết cỡ. Từ game nhập vai, họ có cảm giác mình đang chơi game dân trăn với những thành viên lí tí nhỏ hơn nhiều.

"Dàn trận", hai chữ này bắt ngờ vụt loé trong tâm trí. Đại địch xuất hiện, ngoại trừ chịu chết còn phương án nào tốt hơn đoàn kết lại. Mà ông tổ của nghề dàn trận, kiến tạo đội hình chẳng phải đang ở đây sao. Kỹ tích của Bách Thắng bang vẫn được so sánh với vũ khí Lưu Tinh Xa đầy uy lực.

Đột nhiên tin nhắn bay tới tấp về phía Anh Hùng, mọi người cầu xin hắn chỉ điểm cho một con đường sống. Thiên Hùng chẳng buồn mở những tin đó ra xem, vì hắn thừa biết tình hình hiện nay phải nên làm thế nào.

[Cận] Anh Hùng: "Mọi người đều nhìn thấy rõ ô thoại này chứ?"

Ai nấy lại nhao nhao lên khiến hàng trăm ô thoại khác che lấp đầy màn hình. Thiên Hùng thờ dài, nhảy lên sừng vật và bay cao hơn một chút. Có đứng ở

vị trí này, toàn bộ đương trường mới nhìn hấn rõ được.

[Cận] Anh Hùng: "Các vị, ai là support xin hãy dùng tối chiêu bảo hộ ở mức cao nhất. Chúng ta đang đối mặt với quý dữ, chỉ còn biết cầu nguyện với thượng đế thôi."

Đám thuật sĩ ào ào phát động chiêu thức Thượng Đế Chúc Phúc. Những đốm sáng như sao rơi chạm vào nhau lại bùng nảy lẫn tẩn như mưa trên mặt hồ. Chẳng mấy chốc toàn bộ cảnh vật rơi vào giữa một trận pháo hoa rực rỡ. Ánh sao sa thần thánh phủ khắp mặt trận dốc Phụng Hoàng.

Nhiều người phát động tối chiêu cùng lúc, thế nào chẳng sinh ra cộng hưởng. Thiên Hùng không mong một đám đông hỗn loạn có thể làm tốt như Bách Thắng bang. Hấn chỉ cầu viện vào vận may, biết đâu có một hai người phát động cùng nhịp. Thế nhưng giống hệt khi Anh Hùng vừa rời khỏi thôn Tân Thủ, vận may là một người bạn đường chung thủy luôn ở bên cạnh mỗi khi hấn cần. Thượng Đế Chúc Phúc đã đến với bất cứ ai còn giữ lấy hy vọng.

Buff Dam, buff Def và tăng tốc. Nếu thật sự tham gia chiến trường lúc này chắc ai nấy đều nghe được tiếng cười hồ hồ vang khắp nơi. Chẳng gì sướng bằng nhập team có thuật sĩ. Máy kẻ chơi cheat code không bao giờ hiểu nổi niềm vui đơn giản này.

Bàn tay không lờ lại tiếp tục vỗ xuống đám đông hỗn loạn. Nhưng lần này nhờ có tư tưởng đề phòng nên mọi người bỏ chạy nhanh hơn. Âm Giới vương gồng mạnh, cổ chui lên khỏi mặt đất. Nhưng phần thân dưới của boss đã bị gắn chặt vào dốc Phụng Hoàng như thể gã đã rơi xuống hố bê tông từ lâu. Âm giới vương ngoác miệng gầm to khiến không gian rung chuyển. Lần này không ai có thể tránh khỏi tai kiếp, một đám mây màu đỏ bốc lên cao thể hiện chỉ số máu đã mất đi của đám đông. Âm Giới vương được tạo ra với sức mạnh có thể hủy diệt toàn bộ thế giới. Y hất hơi, đập ruồi... cũng đủ kiến sinh linh lâm than.

[Cận] Anh Hùng: "Nuker tấn công phần mặt để phân tán chú ý. Tanker mau áp sát vào, khoảng dừng giữa các đòn bạo phát chính là cơ hội của chúng ta."

Những người chơi game lâu năm đều hiểu rõ tốc độ ra đòn của từng chiêu thức phụ thuộc vào uy lực của nó. Đòn tấn công có tầm ảnh hưởng rộng, sức công phá mạnh thì khoảng hồi nội lực của boss càng kéo dài hơn. Thế nhưng không ai làm được việc như Anh Hùng đang làm, đó là phát lệnh tấn công mà khiến mọi người răm rắp nghe theo. Bởi lúc này đâu ai đủ uy danh, thực lực để cộng đồng trao trọn niềm tin và hy vọng.

Lắm tấm trên nền đất nứt nẻ là những người chơi giáp sáng và thú cưỡi của họ đang băng băng tiến lên. Đám cung thủ vừa tấn công Âm Giới vương cũng là những kẻ đầu tiên bị dọa cho kinh hãi. Trong đời họ đã bao giờ nhìn thấy một thanh máu dài chạy suốt cả màn hình đâu. Hơn nữa thanh máu này lại có màu vàng, biểu thị họ cần phải đánh cạn lượng máu gấp ba lần như thế. Vàng, Cam rồi mới đến đỏ. Đơn vị tính sinh mệnh của Âm Giới vương có lẽ lên đến mức ngàn triệu không chừng.

"Liệu chúng ta có thể làm được chuyện này không?" Ai nấy bắt đầu hoang mang.

[Cận] Anh Hùng: "Hãy chú ý, chúng ta không thể đánh bừa như quốc chiến. Nếu muốn hạ gục trùm cuối, các bạn phải học cách ra chiêu đồng loạt kia kia."

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu người khác, Thiên Hùng đã ra tay chặn trước. Bác sĩ trước khi tốt nghiệp đều phải kinh qua môn tâm lý người bệnh mà. Những kẻ tham gia Võ Lâm lúc này đâu khác gì con bệnh đang đối mặt với sinh tử tồn vong. Đưa cho cọng rom, họ cũng có thể tin tưởng đó là phao cứu sinh giữa biển.

[Cận] Anh Hùng: "Nhìn đồng hồ thế giới đi, chúng ta sẽ căn theo đó mà hành động. Mỗi lần xuất chiêu các bạn phải canh vào giây chẵn năm, mười... Nhịp độ rất quan trọng để sinh ra Cộng Hưởng. Đó chính là phương pháp hữu hiệu nhất của chúng ta hiện nay."

Thay vì một cơn mưa ánh sáng giáng xuống Âm Giới vương, lần này những đòn tấn công có nhịp độ như con sóng. Lóc lên, vụt tắt, mang về cả đồng số khiến người ta tràn trề hy vọng. Hấn không lường được các chiêu thức một khi giao thoa sẽ tạo nên hiệu ứng gì. Chín người trong Bách Thắng bang vẫn còn quá ít để Thiên Hùng nghiền cứu hết. Nhưng lần đầu hành động như vậy đâu phải tệ. Thanh máu của Âm Giới vương đã nhúch nhích là một dấu hiệu đáng mừng rồi.

[Cận] Anh Hùng: "Guard chuẩn bị, kia là đòn phản công!"

Quân đoàn giáp dày máu khùng của Võ Lâm tiến lên, thay đồng đội nhận chiêu từ quý địa ngục. Nếu biết cách sắp xếp đội hình, họ có thể chủ động trong việc phân chia trách nhiệm. Tanker, Supporter, Guard... mỗi lớp nhân vật đều có ưu khuyết điểm khác nhau. Tùy theo tình huống họ có thể tỏa sáng với những sở trường tuyệt vời.

Sau khi đòn phản công kết thúc cung thủ, huấn sủng sư... và bất cứ thành viên nào sở hữu đòn đánh tầm xa lại ào ào nhắm mắt của Âm Giới vương mà thi triển chiêu thức. Trong lúc boss tối tăm mặt mũi thì những đấu sĩ sẽ đánh giáp thân, đóng vai trò chủ lực trong việc hạ máu Âm Giới vương.

[Cận] Anh Hùng: "Không chừa khoảng trống để boss hồi máu. Tôi cần khả năng nguyên rủa của Thanh Nhã môn và Trường Lý sơn."

Các thành viên nhạc sĩ và pháp sư ngay lập tức đáp ứng lời yêu cầu của Anh Hùng. Trận đồ nổi lên trong không gian và trên mặt đất nhằm kèm hăm khả năng hồi máu của kẻ địch. Đặc biệt là trạng thái Thị Huyết và Trúng Độc, chẳng những máu của Âm Giới vương tự động bị lụi đi mà sinh mệnh của kẻ nguyên rủa cũng được phục hồi.

Nếu bạn sống vào thời tiền sử có lẽ sẽ may mắn chứng kiến cảnh tượng tương tự vậy. Cả một đám đông yếu ớt cũng có thể hạ gục được voi mà mót không lờ. Sự đoàn kết và tin tưởng có giá trị rất quan trọng đối với cuộc sống loài người. Đặc biệt trong thời đại mà mỗi cá nhân đều có cái tôi quá cao vì họ chỉ biết thu mình phía sau màn hình vi tính. Công nghệ càng phát triển, con người càng hoài nghi và cô đơn hơn.

[Cận] Anh Hùng: "Supporter mau hồi máu cho các mem đi, chúng ta phải chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo."

Âm Giới vương lúc lắc thân thể, mặt đất liền ầm ầm chao đảo. Cộng thêm một tiếng gào thét kinh hồn, biết bao chiến sĩ đã lâm vào thế cạn máu. Anh Hùng lùi lại với vai trò y sư, mau chóng Liệu Thương cho những người ở gần mình nhất. Nhưng dường như trận chiến đã cướp đi quá nhiều supporter, bởi họ thường có chỉ số kháng vật lý không cao. Sự thiếu thốn Kim Sang được khiến tình hình không sáng sủa mấy. Chưa bao giờ hắn phải chăm sóc cho một đội ngũ đông đảo cỡ này. Những hành động của Thiên Hùng bây giờ là đúng đắn hay hắn chỉ đang vùng vẫy giữa một bãi lầy. Khoảng cách tới Quỷ Môn quan đang nhích dần lại hay giãn ra xa. Tất cả sẽ biết rõ trong một vài phút tới.

Sau hàng trăm lượt công thủ, Âm Giới vương trời mình khỏi mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Người ta không ai có thể sống chỉ bằng niềm tin. Nếu thế giới đã thật khắc nghiệt đến thế thì tại Vô Lâm, niềm tin càng là thứ xa vời nhất mà bạn có thể nghĩ đến. Trong chiến trận, phép tính thần có thể mang đến lợi thế rõ rệt. Ở trong game, muốn chiến thắng bạn phải có kết quả tính cộng lớn hơn người khác. Tất cả các chỉ số đều có giá trị cố định, niềm tin lớn cách mấy cũng không thể thay đổi được một thuật toán đã quá đối hiển nhiên.

Sức mạnh của Lucifer lớn gấp trăm lần những người chơi bị bắt cóc ở dốc Phượng Hoàng.

"Nhưng chúng ta có đến hàng trăm người ở đây kia mà. Nếu cộng lại cũng phải bằng được gã chứ." Thiên Hùng lạc quan bắt lấy suy nghĩ đó. Hắn biết rằng một tinh thần sáng suốt sẽ đem đến những quyết định đúng đắn hơn. Đây không phải niềm tin thông thường, mà đó là ý chí của một chiến binh thực thụ. "Không thể nào đâu hàng nếu thanh máu còn chưa cạn hết. Ta có niềm kiêu hãnh của mình."

Mặt đất vòng lên, rồi rầm rầm hạ xuống sau bước chân đầu tiên của Âm Giới Vương. Đòn địa chấn đó khiến nhiều thành viên đang hấp hối lập tức mất mạng. Đây là sức mạnh thật sự của trùm cuối Vô Lâm. Ánh dương quang đường như cũng lu mờ bởi thân hình đồ sộ của gã. Tất cả thành viên đều đang đứng dưới chiếc bóng quỷ khổng lồ. Một số run rẩy mất mặt, số còn lại thờ dãi cam chịu.

[Cận] Anh Hùng: "Tàn ra, mau tàn ra."

Tay hắn gõ nhanh trên bàn phím nhằm cảnh tỉnh mọi người lúc nguy hiểm nhất. Lucifer ngửa người, hít căng phổi, sau đó buông ra một tiếng rống kinh hồn. Cỏ cây ngã rạp sau đòn tấn công của chúa quỷ. Đám mây tử vong được tạo thành từ hàng trăm chỉ số máu đồng loạt xuất hiện trên đầu người chơi.

Dường như nhà sản xuất không hề chăm chút cho những chiêu thức của trùm cuối. Lucifer chỉ cần vỗ tay, giậm chân hay gầm to cũng đã đủ kinh dị rồi. Gã là tạo vật mang đến sự hãi hùng đầy hoang dã. Không cần áo giáp hoàng kim, không cần thần khí cuộn cuộn ... chính bản thân Âm Giới Vương đã là khối sức mạnh rõ ràng nhất. Ở quỷ giới, thực lực quyết định tất cả. Gã không cần danh hiệu hay những thứ trang trí phù phiếm mà loài người luôn ưa chuộng khoe khoang.

Những thành viên cấp cao trong đám nhân vật đều đã cười sùng vật toả ra khắp các hướng. Đối với kẻ địch khổng lồ, tụ tập thành đám đông chỉ tỏ tạo ra mục tiêu dễ tấn công. Khi chúa quỷ trời lên khỏi mặt đất thì sức mạnh của gã đã được giải phóng hết mức. Nhưng chính sự chênh lệch thực lực quá lớn giữa hai bên đã mang đến lợi thế không ngờ cho phe Vô Lâm.

Đã bao giờ bạn cảm thấy bức mình bởi lũ ruồi muỗi vo ve xung quanh chưa? Bắt một con cũng khó, nói chi đến hàng trăm con như thế.

[Cận] Anh Hùng: "Bay lượn xung quanh đi, đừng đi theo bất kỳ đội hình nào khác. Sự lộn xộn này sẽ phân tán được sức mạnh của kẻ địch."

Đôi mắt to cò của Âm Giới vương liên tục đảo theo những thành viên cười sùng vật bay cao nhất. Gã gầm lên, quơ đập loạn xạ trong không gian.

[Cận] Anh Hùng: "Guard đâu, chúng ta cần đón hạ những thân cây khổng lồ trước nhất. Ngay cả Achilles cũng có điểm yếu kia mà."

Hắn chỉ liệu mình đoán đại với mô kiến thức y học của mình. Muốn giữ được mạng sống, hắn phải duy trì được sự bình tĩnh trong đám đông. Những mệnh lệnh dứt khoát, đúng lúc khiến cả hội thêm tin tưởng vào người chỉ huy của họ. Ai nói rằng niềm tin là yếu tố dư thừa trong quá trình chơi game?

Phi đội trên cao cố hướng sự tập trung của Lucifer về phía mình. Họ không chỉ bay xung quanh mà còn liệu mạng áp sát gần khuôn mặt gớm ghiếc của chúa quỷ. Thiên Hùng dẫn đầu, trước hết tấn công bắt ngờ vào phần sau gáy của Lucifer. Khi đôi tay gã bận rộn bảo vệ vị trí đó thì đòn tấn công chủ lực sẽ nhắm thẳng vào ngay chính diện. Đúng là đánh phũ đầu, tối tăm mặt mũi.

Ngay khi tấn công xong, đám người chơi vội vàng dạt nhanh ra theo hiệu lệnh của Anh Hùng. Lucifer lại gầm to lên nhưng lần này không kịp làm ai bị thương cả. Mọi người đồng loạt hò reo vì lợi thế đầu tiên không dễ gì chiếm được.

“Tất cả đều nhờ Anh Hùng!” Ai nấy đều gật gù.

[Cận] Anh Hùng: “Không được dừng lại, chúng ta phải bảo vệ guard.”

Đó có lẽ là mệnh lệnh kỳ lạ nhất mà những người có kinh nghiệm chơi game từng biết. Nhưng nếu đặt vào tình huống tại dốc Phượng Hoàng thì yêu cầu này hoàn toàn hợp lý. Ngay từ đầu bọn họ đã chia theo hai nhánh tiến quân. Phần nửa dùng súng vật dụng bay tấn công phía mặt và nửa còn lại tập trung vào gót chân của quý vương. Nhóm bên trên bao gồm các thành viên có lợi thế về tốc độ và tầm tấn công. Nhóm bên dưới sẽ là những người giáp dày, máu mạnh thuộc các dòng hộ vệ. Họ không có tốc độ và chỉ chuyên cận chiến, nhưng chính họ sẽ là nhân tố quyết định chiến thắng cuối cùng.

Đám boss được tạo ra từ những chương trình tự động nhằm đánh trả người chơi trong trận chiến. Chúng thường sở hữu sức mạnh vô song, không hề có thái độ hay cảm giác. Loại quái vật không lồ như Âm Giới vương chỉ chuyên nhằm vào việc tiêu diệt đám đông. Mà phần lớn nhân lực của phe người chơi đều đang bay lượn trên bầu trời chỗ gần mặt gã. Vậy nên Lucifer không hề đếm xỉa gì đến lũ cừu non trên mặt đất. Chúng có thể bị giết bất cứ lúc nào và không hề phiền phức như đám ruồi muỗi bay vo ve. Lucifer chạy đuổi theo những tốp thuật sĩ hay cung thủ đang tấn công xối xả vào mặt gã. Âm Giới vương thường gầm lên tấn công hay đơn giản là dùng tay đập ruồi.

Công việc của hai nhánh bên dường như chẳng bên nào dễ. Vừa tấn công phần gót Lucifer vừa tránh những bước chân của gã cứ như thể đang chơi khiêu vũ với cá sấu. Vừa tập kích vào mặt Lucifer vừa trốn chạy khỏi những tiếng gầm cũng khó như chơi đấu bò. Tất cả đều đang mạo hiểm giữa làn ranh sinh tử. Nhưng bọn họ không có sự lựa chọn, bởi ngừng lại thì chỉ có cái chết đón chờ.

Tốc độ điều khiển phím của Thiên Hùng chưa bao giờ tăng nhanh đến vậy. Trên, dưới, trái, phải ... hần cười Kentucky bay lượn trong không gian ba chiều thuần thực như một phi công. Bàn tay thù lù đen thui của Âm Giới vương một lần nữa lao tới áp sát vào hần. Chỉ chút phân vân là hần sẽ bị đập ra thành bã, vạn kiếp bất phục. Thiên Hùng không hề chần chừ, đẩy chuột tăng tốc lao nhanh về phía trước. Hần lách qua khe hẹp giữa những ngón tay quý, tìm ra được sinh cơ trong tử trận. Nhưng chưa kịp vui mừng Thiên Hùng đã nhìn thấy hai mạng người chơi rơi nhanh xuống đất. Lực lượng phe Võ Lâm đang ngày một hao hụt thành viên hơn.

Hần quay ngoặt lại, nhắm đỉnh đầu Âm Giới vương mà tiến. Khi vừa áp sát Lucifer, Anh Hùng thu súng vật, đáp thẳng lên đầu gã. Chỉ lúc rời vật cười người chơi mới chủ động tấn công được. Anh Hùng vung đại đao chém xối xả lên đầu Lucifer. Đã luyện thành phản ứng, hần không hề tham công mà triệu hồi vật cười rút lui cấp tốc. Bàn tay kia của Âm Giới vương lại một lần nữa ụp về phía Anh Hùng.

Xung quanh hần cũng có nhiều kẻ liều mạng tấn công như vậy. Tuy không đủ khiến boss hụt máu lập tức nhưng có thể tích tiểu thành đại. Bọn họ càng giữ mạng được lâu thì thì hy vọng càng lớn dần thêm. Bởi đánh phủ đầu chỉ là kế nghi binh nhằm tranh thủ cho đồng đội phía dưới. Nếu khoá được hai chân Âm Giới vương thì họ lại có thêm một phần ưu thế nữa. Bây giờ bất cứ hy vọng nào, dù là nhỏ nhất, bọn họ cũng sẽ bám vào.

Tuy nhiên, mọi chiến thuật Thiên Hùng vạch ra vẫn chưa thể đạt đến mức hoàn hảo. Bởi khi quá tập trung vào Âm Giới vương khổng lồ, hần lại bỏ qua lũ châu châu tay sai. Gã hacker Thiên Hạ Vô địch Tướng đã dùng Điều Quý lệnh trước khi triệu hồi Lucifer tới. Hàng ngàn con châu châu đeo mặt nạ vàng vẫn còn đó và đang chạy lẫn vào đám người chơi. Mỗi con trong bọn chúng có sức mạnh của một NPC giữ cổng thành. Tuy chưa tới mức mạnh mẽ như boss rừng nhưng vẫn gây nguy hiểm cho các thành viên dưới cấp 150.

Hơn nữa chúng có lợi thế về số lượng. Sau vài đợt tấn công của Âm Giới vương, võ lâm nghĩa sĩ đã ít lại càng voi dãn. Anh Hùng điều khiển Kentucky bay một vòng lớn gần sát rìa kết giới. Hần đếm sơ số người chơi còn sống chắc chỉ khoảng sáu mươi.

“Cỡ chừng này tập trung tiêu diệt châu châu hay Lucifer đều không dễ. Vậy mà chúng ta phải cùng lúc đối phó với hai đại địch, biết làm sao đây?”

Có lẽ phần thắng của họ chỉ là không phần trăm.

“Trong y học làm gì có trường hợp buông tay bỏ cuộc. Còn nước còn tát, mình phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.”

Thiên Hùng linh hoạt chuyển màn hình theo góc nhìn thứ nhất. Hần có thể nhìn rõ đôi tay nhân vật đang nắm chắc dây cương của Kentucky. Hần siết tay lần chuột, điều khiển vật cười lao nhanh xuống dưới. “Một bên ga, một bên vô lăng, đơn giản như lái ô tô thôi.” Hần vui vẻ thầm nghĩ.

Người và vật cùng lao ầm ầm về phía bầy châu châu giáp vàng. Tuy đang cười Kentucky, không tiện rút vũ khí ra nhưng ai nói hần không tấn công được. Thiên Hùng nhìn vào màn hình, tưởng như mình đang tham dự trận đánh thật sự. Không phải hần đang ngồi ở nhà, mà đang cười Kentucky thực hiện hành vi tự sát giống đội Thần Phong khi xưa. Tổng hết cỡ vào thân con châu châu xui xẻo nhất đàn.

Chấn động mạnh, rung lắc dữ dội tựa như pha tai nạn giao thông thật sự. Tầm nhìn xoay vòng, tuy nhiên hần vẫn cố nhìn ra được trái phải trên dưới. “Cổ lên, cổ lên!” Thiên Hùng lăm bằm. Tay phím tay chuột, Hần phải giữ cho Kentucky bay đúng quỹ đạo trở lại.

“Đúng rồi!” Hần reo to mừng rỡ khi thấy nỗ lực của mình có tác dụng. Tuy Kentucky lao đảo một chút nhưng vẫn đang vỗ cánh lấy lại độ cao. Thiên Hùng chuyển về màn hình góc nhìn thứ hai. Hần muốn quan sát tình hình thiệt hại sau vụ va chạm trên không mới này.

Trang bị trên thân Kentucky móp méo, hư hao quá nửa. Số máu của súng vật tuột mất một phần ba. Việc này cũng giống như khi tân thủ học điều khiển vật cười lần đầu. Vì quá ham mê tốc độ không ít kẻ đã lù vào gốc cây, ụ đầu mề trán.

“Nhưng cú đâm trực diện này rất đáng!”

Ở góc nhìn thứ ba, từ trời cao nhìn xéo xuống, hần đã quan sát được hết toàn bộ chiến trường. Lũ châu châu bị tấn công giữa chừng lao mình đuổi theo Anh Hùng bén gót. Hội Võ Lâm vẫn đang chống đỡ quyết liệt với Âm Giới vương bên cạnh. Mỗi khi hần bay ngang qua lại thu hút thêm một con châu

chầu về phía mình. Nhờ có Anh Hùng, những người khác mới rảnh tay làm theo chiến thuật. Tuy nhiên mưu kế của hắn đâu chỉ có thế. Thiên Hùng đâu phải kẻ có tinh thần “Vì nước quên thân, vì nhân dân phục vụ” như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Tình cảnh bị cả trăm con quái vật đuổi theo chẳng khác nào cuộc chạy trốn tại Phổ Độ sơn. Lần đó hắn công Tịch Dạ còn lần này cười Kentucky, đều là tình huống không thể xuất ra vũ khí. Điểm máu cứ bay thoát ra khỏi cơ thể Anh Hùng như thể hắn là chiếc xe hỏng bị xịt khói. Cho dù Kentucky là sủng vật mãn cấp, đạt tốc độ tối đa, nhưng vẫn không thoát khỏi đòn tấn công giáo mác, cung tên của đám châu chấu. Hoạ may Thiên Hùng có thể né tránh việc bị khai thác máu bằng những đường bay lắt léo. Hắn nhào về phía Âm Giới vương, toà núi di động sừng sững nguy hiểm bậc nhất.

Trong muôn vạn động tác lui tiến, hươu đập của Âm Giới vương đã tạo nên một hành lang sinh tử. Adrenalin đổ vào máu Thiên Hùng khiến hắn hăng tiết như thể vừa nốc cả chục chai bia. Bây giờ không còn chỗ trống cho sự sợ hãi trú ngụ nữa. Toàn bộ tinh thần của Thiên Hùng đã tập trung hết vào việc dẫn đầu đoàn đua kỳ quái kia.

Từ hai bên mạn lại có vài con châu chấu khác nhập cuộc. Trái tim Thiên Hùng dường như nghẹn lại một nhịp khi nhận ra với khoảng cách này chúng sẽ đâm sầm vào mình.

“Không thể tránh được sao?”

Theo phản xạ, hắn kinh hoàng nhắm mắt. Tuy nhiên tay vẫn không rời phím, thái độ quyết tử như một gã đua xe liều mạng sẽ sống chết với vô lăng của mình. Âm thanh sóng động từ headphone thoát ra báo hiệu sự thảm khốc của vụ tai nạn. Những tiếng động nổ âm ỉ từ xa cho hắn biết đã có vật thể bay bị rơi với vận tốc hải hùng.

“Nhưng đó không phải mình.”

Thiên Hùng chẳng ngờ rằng Kentucky lại “chì” đến thế. Bị người ta đâm vào mà vẫn có thể khiến đối phương bật nảy ra. Tuy nhiên, sau khi nhìn kỹ lại hắn mới biết mình “hồ” nặng. Một con rắn mặt mây sừng húp và một con chim công rách tả tơi đang bay tuốt về phía sau.

Hoá ra có người đã hỗ trợ Anh Hùng trong lúc hiểm nguy nhất. Mọi việc hắn làm từ lúc xuất hiện đến giờ đều được đám đồng nhát mực chú ý. Họ không chỉ nhìn hắn như một chiếc phao cứu nạn. Nhiều người cảm kích Anh Hùng và họ muốn trả ơn ngay.

[Cận] Anh Hùng: “Cảm ơn!”

Hắn chỉ viết được mấy từ ngắn ngủi, cũng không kịp nhìn thấy lời đáp trả của hai người chơi nọ. Nhưng hắn biết cách làm cho họ phải tự hào vì đã không hy sinh vô ích trong trận chiến này. Anh Hùng nghiêng người, hướng Kentucky bay theo một khúc cua gắt như tay áo. Cả đoàn châu chấu vùn vụt bám theo bên gót, quyết tâm không để sảy mất con mồi ngoạn cổ.

Bóng đen bất chợt ập đến, mang theo nỗi kinh hoàng tột độ. Bàn tay Âm Giới Vương giờ ra, như che được cả bầu trời. Do đã có kinh nghiệm trước đó, Anh Hùng dễ dàng luồn lách qua những kẽ ngón tay của gã. Đám châu chấu cũng tinh nhạy không kém, nhưng do lực lượng quá đông đảo nên chúng không tránh hết được.

Liệu bạn đã từng nhìn thấy cảnh cả chục chiếc máy bay cùng đâm sầm vào núi? Đó là một hình ảnh khó quên, đầy hưng phấn, trong bối cảnh những chiếc máy bay kia là quái vật muốn ăn thịt bạn. Đột nhiên lực lượng châu chấu giảm đi không ít nhờ sự gan dạ và tài tình của hắn. Yếu tố để làm nên một người hùng có lẽ cũng chỉ là hai thứ này.

“Nhưng chưa hết đâu.” Thiên Hùng nghiêng răng. “Màn hay còn ở phía sau.”

Hắn tăng tốc, không chút e dè lao về phía mặt của Âm Giới vương. Con quái vật đồ sộ đó càng đáng sợ hơn khi quan sát ở cự ly gần như vậy. Chỉ có lúc áp sát đối tượng bạn mới nhận ra sự chênh lệch giữa mình và gã. Mỗi chi tiết đều quá ấn tượng, như thể Lucifer được tạc ra từ một ngọn núi vậy. Âm khí bao trùm, sự lạnh lẽo toát ra khắp các chân tơ kẽ tóc. Thế nhưng bên dưới lớp da xanh xám xịt kia lại là những dòng nham thạch nóng rẫy chỉ chờ muốn bùng toẹt ra ngoài.

Thanh máu cho thấy điểm sát thương do hội Võ Lâm gây ra chỉ nhỉnh hơn tốc độ hồi máu của Âm Giới vương một chút. Điều đó có nghĩa là mặc dù đã giằng co cả buổi nhưng bọn họ chỉ làm Lucifer tổn hại một chút lông da.

“Nếu con người không thể làm người bị thương, vậy thì bọn quỷ sẽ như thế nào?”

Trong khoảnh khắc trước khi đập trực diện vào mặt Âm Giới vương, Thiên Hùng ra lệnh thu hồi sủng vật. Kentucky biến mất giữa không trung, Anh

Hùng chao đảo mắt điểm tựa, rơi tọt ngay xuống đất. Hành động của hắn còn nhanh hơn tốc độ điều khiển của hệ thống. Toàn bộ đoàn châu chấu lao về phía Âm Giới vương, hoàn toàn không còn khoảng trống để quay đầu.

Hành động kỳ dị lần này chẳng thể áp dụng trong những cuộc chiến trước đó. Bởi không boss thế giới nào đủ cao để hắn có thể bay ở cự ly cách xa mặt đất thế này. Như đã tính toán từ trước, hắn lại triệu hồi súng vật. Dực Hoả phượng bung cánh lửa xoè ra vô cùng rực rỡ. Ngay khi vừa đón được chủ nhân, nó cất cổ rống lên một tiếng oai hùng.

Bên trên đầu hắn vẫn còn ánh chớp loé sáng từ những vụ nổ liên đới. Tàn tro của đám châu chấu rơi là tả như một cơn mưa tuyết xám xịt bi thảm. Anh Hùng điều khiển Kentucky bay lượn ra xa, ngắm nhìn thành quả diễm lệ của mình. Âm Giới vương lao đảo sau đòn tấn công trực diện. Gã quái vật ôm mặt, lắc đầu, dường như quá choáng với đòn công kích bất ngờ mới vừa rồi.

Cùng lúc đó, nhiệm vụ của nhóm mặt đất cũng hoàn thành triệt để. Một bên gần gót chân của Lucifer bị chém đứt khiến gã khụy xuống đầy đau đớn. Âm Giới vương nện hai nắm đấm phần nộ xuống đất, đồng thời ngoác miệng gầm to. Gã như con thú bị thương lại càng trở nên nguy hiểm. Đòn tấn công kép đã khiến số đông nhân sĩ vô lâm chịu thương tổn nặng nề. Tuy bọn họ thành công hạ máu của gã xuống một đoạn, nhưng cũng không ít thành viên phải trả giá bằng sinh mạng. Nhiều người ở gần không chạy kịp liền bị ngọn núi đá Lucifer đè bẹp không thương tiếc. Đó là lớp nhân vật tốc độ thấp nhưng sức máu “trâu” nhất. Nhóm bọn họ đã mất đi phần lớn tanker.

[Cận] Anh Hùng: “Vẫn chưa đến lúc nghỉ ngơi đâu.”

Hắn mong muốn tất cả đều có thể nhìn thấy thông điệp của mình. Tuy nhiên sự lo lắng của Thiên Hùng đã quá thừa thãi, khi giờ đây mọi người không còn nhiều lạc quan đến vậy. Chiến đấu trong tuyệt vọng khiến họ gần như điên cuồng và đầy nghi kỵ. “Chúng ta làm sao có thể đấu thắng ma vương, chúng ta chỉ là những con thiêu thân lao đầu vào lửa thôi.”

Pháo hoa sẽ rực rỡ nhất trước lúc lụi tàn.

Con mưa thần chú phục hồi rơi xuống nhờ hiệu quả cộng hưởng giữa các supporter. Anh Hùng mỉm cười đáp ngay xuống đất, xuất ra cây quạt trừ danh của mình. Về mặt y thuật, Trường Sinh trang quyết phải đứng đầu thiên hạ.

Vài câu thần chú có tác dụng kép, lấy máu của Âm Giới vương để bù đắp cho đội ngũ. Một số khác lại nhắm cơ hội Lucifer đứng yên mà tung chiêu nguyên rủa gã. Đòn sấm sét giáng xuống khiến đại boss điên tiết. Âm Giới vương gồng mình đứng lên, mặc cho một bên chân đã chịu tổn hại nặng nề. Thiên Hùng không biết đây là nhờ ý chí của gã hay do con quái vật này đã được lập trình phải làm thế. Nhưng đây không phải lúc ngưỡng mộ người ta, coi thường năng lực của bản thân.

“Nói về ý chí, bọn ta nhất định không thua người.”

Hàng loạt người chơi triệu hồi súng vật, bay lên cao tiếp tục sứ mệnh. Cuộc chiến phần hai bắt đầu với quyết tâm cực lớn từ đôi bên. Họ tập trung tiêu diệt bớt những con châu chấu còn sót lại. Bởi một chân Âm Giới vương không cử động được nên tầm tấn công của gã ngày một hạn chế hơn. Lucifer thường dựa vào đôi tay để ném bắt đám kẻ thù đáng ghét, thỉnh thoảng gã gầm to lên để lợi dụng sóng âm mà tấn công.

Tuy kế hoạch của Thiên Hùng đã phát huy tác dụng nhưng không hiểu sao hắn chẳng vui được. Chẳng lẽ trùn cuối chỉ đơn giản cao to hung hãn và ngu ngốc một cách đáng thương thế này? Bây giờ chỉ cần người chơi tránh xa vị trí trung tâm là coi như Âm Giới Vương bất lực. Rất nhiều kẻ tranh thủ lui sát đường biên toạ thiên nhằm hồi máu khi cạn kiệt Kim Sang được. Trong lúc chiến trận đang ác liệt mà có khoảng thời gian thoi thoi như vậy càng làm Thiên Hùng lo sốt vó. Vô Lâm Truyền Thuyết là một trò chơi biến thái cỡ nào chắc mọi người cũng từng biết. Hắn trùn cuối phải còn tuyệt chiêu riêng.

Bỗng nhiên hắn chú ý đến những dòng chảy vàng óng ánh lan ra khắp mặt đất. Thì ra máu của Lucifer đang rỉ ra từ chỗ vết thương ở gót chân. Thứ tà quái đó chảy đến đâu mặt đất bỗng sôi sục và sụp lún. Khói bắt đầu bốc lên nhiều hơn, mặt đất run rẩy sôi trào. Đám người chơi hồi hã nhảy hết lên vật cưỡi tránh nạn. Dốc Phượng Hoàng bị kết giới cắt ra khỏi Vô Lâm vốn là một vùng hạn hẹp, không gian đã ít nay lại không còn chỗ để đặt chân.

Máu của chúa quỷ như có sự sống riêng, mỗi lần sôi trào lại có phóng lên cao để tóm lấy người chơi bay là thấp bên dưới. Hậu quả bị bắt được thì khỏi cần hỏi tới. Dĩ nhiên là thịt nát xương tan, hoà lẫn cùng dung dịch không khác gì axit đậm đặc kia.

“Chiều này quả nhiên vô cùng độc.” Hắn chậm rãi tắc lưỡi.

Nhưng dường như sự kiện này chưa đủ khủng bố, Lucifer lại cong người gầm lên lần nữa. Dù đòn tấn công âm thanh khiến điểm máu có bay đồ trời thì cũng không ai mấy may quan tâm. Hầu hết sự chú ý của bọn họ đều dán vào tấm lưng đang gồ lên một cách đáng ngờ của gã. Một đôi cánh da đen sẫm bật ra, xoè rộng che hết cả ánh dương quang trong ngày mới.

Họ tự hỏi bản thân có bị ảo giác không khi nhìn thấy sự khủng bố được nâng lên một tầm cao khác. Đôi cách da không lồ đập mạnh, thân thể to như quả núi kia dần dần được nâng lên khỏi mặt đất. Khói trắng mù mịt cộng với ánh sáng chiếu rọi sau lưng Lucifer khiến khung cảnh càng trở nên thần thánh. Mọi người bỗng nhớ ra gã còn có một cái tên nổi tiếng nữa là Thiên Thần Sa Ngã.

“Như thế này thì có chạy đằng trời cũng không thoát được Âm Giới vương.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Tự Đi Tìm Khổ

Tầm bay của các loại vật cưỡi phụ thuộc vào lever của súng vật đó. Như Kentucky của Anh Hùng là loại bay cao nhất, có thể chạm tới nóc kết giới. Nhưng hầu hết súng vật của những người chơi khác không đạt tới trình độ như vậy. Cá biệt, một vài trường hợp mới đôi vật cưỡi trong thời gian gần đây, chưa kịp lên lever. Vậy nên họ phải chịu số phận hẩm hiu là bị đồng nham thạch sống vồ lấy. Một số may mắn hơn phải vừa bay vừa tránh né, chập vật không khác gì lũ kiến đi mưa.

Những người khá khảm bay cao được thì cũng chẳng dễ gì sống. Lucifer đã biến thành một pháo đài bay di động, một con cá mập khổng lồ đang điên tiết săn mồi giữa đại dương.

“Chẳng còn chỗ nào an toàn được nữa!” Thiên Hùng hoảng sợ suy tính. “Làm ruồi đã khó, làm cá trong bể càng khó khăn hơn.”

Lợi thế duy nhất của phe người chơi là tầm bay cũng đã mất đi hoàn toàn. Đứng trên mặt đất họ chẳng là gì so với Lucifer, lúc gã mọc cánh thể này thì cả lũ càng chết sớm.

Tiếng gầm của Âm Giới vương như thể tên lửa bắn ra tứ phía. Một số nhân sĩ võ lâm xấu số trúng đòn ngay lập tức chao đảo rớt khỏi lưng vật cưỡi. Thân thể họ chưa kịp chạm đất thì những chiếc vòi sống động của nham thạch đã vuron lên tóm lấy. Trong chớp mắt họ bị lôi tuột xuống hoá ngục mà chưa kịp la lên tiếng nào.

Thiên Hùng cảm thấy đau đớn khi lần lượt những avatar trong kênh liên lạc dần dần chuyển sang xám ngoét. Nếu họ thoát game thì ảnh đại diện đã biến mất, còn đăng này màu xám biểu thị rằng bọn họ bị giết mất rồi. Trong khu vực kết giới, dữ liệu của người chơi đã bị đánh cắp khỏi máy chủ. Nếu “chết” trong mạng ảo, không cách nào có thể phục hồi thông tin nhân vật được nữa. Bị giết ngay lúc này chính là kết thúc thật sự cho nhân vật của người chơi.

Ranh giới giữa thật và ảo trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Chẳng còn file lưu cũng không có Hồi Mệnh hoàn nào giúp được họ được nữa. “Người chết cũng đã chết, người sống phải làm sao để không bước vào vị trí của họ bây giờ?”

Một ý tưởng đột nhiên loé lên trong đầu Thiên Hùng như thể ánh chớp giữa cơn giông. Hắn ngay lập tức bắt lấy nó, mặc kệ hậu quả có thể bị điện giật. “Chúng ta đã ở bước đường cùng rồi!”

[Cận] Anh Hùng: “Trên lưng của Lucifer, vị trí giữa hai cánh chính là nơi an toàn nhất.”

Hắn gõ ngay suy nghĩ của mình ra, không hề chần chừ cân nhắc thêm chút nào. Những người ở gần Anh Hùng nhất như đang chết đuối, vớ được cọng rom cũng coi như phao cứu nạn. Họ chẳng ngại hiểm nguy bay tụt hết về phía Âm Giới vương. Những cú rống hét, đập vó của gã khổng lồ quả nhiên nguy hiểm khôn lường. Nhưng sau khi vượt qua hết địa ngục, thì họ mới có thể đến được vùng đất hứa.

Đôi tay vòng lên những cơ bắp rắn chắc của Âm Giới vương chắc hẳn không phải là đôi tay dẻo dai khéo léo nhất. Gã có thể đập vỡ ngọn núi để thoát khỏi địa ngục, nhưng không thể gãi được chỗ giữa lưng nhằm khảy hết đám bọt chét trên người ra.

Lucifer bực tức lộn nhào trong không trung, bàn tay quơ quào khắp thân nhưng tuyệt nhiên không thể tổn hại đến đám người chơi đang trốn sau lưng gã. Tiếng rống vang vọng giữa trời đất dường như mang theo cả ý “Ta sắp bị tức chết rồi!”

Thiên Hùng cười khẩy, máy móc làm sao có thể tùy biến linh hoạt như con người. Nhân loại có thể chế tạo ra robot hình dáng con người, viết ra những phần mềm đánh bại tốc độ tính toán của con người; nhưng cả trăm năm nữa cũng không thể xuất hiện một chiếc máy tính có niềm tin và sức tưởng tượng vô biên giống con người được.

[Cận] TranThienZT: “Trời giúp người lương thiện.”

[Cận] IniInuki: “Vừa mới sống lại ”

[Cận] Oneheno1: “Yahoo ze ze ^^”

[Cận] Nguyenthichung: “Có Anh Hùng xuất hiện là thấy có hy vọng.”

[Cận] Dungtran0390: “Mau hồi sức đi mọi người.”

[Cận] MoNhiHoang: “Treo máy đi ăn thôi.”

[Cận] Lor_1999: “Nói gì đến ăn uống, tui có chuyện còn gấp hơn nữa kia.”

[Cận] QuangThanh6: “Khổ tận cam lai aaa~”

...

Những con cá nhám đã an toàn trên lưng cá mập hồ hồi reo hò. Lần đầu tiên kể từ khi bị “bắt cóc”, bọn họ mới có một khoảnh khắc thành thoi thật sự. Hồi sức chắc chắn là hành động đầu tiên mọi người chọn làm khi được nghỉ giải lao giữa hiệp. Chỉ những người ở cùng hoàn cảnh lúc này mới biết họ đã vất vả cỡ nào.

Ngày dài đêm dài, những người chơi ngồi sau màn hình máy tính không dám rời tay khỏi bàn phím. Họ sẽ mất tất cả nếu nhân vật bị giết, vì giờ này chẳng còn chức năng save để mà trông mong. Một cuộc chiến thật sự bỗng nhiên đổ ập xuống đầu những con người vô tội sống giữa thời đại hoà bình. Họ muốn gia nhập võ lâm, đánh đánh giết giết nhằm xả stress chứ đâu phải mua lấy sự hành xác. Khốn khổ thế này có phải do họ tự tìm lấy hay không.

Hắn không trốn sau lưng Lucifer như những người chơi khác. Anh Hùng vo ve trước mặt Âm Giới vương, khiến gã điên tiết đuổi theo. Dường như quá ý y vào tốc độ của Dục Hoá phượng, Thiên Hùng nhận hết việc nặng nhọc về phía mình. Hắn bay sà xuống thấp, dẫn lối cho Lucifer đến chỗ những người chơi bị kẹt bên dưới. Hàng loạt những chiếc vòi nham thạch cứ chực chờ phóng vọt lên từ mặt đất nóng chảy. Thiên Hùng không thể biết chính xác con đường nào có thể vượt qua vùng hoả ngục này. Hắn chỉ đang liều mạng, đùa giỡn với tử thần.

Khi cái bóng khổng lồ của Âm Giới vương phóng vọt qua, những người chơi có súng vật lever thấp sẽ thừa cơ “nhảy tàu” lên lưng gã. Dẫn cho họ thất bại một hai lần, Anh Hùng vẫn sẵn sàng vòng lại lần nữa đón những kẻ chậm chân. Hắn như viên châu dẫn đầu đoàn múa rồng, như thoi nam châm thu hút mọi nguy hiểm. Chẳng mấy chốc toàn bộ người chơi đã bắt kịp đoàn tàu tốc hành. Họ nhanh chóng chọn được chỗ yên vị toạ thiền và nhân vật phía sau màn hình sẽ thờ phào treo máy nhằm đi giải quyết nhu cầu cá nhân.

Thiên Hùng chỉ là phạm phu tục tử, hắn dự định sau khi cứu vớt hết mọi người, bản thân cũng sẽ bay vòng ra sau lưng Lucifer để lánh nạn. Nhưng chuyện đòi làm gì đơn giản như thế. Đúng lúc hắn chuẩn bị vào cú rẽ ngoặt thần sầu thì điện thoại cầm tay bỗng nhiên reo lên. Theo phản xạ tự nhiên, Thiên Hùng nhận cuộc gọi, tay còn lại vẫn điều khiển chuột cho nhân vật bay vòng vào zích zắc thêm chút nữa. Bên đầu dây bên kia là giọng nói quen quen của Carlos.

“A lô, cậu có đang online Võ Lâm không?” Chân Phương công tử vào thẳng vấn đề.

“Vâng, em đang kẹt trong một kết giới.” Thiên Hùng trả lời.

Giọng nói trong điện thoại bỗng nhiên nghiêm trang hơn, nhưng vẫn pha chút nhẹ nhõm.

“Bên công ty đang thực hiện liên lạc với người chơi nhằm xác định vị trí của các khu vực bị phân tách. Đội an ninh của chúng tôi sẽ thực hiện tấn công nhằm lấy lại dữ liệu. Mọi người nên bật chế độ ghi hình trực tiếp và gửi vào forum của Võ Lâm.”

Carlos tỉ mỉ hướng dẫn. Thiên Hùng nhanh chóng làm theo. Dù sao hắn cũng đã từng nhìn thấy thẳng Quý ghi hình trận chiến của Lam Y công tử lúc mình mới gia nhập Võ Lâm kia mà.

“Đúng rồi, mọi người ...”

“Bang của cậu ở cùng kết giới với Lam Y.” Carlos ngay lập tức trả lời vì y đoán được Thiên Hùng đang quan tâm đến điều gì. “Chúng tôi cũng đã liên lạc được với họ, cậu có thể xem trực tiếp tình hình bên đó theo đường dẫn ...”

Một ô cửa sổ bật mở ở góc nhỏ bên dưới màn hình. Thiên Hùng có thể nhìn thấy hình ảnh khói lửa mù mịt, kèm theo đó là bóng dáng quen thuộc của Âm Giới vương. Hắn nhận ra được vài người quen bay qua bay lại trước mặt. Bên trong kết giới này có mấy trăm nhân sĩ võ lâm đang hợp chiến. Lực lượng đông đảo của họ cùng Lưu Tinh Xa khiến Thiên Hùng thờ phào. Đã có vũ khí hạng nặng cùng đại thần áp trận, tình hình của bọn họ không đến nỗi bị quan như bên hắn.

“Không thể nào!” Giọng của Carlos bỗng thẳng thốt trong điện thoại. “Âm Giới vương còn có thể cất cánh bay nữa sao?”

“Anh không biết à?” Thiên Hùng hỏi lại.

“Chúng tôi không nắm rõ tính năng của loạt trù cuối này. Hơn nữa, trong các kết giới chưa bao giờ thấy Lucifer biến thân thế này cả.” Giọng của vị giám đốc Võ Lâm bỗng nhiên chùng lại. “Chúng tôi chỉ mới xác nhận được có hai nơi là tương đối an toàn. Ngoại trừ chỗ của cậu và Steven, đa số những nơi khác toàn diễn ra thảm sát một chiều.

Bỗng nhiên Carlos hét lên. “Cẩn thận ...”

Giọng của y hoảng hốt đến nỗi Thiên Hùng giật mình đánh rơi cả điện thoại. Nhưng hắn cũng không có thời gian quan tâm đến, vì tình huống lúc này quá đổi kinh hoàng. Không hề báo trước, bàn tay của Lucifer bỗng nhiên vươn dài ra như cao su, phóng về phía hắn. Tuyệt chiêu hết sức bất ngờ này khiến Thiên Hùng trở tay không kịp. Mặc dù tốc độ của Kentucky đã ở mức siêu hạng, nhưng không thể giúp gì cho chủ nhân được. Hắn nhìn thấy màn hình rung rinh chấn động, các cột năng lượng lần lượt tuột xuống hết bình xăng lưng đấy. Nhân vật Anh Hùng chao đảo rơi khỏi vật cưỡi như chiếc lá khô rời cành.

Tim hắn thất lại khi chỉ số máu bay ra ở mức không tương. HP của Anh Hùng làm gì đạt đến mức một tý đơn vị như lực sát thương mà tuyệt chiêu của Lucifer vừa gây ra. Dường như hắn nhìn thấy ảnh đại diện của chính mình xám ngoét trên màn hình của đồng bạn.

“Lần này chết thật rồi!” Thiên Hùng trầm ngâm.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm Huyền Thoại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

